

Sưởi Ấm Trái Tim Anh

Contents

Sưởi Ấm Trái Tim Anh	2
1. Chương 1	3
2. Chương 2: Xuyên Qua...	3
3. Chương 3: Đối Mặt...	4
4. Chương 4: Thân Phận Và Quyết Tâm	5
5. Chương 5: Gặp Nhau	7
6. Chương 6: Quen Nhau	8
7. Chương 7: Biệt Ly	11
8. Chương 8: Tổ Tình	13
9. Chương 9: Xuất Ngoại	16
10. Chương 10: Rời Đi	19
11. Chương 11: Người Nhà	22
12. Chương 12: Ngoại Truyện – Cổ Trạch Sâm	24
13. Chương 13: Trở Về	26
14. Chương 14: Gặp Lại	27
15. Chương 20: Tiếp Tục Nội Dung Trong Phim	31
16. Chương 21: Tình Tiết Vụ Án	33
17. Chương 22: Tình Trạng Bệnh	36
18. Chương 23: Ngã Bệnh	39
19. Chương 24: Kết Thúc Vụ Án (1)	42
20. Chương 25: Ấm Áp	44
21. Chương 26: Vụ Án Ném Gạch, Gặp Bác Thông	46
22. Chương 27: Giải Thích Nghi Hoặc Và Tình Cảm Mãnh Liệt	49
23. Chương 28: Ông Nội Bị Bệnh Nặng, Gấp Rút Quay Về Mĩ	51
24. Chương 29: Về Mĩ; Ông Nội Khỏe Lại	54
25. Chương 30: Ông Nội Ngoan Đồng; Nam Cung Tuyệt Vọng	57
26. Chương 31: Ngoại Truyện Nam Cung Phong	60
27. Chương 32: Kết Thúc Và Bắt Đầu	62
28. Chương 33: Kết Thúc Và Bắt Đầu 2	64
29. Chương 34: Kết Thúc Và Bắt Đầu 3	67
30. Chương 35: Kết Thúc Cùng Bắt Đầu 4	70
31. Chương 36: Sự Hiểu Lầm Càng Nhiều, Bất Ngờ Xảy Ra Liên Tục 1	75
32. Chương 37: Sự Hiểu Lầm Càng Nhiều, Bất Ngờ Xảy Ra Liên Tục 2	79
33. Chương 38: Sự Hiểu Lầm Càng Nhiều, Bất Ngờ Xảy Ra Liên Tục 3	83
34. Chương 39: Gặp Người Lớn = Hồng Môn Yến (1)	91
35. Chương 40: Gặp Người Lớn = Hồng Môn Yến? (2)	96
36. Chương 41: Gặp Người Lớn = Hồng Môn Yến (3)	99
37. Chương 42: Làm Bà Mai Thật Không Dễ Dàng	102
38. Chương 43: Làm Bà Mai Thật Không Dễ Dàng (tiếp)	107
39. Chương 44: Làm Bà Mai Thật Không Dễ Dàng (tiếp)	112
40. Chương 45: Đều Do Làm Mai Gây Họa...	114

41. Chương 46: Bầy Tổ Chân Tình, Cầu Hôn Lãng Mạn (1)	117
42. Chương 47: Bầy Tổ Chân Tình, Cầu Hôn Lãng Mạn (2)	118
43. Chương 48: Bầy Tổ Chân Tình, Cầu Hôn Lãng Mạn (3)	126
44. Chương 49: Tiệc Đính Hôn (1)	137
45. Chương 50: Tiệc Đính Hôn (2)	139
46. Chương 51: Tiệc Đính Hôn (3)	144
47. Chương 52: Ngoại Truyện...	150
48. Chương 53: Phúc Hắc Không Dễ Chọc...	155
49. Chương 54	159
50. Chương 55: Hạnh Phúc Và Bi Thương (1)	166
51. Chương 56: Hạnh Phúc Và Bi Thương (2)	171
52. Chương 57: Hạnh Phúc Cùng Bi Thương (3)	174
53. Chương 58: Hạnh Phúc Và Bi Thương (4)	178
54. Chương 59: Đằng Sau Hạnh Phúc Và Bi Thương	183
55. Chương 60: Hành Khúc Hôn Lễ	186
56. Chương 61: Tuần Trăng Mật Ngọt Ngào (1)	195
57. Chương 62: Tuần Trăng Mật Ngọt Ngào (2)	198
58. Chương 63: Trở Về	203
59. Chương 64: Nội Dung Phim Lại Bắt Đầu, Âm Mưu Còn Xa Không? (1)	208
60. Chương 65: Nội Dung Phim Lại Bắt Đầu, Âm Mưu Còn Xa Không? (2)	213
61. Chương 66: Nội Dung Phim Lại Bắt Đầu, Âm Mưu Còn Xa Không? (3)	217
62. Chương 67: Nội Dung Phim Lại Bắt Đầu, Âm Mưu Còn Xa Không? (4)	225
63. Chương 68: Phiền Nao Của Đàn Ông	232
64. Chương 69: Âm Mưu Đã Tới	237
65. Chương 70: Âm Mưu Đã Tới	241
66. Chương 71	243
67. Chương 72: Âm Mưu Đã Tới	245
68. Chương 73: Âm Mưu Đã Tới	248
69. Chương 74	252
70. Chương 75	257
71. Chương 76	260
72. Chương 77: Đại Kết Cục...	263
73. Chương 78: Ngoại Truyện Sau Chính Văn	266

Sưởi Ấm Trái Tim Anh

Giới thiệu

Đôi tay này — không phải là của cô. Đối với người sắp lên hàng ba mươi như cô, mặc kệ có bảo dươ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/suoi-am-trai-tim-anh>

1. Chương 1

Nửa đêm, cảnh vật chung quanh trên đường bao giờ cũng âm trầm khủng bố, hơn nữa một giọng nói như có như không của cô gái tràn ngập trên khoảng không đường phố, tựa như nước nổ, lại giống như cười như kẻ điên, lại càng giống tiếng giận dữ chửi rủa. Khiến cho đường phố vắng vẻ càng có vẻ kinh khủng.

Trên đường xuất hiện một cô gái có bộ dạng bủn xỉn. Bủn xỉn? Đúng vậy — Đầu tóc như ổ gà, mặc áo T – Shirt rộng thùng thình, một tay cầm túi ny lon, một tay gãi gãi đầu tóc bù xù, chân mang dép, miệng không ngừng nói nhảm.

“Đáng ghét! Thằng anh chết tiệt. Nửa đêm nửa hôm lại sai em gái thân yêu của mình đi ra ngoài mua bia, chẳng lẽ anh không sợ em gái mình bị người ta cướp sắc hay sao? Thế mà dám phán một câu ‘Con gái con đưa mà ngực như lưng, lưng như ngực, có cái gì để người ta cướp sắc.’ Hừ hừ!”

“Tức chết mình mà, nói mình không giống phụ nữ, mình có chỗ nào không giống phụ nữ chứ, hại mình không coi được [Pháp chứng tiên phong]. Mặc dù đã coi hơn chục lần rồi, nhưng nói tới pháp chứng tiên phong, giọng của cô gái liền từ oán hận chuyển sang khóc thét trong chớp mắt: “Hu hu... Tại sao lại như vậy, tại sao lại bắt Lâm Đình Đình phải chết chứ? Nếu bắt cô ấy chết thì tác giả ông cho anh ấy yêu cô ấy làm gì? (Tác giả: nhà biên kịch muốn cô chết, cô không thể không chết. Mỗ Nguyệt: Cô. Nói. Cái. Gì? Tác giả: *Bay mất rồi*) Cứ như vậy bỏ lại Cổ Trạch Sâm cô độc một mình, khiến anh làm sao bây giờ? Hu hu Trạch Sâm đáng thương của tôi...”

Cô gái mất vài sợi dây thần kinh trước mắt này chính là nữ chính của chúng ta — Lâm Tâm Nguyệt, vừa mới tốt nghiệp bằng thạc sĩ, chuẩn bị bước vào xã hội lăn lộn. Nhưng bởi vì thật vất vả mới có thể lấy được bằng tốt nghiệp thạc sĩ, nằm ì ở nhà nửa tháng, mỗi ngày ôm máy tính xem phim, đọc tiểu thuyết, còn thường xuyên phát ra âm thanh quái dị, đem chính mình biến thành bộ dạng không ra người, không ra quỷ.

Cuối cùng, má Lam chịu không nổi nữa, chuẩn bị đem con gái ‘đá’ ra ngoài xã hội để rèn luyện. Anh trai kính yêu của Lâm Tâm Nguyệt nhận được tin liền rủ một đám bạn tới giúp Lâm Tâm Nguyệt chia tay với cuộc sống trạch nữ. Do đó mới có một màn như trên.

Bất ngờ chính là những chuyện nàng thường không nghĩ tới. Kể cả Lâm Tâm Nguyệt còn đang chìm trong bi thương không có biện pháp tiếp tục xem pháp chứng tiên phong lần thứ n + thì một chiếc xe vận tải từ khúc cua xông ra, Lâm Tâm Nguyệt muốn tránh cũng đã muộn.

Lúc xa vận tải đụng vào cô thì...

Pháp chứng tiên phong của cô còn chưa có xem xong đâu.

Đây chính là suy nghĩ duy nhất trước khi Lâm Tâm Nguyệt lâm vào hôn mê.

2. Chương 2: Xuyên Qua...

Ừm, đã xảy ra chuyện gì vậy, thật là ta khó chịu, được rồi, cô nhớ ra rồi cô bị xe tải đụng, hèn chi khó chịu muốn chết, bây giờ cô đang ở trong bệnh viện sao?

Oa oa chiếc xe tải chết tiệt hại cô không thể xem pháp chứng tiên phong lần thứ n, chờ cô ra viện cô nhất định đem nó phá hủy. (Tác giả: Con gái, cho dù con muốn phá hủy nó cũng không phá được.) nhưng mà như vậy cũng tốt, mẹ sẽ không còn lí do đem cô đá ra khỏi nhà, cô có thể tiếp tục ở nhà làm trạch nữ. (Tác giả: Con gái, con đúng là đồ vô lương tâm. Bạn Nguyệt: Hừ, còn không phải là cô viết tôi như thế à? Hừ hừ chờ đó. Tác giả: Nịnh nọt khom lưng cúi đầu.)

Nhưng có ai tới nói cho cô biết, vì sao cô vừa mở mắt, thứ đầu tiên cô nhìn thấy không phải là trần nhà màu trắng của bệnh viện, vì sao cô không ngửi thấy mùi thuốc khử trùng, vì sao cô không phải đang nằm trên giường sắt nhỏ hẹp của bệnh viện chứ? Xúc giác nói cho cô biết cô không hề bị thương, mà những thứ trên người cô đều là thiết bị y tế giá rẻ.

Ai có thể nói cho cô biết, vì sao cô ở chỗ này hay không?

Xoa bóp huyết thái dương, khốn khổ xoay cổ, dùng tay chống xuống giường, chậm rãi ngồi dậy. Bây giờ cô mới thật sự nhìn rõ nơi mình đang ở: Một bức tường màu hồng mơ mộng, một chiếc giường công chúa hình chữ nhật xung quanh giường đầy màn lụa màu hồng nhạt, trong phòng có đủ loại búp bê và đồ chơi của bé gái được trang trí khắp phòng, tràn ngập màu sắc lãng mạn của Châu Âu, mùi hương thơm mát của hoa cỏ từ ban công bay vào, mọi thứ nói cho cô biết đây là một căn phòng đầy màu sắc mộng mơ của cô gái mới lớn.

Đầu có chút choáng, cô giơ tay lên theo bản năng, Lam Tâm Nguyệt mở to hai mắt nhìn bàn tay này.

Đôi tay này — không phải là của cô.

Đối với người sắp lên hàng ba mươi như cô, mặc kệ có bảo dưỡng như thế nào thì cũng không có biện pháp nhìn như gái mười sáu, mười bảy được. Đôi tay này chính là đôi tay của cô bé, đưa tay vuốt mặt mũi, mặc kệ cảm xúc da trên mặt hay là mái tóc đen xinh đẹp rủ trên đầu vai, đều nói cho cô biết một sự thật.

Cô đối xác rồi. Hơn nữa, còn là thân thể trẻ hơn cô gấp mấy lần, chất lượng cũng gấp đôi.

Lam Tâm Nguyệt không phải là thiếu nữ dốt nát trong tiểu thuyết, dựa vào kinh nghiệm mấy chục năm cô làm trạch nữ và mấy năm ẩn nấp ở Tấn Giang.

Cô đã xuyên qua, hơn nữa còn là linh hồn xuyên qua.

Ở lại trên giường, Lam Tâm Nguyệt hoàn toàn mất hết chủ kiến, trong đầu không còn một chút ký ức, không biết mình là ai, lại càng không biết chủ nhân của thể xác này ở đâu.

Xung quanh hết sức yên tĩnh, tiếng bước chân nhẹ nhàng từ xa vọng đến, âm thanh xoay chốt cửa vang lên trong không gian tĩnh mịch rất rõ ràng.

Lam Tâm Nguyệt nhìn cửa phòng từ từ mở ra, trong lòng khẩn trương giống như phạm nhân đang chờ tuyên án.

3. Chương 3: Đôi Mắt...

Lam Tâm Nguyệt nhìn cửa phòng từ từ mở ra, trong lòng khẩn trương giống như phạm nhân đang chờ tuyên án.

Cửa phòng bị mở ra, một ông lão mặc âu phục, tuổi tác ước chừng năm mươi sáu mươi, gương mặt già nua mệt mỏi đầy nếp nhăn lắt lất động năm tháng từng trải, nhưng đầu lông mày vẫn anh khí như cũ, ánh mắt sắc bén, mơ hồ có thể thấy rõ năm đó ông tràn trề khí khái hào hùng cỡ nào.

Khi nhìn thấy Lam Tâm Nguyệt đang ngồi ở trên giường, trong mắt của ông lóe lên nước mắt, đôi môi mỏng nhẹ nhàng run rẩy, lộ ra âm thanh vui vẻ khẩn thiết nói: “Tiểu Nguyệt!... Tiểu Nguyệt!”

Ông cụ bước nhanh tới bên cạnh Lam Tâm Nguyệt, đem nàng ôm thật chặt vào trong ngực, rất sợ đây chỉ là cảnh trong mộng.

Giọng nói của ông tựa như người chết đuối vớ được khúc gỗ trôi nổi, giọng điệu ngạc nhiên lại vui mừng khiến Lam Tâm Nguyệt suy ngẫm về mối quan hệ giữa ông cụ và chủ nhân của thân thể này.

“Tiểu Nguyệt, cuối cùng thì con cũng tỉnh lại, thật là tốt quá! Thật tốt quá! Ông nội còn tưởng rằng cả đời này không có biện pháp thấy con tỉnh dậy nữa chứ, con đã hôn mê một năm rồi, con có biết không? Ông trời phù hộ! Cuối cùng thì con cũng đã tỉnh lại! Tiểu Nguyệt, hiện tại con cảm thấy thế nào? Tiểu Nguyệt?”

Lúc này, ông mới phát hiện cháu gái của mình có chút khác thường, ông nhìn vào ánh mắt mê man của Lam Tâm Nguyệt, hỏi: “Tiểu Nguyệt, con cảm thấy chỗ nào không được thoải mái? Mau nói cho ông nội biết.”

“Ông... ông là ai? Tại sao cháu ở chỗ này?”

Đúng vậy, nhiều năm qua Lam Tâm Nguyệt cô xem biết bao nhiêu tiểu thuyết xuyên không cũng không bỏ phí. Hiện tại, cô không có một chút ký ức nào của chủ nhân trước thân thể này, cho nên ngoại trừ cách giả bộ mất trí, cô không còn lựa chọn khác.

“Con... con không nhớ ông nội sao? Ông là ông nội của con đó? Tiểu Lâm, Tiểu Lâm, mau, mau gọi bác sĩ đến đây...”

Trên mặt ông xuất hiện một chút hoảng hốt, ngay sau đó liền nhanh chóng tỉnh táo lại, quay đầu ra ngoài, lớn tiếng hô.

Một hồi rối loạn trôi qua, một người mặc trang phục dành cho quần gia mang theo bác sĩ và hộ sĩ vội vã chạy vào, kiểm tra và hỏi cô một số vấn đề. Sau khi cô mờ mịt trả lời xong vài vấn đề, cuối cùng cô cũng nhận được đáp án trong dự tính — mất trí nhớ.

Ông cụ để cho quần gia, bác sĩ và hộ sĩ đi ra ngoài, trong phòng chỉ còn lại hai người cô và ông cụ.

Lam Tâm Nguyệt khẩn trương nắm quần áo, cô rất sợ! Rất sợ bị ông cụ phát hiện ra cô không phải cháu gái của ông.

Mặc kệ là khi bác sĩ kiểm tra cho Lam Tâm Nguyệt hay là hỏi cô một vài vấn đề, ông cụ đều không có rời khỏi người Tâm Nguyệt nửa bước. Ông đưa tay vuốt ve tóc của Lam Tâm Nguyệt, nhìn về mặt mê man, ánh mắt khiếp sợ, lo lắng của cô làm ông thở dài một hơi.

“Tiểu Nguyệt, đừng sợ, không sao hết. Quên thì cũng tốt, như vậy con có thể bắt đầu cuộc sống mới. Con còn không biết ông là ai nhỉ? Ông là ông nội của con, Lâm Quốc Hùng. Con là cháu gái của ông – Lâm Tâm Nguyệt. Con yên tâm đi, từ nay về sau, ông nội không bao giờ để cho con bị tổn thương nữa.”

Thì ra cháu gái của ông cùng tên với cô!

Nhìn ánh mắt cương chiêu của ông, giọng nói kiên định, khiến cho tảng đá treo lơ lửng trong lòng Lam Tâm Nguyệt cuối cùng cũng được buông xuống, vào giờ phút này cô thật sự coi ông chính là ông nội ruột thịt của mình, Lam Tâm Nguyệt ôm lấy Lâm Quốc Hùng, vui vẻ gọi: “Ông nội!”

Từ nay về sau, ông nội chính là người thân của cô, người thân duy nhất của cô!

——- Buổi tối ——

Lâm Tâm Nguyệt (tác giả: kể từ đó, con gái nhà chúng ta chính thức thay tên đổi họ thành Lâm Tâm Nguyệt) giả bộ ngủ, chờ Lâm Quốc Hùng rời đi, cô lập tức nhảy xuống giường, mang dép, chạy vào toilet soi gương.

Cô bé trước gương, mặc áo ngủ màu hồng, dưới lông mi dài nồng đậm là đôi con ngươi tràn ngập sức sống, cái mũi nhỏ nhắn xinh xắn đáng yêu, cái miệng anh đào chúm chím, bởi vì thời gian dài không có tiếp xúc với ánh mặt trời, da dễ có chút nhợt nhạt.

Lâm Tâm Nguyệt tự nhủ ở trong lòng: Yên tâm, từ nay về sau, tôi sẽ thay cô chăm sóc cho ông nội thật tốt, thay thế cô sống thật tốt!

4. Chương 4: Thân Phận Và Quyết Tâm

Mấy ngày nay, Lâm Tâm Nguyệt khuôn mặt loli tinh khiết cùng nụ cười đơn thuần cuối cùng cũng biết được sự thật mọi chuyện từ ông nội cô và chú Lâm.

(Chú Lâm chính là người dẫn theo bác sĩ và hộ sĩ tới khám cho cô, cũng chính là Tiểu Lâm trong miệng Lâm Quốc Hùng.)

Tốt xấu gì cô cũng tốt nghiệp bằng thạc sĩ đó chứ, ai ngờ lại phải giả làm đứa nhỏ ngây thơ đáng yêu, nhưng mà để biết những chuyện trước kia, không còn biện pháp nào khác, đành hi sinh một chút thôi.

Hóa ra, năm nay Lâm Tâm Nguyệt mới ba tuổi, là cháu gái duy nhất của Lâm Quốc Hùng chủ của tập đoàn Lâm thị – lão đại đứng đầu trong ngành bất động sản lớn nhất nhì ở Hương Cảng.

Một năm trước, Lâm Tâm Nguyệt và cha mẹ ngồi xe riêng trở về nhà gặp phải tai nạn, cha Lâm và mẹ Lâm đều chết tại chỗ, còn Lâm Tâm Nguyệt vì đầu bị va chạm mạnh lại chứng kiến cảnh cha mẹ mất nên cô rơi vào trạng thái hôn mê sâu. Lâm Quốc Hùng không muốn cháu gái nằm trong bệnh viện suốt, cho nên mang cô về nhà dưỡng bệnh. Lâm Tâm Nguyệt hôn mê suốt một năm, cho tới khi Lâm Tâm Nguyệt nhập vào mới tỉnh lại.

Tối hôm đó, sau khi Lâm Tâm Nguyệt biết rõ chuyện mình mượn xác nhập hồn, cô đứng ở trên ban công, ngắm nhìn phong cảnh xinh đẹp mê người bên ngoài, chỉ có thể buồn bã cười khổ.

Cô biết rõ mình là người xuyên qua, là một ngoại tộc chiếm đoạt thân thể người khác, cô chỉ có thể đem người nhà và kí ức của kiếp trước chôn sâu trong đáy lòng mà thôi.

Lặng lẽ nhìn về nơi xa, thời gian từng giây trôi qua, cuối cùng Lâm Tâm Nguyệt quyết định!

Từ hôm nay trở đi, cô chính là Lâm Tâm Nguyệt, tiểu thư của tập đoàn Lâm thị, cháu gái của Lâm Quốc Hùng.

Giờ khắc này, Lâm Tâm Nguyệt chính thức sống lại.

————— phòng sách —————

“Ông chủ, ông không đem chuyện kia kể cho cô chủ biết, như vậy có được hay không?”

“Tôi cũng không biết, nhưng Tiểu Nguyệt mới tỉnh lại, tôi không muốn kích thích con bé nữa, cho nên tạm thời không cần để cho Tiểu Nguyệt biết chuyện này, anh căn dặn người làm nhớ giữ mồm miệng cho tôi.”

“Yên tâm, ông chủ, chuyện này tôi biết xử lí như thế nào mà.”

Tối hôm đó, mặc kệ là Lâm Tâm Nguyệt hay là Lâm Quốc Hùng, đều không có người ngủ ngon!

————— ngăn cách ———

Nếu muốn bắt đầu lại một lần nữa, vậy thì bắt đầu từ căn phòng này đi.

Sáng sớm, Lâm Tâm Nguyệt liền đem người làm gọi đến, để cho bọn họ đổi màu sắc vách tường thành màu xanh da trời, cộng thêm một ít giấy dán tường, đem toàn bộ màn bỏ đi, thảm trải trên sàn nhà, đem quần áo có ren trong hộp tủ đều đổi thành quần áo mà mình thích, đem hoa hoa cỏ cỏ trong ban công chỉnh sửa lại một lần, hơn nữa còn trồng thêm một ít hoa cỏ mới, vả lại còn thêm một cái ghế xích đu ở ban công, khiến ban công có sức sống hơn trước rất nhiều.

Lâm Quốc Hùng cưng chiều mà lại bắt đắ dĩ nhìn cháu gái yêu chống nạnh đứng ở cửa phòng chỉ huy nhóm người làm khiêng đồ này, vác đồ nọ.

“Tiểu Nguyệt, đừng cố sức mà khiến mình mệt mỏi, chuyện này để người làm làm là được, con đi với ông nội xuống dưới lầu ăn sáng này.”

Lâm Quốc Hùng vừa vuốt tóc Lâm Tâm Nguyệt vừa quan tâm nói.

Nhìn ánh mắt yêu thương của Lâm Quốc Hùng.

Người trước mắt này, thật sự rất quan tâm đến cô.

Lâm Tâm Nguyệt ôm cánh tay ông nội, đầu tựa vào cánh tay ông, mỉm cười vui vẻ.

“Được, con nghe lời ông nội.”

Ông chủ, nuông chiều cô chủ cũng không thể nuông chiều như thế ấy, người cực khổ bị cô chủ đánh thức vào sáng tinh mơ là chúng tôi nha —— Nhóm người làm âm thầm rơi lệ.

Trên bàn cơm, cô gái trẻ và ông lão không chút nào xa lạ nói chuyện với nhau, cười cười nói nói, hình ảnh ấm áp khiến người ta không đành lòng phá vỡ.

5. Chương 5: Gặp Nhau

Trong đô thị phồn hoa, một cô gái mặc áo ba lỗ màu xanh da trời và quần jean màu đen, sau lưng đeo một cái ba lô nhỏ, mái tóc đẹp được buộc thành đuôi ngựa, để hiện ra sức sống thanh xuân của thiếu nữ, lúc này người trên đường qua lại như thoi đưa, đằng sau cô chính là một nhóm người mặc đồ vest màu đen cố gắng bám sát theo đuôi cô.

Đáng tiếc, trên đường có quá nhiều người, thoáng một cái bóng dáng của thiếu nữ liền biến mất, đám người mặc đồ vest đen liền cầm điện thoại ra báo cáo với cấp trên.

Bên kia, thiếu nữ quẹo vào ngõ hẻm nhỏ, vỗ vỗ ngực, thở phào một hơi, lấy bản đồ về Hương Cảng từ trong ba lô ra.

Ha ha, cuối cùng cũng cắt đuôi bọn họ được rồi, cô có thể tự do đi dạo những nơi mình muốn đến, chơi những trò mình muốn.

Thiếu nữ vừa xem bản đồ vừa đi đường.

Thiếu nữ này chính là người vừa tỉnh lại, bị ông nội bắt ở nhà dưỡng bệnh, bị mọi người coi là búp bê nâng niu trên tay – Lâm Tâm Nguyệt!

Thật ra, đối với một trạch nữ của thế kỉ 21, có thể ở trong nhà suốt một ngày một đêm là chuyện hết sức hạnh phúc, nhưng nơi ở hiện tại của Lâm Tâm Nguyệt không phải là thế kỉ 21, mà là mười lăm năm trước, năm 1993: Thời đại internet chưa phát triển mạnh, không tiểu thuyết, không game, không có phim truyền hình, không có QQ, không có gì hết, điều này cũng khiến cho người vừa mới xuyên qua như Lâm Tâm Nguyệt rất buồn bực. Cho nên, Lâm Tâm Nguyệt thật sự không thể tiếp tục nằm ở nhà được nữa, không thể làm gì khác hơn chính là làm nũng với ông nội, xin ông cho cô ra ngoài hít thở không khí một chút. Nhưng Lâm Quốc Hùng lo lắng cháu gái bảo bối của mình đi, liền cho bảo vệ đi theo, mà Lâm Tâm Nguyệt thì không chịu nổi việc đi dạo phố lại có mấy cái đuôi bám sau lưng, chẳng khác gì làm xã hội đen, vì vậy mới có một màn ở phía trên.

Nhưng mà, Lâm Tâm Nguyệt tiểu thư coi như có chút lương tâm, sau khi cắt đuôi nhóm bảo vệ còn biết nhắn tin về cho Lâm Quốc Hùng báo tin bình an, để cho ông khỏi phải lo lắng. (Tác giả: Con gái, nếu con thật sự có lương tâm, sẽ không cắt đuôi nhóm bảo vệ, khiến ông nội con lo lắng.)

Ai nha, hiện tại nên đi tới chỗ nào trước nhỉ? Năm 1993, ở Hương Cảng có gì chơi vui không ta?

Ngay lúc Lâm đại tiểu thư cầm bản đồ nghiêng đầu tự hỏi nên đi nơi nào chơi, trong ngõ hẻm có một thiếu niên ăn mặc thời thượng và một cô gái trẻ mặc đồ quê mùa xông ra.

“Sâm à! Em nghe lời chị đi! Mau theo chị về nhà, đừng theo mấy người đó nữa!”

Cô gái nắm lấy tay của thiếu niên, thấp giọng cầu xin.

Nhưng thiếu niên không thèm quan tâm tới lời cầu xin của cô gái, nhìn thoáng qua Lâm Tâm Nguyệt đứng bên cạnh, vẻ mặt không kiên nhẫn đem cô bé đẩy sang một bên.

“Thật là phiền, chị đừng có xen vào chuyện của em nữa có được hay không?”

Vì sao cô cảm thấy hai người này có chút quen quen vậy nè.

Cô gái bị thiếu niên đẩy ra có chút lảo đảo, té xuống đất, thiếu niên có chút không nỡ nhưng không muốn bị cô gái làm phiền nữa, cuối cùng lựa chọn bước đi.

“Sâm... Sâm à...”

(Tác giả: Mọi người đoán ra ai chưa?)

Mặc kệ cô gái có kêu gọi cỡ nào, thiếu niên cũng không quay lại.

Lâm Tâm Nguyệt đi tới đỡ cô gái đứng lên.

“Chi không sao chứ?”

“Không sao, cảm ơn em.”

“Ui...”

Cô gái vừa đứng lên, trên chân truyền tới đau đớn khiến cô ấy xem chút nữa ngã xuống lần hai. Lâm Tâm Nguyệt vội đỡ lấy cô gái.

“Chân của chị chắc là bị trật rồi, hay là em đưa chị đi bệnh viện kiểm tra một chút ha.”

“Không cần đâu. Chị về nhà thoa rượu thuốc là được rồi.”

“Nhưng chân chị bị trật làm sao chị tự đi về được, hay là em đưa chị về nha.”

“Ồ...chuyện này,... Thôi được, cảm ơn em, em gái nhỏ.”

Có lẽ cô gái này biết mình không thể tự đi về được, nên cô ấy không từ chối nữa, nhưng một câu ‘em gái nhỏ’ khiến Lâm Tâm Nguyệt cảm thấy buồn bực.

Cô đường đường là thạc sĩ lại bị người khác coi là em gái nhỏ, thực sự rất buồn chi là bực.

————— trên đường về —————

Trên đường về hai người trò chuyện với nhau, Lâm Tâm Nguyệt và cô gái kia dần dần quen thuộc nhau hơn, cuối cùng Lâm Tâm Nguyệt mới hiểu rõ thân phận bọn họ, cũng làm cho cô hiểu rõ vì sao cô cảm thấy hai người này quen quen. Bởi vì, cô gái này chính là người vợ đầu tiên của nhân vật Cao Ngạn Bác trong phim pháp chứng tiên phong - Cổ Trạch Dao, còn thiếu niên lúc này chính là người mà Lâm Tâm Nguyệt cô ngày nhớ đêm mong - Cổ Trạch Sâm, vị pháp y xuất sắc trong tương lai.

Oa oa ...Sớm biết anh ta là Cổ Trạch Sâm thì cô đã nắm anh ta thêm một chút rồi. Đó chính là bác sĩ Cổ tài giỏi đẹp trai nhá!! Người nào đó âm thầm rơi lệ trong lòng.

Thật ra, Lâm Tâm Nguyệt cũng không hiểu rõ vì sao cô từ thế kỉ 21 xuyên vào phim truyền hình năm 1993, Hương Cảng. Cô tuyệt đối không coi thế giới này là hư cấu, vì nơi này có người thật lòng yêu thương bảo vệ cô, thứ tình cảm đó tuyệt đối không phải là giả tạo.

6. Chương 6: Quen Nhau

Sau khi đưa Cổ Trạch Dao về nhà, Lâm Tâm Nguyệt mới hiểu thì ra Cổ Trạch Sâm đang ở trong giai đoạn phản nghịch, y như tình tiết trong phim. Mặc dù, cô và Cổ Trạch Sâm qua lại với nhau không lâu, nhưng cô rất thích cô gái đơn thuần hiền lành Cổ Trạch Dao này. (Tác giả: Tôi nghĩ là vì cô thích Cổ Trạch Sâm nên mới thích luôn chị gái người ta thì có.) Cho nên vừa nghe Cổ Trạch Dao nói muốn đi tìm Cổ Trạch Sâm, Lâm Tâm Nguyệt liền sốt ruột, vì để cho Cổ Trạch Dao ở nhà nghỉ ngơi thật tốt.

Lâm Tâm Nguyệt liền vỗ ngực, hướng Cổ Trạch Dao cam đoan, hứa với Cổ Trạch Dao nhất định sẽ đem em trai của chị dẫn về.

Thấy sắc trời đã tối, Lâm Tâm Nguyệt sợ ông nội lo lắng, tiếp đó cô trao đổi số điện thoại với Cổ Trạch Dao xong mới đi về.

Trước khi ra về, cô còn yêu cầu Cổ Trạch Dao nhất định phải nghỉ ngơi thật tốt, thấy Cổ Trạch Dao luôn cam đoan: Trước khi vết thương lành hẳn, cô ấy tuyệt đối không làm chuyện xằng bậy. Lâm Tâm Nguyệt mới yên tâm về nhà.

Cổ Trạch Dao thấy Lâm Tâm Nguyệt mỉm cười hài lòng bởi vì lời đáp ứng của mình mới chịu đi về, không nhận được lắc đầu mỉm cười.

Đúng là một đứa nhỏ!

Nếu Lâm Tâm Nguyệt biết Cổ Trạch Dao nghĩ như vậy, cô không lên cơn cáu người mới là lạ!

————— trong nhà —————

Lâm Tâm Nguyệt vừa về nhà liền thấy Lâm Quốc Hùng tức giận ngồi trên sa lon ở phòng khách, phía sau còn có chú Lâm và các bảo vệ. (Tác giả: Nói thật giống đại ca xã hội đen quá >"<")

“Con còn biết đường về nhà à?”

Lần này tiêu đời rồi!

Lâm Tâm Nguyệt thấy đội ngũ hùng hồn thế này, biết ông nội giận không nhẹ, cô lập tức đi tới bên cạnh ông nội, chớp chớp mắt giả bộ hồn nhiên làm nũng.

“Ông nội, xin lỗi ông mà! Không phải con cố ý cắt đuôi các anh bảo vệ, con chỉ muốn đi dạo phố giống như những người bình thường khác thôi mà, mỗi khi ở nhà, ông đều phải làm việc, không có ai nói chuyện với con, con cũng muốn làm quen thêm vài người bạn thôi mà.”

Lâm Tâm Nguyệt vừa nói vừa giả bộ cúi đầu, ra vẻ ngen ngào.

Thấy dáng vẻ này của cháu gái, vẻ mặt của Lâm Quốc Hùng bắt đầu mềm xuống, tức giận trong lòng đã sớm bỏ vũ khí bỏ chạy, nhưng vì để cháu gái không tái phạm nữa, quyết định làm đáng một chút.

“Nếu đã biết sai thì tốt rồi, nhưng lần sau không được làm như vậy.”

Thấy Lâm Tâm Nguyệt chu mỏ, ông liền lắc đầu cười: “Lần sau đi ra ngoài, không muốn dẫn bảo vệ theo, thì phải nói cho ông nội biết con muốn đi đâu, không thể biến mất đột ngột, biết không?”

“Đã biết ạ! Sau này con có thể ra ngoài một mình sao?”

“Ừ, nhưng phải về nhà đúng giờ đấy!”

“Yeah! Cám ơn ông nội nhiều nhiều!!”

Lâm Tâm Nguyệt vui vẻ ôm ông nội, ở nơi ông không thấy cô nở nụ cười giảo hoạt như con hồ li.

Lâm Tâm Nguyệt là một người giữ chữ tín, nếu cô nhận lời Cổ Trạch Dao giúp em trai cô ấy cải tà quy chánh, cô nhất định sẽ làm. Huống chi, đây là cách quang minh chính đại để cô tiếp cận Cổ Trạch Sâm, cô sẽ không bỏ qua cơ hội này. Bởi vậy, trên phố lớn ngõ nhỏ thường xuất hiện cảnh này:

Một cô gái mười ba, mười bốn tuổi đi theo sau lưng một thiếu niên mười sáu, mười bảy tuổi. Thiếu niên đi về phía trước, cô liền đi về phía trước; còn có một gã thiếu niên ở bên cạnh luôn che miệng cười trộm.

“Em đừng đi theo tôi nữa.”

“Không được, trừ khi anh theo em trở về, không chơi chung đám người đầu đường xó chợ nữa.”

“Em thật là phiền phức, tôi đi đâu, làm cái gì, mắc mớ gì tới em chứ? Em cũng không phải là người gì của tôi, dựa vào cái gì mà quản lý chuyện của tôi hả? Sau em không quản Con Dao đi!?”

“Không được, em đã hứa với chị Dao, nhất định phải đưa anh về, chỉ cần một ngày anh chưa chịu theo em trở về, em liền đi theo anh một ngày, cho tới khi anh chịu quay về mới thôi. Còn về phần Dật Thăng, rất đơn giản, chỉ cần anh theo em về, anh ta nhất định cũng trở về.”

“Đại ca, hay là anh theo cô ấy về nhà đi, hì hì.”

“Cậu. Nói. Cái. Gì. Hả? Con. Dao. Chết. Tiệt. Kìa!”

Cổ Trạch Sâm trừng mắt nhìn Dương Dật Thăng, dữ dằn nói: “

“Nói giỡn, nói giỡn thôi, đại ca, đừng tức giận mà.”

Dương Dật Thăng cúi đầu khom lưng nịnh nọt cầu xin tha thứ.

“Hừ! Hôm nay tha cho cậu, còn không đi nhanh. Không phải muốn tìm đại ca trước kia của cậu đàm phán à?”

Cổ Trạch Sâm nói xong, không nhìn Lâm Tâm Nguyệt đi ở phía sau, thúc giục Dương Dật Thăng đi mau, đi về phái Từ Vân Sơn.

“Ê! Chờ một chút!” Lâm Tâm Nguyệt vội chạy theo.

————— giải thích —————

Trước tiên giới thiệu một chút, chuyện biến thành thế này, là phải nói về mấy ngày trước.

Mấy ngày trước, Lâm Tâm Nguyệt vì muốn đem Cổ Trạch Sâm về nhà, liền bắt đầu hỏi thăm tin tức Cổ Trạch Sâm ở chung quanh, mà lúc Lâm Tâm Nguyệt tìm Cổ Trạch Sâm, đúng lúc gặp phải cảnh Dương Dật Thăng và Cổ Trạch Sâm ‘Duyên phận đánh cướp’, trở thành bạn bè không đánh không quen. Lâm Tâm Nguyệt cũng bắt đầu cuộc sông bảo mẫu của mình, ngoại trừ trở thành y tá riêng của Dương Dật Thăng và Cổ Trạch Sâm, mỗi lần bọn họ đánh nhau xong, cô đều giúp bọn họ băng bó vết thương, con thường nhắc nhở bọn họ ăn cơm đúng giờ, thuận tiện tiến hành sự nghiệp khuyến bảo. Ban đầu, Cổ Trạch Sâm và Dương Dật Thăng vẫn rất bài xích Lâm Tâm Nguyệt, nhưng dần dần liền ngầm chấp nhận cái đuôi nhỏ – Lâm Tâm Nguyệt.

————— ngăn cách —————

“Này, Dật Thăng, các anh muốn đi đâu?” Cô chạy tới, kéo nhẹ áo Dương Dật Thăng, len lén hỏi, bởi vì Lâm Tâm Nguyệt cảm thấy cái tên Con Dao rất là quê mùa. Cho nên liền trực tiếp gọi tên Dương Dật Thăng.

“À, tôi không muốn đi theo đại ca cũ nữa, nhưng lại lo hấn không bỏ qua cho tôi, nên đại ca giúp tôi tới Từ Vân Sơn đàm phán với đại ca cũ.”

Dương Dật Thăng thờ ơ trả lời.

Nghe được câu trả lời của Dương Dật Thăng, Lâm Tâm Nguyệt trầm mặc.

Cô nhớ rõ pháp chứng 2 có nhắc tới chuyện mười lăm năm trước Cổ Trạch Sâm và Dương Dật Thăng đi tìm đại ca cũ của Dương Dật Thăng là Chó Điền đàm phán mà bị liên lụy vào bên trong vụ án, chẳng lẽ là hôm nay, giờ này luôn sao?

Mặc dù biết bọn họ không sao, nhưng cô vẫn cảm thấy rất lo lắng, còn về phần Chó Điền là do hấn tự làm tự chịu — Đáng đời!

Con người là như vậy đó, có thể dốc hết tâm can đối với người quan trọng của mình, trái lại đối với người lạ một chút ánh mắt thương hại cũng không dành cho, Lâm Tâm Nguyệt chính là người như vậy, nói cô ích kỷ cũng được, máu lạnh cũng tốt.

“Này! Một lát nữa em nhớ trốn xa một chút! Đừng có để người ta phát hiện, làm bọn tôi bị liên lụy.” Âm thanh của Cổ Trạch Sâm từ phía trước truyền tới, tay không được tự nhiên rút vào trong túi quần.

“Được.” Lâm Tâm Nguyệt cười ngọt ngào, vui vẻ đáp lại, bởi vì cô biết Cổ Trạch Sâm lo lắng cô bị thương, nên mới nói như vậy.

Không nghĩ tới lúc Cổ Trạch Sâm còn là thiếu niên lại hay mắc cỡ như vậy.

“Đại ca, anh thật là thiên vị, chỉ quan tâm con nhóc kia thôi. Cũng không thèm quan tâm tới người ta một chút!” Dương Dật Thăng làm bộ đau lòng hướng về phía Cổ Trạch Sâm và Lâm Tâm Nguyệt nháy mắt.

“Phì ha ha...” Lâm Tâm Nguyệt bị bộ dạng khoa trương của Dương Dật Thăng chọc cười, ngay cả Cổ Trạch Sâm cũng khẽ cười nhếch môi cười nhạt.

Ba người vừa đùa vừa đi, rất nhanh liền tới đập nước ở Từ Vân Sơn, Lâm Tâm Nguyệt thấy Cổ Trạch Sâm và Chó Điền đàm phán thất bại, nhìn Cổ Trạch Sâm, Dương Dật Thăng và Chó Điền đánh nhau, nhưng khi cô thấy Cổ Trạch Sâm và Dương Dật Thăng bị đánh, rốt cuộc cô không nhịn được nữa, chạy vụt ra ngoài.

Ya! Bạn bè của bản tiểu thư cũng dám đánh, đáng chết!

Lâm Tâm Nguyệt dùng hết sức lực của mình húc vào Chó Diên, Chó Diên không phòng bị liền bị đẩy ngã, Cổ Trạch Sâm và Dương Dật Thăng thấy Chó Diên bị Lâm Tâm Nguyệt đụng ngã, ngay ra một lúc, rất nhanh liền phản ứng lại, lập tức đánh Chó Diên khi nó chưa đứng lên.

Trong chốc lát, thấy Chó Diên bị đánh ngất, Cổ Trạch Sâm và Dương Dật Thăng mỗi người một tay kéo Lâm Tâm Nguyệt còn đang ngẩn ngơ bỏ chạy.

Sau khi chạy một đoạn đường dài, ngoảnh đầu không thấy ai đuổi theo, ba người mới dừng lại, lúc này Lâm Tâm Nguyệt mới phản ứng, vội vàng kiểm tra tình trạng bị thương của Cổ Trạch Sâm và Dương Dật Thăng, thấy bộ dạng vừa khấn trương lại đau lòng của Lâm Tâm Nguyệt, trong lòng Cổ Trạch Sâm và Dương Dật Thăng đều dâng lên cảm giác ấm áp.

Bọn họ đều là cô nhi, ngoại trừ người nhà (chị của Cổ Trạch Sâm và cô của Dương Dật Thăng) chưa từng có người nào thật lòng quan tâm và yêu thương họ như Lâm Tâm Nguyệt.

Cổ Trạch Sâm và Dương Dật Thăng nhìn thoáng qua đối phương, đồng thời cùng hạ quyết tâm: Mặc kệ tương lai có xảy ra chuyện gì đi nữa, bọn họ sẽ không để cho cô bé trước mắt bị tổn thương, nhất định phải bảo vệ cô bé thật tốt.

7. Chương 7: Biệt Ly

Trong khoảng thời gian này, mỗi ngày đi qua Lâm Tâm Nguyệt đều rất rảnh rỗi. Nếu không uống trà với ông nội thì cũng đi dạo phố, không thì Cổ Trạch Dao nói chuyện, đi mua sắm cả ngày, hoặc là đi làm cái đuôi nhỏ sau lưng Cổ Trạch Sâm và Dương Dật Thăng.

Lâm Quốc Hùng thì khỏi phải nói, Cổ Trạch Dao cũng rất thích cô em gái tinh ranh đáng yêu này, ban đầu cô còn lo lắng Lâm Tâm Nguyệt tới gần Cổ Trạch Sâm sẽ bị thương. Nhưng bây giờ người cô nên lo lắng là em trai của mình mới đúng. (tác giả: Người đẹp, cuối cùng cô cũng đã nhìn ra.) Về sau cô phát hiện Lâm Tâm Nguyệt chính là khắc tinh của Cổ Trạch Sâm, còn Dương Dật Thăng và Cổ Trạch Sâm thì khỏi phải nói.

Bởi vì Lâm Tâm Nguyệt đi theo Cổ Trạch Sâm cả ngày, Cổ Trạch Dao cũng thấy yên tâm (Tác giả: Dao à, cô yên tâm quá sớm, tai họa lớn nhất ở bên cạnh em trai cô đó. Bạn Nguyệt: Cút! *tác giả bị đá bay*)

————— - ngăn cách —————

Như thường lệ, hôm nay Lâm Tâm Nguyệt lại đi làm cái đuôi của Dương Dật Thăng và Cổ Trạch Dao, nhưng cô phát hiện hôm nay Dương Dật Thăng có chút không yên lòng, thỉnh thoảng dờ dẫm, lại hay thờ dãi, không chỉ có cô ngay cả Cổ Trạch Sâm cũng phát hiện.

Lâm Tâm Nguyệt và Cổ Trạch Sâm dùng ánh mắt trao đổi.

(Ê! An hem tốt của anh không sao chứ? Mới sáng sớm đã than ngắn thở dài rồi.)

(Tôi làm sao biết được, tôi vừa đến đã thấy cậu ta như vậy rồi.)

(Vậy anh còn không mau đi hỏi.)

(Biết rồi.)

“Con Dao, có phải xảy ra chuyện gì không?” Nhìn Dương Dật Thăng cúi đầu ủ rũ ngồi trên tường rào, Cổ Trạch Sâm đi tới vỗ vai hân hởi, có thể là bọn họ có bối cảnh giống nhau, Cổ Trạch Sâm rất coi trọng người anh em Dương Dật Thăng này.

“Em phải đi Anh quốc.”

“Cái gì” Cổ Trạch Sâm và Lâm Tâm Nguyệt đồng thanh nói.

Cổ Trạch Sâm là bởi vì không ngờ, mà Lâm Tâm Nguyệt là vì biết trước Dương Dật Thăng sẽ qua Anh, nhưng không ngờ sẽ nhanh như vậy.

Lâm Tâm Nguyệt cảm thấy tình cảnh này giống hết nội dung của phim: Dương Dật Thăng đưa cho Cổ Trạch Sâm một con dao bằng gỗ, sau đó hẹn ước mười năm sau gặp lại, bọn họ sẽ cùng nhau làm ăn lớn. Cô đột nhiên cảm thấy mình giống như người ngoài cuộc, chỉ có thể đứng bên ngoài nhìn bọn họ, trong lòng có chút khó chịu.

Đây không phải thứ cô muốn sao? Chỉ cần đứng bên cạnh nhìn họ trưởng thành là đủ rồi, nhưng tại sao cô lại thấy khó chịu như vậy?

Lâm Tâm Nguyệt đưa tay lên ngực, cười khổ trong lòng.

Thấy bộ dạng buồn bã của Lâm Tâm Nguyệt, Cổ Trạch Sâm và Dương Dật Thăng đều nghĩ rằng cô vì chuyện Dương Dật Thăng đi Anh mà buồn.

Dương Dật Thăng đi tới bên cạnh Lâm Tâm Nguyệt, xoa xoa đầu cô. Từ trong túi móc ra một quyển sách nhỏ được điêu khắc bằng gỗ.

“Nhóc con, đây là quà của em!”

Thấy Dương Dật Thăng để quyển sách gỗ vào tay mình, mọi suy nghĩ trong đầu cô có chút trì trệ.

Dương Dật Thăng thấy dáng vẻ ngơ ngác của Lâm Tâm Nguyệt, vui vẻ cười nói: “Anh và đại ca đã hẹn nhau mười năm sau cùng làm ăn lớn, còn em chính là nhân viên hậu cần của bọn anh đó.”

Thấy gương mặt sáng ngời của Dương Dật Thăng như muốn nói ‘tôi rất thông minh, mau khen tôi đi’, Cổ Trạch Sâm và Lâm Tâm Nguyệt đều bị chọc cười.

“Hiếm khi người ta có tinh thần văn nghệ, hai người còn chê cười người ta, để coi tôi thu thập hai người ra sao.”

Dương Dật Thăng không biết tương lai sẽ như thế nào, nhưng hẳn biết cả đời này hẳn không bao giờ quên được giây phút hạnh phúc này.

Trời xanh mây trắng, thiếu nữ cùng thiếu niên cùng nhau đùa giỡn, tiếng cười vang đến tận trời xanh.

————— rời đi —————

Ngày Dương Dật Thăng rời đi, Lâm Tâm Nguyệt và Cổ Trạch Sâm không có ra sân bay tiễn hân, bọn họ đứng trong công viên ngắm đầu nhìn trời xanh, nhìn máy bay từ từ bay xa, trong lòng cảm thấy buồn man mác.

Cổ Trạch Sâm quay đầu, thấy khuôn mặt xinh xắn của Lâm Tâm Nguyệt dưới ánh hoàng hôn có chút suy nghĩ.

Thấy Cổ Trạch Sâm nhìn cô không chớp mắt, mặt Lâm Tâm Nguyệt không ngừng nóng ran: “Anh làm gì nhìn em lom lom như vậy hử?”

Không có gì, đi thôi” Cổ Trạch Sâm hoàn toàn không có ngưng ngừng vì bị phát hiện, ung dung xoay người bước đi, đương nhiên nếu như bỏ qua hai cái tai ửng hồng của hắn.

“Ừm.” Hi Hi, thì ra Cổ Trạch Sâm cũng mắc cỡ, Lâm Tâm Nguyệt nhìn thoáng qua ánh tà dương, xoay người đuổi theo Cổ Trạch Sâm.

Lâm Tâm Nguyệt không biết trước khi Dương Dật Thăng rời đi, Cổ Trạch Sâm đã cam đoan với cậu ta nhất định sẽ bảo vệ Lâm Tâm Nguyệt thật tốt, mà Lâm Tâm Nguyệt vĩnh viễn sẽ không biết, chẳng biết từ khi nào, cô đã sớm được Cổ Trạch Sâm và Dương Dật Thăng đặt ở trong lòng.

Tác giả có lời muốn nói: Tiểu Tâm Nguyệt, hiện tại rất phiền não.

Cổ Trạch Sâm trong pháp chứng rất coi trọng chị hai của hắn. Con gái nhà chúng ta thì yêu ai yêu cả đường đi lối về, nên Tiểu Tâm Nguyệt thực sự không biết có nên để Cổ Trạch Dao chết hay không >”<>

8. Chương 8: Tổ Tình

Từ khi Dương Dật Thăng rời đi, không biết có phải vì lời hứa mười năm sau ‘làm ăn lớn’ hay không mà Cổ Trạch Sâm càng phản nghịch hơn: Hắn gia nhập xã hội đen, đánh nhau, tranh giành địa bàn, thậm chí còn đi tới các xã đoàn quyết sống chết, mặc kệ Cổ Trạch Dao khuyên ngăn cỡ nào hắn cũng không thèm nghe, còn cái đuôi nhỏ Lâm Tâm Nguyệt cũng không có bên cạnh Cổ Trạch Sâm.

————— ngăn cách —————

Bởi vì Lâm Quốc Hùng biết cháu gái của mình thường xuyên giao du với côn đồ cắc kè, sợ cô học thói hư tật xấu của bọn chúng (Tác giả: Ông nội đừng lo, cháu gái của ông đã hư hỏng sẵn rồi, không cần học, tôi thì lo lắng cho bé Sâm đáng yêu nhà tôi thôi!) nên đem cô nhốt ở trong nhà, không cho cô ra ngoài.

Lâm Tâm Nguyệt không thể ra ngoài, nên cô chỉ có thể hỏi thăm tin tức gần đây của Cổ Trạch Sâm thông qua Cổ Trạch Dao.

Sau khi biết hết mọi hành vi của Cổ Trạch Sâm, cô thật sự không yên lòng chút nào. Mặc dù biết Cổ Trạch Dao có thể đưa Cổ Trạch Sâm về con đường ngay, nhưng cô nhớ rõ Cổ Trạch Dao vì Cổ Trạch Sâm mà liều mạng cứu hắn tránh khỏi xã đoàn chém giết. Dù phải để Cổ Trạch Dao bị thương mới khiến Cổ Trạch Sâm quay đầu, cô làm không được, cô càng không muốn Cổ Trạch Sâm bị bất kỳ thương tổn gì.

Nhưng Lâm Tâm Nguyệt không nhớ rõ là ngày nào, cô chỉ có thể kêu Cổ Trạch Dao chú ý đến Cổ Trạch Sâm, có chuyện thì gọi ngay cho cô.

Aiz phiền muốn chết, không biết bây giờ Sâm thế nào rồi, đều tại ông nội không cho cô ra ngoài, còn nói sợ cô học thói hư tật xấu của côn đồ, bản tiểu thư thông minh tốt đỉnh, hoạt bát đáng yêu... Hơn nữa, Sâm là pháp y tương lai vô cùng xuất sắc, bản tiểu thư đi theo hắn làm sao học thói hư tật xấu chứ? Haiz, hiện tại cô chỉ có thể hi vọng chị Dao sớm trông chừng Sâm, không để chính mình tự thương.

Lâm Tâm Nguyệt mặt ủ mày chau ngồi trên ghế, cô chỉ có thể im lặng cầu nguyện cho bọn họ.

Lúc này, điện thoại của Lâm Tâm Nguyệt đột nhiên vang lên, thấy số điện thoại gọi đến, trong lòng cô liền không yên.

Cố gắng bình tĩnh lại, cô nhấn nút nghe: “Alo, chị Dao?”

“Tiểu Nguyệt, không xong rồi. Sâm nói tôi nay muốn đi sống mái với xã đoàn, chị nghe nói các xã đoàn kia muốn liên kết lại đánh cho Sâm không thể quay về. Chị khuyên Sâm không được, chị nên làm gì đây? Làm sao bây giờ?” Âm thanh của Cổ Trạch Dao có chút hoảng hốt khẩn trương.

Nghe Cổ Trạch Dao nói thế, tay Lâm Tâm Nguyệt run rẩy, suýt chút làm rớt điện thoại.

“Alo, Tiểu Nguyệt, em còn đó không? Tiểu Nguyệt...”

“Chị Dao, chị bình tĩnh nghe em nói, mặc kệ dùng cách nào cũng được chị nhất định phải giữ Sâm ở nhà, em sẽ tìm biện pháp ra ngoài.” Lâm Tâm Nguyệt nói xong, chẳng chờ Cổ Trạch Dao ừ hừ liền tắt điện thoại, vội vã chạy vào phòng xách túi ba lô lại chạy ra.

Nhưng cô còn chưa tới cửa chính đã bị quần gia ngăn lại: “Cô chủ, mời về cô về phòng.”

“Chú Lâm, con có chuyện rất gấp, xin chú cho con ra ngoài đi, năn nỉ chú mà!!!!” (>”<)

Nghe Lâm Tâm Nguyệt năn nỉ, quần gia có chút giãi dụa.

Ông chủ, ông không muốn làm người xấu liền đem tôi đẩy ra. Nhưng tôi cũng không muốn làm kẻ xấu mà... Quần gia gào thét trong lòng...

“Cô chủ, không phải tôi không muốn giúp cô, chỉ tại ông chủ đã căn dặn không có sự cho phép của ông, tôi không được để cô chủ ra ngoài. Cô chủ, cô đừng làm khó tôi mà.”

Lâm Tâm Nguyệt cũng không muốn làm khó vị quản gia thật lòng yêu thương mình như con cháu trong nhà này nữa, buộc lòng phải đi từng bước nhỏ, dùng ánh mắt ai oán nhìn ông quản gia như nói ‘Cháu biết chú thương cháu nhất, cháu không trách chú đâu.’

Ông chủ, tôi không làm được, lòng dạ của cô chủ thật tốt... Híc híc. Lão quản gia âm thầm rơi lệ. (Tác giả: Giả bộ đó, giả bộ đó, đừng tin!!!)

Lâm Tâm Nguyệt trở về phòng, lính quýnh đi vòng quanh khắp phòng.

Làm sao bây giờ, không thể ra ngoài, nghĩa là cô không thể giúp chị Dao.

Lâm Tâm Nguyệt vắt óc tìm biện pháp, cô biết quản gia là người cố chấp một khi nhận mệnh lệnh của ông nội sẽ không chịu cho cô đi.

Thời gian từng giọt trôi qua, màn đêm rất nhanh được phủ xuống.

Tiếng chuông dồn dập vang lên trong đêm khuya thanh tĩnh, Lâm Tâm Nguyệt vội vàng bắt máy: “Alo?”

“Tiểu Nguyệt, Sâm đi ra ngoài rồi, chị không ngăn được nó, chị sợ nó gặp chuyện nên lên đi theo.”

“Vậy bây giờ bọn chị đang ở đâu?”

“Đường XX, hẻm XX.”

“Em sẽ tìm cách đến đó, chị Dao, chị nhớ cẩn thận.”

“Được, em cũng thế nhé.”

Buông điện thoại xuống, Lâm Tâm Nguyệt đứng ở ban công nhìn xuống vườn hoa, chết thì chết. Cô bám vào chỗ lồi chỗ lõm của ban công leo xuống, nhưng khi tiếp đất thì cô đứng không vững, té xuống một cái, khuỷu tay và lòng bàn tay đều bị trầy, đáng tiếc hiện tại cô không có lòng dạ để ý tới mấy chuyện cỏn con này.

Vừa ra khỏi nhà, Lâm Tâm Nguyệt chạy thục mạng tới chỗ Cổ Trạch Dao nói, khi cô phát hiện trên đường không có một người, điện thoại cầm tay của Cổ Trạch Dao cũng không gọi được.

Sâm, chị Dao, hai người đang ở đâu? Hai người nhất định không được xảy ra chuyện đó.

Quan tâm ắt sẽ bị loạn, bây giờ Lâm Tâm Nguyệt đã sớm quên nội dung trong phim, trong lòng cô chỉ lo lắng cho sự an toàn của chị em Cổ Trạch Dao.

Ngay lúc Lâm Tâm Nguyệt hết sức sốt ruột, luống cuống hết cả lên thì nghe được âm thanh cô gái vang lên từ trong ngõ hẻm: “Sâm, mau chạy đi!”

Lâm Tâm Nguyệt chạy vào ngõ hẻm liền thấy Cổ Trạch Dao đang nắm tay kéo Cổ Trạch Sâm bỏ chạy, phía sau còn có tiếng bước chân của nhiều người đang đuổi theo.

Cô vội chạy đến: “Chị Dao, Sâm không sao chứ?”

“Sao em lại ở chỗ này? Em có biết nơi này rất nguy hiểm hay không?” Cổ Trạch Sâm thấy Lâm Tâm Nguyệt thì rất là kinh ngạc, nhưng hần càng lo lắng hơn, Cổ Trạch Dao cũng vậy, cô không ngờ Lâm Tâm Nguyệt thật sự tới nơi này.

Lâm Tâm Nguyệt nhìn thấy ánh mắt lo lắng của hai chị em họ nhìn cô, gấp gấp nói: “Hiện tại không phải lúc lo lắng cho em, hai người mau đi theo em.” Nói xong, cô vội kéo hai chị em họ núp vào góc tối, nghe tiếng bước chân của đám người đuổi theo từ từ rời xa, cuối cùng ba người mới thở phào ra.

Vừa mới thả lỏng tinh thần, Cổ Trạch Dao liền kéo Cổ Trạch Sâm kiểm tra: “Em không sao chứ?”

“Chị, em không sao.”

Thấy đáng về Cổ Trạch Sâm và Cổ Trạch Dao như vậy, Lâm Tâm Nguyệt cũng yên lòng.

Không đúng, cô nhớ là trong phim chị Dao bị người ta chém bị thương ở lưng.

“Chị Dao, mau cho em nhìn lưng của chị!” Lâm Tâm Nguyệt nói, cô lập tức xoay người Cổ Trạch Dao lại. Đúng như cô nghĩ, lưng Cổ Trạch Dao bị thương, máu nhuộm ướt cả áo: “Chị Dao, chúng ta phải tới bệnh viện ngay!!!”

“Chị, chị chảy rất nhiều máu.”

“Chị không sao, mấy đứa không cần cuống lên như vậy.”

“Vì sao chứ, không phải em kêu chị bỏ mặc em rồi sao, vì sao chị còn làm vậy?”

“Chỉ cần một ngày em chưa chịu quay về đường ngay, chị sẽ không bỏ mặc em sống buông thả kiểu này đâu!”

Nghe lời thoại na ná trong phim, Lâm Tâm Nguyệt biết bắt đầu từ giờ phút này, Cổ Trạch Sâm sẽ thay đổi, hẳn nhất định sẽ trở thành người tốt.

“Được rồi, chuyện quan trọng nhất bây giờ là phải đưa chị Dao đến bệnh viện, Sâm, giúp em một tay.” Lâm Tâm Nguyệt và Cổ Trạch Sâm cùng nhau đỡ Cổ Trạch Dao, đưa chị ấy vào bệnh viện.

————— bệnh viện —————

Cổ Trạch Dao được đưa vào phòng băng bó vết thương, trong hành lang bệnh viện rất yên tĩnh, chỉ có hai người Lâm Tâm Nguyệt và Cổ Trạch Sâm.

Cổ Trạch Sâm yên lặng ngồi trên ghế, nhưng bàn tay run rẩy của hắn nói cho Lâm Tâm Nguyệt biết hắn rất lo sợ.

Hắn sợ, bởi vì hắn đã mất quá nhiều thứ. Hắn không muốn mất đi người chị duy nhất của mình, nói cho cùng hắn cũng chỉ là thiếu niên mới lớn.

Lâm Tâm Nguyệt cầm chặt tay hắn, nhẹ giọng an ủi: “Đừng lo lắng, chị Dao nhất định sẽ không sao.” Mặc kệ tương lai sẽ ra sao, ít nhất ... hiện tại có em ở cạnh anh.

Lâm Tâm Nguyệt dùng ánh mắt kiên cường sưởi ấm trái tim lạnh lẽo của Cổ Trạch Sâm.

Thì ra, vẫn còn có người quan tâm hắn, cảm giác có người làm bạn bên cạnh thật là tốt. Thứ quý giá như vậy khiến hắn không nỡ lòng buông tay, hẳn hi vọng mình sẽ nhận được nhiều ấm áp hơn, hắn đem tay Lâm Tâm Nguyệt siết chặt trong tay mình.

“Ui da!” Thành linh tay bị nắm chặt, lòng bàn tay truyền đến đau đớn khiến Lâm Tâm Nguyệt rên thành tiếng.

“Làm sao vậy?”

“Không có gì!” Nghe Cổ Trạch Sâm hỏi, Lâm Tâm Nguyệt muốn rút tay ra, đáng tiếc Cổ Trạch Sâm phát ra hiện ý đồ của cô, hắn cầm tay cô lên, thấy cánh tay trắng nõn của cô xuất hiện nhiều vết thương rướm máu.

“Tại sao lại như vậy, tại sao lại bị thương hả?”

“Em... em...”

“Nói thật.”

Lâm Tâm Nguyệt bị vẻ mặt âm u của Cổ Trạch Sâm dọa: “Em treo từ trên ban công xuống, lúc tiếp đất không cẩn thận bị té.”

Hắn dùng ánh mắt phức tạp nhìn cô gái đáng thương ngồi bên cạnh mình, hỏi: “Tại sao em muốn tới chỗ này?”

“Hả?” Lâm Tâm Nguyệt không hiểu vì sao Cổ Trạch Sâm lại chuyển đề tài, cô có chút bất nhịp không kịp.

“Vì sao em cũng giống chị hai ngu ngốc như vậy, không biết để ý đến sự an toàn của mình, bất chấp nguy hiểm chạy tới tìm anh, tại sao phải quan tâm đến anh?”

Lâm Tâm Nguyệt cảm thấy từ ngày hôm nay về sau, Cổ Trạch Sâm sẽ thay đổi, cô không muốn giấu ở trong lòng nữa: “Bởi vì em thích anh, em không muốn thấy anh bị nguy hiểm, bị thương.” (Tác giả: con gái nhà tôi cuối cùng cũng tỏ tình.)

Cổ Trạch Sâm ngăn người, đỏ mặt, mắt tự nhiên quay mặt sang chỗ khác: “Anh đi tìm bác sĩ mua thuốc cho em.” Nói xong, hần hập tập đi như chạy. (Tác giả: Con gái, con hù con rồi bỏ chạy rồi!!)

Lâm Tâm Nguyệt nở nụ cười, còn nhiều thời gian em không tin không bắt được trái tim anh.

9. Chương 9: Xuất Ngoại

Trong lúc Lâm Tâm Nguyệt suy nghĩ làm cách nào để tóm lấy trái tim Cổ Trạch Sâm, Lâm gia thì rồi thành một đoàn. Làm sao không loạn được, cô chủ nhà họ Lâm – viên ngọc quý trên tay chủ tịch Lâm ban đêm ban hôm trèo tường trốn ra ngoài, nói lộn, nói lộn, là bò từ lầu hai xuống dưới, sau đó chuẩn khởi biệt thự.

Xem cô gái vụng về bò từ lầu hai xuống trong camera, Lâm Quốc Hùng đau lòng muốn chết, đây chính là viên minh châu mà ông nâng niu trong lòng bàn tay, là vật báu ông cẩn thận che chở trong ngực, ông xem như bảo bối cầm trong tay sợ rớt, ngậm trong miệng sợ tan. Hôm nay, lại vì một thằng nhóc thúu tha mà làm chuyện nguy hiểm như vậy.

Ông tuyệt đối, tuyệt đối không để cho thằng nhóc thúu tha kia tiếp cận bảo bối của ông! (Tác giả: Ông nội, ông lầm rồi. Là bảo bối nhà ông quần quít con nhà người ta á.)

“Tiểu Lâm, đem tài liệu của thằng nhóc này mang tới đây, chuyện nên làm thì cứ làm, thuận tiện báo cho hần biết, để cho hần chuẩn bị sẵn sàng, mặt khác nếu Tiểu Nguyệt trở về kêu con bé tới gặp tôi.”

“Dạ, ông chủ.”

Tiểu Nguyệt, con đừng trách ông nội, ông nội cũng vì muốn tốt cho con thôi, nhìn bầu trời đầy sao ở bên ngoài, trong lòng Lâm Quốc Hùng nặng nề như núi Thái Sơn đè.

— — — — — bệnh viện — — — — —

Lâm Tâm Nguyệt ở trong bệnh viện hồn nhiên không hề hay biết mọi chuyện xảy ra ở nhà, hiện tại cô còn đang cố gắng quần quít lấy Cổ Trạch Sâm.

Vốn là Cổ Trạch Sâm muốn Lâm Tâm Nguyệt về nhà trước, bản thân hần ở lại chăm sóc cho Cổ Trạch Dao là được rồi. Nhưng da mặt Lâm Tâm Nguyệt quá dày, sống chết cũng không chịu về. Cổ Trạch Sâm làm mặt lạnh muốn cô về nhà, lập tức hai mắt cô ngân ngấn nước như mưa phùn nhìn chằm chằm Cổ Trạch Sâm, đáng thương bạn nhỏ Cổ Trạch Sâm công lực chưa đủ, mỗi lần đều giương cờ trắng chịu thua.

Thật ra sau khi Lâm Tâm Nguyệt tỏ tình với Cổ Trạch Sâm xong, Cổ Trạch Sâm vừa thấy cô liền đỏ mặt, kể tiếp liền muốn chạy trốn. Khổ nỗi, hiện giờ Cổ Trạch Dao đang nằm trong phòng bệnh, muốn tránh mặt cũng khó. Lâm Tâm Nguyệt làm sao có thể dễ dàng buông tha cho hần chứ, thật vất vả mới có thể tỏ tình xong, cô làm sao để Cổ Trạch Sâm bỏ trốn dễ dàng như vậy được.

Nửa đêm, Cổ Trạch Dao tỉnh lại. Phát hiện em trai mình và Lâm Tâm Nguyệt giống như đang chơi trò mèo vờn chuột, bất giác cười trộm trong lòng, nhưng Cổ Trạch Dao sợ người nhà Lâm Tâm Nguyệt lo lắng, nên khuyên cô về trước đi.

“Tiểu Nguyệt, em nên về nhà trước đi, đã trễ như vậy rồi nếu người nhà không tìm thấy em nhất định sẽ lo lắng lắm.”

“Nhưng mà em muốn ở lại với chị.”

“Không sao đâu, có Sâm ở lại với chị là được rồi. Hơn nữa, ngày mai em có thể đến thăm chị, và lại Sâm nhà chị sẽ không biến mất đâu mà em lo, bằng không chị để Sâm đưa em về.” Cổ Trạch Dao thấy bộ dạng xấu hổ của em cũng bắt đầu trêu ghẹo, nào ngờ em trai cô và Lâm Tâm Nguyệt đều ngượng chín cả mặt.

“Chị Dao, đáng ghét quá mà! Em mặc kệ chị á, em về đây, còn anh không được đi theo em đó!” Lâm Tâm Nguyệt liếc nhìn Cổ Trạch Sâm một cái, mặc dù cô tỏ tình trước, nhưng bị Cổ Trạch Dao nói huých toẹt như vậy cô cũng thấy mắc cỡ lắm chứ bộ, cô giậm chân một cái rồi xoay người chạy ra ngoài. Nếu như cô biết, đây là lần cuối cùng cô gặp mặt Cổ Trạch Sâm, cô nhất định sẽ không nói như vậy.

“Ha ha... Em trai, em mau kể cho chị biết, giữa em và Tiểu Nguyệt xảy ra chuyện gì vậy?” Sau khi Lâm Tâm Nguyệt rời đi, Cổ Trạch Dao lại tiếp tục trêu ghẹo em trai.

“Chị đừng có bà tám như vậy, mau nằm xuống nghỉ ngơi đi.”

“Nói thật, Tiểu Nguyệt là cô gái tốt, nếu em dám bắt nạt con bé, chị sẽ không vì tình chị em mà bỏ qua cho em đâu.”

“Biết rồi, bà chị.”

Bây giờ, Lâm Tâm Nguyệt hay là Cổ Trạch Sâm đều không thể ngờ, đây là lần cuối cùng bọn họ gặp nhau. Chờ đến khi bọn họ gặp lại nhau lần nữa, đó là chuyện của mười mấy năm sau.

— — — — — Lâm gia — — — — —

Lâm Tâm Nguyệt về nhà, cô phát hiện đèn đuốc sáng rực. Tiêu rồi, bị ông nội phát hiện, xem ra lần này nhất định bị cấm túc dài dài, Lâm Tâm Nguyệt làm bộ bình tĩnh vào cửa thì đã thấy quản gia đứng đó chờ cô.

“Cô chủ, ông chủ đã dặn, nếu cô trở về thì bảo cô đến phòng sách tìm ông.”

“Ồ, cháu biết rồi.” Ấy, lần này ông nội thật sự nổi giận rồi, oa oa làm sao bây giờ.

Vừa vào phòng sách, Lâm Tâm Nguyệt cảm thấy bầu không khí rất nặng nề, nhìn ông lão đang ngồi bên cạnh cửa sổ, cẩn thận gọi: “Ông nội.”

Nghe được giọng nói cẩn thận từng li từng tí của cháu gái, ông không đành lòng nhìn bộ dạng đau lòng của cháu yêu, nhưng ông không còn cách nào khác, vì tương lai của con bé, ông không ngại phải làm kẻ xấu.

“Ngồi xuống đi” Lâm Quốc Hùng xoay người lại, bảo Lâm Tâm Nguyệt ngồi xuống.

“Con tỉnh lại đã lâu, cũng nên đi học, con xem con thích học trường nào, ông nội giúp con đăng kí.”

“Dạ?” Giọng nói nghiêm túc của Lâm Quốc Hùng khiến Lâm Tâm Nguyệt cảm thấy có điểm xấu, cô cầm xấp tư liệu lên nhìn, phát hiện đều là tư liệu những trường học của nước Mĩ: “Ông nội, vì sao đều là tư liệu của các trường ở Mĩ vậy, tại sao không có Hong Kong?” Lâm Tâm Nguyệt nghiêng đầu hoang mang nhìn Lâm Quốc Hùng.

“Không có Hong Kong, mấy ngày nay con ở nhà thu xếp một chút, cùng sau theo ông nội về Mĩ.” Lâm Quốc Hùng kiên định nói.

“Vì sao? Bởi vì con không nghe lời ông lên trốn ra ngoài sao, ông nội, sau này không dám nữa.” Lâm Tâm Nguyệt kích động đứng lên, nhỏ giọng cầu xin.

Lâm Quốc Hùng cắt ngang lời cầu xin của Lâm Tâm Nguyệt: “Con vì thằng côn đồ kia mà mạo hiểm chạy ra ngoài sao?”

“Ông nội...”

“Tiểu Nguyệt, con hận ông cũng được, oán ông cũng không sao, ông sẽ không để con ở lại Hong Kong, cũng sẽ không để cho con gặp lại thằng nhóc đó.”

Thấy anh mắt ẩn chứa nỗi thống khổ của Lâm Quốc Hùng, Lâm Tâm Nguyệt không nỡ cự tuyệt ý tốt của ông. Cô biết ông nội rất thương cô, chấp nhận bị cô oán hận cũng muốn đưa cô qua Mĩ để bảo vệ cô, trong lòng ông nhất định cũng rất đau khổ. Mấy ngày nay, cô chỉ biết có bản thân mà không để ý tới cảm nhận của ông nội. Cô đúng là bất hiếu, nhưng cô không thể đi Mĩ.

“Ông nội, anh Sâm không phải là côn đồ, anh ấy sẽ thay đổi. Với lại, hiện tại anh ấy còn nhỏ, ai biết được sau này trưởng thành anh ấy sẽ thế nào?” Tương lai, anh Sâm chính là một bác sĩ pháp y nổi tiếng nha. “Con

cũng biết nói là ‘sau này’, chuyện tương lai ai có thể đoán được.” Lâm Quốc Hùng dùng lời của Lâm Tâm Nguyệt phản bác lại lời cô.

“Con...” Con biết, đương nhiên là con biết, nhưng ông nội không biết, cô lại không thể nói. Nếu nói ra thì tất cả đều xong: “Con tin anh ấy!”

“Ừm. Con tin nó?” Lâm Quốc Hùng nghi ngờ tại sao cháu gái của mình lại có lòng tin với thằng nhóc thúi kia như vậy, bởi vậy ông đưa ra một quyết định: “Con đã tin tưởng hẳn như vậy, được, ông cho nó thời gian mười năm để chứng minh xem nó có xứng với lòng tin của con hay không.”

“Sao ạ?”

“Mười năm, chỉ cần thằng nhóc đó ở trong vòng mười năm có thể trở thành người có ích, mà con vẫn còn thích nó, ông sẽ để con trở về.”

“Ông nội, ông nói thật sao?” Tốt qua, mười năm sau Sâm chính là bác sĩ pháp y nổi tiếng, mà nội dung của phim chính thức bắt đầu ở mười năm sau, khi đó cô trở về đúng lúc.

“Ừ.”

“Thật tốt quá! Cảm ơn ông nội!” Lâm Tâm Nguyệt kích động chạy tới ôm chầm lấy Lâm Quốc Hùng.

“Con thật sự có lòng tin với nó như vậy sao?”

“Dạ, con tin anh ấy.” Người khác không biết, nhưng cô biết tương lai của Cổ Trạch Sâm ra sao. Lâm Tâm Nguyệt kiên định đáp.

Nói Lâm Tâm Nguyệt có lòng tin với Cổ Trạch Sâm, còn không bằng nói cô có lòng tin với nội dung trong phim. Thật ra, chính cô cũng không biết cô vì nội dung trong phim mới thích Cổ Trạch Sâm hay là vì nguyên nhân khác, ngay cả cô cũng không rõ.

Mười năm, coi như cho cô và Cổ Trạch Sâm một cơ hội lựa chọn một lần nữa đi.

— — — — — bệnh viện — — — — —

Vì đề phòng Lâm Tâm Nguyệt và Cổ Trạch Sâm gặp nhau, tiếp tục làm ra chuyện nguy hiểm, ông đã sai người canh giữ ngoài cửa phòng của Lâm Tâm Nguyệt cả ngày lẫn đêm, đồng thời ông tịch thu luôn điện thoại di động của cô, bắt cô ở nhà chờ tới ngày xuất ngoại.

Lâm Tâm Nguyệt bị nhốt ở nhà hoàn toàn không biết ông nội của mình đang ở trong bệnh viện Cổ Trạch Dao đang nằm.

Lâm Quốc Hùng muốn tận mắt nhìn thấy thằng nhóc Cổ Trạch Sâm mà cháu gái bảo bố của mình ngày nhớ đêm mong, cho nên sáng sớm liền dẫn quần gia tới bệnh viện.

“Cậu chính là Cổ Trạch Sâm.” Rõ ràng là câu nghi vấn, nhưng Lâm Quốc Hùng lại dùng giọng nói khẳng định hỏi, có thể đây là thói quen của người làm ăn — không bao giờ làm chuyện mình không nắm chắc.

Sáng sớm, Cổ Trạch Sâm muốn giúp chị hai mua đồ ăn sáng, đang đi trên hành lang thì bị người khác kêu lại. Cổ Trạch Sâm từng sống ở cô nhi viện trong một thời gian, nên hẳn cũng học được cách đoán ý qua lời nói và sắc mặt, cũng học được cách phân biệt cấp bậc xã hội của người với người, người trước mặt ăn mặc cao sang, khí chất và ánh mắt sắc bén chỉ có người ở giới thượng lưu nhiều năm mới có, hai điều này nói cho hẳn biết, người đàn ông khoảng hơn năm mươi tuổi này tuyệt đối không phải là người bình thường, hẳn cũng có thể khẳng định mình chưa từng gặp qua người này, nhưng hẳn không biết tại sao ông ta lại biết tên mình.

Thấy vẻ mặt hoài nghi của Cổ Trạch Sâm, Lâm Quốc Hùng tự nhiên nhắc tới: “Tôi là ông nội của Lâm Tâm Nguyệt – Lâm Quốc Hùng.”

Có thể không ai biết ông nội của Lâm Tâm Nguyệt, nhưng nói tới cái tên Lâm Quốc Hùng thì người có hiểu biết đều rõ, ông là lão đại trong ngành bất động sản – kẻ lập nghiệp từ hai bàn tay trắng, dựa vào sức của chính mình lập nên tập đoàn Lâm thị, không ai dám chọc vào ông, ngay cả hai giới hắc bạch lưỡng đạo cũng phải nể mặt ông ba phần, Cổ Trạch Sâm cũng rất bội phục và sùng bái ông.

Cổ Trạch Sâm không ngờ cái đuôi nhỏ suốt ngày chạy theo sau hắn và Dương Dật Thăng lại là cháu gái của Lâm Quốc Hùng, mặc dù trong lòng Cổ Trạch Sâm rất kinh ngạc, nhưng vẻ mặt vẫn rất bình tĩnh.

Lâm Quốc Hùng tán thưởng nhìn thoáng qua Cổ Trạch Sâm, không tệ, biết ông là ai mà vẫn bình tĩnh: “Hôm nay, tôi tìm cậu, thứ nhất là vì muốn nhìn xem người mà cháu gái bảo bối của tôi yêu thích là người như thế nào. Thứ hai là vì tôi có mấy lời muốn nói với cậu.” Lâm Quốc Hùng một bên quan sát sắc mặt Cổ Trạch Sâm, một bên ung dung đi tới cái ghế bên cạnh ngồi xuống.

“Cậu biết không, thật lòng tôi rất không thích cậu.” Lâm Quốc Hùng nhìn lướt qua bàn tay nắm thành quả đấm của Cổ Trạch Sâm: “Tôi không thích cậu cũng không phải vì xuất thân của cậu, mà vì chính con người cậu. Chính vì cậu mà Tiểu Nguyệt luôn đối mặt với nguy hiểm, vì cậu mà con bé thường bị thương, cho nên tôi cấm túc Tiểu Nguyệt ở trong nhà, ban đầu tôi còn có ý định đưa con bé ra nước ngoài, không bao giờ cho con bé... trở về.” Lâm Quốc Hùng nhìn chăm chú thiếu niên trợn to hai mắt vì lời nói của mình, thậm chí khen ánh mắt thật tốt. Lâm Quốc Hùng làm bộ như không thấy, vẻ mặt khinh thường: “Nhưng bé ngốc kia vẫn năn nỉ ỉ ôi với tôi, tìm đủ các loại lí do để thuyết phục tôi. Vì vậy, tôi và con bé đã giao ước với nhau: Chỉ cần mười năm sau, cậu có thể trở thành người có ích cho xã hội, tôi sẽ để Tiểu Nguyệt trở về Hong Kong, tôi cho rằng như vậy sẽ chặt đứt được ý nghĩ của con bé, không ngờ con bé lại kiên định nói cho tôi biết nó tin tưởng cậu, tin cậu có thể làm được. Còn cậu?”

Trên hành lang rất yên tĩnh, Lâm Quốc Hùng chờ đợi, ông chờ câu trả lời của Cổ Trạch Sâm.

“Tôi chờ cô ấy trở lại.” Một câu nói đơn giản, lại bao gồm ba lời hứa hẹn, lời hứa đối với hắn, đối với Lâm Tâm Nguyệt, đối với Lâm Quốc Hùng.

“Ha ha, vậy tôi mỗi mắt chờ mong.” Xem ra ông không muốn phục cũng không được, ánh mắt kia, ông chắc chắn không nhìn sai. Ông cũng từng có ánh mắt như vậy, và ông đã thành công. Tương lai, thằng nhóc này cũng không phải là nhân vật tầm thường, Lâm Quốc Hùng nở nụ vui sướng xoay người ra khỏi bệnh viện, Cổ Trạch Sâm thấy ông rời đi, trong chốc lát liền kiên định xoay người đi mua bữa sáng cho chị hai.

Lần đầu tiên Lâm Quốc Hùng và Cổ Trạch Sâm giao chiến, khiến cho Lâm Quốc Hùng có ấn tượng rất tốt với Cổ Trạch Sâm, đồng thời cũng có cái nhìn mới về hắn, cũng là cho Cổ Trạch Sâm hạ quyết tâm.

10. Chương 10: Rời Đi

Mấy ngày nay, Lâm Tâm Nguyệt vẫn ở nhà, không được gọi điện thoại cũng không thể đi ra ngoài. Cho dù có thể đi ra ngoài, cô cũng không dám đi, cho dù được gọi điện cô cũng không dám gọi. Cô sợ mình sẽ bị dao động, sợ chính mình không muốn đi, sợ chính mình nhẹ dạ muốn ở lại. Cô muốn biết khoảng thời gian mười năm Cổ Trạch Sâm trưởng thành như nào, cô cũng muốn suy nghĩ xem kế tiếp cô nên làm gì, cô phải chuẩn bị thật tốt trước khi nội dung của phim chính thức bắt đầu.

Ngày mai là thứ hai, ngày mai Lâm Tâm Nguyệt sẽ ra nước ngoài. Tối nay là đêm cuối cùng cô ở lại Hong Kong, ngồi một mình trên ghế đu, nhìn một mảnh màu đen bên ngoài, bầu trời không có một ngôi sao, tâm trạng cô cũng trở nên nặng nề.

Lúc này, Lâm Quốc Hùng cầm một túi văn kiện đi vào: “Ông nội gõ cửa nhưng không thấy con trả lời, cho nên mới đi vào.”

Lâm Quốc Hùng ngồi bên cạnh Lâm Tâm Nguyệt, nhìn cháu gái im lặng không nói lời nào của mình: “Con còn giận ông nội à?”

“Con không giận ông nội, con chỉ giận bản thân. Từ lúc tỉnh dậy tới giờ, con chưa từng ở bên cạnh ông nội, lại còn khiến ông lo lắng...” Bề ngoài Lâm Tâm Nguyệt cố giữ bình tĩnh, nhưng giọng nói lại tràn đầy bi thương: “Hơn nữa, con biết rõ bản thân sẽ rời đi nhưng lại không có dũng khí nói cho chị Dao và Sâm biết, ông nội có phải con rất vô dụng hay không?” Cô nhẹ nhàng nghiêng đầu dựa vào vai Lâm Quốc Hùng.

“Kẻ nào dám nói cháu gái cưng của Lâm Quốc Hùng vô dụng, coi ông có xử đẹp hắn hay không?” Lâm Quốc Hùng giả bộ giận dữ nói: “ Với lại chuyện con không dám làm, ông nội giúp con làm.”

“Ông nội, ông nói cái gì? Ông gặp anh ấy rồi à?” Lâm Tâm Nguyệt kích động ngẩng đầu, trong mắt đầy hi vọng và lo lắng, lo lắng không biết ông nội nói gì với anh, hi vọng anh sẽ gửi lời nhắn gì đó cho cô.

“Mặc dù ông không muốn thừa nhận nhưng thằng nhóc này quả thực rất tốt, tương lai thằng nhóc này có thể trở thành người xuất sắc.” Thấy bộ dạng kích động của cháu yêu, ông trêu ghẹo: “Tuy rằng ông nội già rồi, nhưng ánh mắt nhìn người của ông vẫn còn tốt, chẳng qua ông không ngờ ánh mắt của cháu gái nhà ông cũng không tệ.”

“Vậy anh ấy có nói gì không?”

“Nó chỉ nói một câu.”

“Nói gì ạ?” Lâm Tâm Nguyệt chuyển mắt nhìn về phía ông nội, trong đáy mắt mang theo sự chờ mong.

“Nó nói nó chờ con trở về!”

Nghe xong lời này, Lâm Tâm Nguyệt biết đây là lời hứa của anh dành cho cô, trong lòng cảm thấy ngọt như uống mật ong vậy.

edit_tiểu_ ngữ

Nhưng Lâm Quốc Hùng đột nhiên dội nước lạnh Lâm Tâm Nguyệt: “Tiểu Nguyệt, con phải nghe rõ chuyện kể tiếp mà ông nội nói.” Giọng nói Lâm Quốc Hùng rất nghiêm trọng, làm Lâm Tâm Nguyệt cũng phải đứng đắn lên: “Con hãy xem kĩ văn kiện này đi.” Lâm Quốc Hùng đem túi văn kiện chưa Lâm Tâm Nguyệt, cô mở túi ra xem, phát hiện bên trong là một thiếu niên 15 tuổi, tư liệu từ lúc sinh ra cho tới bây giờ.

“Ông nội, này là...” Lâm Tâm Nguyệt nghi hoặc nhìn đồng tư liệu.

“Con đừng vội, ông nội sẽ giải thích cho con nghe, chuyện này ta định để tới nay mới cho con biết, nhưng bây giờ con sắp đi Mỹ rồi, nên con có quyền được biết tất cả.”

Ánh mắt Lâm Quốc Hùng nhìn về phương xa, bắt đầu kể rõ mọi chuyện!

— — — — — hồi ức — — — — —

edit_tiểu_ ngữ

Thì ra, tập đoàn Lâm thị là do Lâm Quốc Hùng và em trai tên là Lâm Uy hợp tác tạo nên, nhưng Lâm Uy phụ trách công việc hậu cần, và lại trên thương trường chuyện người lừa ta gạt không ít, công ty vừa đi vào quỹ đạo Lâm Uy liền mang theo vợ đi du lịch khắp thế giới, cho nên tất cả mọi người đều cho rằng Lâm thị là do Lâm Quốc Hùng một tay xây nên.

Một năm sau, hai anh em Lâm Quốc Hùng đều có con trai, nhưng Lâm Uy lo lắng con trai theo vợ chồng bọn họ đi du lịch khắp nơi sẽ cô đơn, cho nên hai người mới nhận một đứa con gái nuôi.

Con trai Lâm Quốc Hùng là Lâm Hạo Đông và Dương Tố Mẫn, cũng chính là ba mẹ Lâm Tâm Nguyệt, kết hôn. Lâm Quốc Hùng mời em trai về tham dự lễ cưới, Lâm Uy mang theo vợ và đôi trai gái Lâm Hạo Nhiên cùng Lâm Hạo Hi trở về Hong Kong.

Không ngờ Lâm Hạo Hi vừa gặp Lâm Hạo Đông liền si tình với hắn, khắp nơi quyến rũ Lâm Hạo Đông, còn chia mũi nhọn về phía Dương Tố Mẫn, tìm đủ biện pháp chia rẽ vợ chồng Lâm Hạo Đông, nhưng Lâm Hạo Đông rất yêu Dương Tố Mẫn, hắn không muốn làm mất mặt Lâm Hạo Hi, nên lúc nào cũng né tránh ả.

edit_tiểu_ ngữ

Thế nhưng Lâm Hạo Hi dám bỏ thuốc Lâm Hạo Đông, bắt buộc Lâm Hạo Đông chịu trách nhiệm, vợ chồng Lâm Uy thấy con gái làm ra chuyện xấu hổ như vậy, cảm thấy có lỗi với anh hai Lâm Quốc Hùng, liền nhanh chóng đưa Lâm Hạo Hi về Mỹ định cư, còn Lâm Hạo Nhiên thì ở lại giúp Lâm Hạo Đông quản lí công ty.

edit_tiểu_ ngữ

Lâm Hạo Hi về Mỹ, phát hiện ả đã có thai. Lâm Uy không nhẫn tâm giết chết đứa cháu của anh hai mình, đành để Lâm Hạo Hi sinh đứa nhỏ ra. Lâm Hạo Hi sinh ra một cậu bé, Lâm Uy đặt tên là Lâm Nhã Nguyệt,

yêu cầu Lâm Hạo Hi không được quay về Hong Kong quản lý Lâm Hạo Đông, càng không được dẫn đứa nhỏ về Hong Kong gặp cha nói, mới cho phép ả nuôi nấng đứa bé.

Cùng một năm, Lâm Hạo Nhiên kết hôn sinh được một bé gái, đặt tên là Lâm Phái Phái, ba năm sau, Lâm Hạo Đông cũng sinh được một bé gái, chính là Lâm Tâm Nguyệt nhà chúng ta. Kể đó, Lâm Hạo Nhiên lại sinh thêm một bé gái nữa, đặt tên là Lâm Đình Đình.

Vốn cho là mọi chuyện đã kết thúc, không ngờ Lâm Hạo Hi lại lén lút mang con trai Lâm Nhã Nguyệt về Hong Kong, Lâm Hạo Hi dẫn Lâm Hạo Nguyệt về Hong Kong mục đích là cướp lại Lâm Hạo Đông, nhưng Lâm Hạo Đông không muốn nhận Lâm Nhã Nguyệt, càng không muốn thấy mặt Lâm Hạo Hi.

edit_tiểu_ ngữ

Nhìn cả nhà Lâm Hạo Đông vui vẻ hạnh phúc, cuối cùng Lâm Hạo Hi cũng nổi điên, ả lái xe chở Lâm Nhã Nguyệt tông vào xe Lâm Hạo Đông, vợ chồng Lâm Hạo Đông và Lâm Hạo Hi chết ngay tại chỗ, Lâm Tâm Nguyệt bị hôn mê sâu, Lâm Nhã Nguyệt bị thương nhẹ. Bởi vì Lâm Nhã Nguyệt không biết hết những chuyện Lâm Hạo Hi làm, người nhà Lâm gia cũng không muốn giận cá chém thớt lên đầu đứa nhỏ vô tội, vì vậy Lâm Quốc Hùng nhận hấn về Lâm gia.

Lâm Hạo Nhiên cảm thấy không còn mặt mũi ở lại Hong Kong, cũng không biết đối mặt với Lâm Quốc Hùng và Lâm Tâm Nguyệt ra sao, ông xin Lâm Quốc Hùng cho phép mình ra nước ngoài phát triển, mang theo người nhà đi di dân qua Mỹ. Năm năm sau, Lâm Nhã Nguyệt được Lâm Quốc Hùng đưa qua Mỹ du học, đây là lí do vì sao Lâm Tâm Nguyệt tỉnh lại chỉ có mình Lâm Quốc Hùng ở bên cạnh mình.

— Kết thúc hồi ức —

edit_tiểu_ ngữ

“Con mới tỉnh lại, ông nội sợ con bị đả kích, nên không dám nói chân tướng sự việc cho con biết.”

Lâm Tâm Nguyệt nghe xong câu chuyện, chỉ âm thầm nhận xét: Đúng là phim truyền hình giờ cao điểm!

Dù sao thì đối với Lâm Tâm Nguyệt, những người này chỉ là người xa lạ mà thôi, nhưng cô không ngờ mình và chị em Lâm Đình Đình là chị em họ hàng. Nói thật, cô rất thích cô gái hoạt bát, rộng rãi kia, nhưng điều kiện tiên quyết là cô ấy không được dính dáng gì tới Cổ Trạch Sâm.

edit_tiểu_ ngữ

Hiện tại, Lâm Tâm Nguyệt để ý nhất chính là anh trai cùng cha khác mẹ của cô: “Ông nội, hiện giờ anh ta ở đâu?” edit_tiểu_ ngữ

“Nó ở biệt thự bên Mỹ, ông đã nói cho nó biết con sắp sang đó, kêu nó chuẩn bị mọi thứ, đương nhiên, nếu con không thích ở chung nhà với nó, ông nội có thể cho nó dọn ra ngoài sống.” Lâm Quốc Hùng lo lắng Lâm Tâm Nguyệt không tiếp nhận Lâm Nhã Nguyệt là anh trai, liền đưa ra đề nghị.

“Ông nội, không cần đâu. Con biết mọi chuyện không liên quan tới anh hai, Tiểu Nguyệt rất hài lòng, vì Tiểu Nguyệt không chỉ có chị em, còn có một anh trai nữa nha!” Thăng quỳ nhỏ 15 tuổi, bản tiểu thư là thạc sĩ thể kỷ 21 mà sợ nó sao? Nói chơi à.

“Vậy thì tốt, vậy thì tốt.” Lâm Quốc Hùng cuối cùng cũng nhẹ nhõm, hài lòng mỉm cười.

edit_tiểu_ ngữ

— — — — — Lâm gia — — — — —

Ngày hôm sau, Lâm Tâm Nguyệt thu dọn xong đồ vật, lưu luyến nhìn căn phòng do chính mình trang trí, từ từ đóng cửa lại, rời đi.

Lâm Tâm Nguyệt ngồi máy bay, nhìn quyển sách nhỏ bằng gỗ mà Dương Dật Thăng tặng, mặc dù không có người tới tiễn, nhưng cô hiểu, đó là vì anh giống như cô sợ hãi ly biệt.

Máy bay dần dần lên cao, Lâm Tâm Nguyệt thấy sân bay càng lúc càng nhỏ.

edit_tiểu_ ngữ

Tạm biệt chị Dao, tạm biệt Sâm, chờ em trở lại nhé!

11. Chương 11: Người Nhà

Máy bay rất nhanh đến sân bay New York của Mỹ, mọi chuyện ở Hong Kong tạm thời đã trở thành quá khứ với Lâm Tâm Nguyệt. Bắt đầu từ bây giờ, cô phải vạch kế hoạch cho tương lai của mình, cố gắng vì hạnh phúc của mình, nếu đã xác định bản thân cô thích Cố Trạch Sâm, như vậy cô sẽ vững vàng giữ chặt lấy anh, ông trời cho cô sống lại lần nữa, cô sẽ tạo ra một cuộc sống thật đặc sắc thuộc về Lâm Tâm Nguyệt cô.

Máy bay đáp xuống, Lâm Tâm Nguyệt đi theo ông nội ra sân bay, lúc này một thiếu niên tuấn tú từ trên xe riêng bước xuống.

Dáng người thiếu niên rất cao, hai mắt đen kịt như trăn châu đen, mũi cao, đường cong trên khuôn mặt như được điêu khắc, mặt mũi thuộc dạng lạnh lùng, ánh mắt sắc bén lạnh như băng, khiến cả người hân tràn ngập hơi thở lạnh lùng trong trẻo.

Thiếu niên đi tới gần chỗ Lâm Tâm Nguyệt, hướng về phía Lâm Quốc Hùng cung kính gọi ‘ông nội’, lúc tầm mắt chuyển sang Lâm Tâm Nguyệt, lạnh lùng kêu một tiếng ‘em gái’, rồi không thèm ngó tới cô nữa. Lâm Tâm Nguyệt cũng không thèm để ý tới thái độ của anh, thoải mái quan sát anh.

Thì ra đây chính là anh trai cùng cha khác mẹ của cô, bộ dạng cũng không tệ lắm.

Nếu như không phải Lâm Tâm Nguyệt bắt gặp ánh mắt chột lóe lên sự vui sướng của anh, cô thật sự cho là người anh này rất ghét cô.

“Ông nội, xe đã chuẩn bị xong rồi, con đến đón ông và em gái về nhà.” Giọng nói trong trẻo lạnh lùng của Lâm Nhã Nguyệt vang lên một nữa.

“Ừ, trở về đi.” Lâm Quốc Hùng giống như đã quen với tính tình lạnh lùng của Lâm Nhã Nguyệt, dẫn đầu lên xe ngồi.

Lúc Lâm Tâm Nguyệt đi ngang qua bên người Lâm Nhã Nguyệt, tới gần hân nhẹ giọng nói: “Không ngờ anh hai lại đẹp trai như vậy, đáng tiếc hơi gầy, ôm không thoải mái cho lắm!” Nói xong, cô còn ngấm vốc người anh từ trên xuống dưới. (Tác giả: Con gái, con đùa giỡn trai nhà lành >”<>

Hứ, ai kêu anh phớt lờ bản tiểu thư, ai kêu người không đếm xỉa bản tiểu thư! (tác gia: con gái, con thật kiêu ngạo.)

Nói xong, Lâm Tâm Nguyệt ngẩng đầu uốn ngực, kiêu ngạo vào xe ngồi.

Lâm Nhã Nguyệt giống như bị sét đánh, ngơ ngác đứng tại chỗ. Vừa rồi anh bị em gái mình đùa giỡn lưu manh sao? Nhưng, đó là em gái mình mà, tại sao em gái lại như vậy? Làm sao bây giờ? Anh hoàn toàn hóa đá.

Đáng thương cho bạn nhỏ Lâm Nhã Nguyệt của chúng ta, cứ như vậy bị bà thím sói già đội lốt cừu non trên ghẹo.

“Em nói anh trai thân yêu này, anh khẳng định muốn làm pho tượng trước cửa ra vào của sân bay à? Mặc dù em là em gái của anh, nhưng em cũng không để ý chuyện này đâu.”

Về sau, xin anh chỉ dạy nhiều hơn, anh trai thân yêu.

Lần này, Lâm Tâm Nguyệt cuối cùng cũng phản ứng, liền khôi phục lại bộ mặt lạnh lùng, giả vờ bình tĩnh đi vào trong xe.

Lâm Tâm Nguyệt nhìn thấy biểu hiện của Lâm Nhã Nguyệt, ngồi cười trộm, kiếp trước, Lâm Tâm Nguyệt cũng có một ông anh trai, gia huấn của nhà cô chính là anh trai là để bán, để bắt nạt, em gái là để yêu

thương, Lâm Nhã Nguyệt vừa vặn đánh thức tỉnh phúc hắc trong người Lâm Tâm Nguyệt, cho nên Lâm Nhã Nguyệt tự cầu phúc đi.

————— về đến nhà —————

Dọc đường đi, lúc nào Lâm Tâm Nguyệt cũng tìm cách chọc Lâm Nhã Nguyệt biến sắc, Lâm Quốc Hùng thì đặc biệt vừa lòng nhìn cháu trai cháu gái chơi đùa với nhau. (Tác giả: Ông nội, ông xác định là không phải vì nhìn thấy cháu trai biến sắc nên vui sướng chứ?) Lâm Nhã Nguyệt chỉ còn cách câm điếc ngậm hoàng liên, có khổ không thể nói thành lời.

Sau khi xuống xe, nhìn thấy căn biệt thự tráng lệ của Lâm gia, Lâm Tâm Nguyệt cho rằng biệt thự ở Hong Kong đã đủ lớn, đủ hoa lệ rồi, không ngờ biệt thự bên Mĩ lại lớn và tráng lệ hơn nữa. Lâm Tâm Nguyệt thật muốn hô to: Kể có tiền cực kì xấu xa! Nhưng Lâm đại tiểu thư của chúng ta đã quên, hiện tại cô cũng là người có tiền!

“Ông nội, con dẫn em gái lên phòng em ấy trước nhé, gia đình ông hai buổi tối sẽ đến đây, cơm tối con đã dặn dò người ở phòng bếp chuẩn bị rồi.”

“Ừ.”

Lâm Nhã Nguyệt đem hành lý của Lâm Tâm Nguyệt xách lên, dẫn cô lên lầu.

“Căn phòng này là do ông nội kêu anh chuẩn bị trước.” Lâm Nhã Nguyệt mở cánh cửa phòng màu trắng ra: “Em xem có thiếu thứ gì không, nếu có thì nói với anh.”

Căn phòng được trang trí rất tươi mát sạch sẽ, tường màu lam nhạt, khiến người ta cảm thấy rất bình an, thoải mái.

“Phòng này là do anh trang trí?” Lâm Tâm Nguyệt đi vào phòng tò mò hỏi.

“Phải, em có thích không?” Ánh mắt Lâm Nhã Nguyệt che giấu mong chờ nhìn Lâm Tâm Nguyệt.

“Rất thích, cảm ơn anh hai!” Lâm Tâm Nguyệt dùng giọng nói kiên định trả lời anh, nụ cười nở rộ khiến trái tim Lâm Nhã Nguyệt ấm lên.

“Anh giúp em sắp xếp lại hành lý.”

“Được.”

Có anh trai thật là tốt.

Chờ Lâm Nhã Nguyệt và Lâm Tâm Nguyệt sửa soạn xong hành lý xuống lầu, cả nhà Lâm Uy đã đến.

“Tiểu Nguyệt, đến đây, để cho ông hai và mọi người nhìn một cái.” Lâm Quốc Hùng thấy hai đứa cháu từ trên lầu đi xuống, liền gọi bọn họ đi qua, để cho Lâm Uy gặp mặt.

Lâm Nhã Nguyệt nắm tay Lâm Tâm Nguyệt đi tới trước mặt Lâm Uy: “Tiểu Nguyệt, đây chính là ông hai và bà hai, bên cạnh là bác hai Hạo Nhiên và bác hai gái, còn hai người kia là chị họ Lâm Phái Phái và em họ Lâm Đình Đình của em.”

Cảm nhận được sự ấm áp từ lòng bàn tay truyền đến, Lâm Tâm Nguyệt biết Lâm Nhã Nguyệt lo cô bị mất trí nên sẽ cảm thấy khẩn trương, mới nắm tay cô đến đây.

Ông anh trai ngoài lạnh trong nóng này thật là tốt.

Lâm Tâm Nguyệt cầm tay Lâm Nhã Nguyệt, ngọt ngào cười: “Ông hai, bà hai, bác hai, bác hai gái, chị Phái Phái, Đình Đình, chào mọi người!”

“Mau lại đây để ông hai và bà hai nhìn kĩ một chút nào.” Lâm Uy đem Lâm Tâm Nguyệt kéo tới trước mặt vợ chồng ông: “Đứa nhỏ đáng thương, con tinh lại thì tốt rồi.” Ánh mắt bà hai đắm lệ nhìn Lâm Tâm Nguyệt: “Được rồi, Tiểu Nguyệt tinh lại là chuyện vui, bà khóc cái gì.” Lâm Uy từ ái an ủi bạn già.

Vợ chồng Lâm Uy thấy Lâm Tâm Nguyệt cũng rất vui vẻ, chuyện năm đó, là do vợ chồng bọn họ xử lí không tốt mới tạo ra bi kịch như vậy, đối với bọn họ, Lâm Tâm Nguyệt là do bọn họ nhìn cho tới lớn, đã sớm coi cô như con gái mình, từ nay về sau, bọn họ sẽ thay thế cha mẹ cô chăm sóc cô thật tốt.

“Tiểu Nguyệt, sau này có chuyện gì không biết cứ hỏi chị.” Đối với cô bé ở tuổi này đã phải chịu đau khổ, tai ương khiến Lâm Phái Phái rất thương tiếc, nhưng cô bội phục tính kiên cường của cô bé hơn. Về sau, cô nhất định sẽ bảo vệ em gái này thật tốt, Lâm Phái Phái âm thầm quyết định.

“Chị Tiểu Nguyệt, sau này Đinh Đinh sẽ chơi với chị.” Lâm Đinh Đinh dùng phương pháp đơn thuần của mình để quan tâm Lâm Tâm Nguyệt.

Bởi vì đối với cả nhà Lâm Uy và Lâm Quốc Hùng, Lâm Tâm Nguyệt là người thân mất mà lại được của bọn họ, nên đối xử tốt với cô là chuyện đương nhiên.

Lâm Tâm Nguyệt không khống chế được rơi nước mắt.

“Sao lại khóc?”

“Đúng vậy, có phải có ai bắt nạt con không?”

“Nói ông nội nghe, ai dám bắt nạt con...”

Thấy người nhà vì cô khóc mà luống cuống tay chân, thay nhau an ủi cô, Lâm Tâm Nguyệt thật sự vui vẻ.

“Không sao đâu, Tiểu Nguyệt là vì quá vui mừng nên mới khóc, có rất nhiều người thân quan tâm Tiểu Nguyệt.”

“Ồng ngốc!” Lâm Nhã Nguyệt cứng chiều cốc nhẹ vào trán Lâm Tâm Nguyệt.

“Ông nội, ông hai, bà hai, anh hai bắt nạt con!” Lâm Tâm Nguyệt bĩu môi, hướng về phía đám người Lâm Quốc Hùng làm nũng.

“Ha ha. . .” Mọi người bị hành vi trẻ con của Lâm Tâm Nguyệt chọc cười.

Đêm nay, tiếng cười ở Lâm gia không có ngừng.

12. Chương 12: Ngoại Truyện – Cổ Trạch Sâm

Tôi không ngờ con gái lại phiền phức tới như vậy, tôi vô dĩ còn cảm thấy chị hai đã đủ phiền phức rồi, nào ngờ cô bé ấy lại càng phiền phức hơn.

Ngày đó, tôi chỉ vì muốn thoát khỏi chị hai nên mới quẹo vào con hẻm nhỏ, nhưng không ngờ tôi lại gặp em, đó là lần đầu tiên tôi gặp em, ấn tượng đầu tiên em chính là một nữ sinh xinh đẹp đáng yêu, tôi còn nghĩ rằng không bao giờ gặp lại em nữa.

Nhưng không ngờ tôi lại có thể gặp lại em nhanh như vậy, đêm hôm đó tôi và Con Dao mới đánh nhau xong, em liền xuất hiện, em không những không sợ chúng tôi còn giúp chúng tôi băng bó vết thương, một bên vừa làm một bên vừa lải nhải, cảm rằm nói một tràng, khi đó tôi mới biết thì ra em giúp chị hai tới khuyên tôi trở về.

Đêm hôm đó, tôi không chỉ có thêm người anh em mà còn có thêm một cái đuôi nhỏ, ban đầu tôi rất bài xích với sự có mặt của em, nhưng dần dần tôi liền quen với việc có người luôn ở bên cạnh lải nhải, giúp tôi xử lý vết thương, giúp tôi khắc phục hậu quả.

Thấy em vì chuyện chúng tôi bị thương mà khó chịu, lo lắng, tôi thật sự rất đau lòng, không biết từ khi nào em đã bước vào ngưỡng cửa của tim tôi.

Tôi, Con Dao và em, ba người suốt ngày ở chung một chỗ, chúng tôi đi đánh nhau, em đứng bên ngoài xem, đáng tiếc ngày vui luôn ngắn ngủi, Con Dao phải qua nước Anh, tôi và cậu ta làm ‘hẹn ước mười năm.’

Chỉ là không ngờ lại có duyên với ‘mười năm’ như vậy.

Tối ngày đó, thấy chị hai vì tôi mà bị thương, tôi rất sợ, nhìn em vì tôi mà tình nguyện làm chuyện nguy hiểm, tôi rất xót, nhưng không nghĩ tới em nói ‘Thích tôi.’ Không thể không phủ nhận, lúc nghe em nói câu này, trong lòng ngực tôi tràn ngập sự vui sướng, có lẽ vì lo sợ hoặc có lẽ vì tự ti, nên tôi bỏ chạy.

Tôi cũng không ngờ đêm đó là lần cuối cùng tôi gặp em, em sẽ đi Mỹ. Nếu như không phải ông nội của em tới tìm tôi, có thể tôi vĩnh viễn cũng không biết được hẹn ước giữa em và ông nội, càng không biết em tin tưởng tôi như vậy, hiện tại điều duy nhất tôi có thể làm chính là cố gắng thay đổi chính mình, sau đó chờ em trở về.

Mười năm trôi qua, em và Con Dao vẫn chưa có trở về, còn tôi cũng không phải là thằng con đồ như này xưa, giờ đây tôi không những là bác sĩ pháp y, còn là một nhà văn, chị hai cũng đã kết hôn, cuộc sống của chị rất hạnh phúc, chị vẫn còn nhớ đến em, bình thường hay nhắc tới em trước mặt tôi, thật ra tôi cũng rất nhớ em.

Nhưng tôi lại không ngờ lần sau gặp lại em, em lại trở thành đồng nghiệp của chúng tôi. Lần này, tôi sẽ không bỏ chạy, tôi cũng sẽ không để cho em có cơ hội rời đi.

() Ngoại truyện – Lâm Nhã Nguyệt

Từ nhỏ tôi chỉ biết mình là đứa trẻ không có ba thương, khi còn bé tôi không hiểu vì sao những đứa trẻ khác có ba mà tôi không có, tôi hỏi mẹ, nhưng không bao giờ mẹ nói rõ cho tôi biết, hỏi ông và bà họ luôn dùng ánh mắt phức tạp nhìn tôi, về sau tôi không hỏi những vấn đề này nữa.

Đến khi tôi 15 tuổi, mẹ thần bí nói cho tôi biết, muốn dẫn tôi đi gặp ba, chúng tôi rất nhanh có thể đoàn tụ trở thành người một nhà.

Lúc đó tôi rất vui vẻ, thì ra tôi cũng có ba, ngày đó ông bà hỏi tôi vì sao tôi lại vui vẻ như vậy, tôi cũng không hề nói cho ông bà biết, tôi vẫn thường suy nghĩ, nếu như ngày đó tôi nói cho ông bà biết, có phải bị kịch kia sẽ không xảy ra đúng không? Đáng tiếc thế giới này không có thuốc hồi hận.

Mẹ dẫn tôi về Hong Kong, tôi mới biết mình là đứa con riêng, là công cụ để mẹ cướp lấy ba, còn biết tôi còn có một cô em gái.

Nhìn một nhà ba người bọn họ cười nói vui vẻ, tôi thực sự rất hâm mộ em gái, hi vọng được ba mẹ thương yêu như em ấy, hi vọng có thể làm nũng với ba như em ấy, hi vọng có được một gia đình hoàn chỉnh giống như em, nhưng tôi không ngờ gia đình em gái vì tôi và mẹ xuất hiện mà tan nát.

Thấy em gái ngã vào vũng máu hôn mê không tỉnh, tôi muốn kéo em ra nhưng tôi không kéo nổi, sau đó tôi được đưa tới bệnh viện, ba mẹ và dì đều chết hết, bác sĩ nói có thể cả đời này em gái cũng không tỉnh, từ đó về sau em gái sẽ thành người thực vật.

Tôi không muốn mất đi em gái, em gái được đưa về nhà, hằng ngày tôi thừa dịp ông nội đi vắng len lén đến thăm em.

Nhìn bộ dạng ngủ say như công chúa ngủ trong rừng của em, tôi tự nhủ em ấy sẽ tỉnh lại, tôi nhất định sẽ bảo vệ em thật tốt.

Nửa năm sau, em gái vẫn chưa tỉnh lại, ông nội muốn đưa tôi đi Mỹ học, tôi biết mặc dù ông không nói gì, nhưng tôi hiểu ông không muốn nhìn thấy tôi, cho nên một lần nữa tôi quay về Mỹ, mỗi ngày tôi đều chăm chỉ học tập, không muốn để cho ông lo lắng.

Cuối cùng em gái cũng tỉnh lại, mặc dù em mất trí nhớ, nhưng tôi vẫn rất vui.

Em gái sẽ đến Mỹ, nhận được tin của ông nội, tôi hưng phấn cả đêm không ngủ được. Không ngờ tôi có thể nhìn thấy nụ cười hạnh phúc của em, bây giờ tôi sẽ không để cho bất kì ai phá hư hạnh phúc của em...

Thời gian trôi qua thật nhanh, cô em gái tình nghịch thích pha trò kia hiện tại đã trở thành đại mỹ nhân yêu kiều duyên dáng, còn nhiệm vụ hàng đầu của tôi chính là giúp em gái đuổi ruồi.

Mặc kệ chuyện quá khứ hay là tương lai, tôi sẽ cố gắng bảo vệ em gái, để cho em được sống trong hạnh phúc suốt đời.

13. Chương 13: Trở Về

Thời gian đi qua như mây trôi nước chảy, Lâm Tâm Nguyệt đã ở nước Mỹ hơn mười năm, lúc mới đến cô còn bỡ ngỡ, sợ sệt, nhưng bây giờ sự nghiệp thành công, có thể ứng phó được mọi tình huống.

Hơn mười mấy năm, có rất nhiều người nhiều chuyện ở Lâm gia thay đổi rất nhiều, Lâm Quốc Hùng và em trai ông hiện giờ đã nghỉ hưu ở nhà hưởng phúc. Lúc rảnh rỗi, thì trồng hoa trồng cỏ, đánh cờ, hưởng thụ những ngày sống an nhàn, sau khi vợ chồng Lâm Hạo Nhiên đem công ty giao cho Lâm Nhã Nguyệt, liền đi du lịch vòng quanh thế giới, Lâm Phái Phái thì trở thành bác sĩ xuất sắc y như trong phim. Bởi vì Lâm Tâm Nguyệt, Lâm Phái Phái và Hứa Lập Nhân (chồng của Lâm Phái Phái trong bằng chứng phép phần 2) gặp nhau sớm hơn, sau đó kết hôn, sống rất hạnh phúc. Lâm Đình Đình thì vừa tốt nghiệp, tính tình vẫn còn trẻ con, có lẽ bởi vì Đình Đình là em út trong nhà, cho nên mọi người đều rất yêu thương cô ấy... nhưng, cũng vì thế mà tính cách Lâm Đình Đình đơn thuần như vậy.

Còn Lâm Nhã Nguyệt, từ khi tiếp nhận tập đoàn Lâm thị, không những giành được thị trường ở nước ngoài, mà còn chuyển trụ sở đến Hoa Kỳ, để tập đoàn Lâm thị trở thành công ty quốc tế nổi tiếng trên thế giới, anh xứng với danh hiệu Kim Cương Vương Lão Ngũ lạnh lùng vô tình. Nhưng mọi người không biết, thật ra anh không có lạnh lùng vô tình như vậy, chỉ là anh đem tất cả dịu dàng ột người tên là Lâm Tâm Nguyệt.

Về phần Lâm Tâm Nguyệt, biết rõ nội dung trong pháp chứng tiên phong cô liền tiến hành phân tích các nghề nghiệp: Pháp y, mỗi ngày đều phải đối mặt với xác chết, cô là thể hệ mới của thế kỉ 21, đừng nói là giải phẫu thi thể, kêu cô suốt ngày đối mặt với xác chết, cô nhất định sẽ bị dọa chết khiếp. Cảnh sát thì khỏi phải nói, e là đến lúc đó không bắt được tội phạm, ngược lại còn bị tội phạm bắt, cho nên nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có nghề pháp chứng là hợp với cô nhất. Vì vậy, cô tự khắc phục tính nhát gan của mình, cố gắng học tập, vì vậy hiện tại cô trở thành chuyên gia xét nghiệm, không hề thua kém Cao Ngạn Bác - Tim Sir.

Bây giờ Lâm Tâm Nguyệt đang thu xếp đồ đạc, chuẩn bị trở về Hong Kong, cô phải trở về Hong Kong thực hiện lời hứa mười năm trước, nguyên nhất rất lớn chính là chưa tới ba tháng nội dung của bộ phim sẽ được bắt đầu, Lâm Đình Đình đã trở về Hong Kong trước cô, tiến hành sự nghiệp vĩ đại mà con bé đã chọn, mà cô cũng được Lâm Quốc Hùng cho phép quay về Hong Kong.

Mười mấy năm qua, nội dung bộ phim chỉ có một thay đổi đó chính là hôn nhân của Lâm Phái Phái, cô không biết việc này có ảnh hưởng gì tới tương lai của nội dung bộ phim hay không, nhưng cô không hối hận, bởi vì họ là người nhà của cô. Mỗi lần nhìn thấy nụ cười hạnh phúc của Lâm Phái Phái, cô cảm thấy mọi thứ cô làm là đáng giá.

Ngày mai cô sẽ trở về nơi đó, rất nhanh cô có thể gặp anh.

Sắp xếp xong đồ đạc, Lâm Tâm Nguyệt ngồi cười ngây ngô trên giường.

“Có chuyện gì mà em cười vui vẻ đến như vậy?” Giọng nói lạnh lùng từ ngoài cửa truyền vào, cắt đứt mơ mộng của Lâm Tâm Nguyệt.

“Ừ? Anh hai!” Lâm Tâm Nguyệt quay đầu lại nhìn Lâm Nhã Nguyệt dựa vào cửa phòng cô, lúc này ánh mắt lạnh lùng của anh chỉ có sự nuông chiều nhìn cô, nụ cười nhàn nhạt treo trên khóe môi. Nếu cấp dưới của Lâm Nhã Nguyệt ở đây, chắc chắn sẽ bị hoảng sợ rớt càm, đây chính là quân vương ‘lạnh lùng vô tình’ à?

Thấy dáng vẻ hòa nhã của Lâm Nhã Nguyệt, Lâm Tâm Nguyệt nhin không được lờm anh: “Em nói anh hai nha, nếu cấp dưới của anh thấy bộ dạng này, đảm bảo bọn họ sẽ đem chuyện này xếp vào kì tích hiếm thấy trong lịch sử của tập đoàn Lâm thị á.”

“Không sao hết, em đó, có chuyện thì nhớ gọi về cho anh hai, nhớ chăm sóc cho bản thân!” Lâm Nhã Nguyệt không thèm để ý tới lời trêu ghẹo của Lâm Tâm Nguyệt, khuôn mặt khôi phục lại vẻ lạnh lùng, bắt đầu dặn dò cô nhớ chăm sóc chính mình.

“Anh hai, em cũng không phải là con nít, em sẽ biết chăm sóc chính mình.” Lâm Tâm Nguyệt đi tới lôi kéo cánh tay Lâm Nhã Nguyệt, đảm bảo với anh.

“Nhưng mà vẫn câu nói đó, anh hai, đáng người của anh càng ngày càng tốt hén.”

Thấy em gái mình lại bắt đầu vãn về chính mình, muốn nhìn vẻ mặt biến sắc của mình, Lâm Nhã Nguyệt chỉ cảm thấy bất đắc dĩ, mấy năm nay tay nghề của con bé càng ngày càng giỏi,... Nhưng cũng vì vậy mà vẻ mặt lạnh lùng của Lâm Nhã Nguyệt càng được luyện tập thuần thục hơn. Hiện tại, anh chỉ có thể tìm cơ trốn thôi.

Nhìn bộ dạng ba chân bốn cẳng rời đi của Lâm Nhã Nguyệt, Lâm Tâm Nguyệt bĩu môi, xí, anh hai càng lúc càng khó chơi, về sau không được nhìn thấy vẻ mặt biến sắc của anh hai nữa rồi. (Tác giả: mẹ nói con gái, chẳng lẽ hứng thú của con là coi anh trai mình biến sắc, Nhã Nguyệt đáng thương của mẹ.)

Ngày hôm sau, Lâm Tâm Nguyệt ôm tâm tình tốt bước lên máy bay bay đến Hong Kong.

— Sân bay Hong Kong —

Trong sân bay người đến người đi, một cô gái mang kính mát hết sức quyến rũ xuất hiện ở sân bay, cô chính là Lâm Tâm Nguyệt.

Rốt cuộc cô cũng đã trở về.

Trong lòng Lâm Tâm Nguyệt rất kích động, lúc này cô nghe được âm thanh quen thuộc...

“Chị, ở đây, ở đây.” Lâm Đình Đình đứng ở giữa đám đông, dùng sức vẫy tay, tiếng gọi rất lớn khiến Lâm Tâm Nguyệt chú ý.

Thực ra, trải qua hơn mười năm sống chung, khiến chị em Lâm Tâm Nguyệt thân thiết như chị em ruột thịt, bởi vậy Lâm Đình Đình mới có thể gọi Lâm Tâm Nguyệt là ‘chị’.

Lâm Tâm Nguyệt nhìn về phía Lâm Đình Đình phất tay, tỏ ý đã thấy cô bé, Lâm Đình Đình thấy Lâm Tâm Nguyệt đi ra, kích động chạy tới ôm lấy cô, vui vẻ nói: “Chị, hoan nghênh chị trở về, em rất nhớ chị.”

“Ừm, chị đã về rồi.”

“Đi, chị, chúng ta trở về nhà trước đi.” Lâm Đình Đình buông Lâm Tâm Nguyệt ra, liền hấp tấp lôi kéo Lâm Tâm Nguyệt ra khỏi sân bay.

Con bé này vẫn còn loi choai như vậy.

Lâm Tâm Nguyệt không có về biệt thự Lâm gia, mà đi tới phòng ở của Lâm Đình Đình và Lâm Phái Phái như ở trong phim, phòng này là Lâm Hạo Nhiên mua cho Lâm Đình Đình, bởi vì Lâm Đình Đình không quen ở một mình trong biệt thự Lâm gia, nên cô dứt khoát tới ở chung với Lâm Đình Đình.

Buổi tối, Lâm Đình Đình liền lôi kéo Lâm Tâm Nguyệt kể cho cô nghe những chuyện mình trải qua, cho tới khi mệt mỏi mới ngừng lại.

Lâm Tâm Nguyệt nhìn bóng đêm ngoài cửa sổ, trong lòng có chút phức tạp.

14. Chương 14: Gặp Lại

Sáng sớm, Lâm Tâm ăn mặc chỉnh chu đứng trước tòa lầu mà các nhân vật trong phim làm việc, nhìn thấy tòa lầu vô cùng quen thuộc này, trong lòng cô vừa chờ mong vừa sợ hãi, cô biết anh đang ở trên đó, cô muốn gặp anh nhưng lại sợ anh đã quên cô.

Aiz... phiền muốn chết, mặc kệ đi.

Lâm Tâm Nguyệt hít thở sâu một hơi, bỗng chốc tâm trạng cô bình phục trở lại, thông thả đi vào tòa lầu.

Lên tới tầng lầu của Bộ Pháp Chứng, nhìn từng gương mặt quen thuộc ở đây, đáy lòng Lâm Tâm Nguyệt có chút kích động, nhưng cô biết những người này không phải là nhân vật hư cấu trong TV nữa, mà là người sống sờ sờ.

Lúc này, Mạc Thục Viện (Yvonne) thấy Lâm Tâm Nguyệt đứng trước Bộ Pháp Chứng nhìn vào, liền bước tới hỏi thăm.

“Xin chào, xin hỏi tôi có thể giúp gì được cho cô không?”

Lâm Tâm Nguyệt nghe lời nói khách sáo của Mạc Thục Viện, bình tĩnh đáp: “Tôi đến tìm Cao Ngạn Bác, sir Tim.”

“Sir Tim?” Về mặt Mạc Thục Viện nổi lên nghi ngờ.

Đúng lúc Cao Ngạn Bác từ văn phòng bước ra, thấy Lâm Tâm Nguyệt ở trước cửa ra vào, lập tức đi tới vươn tay chào đón cô: “Xin chào, hoan nghênh cô đã đến, tôi là chuyên gia xét nghiệm cao cấp ở đây, Cao Ngạn Bác.”

Lâm Tâm Nguyệt cầm tay Cao Ngạn Bác: “Chào, tôi là Lâm Tâm Nguyệt.”

Nhìn thái độ của Cao Ngạn Bác, tất cả mọi người đều hiếu kỳ đánh giá Lâm Tâm Nguyệt, cô gái này là ai? Tại sao có thể để cho chuyên gia xét nghiệm cao cấp của Bộ Pháp Chứng đối xử thận trọng như vậy?

Cao Ngạn Bác vỗ tay ba cái, thu hút sự chú ý của mọi người, cẩn thận giới thiệu mọi người với Lâm Tâm Nguyệt, “Các vị, tôi giới thiệu với mọi người một chút, cô gái này chính là chuyên gia xét nghiệm cao cấp của Bộ Pháp Chứng ở Mĩ — Lâm Tâm Nguyệt. Tôi nghĩ mọi người đã biết cô ấy là ai, từ hôm nay cô ấy sẽ gia nhập Bộ Pháp Chứng của chúng ta, cùng nhau giúp đỡ cảnh sát phá án.”

Cao Ngạn Bác vừa nói xong, mọi người liền nhốn nháo. Người khác có thể không biết nhưng đối với nhân viên kỹ thuật khoa pháp chứng thì cái tên Lâm Tâm Nguyệt này giống như sấm dộng bên tai, 19 tuổi có thể trở thành chuyên gia xét nghiệm nhỏ tuổi nhất của Bộ Pháp Chứng nước Mĩ. Chỉ trong vài năm ngắn ngủi, cô có thể dùng tâm lý học và vi biểu tình (=Microexpressions: là một loại biểu tình rất nhỏ, bạn phải chú ý lắm mới phát hiện.), cộng thêm kỹ thuật xét nghiệm của cô, giúp đỡ không biết bao nhiêu tiểu bang của nước Mĩ phá nhiều vụ án, cô đã dùng thực lực của chính mình khiến mọi người phải tin phục, bây giờ Lâm Tâm Nguyệt gần như trở thành thần tượng trong lòng mọi người.

Thấy cấp dưới kích động, Cao Ngạn Bác ra hiệu cho Lâm Tâm Nguyệt nói với mọi người vài câu, thật ra đừng nói bọn họ, ngay cả anh khi nhận được tin tức Lâm Tâm Nguyệt muốn từ Mĩ chuyển về Hong Kong, bản thân anh cũng có chút kích động, mọi người đừng hiểu lầm, anh chỉ kích động vì có thể tiếp xúc được với phương pháp phá án mới.

Không phải lần đầu tiên Lâm Tâm Nguyệt gặp phải tình huống này, thấy Cao Ngạn Bác ra hiệu, cô bình tĩnh bước vào: “Chào mọi người, tôi rất vui có thể làm việc chung với mọi người, từ nay về sau chúng ta sẽ là đồng nghiệp. Sau này mọi người có vấn đề gì khó khăn cứ đến tìm tôi trao đổi. Tất nhiên, tôi cũng không ngại nghe một chút chuyện bát quái của mọi người, nhưng chuyện làm cổ vấn tình yêu thì đừng tìm tôi, trừ phi mọi người không sợ yêu đương biến thành thất tình.” Cao Ngạn Bác và nhóm người Mạc Thục Viện bị lời nói dí dỏm của Lâm Tâm Nguyệt chọc cười, lập tức Bộ Pháp Chứng rộ lên tiếng cười vang.

Xem ra thần tượng rất thân thiện, điềm tĩnh, không có kiêu căng lắm — Đây là tiếng lòng của cả Bộ Pháp Chứng (Tác giả: Bị gạt rồi! Các người bị gạt rồi!)

“Được rồi, thời gian thư giãn đã kết thúc, mọi người tiếp tục làm việc nào.”

“Yvonne, cô dẫn Tâm Nguyệt đến phòng làm việc của cô ấy đi. Sau đó hãy mang cô ấy đi xem xét hoàn cảnh Bộ Pháp Chứng chúng ta.” Cao Ngạn Bác bàn giao.

“Biết rồi, sir Tim.”

“Tôi còn có việc, tôi để đồng nghiệp dẫn cô đến văn phòng của mình.”

“Không sao, anh cứ đi làm việc của mình đi.”

Cao Ngạn Bác nói xong cũng quay về phòng làm việc của anh, Lâm Tâm Nguyệt thở dài một hơi, đây chính là Boss lớn trong pháp chứng tiên phong khí thế của sếp lớn khó mà che giấu, tuy rằng cô ở Mỹ vẫn thường tiếp xúc với những người như thế, nhưng Cao Ngạn Bác là thần tượng của cô, anh học rộng tài cao, lí trí tỉnh táo, thực lực rất rõ ràng, tinh thần ‘không sai lệch không phóng túng’ có một không hai khiến cô bội phục. Nói cho cùng, cô có thành tựu như ngày hôm nay là vì cô hơn người khác một đời người. Nếu như hỏi cô bội phục ai nhất, tôn kính ai nhất trong pháp chứng tiên phong, câu trả lời khẳng định chính là Cao Ngạn Bác, cho nên khi tận mắt nhìn anh ta, khó tránh được có chút khấn trương, đương nhiên mặt ngoài cô vẫn giữ nét mặt cười nhàn nhạt.

Mạc Thục Viện không biết những biến hóa trong lòng Lâm Tâm Nguyệt, cô bước tới cạnh Lâm Tâm Nguyệt tự giới thiệu: “Xin chào, tôi là Mạc Thục Viện, có thể gọi tôi là Yvonne, bây giờ tôi dẫn cô đến phòng làm việc của cô trước nhé.”

“Được, cảm ơn, chị có thể gọi em là Tâm Nguyệt.”

Cả ngày hôm nay, ngoại trừ buổi trưa cùng mọi người đi ăn cơm chào mừng người mới đến, Lâm Tâm Nguyệt không có bước ra khỏi phòng làm việc của mình. Cô sợ sẽ gặp phải anh, nhìn đồng hồ sắp đến giờ tan sở, cô chuẩn bị đến văn phòng Cao Ngạn Bác tìm hiểu một chút tình huống hiện tại của Cổ Trạch Sâm, còn có Cổ Trạch Dao, cô thật sự cảm thấy có lỗi với Cổ Trạch Dao, biết rõ chị ấy gặp phải tai nạn giao thông, bị liệt toàn thân, nhưng cô lại không có biện pháp giúp Cổ Trạch Dao, thật ra ba năm trước cô có mời người đến trông coi Cổ Trạch Dao, nhưng cô lại không có cách xác định ngày Cổ Trạch Dao gặp tai nạn là hôm nào. Cuối cùng vẫn không thể ngăn được bi kịch xảy ra. Bởi vậy cô thấy áy náy với Cổ Trạch Dao, dù sao thì tình cảm trước đây cô dành cho Cổ Trạch Dao cũng không phải giả, hơn nữa chị còn là người thân duy nhất của Cổ Trạch Sâm, sự hổ thẹn này cô vẫn chôn sâu trong ngực, nghĩ tới chuyện này khóe miệng cô liền cười khổ.

Ổn định lại tâm tình, Lâm Tâm Nguyệt gõ cửa phòng làm việc của Cao Ngạn Bác.

Cốc! Cốc! Cốc!

“Mời vào ”

Lâm Tâm Nguyệt mở cửa, miệng cười chúc chúc đi vào phòng làm việc Cao Ngạn Bác: “Sir Tim, không có làm phiền anh làm việc chứ?”

“Không có, mời ngồi, ngày đầu tiên ở đây có quen không?” Cao Ngạn Bác buông cây bút xuống, dò hỏi.

“Cảm ơn, thật ra trên phương diện pháp chứng có rất nhiều chuyện na ná như nhau, ngoại trừ thay đổi hoàn cảnh, những thứ khác cũng không khác gì ở nước Mỹ, thật ra em...” Lâm Tâm Nguyệt vừa định nói tới chuyện Cổ Trạch Sâm, tiếng gõ cửa lại vang lên ngoài cửa, cô tưởng Mạc Thục Viện có chuyện tìm Cao Ngạn Bác, định đứng lên đi ra ngoài.

Không ngờ người ngoài cửa chính là người cô muốn gặp lại không dám gặp nhất, cô ảo tưởng đến vô số tình huống hai người gặp lại nhau, nhưng không ngờ lại đột ngột như vậy. Ai nha, khiến cô trở tay không kịp mà.

Cổ Trạch Sâm vừa thấy Lâm Tâm Nguyệt thì rung động một chút, nụ cười ngưng đọng trong nháy mắt, nhưng rất nhanh liền khôi phục lại như thường, nếu như không phải trong mắt anh lộ ra vui sướng, còn tưởng rằng anh không có cảm xúc, anh nhìn cô gá trước mắt, cô đã không còn là cô bé của hơn mười năm về trước nữa rồi, cô đã trưởng thành, càng xinh đẹp và tự tin hơn trước.

“Đã lâu không gặp” Giọng nói quen thuộc khiến Lâm Tâm Nguyệt thở phào nhẹ nhõm.

Có một số người mặc kệ có xa nhau bao lâu, liếc mắt một cái liền có thể nhận ra đối phương. Cho dù hiện tại Cổ Trạch Sâm còn chưa biết Lâm Tâm Nguyệt ở trong lòng anh có bao nhiêu trọng lượng.

Anh không thay đổi, anh còn nhớ rõ cô, thật tốt!

“Ừ, đã lâu không gặp!” Bỏ xuống cục đá trong lòng, Lâm Tâm Nguyệt nở nụ cười xán lạn.

“Hai người quen nhau?” Thấy hai người chào hỏi nhau, Cao Ngạn Bác nhận ra bạn tốt kiêm em vợ của mình và đồng nghiệp mới đến có quan hệ rất mờ ám.

“Hơn mười năm trước, chúng em đã quen nhau. Sau đó cô ấy qua Mĩ, không có liên lạc nhau, không ngờ cô ấy chính là chuyên gia xét nghiệm cao cấp từ Mĩ về mà anh nói, không phải anh nói muốn đi bệnh viện thăm chị hai sao? Còn không đi mau!” Cổ Trạch Sâm coi như không nhìn thấy vẻ mặt nhiều chuyện ‘thì ra các người đã quen nhau’ của Cao Ngạn Bác, nói.

“Đi bệnh viện thăm chị hai?” Lâm Tâm Nguyệt làm bộ kinh ngạc hỏi.

“Anh quên giới thiệu với em, anh ta và chị hai anh đã kết hôn hơn mười năm rồi, nhưng ba năm trước, chị hai xảy ra tai nạn ngoài ý muốn nên bị liệt toàn thân, bây giờ đang ở bệnh viện.” Cổ Trạch Sâm giải thích cho Lâm Tâm Nguyệt nghe.

“Cái gì?” Lâm Tâm Nguyệt lập tức ra vẻ hoảng sợ: “Tại sao lại như vậy? Chị Dao hiện tại như thế nào rồi?”

Xin lỗi Sâm, em không giúp được chị Dao.

“Vẫn như thế, em có muốn đi cùng bọn anh đến thăm chị ấy không? Chị hai rất nhớ em.” Cổ Trạch Sâm làm bộ dò hỏi.

“Được, đã không gặp chị Dao rồi, chờ em đi lấy đồ, chờ em một chút.” Muốn đương nhiên muốn rồi, thật vất vả mới gặp lại anh, cô không muốn tách ra nhanh như vậy đâu, hơn nữa cô cũng muốn đi thăm chị Dao, Lâm Tâm Nguyệt lập tức gật đầu đáp ứng, trở lại văn phòng của mình thu dọn đồ đạc.

“Câu xác định hai người chỉ quản biết nhau thôi sao.” Cao Ngạn Bác nhấn mạnh mấy chữ phía sau.

“Anh trở thành bà tám từ bao giờ vậy? Còn không đi, chị hai đang đợi anh đó!” Cổ Trạch Sâm không để ý đến Cao Ngạn Bác, bởi vì hiện tại có một chút chuyện ngay cả anh cũng không rõ.

— — — — — bệnh viện — — — — —

Lâm Tâm Nguyệt ngồi chung xe của Cổ Trạch Sâm và Cao Ngạn Bác đến bệnh viện.

Cổ Trạch Sâm và Cao Ngạn Bác vào phòng bệnh trước, Cổ Trạch Sâm giả bộ thần bí nói với Cổ Trạch Dao: “Chị hai, chị đoán xem ai tới thăm chị nè.”

“Là ai?” Cổ Trạch Dao cảm thấy nghi ngờ.

“Chị nhìn xem.”

“Chị Dao!” Lâm Tâm Nguyệt đi vào nhẹ giọng gọi.

“Tiểu Nguyệt, chị không có bị ảo giác chứ? Tiểu Nguyệt thực sự đã trở về à?” Cổ Trạch Dao không thể tin nhìn Lâm Tâm Nguyệt.

“Chị Dao, em về rồi.” Lâm Tâm Nguyệt đi tới bên giường Cổ Trạch Dao, nhìn sắc mặt tái nhợt, thân hình gầy gò của Cổ Trạch Dao, trong lòng cô cảm thấy rất khó chịu: “Xin lỗi, chị Dao, bây giờ em mới đến thăm chị.” Xin lỗi, không có giúp được chị, xin lỗi.

“Con bé ngốc này, với chị Dao không cần phải nói xin lỗi.” Cổ Trạch Dao có chút buồn cười nhìn Lâm Tâm Nguyệt.

Lâm Tâm Nguyệt kể cho Cổ Trạch Dao nghe một số chuyện của cô ở nước ngoài, cộng thêm chuyện cô trở thành đồng nghiệp của Cao Ngạn Bác và Cổ Trạch Sâm, Cổ Trạch Dao nghe vậy cảm thấy rất vui vẻ, có Cao Ngạn Bác chăm sóc cô Cổ Trạch Dao cũng thấy yên tâm.

Lâm Tâm Nguyệt và Cổ Trạch Dao tâm sự một hồi rồi trở về nhà, Cổ Trạch Sâm bị chị hai ra lệnh phải đưa Lâm Tâm Nguyệt về nhà bình an.

Cùng đi chung đường với Cổ Trạch Sâm, hai người chẳng ai nói gì, khiến tâm tình vui sướng của Lâm Tâm Nguyệt dần dần nhạt đi. Cô chờ thêm một lúc, đợi Cổ Trạch Sâm mở miệng, nhưng tới khi đến cửa nhà mình Cổ Trạch Sâm không nói gì nữa, Cổ Trạch Sâm chưa hề nói lời nào, cuối cùng cô cũng không nhận được phá vỡ bầu không khí yên tĩnh giữa hai người.

“Chẳng lẽ anh không có lời gì muốn nói với em sao?” Lâm Tâm Nguyệt chờ mong câu trả lời của anh.

“Hoan nghênh em trở về.”

“Chỉ có vậy thôi sao?”

“Còn có gì nữa?” Cổ Trạch Sâm tỏ vẻ khó hiểu.

“Không có gì, em đi vào nhà trước, tạm biệt.” Lâm Tâm Nguyệt không còn nghĩ ở lại chỗ này nữa, mở cửa xe, không để ý tới Cổ Trạch Sâm đi vào nhà, cô đang chờ cái gì? Lâm Tâm Nguyệt cố gắng bỏ qua cảm giác đau nhói trong lòng, trên mặt nở nụ cười khổ.

Ánh mắt Cổ Trạch Sâm phức tạp nhìn Lâm Tâm Nguyệt, không biết đang suy nghĩ chuyện gì.

Tiểu.Ngữ.Lequydon

Mà ở bên kia, Cổ Trạch Dao vui vẻ kể lại chuyện xưa của em trai cho Cao Ngạn Bác nghe.

Đêm nay, có người vui cũng có người buồn.

15. Chương 20: Tiếp Tục Nội Dung Trong Phim

Trở lại bộ pháp chứng, Lâm Tâm Nguyệt tắm rửa, thay quần áo khác, mới phát hiện mùi trên người vẫn còn khó chịu như vậy, mặc dù cô không phải là người khiết phích nhưng mùi ẩm mốc hôi thối của rác bám trên người làm cô chịu không nổi.

Lúc cô muốn đi vào phòng vật chứng thì thấy Lương Tiểu Cương cầm một khối thủy tinh lớn từ bên trong bước ra.

“Chị Tâm Nguyệt.” Lương Tiểu Cương thấy Lâm Tâm Nguyệt đi tới, vui vẻ gọi cô, người mà Lương Tiểu Cương hâm mộ nhất, tôn kính nhất ngoài Cao Ngạn Bác thì chính là Lâm Tâm Nguyệt. Nhưng, Cao Ngạn Bác khiến cho anh cảm thấy anh ta rất nghiêm khắc, bởi vậy mỗi khi đối mặt với Cao Ngạn Bác anh rất là sợ. Lâm Tâm Nguyệt thì ngược lại, mỗi lần nhìn thấy nụ cười ấm áp của Lâm Tâm Nguyệt, anh cảm thấy rất thân thiết.

“Ừ.” Lâm Tâm Nguyệt hài lòng nhìn Lương Tiểu Cương hiền lành mặc cỡ, nói cho cùng, đàn ông con trai thời nay có mấy người còn như cậu bé này chứ? Chỉ thiếu là không có sự tự tin, quá mức nhát gan. Nếu cậu ta có thể tự tin hơn một chút, Lâm Đình Đình trong phim nhất định sẽ thích cậu ta, như thế thì cuộc tình thâm mến của cậu sẽ không thất bại chấm dứt.

Cô có nên giúp cậu ta một tay không? Giúp cậu ta theo đuổi Đình Đình!

Lâm Tâm Nguyệt đảo mắt xoay vòng, khoe miệng vênh lên, nếu người rất thân thiết với cô có mặt ở đây nhất định sẽ gào to: Cô lại có ý nghĩ xấu gì đây? Đáng tiếc mọi người ở đây chỉ mới làm việc chung với nàng có ba tháng thôi, tạm thời chưa nhìn ra bản chất ác ma trong người cô. Cao Ngạn Bác cũng như những người khác bị lừa, đều nghĩ cô là người ngoan hiền.

Thấy Lương Tiểu Cương đi ra ngoài, Lâm Tâm Nguyệt xoay người liền thấy Cao Ngạn Bác như cười như không: “Nhìn bộ dạng này của anh liền biết biểu hiện vừa rồi của Tiểu Cương không tệ.”

“Tiểu Cương là người kiên trì, năng lực suy đoán cũng rất tốt. Chỉ tiếc cậu ta quá thiếu tự tin, khi bị người ta chất vấn lập tức sẽ bối rối, bắt đầu nghi ngờ suy đoán của mình.” Cao Ngạn Bác nói lên đánh giá của mình dành cho Lương Tiểu Cương.

Lâm Tâm Nguyệt nghe lời Cao Ngạn Bác nói xong, tay này nâng tay kia, tay kia nâng cằm: “Chính xác, làm một nhân viên pháp chứng, có kiên trì là tốt, thế nhưng nếu ngay cả bản thân mình cũng không tin, không dám khẳng định suy luận của mình là đúng, vậy thì có chút phiền toái.” Suy nghĩ một chút, nói tiếp: “Nhưng em cảm thấy sếp Tim nhất định sẽ có cách làm Tiểu Cương thay đổi.”

“Woa! Cô chụp cái mũ lớn như vậy cho tôi, tôi không dạy dỗ Tiểu Cương tốt thì không xong rồi.” Cao Ngạn Bác nói giỡn.

Lúc này Kelvin đi tới: “Sếp Cao, Tâm Nguyệt, tư liệu về chung cư Tây Cống đã được truyền tới máy tính của mỗi người rồi.”

“Làm phiền anh rồi.”

“Cám ơn anh.”

“Em về phòng làm việc xem tư liệu trước, chờ lát nữa chúng ta thảo luận tiếp.” Lâm Tâm Nguyệt nói với Cao Ngạn Bác xong liền quay về phòng làm việc.

Không lâu sau, Lâm Tâm Nguyệt xem xong toàn bộ tư liệu, đến phòng Cao Ngạn Bác.

“Tôi nhớ cô cũng ở khu Tây Cống.” Cao Ngạn Bác tùy ý nói.

“Đúng vậy, em ở gần hiện trường án mạng, cô gái phát hiện ra án mạng chính là em gái của em.”

“Oh, cô gái tràn đầy lòng hiếu kỳ kia à.” Cao Ngạn Bác gật đầu, anh có ấn tượng rất sâu với cô gái kia.

“Ừ, là con bé, mới đầu khi biết con bé là người đầu tiên phát hiện án mạng, còn lo lắng nó bị hoảng sợ. Ai dè, con nhỏ này không những không bị hù, trái lại lòng tò mò càng nhiều hơn.” Lâm Tâm Nguyệt lắc đầu, vẻ mặt rất bất đắc dĩ.

Lúc này, Mạc Thực Viện gõ cửa một cái, đi vào.

“Tắm lâu như vậy vẫn còn mùi rác bám trên người, nếu không phải là... (nội dung như trong phim, lướt bớt lướt bớt.)

“Chị nên cảm thấy may mắn là vật chứng chưa có bị đưa tới bãi chôn lấp rác, nếu không thì không có tắm vài lần như vậy đâu...” Lâm Tâm Nguyệt vừa cười vừa nói.

“Được rồi, trở lại chuyện chính, chúng ta thảo luận về vụ án lần này.”

...

Buổi tối, sau khi lấy được báo cáo dấu vân tay Lâm Tâm Nguyệt và Cao Ngạn Bác trở lại hiện trường án mạng tiến hành phân tích vết máu. Ngoại trừ hiện trường không còn thi thể, những thứ khác đều không khác gì lúc sáng, tuy rằng đã sớm quen với công việc này, nhưng mỗi lần đi đến hiện trường án mạng vào buổi tối, Lâm Tâm Nguyệt đều nhận không được nổi da gà khắp người.

Phân tích vết máu xong, Lâm Tâm Nguyệt đi theo Cao Ngạn Bác đến bệnh viện thăm Cổ Trạch Dao. Thấy Cao Ngạn Bác dụ dỗ Cổ Trạch Dao uống nước, Lâm Tâm Nguyệt ngồi bên cạnh nhìn không được chế nhạo: “Nếu để nhân viên pháp chứng nhìn thấy sếp của bọn họ dụ dỗ bà xã uống nước như dỗ con nít, nhất định sẽ bị cười nhạo nha. Hơn nữa hai người đừng có quên, ở đây còn có một người sống sờ sờ là em đó ngen, đừng có buồn nôn như vậy, da gà da vịt của em đều nổi lên rồi.” Lâm Tâm Nguyệt cố tình chà xát cánh tay, làm bộ run rẩy.

“Đúng vậy, uống nước mà cũng phải dụ dỗ, không cần buồn nôn như vậy.” Thanh âm quen thuộc từ cửa truyền vào, Cổ Trạch Sâm đi tới ôm lấy Lâm Tâm Nguyệt.

“Đem buồn nôn làm tình thú, hai người không có tư cách nói.” Cao Ngạn Bác lập tức phản kích.

“Ai nha, bị nói trúng tim đen rồi, làm sao bây giờ.” Lâm Tâm Nguyệt tựa vào lòng Cổ Trạch Sâm nghịch ngợm nói.

“Ha ha, em đó, chị, em nói cho chị biết một tin tốt, Tế Minh sinh một bé gái.” Cổ Trạch Sâm nuông chiều vuốt mũi Lâm Tâm Nguyệt, quay đầu báo tin vui cho Cổ Trạch Dao biết.

Nghe xong tin tức của Cổ Trạch Sâm, tất cả mọi người đều vui mừng thay cho Tế Minh, Cổ Trạch Sâm để ý thấy đáng về mặt mỗi của Lâm Tâm Nguyệt.

Cổ Trạch Sâm giúp Lâm Tâm Nguyệt vén mái tóc, anh biết cả ngày hôm nay cô đều bận rộn chuyện chuyện vụ án ở Tây Cống, có chút đau lòng: “Mệt à, hay là anh đưa em về trước?”

“Phải đó, Tâm Nguyệt để Sâm đưa em về đi, chị thấy bộ dạng của em rất là mệt.” Cổ Trạch Dao nghe lời Cổ Trạch Sâm nói, liền hối thúc Lâm Tâm Nguyệt về nghỉ ngơi.

Lâm Tâm Nguyệt biết hôm nay mình rất mệt mỏi, cũng không đạo đức giả nữa: “Vây được rồi, chị Dao, chúng em về trước, chị cũng nghỉ ngơi sớm nhé.”

“Ừ, cẩn thận một chút ”

— — — — — về nhà — — — — —

Ánh mắt dịu dàng, động tác cẩn thận, Cổ Trạch Sâm giúp Lâm Tâm Nguyệt thắt đai an toàn, điều chỉnh máy lạnh trong xe, nói: “Em ngủ một chút đi, tới nơi anh gọi em dậy.”

“Ừ” Lâm Tâm Nguyệt nhắm mắt lại, ngã vào lưng ghế dựa ngủ.

Nhìn khuôn mặt an tường của cô gái mình yêu ngủ, Cổ Trạch Sâm nhếch môi lên, giảm tốc độ xe chậm lại.

Đến nhà Lâm Tâm Nguyệt, Cổ Trạch Sâm không đành lòng đánh thức Lâm Tâm Nguyệt đang ngủ say dậy, nhưng anh biết để Lâm Tâm Nguyệt về nhà nghỉ ngơi sẽ tốt hơn.

Vì vậy, anh khẽ gọi cô: “Tâm Nguyệt, Tâm Nguyệt đến nhà rồi, dậy thôi.”

“Ừm, tới rồi à?” Lâm Tâm Nguyệt mở mắt mông lung hỏi.

“Phải, mau vào nhà tắm rửa rồi nghỉ sớm, biết không?” Cổ Trạch Sâm mở cửa xe, cẩn thận dắt Lâm Tâm Nguyệt xuống, anh không quên dặn gái mình mới tỉnh ngủ có bao nhiêu mơ hồ.

“Đã biết, anh lái xe cẩn thận, em lên nhà trước.”

“Ừ, ngủ ngon” Cổ Trạch Sâm cúi đầu khẽ hôn môi Lâm Tâm Nguyệt một cái.

“Ngủ ngon ”

16. Chương 21: Tình Tiết Vụ Án

Về đến nhà, tắm rửa xong, Lâm Tâm Nguyệt cảm thấy thoải mái hơn nhiều, không còn mệt mỏi như lúc này nữa.

Lâm Tâm Nguyệt thư sướng nằm trên giường gọi điện cho Lâm Nhã Nguyệt nói chuyện ở nhà.

Vừa cúp điện thoại, cô liền nghe được tiếng gõ cửa từ ngoài vọng vào.

“Vào đi.”

Lâm Đình Đình cẩn thận lú đầu vào, trên mặt lộ ra nụ cười nịnh hót: “Chị.”

Lâm Tâm Nguyệt buồn cười nhìn Lâm Đình Đình: “Sao còn đứng ở ngoài cửa, mau vào đây.”

Lâm Đình Đình ngồi xuống mép giường, chớp đôi mắt linh động của mình: “Chị, chị có thể nói cho em biết một chút về khoa pháp chứng của chị không?”

“Chị biết ngay là em không thể chịu được mà.”

“Chị, nói đi nói đi mà.” Lâm Đình Đình nhõng nhẽo lắc lắc cánh tay Lâm Tâm Nguyệt.

“Được rồi, để chị nói cho em biết, chỉ biết nhõng nhẽo thôi.” Lâm Tâm Nguyệt véo chop mũi Lâm Đình Đình: “Công việc của pháp chứng chính là tới hiện trường vụ án tìm kiếm vật chứng ở chung quanh nơi đó. Từ đó lấy ra tin tức có ích giúp cảnh sát phá án. Bởi vì con người biết nói dối nhưng vật chứng vĩnh viễn sẽ không.”

“Chị, vậy người kia rất lợi hại à?”

“Em nói sếp Cao à? Anh ta là chuyên gia xét nghiệm cao cấp của bộ pháp chứng, học vấn rất phong phú.”

Không lẽ con bé đang lập mộng vào bộ pháp chứng sao.

“Woa! Hóa ra anh ta giỏi như vậy!” Về mặt Lâm Đình Đình tràn trề sự sùng bái, khi cô ấy quay đầu nhìn thấy Lâm Tâm Nguyệt đang híp mắt, vẻ mặt như nói ‘chẳng lẽ chị không giỏi, em sùng bái người khác lại không sùng bái chị, trái tim nhỏ bé thuần lương của chị đau quá!’

Lâm Đình Đình lập tức chuyển hướng qua Lâm Tâm Nguyệt, bộ dạng gió chiều nào theo chiều đó: “Đương nhiên là chị của em cũng rất lợi hại nha.”

“Coi như em giỏi.” Lâm Tâm Nguyệt lườm Lâm Đình Đình một cái: “Em hỏi thăm chuyện của pháp chứng là vì muốn gia nhập vào đội pháp chứng à.”

“Chị, sao chị biết?” Lâm Đình Đình hết sức kinh ngạc, cô cảm thấy mình che giấu rất tốt mà.

Rõ là, mọi chuyện đều viết rõ lên trên mặt còn muốn lừa chị à.

“Hôm nay, chị vô tình nghe được người của bộ phận nhân sự nói muốn tuyển thêm người, cộng thêm em hỏi thăm chuyện về bộ pháp chứng, muốn nghĩ không ra cũng khó.”

Lâm Đình Đình tràn ngập hi vọng nhìn Lâm Tâm Nguyệt: “Chị, vậy em có cơ hội gia nhập vào bộ pháp chứng không?”

“Chuyện này cũng không phải do chị quyết định, sếp Cao mới là người quyết định có chọn hay không chọn.” Thấy nét mặt rầu rĩ của Lâm Đình Đình, Lâm Tâm Nguyệt biết suy nghĩ của cô ấy: “Em yên tâm, sếp Cao là người công tư phân minh, tuyệt đối sẽ không vì chuyện em là em gái của chị mà cho em vào bộ pháp chứng đâu. Vả lại, nếu anh ta cho em vào, nếu như em không thể đạt được yêu cầu, chị sẽ là người đầu tiên đá em ra khỏi đó. Thôi, khuya lắm rồi, mau đi ngủ đi.”

“Dạ, em sẽ không để chị thất vọng, em về phòng ngủ đây, chúc chị ngủ ngon!”

Lâm Tâm Nguyệt bất đắc dĩ nhìn Lâm Đình Đình phấn khởi đi ra ngoài, Lâm Tâm Nguyệt vừa định tắt đèn ngủ thì giai điệu nhẹ nhàng của điện thoại vang lên.

“Alo, Sâm à?”

“Ừ, anh có đánh thức em không?” Cổ Trạch Sâm rất biết quan tâm bạn gái.

“Em chưa ngủ, vừa mới là người chị tri âm xong.” Lâm Tâm Nguyệt nghe thấy bên kia truyền đến tiếng ồn ào: “Bây giờ anh đang ở đâu vậy? Sao lại ồn như vậy?”

“Hiện tại anh đang ở quán bar, bạn anh có chút chuyện, đúng lúc gặp madam Lương và Thẩm Hùng tới tra án.”

Quán bar? Tra án? Không phải là tình huống Cổ Trạch Sâm gặp Lương Tiểu Nhu trong quán bar, kể đó giúp cô ấy tìm ra sơ hở Văn Định luôn nói dối đó chứ?

Tuy cô tin tưởng bạn trai của mình 100%, nhưng không thể đảm bảo người khác có suy nghĩ gì hay không. Bạn trai cô vừa đẹp trai lại vừa tài giỏi, cô hiểu rõ hơn ai hết. Cô không hi vọng Lương Tiểu Nhu sẽ thích Cổ Trạch Sâm giống như trong phim đâu.

“Vậy anh không nên uống nhiều rượu, nhớ về sớm chút nha, ngày mai còn phải đi làm đó.” Đặc biệt là tránh để người ta vừa mắt.

“Ừm, anh biết rồi.” Có bạn gái săn sóc như vậy, Cổ Trạch Sâm cảm thấy rất hạnh phúc.

“Em nhớ anh!” Lâm Tâm Nguyệt mặt không đỏ, hơi thở không rồi nói lời buồn nôn.

“Anh cũng vậy.” Trong giọng nói của Cổ Trạch Sâm rõ ràng có chút sung sướng. (Tác giả: Cao Ngạn Bác nói đúng, các người đừng có đem buồn nôn làm tình thú nữa.)

Cúp điện thoại, Cổ Trạch Sâm phát hiện hai đôi mắt sáng rực phóng tới người mình. Lương Tiểu Nhu là tò mò, tò mò muốn biết người trong điện thoại là ai mà có thể khiến vị bác sĩ pháp y xuất sắc này dịu dàng đến thế. Thẩm Hùng là nhiều chuyện, nhiều chuyện muốn hóng hớt tin tức trong cuộc đối thoại của Lâm Tâm Nguyệt và Cổ Trạch Sâm để đi bà tám.

Bởi vì vừa nhận được sự giúp đỡ của Cổ Trạch Sâm, nên Lương Tiểu Nhu nhìn anh với con mắt khác xưa hơn, bắt đầu nhận thức anh, nên mới hiểu kì như vậy.

“Là bạn gái của tôi.” Cổ Trạch Sâm giải thích.

“Bạn gái?” Lương Tiểu Nhu tò mò, bạn gái Cổ Trạch Sâm là thần thánh phương nào.

“Madam, cô không biết à? Bạn gái của bác sĩ Cổ chính là chuyên gia xét nghiệm cao cấp của bộ pháp chứng Lâm Tâm Nguyệt đó. Hai người bọn họ chính là Kim Đồng Ngọc Nữ nổi tiếng ở Tây Cửu Long của chúng ta đấy nhé.” Thẩm Hùng giành trước Cổ Trạch Sâm giới thiệu, rất sợ người khác không biết chuyện của Cổ Trạch Sâm.

“À.” Thì ra là cô ấy, khó trách được quý trọng như vậy, Lương Tiểu Nhu có chút suy nghĩ.

Trò chuyện với bạn trai xong, Lâm Tâm Nguyệt liền nằm xuống ngủ.

Sáng hôm sau, Cao Ngạn bác dẫn Lương Tiểu Cương và Lương Tiểu Nhu đi tìm Văn Địch, chuẩn bị bắt Văn Địch, nhưng Lâm Tâm Nguyệt không có đi, sáng sớm cô đến phòng xét nghiệm hóa chất để xét nghiệm mấy viên thuốc trong phòng của Đàm Lệ Linh, mặt khác cô nhờ Cổ Trạch Sâm làm một thí nghiệm giùm cô.

Cô đem thuốc đó nghiền thành phần vụn, trộn lẫn vào trong nước, lợi dụng máy móc kiểm tra đo lường, kết quả phát hiện trong thuốc có chứa thành phần Acetaminophen.

Đây đúng là thuốc hạ sốt! Tuy cô biết nội dung trong phim, biết hung thủ là ai nhưng cô không thể nói ra được, chỉ có thể dùng phương pháp này giúp bọn họ, mong rằng những cố gắng của cô sẽ giúp Tiểu Nhu thiếu đi đường vòng, mau đem thằng cha điên khùng Đàm Vĩ Thăng bắt tổng vào ngục.

Hiện giờ, Lâm Tâm Nguyệt đã không còn mơ hồ khoanh tay đứng nhìn như lúc đầu, bởi vì từ chuyện của Cổ Trạch Dao khiến cô biết được những người bên cạnh cô đều là người sống sờ sờ chứ không phải nhân vật hư cấu, có tình có tang hoàng. Vì thế cô quyết định tham gia vào bộ pháp chứng, quyết định dung nhập vào bọn họ, quyết định thay đổi số phận của Cổ Trạch Dao, cô sẽ không đứng đưng làm người ngoài cuộc nữa, trái lại cô sẽ cố gắng thay đổi bi kịch trong này, cố hết sức giúp đỡ bọn họ.

Cầm bản báo cáo thuốc cảm cúm, Lâm Tâm Nguyệt và Cổ Trạch Sâm lập tức đến tổ trọng án tìm Lương Tiểu Nhu, nhưng không ngờ Cao Ngạn Bác cũng có mặt ở đây.

“Sếp Cao, anh cũng ở đây à? Thật đúng lúc, em có báo cáo muốn cho anh và madam Lương xem.” Lâm Tâm Nguyệt đem báo cáo đưa cho Cao Ngạn Bác.

Cao Ngạn Bác nghiêm túc đọc báo cáo, sau đó chuyển qua cho Lương Tiểu Nhu còn đang nghi ngờ xem.

“Thuốc hạ sốt kia em tìm được trong phòng Đàm Lệ Linh, em đã xét nghiệm chứng thực đó là thuốc hạ sốt. Ngoài ra, em đã nhờ Sâm làm một thí nghiệm mô phỏng rồi.”

Cổ Trạch Sâm tiếp lời Lâm Tâm Nguyệt: “Tôi đã đem phát sốt cho chuột bạch ăn, sau khi nói chết, tôi phát hiện nhiệt độ gan của nó rất giống nhiệt độ gan của Đàm Lệ Linh.”

“Nói như vậy chúng ta suy luận Đàm Lệ Linh chết sau ba mẹ cô ấy một, hai tiếng đồng hồ là sai.” Cao Ngạn bác nghe xong lời nói của Lâm Tâm Nguyệt và Cổ Trạch Sâm mới kết luận.

“Dù là như vậy thì cũng không thể kết luận Văn Địch không có giết người. Đừng quên anh ta không có chứng cứ ngoại phạm.” Suy luận của mình bị phủ định khiến cho Lương Tiểu Nhu không cam lòng.

“Phải, vậy thì nhờ madam điều tra rõ.” Cao Ngạn Bác coi như không thấy Lương Tiểu Nhu bất mãn.

Lâm Tâm Nguyệt và Cổ Trạch Sâm liếc mắt nhau: Hai người này có vấn đề.

— — — — — ngăn cách — — — — —

Ngồi trong xe của Cổ Trạch Sâm, Lâm Tâm Nguyệt nghi ngờ không biết bạn trai yêu dấu muốn đưa mình đi đâu.

“Anh kéo em ra ngoài, rốt cuộc là muốn đi đâu?”

“Còn nhớ lần trước anh ở quán bar gọi điện cho em không, bạn anh bị thất tình nên lấy rượu giải buồn, hiện tại cậu ta đã phần chấn trở lại rồi, anh giới thiệu cho cậu ta đến một nhà hàng làm việc. Lại nói, em còn chưa có ăn gì, cho nên mới đưa em tới đó gặp cậu ta một chút.” Cổ Trạch Sâm nói rõ lí do với Lâm Tâm Nguyệt.

Lâm Tâm Nguyệt liếc Cổ Trạch Sâm đang chăm chú lái xe, dở khóc dở cười.

Cô cảm thấy nội dung phim rất mạnh mẽ, ăn cơm cũng giống hệt như cảnh trong phim, chẳng lẽ cô thật sự bị ánh sáng của phim bao trùm à.

Đến cửa nghe thấy âm thanh nhộn nhịp của nhà hàng, Cổ Trạch Sâm kéo Lâm Tâm Nguyệt đi vào, đồng thời chào hỏi với ba người ngồi cùng một bàn.

“Anh Sâm tới rồi à?” Ba người cùng chào hỏi Cổ Trạch Sâm, ánh mắt lại theo dõi Lâm Tâm Nguyệt đằng sau lưng anh, đôi mắt láo liên quét qua quét lại trên người của anh và Tâm Nguyệt.

“Được rồi, không cần nhìn nữa, cô là bạn gái tôi, tên là Tâm Nguyệt.”

“Ha, bạn gái, như vậy chúng em có nên gọi một tiếng chị dâu không?” Bạn của Cổ Trạch Sâm cố ý hỏi.

“Có thể” Lâm Tâm Nguyệt hào phóng tiếp nhận, chị dâu? Nghe cũng không tệ.

“Chị dâu, em không biết anh Sâm dẫn theo chị, cho nên chỉ dặn nhà bếp làm một phần thôi, hi vọng chị đừng để bụng.” Bản Tử cười nói với Lâm Tâm Nguyệt.

“Không sao, nhưng mà cậu cho thêm một phần nữa, sẽ không bị ông chủ la chứ?”

“Chị dâu yên tâm, một phần ăn thôi mà em còn lo được, em nhất định sẽ ở chỗ này làm việc thật tốt.” Lúc Bản Tử nói chuyện với Lâm Tâm Nguyệt nhưng ánh mắt cậu ta không có nhìn cô.

Lâm Tâm Nguyệt nhìn theo tầm mắt của cậu ta, liền thấy một cô gái.

Lâm Tâm Nguyệt nhích người dựa vào Cổ Trạch Sâm: “Xem ra cậu ta có dụng ý khác nha, bây giờ cậu ta có mục tiêu mới, anh không cần lo lắng nữa rồi.”

Hai người khác thấy cô và Cổ Trạch Sâm rù rì với nhau liền gia nhập trên ghẹo Bản Tử.

Cổ Trạch Sâm nhìn cô gái kia, nhưng anh vẫn hơi lo lắng, quay sang Bản Tử nói: “Nhưng em có làm được không, có suy tính gì chưa?”

“Anh Sâm, anh không cần lo, em đã tính toán kĩ rồi, em định mượn xe của Đại Xà Phiếu chở cô ấy đi dạo.” Bản Tử bắt đầu kể rõ kế hoạch của cậu ta.

“Đại Xà Phiếu?” Cổ Trạch Sâm bắt được trọng điểm.

“Dạ...” Bản Tử giới thiệu bản lĩnh của Đại Xà Phiếu.

Lâm Tâm Nguyệt và Cổ Trạch Sâm nhìn thoáng qua đối phương, bọn họ biết Lương Tiểu Nhu thẩm vấn Văn Định, Văn Định nói khi án mạng xảy ra hắn đang đi trộm xe.

“Xem ra madam không muốn thả Văn Định ra cũng không được.”

17. Chương 22: Tình Trạng Bệnh

Nhờ sự cố gắng của Lâm Tâm Nguyệt và Cổ Trạch Sâm, cuối cùng cũng chứng minh được Văn Định không có liên quan tới vụ án, hiện tại điều Lâm Tâm Nguyệt quan tâm nhất chính là sức khỏe của Cổ Trạch Dao. Cô đã mượn có bắt Cổ Trạch Dao đối xét nghiệm thân thể từ một tháng một lần thành một tuần một lần. Mặc dù Nam Cung Phong có nghi hoặc nhưng vẫn làm theo ý Lâm Tâm Nguyệt là ‘Có thể luôn luôn theo dõi được tình trạng sức khỏe Cổ Trạch Dao’, đem báo cáo sức khỏe đổi từ một tháng sang một tuần một lần.

Nhưng thời gian trôi qua, Nam Cung Phong vẫn không phát hiện ra tể bào ung thư trên người Cổ Trạch Dao, Lâm Tâm Nguyệt dần lo lắng.

Thật vất vả cô mới quyết định thay đổi số phận, chẳng lẽ chị Dao không thoát khỏi vòng tay của định mệnh sao? Không!

Mấy ngày nay, hầu như mỗi ngày Lâm Tâm Nguyệt đều chạy đến văn phòng Nam Cung Phong, dẫn đo trái, nhắc nhở phải, hận không thể trực tiếp nói thẳng với Nam Cung Phong: Cổ Trạch Dao có tể bào ung thư, mau nghĩ cách cứu chị ấy. Nhưng cô không thể nói, Lâm Tâm Nguyệt đành ngậm bồ hòn làm ngọt – Có khổ không thể nói.

Nam Cung Phong thấy người mình thích suốt ngày chạy tới tìm mình đương nhiên anh rất vui, nhưng cô trái một câu Cổ Trạch Dao, phải một câu Cổ Trạch Dao, nếu không biết Cổ Trạch Dao là nữ và Lâm Tâm Nguyệt là bạn gái Cổ Trạch Sâm, anh thật sự nghi ngờ có phải Lâm Tâm Nguyệt yêu Cổ Trạch Dao hay không, Nam Cung Phong cảm thấy gần đây Cổ Trạch Dao có chút kì quái, trước đây cô quan tâm đến bệnh tình của Cổ Trạch Dao nhưng không có lo lắng như hiện tại.

Cổ Trạch Sâm cũng cảm thấy bạn gái mình gần đây không được bình thường, hầu như ngày nào cũng chạy tới tìm Nam Cung Phong báo danh, nếu không biết cô tìm Nam Cung Phong là vì bệnh của chị mình, anh thật sự nghi ngờ bạn gái mình chuẩn bị thay lòng đổi dạ, chuyển đối tượng khác rồi.

Chập tối, ánh mặt trời suy yếu, mặt biển phản xạ ánh chiều tà muôn màu muôn vẻ, thật đúng là ánh tà dương xinh đẹp.

Cổ Trạch Sâm nắm tay Lâm Tâm Nguyệt cùng dạo bước trên bãi biển, nhìn bộ dạng không yên lòng của Lâm Tâm Nguyệt, Cổ Trạch Sâm liền ngừng bước, Lâm Tâm Nguyệt không chú ý Cổ Trạch Sâm dừng lại cứ đi tiếp, tay liền bị người nào đó kéo lại, mới hồi phục tinh thần.

“Mấy ngày nay dường như em rất thấp thỏm, có thể nói cho anh biết em lo lắng chuyện gì không?” Cổ Trạch Sâm cầm hai tay Lâm Tâm Nguyệt, quan tâm hỏi.

Lúc này, cô mới để ý tới ánh mắt lo lắng của Cổ Trạch Sâm.

“Không có chuyện gì đâu. Em chỉ hơi lo về sức khỏe của chị Dao thôi.”

“Đồ ngốc, có Nam Cung Phong ở đây, chị Dao làm sao xảy ra chuyện được. Chẳng lẽ em không tin chuyên môn y học của anh ta à? Hiện tại, chị Dao đã có thể bắt đầu tập đi được rồi, nói không chừng sẽ rất nhanh được xuất viện, em đó, chỉ lo chuyện không đâu.” Cổ Trạch Sâm thở dài, anh còn tưởng bạn gái bảo bối xảy ra chuyện gì nữa chứ?

Cô bé ngốc này chỉ thích lo chuyện dư thừa, thật hết cách với cô.

Nhưng lời nói của Cổ Trạch Sâm không hề khiến Lâm Tâm Nguyệt thả lỏng, trái lại càng khiến cô khó chịu hơn.

Đó là anh không biết tiếp theo chị Dao phải đối mặt với chuyện gì, nếu biết anh sẽ còn đùa bỡn như vậy không?

Lâm Tâm Nguyệt không muốn Cổ Trạch Sâm thấy bộ dạng khổ sở của mình, không muốn anh lo lắng, cô tới gần Cổ Trạch Sâm ôm lấy hông anh, đầu tựa vào vai anh, trên mặt lại mang nụ cười khổ.

Cổ Trạch Sâm ôm bạn gái, hưởng thụ giây phút yên bình này.

Đột nhiên, tiếng chuông điện thoại dồn dập vang lên phá vỡ bức tranh yên ả này. Lâm Tâm Nguyệt thấy điện thoại Cổ Trạch Sâm reo lên, sắc mặt liền tái nhợt.

Chú ý tới nét mặt tái nhợt của Lâm Tâm Nguyệt, Cổ Trạch Sâm nhíu mày, lo lắng ôm chặt cô: “Không sao chứ?”

“Không sao, anh nghe điện thoại trước đi.” Lâm Tâm Nguyệt biết Cổ Trạch Sâm lo lắng, an ủi nói.

Bắt điện thoại, Lâm Tâm Nguyệt nhìn chăm chú vào sắc mặt càng lúc càng khó coi của Cổ Trạch Sâm, trong lòng càng bất an.

Cổ Trạch Sâm để điện thoại xuống, nặng nề nói với Lâm Tâm Nguyệt: “Nam Cung Phong nói, bệnh tình của chị hai có chuyển biến, anh ta gọi chúng ta nhanh chóng tới bệnh viện.”

“Vậy chúng ta đi mau thôi.”

“Ừ.”

Khi Lâm Tâm Nguyệt và Cổ Trạch Sâm đến văn phòng của Nam Cung Phong, Cao Ngạn Bác đã có mặt ở đó.

Nam Cung Phong thấy Lâm Tâm Nguyệt đi cùng Cổ Trạch Sâm, cũng không bất ngờ nhiều.

“Mọi người ngồi xuống đi, tôi vốn định để ngày mai mới nói ọi người biết, nhưng tôi cảm thấy mọi người có quyền lợi biết sớm một chút.” Nam Cung Phong đem một phần báo cáo đưa cho Cao Ngạn Bác.

“Kết quả kiểm tra cho thấy trong cơ thể bà Cao có tế bào ung thư.” Nam Cung Phong quả quyết khiến bọn người Lâm Tâm Nguyệt bị đả kích.

Nhưng lời nói tiếp theo lại khiến Lâm Tâm Nguyệt trợn to hai mắt: “Nhưng mọi người nên cảm thấy may mắn vì tế bào ung thư chưa phát triển đến giai đoạn cuối.”

“Anh nói sao? Không phải giai đoạn cuối?” Giọng nói Lâm Tâm Nguyệt hơi run rẩy, không xác định mình có phải nghe lầm hay không?

Cao Ngạn Bác và Cổ Trạch Sâm cũng chú ý tới lời nói của Nam Cung Phong.

“Nếu như mấy tháng trước bà Cao không có tiếp nhận trị liệu phục hồi của tôi, có lẽ khi bệnh ung thư của bà Cao bị phát hiện thì nó đã vào giai đoạn cuối rồi, nhưng bà Cao được tôi trị liệu, thân thể của bà ấy đã khôi phục lại một chút, hơn nữa thuốc mới kích động, khiến tế bào ung thư khuếch tán chậm lại, cộng thêm một tuần kiểm tra sức khỏe một lần, cho nên mới phát hiện ra tế bào ung thư sớm. Chỉ cần trải qua dùng thuốc kiểm soát và kiểm tra định kì, trên cơ bản sẽ không có vấn đề gì.”

“Ý của anh là bệnh của chị tôi chỉ mới ở giai đoạn đầu, chỉ cần dùng thuốc không chế là được?”

“Đúng.”

Nam Cung Phong khẳng định đáp, làm đám người Cao Ngạn Bác dấy lên hi vọng, để Lâm Tâm Nguyệt thở phào nhẹ nhõm.

Hay quá! Chị Dao sẽ không chết!

“Cám ơn.” Cổ Trạch Sâm và Cao Ngạn Bác thật lòng cảm tạ Nam Cung PHong.

Nam Cung Phong cười: “Các người đừng cảm ơn tôi, hai anh nên cảm ơn Tâm Nguyệt kìa, nếu như không phải cô ấy nhất quyết muốn đổi thời gian khám định kì từ một tháng thành một tuần một lần, nhiều lần nhắc nhở tôi phải chú ý đến chuyển biến của tế bào trong người Cổ Trạch Dao, tôi nghĩ tôi sẽ không phát hiện tế bào của bà Cao có biến đổi sớm như vậy đâu. Cho nên người các anh phải cảm ơn là cô ấy.”

Cổ Trạch Sâm nắm chặt tay Lâm Tâm Nguyệt, trong mắt tràn đầy thâm tình và cảm tạ, sự im lặng đánh bại mọi âm thanh.

Thấy tình cảm nồng nàn giữa Lâm Tâm Nguyệt và Cổ Trạch Sâm, đáy mắt Nam Cung Phong chợt lóe bi thương, nhưng bề ngoài vẫn làm ra vẻ thoải mái.

Ai kêu mình thích người con gái đã có người trong lòng làm chi.

Lâm Tâm Nguyệt không nhìn thấy Nam Cung Phong khổ sở, cho dù có thấy cô cũng không thể nói gì ngoài xin lỗi.

Ở lại nói chuyện về bệnh tình của Cổ Trạch Dao một hồi, Lâm Tâm Nguyệt và nhóm người Cao Ngạn Bác cùng đi thăm Cổ Trạch Dao, thấy nụ cười kiên cường của Cổ Trạch Dao, trong đầu bọn họ đều xuất hiện một câu: May mắn chỉ là giai đoạn đầu, cô ấy vẫn còn ở bên cạnh chúng ta.

Ra khỏi bệnh viện đến bãi đậu xe, Lâm Tâm Nguyệt ôm Cổ Trạch Sâm khóc nức nở, trong khoảng thời gian này cô không yên lòng, luôn lo lắng, sợ hãi những tình tiết mà cô không biết ở trong phim, cô sợ Cổ Trạch

Dao sẽ giống như trong phim, đủ loại cảm xúc đè ép khiến Lâm Tâm Nguyệt không thở nổi. Khi biết tin Cổ Trạch Dao có thể bình phục khỏe mạnh lại, cả người Lâm Tâm Nguyệt mới thả lỏng xuống, đồng thời cảm xúc bị đè nén bấy lâu cũng vỡ òa.

Cổ Trạch Sâm tưởng Lâm Tâm Nguyệt vì chuyện của chị hai mà sợ hãi, không thể làm gì khác ngoài ôm chặt cô hơn, để cho cô tha hồ khóc, thật ra làm sao anh không có lo lắng chứ, chị hai bị bệnh nhiều năm, khó khăn lắm mới có thể bình phục, lại phát hiện mắc bệnh ung thư, chị hai là người lương thiện như vậy. Tại sao cứ bắt chị chịu nhiều cực khổ, may mắn có cô ở bên cạnh anh, cảm ơn em Tâm Nguyệt.

18. Chương 23: Ngã Bệnh

Sau một hồi ngồi trong xe Cổ Trạch Sâm khóc nức nở, Lâm Tâm Nguyệt cuối cùng cũng ổn định lại cảm xúc, dần tỉnh táo lại nhìn ra bóng đêm đen thui ngoài cửa xe, đường phố xa lạ, bây giờ cô mới phát hiện đây không phải là đường về nhà cô.

Lâm Tâm Nguyệt mở miệng hỏi Cổ Trạch Sâm: “Sâm đây không phải là đường về nhà em, anh muốn đưa em đi vậy?”

“Một lát nữa em sẽ biết, em vừa mới khóc xong, hiện tại nhắm mắt lại để mắt em nghỉ ngơi chút đi, nếu không ngày mai mắt sẽ sưng như hạt dẻ đó. Chờ tới nơi anh sẽ gọi em dậy.” Cổ Trạch Sâm quan tâm và săn sóc khiến Lâm Tâm Nguyệt thấy rất hạnh phúc, cô ngoan ngoãn nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Khoảng chừng một giờ sau, Lâm Tâm Nguyệt nghe thấy tiếng xe tắt máy, cô mở mắt mờ mịt nhìn xung quanh, rồi quay sang hỏi Cổ Trạch Sâm.

“Tới rồi à?”

“Tới rồi.” Cổ Trạch Sâm vừa trả lời cô vừa giúp cô tháo dây an toàn.

“Mau xuống xe.” Cổ Trạch Sâm mở cửa xe, đỡ Lâm Tâm Nguyệt xuống xe, còn cẩn thận phủ thêm áo khoác lên người cô.

“Ban đêm ở chỗ này rất lạnh, phủ thêm áo sẽ tốt hơn.”

“Cảm ơn ”

Nghe tiếng sóng biển cách đó không xa, lúc này Lâm Tâm Nguyệt mới biết Cổ Trạch Sâm đưa cô tới bãi biển.

Cổ Trạch Sâm nắm tay Lâm Tâm Nguyệt đi dạo trên bãi cát.

Hai người bước song song trên bãi cát, Lâm Tâm Nguyệt không hiểu tại sao Cổ Trạch Sâm lại đưa cô tới bãi biển làm gì.

Biết Lâm Tâm Nguyệt còn nghi ngờ, Cổ Trạch Sâm mới mở miệng giải thích: “Trước kia, mỗi khi gặp chuyện không vui, anh đều tìm một chỗ nào đó ngồi chờ mặt trời mọc, nhìn ánh nắng chậm rãi bao phủ khắp mọi nơi, xua tan đi bóng tối, nhìn mặt nước phản xạ ánh sáng loang loáng của mặt trời, liền cảm thấy trên đời này không có chuyện gì có thể gây khó khăn ỉn hết.”

Ánh mắt thâm trầm của Cổ Trạch Sâm nhìn đường biển nằm ngang.

“Xin lỗi, chuyện của chị Dao, anh lo lắng và khó chịu hơn cả em, trái lại còn để anh phải an ủi em.” Cô không xứng làm bạn gái của người ta mà, Lâm Tâm Nguyệt cảm thấy xấu hổ trong lòng.

Cổ Trạch Sâm đem Lâm Tâm Nguyệt ôm vào ngực: “Đồ ngốc, em và chị hai đều là người quan trọng nhất trong đời anh, chị hai có chuyện, anh khó chịu, em đau lòng, anh cũng khó chịu. Cho nên sau này, nếu có chuyện gì thì phải nói cho anh biết liền, không được giấu trong lòng, biết không?”

Bạn gái mình kiên cường bao nhiêu, anh là người hiểu rõ nhất, lần này Lâm Tâm Nguyệt khóc thật sự làm anh rất lo.

“Ừm.”

Lâm Tâm Nguyệt tựa vào lòng Cổ Trạch Sâm, cảm thấy bản thân mình thật may mắn, hạnh phúc khi có được người đàn ông đáng tin cậy, biết săn sóc như thế làm bạn trai.

ngăn cách

Ngày hôm sau, Lâm Tâm Nguyệt thức trắng đêm ngồi hứng gió biển để ngắm cảnh mặt trời mọc trắng lè với Cổ Trạch Sâm, rốt cục đã hoa lệ ngã bệnh.

Lâm Tâm Nguyệt mở mắt, nhận ra mình đang nằm trên giường, tay chân mỗi nhừ, toàn thân không còn một chút sức lực nào hết, cô dùng tay chống xuống giường cố gắng ngồi dậy, xoa huyết Thái Dương làm bản thân tỉnh táo một chút.

Tại sao cô lại ở trong nhà? Cô nhớ sáng nay vừa ngắm mặt trời mọc với Sâm xong thì cảm thấy hơi say xe, rất khó chịu, sau đó mơ mơ màng màng bị Sâm đưa về nhà, kể đó thì...

Đột nhiên trong đầu Lâm Tâm Nguyệt hiện lên hình ảnh Cổ Trạch Sâm bế cô bằng kiểu bế công chúa.

Không biết có phải là thật không nữa.

Tuy rằng được Cổ Trạch Sâm bế kiểu công chúa là một chuyện rất vui vẻ, nhưng bị người ta thấy thì đó là chuyện rất mất mặt, đặc biệt là trong nhà cô còn có cô em họ nhiều chuyện, cô nhất định sẽ bị cười chết.

Oaoa... Một đời anh minh của cô!

Lâm Tâm Nguyệt đang còn tự bị thương tự oán hận thì cửa phòng bị mở, Cổ Trạch Sâm cầm chén cháo đi vào.

Thấy Lâm Tâm Nguyệt tỉnh lại, anh rất vui mừng: “Tỉnh rồi à.”

Cổ Trạch Sâm buông chén cháo xuống, dùng tay sờ lên trán Lâm Tâm Nguyệt, cảm thấy chưa yên tâm lắm liền dùng trán cọ nhẹ vào trán Lâm Tâm Nguyệt.

“Ừ, hạ sốt rồi.”

Lâm Tâm Nguyệt bị khuôn mặt đẹp trai kề sát dọa giật mình, cô có chút kinh ngạc khi thấy Cổ Trạch Sâm trong nhà mình.

“Sâm, tại sao anh lại ở trong nhà em.”

“Lúc anh đưa em về chẳng thấy ai ở nhà hết, em lại đang bị ốm, anh sợ không có ai chăm sóc em nên ở lại. Được rồi, mau ăn cháo lát nữa phải uống thuốc rồi.” Cổ Trạch Sâm cầm chén cháo lên, múc một muỗng thổi thổi, đang muốn dứt cho Lâm Tâm Nguyệt.

Lâm Tâm Nguyệt có chút ngượng ngùng: “Sâm, em có thể tự ăn.” Đang muốn lấy chén cháo lại bị Cổ Trạch Sâm né tránh.

“Bệnh nhân nên ngoan ngoãn đi.”

Lâm Tâm Nguyệt nhìn Cổ Trạch Sâm múc từng muỗng cháo thổi nguội rồi cẩn thận dứt cho cô ăn.

Phụ nữ là động vật cảm tính, đặc biệt là phụ nữ ngã bệnh càng dễ dàng bị xúc động hơn. Đối mặt với sự chăm sóc chu đáo của Cổ Trạch Sâm, Lâm Tâm Nguyệt đã cảm động đến không còn biết trời trăng gì nữa.

Ăn cháo, uống thuốc xong xuôi, Cổ Trạch Sâm bắt buộc Lâm Tâm Nguyệt ngủ một chút.

Thấy Lâm Tâm Nguyệt nằm xuống, Cổ Trạch Sâm giúp cô đắp chăn, rồi hôn nhẹ lên trán cô.

“Ngủ chút đi.”

“Vậy còn anh?”

“Yên tâm, anh sẽ ở đây với em, bảo đảm khi em tỉnh dậy sẽ thấy anh mà.”

Cổ Trạch Sâm tựa vào mép giường, nắm tay Lâm Tâm Nguyệt, thấy Cô tiến vào mộng đẹp mà tay cô vẫn nắm lấy tay anh, miệng lộ nụ cười ngọt ngào, đôi mắt linh động khép lại.

Cả ngày hôm nay, Lâm Đình Đình đi theo Cao Ngạn Bác, trợ giúp anh điều tra vụ án người mẫu Thi Kỳ bị người ta quấy rầy, vừa về nhà liền phát hiện một đôi giày nam và áo khoác lạ hoắc trên ghế sofa.

Thầm nghĩ có lẽ chị mình dẫn bạn trai về nhà, muốn vào phòng hù chị một cái.

Nhưng cô không ngờ mở cửa phòng liền nhìn thấy một người đàn ông đang ôm Lâm Tâm Nguyệt ‘quần áo xộc xệch’ ngủ ở trên giường.

Lúc này, Lâm Đình Đình làm một phản ứng rất bình thường chính là thét chói tai.

“A...”

Cổ Trạch Sâm vốn không có ngủ, vừa nghe tiếng kêu liền lập tức mở mắt, anh nhìn về phía cô gái xinh đẹp đứng trước cửa phòng dùng tay run rẩy chỉ vào anh.

Cổ Trạch Sâm biết cô bé này chính là cô em gái mà Lâm Tâm Nguyệt từng nhắc tới, anh nhìn sang thấy Lâm Tâm Nguyệt không có bị đánh thức liền ra hiệu bảo Lâm Đình Đình đi ra ngoài nói chuyện.

Lâm Đình Đình nhìn thấy rõ diện mạo của Cổ Trạch Sâm mới nhớ ra đây là người ấy của chị mình.

Đối mặt với vẻ mặt ái muội của bà tám Lâm Đình Đình, cuối cùng anh đành đem mọi chuyện giải thích rõ ràng.

Nhưng Lâm Đình Đình không có ý định buông tha anh dễ dàng như vậy: “Anh nói anh là bạn trai của chị tôi, chị ấy ngã bệnh, anh ở lại chăm sóc, thế tại sao anh lại nằm chung trên giường với chị ấy?”

“Bởi vì Tâm Nguyệt nắm tay tôi, tôi không đi được nên mới nằm xuống cùng cô ấy.”

“Còn chuyện quần áo xộc xệch.”

“Bị chị cô nắm, có chút nhàn thôi.”

...

Cổ Trạch Sâm bị Lâm Đình Đình tra khảo hơn một tiếng, cuối cùng mới hiểu tại sao mỗi lần Lâm Tâm Nguyệt nhắc tới Lâm Đình Đình đều mang nét mặt bất đắc dĩ.

Khi Lâm Tâm Nguyệt tỉnh dậy, bước đến phòng khách liền thấy vẻ mặt bất đắc dĩ của Cổ Trạch Sâm và nụ cười mờ ám của Lâm Đình Đình, nào cô ngừng hoạt động trong vài giây.

“Có ai có thể nói cho tôi biết chuyện gì đang xảy ra không?”

Cổ Trạch Sâm liền đi tới đỡ lấy Lâm Tâm Nguyệt, để cô ngồi xuống ghế sofa, bắt đầu giải thích mọi chuyện.

Nghe Cổ Trạch Sâm nói xong, Lâm Tâm Nguyệt im lặng liếc qua hai người: “Nói vậy thì hai người quen nhau rồi à?”

“Quen một chút, anh Sâm rất tốt!”

“Anh Sâm?”

Lâm Tâm Nguyệt dùng ánh mắt hỏi {Không phải chứ? Làm sao mà anh mua chuộc được em gái em nhanh như vậy}

{Cũng phải xem cô ấy là em gái của ai} Ý là bởi vì cô ấy là em gái của cô, nên anh mới mua chuộc.

Lâm Tâm Nguyệt cười rất xán lạn, tỏ vẻ rất hài lòng.

Sau khi Cổ Trạch Sâm rời đi, Lâm Tâm Nguyệt mượn cớ bị bệnh muốn nghỉ ngơi mới thoát khỏi bà tám Lâm Đình Đình.

19. Chương 24: Kết Thúc Vụ Án (1)

Sáng sớm, Lâm Tâm Nguyệt ra cửa chuẩn bị đi làm thì thấy bạn trai đứng dựa vào xe đang chờ cô, làm cô không nhận được nhớ tới chuyện ngày hôm qua hai người cùng ngủ chung một giường, tuy rằng từ lúc quen nhau với Cổ Trạch Sâm tới nay chuyện ôm hôn, nắm tay bình thường như cơm bữa, nhưng ngủ chung một giường thì là lần đầu tiên, hơn nữa chính mình là người nắm chặt tay không cho anh đi, quan trọng nhất còn bị Đinh Đinh bắt quả tang, đột nhiên Lâm Tâm Nguyệt cảm thấy rất áp lực.

Mặc dù trong lòng như ai điều nhưng mặt ngoài Lâm Tâm Nguyệt vẫn giữ bình tĩnh, ung dung đi tới trước mặt Cổ Trạch Sâm.

“Sao hôm nay anh đến sớm vậy?”

“Vì anh vội vàng đưa bữa sáng tình yêu tới cho cô bạn gái mơ hồ, không khiến người ta bớt lo của anh.” Cổ Trạch Sâm vừa trêu ghẹo vừa lấy một phần bữa sáng từ trong xe ra: “Cháo hành nấu gừng vừa mới ra lò, cùng với một ly sữa ấm đây!”

Thấy Cổ Trạch Sâm cố gắng biểu diễn, ánh mắt có chút nhu hòa nhìn chăm chăm mình, đáy lòng Lâm Tâm Nguyệt giống như có dòng nước ấm rót vào.

“Như vậy em không cần phải khách sáo, nhận hết vậy.” Lâm Tâm Nguyệt nở nụ cười ngọt ngào, giọng nói có chút nghịch ngợm.

“Có phải hay không cảm thấy bạn trai của em là người rất là tốt?”

“Phải rồi, anh rất là tốt, nhưng em giỏi hơn, biết anh là người đàn ông tốt hiếm có, liền nhanh chóng tóm lấy trái tim từ sớm.” Lúc Lâm Tâm Nguyệt khen ngợi Cổ Trạch Sâm cũng không quên ca tụng bản thân.

Cổ Trạch Sâm nhíu mày, vẻ mặt ‘anh hết cách với em rồi’, đối với thái độ mèo khen mèo dài đuôi của Lâm Tâm Nguyệt anh hoàn toàn im lặng rồi.

Về đến bộ pháp chứng, Lâm Tâm Nguyệt liền thấy ánh mắt lóe sáng nhiều chuyện của nhân viên của bộ.

“Thực sự là khiến người ta hâm mộ, lại là bữa sáng tình yêu, còn được đặc biệt đưa đón nữa nha.” Người hâm mộ A.

“Còn đích thân đưa tới cửa bộ pháp chứng nữa cơ.” >”

“Còn nữa nè, hôm qua tôi nghe nói bác sĩ Cổ còn xin nghỉ để ở nhà chăm sóc cho cô nữa.” Giọng điệu không nghiêm túc của người B.

“Được rồi, được rồi, nói giỡn đủ rồi thì mau đi làm việc đi.” Quả nhiên là sếp lên tiếng thì không giống, Cao Ngạn Bác vừa mở miệng, mọi người liền giải tán đi làm việc.

“Sao rồi, thân thể khỏe rồi chứ?” Cao Ngạn Bác đuổi đám người nhiều chuyện đi xong liền hỏi thăm.

“Có tình yêu của bác sĩ Cổ chăm sóc làm sao có chuyện gì được.” Mạc Thục Viện khẽ vỗ vai Lâm Tâm Nguyệt một cái, cười nói.

“Có phải chị Yvonne cũng muốn chế giễu em đúng không?”

Mạc Thục Viện nhún nhún vai, vẻ mặt rất là vô tội.

“Được rồi, không có chuyện gì thì đi làm việc đi.”

Mấy ngày nay, Lâm Tâm Nguyệt và Cổ Trạch Sâm đều rất quan tâm tới tình trạng thân thể của Cổ Trạch Dao, may là căn bệnh ung thư đã được khống chế, cũng không có để lại di chứng gì cho Cổ Trạch Dao, nhưng Lâm Tâm Nguyệt cũng không có chân chính thả lỏng, bởi vì cô biết nguyên nhân chính khiến Cổ Trạch Dao chết là do thuốc gia truyền của nữ lao công gọi là chị Ngọc.

Lâm Tâm Nguyệt quan sát chị Ngọc mấy ngày, thấy chị ta thật sự rất quan tâm, chăm sóc cho Cổ Trạch Dao. Cô cũng nói chuyện với chị Ngọc, nhấn mạnh đạo lý ‘thuốc không thể dùng bậy’ với chị ta rất nhiều lần. Đồng thời cũng bảo Nam Cung Phong chú ý một chút, đừng để cho Cổ Trạch Dao ăn đồ lung tung.

Nhưng Lâm Tâm Nguyệt không biết rằng có nhiều chuyện đã lường trước đều có thể tránh được.

Sắp xếp xong chuyện của Cổ Trạch Dao, Lâm Tâm Nguyệt bắt đầu xử lý vụ án trên tay, còn Lâm Đình Đình vì có trí nhớ tốt và suy đoán nhạy bén đã được Cao Ngạn Bác thu nhận về đội.

Lâm Tâm Nguyệt biết Đàm Vĩ Thăng đã tỉnh lại, Lương Tiểu Nhu chuẩn bị lấy khẩu cung của hắn.

“Madam, không ngại cho chúng tôi nghe một chút chứ?” Lâm Tâm Nguyệt đến bệnh viện, chặn đường Lương Tiểu Nhu và Thẩm Hùng đang chuẩn bị vào phòng bệnh Đàm Vĩ Thăng lấy lời khai.

“Tuỳ ý” Mặc dù Lương Tiểu Nhu không hiểu tại sao Lâm Tâm Nguyệt lại có hứng thú tới nghe Đàm Vĩ Thăng cung cấp lời khai, nhưng cô vẫn đồng ý.

Cổ Trạch Sâm không biết bạn gái mình tại sao lại đến đây nhưng anh tin Lâm Tâm Nguyệt không phải là người thích làm chuyện vô nghĩa, vì vậy cùng mọi người chào hỏi xong liền rời đi.

Trong quá trình lấy lời khai, Lâm Tâm Nguyệt cứ nhìn chòng chọc vào Đàm Vĩ Thăng, cái gì cũng không nói. Đàm Vĩ Thăng bị ánh mắt sắc bén của cô nhìn chăm chú như vậy hơi chột dạ.

Nghe xong khẩu cung, Lâm Tâm Nguyệt đi ra ngoài liền quát cho Lương Tiểu Nhu một câu: “Từ đầu tới đuôi, Đàm Vĩ Thăng đều nói dối.”

Thẩm Hùng tròn to hai mắt nhìn Lâm Tâm Nguyệt: “Không phải cô nói đùa chứ?”

“Ý của cô là sao?” Lương Tiểu Nhu nghiêm túc nhìn Lâm Tâm Nguyệt, hi vọng cô ỉnh một lời giải thích.

“Tôi chỉ có thể nói cho cô là do vi biểu tình của Đàm Vĩ Thăng nói cho tôi biết.” Câu này là cô nói thật, đây là kết luận từ việc quan sát vi biểu tình của Đàm Vĩ Thăng, nhưng cô biết cái này không thể coi là chứng cứ buộc tội hắn, cô chỉ có thể nêu ra gợi ý, nói xong Lâm Tâm Nguyệt rời đi.

Lương Tiểu Nhu nhìn đăm đăm bóng lưng Lâm Tâm Nguyệt có chút suy nghĩ.

Khi Cao Ngạn Bác và Lương Tiểu Nhu dựng lại vụ án thì cô mới thật sự tin tưởng lời nói của Lâm Tâm Nguyệt.

Lương Tiểu Nhu dẫn Đàm Vĩ Thăng về nhà hắn, bắt đầu phân tích vụ án, nhưng không tìm ra dấu vết của kim cương, không có chứng cứ khởi tố, may mắn Cao Ngạn Bác và Lâm Tâm Nguyệt chạy tới đúng lúc, cuối cùng Đàm Vĩ Thăng cũng chịu nói ra sự thật.

Sau khi Đàm Vĩ Thăng được đưa đi, Lương Tiểu Nhu không nhịn được hiếu kỳ hỏi Lâm Tâm Nguyệt: “Vì sao lúc ở trong bệnh viện cô biết Đàm Vĩ Thăng nói dối?”

“Tôi dựa vào vi biểu tình của Đàm Vĩ Thông mới biết thôi.”

“Vi biểu tình?”

“Vi biểu tình là một loại tâm lý học, là biểu cảm phản ứng theo bản năng, nó chỉ duy trì trong thời gian ngắn, khi các cô lấy lời khai của hắn, hỏi hắn đêm đó đã xảy ra chuyện gì ánh mắt của hắn nhìn qua bên phải, đó là biểu hiện đang suy nghĩ để nói dối trong vi biểu tình, vì nếu như hắn đang hồi tưởng lại thì ánh mắt sẽ hướng về bên trái, đương nhiên biểu hiện của hắn không cùng một loại.

“Thì ra còn có loại học thức này.”

“Đúng rồi, madam...” Lâm Tâm Nguyệt đang định nói gì đó nhưng bị Lương Tiểu Nhu cắt ngang.

“Gọi tôi là Tiểu Nhu đi”

Lâm Tâm Nguyệt và Cổ Trạch Sâm liếc nhau, cái này coi như là thừa nhận rồi sao?

“Vậy cô cũng gọi tôi là Tâm Nguyệt đi.”

Cao Ngạn Bác và Cổ Trạch Sâm nhìn hai phụ nữ hận gặp nhau quá trễ này.

Dưới sự hợp tác giữa pháp chứng, pháp y và cảnh sát sau cùng vụ án diệt môn cũng được kết án, sếp Cao của chúng ta vội vã chạy tới bệnh viện làm bạn bên cạnh bà xã, Lâm Tâm Nguyệt không thể làm gì khác ngoài cam chịu số phận ở lại văn phòng chỉnh sửa báo cáo.

“Cốc, cốc ”

Lâm Tâm Nguyệt nghe tiếng gõ cửa gõ ngừng đầu lên liền thấy bạn trai thân ái đứng đó, cười meo meo nhìn mình.

“Xin lỗi, em quên mất hôm này có hẹn với anh!” Lâm Tâm Nguyệt dùng tay ôm trán, một khi làm việc cô liền quên hết thời gian.

“Lúc anh vào đây, mọi người đều về hết rồi, anh liền biết em quên giờ giấc hết rồi.”

“Anh chờ một chút, em sắp xong rồi.” Lâm Tâm Nguyệt vội vàng thu dọn đồ đạc.

“Đừng nóng vội, từ từ thôi, anh ở đây chờ em.”

“Xong rồi, đi thôi.” Lâm Tâm Nguyệt ôm tay Cổ Trạch Sâm kéo anh đi.

“Nhưng mà bữa tối hôm nay do em quyết định.”

“À, vậy em muốn đi đâu.”

“Đến nơi rồi anh sẽ biết.” Lâm Tâm Nguyệt thần bí hề hề nói.

20. Chương 25: Ấm Ấp

Dựa theo chỉ dẫn của Lâm Tâm Nguyệt, bọn họ đến một nhà hàng trang trí theo phong cách cổ xưa, cửa vào nhà hàng có dán ảnh các món cay Tứ Xuyên.

Cổ Trạch Sâm thấy nhà hàng mang đậm chất Tứ Xuyên như vậy vô cùng kinh ngạc.

“Trước kia không phải em nói muốn ăn hải sản? Vì sao hôm nay lại dẫn anh đến nhà hàng món cay Tứ Xuyên.” Mặc dù rất là thắc mắc nhưng hai con người của anh lại tràn đầy vui vẻ.

“Bởi vì em biết anh ăn hải sản sẽ bị dị ứng, nhưng cực kì thích ăn đồ cay, cho nên mới đặc biệt đi hỏi Yvonne, cô ấy nói nhà hàng này rất ngon, em muốn mang anh đi ăn thử cho biết.” Thấy sự vui mừng trong mắt Cổ Trạch Sâm, Lâm Tâm Nguyệt biết hôm nay dẫn anh tới đây là lựa chọn sáng suốt.

“Làm sao em biết được anh bị dị ứng với hải sản và thích ăn cay?” Cổ Trạch Sâm vô cùng hiếu kỳ muốn biết Lâm Tâm Nguyệt lấy tin tức từ đâu.

“Anh quên em có hai vị quân sư chống lưng cho à.” Lâm Tâm Nguyệt cười đắc ý, ngoại trừ thông tin cô biết từ nội dung phim, cô còn đặc biệt đi hỏi Cổ Trạch Dao và Cao Ngạn Bắc.

Khóe miệng Cổ Trạch Sâm tạo nhả lộ ra nụ cười hạnh phúc, anh biết Lâm Tâm Nguyệt quan tâm anh nên mới đi tìm hiểu anh, vì chiều theo ý anh mà không đi ăn hải sản, có người bạn gái tốt như vậy, đó là phúc của anh.

Vào nhà hàng, nhìn tám thực đơn đều là món cay, Cổ Trạch Sâm lo lắng Lâm Tâm Nguyệt không ăn được, dầu sao thì không phải ai cũng ăn cay được.

Thấy Cổ Trạch Sâm cau mày, cô liền biết anh nghĩ gì: “Sao? Anh sợ em ăn cay không được à, như vậy thì anh có thể yên tâm, người nhà họ Lâm của em không ai không biết ăn cay hết.” Lâm Tâm Nguyệt hết sức thân mật ôm cánh tay Cổ Trạch Sâm, đắc ý nói.

“Thật sự không sao chứ? Em không cần chiều theo ý anh.”

Tuy Lâm Tâm Nguyệt nói cô biết ăn cay, nhưng anh vẫn rất lo.

“Không tin à? Đợi lát nữa anh sẽ biết.” Lâm Tâm Nguyệt bĩu môi, híp mắt nhìn chăm chăm Cổ Trạch Sâm, giọng nói có chút âm ức.

Cổ Trạch Sâm mỉm cười nhìn Lâm Tâm Nguyệt có chút trẻ con lại không mất đi ngang bướng, anh không ngờ bạn gái yêu dấu còn có một mặt đáng yêu như vậy.

“Cho chúng tôi một cá om dưa, một bò hầm cách thủy, một thịt sốt cà tím, lại thêm một lòng heo xào tiêu” Cổ Trạch Sâm gọi xong liền đem thực đơn đưa cho nhân viên phục vụ.

“Có cần gọi bia không?”

“Không cần, nước trái cây là được rồi.” Cổ Trạch Sâm biết bạn gái mình không thích uống bia, chu đáo gọi nước trái cây cho cô.

Cổ Trạch Sâm sẵn sàng như vậy, Lâm Tâm Nguyệt đều nhìn rõ, trong lòng cảm thấy ngọt như ăn mật.

Lâm Tâm Nguyệt nhìn món ăn hồng hồng đỏ đỏ xanh xanh đầy bàn, đúng là có chút lo lắng cho bao tử mình không biết có chịu nổi hay không, thôi liều luôn.

Lâm Tâm Nguyệt gấp bò hầm cách thủy cho Cổ Trạch Sâm, trong ánh mắt mang theo mong đợi: “Thử một chút xem em có giới thiệu sai không?”

“Ừ, rất ngon, đúng là có mùi vị của Tứ Xuyên, em cũng ăn thử một chút đi.” Cổ Trạch Sâm nở nụ cười hài lòng với Lâm Tâm Nguyệt, còn cố ý gấp một miếng thịt cho Lâm Tâm Nguyệt dùng thử.

Lâm Tâm Nguyệt cười híp mắt, ăn thịt bò, ánh mắt cô lại nhìn chăm chăm vào cá om dưa, nhưng lại không có động tới nó.

Cổ Trạch Sâm không nhịn được có chút buồn cười nhìn cô, lắc đầu một cái, gấp một khối cá om dưa, cẩn thận lấy xương cá ra, xác định không còn xương mới đem cá để vào bát của Lâm Tâm Nguyệt.

Lâm Tâm Nguyệt rất vui vẻ hưởng thụ Cổ Trạch Sâm phục vụ.

“Ừ, ăn thật ngon” rất ngọt.

Nhưng mà bên mép truyền tới cảm xúc ấm áp khiến Lâm Tâm Nguyệt tròn tròn hai mắt, mặt đỏ bừng, rất là mắc cỡ.

Cổ Trạch Sâm bị vẻ mặt thỏa mãn, nụ cười ấm áp và đôi môi hoạt động liên tục hấp dẫn, anh chậm rãi xích tới gần cô, hôn lên khóe miệng cô một cái.

“Ừm, đúng là rất ngon.” Trong mắt Cổ Trạch Sâm chợt lóe lên sự giao hoạt. (Tiểu Ngữ: Hồ li tinh - __ . Bác sĩ Cổ: *Cầm dao mổ* ~ Tiểu Ngữ: Anh... được lắm __. __)”

Nếu như bọn họ không ở trong phòng ăn riêng, Lâm Tâm Nguyệt nhất định xấu hổ đào cái lỗ đem chính mình chôn luôn.

Bữa cơm này, hai người ăn rất vui rất ngọt ngào, cảm nhận được sự quan tâm của đối phương, lại biết rõ sẵn sàng đối phương.

Nhưng khi bọn họ lái xe về, trên đường nhìn thấy Lương Tiểu Nhu có chút men say, lẻ loi một mình. Lâm Tâm Nguyệt không khỏi ôm trán cảm thán, thật không hổ là phim truyền hình tám giờ, quả nhiên là sân khấu của nhân vật chính, ở chỗ nào cũng gặp được.

“Sâm, hình như Tiểu Nhu uống say rồi, nửa đêm nửa hôm Tiểu Nhu đi một mình rất nguy hiểm, chúng ta nên xuống xem một chút đi.” Lâm Tâm Nguyệt thấy Lương Tiểu Nhu bị người ta trêu ghẹo rất là lo lắng, vả lại cô ấy vừa mới thất tình.

Lâm Tâm Nguyệt và Cổ Trạch Sâm cùng nhau đi xuống cầu thang bộ, tay Lâm Tâm Nguyệt vừa mới chạm vào cánh tay Lương Tiểu Nhu, đang muốn mở miệng đã bị Lương Tiểu Nhu hất ra, Lâm Tâm Nguyệt hệt chân, thoáng chốc đứng không vững, kế đó ngã xuống.

“A. . .” Xong rồi!

“Tâm Nguyệt” Thấy Lâm Tâm Nguyệt sắp ngã xuống, Cổ Trạch Sâm khẩn trương nhanh chân bước tới, vội vã đỡ cô, đem cô ôm chặt vào trong ngực.

“Không có sao chứ?” Cổ Trạch Sâm để cho Lâm Tâm Nguyệt đứng ngay ngắn lại, quan tâm hỏi.

“Em không sao.”

Lương Tiểu Nhu nghe tiếng kinh hô của Lâm Tâm Nguyệt, xoay người thấy Cổ Trạch Sâm đang đỡ Lâm Tâm Nguyệt, lúc này cô mới biết mình đẩy nhầm người, có chút ngượng ngùng.

Cổ Trạch Sâm xác định Lâm Tâm Nguyệt không có việc gì, hơi chau mày nhìn Lương Tiểu Nhu đang luống cuống.

“Tiểu Nhu, sao cô lại đi một mình ở chỗ này?” Lâm Tâm Nguyệt lên tiếng phá vỡ bầu không khí bế tắc.

“Không có gì, tôi mới cùng đồng nghiệp ăn tiệc liên quan xong, nên đi dạo một chút cho tiêu cơm thôi.” Lương Tiểu Nhu cảm nhận được sự quan tâm Cổ Trạch Sâm dành cho Lâm Tâm Nguyệt, nhìn thấy hai người thân mật như vậy cô nhớ tới cuộc tình năm năm vừa chấm dứt của mình, khóe môi không khỏi cười khổ, cô cũng từng vui vẻ, nhưng bây giờ chỉ còn lại một mình cô.

“Tiểu Nhu, có chuyện gì không vui có thể nói với tôi, đừng có đè nén ở trong lòng.” Lâm Tâm Nguyệt đi tới kéo cánh tay của Lương Tiểu Nhu, nụ cười khổ này không thích hợp với cô ấy.

Cổ Trạch Sâm đứng bên cạnh cũng nhìn ra Lương Tiểu Nhu có tâm sự, anh không còn trách cứ cô không cẩn thận nữa, đồng thời sẵn sàng đi theo sau các cô, để cho các cô có không gian riêng mà tâm sự.

“Tiểu Nhu, hiện tại có thể nói với tôi được chưa.”

Lâm Tâm Nguyệt nghe Lương Tiểu Nhu từng chút về cuộc tình năm năm của cô ấy, đưa tay cầm tay Lương Tiểu Nhu, trong lòng vì sự kiên cường của cô ấy mà đau lòng.

Cô gái trước mắt mang rất nhiều trách nhiệm, không muốn người nhà lo lắng, chuyện gì cũng khiêng hết lên vai.

Trên tay ấm áp, khiến Lương Tiểu Nhu cảm nhận được sự quan tâm của Lâm Tâm Nguyệt cũng khiến cho Lương Tiểu Nhu nhớ kỹ thời khắc này, còn Cổ Trạch Sâm cũng bắt đầu ‘Lý luận quả quyết’ cùng với Lâm Tâm Nguyệt phụ xướng phụ tùy khuyên nhủ Lương Tiểu Nhu.

Lâm Tâm Nguyệt quan tâm, Cổ Trạch Sâm khuyên răn, khiến Lương Tiểu Nhu quyết định đem nhẫn của bạn trai tặng ném vào thùng rác, bắt đầu lại một lần nữa.

Nhìn bóng lưng kiên cường của Lương Tiểu Nhu, Lâm Tâm Nguyệt biết madam Lương hăng hái đã trở về.

Nhưng cô không biết lần này cô vươn tay ra giúp đỡ đã làm cho Lương Tiểu Nhu đồng ý coi cô là người bạn quan trọng.

Mười ngón tay của Lâm Tâm Nguyệt và Cổ Trạch Sâm đan vào nhau, cô dựa vào lòng Cổ Trạch Sâm, nghiêng đầu nhìn qua: “Xem ra em tìm được quả quyết tốt rồi.”

Nắm chặt tay cô, Cổ Trạch Sâm cười càng ấm áp.

21. Chương 26: Vụ Án Ném Gạch, Gặp Bác Thông . .

Về tới nhà không bao lâu thì điện thoại của Lâm Tâm Nguyệt vang lên nhạc chuông quen thuộc.

“Alo.”

“Tâm Nguyệt, là chị, Phái Phái đây.”

“Chị Phái Phái, em rất nhớ chị nha, còn tưởng chị bận rộn quá quên cô em này rồi chứ!” Trước mặt người nhà, Lâm Tâm Nguyệt không hề giữ hình tượng tha hồ mà làm nũng, bởi vì người nhà sẽ bao dung và nuông chiều cô.

“Em đó, lớn đầu rồi còn làm nũng như con nít, không biết xấu hổ nha!”

“Không có đâu, người khác cầu em cũng chả thèm làm nũng nữa là.” Vì chị là người thân của cô, nên cô mới mè nheo như vậy á.

“Sao không đi tìm bạn trai của em mà làm nũng đi.” Lâm Tâm Nguyệt vừa nghe tới hai chữ ‘bạn trai’, thân thể cô liền cứng đờ, tay khẽ run một cái, làm sao chị biết được, chẳng lẽ anh hai cũng biết rồi...

“Chị, cái đó...”

“Yên tâm đi, anh Nhã Nguyệt còn chưa có biết, thôi, không nói đùa với em nữa, chị đã xin qua Bệnh viện Hong Kong để phục vụ người già, công văn đã được duyệt, cho nên điện thoại báo với em một tiếng.”

“Anh rể đâu, anh ấy cũng về chung với chị à?” Không ngờ cô thay đổi được số mệnh của Lâm Phái Phái, nhưng nội dung trong phim vẫn không thay đổi.

“Trong khoảng thời gian này, anh rể của em rất là bận, không thể về cùng chị được.”

“Vậy à? Khi nào chị về? Em và Đinh Đinh đi đón chị.”

“Ừ, sáng sớm ngày mai, vậy nhé, em ngủ sớm đi, ngủ ngon!”

“Ngủ ngon!” Lâm Tâm Nguyệt bỏ điện thoại xuống, ánh mắt âm u lườm Lâm Đinh Đinh đang muốn chạy trốn.

“Lâm, Đinh, Đinh ”

Lâm Đinh Đinh vốn nghe Lâm Tâm Nguyệt gọi chị Phái Phái, thầm kêu không ổn, đang muốn lên trốn, không ngờ là vẫn bị Lâm Tâm Nguyệt tóm được.

“Chị...” Lâm Đinh Đinh cười khan.

“Ừ, trước kia là ai thề sống chết cam đoan sẽ không tiết lộ bí mật, hửm?” Lâm Tâm Nguyệt vòng hai tay trước ngực, nhún mồm suy nghĩ, miệng cười như hoa bách hợp nở.

Oa... Chị cười thật đáng sợ! Mồ hôi lạnh xẹt qua đáy lòng Lâm Đinh Đinh.

Con người linh động của Lâm Đinh Đinh láo liên, chợt lóe linh quang: “Nói tóm lại chị cũng biết rồi đó, chị thành thật đưa anh Sâm đi gặp người lớn đi, sớm đem người đàn ông tốt hiếm có như anh ấy bắt gọn trong lòng bàn tay mới tốt.” Nói xong, cô liền co giò chạy như bay về phòng, bỏ một mình Lâm Tâm Nguyệt ở lại. Cô không muốn bị chị mình xử chết đâu.

“Cái con nhỏ này!” Lâm Tâm Nguyệt lắc đầu.

“Ngày mai nhớ dậy sớm ra sân bay đón chị Phái Phái với chị đó!”

“Biết rồi!” Thanh âm Lâm Đinh Đinh từ trong phòng truyền ra.

Sáng hôm sau, Lâm Đinh Đinh và Lâm Tâm Nguyệt xuất hiện ở sân bay tấp nập người qua lại, Lâm Đinh Đinh đứng ở cổng ra vào hết nhìn tây lại nhìn đông.

“Chị, sao còn không thấy chị Phái Phái đâu hết vậy?”

“Chưa tới giờ mà, em gấp cái gì?” Lâm Tâm Nguyệt nhìn đồng hồ, chậm rãi đáp. Nhưng giọng nói cô cũng có chút nóng vội, thỉnh thoảng còn nhìn xung quanh cửa ra vào, tìm kiếm bóng dáng quen thuộc.

Lúc này, một người cao gầy, xinh đẹp, toàn thân lộ ra hơi thở thành thực ưu nhã, đeo kính mát, bước đi nhẹ nhàng như nhũn xuất hiện trước cổng ra vào.

“Thấy rồi, chị, chị, bọn em ở đây!” Lâm Đinh Đinh vừa nhìn thấy Lâm Phái Phái liền vẫy tay, lớn tiếng gọi, giống như sợ Lâm Phái Phái không thấy cô.

Lâm Tâm Nguyệt thấy bộ dạng em gái mình như vậy, bắt đắ dĩ liếc một cái, miệng lại nở nụ cười.

Lâm Phái Phái nhìn thấy hai cô em gái cưng, miệng cũng cười tủm tỉm, cho các cô mỗi người một cái ôm thật lớn.

Lâm Tâm Nguyệt ôm Lâm Phái Phái, trong lòng rất kích động: “Chi, em rất nhớ chi.” Buông Lâm Phái Phái ra, nhận lấy hành lý từ tay chị ta, tay còn lại quàng lấy cánh tay chị.

“Chi, em cũng rất nhớ chi nha!” Lâm Đình Đình cũng không cam lòng bị bỏ rơi, tiến tới ôm cánh tay còn lại của Lâm Phái Phái làm nũng.

“Hai đứa cứ như con nít ấy, vừa thấy chị liền nhõng nhẽo rồi.” Miệng thì trách móc nhưng trong mắt Lâm Phái Phái lại tràn đầy dung túng.

Lâm Tâm Nguyệt và Lâm Đình Đình mắt lé nhìn nhau một cái, nghịch ngợm lè lưỡi.

Một cô gái thanh xuân hoạt bát, một người dịu dàng hào phóng lại không mất vẻ đáng yêu, cộng thêm một người chín chắn xinh đẹp trong mắt chứa đựng ấm áp. Tổ hợp ba cô gái với ba cá tính khác nhau tạo thành cảnh tượng rất đặc biệt trong sân bay.

Sau khi đón Lâm Phái Phái về, Lâm Tâm Nguyệt và Lâm Đình Đình liền trở về bộ pháp chứng, Lâm Tâm Nguyệt mới ngồi xuống còn chưa nóng ghế thì từng tiếng ‘tít, tít’ lại vang lên, nhìn thoáng qua địa điểm, cô liền xách thùng dụng cụ đi ra ngoài.

Cao Ngạn Bác thấy Lâm Tâm Nguyệt đi ra mới gạt đầu ra hiệu, nét mặt nghiêm túc, bình tĩnh nhìn cấp dưới: “Tốt, xuất phát thôi.”

“Chi, em thật rất phấn khởi.” Lâm Đình Đình tới gần Lâm Tâm Nguyệt, kích động nói.

“Chúng ta đến hiện trường vụ án làm việc chứ không phải đi chơi, em mau chóng thu hồi vẻ mặt phấn khởi này lại đi, nghiêm túc một chút.” Lâm Tâm Nguyệt nghiêm giọng nói, cô là vì tốt cho Lâm Đình Đình thôi, là một nhân viên pháp chứng, điều tối kỵ nhất chính là cợt nhả ở hiện trường án mạng, như thế là không tôn trọng người đã mất, đồng thời cũng không tôn trọng nghề nghiệp pháp chứng.

“Oh!” Lâm Đình Đình bĩu môi, rũ vai xuống, nhưng hưng phấn trong đáy mắt không hề giảm.

Lâm Tâm Nguyệt tuyệt đối không nghĩ rằng mấy câu nói của mình có thể khiến Lâm Đình Đình bị đả kích, tính nết em gái nhà mình ra sao, cô đây hiểu rất rõ.

Cao Ngạn Bác dẫn chị em Lâm Tâm Nguyệt đến hiện trường vụ án thì thấy khu vực chung quanh hiện trường đã kéo dây cảnh báo.

Lâm Tâm Nguyệt mang bao tay nhựa, đi theo Cao Ngạn Bác vào trong: “Madam, tình huống thế nào?” Cao Ngạn Bác lập tức hỏi rõ tình huống.

Khu vực xung quanh có đầy người tới xem náo nhiệt, là vì trong quảng trường nên âm thanh rất âm ỉ, trên mặt đất còn có một cục gạch dính máu.

“Cục gạch đập trúng một bà lão khiến bà ấy tử vong, còn có một bé gái bị thương đã được đưa vào bệnh viện.”

“Sếp Cao, chúng ta lên lầu xem coi có manh mối gì không.” Lâm Tâm Nguyệt nhìn tòa nhà cũ kĩ, giọng điệu khẳng định.

“Đi thôi.”

Lâm Tâm Nguyệt đi vào tòa lầu mới phát hiện, bên trong còn mục nát hơn bên ngoài, cầu thang vừa hẹp vừa tối, không có dụng cụ phòng cháy chữa cháy, chung quanh bụi bặm chồng chất, rác rưởi vứt lung tung.

Leo lên mấy tầng lầu, bọn họ gặp một ông lão ngồi trên bậc thang, đầu tóc bạc trắng, trên mặt có nhiều vết nhăn, trong mắt tràn ngập tang thương, dáng vẻ nghèo túng. Lâm Tâm Nguyệt nhìn thấy bác Thông, cô liền chú ý tới nét mặt cực kì thờ ơ vô cảm của Cao Ngạn Bác, còn lạnh nhạt hơn sơ với người ngoài nữa, giống người trước mặt anh ta không hề có quan hệ máu mủ gì với anh hết. Nếu không phải Lâm Tâm Nguyệt biết trước họ là cha con, cô chắc chắn sẽ nghĩ bọn họ là kẻ thù. Bên cạnh đó, Cao Ngạn Bác cũng

không ngờ rằng anh sẽ gặp người mà mình không muốn nhìn thấy nhất, bác Thông cũng không ngờ mình có thể gặp con trai ở chỗ này, còn bị con trai thấy bộ dạng nghèo túng này của mình.

Nhìn Lương Tiểu Nhu hỏi thăm bác Thông, bọn họ đi ngay lên tầng cao nhất, Lâm Tâm Nguyệt xem ti vi thấy bọn họ đi lên thang lầu phá án rất dễ, đến khi bản thân thử nghiêm mới biết mệt muốn chết, thể lực yếu ớt nhất định chịu không nổi đâu.

Trước kia cô xem tivi, nghĩ rằng làm pháp chứng chính là tìm ra bằng chứng, xét nghiệm bằng chứng là được. Đến lượt bản thân làm nhân viên pháp chứng mới phát hiện có đầy đủ kiến thức, kiên trì, sức quan sát nhạy bén là chưa đủ, cho nên cô rất bội phục Cao Ngạn Bác.

Đến tầng thượng, trải qua thực nghiệm tìm ra vị trí ném gạch, nhưng tìm được chứng cứ thì rất ít, Lâm Tâm Nguyệt thấy Lâm Đình Đình tràn đầy tò mò, vẻ mặt nghiêm túc, rất tập trung vào công việc, thậm chí nghĩ xem ra con bé này đã tìm được công việc mà nó mong muốn rồi.

Sau khi tan sở, Lâm Tâm Nguyệt được Cổ Trạch Sâm đón về nhà ăn cơm do Cao Ngạn Bác nấu.

“Ting toong, ting toong ”

Cao Ngạn Bác ra mở cửa liền thấy Lâm Tâm Nguyệt cười hì hì đứng ở cửa.

“Sếp Cao, không ngại cho em đến ăn chực chứ?” Lâm Tâm Nguyệt nghiêng đầu, tinh nghịch nói giỡn.

“Tôi nói để ý cô sẽ trở về sao?” Cao Ngạn Bác cũng đùa theo.

“Không đâu.”

“Vậy còn không mau đi vào.”

Lúc này, Cổ Trạch Sâm vừa vặn đi ra khỏi phòng: “Tối rồi à?”

“Sâm.” Lâm Tâm Nguyệt thấy Cổ Trạch Sâm liền như ong mật thấy hoa tươi, lập tức dính lấy.

“Ê! Tôi nói rõ trước nha, các người muốn ôm ấp hôn nhau hay là muốn nói lời buồn nôn thì đi vào phòng các người nhá, nếu không hôm nay sẽ không có cơm ăn!” Cao Ngạn Bác bày ra bộ dạng ‘tôi chịu không nổi hai người’, vội vàng tổng bọn họ vào phòng.

“Lập tức đi ngay nè!” Lâm Tâm Nguyệt thần bí kéo Cổ Trạch Sâm về phòng.

22. Chương 27: Giải Thích Nghi Hoặc Và Tình Cảm Mãnh Liệt

Lâm Tâm Nguyệt thần bí kéo Cổ Trạch Sâm vào phòng, trước khi đóng cửa còn cố ý lộ đầu ra ngo xung quanh một vòng, thấy Cao Ngạn Bác không có đi theo sang đây, xác định không có ai mới yên tâm đóng cửa.

Thật ra, hôm nay cô tới đây nguyên nhân là vì Cao Ngạn Bác và bác Thông, mặc dù cô biết sớm muộn gì cha con bọn họ cũng sẽ làm lành, nhưng hôm nay thấy thái độ lạnh nhạt của Cao Ngạn Bác và dáng vẻ nghèo túng của bác Thông, khiến cho cô không đành lòng nhìn nữa. Bởi vì nàng hiểu được tầm quang trọng của người nhà hơn ai hết, năm đó nếu như không có được sự quan tâm của Lâm Quốc Hùng, cô nhất định sẽ không thể chấp nhận và hòa nhập với thế giới này nhanh như vậy, cho nên cô mới vắt óc tìm biện pháp giúp cha con họ hòa thuận, nhưng lo lắng không biết phải giải thích như thế nào chuyện cha con Cao Ngạn Bác, cho nên mới tìm Cổ Trạch Sâm hỏi thăm, cô không quên kết quả của nữ chính trong tiểu thuyết khi nói hết tình tiết của truyện, cô không hi vọng mình sẽ giống như các cô ấy, mất đi người thân và người mình yêu. Mặc dù cuối cùng tốt lại, nhưng trong lòng vẫn có vết rách, cô không muốn mất đi hạnh phúc vất vả lắm mới có được.

Cổ Trạch Sâm hứng thú đứng bên cạnh nhìn bộ dạng thần bí của bạn gái mình, anh rất muốn biết cô đang giấu trò gì.

Lâm Tâm Nguyệt xoay người lại nhìn thấy bộ dạng như cười như không của Cổ Trạch Sâm, đi tới phía trước, nịnh hót ôm hông Cổ Trạch Sâm: “Sâm.”

“Em có phải nên giải thích rõ nguyên nhân cho anh biết?” Cổ Trạch Sâm ôm Lâm Tâm Nguyệt, hưởng thụ bạn gái ôm ấp yêu thương, dù sao không phải lúc nào Lâm Tâm Nguyệt cũng lấy lòng như vậy.

“Hôm nay, em tới hiện trường vụ án gặp một ông bác rất kì lạ.”

“Ông bác kì lạ?” Cổ Trạch Sâm nhíu mày, ý bảo Lâm Tâm Nguyệt nói tiếp, anh cũng tò mò về ông bác kì lạ đó có gì đáng để bạn gái nhà mình để ý.

“Lúc đầu, ông ấy thấy sếp Cao rất là kinh ngạc, cả người bất an, ánh mắt nhìn khắp nơi, không dám nhìn thẳng sếp Cao, càng làm người ta khó hiểu chính là thái độ của sếp Cao, tuy lúc làm việc anh ta rất nghiêm túc, nhưng không tới mức không hợp tình người như vậy. Thế mà hôm nay thấy ông bác thì rất lạnh lùng, rất chán ghét, giống như ông ấy làm ra tội ác đầy trời í.” Lâm Tâm Nguyệt nói thật như gì cô thấy, nghiêng đầu cố gắng làm ra vẻ nghi hoặc.

Khi Lâm Tâm Nguyệt nói tới thái độ của Cao Ngạn Bác, Cổ Trạch Sâm liền đoán ra được ông bác kia là ai, trên đời này người có thể khiến Cao Ngạn Bác lộ ra nét mặt như vậy chỉ có bác Thông mà thôi, Tâm Nguyệt không biết quan hệ bọn họ, hèn gì cô để ý ông bác kia như vậy, dù sao thì người khiến anh Bác lộ ra nét mặt này quả thực không nhiều lắm.

“Anh nghĩ anh biết người em nói là ai.” Cổ Trạch Sâm thở dài, nói ra lời nằm trong dự đoán của Lâm Tâm Nguyệt.

“Là ai?” Lâm Tâm Nguyệt lộ ra ánh mắt đơn thuần, hiếu kì, ngửa đầu chăm chú nhìn Cổ Trạch Sâm.

“Là bác Thông – cha của anh Bác.” Cổ Trạch Sâm véo chóp mũi Lâm Tâm Nguyệt, bắt đắc dĩ nhìn cô.

“Vậy sao bọn họ...” Lâm Tâm Nguyệt biết Cổ Trạch Sâm hiểu rõ ý của cô.

“Anh cũng không rõ, cho tới bây giờ anh Bác vẫn chưa từng nói về chuyện của cha anh ấy, nếu như không phải trước đây nghe chị hai nhắc tới, anh còn không biết anh Bác có cha, chị hai nói giữa anh Bác và cha anh ấy có gút mắt, mà còn là một gút mắt khó mở.”

“Nhưng nói lại, vì sao em quan tâm chuyện của anh Bác như vậy, hình như anh mới là bạn trai của em mà.” Cổ Trạch Sâm cố ý làm bộ ghen tuông, mỗi lần nhìn thấy ánh mắt tràn ngập tò mò của Lâm Tâm Nguyệt, anh liền không nhịn được muốn trêu chọc cô.

“Ha ha, đây không phải là yêu ai yêu cả đường đi lối về sao? Hơn nữa, sếp Cao là đồng nghiệp của em, quan tâm là phải thôi.” Làm sao Lâm Tâm Nguyệt không nhận ra Cổ Trạch Sâm đang ‘ghen’, nhưng cô vẫn tình nguyện hòa theo.

“Ồ... dù như vậy, nhưng anh vẫn không vui, cho nên...” Cổ Trạch Sâm không có ý tốt tới gần Lâm Tâm Nguyệt, tay ôm thắt lưng cô cũng thả lỏng, vẻ mặt dường như đang có âm mưu gì đó.

“Á, ha ha... đừng... ha ha ha.... Đừng mà...ha ha.” Lâm Tâm Nguyệt ngo ngoáy muốn tránh khỏi bàn tay đang làm chuyện xấu trên eo cô, nhưng Cổ Trạch Sâm làm sao buông tha dễ dàng như vậy.

Cổ Trạch Sâm đem Lâm Tâm Nguyệt ôm vào trong ngực, ngón tay linh hoạt ở trên eo cô gãi ngứa, làm Lâm Tâm Nguyệt cười ra nước mắt, không ngừng xin tha.

Lâm Tâm Nguyệt chỉ lo tránh né bàn tay của Cổ Trạch Sâm nên không chú ý tới cái giường phía sau, nhất thời không cẩn thận cô và Cổ Trạch Sâm cùng ngã xuống giường.

“Anh đè em rồi, mau đứng lên.” Lâm Tâm Nguyệt ngẩng đầu cầu xin, vừa ngẩng đầu cô liền nhìn rõ hình dáng kẻ nằm trên người mình, người đàn ông tuấn tú, đôi mắt như hắc diệu thạch thâm tình nhìn cô, khiến cô không khỏi ngẩn người.

Cổ Trạch Sâm cảm nhận đường cong mê người của người trong lòng, thân thể ấm áp, đôi mắt mơ màng, biểu tình dụ dỗ người khác của Lâm Tâm Nguyệt, chậm rãi cúi đầu hướng về phía cô, hôn xuống đôi môi đỏ mọng ấy.

Đầu lưỡi mềm mại quần lấy môi Lâm Tâm Nguyệt, cô nhắm mắt, đáp lại nụ hôn ngọt ngào.

Hai người ôm hôn thỏa thích.

Nhưng, tiếng gõ cửa và tiếng gào gọi ăn cơm của Cao Ngạn Bác đã cắt ngang nụ hôn của bọn họ, Cổ Trạch Sâm cúi đầu vào vai Lâm Tâm Nguyệt, giọng nói khàn khàn vang lên bên tai cô: “Xem ra, lần sau anh nên đem cái bóng đèn bự ngoài kia đá khỏi nhà.” Tránh cho anh ta phá hoại chuyện tốt của mình.

Hơi thở ấm nóng kích thích cảm xúc của Lâm Tâm Nguyệt, nghe lời nói bên tai càng khiến cô đỏ mặt xấu hổ, cô cúi đầu vào lòng Cổ Trạch Sâm.

Nếu như không phải giọng nói Cao Ngạn Bác vang lên lần hai, Lâm Tâm Nguyệt thật sự muốn tiếp tục giả làm đà điểu (*con đà điểu hay cúi đầu xuống đất khi gặp nguy hiểm hoặc là bối rối nhớ mang máng như vậy á ?__?) trong ngực Cổ Trạch Sâm.

“Nếu chúng ta không đi, có lẽ anh ta sẽ xông vào bắt người mất.” Cổ Trạch Sâm đứng dậy nói, anh cũng không muốn người khác nhìn thấy bộ dạng quyến rũ của bạn gái anh lúc bấy giờ đâu.

Cổ Trạch Sâm nắm tay Lâm Tâm Nguyệt cùng đi ra khỏi phòng, Lâm Tâm Nguyệt cúi đầu bước theo sau anh, dáng vẻ kia y như cô dâu nhỏ mới về nhà chồng.

“Tôi nói này, Tâm Nguyệt, sàn nhà của tôi không có vàng để nhặt đâu, đừng có nhìn chăm chăm như thế nữa.” Thấy Lâm Tâm Nguyệt ngoan hiền như thế, Cao Ngạn Bác liền trêu đùa.

Chết thì chết sợ gì chứ, trái lại cũng không phải chưa bị nhìn, mất mặt thì mất mặt.

“Em có lòng tốt muốn giúp anh kiểm tra coi sàn nhà có chất lượng hay không đấy nhá!” Lâm Tâm Nguyệt ngẩng đầu, dù có mất mặt, cô vẫn nhanh mồm nhanh miệng lắm.

Cao Ngạn Bác vừa nhìn thấy môi Lâm Tâm Nguyệt liền biết mình phá hư chuyện tốt của người ta, hèn chi ánh mắt của Sâm sắc bén như vậy, cũng khó trách cô cứ cúi đầu mãi, thì ra là thế.

“Vậy thì thật sự cảm ơn nha.”

Trên bàn cơm, Lâm Tâm Nguyệt nhìn vẻ mặt trêu chọc của Cao Ngạn Bác, dùng lực cắt thịt bò bít tết trên đĩa, hận nó không thể biến thành Cao Ngạn Bác, cho anh cười, cho anh cười này, cắt chết anh, cắt chết anh, hừ.

“Tôi nói nhé, thịt bò này cũng không có làm rách lòng gì cô, không cần dùng sức giãy xéo nó như vậy.” Cao Ngạn Bác cố ý kích thích Lâm Tâm Nguyệt, khó có cơ hội trêu đùa cô một cách quang minh chính đại như thế này, tại sao lại buông tha dễ dàng như vậy, ai kêu cô bình thường thích trêu chọc người ta, hiện tại gặp phải báo ứng rồi.

Tầm mắt ai oán của Lâm Tâm Nguyệt bay tới trên người Cổ Trạch Sâm, bạn gái thân ái của anh bị người ta bắt nạt, anh còn không chịu giúp đỡ.

“E hèm, anh Bác, sao anh lại nhỏ mọn, nhiều chuyện giống phụ nữ như vậy chứ, mau ăn cơm của anh đi.” Cổ Trạch Sâm thu được ánh mắt ai oán của bạn gái, không thể ngồi yên sống chết mặc bây nữa, anh không thể làm gì khác ngoài việc đem một miếng thịt bò của Cao Ngạn Bác nhét vào miệng anh ta.

Lúc này, nhạc chuông nhẹ nhàng của điện thoại di động Lâm Tâm Nguyệt vang lên.

“Alo. Anh nói cái gì?” Về mặt Lâm Tâm Nguyệt biến thành hoảng sợ.

23. Chương 28: Ông Nội Bị Bệnh Nặng, Gấp Rút Quay Về Mỹ

Nhạc chuông quen thuộc vang lên.

“Alo! Anh nói cái gì? Lâm Tâm Nguyệt liền thay đổi thành vẻ mặt sợ hãi.

[Read more...]

Thấy vẻ mặt bất an của Lâm Tâm Nguyệt, Trạch Sâm và Cao Ngạn Bác đều ngừng tay, trong mắt lộ ra lo lắng, trong lòng đều nghi ngờ có chuyện gì mà cô không yên lòng như vậy.

“Bây giờ ông nội đang ở đâu? Tình huống thế nào? Em lập tức trở về.”

Làm sao bây giờ, ông nội, ông nội, ông tuyệt đối không được xảy ra chuyện, tuyệt đối không được.

Lâm Tâm Nguyệt nghe xong điện thoại, cả người luống cuống lên, hoang mang rối loạn đưa tay cầm áo khoác và túi xách, không những đem đồ ăn trên bàn đụng ngã, lúc vội vàng đứng lên chân đá trúng chân bàn cô cũng mặc kệ, hiện tại chỉ còn lại Lâm Tâm Nguyệt hoang mang lo sợ, sự bình tĩnh khôn khéo không biết đã bị cô ném đi chỗ nào rồi.

“Tâm Nguyệt, trước hết em hãy bình tĩnh lại.” Cổ Trạch Sâm thấy ánh mắt bất lực của Lâm Tâm Nguyệt, thật sự vừa đau lòng lại vừa lo lắng, ban nãy nghe loáng thoáng vài câu Lâm Tâm Nguyệt nói với người bên kia anh đoán có lẽ ông nội cô xảy ra chuyện, cũng chỉ có người nhà mới khiến cô mất đi chừng mực, nhưng anh nhất định phải làm Lâm Tâm Nguyệt tỉnh táo lại, bởi vậy hai tay anh nắm chặt cùi chỏ cô.

“Sâm.” Nghe giọng nói Cổ Trạch Sâm, thấy ánh mắt quan tâm của anh, Lâm Tâm Nguyệt như người sắp chết đuối với được cái phao, ôm chặt lấy anh, tựa đầu ở cổ anh, từng giọt nước mắt ấm nóng thấm vào áo Cổ Trạch Sâm, miệng không ngừng nói: “Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ. . .”

“Tâm Nguyệt, nói cho anh biết rốt cuộc có chuyện gì.” Cổ Trạch Sâm dìu Lâm Tâm Nguyệt, nhẹ nhàng lau nước mắt trên mặt cô.

“Đúng đó, Tâm Nguyệt, cô khẩn trương như vậy ngược lại sẽ biến thành chuyện xấu, trước hết cô hãy bình tĩnh nói cho chúng tôi biết đã xảy ra chuyện gì, chúng tôi mới có thể giúp đỡ cô.” Cao Ngạn Bác thấy đồng nghiệp kiêm bạn bè mới phút trước còn cười đùa nói giỡn, hiện tại đã thành người mất lí trí, chỉ biết khóc nức nở, anh cũng lo lắng an ủi.

“Vừa nãy anh hai gọi điện nói, bệnh tim của ông nội tái phát phải nhập viện, bây giờ vẫn còn trong phòng cấp cứu, còn chưa biết có vượt qua giai đoạn nguy hiểm hay không.” Lâm Tâm Nguyệt cũng biết hiện giờ cô hoang mang cũng không có lợi ích gì, cố ép bản thân phải tỉnh táo, đem mọi chuyện nghe trong điện thoại kể lại.

Nghe được tin này, Cao Ngạn Bác và Cổ Trạch Sâm đều im lặng, Cổ Trạch Sâm vẫn còn nhớ rõ cặp mắt cơ trí của người kia trong bệnh viện vào mười năm trước, không ngờ sẽ xảy ra chuyện này, lúc này anh chỉ có thể yên lặng ủng hộ Lâm Tâm Nguyệt.

Lâm Tâm Nguyệt hít thở sâu vài lần, để đầu óc mình tỉnh táo lại một chút, ánh mắt cô cũng dần khôi phục lại khôn khéo, trong suốt như trước. Cô suy nghĩ một lát.

“Sếp Cao, có thể cho em nghỉ vài ngày trở về Mĩ một chuyến không? Các án kiện trên tay em, anh cũng hiểu rõ, tư liệu vụ án em đều để trên bàn làm việc, có chuyện thì có gọi điện thoại cho em, trong khoảng thời gian này làm phiền anh.” Một khi tỉnh táo lại, Lâm Tâm Nguyệt liền nhanh chóng sắp xếp mọi chuyện.

“Không sao, cô cứ yên tâm trở về đi.” Cao Ngạn Bác cho Lâm Tâm Nguyệt một ánh mắt an tâm, không hổ danh là tinh anh của ngành pháp chứng, nhanh như vậy liền khôi phục lại trạng thái bình thường.

“Tâm Nguyệt, bằng không anh cùng em về Mĩ.” Cổ Trạch Sâm không yên lòng để bạn gái đi về một mình.

“Trên tay anh còn nhiều án kiện chưa xử lí, làm sao có thể rời đi vào lúc này được chứ. Anh đi, bộ pháp y làm sao đây, yên tâm, em không sao.” Mặc dù rất muốn bạn trai đi cùng mình về Mĩ nhưng Lâm Tâm Nguyệt biết rõ bộ pháp y không giống bộ pháp chứng. Cô rời đi, bộ pháp chứng còn có Cao Ngạn Bác quản lí, thế nhưng Cổ Trạch Sâm rời đi, bộ pháp y chẳng có ai xía vào. Cô không thể già mồm cãi láo, cô cũng không hi vọng Cổ Trạch Sâm bị người ta nói là người chẳng phân biệt được công và tư.

Trong lúc Lâm Tâm Nguyệt nhận được tin báo, Lâm Phái Phái và Lâm Đình Đình cũng nhận được điện thoại từ bên kia, biết Lâm Quốc Hùng nhập viện, các cô cũng điện thoại qua cho Lâm Tâm Nguyệt, nhưng Lâm Phái Phái vì phải ở lại chăm sóc người già tạm thời không thể rời khỏi Hong Kong, bởi vì còn chưa

xác định được tình trạng của Lâm Quốc Hùng, hơn nữa Lâm Tâm Nguyệt phải về Mỹ, bởi vậy các cô đều ở lại đợi tin.

Sắp xếp xong tất cả mọi chuyện, Cổ Trạch Sâm đưa Lâm Tâm Nguyệt ra sân bay, nhưng anh không ngờ anh lại gặp một người mình không muốn thấy nhất – Nam Cung Phong. Sự xuất hiện của Nam Cung Phong nằm trong dự liệu của Lâm Tâm Nguyệt, ông nội cô phát bệnh, và lại tình trạng của Cổ Trạch Dao cũng đã ổn định, anh hai nhất định sẽ kêu Nam Cung Phong trở về, dù sao thì bàn về kỹ năng y học hay là tình cảm, không có ai so được với Nam Cung Phong.

Thấy Nam Cung Phong mang theo hành lý, Cổ Trạch Sâm liền đoán được anh ta sẽ cùng Lâm Tâm Nguyệt về Mỹ. Tuy là không cam lòng nhưng có anh ta, Lâm Tâm Nguyệt nhất định sẽ được chăm sóc cẩn thận.

“Rất kinh ngạc khi thấy tôi ở đây à? Anh không cần lo lắng nhiều, chuyện của chị gái anh, tôi đã sắp xếp xong xuôi hết rồi.” Giọng nói Nam Cung Phong rất ôn hòa, mặc dù biết Cổ Trạch Sâm lo lắng chuyện gì, nhưng lại cố ý không nói.

“Giúp tôi chăm sóc cô ấy.”

“Không cần anh nhắc nhở, tôi cũng biết.” Cho dù Cổ Trạch Sâm không có ý khác, nhưng cái loại giọng điệu đương nhiên này làm cho Nam Cung Phong khó chịu.

“Chúng tôi phải vào trong rồi.”

“Anh chờ em về, có gì thì gọi điện cho anh biết.” Cổ Trạch Sâm ôm Lâm Tâm Nguyệt dặn dò.

“Ừm, em sẽ về.”

Ánh mắt Cổ Trạch Sâm vẫn nhìn theo bóng dáng Lâm Tâm Nguyệt, cho tới khi không nhìn thấy nữa, anh mới chịu rời đi.

Mà Lâm Tâm Nguyệt ngồi trên máy bay vẫn đứng ngồi không yên, trong lòng rất lo lắng cho Lâm Quốc Hùng.

Ông nội, rất nhanh con sẽ về, ông không thể xảy ra chuyện, không thể.

Lúc này, trên tay truyền tới cảm giác ấm áp, Lâm Tâm Nguyệt quay đầu nhìn thấy ánh mắt dịu dàng của Nam Cung Phong nhìn cô.

“Đừng lo lắng, ông nội Lâm sẽ không sao đâu.” Nam Cung Phong cầm tay Lâm Tâm Nguyệt, nhẹ giọng an ủi.

“Ừm.”

Ngồi máy bay mấy giờ, nói ngắn không ngắn nói dài không dài, nhưng đối với người đang có tâm trạng lo lắng như Lâm Tâm Nguyệt, đó thật sự là khoảng thời gian dài đằng đặc.

Vừa xuống máy bay, Lâm Tâm Nguyệt và Nam Cung Phong liền đi thẳng tới bệnh viện.

Lúc đến bệnh viện, ca phẫu thuật của Lâm Quốc Hùng đã kết thúc, ông được chuyển vào phòng chăm sóc đặc biệt, thấy vẻ mặt lo lắng của Lâm Tâm Nguyệt trong phòng chăm sóc đặc biệt, Lâm Tâm Nguyệt liền chạy tới, nóng ruột hỏi thăm tình hình của Lâm Quốc Hùng.

“Anh hai, bây giờ ông nội thế nào?”

“Tâm Nguyệt? Bác sĩ nói ca giải phẫu rất thành công, nhưng ông nội vẫn chưa vượt qua thời kỳ nguy hiểm.” Thấy bộ dạng lo âu của em gái, Lâm Tâm Nguyệt liền đem tình huống cụ thể của Lâm Quốc Hùng nói cho cô nghe.

Nghe lời Lâm Tâm Nguyệt nói, chân Lâm Tâm Nguyệt như mất hết sức lực, ngay cả đứng cũng không đứng vững, Lâm Tâm Nguyệt vội đỡ lấy cô, để cô ngồi xuống ghế.

“Tôi vào đó xem sao.” Nam Cung Phong thấy dáng vẻ không yên lòng của Lâm Tâm Nguyệt, anh rất đau lòng. Mặc kệ ra sao, anh chắc chắn không để cho ông nội Lâm xảy ra chuyện, anh đi vào phòng bên cạnh thay quần áo, liền đi vào phòng chăm sóc đặc biệt kiểm tra thân thể cho Lâm Quốc Hùng.

“Tâm Nguyệt, em yên tâm, có Phong ở đây, ông nội sẽ không sao đâu.”

“Dạ, ông bà Hai đâu ạ?”

“Anh sợ sức khỏe ông bà Hai chịu không nổi, nên khuyên họ về nghỉ ngơi trước.”

“Ồ.”

Lâm Nhã Nguyệt ôm Lâm Tâm Nguyệt, nhìn cửa phòng chăm sóc đặc biệt, thầm cầu nguyện cho Lâm Quốc Hùng được bình an.

Rốt cuộc một đêm dài đằng đặc cũng trôi qua, nhìn vẻ mặt mệt mỏi của Nam Cung Phong, anh em Lâm Tâm Nguyệt vội bước tới nghênh đón.

24. Chương 29: Về Mĩ; Ông Nội Khỏe Lại

Một đêm dài đằng đặc rốt cuộc cũng trôi qua, nhìn vẻ mặt mệt mỏi của Nam Cung Phong, anh em Lâm Tâm Nguyệt vội vàng nghênh đón.

“Yên tâm, ông nội Lâm không sao, dù sao ông cũng lớn tuổi rồi, nhiều chức năng trong cơ thể bắt đầu có dấu hiệu suy yếu, về sau thân thể không còn khỏe mạnh như trước nữa, chỉ cần cẩn thận để ý thì sẽ không sao.”

Lời nói của Nam Cung Phong tựa như thuốc an thần dành cho Lâm Tâm Nhã và Lâm Tâm Nguyệt, trên mặt Lâm Tâm Nguyệt đầy nước mắt, đó là nước mắt của sự vui mừng khi nghe Lâm Quốc Hùng vượt qua nguy hiểm. Dây thần kinh của cô căng thẳng cả đêm cuối cùng cũng được thả lỏng, xui xẻo trong lòng Lâm Nhã Nguyệt, vành mắt Lâm Nhã Nguyệt đỏ ngầu, chặt ôm em gái mình.

Ông nội không sao, thật tốt quá!

Mặc kệ là hai anh em Lâm Tâm Nguyệt hay Nam Cung Phong đều thở phào nhẹ nhõm.

“Anh hai, em muốn ở lại với ông nội.”

“Nhưng cả đêm hôm qua em không có ngủ, hay là em trở về nghỉ một chút đi, ở đây có anh là được rồi.” Lâm Nhã Nguyệt nhìn thân thể ốm yếu của em gái lo lắng cô không chịu nổi mà ngã bệnh, liền khuyên cô về nghỉ ngơi.

“Em không sao, em muốn thấy ông nội mới yên tâm. Thế nhưng anh hai ở chỗ này cả ngày rồi, anh mau về nghỉ ngơi mới đúng.” Dù Lâm Quốc Hùng đã qua thời kì nguy hiểm, nhưng cô vẫn muốn tận mắt nhìn ông tỉnh lại mới yên lòng.

“Được rồi, nếu cảm thấy mệt em nhớ chớp mắt một chút, đừng cựa mạnh biết không, ông nội cũng không hi vọng em bị bệnh.” Quả thật, Lâm Nhã Nguyệt mệt gần chết, nhưng anh hoàn toàn không có ý định nghỉ ngơi, anh muốn về công ty một chuyến, anh còn rất nhiều chuyện phải giải quyết, nhưng anh vẫn rất lo lắng cho em gái nên đặc biệt căn dặn, trước khi rời đi còn không quên dặn dò Nam Cung Phong chăm sóc tốt cho Lâm Tâm Nguyệt.

Lâm Tâm Nguyệt đi vào phòng bệnh, đến gần ông nội đang chiếc máy thở nằm im trên giường, cầm chặt bàn tay đầy nếp nhăn của ông, nhìn thân thể từng mạnh khỏe của Lâm Quốc Hùng dần suy yếu, nhìn khuôn mặt hồng mà bây giờ trở nên tái nhợt, nhìn ánh mắt sắc bén hiện tại lại đóng chặt. Đây chính là người cô từng thể phải bảo vệ thật tốt, cô còn nhớ cách đây không lâu còn cùng ông nội nói chuyện đùa qua điện thoại, cùng ông cười nói ha ha, mà bây giờ...

Lâm Tâm Nguyệt run rẩy dùng tay khẽ vuốt lên gò má của Lâm Quốc Hùng, nước mắt không biết rơi xuống từ lúc nào.

“Ông nội, ông nhất định phải khỏe lại, không phải trước đây ông nói muốn trở về Hong Kong hay sao? Ông còn muốn dẫn Tiểu Nguyệt đi rèn luyện, muốn nhìn thấy Tiểu Nguyệt kết hôn, ông quên rồi sao, ông nội, ông nhất định phải khỏe lại, nhất định khỏe lại nha ông.” Lâm Tâm Nguyệt ngồi cạnh giường Lâm Quốc Hùng trò chuyện với ông, dù biết ông không thấy nhưng cô vẫn muốn nói.

Nam Cung Phong vẫn ở lại bên cạnh Lâm Tâm Nguyệt, đồng thời để theo dõi tình huống sức khỏe Lâm Quốc Hùng. Không lâu sau, Nam Cung Phong thấy Lâm Tâm Nguyệt mệt mỏi nghiêng đầu trên giường ngủ, Nam Cung Phong lập tức cầm chăn cẩn thận đắp lên người cô, động tác nhẹ nhàng giống như lông chim, rất sợ làm Lâm Tâm Nguyệt tỉnh giấc.

Nam Cung Phong nhìn vẻ mặt mệt mỏi rã rời, đôi mày chau lại lúc ngủ của Lâm Tâm Nguyệt, ngón tay nhẹ nhàng dùng tay vuốt hai đầu lông mày của cô, nuông chiều ngắm khuôn mặt xinh đẹp của cô gái trước mặt không chán. Chẳng biết từ lúc nào anh đã bị cô gái nhỏ này hấp dẫn, ánh mắt không bao giờ rời khỏi cô, biết rõ trong lòng cô đã có hình bóng người khác, anh lại mặc kệ tất cả cam tâm tình nguyện ở lại bên cạnh cô, cho dù chỉ là người bạn. Nam Cung Phong nở nụ cười tự giễu, không ngờ đứa con cứng như con trời như anh lại có lúc thấp kém như vậy. Nhìn dung mạo quen thuộc trước mặt, anh dần dần xích lại gần.

Lâm Nhã Nguyệt vừa mới xử lý xong mọi chuyện trong công ty đi tới bệnh viện, sợ quấy rầy ông nội đang nghỉ ngơi nên anh mở cửa nhẹ nhàng, không ngờ nhìn thấy cảnh tượng bạn thân của mình đang ‘khiếm nhã’ với em gái bảo bối đơn thuần của mình. Đương nhiên, nếu người bị ‘khiếm nhã’ không phải là em gái cưng nhà anh, anh nhất định sẽ đáng giá cao bức tranh xinh đẹp này: Một chàng trai thâm tình, tao nhã chuẩn bị hôn môi cô gái mình yêu.

Thâm tình cái con khỉ khô! Thằng bạn đáng chết! Lâm Nhã Nguyệt không nhịn được bùng nổ thô tục ở trong lòng.

“Nam, Cung, Phong!” Lâm Nhã Nguyệt không chế âm lượng cực kì tốt, cắn răng nghiêng lợi gọi tên Nam Cung Phong.

Nam Cung Phong không hề biết xấu hổ với hành động hôn lên của mình, vẫn ung dung tao nhã đứng dậy, quay lại cười như nắng tỏa sáng, như trăm hoa đua nở với Lâm Nhã Nguyệt.

Lâm Nhã Nguyệt dùng ánh mắt lạnh lùng như băng nhìn chằm chằm Nam Cung Phong, nếu ánh mắt có thể giết người thì không biết Nam Cung Phong đã chết bao nhiêu lần rồi. Nếu như là người khác, ánh mắt Lâm Nhã Nguyệt chắc chắn đã khiến người ta bỏ vũ khí đầu hàng, đáng tiếc người này là bạn thân kiêm an hem tốt của Lâm Nhã Nguyệt, công lực rất sâu, cho nên ánh mắt của anh chỉ làm cho đối phương càng cười rục rờ hơn.

“Um.” Lâm Tâm Nguyệt mở cặp mắt mơ màng, có chút mơ hồ nhìn hai anh chàng đẹp trai trước mặt. Cô dụi dụi mắt, tầm nhìn mờ mờ dần rõ ràng, thần kinh đột nhiên căng thẳng, thân thể cứng ngắc nhìn nụ cười rất yêu nghiệt của Nam Cung Phong, là ai dám chọc vị đại gia này thế? Lâm Nhã Nguyệt thấy em gái tỉnh lại, liền đổi thành ánh mắt dịu dàng, giống như kẻ lạnh như băng muốn giết người kia không phải anh.

Đột nhiên, Lâm Tâm Nguyệt cảm thấy ngón tay Lâm Quốc Hùng khẽ cử động, liền vội vàng xoay người lại gọi to: “Ông nội, ông nội... con là Tiểu Nguyệt nè!”

“Tiểu Nguyệt, Tiểu Nguyệt. . .” Có lẽ nghe được tiếng kêu của Lâm Tâm Nguyệt, Lâm Quốc Hùng trong mơ mơ màng màng gọi tên cô.

“Ông nội, là con, Tiểu Nguyệt, con ở đây.” Nghe tiếng gọi của ông nội, Lâm Tâm Nguyệt liền đáp lời.

“Tiểu Nguyệt, thật là con sao? Ông nội còn tưởng sẽ không thể gặp lại con nữa.” Lâm Quốc Hùng mở mắt, nhìn rõ người trước mặt, tay run run lau nước mắt trên mặt Lâm Tâm Nguyệt.

“Ông nội, sao lại nói mấy lời này, ông nhất định không có chuyện gì đâu, ông muốn gặp Tiểu Nguyệt lúc nào cũng được.”

“Ah!” Lâm Tâm Nguyệt vừa nói được hai câu, Lâm Quốc Hùng liền mê mang, khiến Lâm Tâm Nguyệt hoảng hốt.

May mắn, sau khi Nam Cung Phong kiểm tra xong xác định ông mệt quá nên ngủ thôi. Lâm Nhã Nguyệt và Lâm Tâm Nguyệt mới yên tâm về nghỉ.

Về đến nhà, Lâm Tâm Nguyệt tới không còn chút sức lực, vừa ngã xuống giường liền ngủ quên trời đất, hầu như biến thành sinh vật nào đó (Ngữ: Heo í=w=) nếu như không phải nhạc chuông điện thoại vang lên liên tục, e rằng cô vẫn còn ngủ.

“Alo.” Hai mắt Lâm Tâm Nguyệt vẫn nhắm lại vẫn chưa tỉnh ngủ hoàn toàn, âm thanh có vẻ uể oải, trong lòng hận không thể đem người gọi điện chém làm tám khúc.

“Đang ngủ à? Anh đánh thức em sao?” Giọng nói quen thuộc khiến đại não Lâm Tâm Nguyệt lập tức tỉnh táo, bỗng nhiên bật dậy ngồi trên giường. (tác giả: Giống hệt xác chết vùng dậy.)

“Sâm? Anh không có đánh thức em.”

“Nhớ giữ gìn sức khỏe, ông nội em sao rồi?” Cổ Trạch Sâm lo lắng hỏi.

“Hiện tại ông nội đã bình ổn lại, về sau điều dưỡng tốt là được.” Lâm Tâm Nguyệt im lặng một hồi: “Khi đó em thật sự rất sợ ông nội cứ như vậy mà đi, rất sợ, rất sợ.” Lâm Tâm Nguyệt cầm điện thoại, đầu cúi vào trong gối.

“Tâm Nguyệt, đừng sợ, không phải mọi chuyện đã tốt rồi sao, ông nội em đã không sao, em nên vui lên mới đúng chứ.” Cổ Trạch Sâm an ủi, trong lòng hận không thể lập tức bay tới bên cạnh cô.

“Em biết rồi, anh đừng lo lắng.” Cảm ơn anh, Sâm, cảm ơn.

“Vậy em nhớ chăm sóc chính mình, anh chờ em về.”

“Ừm.”

Bởi vì Cổ Trạch Sâm gọi điện thoại đến, hơn nữa vừa nãy cũng nghỉ ngơi đủ, tinh thần Lâm Tâm Nguyệt đã tốt hơn nhiều, cô tắm rửa xong liền vội vàng chạy tới bệnh viện.

Ở trên đường, Lâm Tâm Nguyệt mới nhớ cô phải báo tin bình an với Lâm Phái Phái, nhưng cô không gọi cho Lâm Phái Phái được, hết cách cô đành gọi cho Lâm Đình Đình.

“Alo, Đình Đình.”

“Chị, ông nội thế nào rồi?”

“Yên tâm, ông nội đã không sao ”

“Vậy thật tốt quá!” Lâm Tâm Nguyệt cảm nhận được Lâm Đình Đình vừa mới thở phào một hơi.

“Chị không gọi điện thoại cho chị Phái Phái được, em nhớ nói lại cho chị ấy biết nha, tránh cho chị ấy phải lo lắng.”

“Chị, em biết rồi. Hôm qua, em theo sếp Cao đến hiện trường vụ án ném gạch và tòa cao ốc ném gạch, không ngờ nhân viên quản lý kia lại là cha của sếp Cao, nhưng sếp Cao đối xử với ông ấy rất lạnh nhạt, làm ọi người rất khó chịu.”

“Đình Đình, mỗi cây mỗi hoa mỗi nhà mỗi cảnh, có lẽ bọn họ có chuyện hiểu lầm gì đó, sếp Cao mới đối xử với ông ấy như vậy, có nhiều chuyện chúng ta không thể nhìn mặt ngoài mà phán đoán. Hiểu chưa?”

“Dạ, hiểu, em cúp máy đây, 88.” (88 = tạm biệt = bye bye.)

Vốn muốn giúp cha con họ làm hòa, xem ra bây giờ cô không có cách nào giúp đỡ được rồi, rất tốt ngày sau bọn họ cũng sẽ làm lành.

Về Lâm Nhã Nguyệt, từ sau lần phá đám chuyện tốt của Nam Cung Phong, liền bật chế độ báo động, kiên quyết không để cho Nam Cung Phong và Lâm Tâm Nguyệt có cơ hội ở chung một mình, đối với cuộc chiến khốc lửa không tiếng động giữa Nam Cung Phong và Lâm Nhã Nguyệt, Lâm Tâm Nguyệt hoàn toàn không cảm thấy, mỗi ngày cô đều cùng Lâm Quốc Hùng nói chuyện đùa, đi tản bộ, có lẽ bởi vì có cháu gái ở bên cạnh, thân thể Lâm Quốc Hùng từ từ khôi phục lại.

25. Chương 30: Ông Nội Ngoan Đồng; Nam Cung Tuyệt Vọng

Hiện tại, Lâm Quốc Hùng đã xuất viện, đang ở nhà tĩnh dưỡng, bây giờ hầu như cả ngày đều khắp nhà họ Lâm đều nghe thấy tiếng cười sang sảng của ông nội Lâm. Có lẽ đi dạo một vòng quĩ môn quan về, Lâm Quốc Hùng đã nghĩ thoáng hơn rất nhiều, bây giờ Lâm Quốc Hùng thậm chí giây phút vui sướng có cháu trai cháu gái bên cạnh, hi vọng sớm được nhìn thấy bọn trẻ kết hôn sinh con, bởi vậy ông bắt đầu sự nghiệp mai mối.

Ông nội Lâm muốn hưởng thụ hạnh phúc có cháu có chất, nên liền muốn làm mai, khổ ép hai đứa cháu hiếu thuận Lâm Tâm Nguyệt và Lâm Nhã Nguyệt, hầu như ngày nào ông nội Lâm cũng kéo dây tơ hồng cho hai anh em họ, tất nhiên Nam Cung Phong cũng là đối tượng được ông ngắm nghía, bởi vậy trong nhà họ Lâm thường xuất hiện cảnh tượng thế này:

Cảnh tượng thứ nhất:

Ông nội Lâm và Lâm Tâm Nguyệt đang ăn điểm tâm, Lâm Tâm Nguyệt đang ăn rất ngon, đột nhiên ông nội Lâm mở miệng nói một câu: “Tiểu Nguyệt, khi nào thì cháu mới cho ông nội bế chắt?” một câu nói khiến Lâm Tâm Nguyệt phun hết cơm ra ngoài.

“Ông nội, ông đang nói cái gì vậy?”

Ông nội Lâm cười hi hi: “Tiểu Nguyệt, không cần xấu hổ.”

Ông nội, con mắt nào của ông thấy con xấu hổ, con là bị ông dọa sợ, sợ đó nha!

“Ông nội hiểu rõ mà, nghe nói thằng nhóc thúi mấy chục năm trước giờ đã là pháp y, nhưng thật ra cũng xứng đối với con, thằng nhóc nhà Nam Cung cũng không tệ, Bảo Bối, con chọn ai? Nếu không ông nội giúp con chuẩn bị hôn lễ trước...”

Ông nội, rốt cục ông hiểu rõ cái gì? Liên quan gì tới Phong? Hôn lễ gì nữa? —— Lâm đại tiểu thư nhà chúng ta hoàn toàn biến thành bé cưng một trăm câu hỏi tại sao.

Tình huống thứ 2:

Ông nội Lâm dùng trăm phương ngàn kế chặn đường Lâm Nhã Nguyệt không cho anh đi làm, hoà nhã dễ gần: “Nhã Nguyệt à, con cũng lớn rồi, đã tới lúc con phải tìm người bạn đời giúp Lâm gia chúng ta khai chi tán diệp.”

Ông nội Lâm quan sát Lâm Nhã Nguyệt từ đầu tới chân, vừa nhìn vừa gật đầu: “Ừ, gen của người nhà họ Lâm chúng ta rất tốt, tại sao Nhã Nguyệt con vẫn chưa có bạn gái vậy? Ông nội nói con đó nha, đừng có suốt ngày cắm đầu làm việc, phải tìm hiểu nhiều cô gái để kết bạn, nếu không ông nội giúp con giới thiệu vài người, con gái của bác trai A rất được, còn nữa con gái chú B cũng không tệ, ngoài ra...”

Ông nội, ông biến thành bà mai từ lúc nào vậy? Lâm Nhã Nguyệt đầu đầy hắc tuyến nhìn bộ dạng hăng hái giới thiệu bạn gái để anh làm quen của ông nội.

“Nhã Nguyệt, con nên cười nhiều một chút, cái mặt đừng có băng bó suốt như vậy, như thế sẽ khiến cho con gái chạy mất đấy, đến đây cười một cái ông xem...cười hai cái,...cười ba cái...cười nào.” Ông nội Lâm nhìn ‘khuôn mặt tê liệt’ của cháu trai, ông nhiệt tình gật đầu, bộ dạng không thấy Lâm Nhã Nguyệt cười tuyệt đối không bỏ qua.

Thấy hành vi của ông nội y như lão ngoan đồng, chưa bao giờ Lâm Nhã Nguyệt cảm thấy hận khuôn mặt nghiêm túc này của mình như hiện tại, tại vì nó mà anh phải đứng đây chịu sự tàn phá của ông nội. T_____T

Tình huống như vậy ở nhà họ Lâm mỗi ngày đều diễn ba lần, ông nội Lâm cứ nhiên chơi mãi không chán, đáng thương cho hai đứa bé xui xẻo Lâm Tâm Nguyệt và Lâm Nhã Nguyệt, thật vất vả mới thấy được ông nội hoàn toàn khỏe mạnh, lại lo sợ phát ngôn kinh người của ông nội.

Ông nội Lâm vừa nhìn thấy Nam Cung Phong đưa Lâm Tâm Nguyệt về nhà, trong mắt ông nội Lâm phát ra ánh điện một trăm ngàn volts theo dõi bọn họ, bên trong trần trụi viết dòng chữ lại có người để se tơ hồng! Ngay cả Nam Cung Phong bị ánh mắt của ông chiếu tướng cũng không chịu nổi.

“Tiểu Phong đưa Tiểu Nguyệt về đó à? Lâu quá không thấy con tới chơi, mau mau lại đây ngồi, ông nội có chuyện muốn nói với con.” Lâm Quốc Hùng kéo Nam Cung Phong đi về phía phòng khách, trên mặt tràn đầy nụ cười vui sướng.

Nam Cung Phong chỉ có thể cứng đờ bị ông dắt đi, mấy ngày nay anh có nghe nói tới ‘công tích vĩ đại’ của ông, vì không muốn bị ông se tơ bầy bạ nên anh chả dám lộ mặt tới Lâm gia, lại nói trước đây hầu như ngày nào anh cũng đến Lâm gia báo danh.

Ông nội thật lợi hại, ngay cả Phong con hồ ly mặt cười cũng suýt không chịu đựng được chiêu trò của ông, đừng cho rằng cô không nhìn thấy dáng người cứng đờ và nụ cười rạn nứt của anh nhé, anh em bọn cô bị ông nội đầu độc lâu như vậy, cuối cùng cũng tới lượt anh rồi. Cô xin thề, cô tuyệt đối không hề cười trên nỗi đau của người khác! Thật sự!

Nam Cung Phong lườm về mặt đắc chí và nụ cười hả hê như tiểu nhân của Lâm Tâm Nguyệt, rất ‘có lòng tốt’ nhắc nhở ông nội Lâm: “Ông nội Lâm, Tâm Nguyệt vẫn còn ở đây.”

“Đúng, Tiểu Nguyệt cũng đến đây, cả ngày hôm nay không thấy con đâu.”

Cho nên, trường hợp của Lâm Tâm Nguyệt chính là minh họa cho câu nói vui quá hóa buồn. Vốn cô còn nghĩ rằng có thể tránh khỏi một kiếp, nào ngờ bị Nam Cung Phong chơi xỏ lá, bấu môi, oán hận lườm Nam Cung Phong.

(Anh kéo em xuống nước làm gì?)

(Vui một mình không bằng mọi người cùng vui, không phải sao?) Ánh mắt Nam Cung Phong như nói ‘nhìn đi, anh đối xử với em rất tốt mà’, Lâm Tâm Nguyệt cắn răng nghiêng lợi.

Lâm Tâm Nguyệt không thể làm gì khác hơn là giậm chân giậm dứ đi theo.

“Tiểu Phong, con có bạn gái chưa? Hay là để ông giúp con giới thiệu há.” Lâm Quốc Hùng nhiệt tình kéo Nam Cung Phong, ngồi xuống ghế sofa dò hỏi.

“Ông nội Lâm, con chưa có bạn gái.” Nam Cung Phong nói tới hai chữ ‘bạn gái’ thì tầm mắt liền lướt về phía Lâm Tâm Nguyệt.

Để ý tới tầm nhìn của Nam Cung Phong, mắt Lâm Quốc Hùng lóe sáng, vui vẻ cười nói: “Không có bạn gái thật tốt, đúng lúc ông nội muốn làm mai cho con một người.” Nói xong, ông liếc Lâm Tâm Nguyệt một cái.

Lâm Tâm Nguyệt thấy ánh mắt của ông nội, cô đột nhiên cảm thấy có dự cảm không tốt, quả nhiên Lâm Quốc Hùng liền khẳng định cho cô biết dự cảm của cô là đúng.

“Tiểu Phong, con thấy Tiểu Nguyệt nhà ta như thế nào? Tiểu Nguyệt nhà ta vừa thông minh lại xinh đẹp, lại hiểu thuận với người lớn, còn là truyền kỳ của giới pháp chứng, con lại là thiên tài y học, quả là tuyệt phối!” Ông nội Lâm vừa khoe ưu điểm của cháu gái mình, vừa dựng thẳng hai ngón tay cái lên cử động.

“Ông nội, đừng có đem chuyện này ra nói đùa, con đã có bạn trai rồi, hơn nữa con chỉ yêu mình anh ấy thôi.”

Lâm Tâm Nguyệt đột nhiên đứng lên, nghiêm túc nói với Lâm Quốc Hùng, cô không thể để cho Nam Cung Phong hiểu lầm, càng không muốn làm tổn thương anh nữa. Nếu đã không cho được thứ mà anh muốn, cô tình nguyện không cho anh hi vọng ngay từ lúc đầu, cho dù biết lời cô nói lúc này sẽ gây thương tổn đến anh, xin lỗi, Phong.

Đây là lần đầu tiên Lâm Tâm Nguyệt nói mình đã có người yêu trước mặt Nam Cung Phong, cũng là lần đầu tiên kiên quyết nói rõ lập trường của mình.

Dù biết Lâm Tâm Nguyệt làm như vậy là vì cô không muốn anh tiếp tục trầm luân, nhưng không hiểu vì sao tim vẫn cứ đau.

Bầu không khí vui vẻ bỗng nhiên trầm lắng xuống, không khí áp lực bao phủ toàn bộ phòng khách, Lâm Tâm Nguyệt đang đứng không nhìn thấy được vẻ mặt u ám của Nam Cung Phong. Lần thứ hai anh ngẩng đầu lên, gương mặt đã khôi phục lại như cũ.

“Ông nội Lâm, khuya lắm rồi con không quấy rầy ông nghỉ ngơi nữa, bữa nào con lại tới nói chuyện phiếm với ông.”

Nghe lời Nam Cung Phong nói, Lâm Quốc Hùng cũng không tiện mở miệng giữ anh lại: “Vậy con về sớm đi, hôm nào rảnh tới thăm ông.”

“Dạ.”

Từ đầu tới cuối Nam Cung Phong không hề nói gì tới Lâm Tâm Nguyệt, liền xoay người đi. Lâm Tâm Nguyệt chỉ ép buộc bản thân không được nhìn bóng lưng cô tịch của Nam Cung Phong. (Ngữ: đáng thương quá :’()

“Aiz chuyện của người trẻ tuổi các con ông nội không quản được, nhưng mặc kệ con có yêu hay không, có một số chuyện nói rõ ràng vẫn tốt hơn, miễn cho nó biến thành hiểu lầm, tương lai lại hối hận.” Trong mắt Lâm Quốc Hùng lại hiện lên bi thương.

Lâm Tâm Nguyệt biết ông nội lại nhớ tới bi kịch thảm thương của cha cô, cô cũng biết cô cần nói chuyện rõ ràng với Nam Cung Phong.

“Ông nội, yên tâm đi, con biết nên làm gì.”

Mấy ngày nay, Lâm Tâm Nguyệt đều ở nhà suy nghĩ xem nên nói như thế nào mới không gây tổn thương nặng cho Nam Cung Phong. Một ngày qua, ngày nào Lâm Đình Đình cũng gọi điện thoại báo cáo với cô, nói cho cô biết những chuyện đã xảy ra ở bên đó khi cô không có mặt, ví dụ như Lâm Phái Phái và Cao Ngạn Bác từng quen biết nhau, bé gái nhỏ bị ngược đãi, biểu hiện không bình thường của Yvonne, đương nhiên còn có chuyện Lương Tiểu Nhu và Cổ Trạch Sâm cùng bắt giữ phạm nhân, chuyện đột kích bất ngờ,... trên cơ bản đều giống như nội dung trong phim, nhưng cô biết bởi vì sự có mặt của cô nên Cổ Trạch Sâm không có dẫn Lương Tiểu Nhu về ra mắt Cổ Trạch Dao.

Có đôi khi cô nghi ngờ em gái cô có phải là chó săn hay không, tại sao chuyện gì nó cũng biết hết vậy.

Nghe Lâm Đình Đình báo cáo xong, trong lòng Lâm Tâm Nguyệt lo nghĩ Cổ Trạch Sâm liền bấm dây số quen thuộc.

“Alo, Sâm.”

“Tâm Nguyệt, em chưa ngủ à?”

“Chưa, em nghe nói anh rất dũng cảm đuổi theo bắt tên cướp.” Giọng Lâm Tâm Nguyệt hết sức ‘dịu dàng’.

“Anh chỉ tình cờ phát hiện thôi, lại không muốn Tiểu Nhu mất đi manh mối, cho nên mới đi theo, hơn nữa anh không có bị thương, em không cần lo lắng.” Cổ Trạch Sâm an ủi.

“Nhưng anh có biết như vậy nguy hiểm lắm không, ngộ nhỡ bị thương thì làm sao?” Dù biết Cổ Trạch Sâm không sao, nhưng Lâm Tâm Nguyệt vẫn rất lo lắng.

“Anh hứa với em về sau sẽ không làm chuyện lỗ mãng như vậy nữa, nhưng làm sao em biết được mấy chuyện này?”

Bản tiểu thư thần thông quảng đại, cái gì cũng biết!”

“Được, em đúng là lợi hại.” Đương nhiên Cổ Trạch Sâm đã đoán được là ai mach lẻo rồi.

“Được rồi, em cúp đây, ngủ ngon.”

“Ngủ ngon.”

Cuối cùng Lâm Tâm Nguyệt vẫn không quên nhắc nhở Cổ Trạch Sâm chú ý tình trạng của Cổ Trạch Dao, đồng thời cũng để ý chị Ngọc nhiều hơn, Lâm Tâm Nguyệt gọi điện xong, nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ, trong lòng quyết định ngày mai phải tìm Nam Cung Phong nói rõ mọi chuyện.

Hôm sau, Lâm Tâm Nguyệt ra khỏi cửa sớm đến bệnh viện tìm Nam Cung Phong, nhưng người trong bệnh viện nói Nam Cung Phong xin nghỉ phép mấy ngày nay.

Lâm Tâm Nguyệt biết Nam Cung Phong không phải là người không có trách nhiệm, lo lắng anh xảy ra chuyện, lập tức chạy tới nhà tìm anh, mặc kệ cô có nhấn chuông cỡ nào cũng không thấy ai ra mở cửa, may mắn trước kia Phong có cho cô chìa khóa nhà.

Lâm Tâm Nguyệt vừa mở cửa liền ngửi thấy mùi rượu ập tới, còn Nam Cung Phong thì nằm dài trên sofa, xung quanh đều là vỏ bia ném đầy đất, trong tay còn cầm một lon bia uống dở, hoàn toàn không còn một chút dáng vẻ của công tử cao quý ưu nhã nữa.

Lâm Tâm Nguyệt nhìn thấy liền biết mấy ngày nay Nam Cung Phong tự nhốt mình trong nhà uống rượu, cô bước tới, giật lon bia trên tay anh: “Đừng uống nữa, rốt cuộc anh đang làm gì vậy? Không chịu đi làm, nhốt mình ở nhà uống rượu.”

Nam Cung Phong liếc Lâm Tâm Nguyệt một cái, rồi không thèm đếm xỉa tới cô, cầm lon bia khác lên uống tiếp.

“Em kêu anh đừng uống nữa, anh không nghe à?” Lâm Tâm Nguyệt đưa tay tới muốn ngăn lại, giọng nói có chút tức giận.

“Chuyện của anh không cần em quan tâm. Không phải em không yêu anh hay sao, vậy em quản lí anh làm cái gì?” Nam Cung Phong gạt tay Lâm Tâm Nguyệt ra, giọng nói rất gắt gỏng.

“Anh là bạn của em, em làm sao bỏ mặc anh được.” Lâm Tâm Nguyệt lo lắng nhìn anh.

“Bạn? Ha ha...” Nam Cung Phong tựa như nghe thấy chuyện cười vui nhất thế kỉ trong mắt tràn đầy đau khổ và tuyệt vọng.

“Phong? Anh...Á.” Lâm Tâm Nguyệt còn chưa nói hết câu đã bị Nam Cung Phong lôi kéo, đè xuống ghế sofa.

“Rốt cuộc anh có chỗ nào thua kém Cổ Trạch Sâm, vì sao hắn là bạn trai của em, còn anh lại là bạn? Vì sao?” Nam Cung Phong lớn tiếng hỏi.

Lâm Tâm Nguyệt chưa từng thấy qua bộ dạng này của Nam Cung Phong, điên cuồng, tuyệt vọng, khiến trong lòng cô có chút run sợ.

“Phong, không phải...em...ừm.” Nam Cung Phong hôn Lâm Tâm Nguyệt, anh không muốn nghe lời nói cự tuyệt của cô. (Ngữ: Yeah hôn rồi hôn rồi *tung bông* Cổ Trạch Sâm: *sút bay Tiểu Ngử*)

“Ừm... Phong, anh làm gì vậy, mau ngừng lại.” Lâm Tâm Nguyệt nghiêng đầu đi, tránh né nụ hôn của Nam Cung Phong, khẩn cầu nói.

“Vì sao, hắn ta hôn em được, còn anh lại không.” Rõ ràng người ở bên cạnh em suốt mười mấy năm chính là anh.

Nam Cung Phong giữ chặt đầu Lâm Tâm Nguyệt, càng thêm điên cuồng mà cưỡng đoạt, từ môi cô đến gò má, vành tai, áo cũng bị xé rách, tay đến gần nơi mềm mại kia.

“Không, Phong, đừng mà, xin anh dừng lại đi...” Trong lòng Lâm Tâm Nguyệt rất sợ, cô chỉ có thể liều mạng giãy dụa, cầu xin anh buông cô ra, Sâm, cứu em!!! Nước mắt cô không kiềm được chảy xuống.

26. Chương 31: Ngoại Truyện Nam Cung Phong

Tên tôi là Nam Cung Phong, là người thừa kế duy nhất của nhà Nam Cung, trong miệng người khác tôi là đứa con cưng của trời, là học sinh xuất sắc trong mắt thầy cô, là thiên tài trong mắt mọi người, đồng thời là bạch mã hoàng tử của các cô gái.

Từ nhỏ tôi liền hiểu rõ, sinh ra trong nhà Nam Cung, từ bé tôi liền bị chụp cái mũ họ Nam Cung, tôi mất đi mọi quyền lợi lựa chọn, thậm chí ngay cả quyền lựa chọn người mình yêu cũng không có, càng không có

quyền thích bất cứ món gì, không có ai biết được tôi ao ước mình là con của gia đình bình thường cỡ nào, cái lại tự do tự tại đó, muốn khóc liền khóc, muốn cười liền cười, cuộc sống kia là thứ nằm mơ tôi cũng không dám nghĩ đến, ngay cả cảm giác được cha mẹ an ủi, quở trách cũng là thứ xa xỉ. Mỗi ngày ngoại trừ học chính là học, quanh năm suốt tháng thời gian được gặp cha mẹ chỉ đếm trên đầu ngón tay, người bên cạnh đều vì thân phận của tôi nên mới đến gần, thậm chí một người bạn thật tình để tâm sự cũng không có.

Tôi đã từng đấu tranh, từng giãy giụa, từng cầu xin, nhưng cuối cùng chỉ có thể buông tha. Từ đó về sau, trước mặt người khác tôi luôn mang mặt nạ, một mặt nạ ôn hòa ưu nhã.

Cho tới lúc tôi gặp được cậu ta, người bạn thân duy nhất của tôi, người duy nhất hiểu được tôi – đại thiếu gia Lâm Nhã Nguyệt của tập đoàn Lâm thị. Lần đầu tiên gặp, tên kia bị tôi chế nhạo một trận, không ngờ cậu ta liếc mắt một cái liền nhìn ra sự ngượng ngùng của tôi, đâm rách mặt nạ của tôi, có lẽ đúng như người ta nói vật hợp theo loài, cậu ta cũng như tôi mang theo mặt nạ đối mặt với đời sống, nhưng cậu ta may mắn hơn tôi, cậu ta có một gia đình ấm áp, có người nhà quan tâm. Không ngờ hai chúng tôi lại trở thành bạn thân của nhau.

Ban đầu, tôi còn nghĩ Lâm Nhã Nguyệt cũng là người máu lạnh vô tình giống tôi, nhưng tôi phát hiện mình sai rồi. Cậu ta không phải là người thật sự vô tình, vì cậu ta đem ấm áp cho người nhà, đem dịu dàng cho em gái cậu ta. Tôi quen cậu ấy sáu năm, hầu như ngày nào cậu ta cũng gọi điện thoại cho em gái rất đúng giờ, hỏi han ân cần từng li từng tí, lần đầu nhìn thấy dáng vẻ đó của cậu ta, tôi còn tưởng cậu bạn mình bị người ta đánh tráo rồi. Từ đó, tôi có thêm một hứng thú, đó chính là xem Lâm Nhã Nguyệt biến sắc.

Sau khi quen Lâm Nhã Nguyệt lâu hơn, tôi được nghe rất nhiều chuyện về em gái cậu ta, bất tri bất giác tôi đối với cô em gái chưa từng gặp mặt này có chút hứng thú. Tôi muốn nhìn xem cô gái kia có bộ dạng như thế nào mà cậu bạn tôi lại coi như bảo bối cưng chiều như vậy. Có đôi lúc tôi nghĩ, nếu như ngày đó tôi không nảy sinh hứng thú với cô, có lẽ hôm nay tôi sẽ không phải chịu đau khổ như vậy đúng không.

Lần đầu tiên gặp mặt của tôi và cô ấy là ở trường đại học, cô vẫn cho rằng tôi và anh trai cô là bạn thời đại học, nhưng thật ra chúng tôi quen nhau từ rất lâu rồi.

Lâm Nhã Nguyệt là cô gái duy nhất khiến tôi nhớ nhung, cô rất xinh đẹp cũng rất kiên cường nhưng cũng có lúc mơ hồ. Ban đầu tôi chỉ nghĩ trêu chọc cô một chút, mỗi lần nhìn thấy dáng vẻ xù lông của cô, tôi thấy rất thú vị. Không ngờ dần dần bị cô hấp dẫn, ánh mắt không thể dời đi được. Tôi rất thích nhìn vẻ mặt tức giận của cô, rất thích cùng cô ngắm vẻ mặt biến sắc của Lâm Nhã Nguyệt, rất thích được đi chơi cùng với cô, cùng cô gây gổ, cùng ở một chỗ với cô làm tôi quên đi trách nhiệm của mình, thân phận của mình, khi đó tôi chỉ là Nam Cung Phong. Cảm giác ở cùng cô rất bình yên, rất ấm áp. Tôi cho rằng tôi có thể ở bên cạnh cô mãi mãi.

Chuyện tôi thích cô bị Lâm Nhã Nguyệt phát hiện, tôi biết Lâm Nhã Nguyệt là thằng cuồng em gái, mỗi khi đụng tới chuyện em gái của cậu ta, cậu ta liền mất bình tĩnh. Bị cậu ta đánh cũng không phải là chuyện bất ngờ, nhưng tôi không nghĩ tới tôi bị đánh không phải vì tôi thích Nhã Nguyệt, mà bởi vì tôi không có năng lực bảo vệ cô ấy, bởi vì bối cảnh của tôi sẽ khiến cô ấy bị tổn thương, cậu ta nói không sai, bây giờ tôi không có bất kỳ quyền lợi nào, cho nên vì cô tôi liều mạng học tập, tranh giành cướp đoạt, chỉ hi vọng sớm có năng lực bảo vệ cô, người con gái tôi trân trọng nhất.

Để trở thành người xứng đôi với truyền kỳ pháp chứng như cô, tôi cố gắng chuyên tâm nghiên cứu y học, trở thành thiên tài y học, chân chính thành người thừa kế của Nam Cung gia, lúc này tôi thật sự được tự do, có năng lực bảo vệ cô, có thể đường đường chính chính theo đuổi cô.

Nhưng ông trời thích đem tôi ra để chơi đùa, Nhã Nguyệt cho tôi biết cô muốn trở thành nhân viên pháp chứng là vì một người đàn ông khác, lời hẹn ước của mười mấy năm trước.

Khi đó trong lòng tôi rất khó chịu, nhưng thấy nụ cười rạng rỡ trên mặt cô, có oán giận hay đau khổ gì cũng biến mất.

Cô quay về Hong Kong, gặp người đàn ông kia, tuy không cam lòng nhưng không để cô trở về, cả đời này cô cũng không quên được người kia, nếu như tôi biết cũng vì vậy mà tôi vĩnh viễn mất đi cô, tôi tuyệt đối sẽ không để cô quay về đó.

Cô nhờ tôi đến cứu người, tôi rất vui vẻ, vì cô tin tưởng nên mới tìm tôi. Nào ngờ cô nhờ tôi là vì người đàn ông kia, cuối cùng tôi vẫn đồng ý, tôi không muốn khiến cô thất vọng. Hơn nữa, tôi muốn vì mình tranh giành một lần.

Tôi biết tên người đàn ông kia là Cổ Trạch Sâm, một bác sĩ pháp y xuất sắc, lần đầu giao phong tôi thua! Nếu như không phải là tình địch của nhau, tôi nhất định rất tán thưởng cậu ta. Có thể là sợ sự xuất hiện của tôi nên mới thúc đẩy quan hệ của bọn họ tiến triển nhanh hơn, dù biết Tâm Nguyệt không muốn tổn thương tôi, nhưng tôi vẫn không muốn buông tay.

Tôi nhìn bọn họ hôn nhau, thật hận không thể xông lên giết chết tên đàn ông kia, nhưng nụ cười hạnh phúc của Tâm Nguyệt khiến tôi lùi bước. Tôi chưa bao giờ nhìn thấy nụ cười này của cô, thế nhưng khi nhìn hai người bọn họ ở cùng một chỗ, cùng nắm tay nhau lòng tôi đều chua xót. Tôi hận không thể đem hai người họ chia cắt ra, nhưng lí trí mach bảo tôi không thể làm như vậy, làm như vậy không khác gì khiến Tâm Nguyệt bị tổn thương.

Nghe lời nói của ông nội Lâm, biết rõ đó chỉ là lời nói vui đùa của ông, tôi vẫn thấy rất vui, nhưng nghe lời nói kiên định của Tâm Nguyệt, trong lòng tôi ngập tràn lửa giận, dựa vào cái gì, dựa vào cái gì người đàn ông kia chẳng hề làm gì lại có thể có được cô, mười mấy năm qua người bên cạnh làm bạn của cô chính là tôi, vì sao, vì sao, tôi rốt cuộc có chỗ nào không bằng tên kia, vì sao cô không cho tôi cơ hội được cạnh tranh công bằng?

Tôi tự hỏi rất nhiều lần những vấn đề không tìm được đáp án, một giây kia tôi gần như hóa điên, thiếu chút nữa đã gây ra chuyện tổn thương sâu sắc tới cô. Một cú đánh kia, giúp tôi thanh tỉnh, rốt cuộc tôi đang làm gì vậy? Không phải tôi từng hứa bảo vệ cô sao, tôi tại sao lại có thể làm tổn thương cô?

Dù cô có chọn người khác, tôi vẫn cảm ơn ông trời để tôi gặp được cô, là cô dạy tôi cười thật lòng, là cô khiến tôi tìm được giá trị tồn tại của mình. Tuy là không có biện pháp buông tha, không có biện pháp đem cô xóa bỏ khỏi trái tim tôi một cách dễ dàng, nhưng tôi sẽ không làm chuyện tổn thương cô, tôi chúc phúc cho cô, dùng thân phận người anh bảo vệ cô, lẳng lặng bảo vệ nụ cười hạnh phúc của cô.

27. Chương 32: Kết Thúc Và Bắt Đầu

“Không, Phong, đừng mà, xin anh dừng lại đi...” Trong lòng Lâm Tâm Nguyệt rất sợ, cô chỉ có thể liều mạng giãy dụa, cầu xin anh buông cô ra, Sâm, cứu em!!! Nước mắt cô không kiềm được chảy xuống.

Nước mắt nóng hổi rơi vào trong lòng bàn tay Nam Cung Phong, nhìn dáng vẻ Lâm Tâm Nguyệt mặt đầy nước mắt, quần áo xộc xệch, Nam Cung Phong mới bừng tỉnh. Liền không ngừng nói xin lỗi.

Sau đó. . .

Trên đây là một phụ nữ đã xem quá nhiều phim truyền hình lúc tám giờ lên cơn YY.

Trên thực tế lúc Lâm Tâm Nguyệt bị Nam Cung Phong đè xuống sofa làm cô liên tưởng đến tình tiết trong phim truyền hình, liền trực tiếp cho đại soái ca Nam Cung Phong chúng ta một cú. Đường nhiên không phải ở trên mặt mà là ở bụng. Dù sao thì mọi người đều có lòng yêu thích cái đẹp, Lâm đại tiểu thư của chúng ta cũng không ngoại lệ.

Xi, chị đây không phát uy cưng coi chị là mèo Hello Kitty thật à, lúc tỉnh táo luôn bắt nạt chị, hiện tại uống xin cũng không quên ăn đậu hủ của chị, coi thường chị như mấy con nữ chính trong phim chỉ biết khóc sướt mướt, không biết phản kháng chờ người tới cứu à, mắc cười quá, mấy năm nay chị học Không Thủ Đạo là đồ bỏ sao?

Có lẽ là trúng một quyền của Lâm Tâm Nguyệt hoặc là vì quá mệt mỏi, Nam Cung Phong ăn một cú đó của Lâm Tâm Nguyệt xong đầu đốn nhú mảy, tay ôm bụng, đủ để thấy một cú này mạnh cỡ nào. Nam Cung Phong nghiêng người trượt khỏi sofa, nằm co quắp trên sàn nhà, may mắn trên sàn có lót thảm, cho nên người ta nói đúng thà đắc tội với tiểu nhân chớ nên đắc tội với phụ nữ, đặc biệt là phụ nữ học Không Thủ Đạo.

Lâm Tâm Nguyệt sửa sang lại quần áo, đứng lên, hai tay ôm trước ngực, từ trên cao nhìn xuống bộ dạng lồi thoi lếch thếch như cá chết của Nam Cung Phong, cắn răng nghiêng lợi: “Tình rồi chưa? Có cần em đánh thêm một cú nữa hay không?”

“Anh nói, Tâm Nguyệt, em có cần rat ay nặng như vậy không? Tốt xấu gì chúng ta cũng là ‘bạn bè’ nhiều năm.” Giọng điệu Nam Cung Phong khôi phục như thường, trên mặt vẫn treo nụ cười ôn hòa, giống như kẻ điên lúc này không phải hắn, nhưng khi nói tới hai chữ ‘bạn bè’ lại làm người ta cảm thấy rất vô lực, rất bị thương, rất tuyệt vọng.

Nghe lời Nam Cung Phong nói, trong lòng Lâm Tâm Nguyệt lộp bộp một chút, ánh mắt đầy phức tạp nhìn anh, không quen nhìn bộ dạng dở sống dở chết của anh, Lâm Tâm Nguyệt xoay người thuần thục đi vào gian phòng nọ, cầm một bộ quần áo đi ra.

Đem Nam Cung Phong kéo lên, trực tiếp tống vào nhà tắm, đưa quần áo vào cho anh: “Bộ dạng hiện tại của anh thật khó coi, mau chóng tắm rửa sạch sẽ rồi ra đây, nếu không... Hừ.” Lâm Tâm Nguyệt giờ quả đắm ụy hiếp.

Nam Cung Phong giương mắt nhẹ nhàng nhìn cô gái nhỏ bĩu môi nói mát, giờ đắm đe dọa trước mặt. Trái lại, Lâm Tâm Nguyệt bị anh nhìn chằm chằm lại xấu hổ, tìm cớ chạy trốn chết.

Nam Cung Phong cầm quần áo, có cớ suy nghĩ nhìn bóng lưng chạy trốn chết kia.

Chờ Nam Cung Phong khôi phục dáng vẻ ưu nhã của quý công tử đi đến phòng khách, liền thấy thân ảnh bận rộn của Lâm Tâm Nguyệt loay hoay trong bếp, trên bàn đã bày mấy món ăn sáng, nhìn thấy món ăn ngon đầy hương sắc và dinh dưỡng, Nam Cung Phong đột nhiên cảm thấy bao tử mình rất đói, tâm động không bằng hành động, không chút khách sáo ngồi xuống ăn.

Lâm Tâm Nguyệt đang bưng tô canh đi tới, liền cảm thấy Nam Cung Phong đã ưu nhã ngồi vào bàn ăn, lễ nghĩa hoàn mỹ, động tác tao nhã, phát huy nhuần nhuyễn mệnh danh quý công tử, tất nhiên nếu tốc độ ăn của hắn chậm lại thì tốt hơn nhiều, Lâm Tâm Nguyệt nhìn thấy động tác của anh mà choáng váng.

“Không có người giành ăn với anh, đừng có ăn nhanh như vậy, coi chừng mắc...” Lâm Tâm Nguyệt nhìn dáng vẻ ăn ngon ngấu như quỷ đói đầu thai của Nam Cung Phong, bắt nhả lườn một cái, lời nàng còn chưa nói hết, Nam Cung Phong đã bị nghẹn.

“Khụ, khụ...”

“Ai kêu anh ăn gấp như thế làm chi, đáng đời.” Tuy ngoài miệng Lâm Tâm Nguyệt nói có chút hả hê, nhưng cô liền rót ly nước cho anh, đưa cho Nam Cung Phong, thuận tiện giúp anh vỗ vỗ lưng.

Nam Cung Phong bình tĩnh lại, nhìn Lâm Tâm Nguyệt cẩn thận giúp anh xoa lưng, nắm tay Lâm Tâm Nguyệt, đứng lên đem cô ôm vào lòng.

“Nam Cung Phong, anh lại động kinh à? Mau buông em ra!!” Lâm Tâm Nguyệt liền giãy giụa: “Anh còn muốn ném thử quả đấm của chị có ngon ngọt hay không à?” Miệng cô vẫn không quên ụy hiếp, đang lúc cô chuẩn bị đánh anh thật thì âm thanh như u lan của Nam Cung Phong vang lên.

“Tâm Nguyệt, một chút thôi, để anh ôm em một chút cũng được. Anh biết mục đích em tới tìm anh, anh cũng hiểu rõ em muốn nói gì, cho anh chút thời gian có được không? Anh hứa chuyện này tuyệt đối sẽ không bao giờ xảy ra nữa, cho nên lúc này đừng đẩy anh ra, được chứ?”

Nam Cung Phong dúm đầu vào vai cổ Lâm Tâm Nguyệt, tựa như muốn đem sự yếu đuối của mình giấu đi. Lâm Tâm Nguyệt cũng vì lời nói của anh mà ngừng ngọ nguậy, cô biết mình thật sự đã làm tổn thương đến sự kiêu ngạo của người đàn ông này.

Trong lúc Lâm Tâm Nguyệt không biết làm gì để an ủi Nam Cung Phong, ‘bình’ một tiếng cánh cửa bị người ta đá văng, kẻ đá nó không ai khác chính là Lâm Nhã Nguyệt người đẩy gió bụi hăm hồ chạy từ công ty tới.

Mấy ngày nay, Lâm Nhã Nguyệt biết thằng bạn thân Nam Cung Phong này trốn ở nhà uống say bí tỉ, nhưng đàn ông cực kì yêu thương em gái rất hẹp hòi, Lâm Nhã Nguyệt còn ghi hận lần trước trong bệnh viện Nam Cung Phong xem ăn vụng đậu hũ em gái mình, thế nên mới không có đem chuyện này nói cho Lâm Tâm

Nguyệt biết, thậm chí còn vung tay ra lệnh không cho bất kì ai đi quấy rầy cậu ta, tốt đẹp hóa với lí do để cho bạn thân được yên tĩnh.

Thế nhưng, hôm nay vừa mới thức dậy nghe nói em gái bảo bố đến nhà Nam Cung Phong, anh liền ba chân bốn cẳng chạy tới đây.

Nói giỡn à, Lâm Tâm Nguyệt đi tìm tên kia khác gì đưa dê vào miệng cọp.

Vừa chạy tới nhà Nam Cung Phong, Lâm Nhã Nguyệt liền không do dự đá bay cánh cửa ra vào, thầm ước cánh cửa này chính là Nam Cung Phong. Trước mắt anh chính là cảnh Nam Cung Phong ngang ngược ôm em gái bảo bố nhà mình, hơn nữa Nam Cung Phong còn ỉu xiu, vì vậy hiểu lầm mới nảy sinh, máu cún cứ như vậy bắt đầu.

Lâm Tâm Nguyệt nhìn cánh cửa tuyên cáo cuối đời, lại nhìn nét mặt âm trầm của anh hai, trong lòng thầm kêu ‘Cửa à.’

Cửa à cửa, em hãy an tâm ra đi, chị sẽ ghi nhớ việc làm vĩ đại hôm nay của em, nhất định sẽ để cho thế hệ mai sau phát huy tinh thần của em.

Nam Cung Phong thấy dáng vẻ hận như muốn ăn thịt uống máu mình của Lâm Nhã Nguyệt, không nhịn được ngửa đầu 45 độ nhìn trời than thở. Vì sao mỗi lần anh làm chuyện xấu đều bị cái tên bụng dạ đen tối kiên cường em gái này bắt ngay tại trận vậy? Tại sao tên họ Cổ kia không bị nắm thóp, chẳng lẽ đây thật sự có liên quan tới vấn đề nhân phẩm?

Cho nên mới nói, Nam Cung Phong mà thật là đáng thương, thật xui xẻo.

Lâm Nhã Nguyệt vừa vào nhà liền đem Lâm Tâm Nguyệt từ trong lòng Nam Cung Phong kéo ra, động tác kia lưu loát tự nhiên như mây trôi nước chảy, liền mạch không chút do dự.

“Tâm Nguyệt ngoan, em ra ngoài lâu như vậy, ông nội chắc đang lo lắng, mau về nhà đi.” Lâm Nhã Nguyệt nhìn Lâm Tâm Nguyệt cười như núi băng hòa tan, như xuân đến.

“VẬY CÒN ANH?”

“Anh? Anh có chuyện phải ‘trao đổi’ với Phong, nên em về trước đi.” Dù Lâm Nhã Nguyệt đang nói chuyện với Lâm Tâm Nguyệt nhưng ánh mắt không chút ý tốt của anh lại nhìn chằm chằm Nam Cung Phong.

“Được rồi, ngoan, nghe lời anh, mau về đi.” Lâm Nhã Nguyệt nửa ôm nửa mang Lâm Tâm Nguyệt, cầm lấy túi xách của cô, dúi dúi cô ra về.

Lâm Tâm Nguyệt nhìn nụ cười như gió độc của anh trai, lại nhìn bộ dạng thờ ơ của Nam Cung Phong, trực tiếp liền quăng ánh mắt ‘Lực bất tòng tâm’ ‘Tự cầu nhiều phúc’ cho anh, liền bị Lâm Nhã Nguyệt đẩy đẩy ra ngoài.

Lâm Tâm Nguyệt không biết sau khi cô đi thì xảy ra chuyện gì, cô chỉ biết Lâm Nhã Nguyệt trở về nhà với tâm tình rất tốt. Về mặt xán lạn như mùa xuân, nụ cười ngàn năm khó gặp lại luôn treo trên khóe môi, ngay cả ông nội Lâm cũng nghi ngờ không biết cháu trai có phải uống lộn thuốc hay không, mà cả đêm Lâm Nhã Nguyệt nhìn Lâm Tâm Nguyệt cười càng giống như nhật nguyệt đồng huy, ánh mắt nhiều chuyện của ông nội Lâm cần quét trên người hai anh em họ.

Cho nên cô nói, anh trai à, anh có thể hay không đừng dùng nụ cười yêu nghiệt như vậy với cô!!!

28. Chương 33: Kết Thúc Và Bắt Đầu 2

Bầu trời đêm lấp lánh ánh sao, từng ngôi sao giống như đá quý trang điểm cho bầu trời đen nhánh, vẽ nên một bức tranh tuyệt vời.

Đáng tiếc cho dù trời đêm có đẹp đến mức nào đi nữa thì Lâm Tâm Nguyệt cũng không có lòng dạ để thưởng thức.

Mấy ngày nay, Lâm Nhã Nguyệt cười toe toét y như yêu nghiệt, khiến Lâm Tâm Nguyệt hết sức tò mò chuyện gì đã xảy ra giữa anh hai và Nam Cung Phong, nhưng mà Lâm Tâm Nguyệt có dẫn đo sáo ngữ cỡ nào, thậm chí ngay cả tuyệt kỹ – tâm lý học cũng sử dụng, Lâm Nhã Nguyệt vẫn ngậm miệng. Điều này khiến cho người luôn lấy tâm lý học làm niềm kiêu ngạo như Lâm Tâm Nguyệt buồn bực suốt mấy ngày. Còn đương sự - Nam Cung Phong, từ ngày Lâm Tâm Nguyệt rời khỏi nhà anh, thì chưa từng gặp mặt anh một lần nào nữa, gọi điện thoại thì anh bảo không có chuyện gì hết, không cho Lâm Tâm Nguyệt đến tìm anh. Nếu không phải Lâm Nhã Nguyệt luôn cam đoan Nam Cung Phong vẫn bình an, Lâm Tâm Nguyệt nhất định sẽ nghi ngờ Nam Cung Phong bị anh hai mình hủy thi diệt tích rồi.

Mà hiện tại, một là Lâm Tâm Nguyệt lo lắng án kiện bên Hong Kong và sức khỏe của Cổ Trạch Dao, cùng với nhớ nhung Cổ Trạch Sâm. Hai là không biết phải nói như thế nào mới ông nội vừa khỏe lại rằng mình muốn về Hong Kong, mặc dù hiện giờ sức khỏe Lâm Quốc Hùng đã ổn định lại, nhưng vẫn có bệnh cũ.

Buổi tối, Lâm Tâm Nguyệt giống như bình thường, sau khi ăn cơm xong liền chơi cờ với Lâm Quốc Hùng.

“Chiếu tướng!” Lâm Quốc Hùng đắc ý cười nhìn cháu gái thả hồn theo gió bay, đi nước cờ cuối cùng, gọi hồn cô trở lại.

“Dạ?” Lâm Tâm Nguyệt lấy lại tinh thần nhìn bàn cờ thua thê thảm, cười gượng liếc nhìn về phía ông nội.

“Tiểu Nguyệt, con dự định khi nào trở về Hong Kong?”

“Ông nội, không lẽ ông ghét bỏ Tiểu Nguyệt, nhanh như vậy liền muốn đuổi con đi rồi.” Lâm Tâm Nguyệt chuyển qua ngồi bên cạnh Lâm Quốc Hùng, ôm cánh tay ông, bộ dạng đáng thương lên án ‘ông nội, ông bắt nạt con.’

“Con nha! Không lẽ ông nội không đoán được con nghĩ cái gì sao, ông nội biết con rất có hiếu. Nhưng hiện tại ông nội đã không sao rồi, con không cần lo lắng cho ông, huống chi còn có anh hai con với Tiểu Phong, ông nội sẽ không có chuyện gì đâu. Vả lại, con không thể không quay về Hong Kong, bộ pháp chứng bên kia còn rất nhiều chuyện cần con giải quyết, hơn nữa, con dám nói con không nhớ thằng nhóc kia à?” Lâm Quốc Hùng nhéo nhéo mũi Lâm Tâm Nguyệt, trêu ghẹo.

“Ông nội.”

“Ha ha, Tiểu Nguyệt, nếu thằng nhóc kia dám bắt nạt con, nhớ méc với ông nội, ông nhất định dạy cho nó một bài học.”

“Sâm mới không có bắt nạt con, anh ấy đối xử với con rất tốt.”

“Ui, đúng là con gái lớn không thể giữ mà, chưa có gả mà đã bênh con nhà người ta chăm chăm rồi.” Lâm Quốc Hùng cười trêu.

“Ông nội, dù có gả cho người ta nhưng con vẫn là tim gan bảo bối của ông.” Lâm Tâm Nguyệt dựa đầu vào vai Lâm Quốc Hùng làm nũng.

“Đúng vậy, Tiểu Nguyệt mãi mãi vẫn là tim gan bảo bối của ông.” Lâm Quốc Hùng ôm Lâm Tâm Nguyệt, vẻ mặt đầy nuông chiều nói.

Tối hôm đó, hai ông cháu trò chuyện rất âm áp, một bức tranh mới chậm rãi hình thành trên bầu trời đêm.

Được ông Lâm cho phép, cuối cùng Lâm Tâm Nguyệt cũng quyết định trở về Hong Kong. Trong sân bay, ngoại trừ ông anh trai đã khôi phục vẻ mặt quan tài – Lâm Nhã Nguyệt, thì Nam Cung Phong – kẻ mà Lâm Tâm Nguyệt dường như cho rằng đã sớm bốc hơi biến mất khỏi nhân gian cũng xuất hiện.

Từ biệt với Lâm Nhã Nguyệt xong, Lâm Tâm Nguyệt lẳng lặng đứng nhìn Nam Cung Phong mang kính râm, tao nhã. Nam Cung Phong tiến lên ôm Lâm Nhã Nguyệt.

“Nha đầu, đừng quên, anh trai của em không chỉ có một người. Mặc kệ có xảy ra chuyện gì, anh cũng đứng bên cạnh em!” Nam Cung Phong nhẹ vuốt tóc cô, ung dung nói.

“Em nhớ, nhưng mà lại nói, hôm nay ánh nắng không có chói lắm, ánh sáng trong sân bay cũng không mạnh, Phong, mắc chứng gì anh đeo kính râm vậy hả?” Có lẽ do nghe được giọng điệu thoải mái của Nam Cung Phong, Lâm Tâm Nguyệt cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, khôi phục lại dáng vẻ tinh nghịch nói đùa với anh.

“Phải đó, Tâm Nguyệt cũng sắp đi rồi, Phong, cậu mau lấy kính xuống để Tâm Nguyệt nhìn rõ cậu.” Lâm Nhã Nguyệt có chút hả hê nói.

Nhìn ánh mắt long lanh vô tội đầy mong đợi của Lâm Tâm Nguyệt, liếc mắt lườm người nào đó đang chờ xem trò vui một cái, Nam Cung Phong nhận mệnh đem kính râm kéo xuống.

“Phốc, ha ha ha. . . Phong, anh đổi nghề làm gấu trúc khi nào vậy.” Thấy đôi mắt gấu trúc của Nam Cung Phong, Lâm Tâm Nguyệt không chút nể tình cười ha ha, cô rút cuộc cũng hiểu tại sao Nam Cung Phong sống chết cũng không chịu cho cô gặp anh rồi, thì ra là như vậy.

“Anh nói nè Tâm Nguyệt, anh chỉ ôm em có một chút thì đã bị anh trai em tặng cho cặp mắt gấu trúc. Không biết tương lai của cái tên cướp đi em gái của hần sẽ có hậu quả ra sao đây?” Nam Cung Phong cố ý tới gần Lâm Tâm Nguyệt, khòe môi hơi nhếch lên, ôn hòa nói.

Quả nhiên, nghe được lời nói của Nam Cung Phong, Lâm Tâm Nguyệt giống như bị sét đánh, thân thể cứng đờ không thể nhúc nhích.

Nếu như anh hai biết chuyện của Sâm làm, anh hai nhất định sẽ giết anh ấy, huhu.... Người xấu!

Lâm Tâm Nguyệt ai oán nhìn khuôn mặt cười như gió xuân của Nam Cung Phong, không biết cái này có tính là vui quá hóa buồn hay không? Cho nên nói, đối nhân xử thế phải có hậu một chút, không nên tùy tiện chế nhạo người khác, đặc biệt là người đàn ông có bụng dạ hẹp hòi đen tối lại thất tình.

Lâm Nhã Nguyệt nuông chiều nhìn em gái đã đi vào phòng chờ đợi, liếc mắt nhìn bạn thân đầy yêu thương cũng đang nhìn về nơi đó: “Xác định có thể buông tay à.”

“Ừ, buông tay, nhưng bây giờ cậu nên quan tâm không phải là kẻ bị hạ đo ván như mình, mà là người kia có đem em gái cậu lừa gạt đi hay không nha, núi cao hoàng đế xa, bé Tâm Nguyệt liền bị người ta bắt cóc đi thôi à.” Tâm tình Nam Cung Phong cảm thấy tốt lên khi nhìn oán khí của bạn thân bốc lên cao, kẻ cuồng em gái nào đó đang suy nghĩ tìm cách để phòng em gái bị người ta lừa gạt. Quả nhiên thấy người khác khó chịu, tâm tình của chính mình tốt hơn nhiều, anh vẫn còn ghi hận cặp mắt gấu trúc vĩ đại này, hơn nữa dựa vào cái gì chỉ có mình anh bị đồn? Người kia thì dễ dàng có được người mình yêu thương?

Đối với chuyện này, Lâm Tâm Nguyệt đang ngồi trên máy bay không hề hay biết gì hết. Cô đang nhắn tin với bạn trai thân yêu của mình.

(Em lên máy bay rồi, rất nhanh sẽ trở về Hong Kong.)

(Ừ, anh ra sân bay đón em, ngoài ra anh có món quà muốn tặng em.)

(Được.)

Sân bay Hong Kong, Lâm Tâm Nguyệt xuống máy bay, thuận lợi ra khỏi cửa ra vào.

Lâm Tâm Nguyệt đeo kính mát nhìn bốn phía chung quanh, tìm kiếm bóng dáng quen thuộc trong đám đông, ánh mắt của Cổ Trạch Sâm luôn khóa chặt trên người cô gái vẫn xinh đẹp như cũ giữa đám đông.

Tầm mắt hai người chạm vào nhau, Cổ Trạch Sâm bước lên ôm sát sao cô gái mình ngày nhớ đêm mong. Tuy rằng mỗi ngày hai người đều nhắn tin, gọi điện cho nhau nhưng vẫn không bằng cảm giác ở bên cạnh nhau. Đây là lần thứ hai anh buông tay để cô rời đi một mình. Đồng thời cũng là lần cuối cùng, anh không bao giờ để cô phải gánh chịu một mình nữa, du khách và nhân viên công tác tại sân bay đi qua đi lại đều không cảm lòng được dừng chân nhìn đôi tình nhân nhiệt tình ôm nhau, lặng lẽ chúc phúc cho bọn họ.

Lâm Tâm Nguyệt yên lòng trong cái ôm ấm áp này, nhắm mắt hưởng thụ giờ phút ấm áp này.

Ở trên xe, Cổ Trạch Sâm lấy ra một chiếc lắc tay có gắn hai trái tim, đích thân anh đeo vào cho Lâm Tâm Nguyệt.

“Lắc tay này là?”

“Đây là chiếc lắc tay anh nhờ người thiết kế riêng dành cho em, mặc kệ về sau có chuyện gì xảy ra, anh tuyệt đối không để em phải đổi mặt với nó một mình nữa, anh đều ở bên cạnh, hai trái tim trên lắc tay này gắn liền với nhau, cũng giống như hai chúng ta vậy...không bao giờ xa nhau.” Cổ Trạch Sâm hôn lên trán Lâm Tâm Nguyệt, nói ra cam kết, hơn nữa trong tương lai anh chắc chắn sẽ dùng hành động chứng minh lời nói của mình.

“Được.” Về mặt Lâm Tâm Nguyệt hết sức hạnh phúc dựa vào lòng Cổ Trạch Sâm.

Nhưng mà hai người đang chìm đắm trong hạnh phúc không ngờ rằng có một tin dữ đang chờ đợi bọn họ.

29. Chương 34: Kết Thúc Và Bắt Đầu 3

Lâm Đình Đình và Lâm Phái Phái hai mặt nhìn nhau, rồi lại nhìn về phía cô gái vừa từ sân bay về nhà nhưng ánh mắt luôn dán vào chiếc lắc tay cười khúc khích.

Lâm Đình Đình dùng cùi chỏ đẩy đẩy vào người Lâm Phái Phái đang ngồi trên ghế sofa: “Chị hai, chị Tâm Nguyệt không sao chứ? Từ lúc trở về, chị ấy luôn nhìn cái lắc tay cười khúc khích, chẳng lẽ chị ấy bị chuyện gì kích thích à?”

“Đó không phải là bị kích thích, trường hợp của Tâm Nguyệt gọi là cô gái rơi vào lưới tình cuồng nhiệt đều biến thành kẻ ngốc. Nếu như chị đoán không sai, chiếc lắc kia nhất định là quà Cổ Trạch Sâm tặng.”

“À.” Lâm Đình Đình gật đầu giống như phát hiện ra chuyện kì lạ.

Lâm Phái Phái thật sự không chịu nổi cô em gái thông minh của mình biến thành kẻ điên, trực tiếp gõ vào đầu Lâm Tâm Nguyệt.

“Ui da! Chị, sao chị đánh em?” Lâm Tâm Nguyệt bĩu môi oán giận.

“Chị chỉ muốn giúp em mau tỉnh táo lại thôi, tránh để em bị mất mặt!” Lâm Phái Phái không nhìn bộ dạng đáng thương của Lâm Tâm Nguyệt: “Em mau tới đây thành thật khai báo cho chị biết, hiện tại em và Sâm đang tiến tới giai đoạn nào hử?”

“Chị, sao chị càng ngày càng nhiều chuyện giống Đình Đình vậy?” Lâm Tâm Nguyệt ngoài miệng oán giận, nhưng trên mặt lại lộ ra nụ cười hết sức ngọt ngào.

“Chị chỉ quan tâm đến em thôi, nhưng mà Sâm đúng là người đàn ông tốt!”

“Chị biết Sâm à?” Lâm Tâm Nguyệt biết rõ còn cố hỏi.

“Ừ, biết lâu rồi, cậu ấy là em trai của bạn thân chị mà.”

“Bạn thân? Là chị Dao?”

“Ừm.” Nói tới Cổ Trạch Dao, trong mắt Lâm Phái Phái tràn ngập hoài niệm.

“Nói như vậy chị cũng quen sếp Cao à? Hèn chi ngày đó hai người cùng nhau đi xem ca kịch. Hơn nữa, sếp Cao còn đích thân đưa chị về. Mau nói! Chị và sếp Cao có quan hệ gì.” Lâm Đình Đình mang về mặt tò mò nhìn chằm chằm Lâm Phái Phái dò hỏi.

“À, chị thật là ma mãnh, mau thành thật khai báo, nếu không em và Đình Đình sẽ dùng đại hình hầu hạ chị.” Lâm Tâm Nguyệt vịn ngón tay, chậm rãi tới gần.

“Được rồi, chị nói! Chị nói! Chị, Dao và anh Bác trước đây là bạn học cũng là bạn thân của nhau. Khi đó chị và Bác ở chung một chỗ, nhưng mà bởi vì chị phải di dân sang Mĩ. Lúc đó chị có gửi một bức thư lại cho Bác, nhưng bức thư kia bị người ta giấu đi, anh ấy không nhận được, cho nên chúng tôi kết thúc từ đó. Không ngờ mười mấy năm sau, chị không ngờ còn có thể gặp lại bọn họ, chị cũng không ngờ Dao và Bác đã

kết hôn với nhau. Dao gặp phải tai nạn giao thông, ba năm bị liệt nửa người dưới, bây giờ còn mắc bệnh ung thư, chuyện chị càng không thể ngờ chính là em trai của Dao lại trở thành bạn trai của em gái mình.”

Lâm Tâm Nguyệt nghe Lâm Phái Phái kể lại chuyện xưa, thời gian hoài niệm quá khứ trôi qua, nói rõ chuyện ân oán tình thù, trên mặt Lâm Phái Phái không có mếu mọ Cao Ngạn Bác giống như trong phim, càng không có căm hận và lạnh nhạt với Cổ Trạch Dao, chỉ có nhàn nhạt tiếc nuối.

“Vậy người nào đem thư của chị gửi cho sếp Cao giấu ạ?” Lâm Đình Đình nắm bắt được trọng điểm, phát hiện ra nghi vấn.

“Là ai không quan trọng nữa rồi.”

“Chị không trách cái người giấu thư đi, phá hoại nhân duyên của chị và sếp Cao à?”

“Ừ, chị không trách người nọ, ngược lại chị còn muốn cảm ơn cô ấy. Nếu không phải nhờ cô ấy, làm sao chị gặp được Matt, lại càng không có được cuộc hôn nhân hạnh phúc, gia đình đầm ấm như hiện tại.” Lâm Phái Phái lắc đầu, khi nhắc tới ông xã mình, trong mắt cô ngập tràn hạnh phúc.

Lâm Tâm Nguyệt nhìn dáng vẻ này của Lâm Phái Phái, cô biết chị gái mình đã buông hết mọi chuyện không vui trong quá khứ. Đưa tay nắm lấy tay chị: “Chị nhất định sẽ hạnh phúc.” Nếu như chị đã nhận lại lá thư này, như vậy chứng tỏ chị Dao sẽ không sao.

Nhưng Lâm Tâm Nguyệt không biết rằng từ một giây cô đem nội dung trong phim thay đổi, có rất nhiều chuyện không thể so sánh với nội dung trong phim nữa.

Đồng thời, Lâm Tâm Nguyệt đối với Lâm Phái Phái trong Bằng chứng thép 2 mất đi rất nhiều thứ nhưng vẫn cố gắng gượng, kiên cường sống tiếp mà thương cảm. May mắn cô biết được nội dung ở trong phim, làm cho Lâm Phái Phái có được hạnh phúc của chị ấy, lần này cô sẽ không để cho chị mất đi hạnh phúc mà chị nên có. Mặc kệ là Đình Đình hay anh rể, cô cũng sẽ giúp chị bảo vệ họ, không để cho bọn họ rời đi.

“Không phải đang nói về chuyện của Tâm Nguyệt sao, tại sao lại biến thành bàn luận về chuyện của chị rồi?” Lâm Phái Phái mới kịp phát hiện Lâm Tâm Nguyệt chuyển dời đề tài lên người mình, lập tức dùng khí thế của chị cả hướng về phía Lâm Tâm Nguyệt hỏi.

“Phải á, chị Tâm Nguyệt, chị còn chưa nói rõ chuyện về chiếc lắc tay kia.” Lâm Đình Đình cũng lập tức nhảy vào cùng trận tuyến với Lâm Phái Phái.

“Ha ha, chờ hai người bắt được em rồi hãy nói.” Lâm Tâm Nguyệt nói xong liền chạy về phòng.

“Đừng hòng chạy trốn, chị mau bắt chị ấy lại.”

Ba chị em mặc sức đùa giỡn, tiếng cười tràn ngập trong căn hộ.

...

Lâm Tâm Nguyệt đi vào nơi làm việc quen thuộc của mình, nhận lấy lời chào, lời hỏi han ân cần của các đồng nghiệp trong bộ pháp chứng.

“Sếp Cao.” Lâm Tâm Nguyệt vào phòng làm việc của Cao Ngạn Bác.

“Về rồi à, ngồi đi, ông nội cô sao rồi?” Cao Ngạn Bác quan tâm hỏi.

“Không sao ạ, cảm ơn anh lo lắng cho ông. Hôm nay em đến trả phép.”

“Vậy thì tốt rồi. Hoan nghênh cô trở về đơn vị.”

“Cảm ơn ”

“Chờ tôi kêu Yvonne đem án kiện mới đến cho cô.”

“Ừ ”

Sau khi tan giờ làm, Cao Ngạn Bác thu dọn xong xuôi chuẩn bị rời đi liền thấy Cổ Trạch Sâm đến.

“Tôi nói cậu đúng là con người thực tế! Tâm Nguyệt vừa trở về cậu liền chạy tới đây báo danh. Tại sao lúc trước không thấy cậu cần mẫn như vậy hả?” Cao Ngạn Bác nhướn lông mày lên, cố ý làm ra bộ dạng cái gì cũng không biết, quở trách Cổ Trạch Sâm.

“Sếp Cao, cái này anh không biết rồi. Trước kia Tâm Nguyệt không có ở đây, bác sĩ Cổ chạy tới đây làm chi? Hiện tại, Tâm Nguyệt trở về, anh ta đương nhiên chạy đến đây báo cáo rồi. Nếu không thì Tâm Nguyệt bị người khác bắt cóc thì sao?” Mạc Thục Viện cũng nhảy vào chung phe với Cao Ngạn Bác, dù sao thì ngày thường rất ít có cơ hội trêu chọc bác sĩ Cổ mà.

“Chính xác, may là bác sĩ Cổ của chúng ta sáng suốt, sáng sớm liền đem lắc tay đem Lâm đại mỹ nữ của chúng ta trối lại rồi.”

“Ngoài ra, trên đó còn có hai trái tim khắc tên của người họ nữa chứ.” Lương Tiểu Cương mang vẻ mặt hâm mộ nhìn.

“E hèm, tôi không biết từ lúc nào thì bộ pháp chúng đã chuyển nghề làm cảnh sát nhỉ? Nhanh như vậy liền điều tra rõ chân tướng sự việc.” Cổ Trạch Sâm bỏ tay vào túi quần, mỉm cười nhìn nhóm người nhiều chuyện trước mặt, thuận tiện liếc cô gái cười vô tội kia.

“Tôi cũng muốn biết mọi người đổi nghề từ khi nào. Để hôm nào rảnh tôi hỏi Tiểu Nhu bên tổ trọng án xem bên đó có thiếu người hay không, nếu có tôi nhất định để ọi người phát huy sở trường của mình.” Lâm Tâm Nguyệt đi tới ôm cánh tay Cao Ngạn Bác, cười rục rịch, rất có dáng vẻ của một nữ vương.

“Được rồi, nữ nhân vật chính đã lên tiếng, các người còn không mau giải tán tôi dám chắc mọi người sẽ đến tổ trọng án trình diện đó.” Cao Ngạn Bác nói giỡn, bản thân hẳn chính là người đầu tiên rời khỏi khu vực này tránh gió bão.

Sếp Cao, anh thật gian xảo! Rõ ràng người mở đầu là anh, thế mà anh nỡ lòng vứt bỏ chúng tôi mà đi — Đây là tiếng lòng của nhân viên bộ pháp chúng.

“Vậy còn em?” Lâm Tâm Nguyệt dịu dàng nhìn cái kẻ đầu sỏ khơi nguồn mọi chuyện, giọng nói mềm mỏng như nước chảy. Cô liền biết đề siêu bà tám này biết chuyện không khác nào cả Tây Cửu Long đều biết, chờ tới nay về chị thu thập em như thế nào nhá!

Huhu... Lại là nụ cười này, lại là giọng nói này, thăm! Chị tức giận rồi! Hiện tại, ba mươi sáu kế chạy là thượng sách.

“Ha ha, chị em nhớ ra em có hẹn với Tiểu Cương đi mua đồ. Thôi, em đi trước nha!” Lâm Đình Đình vội vội vàng vàng kéo Lương Tiểu Cương còn đang mở mồm trốn khỏi hiện trường.

Những người khác cũng lập tức kiểm soát rồi đi, đừng có giỡn, kẻ đầu sỏ và lão đại đều bỏ đi, bọn họ còn ở lại chẳng phải thành cái bia đỡ đạn sao?

“Được rồi, đừng tức giận nữa. Không phải em nói muốn tới thăm chị hai sao?” Cổ Trạch Sâm véo mũi Lâm Tâm Nguyệt một cái, thấy vẻ mặt bĩu môi đáng yêu của cô, anh liền vui vẻ nắm bàn tay đeo lắc của cô rồi đi.

Đến bệnh viện, hai người liền thấy Cao Ngạn Bác đang cẩn thận dứt Cổ Trạch Dao ăn bánh gato. Cao Ngạn Bác xoay người lại liền nhìn thấy đôi mắt Lâm Tâm Nguyệt sáng lên nhìn anh không chớp mắt — à không, chính xác là nhìn cái bánh gato Tử Lan trên tay anh. Đây là điển hình ăn hàng! Ngay cả Cổ Trạch Sâm cũng không nhịn được thở dài, đỡ trán. Bạn gái của anh chính là một người cực kì thích ăn đồ ngọt, vừa nhìn thấy đồ ngọt thì sự khôn khéo của ngày thường đều biến thành mây trời.

“Được rồi! Không cần nhìn nữa, tôi biết cô tới, đã mua thêm một phần bánh gato để trong hộp kia.” Cao Ngạn Bác bắt đầu dĩ năng, thật ra hẳn rất muốn nói mình không quen biết người này, nhân tiện liếc mắt nhìn qua em vợ mà cảm thấy đồng tình với cậu ta.

Cổ Trạch Dao thấy Lâm Tâm Nguyệt từ Mĩ về thì rất vui, biết chuyện lắc tay từ miệng Cao Ngạn Bác xong cô liền hi vọng em trai nhanh chóng rước cô bé Lâm Tâm Nguyệt đáng yêu này về nhà ngay lập tức.

Lâm Tâm Nguyệt chào hỏi với Cổ Trạch Dao xong, liền không cầm lòng được nữa mở hộp bánh ra ném thử: “Ừm! Không hổ danh là bánh gato tiệm Tử Lan làm, vừa vào miệng liền tan, ngọt mà không ngấy, ngon!

Sâm, anh cũng ăn thử đi.” Cô múc một miếng nhỏ đút cho Cổ Trạch Sâm.

“Ừ, ngon lắm!” Cổ Trạch Sâm cực kì hưởng thụ sự phục vụ của bạn gái, không tiết lời ột đánh giá tốt.

“Tôi nói hai người, mới một tháng không gặp thôi mà, cũng không cần cố ý biểu hiện ngọt ngào ra mặt như vậy đâu!” Cao Ngạn Bác không nhịn được trêu ghẹo, quay đầu nói với Cổ Trạch Dao: “Dao, em có biết không? Lúc Tâm Nguyệt không có ở đây, người nào đó như khinh khí cầu bị xì hơi á, cả ngày ỉu xìu uể oải. Bây giờ, Tâm Nguyệt trở về liền phấn chấn lên, xem ra sau này cậu ta không cần tốn tiền thuốc men gì hết rồi, tiết kiệm không ít há.”

“Anh biến thành ông tám hồi nào vậy?”

“Ha ha...”

Nếu Lâm Tâm Nguyệt để ý, cô sẽ phát hiện tình cảnh hiện tại rất quen thuộc, như vậy trận bi kịch kia sẽ không xảy ra.

30. Chương 35: Kết Thúc Cùng Bắt Đầu 4

Bên ngoài mưa rền gió dữ, sấm chớp đùng đùng như báo hiệu một đêm mất ngủ. Lâm Tâm Nguyệt đang ngủ say bị tiếng chuông điện thoại dần đập đánh thức, lơ mơ màng màng còn chưa phân biệt được đồng tây nam bắc, cô không ý thức quàng cánh tay tìm điện thoại.

“Alo, ai vậy?” Lâm Tâm Nguyệt bấm nút nghe, nhắm mắt mơ màng hỏi.

Trong điện thoại liền truyền tới âm thanh nức nở của Lâm Bái Bái đang trực đêm ở bệnh viện: “Tâm Nguyệt mau đến bệnh viện, Dao đi rồi...”

Lâm Tâm Nguyệt bị tin tức của Lâm Bái Bái làm tỉnh ngủ, mở to hai mắt, tay cầm điện thoại run run, nước mắt từ từ lăn xuống, tại sao có thể như vậy, tại sao có thể như vậy, tại sao chị Dao lại chết? Không phải đã ổn định rồi sao? Không phải mọi chuyện đã thay đổi sao? Làm sao chuyện này vẫn còn xảy ra? Rốt cuộc là như thế nào? Không, đây nhất định không phải là sự thật, buổi chiều chị Dao còn rất vui vẻ nói chuyện cười đùa với cô mà, sao lại đột ngột ra...

Lâm Tâm Nguyệt bị tin tức này dọa sợ ngây người, vô ý thức không muốn thừa nhận sự thật này.

“Alo, alo, Tâm Nguyệt em còn nghe điện thoại không?”

“Em đây.”

“Tâm Nguyệt, em không sao chứ?”

“Em không sao, giờ em đến bệnh viện ngay đây!” Lâm Tâm Nguyệt lau khô nước mắt, thay đổi quần áo xong liền vội vã chạy đến bệnh viện, đúng, cô không có thời gian khóc lóc ở chỗ này, bởi vì hiện tại đang có người rất cần cô!

Lâm Tâm Nguyệt chạy đến bệnh viện liền nhìn thấy Lâm Bái Bái đứng dựa lưng vào góc tường, liền gọi: “Chị!”

“Đến rồi à? Sâm ở đằng kia. Lúc này, cậu ấy rất cần em, em an ủi cậu ấy đi, chị đi tìm Bác.” Vành mắt Lâm Bái Bái sưng đỏ lên, vẻ mặt đau thương nhìn Lâm Tâm Nguyệt nói.

Cổ Trạch Dao rời đi. Người đau khổ không chỉ là người nhà của Trạch Dao mà còn có bạn bè của cô ấy, Lâm Bái Bái làm bạn thân với Cổ Trạch Dao nhiều năm, tình cảm gắn bó nhiều năm như vậy. Hiện tại, vất vả lắm mới buông tha ọi chuyện trong quá khứ, thật khó lắm mới thấy được bạn thân khỏe lại, không ngờ cô ấy lại ra đi đột ngột như thế, trong lòng Lâm Bái Bái cũng hết sức đau khổ, hết sức khó chịu.

“Chị, em biết rồi, còn chị...”

“Chị không sao, em đi gặp cậu ấy đi.”

Nhìn bóng lưng kiên cường rời đi của Lâm Bái Bái, Lâm Tâm Nguyệt mới chậm rãi đi đến bên cạnh người đàn ông trong mắt chứa đầy đau thương thần thờ ngồi trên ghế.

Nhìn Cổ Trạch Sâm như vậy, trong lòng Lâm Tâm Nguyệt đau nhói từng cơn. Người khác chỉ nhìn thấy bác sĩ Cổ kiên cường, phóng khoáng; nhưng có ai biết được trái tim của anh đau đớn biết nhường nào khi mất đi người thân duy nhất, người chị luôn bên cạnh động viên, ủng hộ anh? Đối diện anh rể kiêu bạn thân vừa mất đi vợ cũng khóc rống rơi lệ, anh chỉ có thể cố gắng kiên cường tiếp tục chống đỡ.

“Sâm.” Lâm Tâm Nguyệt đi tới trước mặt anh, ngồi xổm xuống nắm lấy tay, lo lắng nhìn anh.

“Tâm Nguyệt, em nói đi, tại sao ông trời lại bất công như vậy? Chỉ hai lương thiện giúp đỡ nhiều người như thế, chị bị liệt ba năm khó khăn lắm mới có thể đứng lên, tại sao còn để chị mắc chứng bệnh ung thư quái ác này? Khó lắm mới không chế được tế bào bệnh, tại sao lại đột nhiên... Em biết không, chị biết được tin có thể khôi phục lại liền vui sướng biết bao, anh chưa từng thấy chị cười vui vẻ như vậy, nhưng sao mọi chuyện lại thành ra thế này...” Cổ Trạch Sâm cúi đầu, thân thể run lên.

Lâm Tâm Nguyệt đưa tay nhẹ nhàng ôm anh: “Sâm, em ở đây! Mặc kệ có chuyện gì xảy ra, em cũng sẽ cùng anh đối mặt với nó.”

Cổ Trạch Sâm chôn đầu ở cổ Lâm Tâm Nguyệt, hai tay run rẩy ôm lấy cô. Âm thanh đè nén từ bên tai truyền đến: “Tâm Nguyệt, chị hai, chị hai đi, đi rồi...” Từ lúc biết tin chị mình mất, Cổ Trạch Sâm vẫn cố đè nén cảm xúc trong lòng, ôm Lâm Tâm Nguyệt khiến cho lòng anh ảm áp cuối cùng không kiềm chế cảm xúc được nữa, vỡ òa.

Nước mắt Lâm Tâm Nguyệt cũng không cầm được rơi xuống, cô biết Cổ Trạch Sâm không muốn tin chuyện Cổ Trạch Dao đã mất, kỳ thực ngay cả bản thân cô cũng không muốn thừa nhận. Người luôn coi cô là em gái, luôn cưng chiều cô như chị hai trong nhà cứ thế mà ra đi.

Lâm Tâm Nguyệt cảm thấy trên vai có chút ươn ướt, cô mới hiểu rõ câu nói “Nam nhi có lệ mà không khóc, chỉ là vì chưa chạm tới chỗ thương tâm”, Lâm Tâm Nguyệt ôm chặt lấy anh, lặng lẽ ngồi với anh. Bởi vì đó là chuyện duy nhất bây giờ cô có thể làm. Hai người cứ ôm nhau như vậy trên hành lang.

Lâm Tâm Nguyệt ở lại bệnh viện với Cổ Trạch Sâm cho tới khi anh bình ổn cảm xúc lại mới theo Lâm Bái Bái về nhà.

Từ bệnh viện về nhà, Lâm Tâm Nguyệt thờ người ngồi trên sofa. Cô không biết mình phải làm gì, vất vả lắm mới khiến bệnh tình Cổ Trạch Dao có chuyển biến tốt, lại không ngờ kết quả vẫn là không cứu được. Cô chỉ có thể trở mặt nhìn người chị dịu dàng cứ thế mà ra đi. Không phải mọi chuyện đã được thay đổi rồi hay sao? Không phải cô là chuyên gia tâm lý học sao? Tại sao lại không nhìn ra? Vì sao, vì sao... Bây giờ Lâm Tâm Nguyệt rất hận cái gọi là nội dung bộ phim, nếu như cô không biết trước nội dung của phim, có thể cô sẽ không thống khổ như thế này đúng không?

Lâm Bái Bái lo lắng nhìn em gái vẫn còn tự trách, cô biết em gái mình nhất định sẽ ôm hết mọi chuyện lên người. Lâm Bái Bái bước tới ôm cô vào lòng: “Con bé ngốc! Dao qua đời, tất cả mọi người đều đau lòng, không phải em đã dùng sức để giúp đỡ Dao rồi sao? Không nên tự trách mình nữa.”

“Nhưng...” Cuối cùng cô vẫn không cứu được chị Dao, Lâm Tâm Nguyệt vùi mặt vào trong lòng Lâm Bái Bái, nước mắt tuôn ra ướt đầm quần áo của chị mình.

“Người đã mất đó là sự thật. Người sống vẫn phải tiếp tục sống, chị nghĩ Dao cũng không hi vọng nhìn thấy mọi người như vậy, mau đi nghỉ sớm đi, ngày mai em còn phải đi cùng Sâm đến nghe báo cáo nguyên nhân tử vong của Dao nữa.”

“Dạ.” Lâm Tâm Nguyệt biết cho dù cô có suy nghĩ miên man nhiều cỡ nào thì cũng không thay đổi được sự thật Cổ Trạch Dao đã qua đời.

Ngày hôm sau, Lâm Tâm Nguyệt và Cổ Trạch Sâm đến tìm bác sĩ điều trị cho Cổ Trạch Dao lấy báo cáo nguyên nhân tử vong.

“Đây là báo cáo nguyên nhân tử vong của bà Cao, mọi người có thể đi làm giấy báo tử.”

“Sức khỏe của chị tôi rõ ràng đã tốt lên rất nhiều mà, tại sao tim chị ấy lại bị suy kiệt, chẳng lẽ là do thuốc sao?” Về mặt Cổ Trạch Sâm đau thương nhủu mày lại, anh vẫn chưa nghĩ thông vì sao chị hai đang tốt lành lại đột ngột bị suy tim mà chết.

Sâm! Lâm Tâm Nguyệt nắm chặt tay anh, hi vọng có thể tiếp thêm sức mạnh cho anh.

Cổ Trạch Sâm quay đầu cho cô một ánh mắt yên tâm, đồng thời cũng nắm chặt tay cô.

“Thân thể bà Cao được thuốc bác sĩ Nam Cung trị liệu tốt hơn trước kia rất nhiều, nhưng trái tim và các cơ quan khác của bà Cao cho tới nay vẫn rất yếu ớt, cho nên làm bất cứ trị liệu nào đối với bà ấy cũng rất nguy hiểm.”

“Lúc chị tôi ra đi có thống khổ lắm không?”

“Bà Cao bị suy tim cấp tính, lúc ra đi không có chịu nhiều đau khổ.”

“Cám ơn.”

Trong lòng Lâm Tâm Nguyệt biết nguyên nhân khiến Cổ Trạch Dao chết là do thuốc nhưng không phải là thuốc của bệnh viện, mà là từ chị Ngọc, cô biết chị Ngọc có ý tốt nhưng lại khiến mọi chuyện trở nên xấu đi. Bây giờ, cô không biết nên làm gì nữa, cô biết một khi sự thật bị bóc trần, người đau khổ nhất không ai khác ngoài Cao Ngạn Bác và Cổ Trạch Sâm.

Khi Lâm Tâm Nguyệt nắm tay Cổ Trạch Sâm đi ra ngoài liền gặp chị Ngọc được đưa vào bệnh viện, chồng chị thì hoang mang rối loạn chạy theo sau. Cổ Trạch Sâm thấy kì quái liền tiến lên hỏi thăm, còn Lâm Tâm Nguyệt thì khổ sở nhìn anh, cô biết kịch bản lại bắt đầu rồi. Chưa bao giờ cô thấy ghét kịch bản phim như lúc này, cô tình nguyện cái gì cũng không biết, còn hơn trở mặt nhìn từng người thân và bạn bè gặp chuyện, bản thân lại không thể thay đổi vận mệnh.

“Tâm Nguyệt? Em không sao chứ?” Cổ Trạch Sâm cảm thấy nguyên nhân chị mình chết có chút nghi vấn. Vì vậy liền mang cái bánh gato chị Ngọc ăn đi xét nghiệm, không ngờ lại thấy Lâm Tâm Nguyệt tiu nghỉu đứng đó, lập tức hỏi.

“Em không sao, anh muốn làm gì...” Lâm Tâm Nguyệt nghe Cổ Trạch Sâm hỏi liền lấy lại tinh thần, thấy hộp bánh gato trên tay anh khó hiểu hỏi.

“Anh nghi ngờ chị hai chết có vấn đề, muốn đem bánh gato đi xét nghiệm.”

“Vậy chúng ta về bộ pháp chứng, nhờ tổ hóa nghiệm xem sao.”

————— ngăn cách —————

Bộ pháp chứng – Tổ hóa nghiệm.

Sau khi xét nghiệm xong miếng bánh gato kia, phát hiện bên trong có chứa Canthadirin (* google nó bảo thế, baike cũng nói vậy @@ Ngữ vô tội). Triệu chứng trúng độc Canthadirin của Cổ Trạch Dao và chị Ngọc đều giống nhau, đồng thời Cổ Trạch Sâm biết được bánh gato này là Cao Ngạn Bác mua từ cửa hàng bánh ngọt Tử Lan. Sau khi, Cổ Trạch Sâm nhìn thấy kết quả xét nghiệm, ánh mắt anh có chút phức tạp nhìn Cao Ngạn Bác. Song, lúc này Cao Ngạn Bác và Cổ Trạch Sâm liền nhớ tới cái bánh ngọt ngày hôm đó, còn có một người ăn. Cả hai ngẩng đầu hoảng sợ nhìn Lâm Tâm Nguyệt, Cổ Trạch Sâm liền kéo Lâm Tâm Nguyệt nhanh chân đi ra ngoài: “Đi, chúng ta lập tức đến bệnh viện.”

Lâm Tâm Nguyệt có chút nghi ngờ hỏi: “Đi bệnh viện làm gì?”

“Em quên rồi sao, em cũng có ăn bánh gato, hơn nữa còn ăn hết nguyên cái.” Tay Cổ Trạch Sâm run rẩy nắm tay Lâm Tâm Nguyệt, anh sợ, sợ lại mất đi một người mình yêu thương.

“Sâm, anh bình tĩnh lại nào. Nếu như em ăn phải bánh gato có chứa Canthadirin, chất độc hắc đã tái phát từ sớm rồi. Độc tính của Canthadirin sẽ phát tác sau vài giờ, nhưng từ lúc em ăn bánh tới bây giờ vẫn không có dấu hiệu khác thường nào hết, cho nên anh không cần lo lắng. Nếu không yên tâm, tối nay em lại đi kiểm tra.” Lâm Tâm Nguyệt nở nụ cười ‘không cần lo lắng’ với Cổ Trạch Sâm.

“Em nhớ phải đến bệnh viện kiểm tra lại, có biết không?” Cổ Trạch Sâm bình tĩnh lại, cảm thấy lời Lâm Tâm Nguyệt nói không sai, nhưng anh vẫn muốn cô đến bệnh viện kiểm tra một chút, coi như cầu bình an.

“Em biết rồi.”

Cổ Trạch Sâm quay đầu lại nhìn Cao Ngạn Bác, nói: “Chúng ta nói chuyện chút đi.”

Cổ Trạch Sâm đi vào phòng Cao Ngạn Bác chất vấn anh ta vì sao biết rõ chị hai anh không thể ăn bánh ngọt còn cố tình mua cho chị mình ăn, kể đó Cổ Trạch Sâm nói muốn tiến hành giải phẫu để tìm rõ nguyên nhân cái chết của Cổ Trạch Dao.

Đây là lần đầu tiên Lâm Tâm Nguyệt thấy bọn họ cụt hứng bỏ về, thấy Cao Ngạn Bác vì bị bạn thân trách móc mà tự trách, khổ sở, liền an ủi: “Sếp Cao, anh đừng giận Sâm. Anh ấy chỉ muốn biết rõ nguyên nhân cái chết của chị Dao mới nói thế thôi, anh cũng đừng tự trách bản thân, không ai ngờ mọi chuyện sẽ như thế này hết.”

“Tôi biết. Không chỉ có cậu ta, chính tôi cũng muốn biết rõ nguyên nhân khiến Trạch Dao chết.” Cao Ngạn Bác thở dài một cái: “Cái chết của Dao làm Sâm chịu đả kích rất lớn, trong khoảng thời gian này làm phiền cô chăm sóc cho cậu ấy.”

“Em biết rồi, anh cũng vậy. Nhớ giữ gìn sức khỏe.”

“Tôi biết, cảm ơn.”

Cổ Trạch Sâm đích thân giải phẫu tử thi, kết hợp với kết quả xét nghiệm của bộ pháp chứng mới phát hiện nguyên nhân dẫn đến cái chết của Cổ Trạch Dao chính là liên tục dùng thuốc có chứa Canthadirin từ bảy đến mười ngày. Người duy nhất có thể đưa thuốc chứa Canthadirin cho Cổ Trạch Dao ăn, đồng thời là người hiểu rõ về dược tính của Canthadirin chỉ có Cao Ngạn Bác. Dù Cổ Trạch Sâm không muốn tin, nhưng mọi chứng cứ đều chỉ vào người anh ta, làm Cổ Trạch Sâm không thể không hoài nghi. Cao Ngạn Bác cũng vì thế mà bị mời đến tố tụng án.

Bởi vì, Lâm Tâm Nguyệt cũng ăn cái bánh gato mua ở tiệm bánh ngọt Tử Lan, nhưng bánh không có hàm lượng Canthadirin, hơn nữa cái bánh kia cũng do Cao Ngạn Bác mua, nên anh hoàn toàn bị nghi ngờ là hung thủ. Thậm chí còn liên lụy đến Lâm Bái Bái, mặc cho Lâm Bái Bái cố gắng phủ nhận cô và Cao Ngạn Bác hiện tại không có dây mơ rễ má gì với nhau, khẳng định cuộc sống hôn nhân của mình rất hạnh phúc; nhưng chỉ vì lá thư của mười mấy năm trước đã làm cho cô và Cao Ngạn Bác bị tạm giam.

Tố tụng án.

“Cốc cốc.”

“Mời vào.”

“Tôi không cản trở cô làm việc chứ, Tiểu Nhu?”

“Không có, ngồi đi, cô tới đây thăm chị cô à?” Lương Tiểu Nhu hỏi.

“Không phải, tôi tới tìm cô.” Vừa ngồi xuống, Lâm Tâm Nguyệt dứt khoát nói rõ nguyên do mình đến.

“Nếu cô đến cầu xin cho chị cô thì miễn đi, cô nên biết cảnh sát chúng tôi chỉ nói bằng chứng không nói chuyện tình cảm.”

“Cô cũng quên tôi làm nghề gì rồi à? Tôi còn hiểu rõ tầm quan trọng của bằng chứng hơn cả cô đấy nhé. Vả lại, hôm nay tôi tìm cô là để nói tới chuyện bằng chứng với cô.” Lâm Tâm Nguyệt lấy ra ghi chép xuất nhập cảnh đưa cho Lương Tiểu Nhu.

“Đây là ghi chép xuất nhập cảnh của chị tôi trong khoảng thời gian chị Dao dùng thuốc có Canthadirin. Trong đó có ba ngày chị tôi phải đến Canada họp, nói cách khác chị ấy không thể nào nuốt thuốc có Canthadirin cho chị Dao được. Nếu cô không tin lời tôi, cô có thể điều tra hồ sơ ghi chép xuất nhập cảnh.” Lâm Tâm Nguyệt kiên định nhìn Lương Tiểu Nhu nói, hi vọng Lương Tiểu Nhu có thể cho cô câu trả lời.

“Tôi sẽ đi điều tra, nếu chị cô thật sự không có liên quan đến vụ án, tôi sẽ thả chị cô ra.” Tuy rằng không phục, nhưng Lương Tiểu Nhu vẫn quả quyết đưa ra câu trả lời, thật là một cô gái tài giỏi, trong lúc này còn

có thể bình tĩnh phân tích mọi chuyện như vậy, xem ra cô đã kết giao được với một người bạn tốt. Thật ra Lương Tiểu Nhu nhìn lầm rồi, Lâm Tâm Nguyệt có thể tìm ra bằng chứng nhanh như vậy là vì cô biết trước kịch bản của phim.

“Cám ơn, tôi không quấy rầy cô làm việc nữa, tôi đi trước.”

Lâm Tâm Nguyệt đứng dậy xoay người chuẩn bị rời đi thì nghe từ sau lưng vọng tới một câu: “Cô tin tưởng sếp Cao không?”

“Bản về công việc, tôi tin tưởng bằng chứng. Nói về chuyện tư, tôi quen biết anh ta lâu như vậy, nhìn rõ những gì anh ấy bỏ ra cho chị Dao, cho nên tôi tin anh ta không phải là người vô lương tâm hạ độc giết chết người vợ mình yêu thương.” Lâm Tâm Nguyệt nói xong, bước đi không hề ngoảnh đầu lại.

Năng suất làm việc của Lương Tiểu Nhu rất cao, ngày hôm sau, Lâm Bái Bái được thả ra, đón cô về nhà không chỉ có Lâm Tâm Nguyệt và Lâm Đình Đình, còn có Hứa Lập Nhân – chồng cô biết cô xảy ra chuyện liền vội vàng bay từ Mỹ về.

“Chị đã không sao rồi.”

“Phải đó chị, chúng ta về nhà đi.”

“Bái Bái, chúng ta về nhà thôi.”

Lâm Bái Bái nhìn người thân của mình, đi tới ôm ông xã của cô, cô cảm thấy những uất ức của mấy ngày hôm nay đều tan biến. Trên thế giới này gia đình vẫn là nơi ấm áp nhất, mặc kệ xảy ra chuyện gì thì cũng có người vĩnh viễn chờ bạn trở về, bất kể khi nào cũng có người đứng đợi bạn ở cửa, bất cứ lúc nào người thân của bạn cũng mở rộng vòng tay chào đón bạn trở về.

Bởi vì vụ án Cổ Trạch Dao có liên quan tới chị Lâm Tâm Nguyệt, cho nên cô không thể tiếp tục tham gia vào vụ án này, vì vậy cô chỉ có thể nhắc nhở cho nhóm người Mạc Thục Viện mấu chốt quan trọng nằm ở hộp bánh gato, hi vọng bọn họ nhanh chóng tìm được bằng chứng chứng minh Cao Ngạn Bác không phải là hung thủ. Mấy ngày nay, Lâm Tâm Nguyệt cùng Cổ Trạch Sâm lo hậu sự cho Cổ Trạch Dao, thấy anh mệt mỏi rồi còn cố gắng chống đỡ sắp xếp xong xuôi mọi chuyện, cô thật sự rất đau lòng. Mấy ngày nay Lâm Tâm Nguyệt suy nghĩ rất nhiều, cô biết cho dù mình có tự trách, hối hận thì cũng không thể nào khiến Cổ Trạch Dao sống lại. Bởi vậy, cô hi vọng mọi người trong bộ pháp chứng và cảnh sát có thể nhanh chóng đem sự thật công bố, nhưng cô lại lo lắng khi sự thật được công bố, người bên cạnh cô có thể bị tổn thương lần nữa hay không?

Sắp xếp xong xuôi mọi chuyện của Cổ Trạch Dao, Lâm Tâm Nguyệt cùng Cổ Trạch Sâm về nhà, nhìn anh ngồi trên sofa không nói lời nào, hai mắt đờ đẫn nhìn về phía trước.

“Sâm, anh đi tắm rồi nghỉ ngơi một chút đi. Em làm bữa tối xong sẽ gọi anh dậy.” Lâm Tâm Nguyệt ngồi bên cạnh Cổ Trạch Sâm nhẹ giọng nói. Sau đó đem Cổ Trạch Sâm còn đang lơ đãng đẩy anh vào phòng, thúc giục anh: “Nhanh đi lấy quần áo.”

Lâm Tâm Nguyệt thấy Cổ Trạch Sâm ngoan ngoãn cầm quần áo đi vào phòng tắm mới yên tâm vào phòng bếp đem rau củ mua hồi sáng ra, xắn tay áo lên, chuẩn bị trở tài. Cô đem xương heo rửa sạch rồi bỏ vào nồi hầm, rửa rau xào rau, bận rộn nhưng mà cảm thấy rất vui. Cổ Trạch Sâm tắm xong bước ra nhìn thấy bóng dáng bận rộn của bạn gái trong nhà bếp, hạnh phúc từ sâu trong đáy lòng dâng lên, anh cảm thấy rất may mắn vì trong thời gian này có cô ở bên cạnh làm bạn, bằng không anh không biết mình phải làm sao, người thân duy nhất của anh ra đi, còn anh rẽ trở thành hung thủ đáng nghi. Cho dù anh có kiên cường hơn nữa cũng không thể chống đỡ nổi.

Cổ Trạch Sâm nhẹ nhàng đi vào phòng bếp, ôm Lâm Tâm Nguyệt từ phía sau.

“Á!” Đột nhiên Lâm Tâm Nguyệt bị Cổ Trạch Sâm ôm, làm cô giật mình hoảng hốt: “Không phải kêu anh tắm rửa rồi nghỉ ngơi à? Sao lại đi vào phòng bếp làm gì, còn hù em giật mình.”

“Bị đồ ăn em làm hấp dẫn nên không buồn ngủ.”

“Phải không, vậy thì lát nữa anh nhất định phải ăn hết đó.” Nghe Cổ Trạch Sâm nói đùa, Lâm Tâm Nguyệt cũng thở phào nhẹ nhõm.

“Không thành vấn đề.”

“Thế thì anh mau giúp em bưng đồ ăn lên đi.”

“Tuân lệnh.”

Hai người bưng từng món ăn lên, ngồi xuống ghế, Lâm Tâm Nguyệt múc một chén canh đưa cho Cổ Trạch Sâm: “Đây là canh xương sườn nấu mộc nhĩ và đậu tương, có tác dụng giúp ngủ ngon, em thấy mấy ngày nay anh ngủ không ngon nên đặc biệt hầm cho anh. Ngoài ra còn có một ít món ăn nhẹ, mấy hôm nay anh không ăn uống đàng hoàng, cho nên em nấu những món rau ít dầu mỡ cho anh.”

“Cám ơn em, Tâm Nguyệt. Thật ra em không cần phải vất vả như vậy.” Nhìn một bàn thức ăn được chuẩn bị tỉ mỉ, cầm bàn tay mà Lâm Tâm Nguyệt đặt trên bàn, Cổ Trạch Sâm đương nhiên biết dụng tâm của Lâm Tâm Nguyệt, ngoài trừ nói cảm ơn, anh còn có thể nói cái gì đây.

“Em không thấy vất vả. Đối với phụ nữ, có thể nấu cơm cho người mình yêu thương là một chuyện rất hạnh phúc. Nếu như anh thật sự muốn cảm ơn em, vậy thì anh đem những món ăn em nấu ăn hết đi.”

“Được.”

Ăn cơm xong, Lâm Tâm Nguyệt nằm trong lòng Cổ Trạch Sâm trên ghế sofa: “Sâm, anh còn nhớ lúc anh tặng em chiếc lắc này anh đã nói gì không? Em cũng giống như vậy. Mặc kệ xảy ra chuyện gì, em cũng sẽ ở bên cạnh anh, cùng anh đối mặt với chúng.”

“Ừm.”

“Anh không cần lo cho sếp Cao, anh ấy nhất định sẽ không sao.” Không ai hiểu rõ hơn Lâm Tâm Nguyệt, dù cho Cổ Trạch Sâm không nói, nhưng cô biết trong lòng anh rất lo cho anh rể kiêm bạn thân của mình. So với mọi người, Cổ Trạch Sâm tin tưởng Cao Ngạn Bác hơn rất nhiều.

“Anh biết.” Cổ Trạch Sâm ôm chặt cô, hôn lên trán cô.

Ánh trăng bên ngoài chiếu rọi lên bóng dáng dựa vào nhau của hai người, vẫn ấm áp hài hòa như vậy.

Dưới sự cố gắng của bộ pháp chứng và tổ trọng án, vụ án của Cổ Trạch Dao được phơi ra ánh sáng. Sau khi chị Ngọc tỉnh dậy được cảnh sát lấy lời khai, giúp đỡ điều tra ra manh mối. Nhưng có đôi khi sự thật khiến người ta khó có thể tiếp thu, chị Ngọc biết Cổ Trạch Dao mắc bệnh ung thư, vì muốn giúp Cổ Trạch Dao nhanh chóng khỏi bệnh, chị Ngọc về quê tìm phương thuốc dân gian nấu cho Cổ Trạch Dao uống, không ngờ trong phương thuốc dân gian kia có độc Canthadirin, cho nên dẫn đến bi kịch này. Và lại, lần này còn có một sự kiện đang mừng chính là quan hệ cha con giữa bác Thông và Cao Ngạn Bác đã dịu đi không ít.

31. Chương 36: Sự Hiểu Lầm Càng Nhiều, Bất Ngờ Xảy Ra Liên Tục 1

Trong vụ án của Cổ Trạch Dao, có một sự kiện đang mừng chính là quan hệ cha con giữa bác Thông và Cao Ngạn Bác đã dịu đi không ít. Bởi vì khi Cao Ngạn Bác bị hoài nghi là hung thủ giết người, trong lúc vô tình bác Thông đã nghe được chuyện này, để bảo vệ con trai, ông đã chuẩn bị đủ mọi ‘vật chứng’, sau đó lên sân thượng chuẩn bị tự tử, kể đó ở trước mặt cảnh sát và Cao Ngạn Bác thừa nhận mấy chục năm trước ông đã dùng cách này đầu độc vợ mình. Lần này, cũng chính ông dùng Canthadirin để giết chết con dâu, một mực muốn nhảy lầu tự vẫn chết không đối chứng, may mắn được cứu xuống. Khi vụ án có manh mối mới, mọi người mới biết bác Thông vì con trai mới tạo chứng cứ giả, nói dối là do chính mình giết người. Thương thay cho tấm lòng của các bậc cha mẹ!

[Read more...]

Khi Lâm Tâm Nguyệt vừa thở phào vì chuyện của Cổ Trạch Dao chấm dứt, thì cô nhận được tin động trời từ ông anh rể Hứa Lập Nhân, đó chính là việc ông nội cô – Lâm Quốc Hùng sắp sửa về Hong Kong, mục đích là muốn coi mắt bạn trai của cháu gái. Đương nhiên, chuyện này không quan trọng, quan trọng chính là lần này trở về cùng ông, trừ anh trai phúc hắc cuồng em gái – Lâm Nhã Nguyệt ra, còn có con hồ li mặt cười sợ thiên hạ không loạn – Nam Cung Phong. Về phần tại sao Nam Cung Phong cũng đi theo, là do kẻ nào đó nhất quyết muốn làm bạn thân kiêm ‘anh trai’ của cô, để bảo vệ cô thật tốt. Nghe tin này xong,

Lâm Tâm Nguyệt xốc xếch hóa đá trong gió, trong nháy mắt biến thành từng mảnh vụn nhỏ, ngực cũng muốn dính lên trên.

Giờn chơi hoài, quay lại vấn đề chính nào.

Thật ra, Lâm Tâm Nguyệt sợ Lâm Nhã Nguyệt và Nam Cung Phong như thế cũng không phải không có lý do, nhớ lại hồi còn ở Mĩ, hai người một người đóng vai ác, người kia đóng vai thiện không biết đã đập chết bao nhiêu con ruồi ve vãn cô rồi. Kể xướng người hoạ bóp chết biết bao ý nghĩ muốn theo đuổi Lâm Tâm Nguyệt của đám nam sinh rồi, đáng sợ nhất chính là sau khi bị chinh gần chết những tên kia chẳng những không oán hận bọn họ, ngược lại còn sùng bái, đem hai người này cung phụng như ông hoàng.

Cũng không phải Lâm Tâm Nguyệt không muốn đưa Cổ Trạch Sâm về giới thiệu cho người lớn biết, trái lại, cô còn ước có thể tuyên bố cho thế giới biết Cổ Trạch Sâm là bạn trai cô, là người cô yêu, là người cô hi vọng có thể nắm tay đi đến bạc đầu. Cô vẫn tìm cơ hội dẫn Cổ Trạch Sâm về ra mắt cả nhà, nhưng vì người nhà của cô vẫn luôn ở bên Mĩ, cộng thêm đã xảy ra rất nhiều chuyện thế nên chưa tìm ra cơ hội. Chỉ là cô không ngờ cơ hội lại đến nhanh như vậy, không cho cô một tí thời gian để chuẩn bị tâm lý gì hết!!

Mới nghĩ tới gương mặt lạnh lùng của Lâm Nhã Nguyệt, cô liền buồn bực. Mặc kệ là Lâm Tâm Nguyệt kiếp trước hay là Lâm Tâm Nguyệt hiện tại, cô đều xem trọng người nhà của mình. Cô không mong muốn người thân của mình không vui, đặc biệt là ông anh Lâm Nhã Nguyệt vẫn luôn yêu thương, bảo vệ, nuông chiều cô, Lâm Tâm Nguyệt biết bị kịch của mười mấy năm trước vẫn còn là nút thắt trong lòng anh cô, anh không muốn Lâm Tâm Nguyệt lại bị tổn thương, cũng vì chuyện này mà anh luôn ra sức quét bay tất cả các vệ tinh xoay quanh cô, thậm chí anh còn đề phòng với thằng bạn thân Nam Cung Phong của mình, thậm chí vẫn tra xét nhiều lần mới để Nam Cung Phong xuất hiện bên cạnh Lâm Tâm Nguyệt. Đây cũng là nguyên nhân lớn nhất khiến anh đồng ý để Nam Cung Phong theo đuổi em gái bảo bối của mình, ngay cả bạn thân của anh cũng đều như vậy, đừng nói chỉ là thằng oắt Cổ Trạch Sâm chưa từng gặp mặt. Lâm Nhã Nguyệt chắc chắn sẽ không đem em gái cưng của mình giao cho Cổ Trạch Sâm, anh nhất định tìm cách đả kích Cổ Trạch Sâm, đây chính là việc Lâm Tâm Nguyệt lo lắng nhất, huống chi bên cạnh Lâm Nhã Nguyệt còn có tên tình địch của Cổ Trạch Sâm, hai người này đều là phúc hắc trong phúc hắc.

Cho nên, hiện tại Lâm Tâm Nguyệt liên tưởng đến tình cảnh gặp mặt của bọn họ kịch liệt cỡ nào nha.

Nhìn thấy Lâm Tâm Nguyệt ủ rũ nằm mẹp trên ghế, Lâm Đình Đình và vợ chồng Lâm Bái Bái không hên mà cùng đưa lên vẻ mặt ‘đồng tình sâu sắc’. Nhưng, nếu như Lâm Tâm Nguyệt nhìn kĩ sẽ phát hiện trong mắt Lâm Đình Đình lóe lên hứng thú và khóe miệng Lâm Bái Bái nhếch lên ý cười nghiền ngẫm, cho nên mới nói ở đâu cũng có kẻ thích xem trò vui, ngay cả người trung thực như Hứa Lập Nhân cũng có chút mong đợi. Ban đầu, anh muốn cưới Lâm Bái Bái không phải cũng bị Lâm Nhã Nguyệt ‘chăm sóc’ đặc biệt hay sao? Có thể nói là chém giết hết năm, sáu cửa mới có thêm ôm bà xã về nhà; hôm nay thật vất vả đổi thành người khác, đương nhiên anh cũng chờ mong Lâm Nhã Nguyệt xuất chiêu rồi. Cái này chính là câu mà mọi người hay nói ‘không phải người một nhà, không vào chung cửa’, cho nên Lâm đại tiểu thư xin nên bi thương.

Hoa Kỳ

Lâm Nhã Nguyệt ngồi trước bàn làm việc buông điện thoại xuống, ánh mắt thâm thúy nhìn ly rượu đỏ trên tay, Nam Cung Phong ngồi bên cạnh cũng nhếch môi nở nụ cười hứng thú.

Còn Cổ Trạch Sâm ở bên kia đang ở trên sofa xem lại video, nhớ lại từng kí ức của anh và chị mình. Nằm nghiêng người trên sofa nhìn người phụ nữ hoạt bát, cười tươi rói trong tivi, anh nói: “Trước kia, chị hai thật khỏe mạnh.”

“Phải, khi đó Dao còn muốn học lướt ván, ai ngờ trước đêm trước ngày đi học lại gặp chuyện không may.”

Nghe giọng nói khổ sở của Cao Ngạn Bắc, Cổ Trạch Sâm càng hi vọng anh sẽ có thể nhanh chóng buông xuống, buông chị hai của mình xuống, đồng thời anh cũng mong Cao Ngạn Bắc và bác Thông sớm tháo gỡ nút thắt trong lòng hai người, trong vụ án của chị hai, Cổ Trạch Sâm nhìn ra được bác Thông thật sự rất yêu thương và quan tâm đứa con trai này của ông, anh hi vọng có thể giúp họ một chút: “Vậy anh có biết ngoài chuyện học lướt ván chị ấy còn có tâm nguyện, hơn nữa còn là nguyện vọng của nhiều năm qua, chị hi

vọng cha con anh có thể hòa thuận.” Nhìn bộ dạng suy nghĩ sâu xa của Cao Ngạn Bác, anh nói tiếp: “Em biết, anh cho rằng năm đó bác Thông là hung thủ giết chết mẹ anh...”

Cao Ngạn Bác xoa mũi, ngắt lời Cổ Trạch Sâm: “Không phải tôi cảm thấy, mà là do chính miệng ông ấy thừa nhận khi ở trên sân thượng.”

“Anh tin sao. Ngày đó, ông ấy cũng thừa nhận độc chết chị em, kết quả thì sao? Mọi người đều biết bác Thông lo lắng anh xảy ra chuyện, cho nên mới nhận hết mọi trách nhiệm lên người mình, bịa chuyện gạt người. Xưa nay anh cách làm việc của anh rất rõ ràng, công ra công tư ra tư, vậy tại sao anh không thể khách quan đối với chuyện của bác Thông? Ngày mai em và Tâm Nguyệt đưa bác Thông đi khám mắt, anh có đi cùng bọn em chứ?”

“Ngày mai tôi phải về bộ pháp chứng, có rất nhiều chuyện phải làm, không rảnh đi.” Cao Ngạn Bác vẫn cự tuyệt.

Tuy Cao Ngạn Bác cự tuyệt không đi, nhưng Cổ Trạch Sâm nhận thấy Cao Ngạn Bác đã nghe lời anh nói. Đang chuẩn bị đi ngủ thì Cao Ngạn Bác lại lưỡng lự nói: “Chuyện của tôi xong rồi, tới chuyện của cậu. Cậu có biết chị cậu còn có một nguyện vọng, chính là được nhìn thấy cậu và Tâm Nguyệt kết hôn. Không phải tôi muốn nói, nhưng cậu cũng không còn nhỏ nữa, hướng chi cậu và Tâm Nguyệt cũng có khoảng thời gian dài quen biết nhau rồi, chẳng lẽ không muốn kết hôn.”

“Không phải em không muốn, nhưng Tâm Nguyệt không giống tôi, không phải chỉ có một mình. Cô ấy rất coi trọng người thân của mình, cho nên tôi muốn tìm cơ hội sang Mĩ cùng cô ấy một chuyến, ra mắt người lớn rồi mới tính tiếp.”

“Ừ.”

Ánh trăng tỏa sáng trên cao, ở một nơi khác, bầu trời đêm yên ả giống như đêm báo trước cơn bão táp phong ba.

Còn Lâm Tâm Nguyệt bị tin tức của anh rẽ làm cho ngây dại suốt một đêm. Sáng hôm sau, nhìn cô gái tiểu tụy có hai quầng thâm dưới mí mắt, cô cảm thấy rất áp lực. Cô tự nói với mình phải bình tĩnh, bình tĩnh... Bình tĩnh cái quỷ á! Hôm nay, cô đã hẹn Cổ Trạch Sâm cùng đưa bác Thông đi khám mắt, bộ dạng hiện tại như thế này làm sao cô dám ra ngoài. May là trên đời này còn một thứ gọi là mỹ phẩm, nếu không hôm nay Lâm đại tiểu thư nhất quyết không ra khỏi cửa. Suy cho cùng, thích chưng diện là bản tính của phụ nữ mà, hướng chi là phụ nữ hẹn hò với người yêu, đương nhiên là phải ăn mặc thật đẹp rồi.

Hôm nay là lần đầu tiên bác Thông gặp Lâm Tâm Nguyệt, lần trước ông gặp Lương Tiểu Nhu xinh đẹp lại dừng cảm, không chỉ là lòng kính yêu người già còn thường xuyên thăm hỏi ông, quan trọng nhất là rất ăn ý với Cổ Trạch Sâm, càng khiến ông yêu thích. Nếu như không phải Cổ Trạch Dao nói Cổ Trạch Sâm đã có bạn gái, ông chắc chắn sẽ làm mai Lương Tiểu Nhu cho Cổ Trạch Sâm. Ban đầu, ông còn oán giận bạn gái của Cổ Trạch Sâm không có trách nhiệm với Cổ Trạch Dao, bởi vì ông chưa bao giờ nhìn thấy bạn gái của Cổ Trạch Sâm đến bệnh viện thăm Cổ Trạch Dao, sau đó mới biết người nhà bên Mĩ của Lâm Tâm Nguyệt có chuyện nên cô mới trở về bên đó. Do lần trước ông hiểu lầm Lâm Tâm Nguyệt, nên lúc này gặp mặt ông rất xấu hổ.

Khi bác Thông nhìn thấy Lâm Tâm Nguyệt có nở nụ cười ầm ập và đôi mắt trong suốt, đơn thuần đứng bên cạnh Cổ Trạch Sâm, biết cô đặc biệt đến đưa ông đi khám mắt, thiện cảm tăng lên không ít. Tới khi nghe nói Lâm Tâm Nguyệt cũng là chuyện gia xét nghiệm cao cấp của bộ pháp chứng giống như con trai ông, thì thiện cảm của bác Thông đối với Lâm Tâm Nguyệt tăng nhanh như đi tên lửa.

Chờ bọn họ đi cùng bác Thông khám mắt xong ra về, mới phát hiện không có mang theo kính râm cho bác Thông, vì mắt bác Thông không thể nhìn ánh sáng mạnh, đúng lúc này một cánh tay từ bên cạnh đưa tới cái kính râm: “Dùng của tôi đi.” Cao Ngạn Bác nghiêm túc nhìn bác Thông.

Bác Thông trợn mắt kinh ngạc nhìn con trai, trong lòng xúc động vô cùng. Ông không nhớ đã bao lâu rồi con trai chưa nhìn thẳng mặt ông.

Lâm Tâm Nguyệt và Cổ Trạch Sâm bèn nhìn nhau cười, Lâm Tâm Nguyệt nhận lấy kính râm, nhẹ nhàng giúp bác Thông mang kính, vui vẻ nói: “Bác Thông, cái này là sếp Cao đặc biệt mang tới cho bác đó.”

Bác Thông không dám tin con trai cố tình chạy tới đây đưa kính ình, nhưng nét vui sướng trên mặt không thể lừa được người.

Thấy Cao Ngạn Bác lái xe tới, Lâm Tâm Nguyệt và Cổ Trạch Sâm một xuống một họa đem cục diện khó xử giữa hai cha con đập vỡ, sau khi đem bác Thông giao lại cho Cao Ngạn Bác, hai người vui vẻ nắm tay nhau đi dạo phố.

Lúc đi ngang qua một cửa hàng tiện lợi, Cổ Trạch Sâm thoáng liếc vào đó, kéo Lâm Tâm Nguyệt đứng lại: “Em ở đây chờ anh một chút.” Sau đó liền xoay người vào cửa hàng tiện lợi.

Lâm Tâm Nguyệt nghi hoặc nhìn anh chạy vào cửa hàng tiện lợi mua cái gì đó, ra vẻ thần bí giấu dằng sau lưng, như cười như không tới trước mặt cô: “Đoán xem, anh mua cho em món gì.”

Lâm Tâm Nguyệt lắc đầu, cười nhạt không nói.

“Là chocolate, nhưng ở đây không có loại mà em thích ăn nhất, chỉ mua được loại này. Anh nhớ em từng nói chỉ cần ăn chocolate, liền cảm thấy ngọt như mật, mọi chuyện buồn bực không vui đều biến mất hết.” Cổ Trạch Sâm vừa nhìn chăm chú Lâm Tâm Nguyệt, vừa đem giấy gói ở bên ngoài chocolate gỡ ra.

“Anh còn nhớ à? Nhưng em không sao hết tại sao anh lại mua chocolate.”

“Miễn là lời em nói, anh đều ghi nhớ.” Cổ Trạch Sâm nuông chiều nhìn cô nói: “Hơn nữa, bác Thông không nhận ra vẫn có thể tha thứ. Nhưng anh là bạn trai của em, cho dù em trang điểm kĩ anh cũng nhìn ra vầng mắt thâm quầng kia, còn nữa, khi ngồi chờ bác Thông khám mắt đi ra tâm tình em có chút không yên, đáng về đây tâm sự, còn dám nói không có việc gì.” Cổ Trạch Sâm lột vỏ kẹo chocolate xong liền đưa tới bên miệng Lâm Tâm Nguyệt, ý bảo cô há mồm.

Ngửi thấy mùi vị ngọt ngào, Lâm Tâm Nguyệt liền há miệng cắn, cảm nhận mùi vị thơm ngọt tràn ngập trong cổ họng, mềm mại như tơ lụa chậm rãi hòa tan trong miệng, tâm trạng không tốt của Lâm Tâm Nguyệt nháy mắt liền biến thành vui sướng. Thật ra không phải vì viên chocolate này, mà là vì sự quan tâm chu đáo của Cổ Trạch Sâm khiến lòng cô ngọt muốn chết, hạnh phúc dâng trào.

Có một người yêu thương mình hết lòng như vậy, Lâm Tâm Nguyệt cảm thấy rất thỏa mãn, cô còn lo lắng cái gì nữa.

“Anh thông minh như vậy, em quyết định thưởng cho anh.” Lâm Tâm Nguyệt nháy mắt trong veo, tình nghịch nói.

“Ồ, thưởng cái gì nào.”

“Cho anh đi Bạch Nê (* = Pak Nai nằm ở phái Tây huyện Uyển Long của Hong Kong, được ca ngợi là bãi bồi ven biển ngắm cảnh hoàng hôn tốt nhất ở Hong Kong) ngắm mặt trời mọc với em.”

“Từ bây giờ tới lúc mặt trời mọc rất lâu, cho nên anh phải thu một ít lợi nhuận mới được.” Cổ Trạch Sâm ôm lấy Lâm Tâm Nguyệt, cúi đầu dán sát vào tai cô nói khẽ. Trong lúc Lâm Tâm Nguyệt còn chưa hiểu rõ ‘lợi nhuận’ là cái gì, thì đột nhiên cảm nhận được một đôi môi như chuồn chuồn lướt nước, nhẹ nhàng dấp đưa.

Khi Cổ Trạch Sâm buông cô ra, cô mới sực nhớ bọn họ đang đứng trên đường cái biểu diễn cảnh ôm hôn, ngay lập tức liền đỏ mặt, e thẹn đem đầu chôn sâu vào ngực Cổ Trạch Sâm.

“Ha ha, mau đi thôi, nếu không sẽ không được coi cảnh mặt trời mọc.” Cổ Trạch Sâm nhìn bộ dạng bạn gái học hành vi của dả điệu chọc cười, để Lâm Tâm Nguyệt học giả làm dả điệu nữa, cũng vì muốn xem mặt trời mọc, anh không thể làm gì khác hơn chính là nhanh chóng kéo bạn gái rời khỏi nơi này.

Lâm Tâm Nguyệt xị mặt như bánh bao, thở phì phò lên án người nào đó: “Anh cố ý đúng không.”

“Không có. Anh chỉ không kiềm lòng được thôi mà, ai kêu bạn gái nhà anh đáng yêu như vậy.” Người nào đó rõ ràng được lợi mà còn khoe khoang.

Lâm Tâm Nguyệt khẽ hừ nhưng khóe môi nhếch lên tiết lộ tâm tình cô rất tốt, lời khen ngợi ai mà không thích nghe, nhất là lời khen ngợi từ người mình thích, càng có hiệu quả hơn.

“Vây em dành miễn cưỡng mà tha lỗi cho anh.”

“Ờ...”

Đến Bạch Nê, hai người dựa vào thân xe, nhìn mặt biển vô tận, lắng nghe âm thanh sóng vỗ vài bờ biển, Cổ Trạch Sâm cẩn thận phủ thêm áo cho Lâm Tâm Nguyệt. Lâm Tâm Nguyệt quay sang nhìn người đàn ông mà cô yêu mười mấy năm qua, cô cảm thấy mình rất may mắn vì được anh yêu, nếu đã chấp nhận, cô sẽ không bao giờ buông tay...

“Sâm, còn nhớ ông nội em không?”

“Nhớ.” Đương nhiên anh vẫn còn nhớ một màn trong bệnh viện vào mười mấy năm trước. Bằng không có lẽ anh đã đánh mất Tâm Nguyệt.

“Mấy ngày nữa ông nội sẽ trở về, còn có anh hai và Phong. Bọn họ cùng nhau về, họ muốn gặp anh.”

“Được.” Cổ Trạch Sâm nghe cô nói thế nụ cười trên môi càng xán lạn, càng dịu dàng. Cuối cùng có thể danh chính ngôn thuận cưới vợ yêu về nhà!

“Sâm, anh biết không, ba mẹ em qua đời khi em mười ba tuổi. Em, chị Bái Bái, Đình Đình là chị em họ; vợ chồng bác hai đối xử với em như con ruột, cho nên tình cảm giữa bọn em không khác gì chị em ruột. Ông nội càng thương yêu em hơn, còn có anh trai em. Anh ấy gọi là Nhã Nguyệt, hiện giờ là tổng giám đốc của tập đoàn Lâm thị.” Lâm Tâm Nguyệt đem tình huống trong nhà kể sơ qua, cơ bản là trong nhà cô có hai phe, một hồ li, một thỏ trắng nhưng cô không nói, cô hi vọng có thể để lại ấn tượng tốt trong lòng Cổ Trạch Sâm: “Nhưng, đây chỉ là một phần của Lâm gia, có một chuyện là bí mật của Lâm gia, đồng thời cũng là điều cấm kị.” Lâm Tâm Nguyệt kể rõ đầu đuôi những việc mà ông nội nói cho cô nghe.

Gia tộc lớn đều rất phức tạp, chuyện này Cổ Trạch Sâm biết. Nhưng anh không ngờ Lâm gia lại che giấu một bí mật như thế, khi nghe Lâm Tâm Nguyệt mất đi ba mẹ trong vòng một ngày, lại còn hôn mê suốt một năm, tỉnh lại liền mất đi ký ức, anh đau lòng hết sức. Nhưng nỗi sợ mất đi cô nhiều hơn, vội đem Lâm Tâm Nguyệt nhét vào lòng, khẽ hôn lên trán cô: “Không sao. Anh sẽ không để em chịu tổn thương nữa, tuyệt đối không bao giờ.” Lời an ủi này tựa như đang an ủi chính mình.

Nhớ lại cô bé năm đó như cái đuôi bám theo sau mình, nét mặt cười rực rỡ như ánh dương, cô bé mang đến ấm áp cho anh rốt cuộc có bao nhiêu dũng khí mới có thể thoát khỏi ký ức không đẹp mà sống vui vẻ như vậy?

Tựa vào vai anh, nhìn vẻ mặt đau lòng của anh, Lâm Tâm Nguyệt anh hiểu lầm rồi! Nhưng cô không thể nói, nói cô ích kỷ cũng được, hèn nhát cũng chẳng sao, cô vẫn muốn để cái bí mật xuyên không kia chìm xuống đáy biển.

Ánh sáng mặt trời mọc lên vương vãi trên người cả hai.

Trên mặt hai người được phủ một tầng màu sắc ấm áp.

32. Chương 37: Sự Hiểu Lầm Càng Nhiều, Bất Ngờ Xảy Ra Liên Tục 2

Sáng sớm hôm sau, khi Lâm Tâm Nguyệt đến bộ pháp chứng, liền cảm nhận được ánh mắt mờ ám của các đồng nghiệp trong bộ pháp chứng, bộ dạng châu đầu ghé tai len lén nhìn cô, từ trước tới giờ cô và Cổ Trạch Sâm có làm chuyện gì lớn lao khiến họ kinh ngạc đâu nhỉ.

“Tâm Nguyệt, không tệ nha.” Cái gì không tệ?

“Chị Tâm Nguyệt, em nhất định lấy anh Sâm làm tấm gương mà học hỏi.” Cho hỏi, cậu muốn học hỏi cái gì?

“Tâm Nguyệt, Sâm đối xử với cô thật tốt, đúng là làm người ta ghen tỵ đổ mắt á.” Sâm đối với cô tốt là chuyện đương nhiên rồi, nhưng ghen tỵ là thế nào?

Ai có thể nói cho cô biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì không? Chẳng lẽ bọn họ nói tiếng nước khác? Mới có một ngày đêm thôi mà, sao bọn họ lại thay đổi nhiều như vậy, lẽ nào cô thật sự già đi rồi?

Lâm Tâm Nguyệt nhìn bộ dạng cười như hoa nở của Cao Ngạn Bác, bộ dạng mờ ám, vừa định mở miệng Lâm Tâm Nguyệt liền biết anh chuẩn bị nói gì, cô liền giơ tay lên ngăn lại: “Ngừng! Trước tiên anh hãy nói cho em biết, rốt cuộc có chuyện gì vậy?”

“Cô không biết?”

“Không biết.”

“Tôi nghĩ cô nên đến phòng làm việc của cô thì cô sẽ hiểu rõ.”

Lâm Tâm Nguyệt hoài nghi nhìn anh một cái rồi đi vào văn phòng của mình, liền nhìn thấy bó hoa bách hợp và hai hộp quà đặt trên bàn làm việc của mình. Cô mở hai hộp quà ra, một hộp là sô cô la, một hộp là sợi dây chuyền mặt ngôi sao; còn có hai tờ nhãn nhủ: ‘Tâm Nguyệt, anh hai biết em thích ăn sô cô la nhất, cái này là sản phẩm mới ra, ở Hong Kong chưa có bán, cho nên anh cố tình gửi về cho em ăn trước. Anh hai!’, ‘Tâm Nguyệt, lúc trước ông nội nhìn thấy sợi dây chuyền này cảm thấy nó rất hợp với con, cho nên ông tặng nó cho con nè!!! Kí tên: Ông nội thân ái của con ’

Ông nội, anh hai... Hai người đang làm trò quỷ gì vậy?

“Sao? Có phải rất ngạc nhiên đúng không? Không ngờ Sâm còn có lòng như vậy, có sô cô la có hoa lại có dây chuyền. Tất nhiên, nếu đem dây chuyền đổi thành nhẫn thì càng hoàn mỹ hơn.” Không ngờ mình chỉ nói một chút, Sâm liền giác ngộ, Cao Ngạn Bác cười đắc ý.

Lâm Tâm Nguyệt hoàn toàn hôn mê. Chẳng lẽ bọn họ nghĩ rằng những món này là do Sâm tặng, cuối cùng cô cũng đã hiểu lời nói của bọn họ lúc nãy rồi, thì ra là hiểu lầm.

“Không lẽ mọi người nghĩ rằng mấy thứ này là do Sâm tặng tôi.”

“Chẳng nhẽ không đúng?”

“Toàn bộ đều không phải.” Lâm Tâm Nguyệt vừa định giải thích, liền bị Cổ Trạch Sâm tới tìm Cao Ngạn Bác ngắt lời, Cổ Trạch Sâm nhìn đồ trên bàn bạn gái mình, rồi nhìn sang vẻ mặt kì quái của Cao Ngạn Bác, nghi ngờ nói: “Có phải em đã bỏ lỡ chuyện gì rồi, đúng không? Em vừa mới vào liền có người nói chúc mừng em...”

“Sâm, đồ trên bàn Tâm Nguyệt không phải là cậu tặng à?”

“Em không có tặng gì hết.” Lúc này, anh mới nhìn rõ đồ trên bàn, chau mày một cái, những thứ đó không phải là bạn bè bình thường biết đến. Bởi vì đồ trên bàn đều là thứ Lâm Tâm Nguyệt thích, người biết được những thứ này tuyệt đối không phải là bạn bè bình thường.

Cao Ngạn Bác ôm trái tim dài, hình như cả bộ pháp chứng đều hiểu lầm rồi. Hai anh còn tưởng thằng em vợ này đã nghĩ thông suốt. Khoan đã, mấy thứ này không phải Cổ Trạch Sâm tặng, vậy người tặng là ai???

Cao Ngạn Bác nghiêm nghị nhìn Lâm Tâm Nguyệt hỏi: “Tâm Nguyệt, người tặng mấy món quà này rất thân thiết với cô à?”

“Phải á.” Một người là ông nội, một người là anh trai, đương nhiên là thân thiết rồi.

“Nam hay nữ?”

“Đương nhiên là nam.”

“Rất quan trọng à?” Có thể là bạn bè bình thường, dù sao thì cô cũng lớn lên ở Mĩ, người Mĩ vốn dĩ rất phóng khoáng.

“Đương nhiên là quan trọng.” Nếu để Lão Hồ Ly và Đại Phúc Hắc nhà cô biết cô đem quà bọn họ tặng làm mất, không biết họ sẽ chỉnh cô như thế nào.

Gà nói chuyện với vịt. Vì vậy hiểu lầm được sinh ra một cách hoa lệ, tình tiết máu chó bắt đầu hiện ra rồi. Cho nên mới nói, không có máu chó, chỉ có càng máu chó, không có giật gân chỉ có càng giật gân.

Cao Ngạn Bác đồng tình vỗ vỗ vai Cổ Trạch Sâm, xem ra tình địch của cậu rất nhiều, cách mạng chưa thành công đồng chí cần cố gắng thêm, cổ lên em trai, anh đây ủng hộ cậu!

Yên tâm, em không để bạn gái yêu dấu của em bị người ta cướp mất đâu.

Lâm Tâm Nguyệt vô tội nhìn chăm chú hai người trước mặt, người thì mang bộ mặt nghiêm trọng, kẻ lại ai oán nhìn nàng. Cô không nói sai cái gì chứ, không có chứ, không có chứ?

Lâm Tâm Nguyệt ngồi trên xe khó hiểu nhìn bộ dạng người nào đó buổi sáng còn ai oán nhìn cô, hiện tại lại cười rục rĩ như gió xuân. Cảm nhận được tầm nhìn chăm chú của bạn gái, quay đầu tặng cô một nụ cười ấm áp, Lâm Tâm Nguyệt ưu thương giữa đầu 45 độ nhìn trời. Vì sao cô cảm thấy nụ cười này giống con hồ ly họ kếp Nam Cung tên một chữ Phong thế nhỉ? Ảo giác, ảo giác, nhất định là ảo giác, lại nhìn Cổ Trạch Sâm đang chăm chú lái xe, Lâm Tâm Nguyệt nắm tay thành quả đấm, Sâm nhà cô đơn thuần như vậy làm sao giống con hồ ly mặt cười kia được, nhất định là cô bị ảo giác.

Cổ Trạch Sâm lái xe, thỉnh thoảng cũng chiều nhìn qua bạn gái ngây ngô, thật là đáng yêu.

Nhưng khi liếc mắt nhìn thấy bó hoa và quà ở băng ghế sau thì ánh mắt liền thay đổi, thật là chướng mắt mà! Vậy thì... Phải nghĩ biện pháp xử lý mấy món quà kia mới được! Một lần nữa, Cổ Trạch Sâm nhếch môi cười, Lâm Tâm Nguyệt thấy nụ cười phúc hắc này rất quen thuộc. Lâm Tâm Nguyệt bị nụ cười của Cổ Trạch Sâm đánh gục, mơ mơ hồ hồ bị anh đuổi về nhà, sau khi vào nhà mới phát hiện quà ông nội với anh hai tặng còn ở trên xe Cổ Trạch Sâm.

Tiêu rồi! Chợt nhớ tới dáng vẻ cười hì hì và ánh mắt lạnh lùng nhìn mình chằm chằm của anh hai, Lâm Tâm Nguyệt rung mình một cái, lập tức cảm điện thoại bấm số gọi cho Cổ Trạch Sâm.

“Alo, Tâm Nguyệt, có chuyện gì vậy?” Cổ Trạch Sâm biết rõ còn cố hỏi.

“Sâm, quà hôm nay em nhận vẫn còn trên xe anh đúng không?”

“Ồm, cái kia à.”

“Sao hở?” Lâm Tâm Nguyệt rất nghi hoặc, tại sao giọng Sâm kì lạ vậy?

“Là thế này, anh vừa đến bệnh viện một chuyến, thấy đứa bé kia khóc nháo không chịu uống thuốc, anh dùng sô cô la dụ nó uống thuốc rồi. Sau đó, vì muốn thưởng cho bé đó, anh đem bó hoa bách hợp kia tặng bé rồi, còn sợi dây chuyền anh cảm thấy nó không thích hợp với em, nên mang đến cửa hàng trang sức để bọn họ sửa lại một chút.” Có điều sửa tốt hay sửa hư thì anh không biết nha, Cổ Trạch Sâm nói từ từ, nụ cười trên môi càng lúc càng sáng lạn. Nên mới nói, đàn ông khi ghen tuông rất là nhỏ mọn!

“Hở? Sợi dây chuyền kia có thể mang về không vậy?” Hoa có thể tàn, sô cô la có thể ăn, nhưng dây chuyền không thể không có, Lâm Tâm Nguyệt rơi lệ trong lòng.

“Ừm, tạm thời còn chưa biết.” Hắn là không thể cầm về he he.

Lâm Tâm Nguyệt bị hai chữ ‘không biết’ đè chết, thậm chí không kịp hoài nghi tại sao Cổ Trạch Sâm chạy tới bệnh viện vào giờ này. Có lẽ trong ý thức của cô, đối mặt với người yêu, người thân và bạn bè vĩnh viễn không có hai chữ nghi ngờ.

Ngớ ngẩn cúp điện thoại, trong đầu Lâm Tâm Nguyệt đang cố suy nghĩ xem nên ăn nói như thế nào với ông nội, còn về phần anh trai, cô không sợ vì cô có thể nói hoa tàn nên không giữ lại, sô cô la đã ăn hết rồi.

Bên Cổ Trạch Sâm, anh vẫn cười tươi rói đến khi về tới nhà, Cao Ngạn bác thì buồn bực trầm nghĩ thẳng em vợ uống lộn thuốc rồi đúng hay không? Vì sao có tình địch xuất hiện lại vui sướng như thế kia?

Trong một quán bar hết sức náo nhiệt, ánh đèn muôn màu muôn vẻ xoay tròn, âm nhạc ùng ùng, thông thường người tới đây đều là những người lưu nhàn tìm vui, nhưng hôm nay có một trường hợp đặc biệt, trong quán bar có một cô gái thành thực xinh đẹp nhìn người đàn ông phía đối diện cười trộm, người đàn ông phía đối diện lại bất đắc dĩ nhìn cô, nhưng trong ánh mắt lại tràn ngập yêu thương. Hai người này không phải ai xa lạ chính là Lâm đại tiểu thư và bác sĩ Cổ của chúng ta. Về phần tại sao Lâm Tâm Nguyệt lại như vậy thì phải kể từ lúc tan sở của ngày hôm nay.

Sau giờ tan ca, Lâm Tâm Nguyệt còn đang rầu rĩ về chuyện dây chuyền của ông nội mà chậm chạp không ra về, Cổ Trạch Sâm cầm một bó hoa bách hợp và hộp kẹo sô cô la nghênh ngang đi vào bộ pháp chứng, may mắn nhân viên bộ pháp chứng đã về gần hết, bằng không lại có trò cười cho thiên hạ rồi.

Lâm Tâm Nguyệt tròn to hai mắt, khó hiểu nhìn hai món quà trước mặt, ngoe đầu nghi ngờ nhìn nụ cười dịu dàng của Cổ Trạch Sâm, hi vọng anh có thể cho cô một lời giải thích.

“Không phải em thích hoa bách hợp và sô cô la sao? Hôm nay, anh mua tặng em, còn dây chuyền thì anh vẫn thấy nó không hợp với em, em thích hợp với lắc tay hơn.” Cổ Trạch Sâm nắm tay Lâm Tâm Nguyệt lên, thấy sợi lắc tay trên tay cô, rất hài lòng gật đầu: “Còn nữa, sau này không được tùy tiện nhận quà của đàn ông, rất dễ làm người ta hiểu lầm. Đương nhiên, trừ quà anh tặng. Còn...”

Quà? Hiểu lầm? Lâm Tâm Nguyệt nhớ lại vẻ mặt đối thoại của Cổ Trạch Sâm và Cao Ngạn Bác trong ngày hôm qua. Cộng thêm biểu hiện khác thường của Cổ Trạch Sâm ở hai ngày này, nếu cô vẫn chưa hiểu rõ, cô không cần làm chuyên viên pháp chứng gì nữa, trực tiếp về quê làm ruộng cho rồi.

Thấy Cổ Trạch Sâm vẫn còn huyền thuyên, Lâm Tâm Nguyệt không nhin được nữa bật cười.

“Phốc, ha ha. . . Em nói này Sâm, không phải anh ghen đó chứ?” Lâm Tâm Nguyệt cười xong, cẩn thận hỏi.

“Ừ, anh đang ghen! Ai kêu bạn gái anh được nhiều người mến mộ như vậy.” Cổ Trạch Sâm ôm Lâm Tâm Nguyệt từ sau lưng, thoải mái thừa nhận.

Nghe anh thừa nhận, Lâm Tâm Nguyệt cảm thấy rất ngọt. Cô biết vì quan tâm nên anh mới ghen tuông, mới có thể canh cánh ở trong lòng, nhưng cô không hi vọng Cổ Trạch Sâm hiểu lầm.

“Nhưng mà anh hiểu lầm rồi.”

“Hiểu lầm?”

“Phải. Đó là quà ông nội và anh hai tặng.” Lâm Tâm Nguyệt xoay người nhìn thẳng Cổ Trạch Sâm: “Bởi vì từ trước tới nay, ông nội và anh hai đều thường xuyên tặng quà cho em như thế, cho nên em không có để ý, không quan tâm đến cảm giác của anh, khiến anh hiểu lầm. Xin lỗi Sâm, hứa với em về sau có xuất hiện tình huống này, em hi vọng anh thẳng thắn nói cho em biết, em không muốn giữa chúng ta xuất hiện thêm hiểu lầm nào nữa, dù cho chỉ là một việc nhỏ xíu.”

“Anh hứa, nhưng em cũng phải hứa với anh, có chuyện gì nhất định cũng phải nói cho anh biết, không được giấu vác một mình, biết không?”

“Ừ” Lâm Tâm Nguyệt gật đầu, đột nhiên cô nhớ đến một việc, nhếch môi cười xấu xa: “Sâm, hôm qua anh nói sô cô la và hoa anh tặng cho đứa trẻ trong bệnh viện, không biết anh có ý chạy tới bệnh viện làm gì ha, còn dây chuyền sẽ không là cố ý chứ? Có phải hay không? Có phải hay không?”

Cổ Trạch Sâm lúng túng quay đầu sang chỗ khác, làm bộ không nghe được câu hỏi của Tâm Nguyệt.

“Sâm, anh thật là đáng yêu, ha ha...”

Cổ Trạch Sâm khẽ vuốt mũi Lâm Tâm Nguyệt, ôm cô cam chịu nói: “Đúng vậy, là anh cố ý.” Thích một cô gái có tính cách tinh quái, anh chỉ có thể chấp nhận bị chế nhạo, bây giờ anh cảm thấy may mắn bộ pháp y chỉ còn hai người bọn họ.

Hiểu lầm được hóa giải, mười ngón tay của hai người đan chặt vào nhau, tựa như tình cảm của hai người càng ngày càng bền vững. Vì chuyện này, hai người hiểu rõ đối phương hơn, cũng vì thế Lâm Tâm Nguyệt mới tránh được một kiếp, đương nhiên cái này để sau hẵng nói.

Sau khi hóa giải hiểu lầm, hai người mới ung dung đến quán bar ngồi chơi, đây là lí do vì sao hai người xuất hiện ở chỗ này. Lâm Tâm Nguyệt nhớ tới chuyện Cổ Trạch Sâm uống dấm liền không nhin cười trộm.

“Em cười trộm cả buổi tối rồi, còn chưa đủ sao?”

“Chưa đủ, ai kêu bạn trai em đáng yêu đến thế, nhưng cả buổi tối anh đang tìm ai vậy?”

“Em biết anh đang tìm người à?”

“Anh đừng quên em làm nghề gì. Cả buổi tối anh đều ngó nghiêng khắp quán bar, không cần nhìn cũng biết anh đang tìm người.”

“Nếu đã đến thì thuận tiện nhìn một chút.”

“Còn không phải anh đang tìm dê con bị lạc đường sao? Cho dù muốn em giúp anh dê con lạc đường thì anh cũng phải nói em biết người anh tìm là ai chứ.”

“Lợi hại! Là Mon, anh phụ trách chuyện của cô ấy lâu rồi, anh hứa với dì Khanh nhất định đưa Mon về cho bà ấy.”

“Không phải bị em đoán trúng chứ? Anh thật sự đang tìm dê con lạc đường à, nhìn anh khẩn trương như vậy, người không biết còn nghĩ rằng người nọ là con gái anh đó.” Lâm Tâm Nguyệt rất kinh ngạc, cô biết Cổ Trạch Sâm làm công tác xã hội, không ngờ lại bị cô đoán trúng: “Nhưng tên con dê con kia sao nghe quen tai quá vậy, hình như Tiểu Nhu có nói qua, Mon? Không phải là cô gái lần trước hăm hại anh, cô gái xem biến anh thành tên dê xồm đó à?”

“Ồ, đúng là cô ấy, nhưng sao hai người thân nhau từ lúc nào, ngay cả chuyện này cô ấy cũng nói em nghe.” Cổ Trạch Sâm rất kinh ngạc, Lương Tiểu Nhu cứ nhiên kể cho Lâm Tâm Nguyệt nghe chuyện này, anh rất tò mò không biết quan hệ của hai người thân đến mức nào.

“Quan hệ của bọn em vốn rất tốt, chỉ có anh không biết thôi. Chỉ có anh trừ làm pháp y anh còn nghề tay trái là tác giả viết tiểu thuyết, lại còn tham gia làm công tác xã hội hướng dẫn thiếu niên lầm đường lạc lối trở về đường ngay, anh đừng ép buộc khiến thân thể mình mệt mỏi nhá.” Lâm Tâm Nguyệt quan tâm nói.

“Đừng lo lắng, anh biết sắp xếp mà.”

Lâm Tâm Nguyệt thấy cô gái nhuộm tóc màu xanh lam, tức giận dùng dùng xông vào đây, nhìn một vòng chung quanh, sau đó cầm túi đi tới bên cạnh một cặp nam nữ trực tiếp tát vô mặt cô gái kia, cô gái kia cũng không vừa, liền giơ tay đánh lại, cô gái kia còn lôi kéo người con trai đó, điển hình là tình yêu tam giác, tiếc quá không nghe được bọn họ nói gì, Lâm Tâm Nguyệt tiếc nuối lắc đầu.

Cổ Trạch Sâm thấy Lâm Tâm Nguyệt nhìn chằm chằm phía bên cạnh mình, anh cũng nhìn theo tầm mắt cô, phát hiện khuôn mặt quen thuộc, lúc thấy cậu con trai kia muốn đánh cô gái đầu màu lam, anh liền chạy tới ngăn lại hành vi đánh phụ nữ của cậu ta.

Lâm Tâm Nguyệt thấy Cổ Trạch Sâm chạy đi, cô cũng chạy theo.

“Cậu muốn đánh phụ nữ à?” Cổ Trạch Sâm hất tay cậu con trai kia xuống, lạnh lùng hỏi.

“Mắc mớ gì tới anh? Là cô ta ra tay trước, có tin tôi đánh luôn anh không?” Cậu con trai cầm gậy tàn thuốc muốn đánh Cổ Trạch Sâm.

“Muốn đánh nhau phải không?”

33. Chương 38: Sự Hiểu Lầm Càng Nhiều, Bất Ngờ Xảy Ra Liên Tục 3

“Muốn đánh nhau phải không?”

“Muốn đánh nhau phải không?”

Lâm Tâm Nguyệt và Lương Tiểu Nhu đồng thanh nói, chỉ khác là Lương Tiểu Nhu thể cảnh sát trong tay, Lâm Tâm Nguyệt thì cầm đi động, màn hình hiện lên số 999, ngón tay đang ấn lên nút gọi, chỉ cần cô nhấn nhẹ một cái liền xong, Lâm Tâm Nguyệt chỉ muốn hù dọa cậu con trai tên Joe thôi, dù sao thì cô cũng không trông mong cảnh sát tới kịp lúc, cô chỉ tin năng lực của mình. Mặc dù cô không lợi hại lắm, nhưng vẫn dư sức đối phó với mấy tên côn đồ nhai nhép này, chỉ là cô không ngờ Lương Tiểu Nhu cũng xuất hiện ở chỗ này, Lâm Tâm Nguyệt thật khâm phục kịch bản của phim, diễn thật đúng lúc.

Cổ Trạch Sâm cũng ngạc nhiên khi thấy Lương Tiểu Nhu xuất hiện, nhưng rất nhanh anh liền khôi phục lại bộ dạng bình thường. Anh thấy gậy tàn thuốc trước mặt anh hướng về phía Lâm Tâm Nguyệt, liền nghiêng người đem cô che chở ở sau lưng, anh không muốn bạn gái mình bị thương đâu.

“Madam, sếp, coi như các người giỏi.” Joe không cam lòng nhìn bọn họ, đành chịu cảnh sát uy hiếp, lại nói đám người Cổ Trạch Sâm đông hơn hẳn, rút lui là lựa chọn khôn ngoan.

Cổ Trạch Sâm thấy Joe đã sợ không dám làm tới, nghĩ rằng mọi chuyện có thể chấm dứt, không ngờ lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Mon thấy bạn trai ở chung với đứa con gái khác rất là khó chịu, cô cực khổ ở bên ngoài làm việc giúp hẳn trả nợ, hẳn lại lêu lổng với đứa con gái khác trong quán bar, thậm chí còn đánh cô. Nhìn Cổ Trạch Sâm cẩn thận đem bạn gái kéo ra phía sau để bảo vệ, cô không hiểu tại sao đều là phụ nữ, vì sao cô ấy lại tìm được người đàn ông luôn che chở cô ấy, còn cô lại không được như thế. Mon càng nghĩ càng tức, mất hết lí trí dùng hết sức đẩy Joe về phía trước.

Joe không ngờ Mon sẽ đẩy hẳn, nhất thời đứng không vững ngã nhào ra đằng trước, còn gạt tàn thuốc trên tay hẳn trực tiếp ném về phía đầu Cổ Trạch Sâm.

Lâm Tâm Nguyệt luôn chú ý tới vẻ mặt có chút kì quái của Mon, thấy Mon đẩy Joe, nhưng lại không can thiệp, nhìn gạt tàn thuốc sắp đập vào Cổ Trạch Sâm, liền phản xạ có điều kiện đưa tay can thiệp giúp anh.

Cổ Trạch Sâm phản ứng nhanh hơn, lại lần nữa đem Lâm Tâm Nguyệt ở trước kéo mạnh lùi về sau một bước dài, rồi xa phạm vi nguy hiểm của gạt tàn thuốc, mắt lạnh nhìn Joe té dưới đất.

Joe thấy ánh mắt lạnh lùng của Cổ Trạch Sâm, cô nén nỗi sợ trong lòng nói: “Cái này không liên quan tới tôi, các người đều nhìn thấy là cô ta đẩy tôi, nên tôi mới ngã xuống.” Joe trốn tránh trách nhiệm chỉ vào Mon, sau đó cụp đuôi chạy trốn.

“Anh Sâm, xin lỗi, em không có cố ý.” Mon thấy thiếu chút nữa mình làm người bị thương, cũng thấy sợ sợ, cô chỉ muốn trút giận một chút, nào ngờ suýt gây ra họa, nhìn Joe không trách nhiệm vứt bỏ cô chạy trốn, cô hoang mang nói xin lỗi xong liền chạy theo Joe, nói cho cùng cô cũng chỉ là một thiếu nữ trong thời kì phản nghịch thôi.

“Không sao chứ? Về sau không được làm chuyện nguy hiểm như vậy nữa.” Cổ Trạch Sâm nghiêm túc nói, vừa nãy thấy gạt tàn thuốc xém đập vào cô, anh lo lắng rất nhiều.

“Không lẽ bắt em trở mặt nhìn anh bị gạt tàn thuốc đập vào đầu sao?” Lâm Tâm Nguyệt hiểu anh nói gì, cô phản bác lại thì bắt gặp khuôn mặt nghiêm túc của anh, ánh mắt chớp chớp, giọng nói càng lúc càng nhỏ.

“Chẳng lẽ em không biết nếu em bị thương, anh sẽ rất đau lòng sao?”

“Được rồi, Tâm Nguyệt chỉ là không muốn anh bị thương thôi, anh cũng đừng hung dữ với cô ấy như vậy.” Lương Tiểu Nhu đứng ra hòa giải kiềm bênh vực cho Lâm Tâm Nguyệt.

“Em cam đoan lần sau sẽ không như vậy.” Mới là lạ á!!!

“Còn có lần sau?” Cổ Trạch Sâm nhú mày, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Không có lần sau.” Lâm Tâm Nguyệt hơi cúi đầu, hơi lắc lắc cánh tay Cổ Trạch Sâm, đáng vẻ điềm đạm đáng yêu khiến người ta yêu thích, Lâm Tâm Nguyệt liếc lên liền thấy Lương Tiểu Nhu cười trộm khi thấy đáng vẻ cô làm nũng cam đoan với Cổ Trạch Sâm, trong lòng rơi lệ,..... Huhu hình tượng chói lọi cô vất vả xây dựng bị phá hủy trong nháy mắt.

“Nhưng, Tiểu Nhu sao cô lại ở đây?” Lâm Tâm Nguyệt hoài nghi hỏi.

“Tôi chỉ vừa vặn đi ngang qua đây thôi, thấy còn sớm nên đi dạo một chút, không ngờ gặp hai người ở chỗ này.”

“Ồ.” Lâm Tâm Nguyệt hoàn toàn hết chỗ nói, kịch bản là số 1.

Bởi vì ngày mai còn phải đi làm, không bao lâu sau ba người liền trở về nhà.

Sáng hôm sau, nhận được thông báo có án mạng, Lâm Tâm Nguyệt và nhân viên trong bộ pháp chứng tới hiện trường liền thấy Cổ Trạch Sâm đã đến khám nghiệm tử thi, cảnh sát thì lấy lời khai của người phát hiện ra án mạng.

Cô phát hiện hiện trường ngoài trừ túi ni lông có dây kéo chứa xác chết và băng keo dán không tìm được thứ gì khác. Lúc này, Lâm Tâm Nguyệt phát hiện vẻ mặt Lương Tiểu Nhu và Cổ Trạch Sâm đều không tốt, Cao Ngạn Bác cũng thấy vậy.

“Các người quen với người chết à?” Cao Ngạn Bác hỏi nhưng lại khẳng định.

“Là người hôm qua chúng tôi gặp trong quán bar.”

“Người gặp trong tối qua?” Lâm Tâm Nguyệt đến gần liền phát hiện cậu con trai kia: “Cậu ta không phải bạn trai cô Mon sao?” Lâm Tâm Nguyệt có chút lo lắng nhìn Cổ Trạch Sâm, cái này không phải nói Mon có thể là cô gái giết người vứt xác sao.

“Ừ ”

Lương Tiểu Nhu cũng nhớ tới, liền hỏi ông chú kia về hình dáng của cô gái ném xác, miêu tả của ông chú rất giống dáng người của Mon, thành viên trong tổ trọng án tìm được một cô gái, còn chưa biết sống chết, trải qua một hồi chứng thực mới xác nhận cô gái kia là Mon, dưới sự tra hỏi của cảnh sát, đám người Lâm Tâm Nguyệt tìm được địa chỉ nhà của Joe.

“Trước tiên chúng ta tìm xem trong nhà nạn nhân có vật chứng gì hay không?” Cao Ngạn Bác nghiêm túc nói.

Vào nhà Joe mới biết, nhà cậu ta lộn xộn như cái chuồng heo, Lâm Tâm Nguyệt liền phát huy nguyên tắc ‘Im lặng ngồi yên, mắt quan sát bốn phía, tai nghe khắp nơi.’ Lâm Tâm Nguyệt thấy cửa và cửa sổ đều mở toang, trên sàn nhà đều là đồ ăn vụn và rác rưởi, bên cạnh còn có những mảnh vỡ của ly tách và gậy đánh bóng chày.

Cái này thì phiền rồi đây, hoàn cảnh hiện trường càng rối loạn thì càng khó tìm được vật chứng có giá trị.

“Sếp Cao, hiện trường loạn như thế này, xem ra để lấy được vật chứng có ích chúng ta phải tốn thời gian chọn lọc rồi.”

“Đúng vậy.”

Bởi vì hiện trường quá lộn xộn, nhân viên bộ pháp chứng đều chia nhau ra đi tìm vật chứng, mang những thứ tìm được về bộ pháp chứng, sàng lọc ra những vật chứng có lợi, thích đáng giữ lại.

Lâm Tâm Nguyệt đem tư liệu xét nghiệm đưa cho Cao Ngạn Bác, kêu gọi người trong bộ pháp chứng lại họp, cùng nhau phân tích để xem vật chứng nào là thứ mọi người cần tìm.

“Khoa giám chứng nói, lấy được dấu vân tay của mười người trên người Joe, chứng thực một trong số những người đó là kẻ giết chết Joe, trong đó có một người còn đang bị thương chính là Mon, tám người còn lại cảnh sát còn đang theo dõi.”

“Ngoài ra, trên cửa vào gậy bóng chày đều có dấu vân tay của Joe và Mon, có thể nói Mon đã từng dùng gậy bóng chày này đánh Joe.” Lâm Tâm Nguyệt nói ra cách nghĩ của mình.

“Mặt khác, trên người của nạn nhân chúng ta tìm được chất huỳnh quang màu xanh, dùng FTIR và Sem kiểm tra qua, chứng thật đó là sơn móng tay, bên cạnh đó, sợi tóc trên người và đồ dùng hàng ngày trên người Joe đều là của Mon.”

“Joe và Mon là người yêu, bình thường hay tiếp xúc thân mật với nhau. Trên người Joe và đồ dùng sinh hoạt của cậu ta có sợi tóc của Mon cũng không có gì kì lạ.” Cao Ngạn Bác cau mày: “Bác sĩ Cổ nói, vết thương sau ót của Joe mới là đòn chí mạng, nói cách khác gậy bóng chày có thể là hung khí.”

“Nói vậy, Mon là nhân vật tình nghi thứ nhất.” Thế nên, mọi bằng chứng đều rất bất lợi đối với Mon. Lâm Tâm Nguyệt không biết phải nói gì với Cổ Trạch Sâm.

Bên bộ pháp chứng đang phiền não vì chuyện chứng cứ, bên tổ trọng án cũng đang điên đầu với Hà Vĩnh Chương.

Tâm Di của tổ trọng án nhận được tin tức người gặp người ghét, người gặp người đá, gặp rồi liền muosn đuổi đi – Hà Vĩnh Chương sắp được điều tới tiểu đội công tác của bọn họ.

Vì vậy, bọn người Thẩm Hùng càng nhức đầu với Lương Tiểu Nhu, thậm chí còn châm trà rót nước, chỉ hi vọng Lương Tiểu Nhu nhanh chóng đuổi Hà Vĩnh Chương ra khỏi đội, Lương Tiểu Nhu cũng thuận theo ý kiến của dân chúng kiên quyết không cho Hà Vĩnh Chương gia nhập đội.

Khi nhóm người Thẩm Hùng chuẩn bị giết heo ăn mừng, Lương Tiểu Nhu xem qua hồ sơ của Hà Vĩnh Chương liền ra quyết định đem lại ‘niềm vui’ bất ngờ cho cả bọn — đồng ý cho Hà Vĩnh Chương vào đội. Đáng tiếc, chuyện này đối với bọn người Thẩm Hùng không có gì chỉ có kinh, một lòng tràn ngập hi vọng và nhiệt huyết đều bị câu nói của Lương Tiểu Nhu dội nước lạnh, lụi tắt. Nhất thời, mỗi người đều như bóng bay xì hơi, uể oải vô cùng.

Bây giờ, mặc kệ là tổ pháp chứng hay là trọng án đều nhận được tin Mon đã tỉnh lại.

Lương Tiểu Nhu và Thẩm Hùng lập tức đến lấy lời khai của Mon.

“Mệnh của cô thật lớn còn có thể tỉnh lại, đáng tiếc bạn trai của cô không có may mắn như thế, có phải cô đã rat ay giết cậu ta hay không?” Hai mắt Lương Tiểu Nhu sáng ngời nhìn chòng chọc vào Mon, lạnh lùng ép hỏi.

“Tôi không có làm.” Mon hoảng sợ hét lớn.

“Nếu không phải cô giết cậu ta, vậy tại sao cô đem xác vứt đi, bản thân mình lại té xuống sườn dốc, hay là cô cùng người khác giết cậu ta, sau đó bị người kia giết người bịt miệng.” Thấy Mon im lặng không nói, Thẩm Hùng nhẹ giọng an ủi: “Tại sao không nói chuyện, chẳng lẽ cô muốn gánh tội thay người nào đó?”

“Nếu cô không nói thì không ai giúp được cô hết, chúng tôi tìm được dấu vân tay của cô trên gậy bóng chày và tế bào da của cô trong móng tay Joe, chứng tỏ cô và Joe từng có mâu thuẫn, hơn nữa, chúng tôi còn tìm thấy dấu sơn móng tay màu xanh biếc của cô trên người Joe, hiện tại chúng tôi có đủ lí do hoài nghi cô là hung thủ.” Lương Tiểu Nhu nhỏ giọng xuống, hi vọng Mon có thể nói ra sự thật.

“Madam, không có, tôi không có dùng sơn móng tay màu xanh.” Mon vội giơ tay lên để chứng minh, cô hơi chần chừ: “Đêm hôm đó...”

Mon đem mọi chuyện tối đó kể cho Lương Tiểu Nhu nghe, tối đó cô và Joe có tranh chấp, cô dùng gậy bóng chày đánh Joe bị thương, nhưng không có giết hẳn, cô vì men say mà ở lại phòng ngủ một đêm, tỉnh lại liền phát hiện Joe đã chết, bởi vì lo sợ nên cô mới tìm cái túi đem Joe nhét vào bên trong.

Bên này, Lương Tiểu Nhu gắng hỏi Mon. Bên kia, Lâm Tâm Nguyệt cầm báo cáo xét nghiệm tế bào da tìm được trong móng tay của Joe mà dở dấn.

“Sao vậy, kết quả báo cáo có vấn đề à?” Cao Ngạn Bác nhìn chằm chằm vào báo cáo của Lâm Tâm Nguyệt, mở miệng hỏi.

“Kết quả báo cáo xét nghiệm rất đúng, tế bào da trong móng tay Joe tương tự Mon, hơn nữa còn là nữ giới, cái này có thể là chị em hoặc là mẹ của cô ấy, nhưng em nhớ Sâm từng nói Mon là con gái một, không có chị em.”

“Vậy thì người này chỉ có thể là mẹ của Mon.”

“Ừm.”

“Lo cho Sâm à?”

“Anh Sâm theo vụ án của Mon rất lâu, không ngờ mọi chuyện lại xảy ra như vậy, hiện tại ngay cả dì Khanh cũng trở thành người bị tình nghi, nếu anh ấy biết nhất định sẽ khó chịu.” Lâm Tâm Nguyệt thở dài, lo lắng nói: “Hôm nay, anh ấy còn cố ý dân dì Khanh đi thăm Mon.”

“Chỉ cần bọn họ không có làm chuyện sai trái, nhất định phải có chứng cứ chứng minh họ trong sạch, chúng ta chỉ cần làm tốt chuyện của mình, không làm người khác bị tội oan là được, vả lại bây giờ chúng ta cần phải đem báo cáo này đưa adam Lương.”

Khi Lâm Tâm Nguyệt và Cao Ngạn Bác đến phòng tạm giam thì Lương Tiểu Nhu đã lấy lời khai của Mon xong, Cổ Trạch Sâm ở bên cạnh an ủi dì Khanh.

Lâm Tâm Nguyệt nhìn dáng vẻ gầy yếu của dì Khanh, mặt mũi hốc hác, cảm thấy bà ấy thật đáng thương, cực khổ đem con gái nuôi lớn, nhưng không ngờ đứa con lại hư hỏng tự phá hủy tương lai của mình, bây giờ còn trở thành người bị tình nghi, không hốc hác mới là lạ. Con cái đều là người đến đòi nợ, mấy lời này quả nhiên không sai.

Lương Tiểu Nhu xem xong kết quả báo cáo mà Lâm Tâm Nguyệt và Cao Ngạn Bác đưa tới, liền bắt đầu hoài nghi dì Khanh là hung thủ, nhưng trải qua một hồi chứng thực của bọn người Lâm Tâm Nguyệt thì dì Khanh không có nói láo. Lần thứ hai, Cổ Trạch Sâm kiểm tra lại thi thể Joe, mới phát hiện vết thương mới ở trên đầu hấn chính là nguyên nhân thật sự khiến Joe tử vong.

Trải qua điều tra, Lương Tiểu Nhu phát hiện màu sơn móng tay của Sue nhân viên bán hàng ngoài trời có màu sắc giống với màu sơn móng tay trên người Joe, ngày Joe chết, Sue cũng không có chứng cứ ngoại phạm.

Mặt khác, tổ trọng án cực khổ điều tra vụ án, Hà Vinh Chương lại gây chuyện, tiếng oán than đầy trời, tiếng oán niệm khắp nơi, thế nhưng mặc kệ nhóm Thẩm Hùng có nói gì, Lương Tiểu Nhu vẫn tin tưởng Hà Vinh Chương là một người cảnh sát tốt, càng cố gắng khích lệ anh ta hơn, đáng tiếc anh ta vẫn không thay đổi, vẫn còn làm theo ý mình.

Về phần Lâm đại tiểu thư của chúng ta thì đang đứng ngoài cửa văn phòng bạn trai cô, ngắm nghía dáng vẻ làm việc chăm chỉ của anh.

Dưới ánh chiết xạ của mặt trời, trên người Cổ Trạch Sâm toát ra một loại hấp dẫn rất đặc biệt. Quả nhiên, lúc đàn ông làm việc nghiêm túc là hấp dẫn nhất, đẹp trai nhất, lúc này hai tay Lâm Tâm Nguyệt nắm chặt trước ngực, hai mắt tỏa sáng nhìn chằm chằm Cổ Trạch Sâm, mắt ứa ra hai trái tim.

Bị tầm mắt ‘nóng bỏng’ của Lâm Tâm Nguyệt nhìn như thế, Cổ Trạch Sâm ngẩng đầu lên thấy ánh mắt Lâm Tâm Nguyệt đều biến thành trái tim hồng liền nở nụ cười sáng lạn. Đối với hành vi ngây ngô của Lâm Tâm Nguyệt, Cổ Trạch Sâm cảm thấy rất dễ thương, chắc chắn không có người nào ngờ được nhân vật truyền kì trong giới pháp chứng, người tao nhã, cẩn thận tỉ mỉ, có tài năng như Lâm Tâm Nguyệt trong đời sống riêng tư lại mơ hồ, lại thường hay quên, hơn nữa còn có chút mê giai, cô như vậy làm cho người ta cảm thấy chân thực, gần gũi hơn.

Thật ra, Cổ Trạch Sâm cũng không biết tính cách thật sự của trạch nữ Lâm Tâm Nguyệt, trong mắt của mọi người chỉ nhìn thấy một Lâm Tâm Nguyệt năng nổ trở thành nhân viên pháp chứng xuất sắc mà thôi.

A!!!! Nụ cười của Sâm thật đẹp! Sâm đang nhìn về phía cô! Á! Nhìn cô! Lâm Tâm Nguyệt nháy mắt một cái, xác định mình không có ảo giác lập tức thu hồi cặp mắt hình trái tim, bỏ tay xuống giả vờ sửa soạn lại quần áo, khước miệng cười nhàn nhạt, ưu nhã đi vào văn phòng của Cổ Trạch Sâm. Giống như người mê giai ban nãy không phải là cô, mười mấy năm sống ở Lâm gia lẽ nghi cô không quả thật không uống phỉ.

“Sâm, vừa rồi anh không nhìn thấy gì hết đúng không?” Lâm Tâm Nguyệt ngồi trước mặt Cổ Trạch Sâm, nhẹ nhàng hỏi, trong mắt đều là trần trụi đe dọa.

“À! Vừa rồi anh không có nhìn thấy cô gái nào mang vẻ mặt mê giai nhìn anh hết, thật sự á!” Cổ Trạch Sâm cười hết sức vô tội, giả hoạt chột lóe lên trong mắt.

Oa oa... Thấy rồi, thấy rồi, thấy rành rành luôn rồi!!! Nụ cười trên môi Lâm Tâm Nguyệt đột nhiên cứng đờ, có chút ai oán nhìn Cổ Trạch Sâm, ánh mắt như muốn nói: Anh là người xấu, anh bắt nạt em!!

“Được rồi, anh đầu hàng. Anh không thấy gì hết, đừng dối nữa ha!”

“Thôi, em đại nhân đại lượng liền miễn cưỡng tha cho anh.” Về mặt được lợi còn khoe khoang của Lâm Tâm Nguyệt héch lên trời, như nói: Em là người tốt, mau cảm ơn em đi!

“Vâng.” Cổ Trạch Sâm lắc đầu, bất đắc dĩ nói.

“Sao, hiện tại tâm trạng của anh tốt hơn rồi chứ?”

“Ừ, cảm ơn em!” Cổ Trạch Sâm biết Lâm Tâm Nguyệt vì muốn an ủi mình nên mới làm thế.

“Thật ra, anh không cần lo lắng chuyện của dì Khanh và Mon, bên pháp chứng bọn em đã tìm được chứng cứ ăn khớp với lời bọn họ khai, chỉ cần tìm thấy hung khí có hình như răng chó là có thể chứng minh họ vô tội, huống chi nếu hai mẹ con họ không có giết người, chúng ta nhất định tìm ra chứng cứ giúp họ giải oan.” Lâm Tâm Nguyệt an ủi.

“Yên tâm đi, anh không sao. Tâm Nguyệt, ngày mai là ngày vụ án của chị hai khép lại, em có thể đi chung với anh không?” Cổ Trạch Sâm nắm tay Lâm Tâm Nguyệt hỏi.

“Đương nhiên có thể, anh đã có thể buông xuống thì tốt rồi, ngày mai hi vọng sếp Cao cũng có thể bỏ xuống chuyện chị Dao, bắt đầu lại một lần nữa.” Ngày mai, vụ kiện của chị Dao sẽ kết thúc, cô biết bạn trai đã có thể buông xuống, hiện tại cô hi vọng bạn thân kiêm anh rể của anh cũng có thể đứng lên đi tiếp.

“Em yên tâm, anh sẽ khuyên nhủ anh ấy, nhất định anh ấy có thể khôi phục lại như cũ.” Cổ Trạch Sâm hiểu rõ Cao Ngạn Bác hơn bất kỳ ai, anh cảm thấy người đàn ông tràn đầy tự tin kia rất nhanh sẽ phấn chấn trở lại, dù cho đau khổ cỡ nào thì anh ấy cũng sẽ đứng lên được bởi vì anh ấy là Cao Ngạn Bác.

Ngày hôm sau, vụ kiện Cổ Trạch Dao kết thúc, Lương Tiểu Nhu cũng đến nghe xét xử, tội danh ngộ sát của chị Ngọc được thành lập, xét xử ngồi tù 6 năm, kéo dài thời hạn 2 năm, nghe xong tòa án thẩm vấn và phán quyết đối với chị Ngọc, nhóm người Cao Ngạn Bác mang tâm trạng nặng nề trở về. Vừa ra khỏi cửa, vợ chồng chị Ngọc đuổi tới, đứng trước mặt Cổ Trạch Sâm nói một tiếng xin lỗi, rồi đi tới Cao Ngạn Bác. Lâm Tâm Nguyệt ôm cánh tay Cổ Trạch Sâm, cô không biết nói gì để an ủi anh ngoại trừ yên lặng tiếp thêm sức mạnh cho anh.

Cao Ngạn Bác bị chị Ngọc ngăn lại, anh xoay người đưa lưng về phía chị. Mặc dù trên lí trí anh có thể tha thứ cho chị, nhưng nói về tình cảm chị là người giết chết người vợ anh yêu thương, anh vẫn không có biện pháp đối mặt với chị.

“Sếp Cao, xin lỗi, tôi cho rằng toa thuốc kia có thể chữa hết bệnh cho bà Cao, không ngờ lại hại chết bà ấy, tôi có lỗi với bà Cao, tôi có lỗi với sếp Cao. Xin lỗi sếp Cao, cho dù không phải ngồi tù cả đời này tôi cũng không thể yên lòng, các người đánh tôi chửi tôi cũng được, xin các người đừng im lặng như vậy.” Chị Ngọc càng nói càng kích động, thậm chí còn quỳ xuống cầu xin tha thứ.

Lâm Tâm Nguyệt và Lương Tiểu Nhu vội vàng đỡ chị Ngọc đứng lên, khuyên nhủ chị ấy.

“Chị Ngọc, đừng như vậy, chị mau đứng lên đi.”

“Phải đó, chị Ngọc đứng lên đi, sếp Cao đã tha thứ cho chị rồi, nếu không anh ấy sẽ không nói giúp chị trước tòa đâu.”

Mặc kệ Lâm Tâm Nguyệt và Lương Tiểu Nhu khuyên thế nào thì chị Ngọc cũng không chịu đứng lên, chị chờ Cao Ngạn Bác mở miệng chị mới chịu đứng lên. Cao Ngạn Bác hi vọng chị nhớ kĩ bài học này, để cho chị biết tuy mọi chuyện chị làm đều xuất phát từ lòng tốt, nhưng việc làm ấy cũng chỉ là hành động ngu xuẩn.

Ánh nắng ấm áp lan rộng, chiếu sáng khắp mọi nơi, một ngày mới lại bắt đầu.

Lương Tiểu Cương ngồi trước mặt Cao Ngạn Bác, đang cùng anh bàn luận một vấn đề khó, có tính khiêu chiến mới.

Lương Tiểu Cương nhìn gương mặt cực kì nghiêm túc của Cao Ngạn Bác, trong lòng rên rỉ, huhu... vì sao người chỉ dẫn anh lại là sếp Cao mà không phải chị Lâm Tâm Nguyệt... Huhu sếp Cao, em biết em không có tự tin lại thiếu chủ kiến, dễ dàng bị dao động, em không có to gan bằng Đinh Đình, dũng cảm đưa ra ý kiến, em nhất định sẽ sửa chữa mà, anh không cần cười như vậy với em, chị Tâm Nguyệt, chị ở đâu, mau trở về đi.

Chuyển ống kính, khu thương mại phồn hoa, các âm thanh ồn ào không đếm xuể, hiện tại Lâm Tâm Nguyệt đang đội ánh nắng mặt trời, cầm điện thoại di động hỏi: “Tiểu Nhu, cô nói cửa hàng hải sản ở chỗ nào, tôi tìm không thấy.” Mất Lâm Tâm Nguyệt tìm kiếm xung quanh tìm kiếm cửa hàng mà Lương Tiểu Nhu nói, đang lúc cô mừng rỡ nói với Lương Tiểu Nhu: “Tiểu Nhu, tôi tìm thấy rồi, thôi nha, không nói nữa, tôi cúp máy đây. Bye!”

Muốn hỏi tại sao cô lại có mặt ở đây? Đó là vì cô biết ông nội mình sắp trở về Hong Kong, cô muốn mua vài món về nấu bồi bổ thân thể cho ông.

Lúc Lâm Tâm Nguyệt vui vẻ mua đồ mình cần xong xuôi, chuẩn bị trở về thì đột nhiên phía sau có người đàn ông xông lên, giật túi xách của cô bỏ chạy.

Lâm Tâm Nguyệt sợ ngây người, lập tức phản ứng đuổi theo tên đàn ông kia, cô vất vả lắm mới tìm được cửa hàng này dưới ánh nắng gay gắt, cực khổ mua xong mọi thứ, chuẩn bị trở về hưởng thụ mấy điều hòa thì tên chết tiệt này giật đồ cô, khắp người Lâm Tâm Nguyệt tỏa ra oán niệm quất: “Thằng khốn! Đứng lại cho chị! Bớ người ta ăn cướp!”

Tên cướp thầm nghĩ, bà chị à, tôi chỉ cướp cái túi của cô thôi mà, đâu cần thiết bày ra bộ dạng như tôi là kẻ thù giết cha giết mẹ như vậy chứ, con gái thời nay đều như bà chần lừ, thói đời thay đổi!

Nếu Lâm Tâm Nguyệt nghe được lời nói thầm của tên cướp, cô nhất định đem tên cướp này giày xéo một trận, cho nên tên kia nên cảm thấy may mắn hần vừa nhặt cái mạng trở về.

Lâm Tâm Nguyệt đuổi theo tên cướp qua mấy con đường, đang sắp đuổi kịp thì con hẻm bên cạnh có người xông ra, cả hai đụng vào nhau, cô còn chưa kịp phản ứng thì bóng dáng quen thuộc đã đem người đụng vào cô giữ lại.

“Madam Mã?” Lâm Tâm Nguyệt thấy rõ bóng dáng quen thuộc kia là ai, cô không ngờ lại gặp cô ấy ở đây.

“Là cô, không sao chứ?” Mã Quắc Anh cũng bất ngờ khi gặp Lâm Tâm Nguyệt, cô có ấn tượng rất tốt về Lâm Tâm Nguyệt, dù sao thì Lâm Tâm Nguyệt cũng là người đầu tiên nói cho cô biết dùng tâm lý học cũng có thể bắt tội phạm, cũng là người đầu tiên không sợ vẻ ngoài lạnh lùng của cô: “Cảm ơn, nếu không phải cô đụng vào hần, tôi không thể bắt được hần rồi.”

“Không cần khách sáo.” Lâm Tâm Nguyệt thở dài: “Tôi giúp cô bắt tội phạm, còn phạm nhân của tôi lại chạy thoát.” Điện thoại di động của cô, tiền của cô, thẻ của cô, túi xách số lượng có hạn của cô, tại sao cô lại xui xẻo như thế chứ, thật vất vả mới mua được đồ, hiện tại tiền cũng mất, túi xách cũng không còn, hải vị cũng bay theo gió. Trong khi Lâm Tâm Nguyệt còn đang thương tiếc tưởng niệm hải vị và túi xách của cô thì...

Cấp dưới của Mã Quắc Anh đã bắt được tên cướp kia, cầm túi xách đi tới: “Madam, lúc chúng tôi đánh bọc phách bên kia phát hiện tên trộm này, không biết xách này của ai?”

“Á, là tên giật túi xách của tôi, cái túi xách này là của tôi.” Lâm Tâm Nguyệt chỉ vào tên cướp kêu lên.

“Đem tên cướp này dẫn về sở cảnh sát.” Mã Quắc Anh ra lệnh, xoay người đưa túi xách cho Lâm Tâm Nguyệt: “Cô kiểm tra lại xem có mất thứ gì không?”

“Không có, cảm ơn” Lâm Tâm Nguyệt nhận lấy túi xách, mở ra kiểm tra, thấy mọi thứ còn đủ, câu môi cười với Mã Quắc Anh nói cảm ơn.

“Vậy chúng tôi về sở cảnh sát trước.”

“Ừ.”

Giờ phút này, Lâm Tâm Nguyệt không có chút ý tới cùi chỏ của cô bị trầy xước, sau đó cô rất hối hận vì sự sơ ý này.

Lâm Tâm Nguyệt không ngờ cô và Mã Quắc Anh có duyên với nhau như vậy, mới sáng còn gặp cô, đến khi tan việc cũng gặp cô ấy ở siêu thị.

“Madam Mã.” Lâm Tâm Nguyệt cười tươi, ung dung đi đến chào hỏi Mã Quắc Anh.

“Là cô nữa à.” Mã Quắc Anh nhàn nhạt đáp. Nếu Lâm Tâm Nguyệt không biết trước tính tình lạnh nhạt của Mã Quắc Anh, cô chắc chắn cho rằng Mã Quắc Anh ghét cô.

“Không ngờ madam Mã cũng biết nấu nướng.” Lâm Tâm Nguyệt nhìn vào giỏ xe của Mã Quắc Anh nói.

“Không lẽ nhìn tôi chẳng giống người biết nấu cơm?”

“Là rất không giống! Cô là nữ thanh tra dũng mãnh, khó mà tưởng tượng ra được bộ dáng cô xuống bếp nấu cơm.”

“Đúng là tôi rất ít xuống bếp, nhưng hôm nay sức khỏe của mẹ tôi không tốt, tôi muốn nấu chút canh cho bà uống.” Mã Quốc Anh cũng không hiểu tại sao cô lại thoải mái đem chuyện mình biết nói ra cho Lâm Tâm Nguyệt nghe như vậy, có lẽ vì trên người Lâm Tâm Nguyệt có hơi thở ấm áp.

“Thế à? Vậy cô lựa nguyên liệu phải chú ý nhé, bởi vì có chút canh người bị bệnh cao huyết áp không thể uống. Hơn nữa, có chút canh rất dễ gây nóng trong người, cho nên cần phải chú ý đặc biệt vào.” Lâm Tâm Nguyệt biết Mã Quốc Anh là người con hiếu thảo, đối xử với mẹ mình vô cùng tốt, cho dù ở ngoài làm việc có bao nhiêu mệt mỏi, chịu đựng bao nhiêu uất ức, trở về nhà lúc nào cô cũng tươi cười vui vẻ với mẹ, đây cũng là nguyên nhân Lâm Tâm Nguyệt có ấn tượng tốt với Mã Quốc Anh. Đương nhiên có thể làm bạn tốt, bởi vì Lâm Tâm Nguyệt cũng rất coi trọng người nhà.

“Ừa, vậy cô có biết canh nào có lợi cho người bị cao huyết áp không, những thứ người cao huyết áp không thể ăn, những món có thể.” Vừa nghe tới chuyện liên quan đến sức khỏe của người thân, Mã Quốc Anh luôn lạnh lùng đều khẩn trương, lập tức lo lắng hỏi tới.

“Súp rong biển ngũ vị, canh tổ yến nấu rong biển... mấy món canh này đều có lợi cho người cao huyết áp, hơn nữa cách làm cũng rất đơn giản, mặt khác khi lựa chọn thức ăn cũng phải chú ý, cái nào không thể cho vào nấu chung, tựa như hai cái này.” Lâm Tâm Nguyệt cầm thịt heo trong khu thịt và củ ấu trong giỏ xe của Mã Quốc Anh, giải thích: “Bình thường thực vật nhìn đều như nhau, nhưng nếu đem hai thứ nấu chung sẽ gây đau bụng, còn nữa chọn nguyên liệu nấu ăn cũng phải chú trọng, giống như miếng thịt này, chất lượng thịt tốt, mỡ trắng lại cứng rắn, bên ngoài thịt thường có một màng khô ráo, chất thịt dai, co dãn nhiều, dùng ngón tay nhấn vào thử sẽ thấy chỗ lõm nhanh chóng phục hồi như cũ.”

“Thì ra mua đồ ăn nấu một bữa cơm cũng phải chú ý nhiều như vậy, nhiều kĩ xảo thế này còn phức tạp hơn tra án nữa. Tôi cho rằng cô tài giỏi trong công việc thôi, nào ngờ việc bếp núc cô cũng không kém.” Mã Quốc Anh cười nhạt nói, không thể không bội phục cô gái trước mắt này.

“Quen tay hay làm thôi, chỉ cần cô đi siêu thị nhiều, nấu cơm nhiều, tôi tin cô sẽ quen thuộc như tôi thôi, đương nhiên tôi cũng không ngại làm người tư vấn cho cô.” Lâm Tâm Nguyệt nói giỡn, cười khẽ.

“Vậy tôi không khách sao nữa.”

Lâm Tâm Nguyệt và Mã Quốc Anh vừa đi mua đồ vừa nói chuyện, rất nhanh liền đem nguyên liệu nấu ăn mua xong, hai người xách túi lớn túi nhỏ ra khỏi siêu thị.

Nhưng nguyên bản Mã Quốc Anh đang vui vẻ vừa ra khỏi cửa siêu thị nhìn người trước mặt liền âm u.

Lâm Tâm Nguyệt nhìn theo tầm mắt Mã Quốc Anh, liền thấy ba người đàn bà ăn mặc như quý bà, một trong số đó bày ra vẻ mặt ghét bỏ nhìn Mã Quốc Anh: “Hèn gì hôm nay tôi xui xẻo như vậy, thì ra là vì thấy quý đáng ghét.”

Lâm Tâm Nguyệt nhìn vẻ mặt không thay đổi của Mã Quốc Anh, cũng thấy hơi khó xử cho cô ấy, đường đường là nữ cảnh sát, dù đối mặt với tội phạm giảo hoạt như thế nào thì cũng mềm miệng linh hoạt, chưa bao giờ chịu thiệt, nhưng vì mẹ mình, cô chỉ có thể nuốt giận vào bụng.

“Xem ra ngày sau ra đường phải coi hoàng lịch mới được, nếu không chắc chắn sẽ bị quý quần thân, bị khắc chết, dù sao người nào đó rất giỏi khắc chết người khác.” Quách Khởi Phân nói tới ‘người nào đó’ ánh mắt liền liếc Mã Quốc Anh, ý đồ rất rõ ràng. Quách Khởi Phân cảm thấy hôm nay bà rất xui xẻo, chơi mạng chược thì bị thua sạch, ngồi xe đi nửa đường thì xe bị hư, đứng ven đường nửa tiếng đồng hồ cũng không thấy được chiếc xe nào hết, nói tóm lại là nhìn ai cũng không vừa mắt, liền đem mọi bực dọc trút lên đầu madam Mã của chúng ta.

Mã Quốc Anh vì mẹ mình nên chỉ có thể nuốt giận vào bụng, nhưng Lâm Tâm Nguyệt thì không có cách nhìn bạn mình bị người khác bắt nạt, thật ra Lâm Tâm Nguyệt cũng không thấy ghét người đàn bà này, cảm thấy bà ta còn đỡ hơn mấy quý bà miệng cười nhưng trong bụng một bồ dao găm, cô cho rằng loại người có chuyện gì cũng để trên mặt tốt hơn, mặc dù không ghét nhưng cô cũng không để cho bà ta ăn hiếp bạn cô.

“Đúng đó, nên coi ngày hoàng lịch, nếu chọn được ngày thì nhớ nói trước cho chúng tôi biết. Ngày đó, chúng tôi tuyệt đối sẽ không bước ra khỏi cửa một bước, miễn cho gặp phải bà _điên!” Lâm Tâm Nguyệt hung ác nói, còn đem hai chữ ‘bà điên’ nhấn mạnh.

“Mày, mày...” Quách Khởi Phân bị Lâm Tâm Nguyệt chọc tức, ‘mày’ nửa ngày cũng không thể nói tiếp được chữ nào.

Đúng lúc có xe chạy đến, Quách Khởi Phân để lại một câu rồi cun cút: “Ồ gần cô ta, nhất định sẽ gặp chuyện xúi quẩy.”

Mã Quắc Anh nhìn thấy người đàn bà kia liền biết bà ta sẽ kiếm chuyện với cô, cô trừ cách nhẫn nhịn thì không có biện pháp khác, cô không đành lòng để mẹ bị khó xử, nếu cô đáp trả bà ta nhất định sẽ tìm mẹ gây chuyện. Cô vốn chuẩn bị ăn mắng, không ngờ Lâm Tâm Nguyệt lại đứng ra giúp cô.

“Chuyện hôm nay, cảm ơn cô nhiều, cô Lâm.” Sự kinh ngạc chợt lóe trong mắt Mã Quắc Anh, nói cảm ơn.

“Nếu muốn cảm ơn thì đừng gọi tôi là cô Lâm nữa, trực tiếp kêu tên tôi là Tâm Nguyệt đi” Lâm Tâm Nguyệt nhìn Mã Quắc Anh cười nói.

“Được, vậy cô cũng đừng kêu tôi là madam Mã nữa, gọi tôi là Bell đi.” Mã Quắc Anh gật đầu, cũng nói rõ, cô nhìn nụ cười ấm áp của Lâm Tâm Nguyệt tỏa sáng dưới ánh nắng, thầm nghĩ kết giao với người bạn như thế này cũng không tệ.

Tình hữu nghị giữa phụ nữ với nhau rất kì lạ, một giây trước còn hỏi thăm nhau như người xa lạ, giây kế tiếp liền trở thành bạn bè của nhau, hơn nữa còn có thể làm bạn bè kẻ vai sát cánh.

34. Chương 39: Gặp Người Lớn = Hồng Môn Yến (1)

Buổi tối, bóng đêm dày đặc, trong nhà Cao Ngạn Bác cũng nồng đậm thú vị, ngay cả chị Hằng cũng trốn sau rèm mây cười trộm.

Cao Ngạn Bác thông dong ngồi trên sô pha, hai chân tréo nguẩy, nhắm nháp cà phê thơm nồng, rất hứng thú nhìn hai người trước mắt.

Tay Cổ Trạch Sâm cầm cùi chỏ Lâm Tâm Nguyệt, mắt lạnh lườm nụ cười nịnh hót trên gương mặt Lâm Tâm Nguyệt, miệng không ngừng lẩm nhảm: “Sáng sớm em nói muốn đi mua hải vị, cuối cùng lại chạy đi bắt kẻ cướp, trộm không bắt được đã đành, hải vị đánh mất thì thôi, còn khiến bản thân bị thương như thế này, em là nhân viên pháp chứng không phải cảnh sát, có cướp em không biết báo nguy à?”

Lâm Tâm Nguyệt bĩu môi, bộ dạng người vô tội nhỏ giọng phản bác: “Nhưng hửn cướp túi xách của em, hơn nữa...” Chờ cảnh sát tới, người đã chạy mất tiêu rồi, dưới ánh mắt lạnh lẽo của Cổ Trạch Sâm, Lâm Tâm Nguyệt liền ngoan ngoãn đem lời còn lại nuốt vô bụng, bộ dạng như cô dâu nhỏ cúi đầu nhận sai.

“Bản thân bị thương cũng không biết, đến lúc ăn cơm mới phát hiện, kết quả vết thương càng thêm nặng, biết bị thương còn không chịu xử lí, em không biết quan tâm bản thân mình sao.” Ngoài miệng Cổ Trạch Sâm trách móc, nhưng động tác xử lí vết thương của anh vẫn rất dịu dàng, anh rất tức giận đối với hành động này của Lâm Tâm Nguyệt. Anh thật không hiểu nổi bạn gái nhà mình, đối với người khác lại cẩn thận chu đáo, khôn khéo ghê lắm cơ, nhưng đối với bản thân lại hết sức tùy tiện, luôn gây ra chuyện không cẩn thận bị thương, anh thật sự muốn gõ đầu cô một cái đau.

Lâm Tâm Nguyệt cảm thấy Cổ Trạch Sâm vẫn còn xu thế kéo dài, lập tức làm bộ đáng thương đưa mắt cầu cứu nhìn sang Cao Ngạn Bác.

[Sếp Cao, cứu em với!]

(Cô không thấy cậu Sâm đang rất nóng à? Tôi mở miệng chẳng khác nào thêm dầu vô lửa?) Cao Ngạn Bác nhú mày, về mặt đành bó tay, nhưng về mặt của anh chính là đang coi kịch vui, hưởng chi lần đầu tiên anh thấy đáng về như gà mẹ của thằng em rể này, thật đúng là thú vị.

[Sếp Cao, anh không thể thấy chết mà không cứu.]

(Không cứu thì sao?)

[Sau này ăn cơm, không nấu phần cho anh, không cho anh làm bóng đèn, không cho anh xem trò vui, không cho...]

(Ngừng! Tôi sợ cô rồi!) Khổng Phu Tử không lừa gạt chúng ta, đúng là chỉ có phụ nữ và tiểu nhân là khó nuôi.

[Sếp Cao, anh đúng là ‘người tốt’] Lâm Tâm Nguyệt phát cho Cao Ngạn Bác cái thẻ người tốt.

“Khụ, tôi thấy Tâm Nguyệt biết sai rồi, cậu tha cho cô ấy đi.” Cao Ngạn Bác bị ‘anh đúng là người tốt’ của Lâm Tâm Nguyệt làm anh suýt sắc cà phê, đặt ly cà phê xuống, lườm Lâm Tâm Nguyệt, làm bộ ho khan một chút, cô gái này nhất định cố ý trả thù anh.

Lâm Tâm Nguyệt quay đầu lại, hai mắt rưng rưng đầm lệ nhìn Cổ Trạch Sâm, nghe Cao Ngạn Bác nói, cô vội vàng gạt đầu phụ họa, dùng cánh tay không bị thương ôm tay Cổ Trạch Sâm làm nũng: “Em biết sai rồi, sau này không bao giờ sơ ý như vậy nữa, Sâm, anh đừng giận nữa mà, tha cho em một lần đi.”

“Thật sự biết sai rồi sao, về sau không được làm chuyện lỗ mãng như vậy.” Cổ Trạch Sâm nghiêm túc nói.

“Ừ, không dám nữa...” Lập tức Lâm Tâm Nguyệt y như con gà con mổ thóc, chỉ thiếu chỉ tay lên trời thề thốt thôi.

“Em làm được mới tốt.” Cổ Trạch Sâm không vui nói.

“Nhất định được, em biết Sâm tốt nhất mà!” Lâm Tâm Nguyệt cười, nhào vô lòng Cổ Trạch Sâm.

“Cẩn thận cánh tay của em kìa, coi chừng làm nó bị thương nữa.” Cổ Trạch Sâm đỡ cô, bộ dạng ‘thật hết cách với em’.

“Aiz, tôi thật sự chịu không nổi nữa rồi, một người muốn đánh, một người chịu đánh, kẻ dư thừa như tôi vẫn là rút về phòng nghỉ ngơi thôi.” Cao Ngạn Bác lắc đầu, cầm ly cà phê đi về phòng.

“Em nha!” Thấy Cao Ngạn Bác về phòng, Cổ Trạch Sâm cứng chiều nhéo nhéo mũi Lâm Tâm Nguyệt.

“Em không có làm cái gì hết.” Lâm Tâm Nguyệt vô tội chớp chớp mắt.

“Anh đưa em về.”

“Dạ.”

Hôm sau, vụ án của Mon có phát hiện mới, bộ pháp chứng tìm ra dấu son môi trên khăn giấy trong nhà của Joe, loại son này là do người thường xuyên làm việc ở ngoài trời dùng, bởi vậy mới tìm ra bạn thân của Sue, cô Funny lên lút hẹn hò với Joe, DNA trên khăn giấy cũng được chứng minh là của Funny, đồng thời chứng thực Funny có đến hiện trường án mạng.

Mon, dì Khanh, Sue, Funny cả bốn người phụ nữ đều gây thương tích trên người Joe, lại không có chứng cứ chứng minh người nào là hung thủ, hơn nữa hung khí dẫn đến cái chết của Joe vẫn chưa tìm ra.

Bởi vậy Cao Ngạn Bác, Lâm Tâm Nguyệt và Cổ Trạch Sâm đi tới trung tâm mua sắm tìm kiếm vật thể có hình răng chó có khả năng trở thành hung khí. Lâm Tâm Nguyệt biết hung khí là gì nhưng cô không thể nói ra, nhưng cô có thể gợi ý, nhưng mà nhìn hai người đàn ông ưu tú râu rĩ trước một đồng đồ dùng làm bếp cô cảm thấy có chút buồn cười.

Cao Ngạn Bác thấy Lâm Tâm Nguyệt cười trộm, liền nghi ngờ hỏi: “Tâm Nguyệt, nghĩ tới chuyện gì vui à, chia sẻ với mọi người chút đi.”

“Không có gì, chỉ là hai anh không cảm thấy cảm thấy hai người đàn ông đứng trước một đồng dụng cụ nấu bếp thảo luận hung khí giết người, hai anh không thấy quái lạ lắm à. Người ta nhìn thấy là dụng cụ nấu

ăn, các anh lại nhìn thành hung khí giết người, may là em không phải phụ nữ dốt nát, bằng không sẽ bị hai anh hù chết hoặc coi các anh là bệnh nhân tâm thần. Hơn nữa, đồ dùng làm bếp nhỏ như vậy làm sao có thể đập nứt sọ được chứ, lại nói chúng ta đã lục tung nhà Joe lên, cũng không tìm thấy vật gì có hình răng chó, mặt khác lấy tính cách của Joe, anh ta biết xuống bếp nấu nướng gì à?”

“Em không nói chúng tôi còn chưa phát hiện, những đồ vật nhỏ này không thể trở thành hung khí được, bởi vì màng não rất cứng rắn có tác dụng chống sốc, cho nên mấy thứ này không thể dẫn đến vết thương chí mạng.” Cổ Trạch Sâm nhìn đồ làm bếp phụ họa nói.

“Hai người một bên xướng một bên họa thật là hợp lí. Tôi không muốn ủng hộ cũng không được, xem ra không thể làm gì khác hơn rồi.” Cao Ngạn Bác thả đồ làm bếp trên tay xuống.

Song, lúc bọn họ rời đi, bước lên thang cuốn vô tình thấy một cậu bé tinh nghịch đụng phải người phụ nữ làm áo bà ta rơi xuống, còn giẫm lên áo. Cao Ngạn Bác phát hiện vết in trên áo khoác của người phụ nữ đó rất trùng khớp với vết thương sau ót Joe, từ đó nhận được gợi ý, cộng thêm lời khai của Funny, Joe từng ngã trên thang cuốn xuống, bởi vậy não của Joe đập mạnh vào thang máy dẫn đến xuất huyết não, không cứu kịp thời mà chết.

Bốn người phụ nữ được chứng minh là vô tội, Lâm Tâm Nguyệt và Cổ Trạch Sâm cùng nhau đến báo tin này ẹ con dì Khanh biết, hai mẹ con ôm nhau vừa cười vừa khóc. Cổ Trạch Sâm vui mừng thấy Mon hứa hẹn sẽ hiểu thuận với mẹ, anh biết qua chuyện lần này nhất định Mon sẽ thay đổi, nhưng mà Lâm Tâm Nguyệt thấy Mon nhìn Cổ Trạch Sâm như nhìn mối tình đầu của thiếu nữ, lại nhìn vẻ mặt vui mừng của Cổ Trạch Sâm, Lâm Tâm Nguyệt không biết là nên cảm thấy may mắn vì ở phương diện nào đó bạn trai cô thật là thiếu muối, hay là thương hại Mon chọn sai đối tượng. Đương nhiên không thể phủ nhận Cổ Trạch Sâm là người đàn ông tốt, đáng tiếc anh là hoa đã có chủ, hơn nữa bản thân Cổ Trạch Sâm đã tìm được người để anh yêu sâu sắc nhất, cho nên đoạn tình cảm này của Mon đã sớm nhìn ra kết quả, Lâm Tâm Nguyệt nhớ tới kết quả cuối cùng của Mon, lại nhìn hình ảnh hạnh phúc của hai mẹ con, trong lòng Lâm Tâm Nguyệt lặng lẽ quyết định.

Trước khi rời đi, Mon thần bí kéo Lâm Tâm Nguyệt ra chỗ khác, nói: “Tôi thích anh Sâm, từ bây giờ cô chính là tình địch của tôi.”

Lâm Tâm Nguyệt nhìn vẻ mặt ngay thẳng của Mon, oán hận trợn mắt nhìn Cổ Trạch Sâm cười vô tội, vì vậy tình địch số một của Lâm Tâm Nguyệt hoa lệ ra đời.

Trong lúc Lâm Tâm Nguyệt còn đang đau đầu chuyện tình địch thì tại sân bay Hong Kong, chuyến bay từ Mĩ đến lặng lẽ hạ cánh.

Vụ án kết thúc, Lương Tiểu Cương lại có phiền não rồi, bởi vì tối qua Lương Tiểu Nhu phát hiện cậu mợ rằng khôn. Hôm nay, Lương Tiểu Nhu muốn dẫn cậu đi đến nha sĩ, từ nhỏ Lương Tiểu Nhu đã sợ gặp nha sĩ nên suốt ngày cậu luôn lo lắng nhìn chằm chằm vào điện thoại, cậu rất sợ Lương Tiểu Nhu đến đây.

Lâm Đình Đình phát hiện Lương Tiểu Cương hoảng sợ, đổ mồ hôi, chân rung liên hồi thăm: “Tiểu Cương, anh không sao chứ? Nhìn bộ dạng của anh không thích hợp cho lắm.”

“Tôi không sao, Đình Đình, lát nữa điện thoại của tôi reo lên, cô giúp tôi nghe nha, nói tôi không rảnh là được.” Lương Tiểu Cương đáng thương nhìn Đình Đình.

“Có đôi lúc, có một số chuyện trốn tránh cũng là vô dụng.” Lâm Tâm Nguyệt vừa đi ra khỏi phòng, đem hồ sơ giao cho Lâm Đình Đình, quay lại cười sáng lạn với Lương Tiểu Cương.

“Chị.”

“Chị Tâm Nguyệt, chị chưa biết xảy ra chuyện gì mà, em đâu có trốn tránh.”

“Tôi đúng là không biết chuyện gì xảy ra, tôi chỉ thấy nửa bên mặt của cậu sưng lên rất dữ dội, cộng thêm bây giờ cậu rất sợ Tiểu Nhu gọi điện thoại tới.” Lâm Tâm Nguyệt thấy Lương Tiểu Cương hoang mang sợ hãi vì phải đi gặp bác sĩ nha khoa.

“Chị Tâm Nguyệt, sao chị biết em đang đợi điện thoại của chị hai em?” Lương Tiểu Cương đứng lên, trợn mắt nhìn Lâm Tâm Nguyệt.

“Ở chốn này, người có thể khiến cậu khấn trương, trái vâng phải dạ trừ Tiểu Nhu ra còn có ai nữa chứ.”

“Chị Tâm Nguyệt, chị thật giỏi, như vậy cũng bị chị đoán trúng.”

“Chị tôi đương nhiên giỏi rồi!” Lâm Đình Đình ôm cánh tay Lâm Tâm Nguyệt mà kiêu ngạo giống như người được khen chính là cô ta vậy.

“Các người đừng quên sở trường của Tâm Nguyệt là gì.” Cao Ngạn bác nghiêm trang nói.

“Sếp Cao!”

“Sếp Cao!”

“Sếp Cao!”

“Tiểu Cương, tôi thấy cậu không cần chờ điện thoại nữa, lấy tính cách của Tiểu Nhu tôi nghĩ chắc chắn cô ấy sẽ lên đây xách cậu đi.” Lâm Tâm Nguyệt nhìn thoáng qua Lương Tiểu Cương đang giãy dụa ngó chừng điện thoại, trực tiếp quăng cho cậu một tin nhắn động.

“Chị Tâm Nguyệt, chị đừng nói đùa.” Lương Tiểu Nhu hi vọng nhìn Lâm Tâm Nguyệt.

Không đợi Lâm Tâm Nguyệt trả lời, Lương Tiểu Nhu từ ngoài đi vào liền cho anh một đáp án.

Vì vậy, Lương Tiểu Cương ỉu xiu, toàn bộ bộ pháp chứng vui vẻ.

Cao Ngạn Bác tìm bác Thông làm người con hiếu thảo, Cổ Trạch Sâm bị Lương Tiểu Cương bám lấy cầu xin dẫn cậu ta ra ngoài trải đời, Lâm Tâm Nguyệt bị người quen mời về Lâm gia một chuyến.

Lâm Tâm Nguyệt không ngờ ông nội trở về Hong Kong sớm hơn dự định, vừa tan ca liền được chú Lâm mời về Lâm gia, sau khi xuống xe, Lâm Tâm Nguyệt nhìn cảnh sắc quen thuộc, trong lòng cô rất kích động bởi vì đây là nơi cô từng sinh sống. Cũng là nơi cô chân chính thừa nhận mình là ‘Lâm Tâm Nguyệt’, cũng là gia đình đầu tiên của cô ở thế giới này.

“Cô chủ, mời theo tôi, ông chủ và các cậu chủ đang chờ ở phòng khách.” Chú Lâm yêu thương nhìn cô chủ tài giỏi của mình, ông ở Lâm gia mấy chục năm rồi, từng nhìn Lâm gia hưng thịnh, cũng thấy Lâm gia bị phá thành mảnh nhỏ, đến hiện tại mỗi ngày đều tràn ngập tiếng cười,... những niềm hạnh phúc này đều do cô chủ đem tới.

“Con biết rồi, cảm ơn chú Lâm.” Lâm Tâm Nguyệt mỉm cười ngọt ngào nói cảm ơn với quản gia Lâm, sau đó ung dung đi vào nhà.

Lâm Tâm Nguyệt bước vào phòng khách liền thấy Lâm Quốc Hưng, Lâm Nhã Nguyệt, Nam Cung Phong phân biệt ngồi trên ba chiếc ghế sofa, tại sao cô có cảm giác bước vào hội thẩm tam tì vậy nè, ảo giác, ảo giác, nhất định là ảo giác.

“Ông nội, anh hai mọi người về khi nào sao không nói em ra đón.” Lâm Tâm Nguyệt ngồi xuống cạnh Lâm Quốc Hưng, ôm cánh tay ông làm nũng, còn về phần con hồ li mặt cười kia hoàn toàn bị Lâm đại tiểu thư làm lơ.

“Sao nào? Không muốn gặp ông nội sớm à?” Lâm Quốc Hưng nhẹ nhàng vỗ vỗ tay Lâm Tâm Nguyệt, cười ha ha, Lâm Nhã Nguyệt thấy Lâm Tâm Nguyệt quay về ánh mắt anh cũng nhu hòa hơn.

“Nào có, con vui còn không kịp nữa là, sao con lại không muốn thấy ông nội chứ, con chỉ lo cho sức khỏe ông nội thôi.”

“Yên tâm, ông nội rất khỏe ”

“Tâm Nguyệt, lẽ nào trong mắt em chỉ có ông nội Lâm và Nhã Nguyệt thôi à?” Nam Cung Phong mang về mặt ‘anh rất đau lòng’ ai oán nhìn Lâm Tâm Nguyệt.

“Ồ, Phong, anh cũng ở đây à?” Ai kêu anh tới xem trò vui, Lâm Tâm Nguyệt làm bộ kinh ngạc nhìn Nam Cung Phong.

Nam Cung Phong buồn bực, cái gì gọi là ‘anh cũng ở đây à’, anh vẫn luôn ở chỗ này được hay không, anh dám khẳng định, nhất định và xác định con bé này cố ý trả thù vì anh tới đây xem trò vui nè, quả nhiên mọi phụ nữ trên đời này đều có lòng dạ hẹp hòi.

“Tâm Nguyệt, nghe nói em đã có bạn trai.” Lâm Nhã Nguyệt mở miệng liền nói lời giật gân, ánh mắt lại khóa chặt trên người Lâm Tâm Nguyệt.

“Khụ.” Lâm Tâm Nguyệt đang uống nước liền bị sặc, một giọt mồ hôi lạnh xẹt qua lòng cô, cô chỉ có thể ho khan.

“Vậy ngày mai em hãy dẫn cậu ta đến ăn bữa cơm gia đình, anh có công việc cần phải xử lí. Tâm Nguyệt em ngồi chơi với ông nội đi.” Lâm Nhã Nguyệt rất bình tĩnh nói, liền đi lên lầu.

Lâm Tâm Nguyệt chớp chớp mắt khó hiểu, không có tiếp theo, chỉ đơn giản như vậy thôi à.

Nam Cung Phong nở nụ cười dịu dàng, thấy Lâm Nhã Nguyệt bình tĩnh... bình tĩnh à, sao có thể, thằng nhãi đó vừa nãy mới xoay người đi ánh mắt liền sắc bén như lưỡi dao, anh không có nhìn lầm, xem ra ngày mai rất thú vị đây.

Cách nghĩ của người trẻ tuổi thời nay thật là đa dạng, xem ra ông không chịu nhận mình già cũng không được, ông đây sẽ cố nhìn cho kĩ, Lâm Quốc Hùng nghiêng ngả nhìn bọn người Lâm Tâm Nguyệt.

Cho nên mới nói, công lực của Lâm đại tiểu thư thật là quá cạn.

Lâm Tâm Nguyệt vốn muốn nói cho Cổ Trạch Sâm biết tin này, nào ngờ lại bị anh kêu đến bệnh viện.

Lâm Tâm Nguyệt nhìn vẻ mặt lung túng của Lương Tiểu Cương trên giường bệnh, rồi nhìn Cổ Trạch Sâm đang khoanh tay ra vẻ vô tội, cô có thể đoán được chuyện gì xảy ra.

Sau đó, Cao Ngạn Bác được một chút sự việc kể lại. Thì ra Cổ Trạch Sâm hẹn Lương Tiểu Cương đến quán bar để trải đời một chút (* chỉ dạy ứng phó với một số trường hợp chứ Sâm ca không dạy chuyện đen tối của nam nữ nhá), nhưng vì anh đến muộn nên Lương Tiểu Cương bị một cô gái trẻ đánh thuốc mê, còn móc hết tiền trong ví của anh, Lương Tiểu Cương không dám gọi điện cho Lương Tiểu Nhu, Lâm Tâm Nguyệt và Cao Ngạn Bác nhất trí chọn cách thẳng thắn khai báo sẽ được khoan hồng, nhưng Lương Tiểu Cương sống chết cũng không chịu.

Lương Tiểu Nhu nhận được tin liền cấp tốc chạy tới bệnh viện, thấy Lương Tiểu Cương nằm trên giường liền ân cần hỏi: “Tiểu Cương, em không sao chứ?”

“Chị, em không sao.”

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tại sao em lại nhập viện?”

Lương Tiểu Cương và Cổ Trạch Sâm hợp tác lừa gạt Lương Tiểu Nhu, mà Lương Tiểu Nhu cũng tin sái cổ.

Lúc này, Cao Ngạn Bác phát hiện trên người Lương Tiểu Cương có vết máu, cũng nói cho cậu biết cô gái đánh thuốc mê cậu có lẽ cũng bị hôn mê, Lương Tiểu Nhu giúp Lương Tiểu Cương đi lấy thuốc, đồng thời nhận được điện thoại từ sở cảnh sát gọi đến do đó cô mới biết bọn họ đang nói dối.

Trong cơn tức giận, Lương Tiểu Nhu dạy dỗ em trai của mình xong, liền đem mũi nhọn chĩa vào Cổ Trạch Sâm: “Ai cho phép anh dẫn em trai tôi đến những nơi như thế hả?”

“Tôi chỉ muốn dẫn cậu ấy đi nhìn các mặt khác của xã hội thôi mà.”

“Nhìn xem? Xem cái gì mà bị người ta đánh thuốc mê luôn hả?”

“Được rồi, Tiểu Nhu, đừng giận Sâm nữa, anh ấy cũng không muốn vậy đâu. Hơn nữa, Tiểu Nhu, Sâm chỉ có lòng tốt thôi mà, vả lại Tiểu Cương là con trai, cô cũng không thể để cậu ấy ỷ lại vào cô cả đời phải không? Sớm muộn gì cậu ấy cũng phải trưởng thành. Huống chi, tương lai cô cũng phải lập gia đình, cô không thể bảo vệ cậu ấy cả đời được.” Lâm Tâm Nguyệt ôm cánh tay Lương Tiểu Nhu lắc lắc: “Tiểu Nhu, Tiểu Nhu tốt bụng của tôi, coi như nể mặt tôi đi, đừng giận nữa.” Lâm Tâm Nguyệt thấy bạn trai mình và Lương Tiểu Nhu chống chọi nhau, liền liếc anh ý bảo anh đừng nói nữa, bắt đầu vì hai người hòa giải.

Lương Tiểu Nhu nhìn Lâm Tâm Nguyệt làm nũng, lại nhìn ánh mắt chờ mong của em trai, cuối cùng lườm Cổ Trạch Sâm một cái, mới thở hắt ra.

Bên này, Cổ Trạch Sâm vừa giải quyết xong chuyện của Lương Tiểu Cương. Bên kia lại bị tin gấp người lớn của Lâm Tâm Nguyệt đem tới mà choáng váng, Cao Ngạn Bác đồng tình vỗ vỗ vai của anh

35. Chương 40: Gặp Người Lớn = Hồng Môn Yến? (2)

Hôm nay, Lâm Tâm Nguyệt rất bận rộn, bận tối mảy tối mặt, đầu óc rối mù, bận rộn giúp Cổ Trạch Sâm chọn cà vạt và phối quần áo, bận rộn giúp anh chọn quà tặng, bận rộn giới thiệu cho Cổ Trạch Sâm biết người này người kia, có sở thích gì, thích món gì... Nói tóm lại, cô rất bận! Cổ Trạch Sâm cũng rất bận rộn, bận rộn đem quần áo bạn gái chọn mặc thử vào, bận rộn nhớ hết tư liệu mà Lâm Tâm Nguyệt cho anh biết, Cao Ngạn Bác cũng rất bận, bận nhìn Lâm Tâm Nguyệt đi qua đi lại, bận nhìn Cổ Trạch Sâm chuẩn bị mọi thứ.

“Tôi nói Tâm Nguyệt, sáng sớm cô sang đây để dầy vò Sâm à? Từ sáng tới giờ chưa nghỉ ngơi chút nào, người không biết còn nghĩ cậu ta không phải đi ra mắt người lớn, mà giống như ‘ưu Bang tham dự Hồng Môn Yến của Hạng Vũ.’” Cao Ngạn Bác khoanh tay trước ngực, dựa trước cửa phòng Cổ Trạch Sâm, hả hê nói, nhìn cô gái sáng sớm suýt chút nữa làm chuông cửa nhà anh bùng nổ, vừa vào cửa liền vội vã kéo Cổ Trạch Sâm đi thử đồ lại chọn quà tặng. Đương nhiên, nếu như bỏ qua chuyện cô lôi anh dậy từ ổ chăn ấm áp thì mọi chuyện đều tốt, thật sự tốt, anh tuyệt đối không ghi hận chuyện tối hôm qua cô mang tư liệu tới lúc nửa đêm, tuyệt đối không!

Ngày mai nhất định rất thú vị, tôi rất mong chờ biểu hiện của người nào đó.

Nghe lời Cao Ngạn Bác nói khiến Lâm Tâm Nguyệt nhớ tới câu nói Nam Cung Phong để lại trước khi anh ta về phòng ngủ, thân thể cô liền cứng đờ, mỗi lần Nam Cung Phong nói thú vị khẳng định sẽ có chuyện không hay. Bữa cơm tối nay không chừng thật sự là Hồng Môn Yến!

“Ê, Tâm Nguyệt, không bị tôi nói trúng chứ? Tôi nay, Sâm thật sự đi dự Hồng Môn Yến sao?” Cao Ngạn Bác thấy thân thể Lâm Tâm Nguyệt cứng đờ, có chút không dám tin hỏi, trong lòng rất đồng tình nhìn thoáng qua Cổ Trạch Sâm, anh cảm thấy mình thật may mắn khi cưới Dao không phải gặp mặt người lớn.

“Đúng là cậu ấy phải tham gia Hồng Môn Yến, vậy thì sáng sớm cô gọi tôi dậy làm gì, tôi không cần gặp người lớn gì hết, cô giày vò Sâm thì thôi, có sao còn giày vò cả tôi?” Cao Ngạn Bác dứt lời liền đánh cái ngáp thật lớn, vốn muốn nhìn em vợ bị dầy xéo, nào ngờ bản thân mình cũng bị liên lụy, không chỉ bị gọi dậy sớm còn phải làm tài xế kiêm công nhân vận chuyển.

Lâm Tâm Nguyệt thấy Cao Ngạn Bác không vui, dửng dưng liếc anh một cái như dao cắt, nhẹ nhàng hỏi: “Sao? Có ý kiến à?” Từ sáng tới giờ, bản tiểu thư chưa uống được một giọt nước, anh không giúp thì thôi còn ở đó ý kiến ý cò, Sâm nhà cô cực khổ còn chưa lên tiếng, bản thân anh là bạn thân kiêm anh em còn dám bắt nạt.

“Không có.” Cao Ngạn Bác thấy Lâm Tâm Nguyệt bày ra khí thế như nữ vương, nhìn lại vẻ mặt bất đắc dĩ lại nuông chiều của Cổ Trạch Sâm, quả là Chu Du đánh Hoàng Cái — Một người nguyện đánh, một người nguyện chịu, người qua đường A như anh vẫn nên sớm rời khỏi hiện trường.

“Nếu không có liên mau xuống bếp làm một chút đồ ăn cho chúng em đi, còn thêm trà nữa. Em còn phải giúp Sâm, anh mau đi đi.” Nữ vương ra lệnh.

“Được, không thành vấn đề, các người cứ làm tiếp đi.” Chị hai, cô đúng là không biết khách sáo, thôi kệ, nề tình hôm nay vợ chồng hai người phải đi dự Hồng Môn Yến, tôi không so đo với các người.

Cao Ngạn Bác nhìn động tác mời đi của Lâm Tâm Nguyệt, dùng ánh mắt đối với quả hồng mềm Cổ Trạch Sâm lên án ‘thấy sắc quên bạn’, kể đó liền hoa lệ xoay người rời đi.

Thấy Cao Ngạn Bác rời đi, Lâm Tâm Nguyệt thở dài một hơi, đau lòng nhìn người đàn ông bị cô giày vò từ sáng đến giờ mà chẳng kêu ca một lời: “Sâm, nếu anh mệt hoặc là không muốn đi, em sẽ nói với ông nội, để anh...”

Lâm Tâm Nguyệt còn chưa nói hết câu đã bị kéo vào lòng ngực quen thuộc, Cổ Trạch Sâm ôm cô, cầm đặt trên vai cô, giọng nói vẫn dịu dàng như trước: “Không cần lo cho anh, anh không mệt, có thể quang minh chính đại gặp mặt người nhà của em, anh vui mừng còn không kịp, làm sao cảm thấy mệt được chứ, họ là người nhà của em, anh hi vọng mình có được sự đồng ý của họ. Huống chi, thật vất vả mới có cơ hội, em không thể mang nó đi nha.”

“Ừ, nhưng. . . .”

“Không có nhưng gì hết, hôm nay, em chỉ cần đảm nhiệm vai trò bạn gái của Cổ Trạch Sâm là được, những chuyện khác em không cần lo lắng.” Nếu có thể làm vợ yêu thì càng tốt!

“Được.” Trong lòng Lâm Tâm Nguyệt dâng lên cảm xúc ngọt ngào và ấm áp, dựa vào ngực anh nở nụ cười hạnh phúc.

Thật ra, hôm nay, Cổ Trạch Sâm rất chờ mong được gặp người lớn bên nhà gái, dù biết nó là Hồng Môn Yến. Không chỉ là vì muốn gặp mặt người nhà Lâm Tâm Nguyệt một lần, mà là vì anh biết tầm quan trọng của người thân đối với Lâm Tâm Nguyệt ra sao, càng là vì anh biết lần này người nhà cô sẽ thử thách anh.

Bên này, Lâm Tâm Nguyệt bận túi bụi; bên kia Lâm gia cũng không được rảnh rang, chú Lâm vội chỉ huy bọn người làm lau chùi nhà cửa, chọn nguyên liệu chuẩn bị thức ăn.

Chú Lâm nhìn người hầu bận bịu, cảm thán: “Thật tốt quá, cô chủ nhỏ cuối cùng cũng dẫn bạn trai về nhà rồi, Lâm gia đã lâu không có náo nhiệt như vậy, không biết lần này cậu chủ sẽ dùng chiêu gì đây, thật sự là mong chờ, nhớ lần trước cậu chủ bắt chồng cô Bái Bái cầm quà tặng đứng ngoài cửa đợi suốt mấy tiếng đồng hồ mới được vô nhà, thật là mong chờ, thật là chờ mong, ha ha ha...” Thì ra quản gia Lâm cũng là người cùng một giuộc, ngay cả Lâm Tâm Nguyệt cũng bị ông lừa, quả nhiên gừng càng già càng cay.

Nhóm người làm thấy quản gia cười xấu xa như vậy, mỗi người đều rùng mình. Ông quản gia, xin ông đừng có cười đáng sợ như vậy có được không? Ông là quản gia hiền lành của cô chủ chứ không phải là ông chú quái đản nhá!

Phảng phất như nghe được tiếng lòng của người làm, quản gia Lâm cười càng hiền hậu, cười càng rực rỡ, ánh mắt quét qua một cái, mọi người đều khôi phục lại như thường, vui đầu làm việc, cái gì chứ... Vì sao bọn họ cảm thấy ông quản gia như bây giờ càng đáng sợ hơn, sao mạng của chúng ta lại khổ như vậy, ông quản gia ngài đừng cười sáng lạn như vậy, chúng tôi coi như chưa thấy gì hết.

Không hổ là người hơn nửa đời đi theo Lâm Quốc Hùng, ánh mắt kia đều không phải lần át, cho nên nói người trong nhà nàng không có ai là bình thường hết, ngay cả năng lực thừa nhận của trái tim người làm cũng phải mạnh mẽ hơn người khác.

Còn Lâm Nhã Nguyệt và Nam Cung Phong không biết trốn trong phòng riêng giờ trò gì.

Lâm Quốc Hùng đứng trên lầu nhìn quản gia Lâm ‘ng nghiêm túc huấn luyện’ đám người làm và hai người đang ‘cố gắng’ thiết kế thử thách, mặt mày cười như gió xuân hoa nở, không tồi. Đúng là Boss cuối cùng của Lâm gia ở đây, bạn nhỏ Cổ Trạch Sâm tối nay nhớ cố gắng cho tốt!

Nói chung, Lâm gia rất hài hòa. trời trong nắng ấm, gió êm sóng lặng, về phần sóng ngầm cuộn cuộn dâng trào không cần nhìn là được.

Thời gian từng chút trôi qua, bóng đêm dần phủ xuống, sau một ngày làm việc vất vả ông mặt trời cũng về nhà nghỉ ngơi. Chị Hằng nhàn rãi dạo bước tản bộ, đi theo bên cạnh là mấy viên ngôi sao nhỏ.

Nhà họ Lâm.

Cổ Trạch Sâm lái xe đưa Lâm Tâm Nguyệt về Lâm gia, Lâm Nhã Nguyệt vốn muốn Lâm Tâm Nguyệt ở nhà chờ, thế nhưng anh không chịu nổi cô em gái mình nhõng nhẽo, sống chết bám theo năn nỉ, không thể làm gì khác hơn ngoài việc để cô đi cùng Cổ Trạch Sâm. Bởi vì, cậu chủ Lâm Nhã Nguyệt của chúng ta rất vinh quang bị trên dưới Lâm gia đồng loạt khinh bỉ, cái tên cuồng em gái này!! Cho nên lại nói, người làm

ở Lâm gia không những phải có trái tim chịu đựng mạnh mẽ, còn phải có gan lớn! (Ngữ: =] vật vã, tội anh Nhã Nguyệt J))

Cổ Trạch Sâm đậu xe xong, một tay cầm quà, một tay nắm tay Lâm Tâm Nguyệt, hai người liếc nhìn nhau không nói gì hết, đang định đi vào nhà, nhưng bọn họ còn chưa tới cửa lớn thì đã thấy bóng dáng quen thuộc dưới màn đêm.

Khuôn mặt anh tuấn tú, trang phục hơn người, nụ cười dịu dàng, ánh mắt thâm thúy nhìn Lâm Tâm Nguyệt đang đi tới.

Cổ Trạch Sâm nhìn chằm chằm vào cái người đã từng là tình địch của mình, vì sao nói đã từng, đơn giản hiện tại Lâm Tâm Nguyệt đã là bạn gái của anh rồi. Hơn nữa, anh cũng rất khẳng định lòng dạ của bạn gái mình, bởi vậy người nào đó thành ‘đã từng’. Cổ Trạch Sâm không thể không thừa nhận người đàn ông này rất tài giỏi, rất nặng tình, nhưng nếu như ánh mắt của anh ta không nhìn ở trên người bạn gái anh, không cùng yêu thích Lâm Tâm Nguyệt, anh rất tình nguyện trở thành bạn bè, thậm chí còn giúp anh ta, nhưng... Cổ Trạch Sâm siết chặt tay Lâm Tâm Nguyệt, không thể nào.

“Tâm Nguyệt, em về rồi à, ông nội Lâm còn đang chờ em.” Giọng nói quen thuộc giống như người chồng chào đón vợ về nhà, Nam Cung Phong làm bộ như không thấy hai người họ nắm tay nhau, tự nhiên chào hỏi với Cổ Trạch Sâm: “À, Sâm, anh cũng đến à?”

Khiêu khích! Khiêu khích một cách trắng trợn luôn!

“Phải, hôm nay tôi đi cùng bạn gái của ‘tôi’ về nhà ra mắt người lớn. Không ngờ anh cũng ở đây.” Đường nhiên Cổ Trạch Sâm bắt bẻ lại, đặc biệt anh còn nhấn mạnh chữ tôi. Quả nhiên, một ngày làm tình địch, cả đời làm tình địch! Bọn họ vĩnh viễn không thể chung sống hòa bình.

“Ôi! Quan hệ giữa tôi và Tâm Nguyệt rất thân thiết, ông nội Lâm đã sớm coi tôi như người trong nhà, không giống anh mỗi lần tới đều phải phiền phức như vậy.” Ý nói là: Anh là người ngoài không giống với tôi, trong giọng điệu còn mang theo một chút đắc ý nho nhỏ.

Ai có quan hệ thân thiết với anh, đừng có ăn nói lung tung! Lâm Tâm Nguyệt dung ánh mắt lên án.

Nam Cung Phong cười nhạt liếc Cổ Trạch Sâm, cưng chiều sờ đầu Lâm Tâm Nguyệt, không thèm đếm xỉa tới ánh mắt lên án của cô.

“Cũng đúng, tôi là bạn trai của Tâm Nguyệt, anh coi như là anh trai cô ấy, đương nhiên không giống nhau rồi. Huống chi, tôi tới gặp mặt người lớn, dĩ nhiên phải thận trọng một chút, không giống như anh có thể tùy ý tới gặp.” Ý nói: Ông nội Lâm coi anh như người nhà, cũng coi anh như anh trai của Tâm Nguyệt thôi.

Nụ cười trên môi Nam Cung Phong bị lời nói của Cổ Trạch Sâm phản công mà cứng đờ, lập tức dùng mắt vung vẩy lả tả hai thanh phi đao tới Cổ Trạch Sâm.

Ánh mắt hai người chạm vào nhau, sấm chớp rền vang. Thật là, bất cứ lúc nào, tình địch gặp nhau cũng hết sức đỏ mắt.

Lâm Tâm Nguyệt im lặng nhìn Nam Cung Phong và Cổ Trạch Sâm mắt to trừng mắt nhỏ, hai người đàn ông này lại nữa rồi, hai người gặp nhau lại đấu mắt chả có gì mới mẻ. Nhưng tại sao mỗi lần bọn họ đấu đá, người bị kẹp ở giữa luôn là cô?

Lúc này, quản gia Lâm mở cửa, hoàn toàn phớt lờ bầu không khí đấu chọi gay gắt của Nam Cung Phong và Cổ Trạch Sâm, cung kính nói: “Cô chủ, ông Cổ, cậu Nam Cung, ông chủ mời mọi người vào trong.”

Lâm Tâm Nguyệt chân thành cảm kích quản gia Lâm xuất hiện đúng lúc, ôm tay Cổ Trạch Sâm nói: “Chúng ta vào thôi.”

“Ừm.” Cổ Trạch Sâm khiêu khích liếc Nam Cung Phong một cái, có qua có lại.

Nhưng thái độ của anh đối với quản gia Lâm rất là tôn kính, cũng không có vì ông là quản gia mà lạnh nhạt, ngược lại rất tôn trọng ông từ tận đáy lòng. Bởi Lâm Tâm Nguyệt từng nói với anh, quản gia Lâm đã theo ông nội cô mười mấy năm rồi, hơn nữa, ông còn xem cô như con cháu trong nhà, đối với cô, quản

gia Lâm không phải là người ngoài, mà là người một nhà. Bởi vậy, anh rất cảm ơn quản gia Lâm đã thật lòng yêu thương cô.

Quản gia Lâm tán thưởng nhìn Cổ Trạch Sâm gật đầu, mắt nhìn người của cô chủ quả không sai.

Cái tên này, anh vốn dĩ muốn ra oai phủ đầu hẳn, không ngờ bị hắn phản công ngược lại. Nam Cung Phong nghiêng răng đi theo sau.

Quản gia Lâm nhìn bọn họ đi vào, trong mắt chợt lóe tia sáng.

Trận thứ 1: Nam Cung Phong vs Cổ Trạch Sâm, Nam Cung Phong thua!

Cổ Trạch Sâm và Lâm Tâm Nguyệt vào phòng khách liền thấy Lâm Quốc Hùng ngồi ở ghế chủ nhà, dù đã qua tuổi năm mươi, nhưng khí thế gom góp trên thương trường mấy chục năm qua vẫn không hề giảm. Cổ Trạch Sâm không ngờ, lần thứ hai gặp lại ông lại trong trường hợp gặp người lớn, không có ai ngờ được người đàn ông từ ái này chính là nhân vật phong vân trong giới bất động sản ở Hong Kong trong mười mấy năm trước, là người có thể làm lung lay kinh tế bất động sản trong chớp nhoáng, người thành lập tập đoàn Lâm thị. Ánh mắt vẫn sắc bén như năm đó nhìn thấu anh, nhưng anh không còn là tên côn đồ ngày ngỗ đại dột của ngày xưa, hiện tại anh đã có đủ dũng cảm và tư cách nói câu kia với ông.

Khí thế người ngồi bên trái Lâm Quốc Hùng cũng không kém, Cổ Trạch Sâm biết người này chính là anh trai của Tâm Nguyệt, tổng giám đốc hiện tại của tập đoàn Lâm thị, đưa tập đoàn Lâm thị lên thị trường nước ngoài. Tròng mắt Lâm Nhã Nguyệt sáng như sao trên bầu trời đêm, hấp dẫn ánh mắt của mọi người, nhưng cũng giống như hồ nước lạnh ngàn năm, sâu không lường được, khiến người ta vĩnh viễn không nhìn thấy rõ, khí thế kia tựa như quân vương ngạo nghễ nhìn thiên hạ.

Từ lúc Cổ Trạch Sâm vào nhà, ánh mắt Lâm Nhã Nguyệt luôn khóa chặt trên người anh, khi thấy Tâm Nguyệt ôm cánh tay anh, hơi lạnh càng tỏa ra bên ngoài nhiều hơn. Cổ Trạch Sâm cũng không bị khí thế của Lâm Tâm Nguyệt hù dọa, vẫn thản nhiên tùy ý để Lâm Nhã Nguyệt quan sát, trận đấu giữa kẻ mạnh với kẻ mạnh, là khảo sát của anh vợ đối với em rể.

Ngồi bên trong, Lâm Bái Bái dựa vào ông xã nhà mình, cô hồi hận, cô hồi hận khi chạy đến đây xem trò vui. Đáng lý ra, cô nên cùng chồng về Mĩ sớm thì hay hơn. Nhã Nguyệt, bọn em chịu lạnh đủ rồi, anh không cần tỏa ra hơi lạnh nữa, như thế rất dễ khiến người vô tội bị thương!

Em sai rồi! Em không nên vì hiếu kì mà đến đây!!! Lâm Đình Đình rơi lệ trong lòng.

Bọn người Lâm Bái Bái được du lịch miễn phí ở Bắc Cực một chuyến nhờ hơi lạnh của Lâm Nhã Nguyệt. Ai oán nhìn chằm chằm Lâm Tâm Nguyệt, nhưng Lâm Tâm Nguyệt lại quay đầu làm lơ. Cho nên nói, kịch vui không thể xem lung tung, hơn nữa là vở kịch có diễn viên bụng dạ đen tối khó lường.

36. Chương 41: Gặp Người Lớn = Hồng Môn Yến (3)

Lâm Tâm Nguyệt ngẩng nhìn anh trai mình một cái, lại nhìn về phía bạn trai, thấy hai người bọn họ không có chiến tranh khói lửa, rồi nhìn ông nội đang ung dung uống trà cùng một số người rảnh rỗi sinh nông nổi kéo nhau đến xem trò vui, Lâm Tâm Nguyệt cảm thấy rất áp lực, vì vậy cô hít thở sâu mấy lần.

“Ông nội, anh hai, anh ấy chính là Cổ Trạch Sâm, bạn trai của em. Mọi người gọi anh ấy là Sâm thì được rồi.” Lâm Tâm Nguyệt liều mạng chống đỡ với khí lạnh trên người anh trai cô, đứng ra giới thiệu với mọi người; sau đó quay sang nhìn Cổ Trạch Sâm giới thiệu cho anh biết từng người trong nhà: “Sâm, em giới thiệu cho anh một chút, người cười hì hì kia chính là ông nội em, người đẹp trai mà lạnh lùng nghiêm nghị ngồi bên cạnh ông nội là anh hai em, còn những người khác anh đã quen hết rồi em khỏi giới thiệu nữa.”

Cái gì gọi là cười hì hì? Ông được gọi là hòa nhã dễ gần, có hiểu không? Con nhóc xấu xa này — Ông nội bình tĩnh uống trà.

Cái gì mà mặt lạnh nghiêm túc, mặt anh lạnh lắm à? Không phải chỉ cứng nhắc một chút thôi sao, chắc chắn là người nào đó dạy hư Tiểu Tâm Nguyệt nhà anh rồi — Người anh trai mặt lạnh nào đó hung tợn nghĩ.

Lâm Tâm Nguyệt điem điem quét qua xem phản ứng của mọi người, kể đó hài lòng nở nụ cười, hừ hừ cho các người tới xem trò vui, xem trò vui nè.

“Ông nội Lâm, chào mọi người. Những món này là quà mà tôi mang đến, hi vọng mọi người sẽ thích.” Nghe được lời giới thiệu của Lâm Tâm Nguyệt, Cổ Trạch Sâm liền thu hồi ánh mắt đang nhìn Nam Cung Phong, nhả nhận đem quà đưa cho từng người, đồng thời không quên quan sát sắc mặt của mọi người.

Lâm Quốc Hùng nhận được một bàn cờ rất tinh xảo, cười đến thấy răng không thấy mắt, không tệ, thằng nhóc này, hèn chi năm đó đã bắt đi trái tim của Lâm Tâm Nguyệt. Lâm Bái Bái và Hứa Lập Nhân được tặng một cặp dây chuyền tình nhân, Lâm Đình Đình được tặng một đồ trang sức hình búp bê nhỏ, quần gia Lâm nhận được một bức tranh, bọn họ đều hài lòng gật đầu. Cổ Trạch Sâm cũng rất vừa lòng với những món quà mình dứt lốt, à không, tặng quà gặp mặt là chính sách mới đúng. Nam Cung Phong không ngờ Cổ Trạch Sâm – tình địch không đội trời chung này còn chuẩn bị quà cho anh, còn món quà gì, nhìn phản ứng của người nào đó liền biết, khoe miệng Nam Cung Phong không ngừng co giật, mắt trừng nhìn quyển sách trên bìa có in dòng chữ ‘Vợ bạn, không thể dụ dỗ’, thằng khốn! Ai là bạn của nhà người chứ!!!? Ai là vợ của nhà người? Có phải nhà người cố ý kiểm chuyện hay không? Nam Cung Phong điên cuồng gào thét trong lòng, tầm mắt nóng như lửa nhìn chòng chọc Cổ Trạch Sâm, nhiệt huyết sôi sục. Cổ Trạch Sâm thì cười xán lạn, rục rỏ. Cho nên nói, đàn ông trong thời kì yêu điên cuồng là hẹp hòi nhất.

Lâm Tâm Nguyệt rất tò mò Cổ Trạch Sâm tặng quà gì cho Nam Cung Phong mà khiến anh ta suýt chút nữa không giữ được hình tượng thế kia. Ban đầu, Cổ Trạch Sâm nhất quyết giữ bí mật không cho cô xem, hơn nữa biểu hiện vừa rồi của Nam Cung Phong, lại càng khiến lòng hiếu kì của cô dâng cao tới cực điểm. Đáng tiếc, Nam Cung Phong liếc mắt nhìn quyển sách kia xong liền đem nó giấu đi, cho nên từ nay về sau, mỗi lần Lâm Tâm Nguyệt thấy Nam Cung Phong, cô đều dùng ánh mắt ai oán nhìn anh, nhìn tới lúc anh mất tự nhiên mới thôi. Còn chuyện Nam Cung Phong có trả thù hay không thì chờ sau hần nói.

Nhưng bây giờ không có ai rãnh rỗi để ý tới vẻ mặt Nam Cung Phong, bởi vì mọi người đều bị Lâm Nhã Nguyệt hù dọa, đúng vậy, là hù dọa. Nguyên nhân rất đơn giản, Lâm Nhã Nguyệt cầm chai rượu vang đỏ mà Cổ Trạch Sâm tặng, bất chợt nở nụ cười. Cũng không phải là nụ cười xán lạn, cũng không phải là nụ cười mê hoặc, mà là khoe miệng hơi nhếch lên góc 45 độ, nụ cười âm trầm.

Lâm Bái Bái và Lâm Đình Đình nhìn thấy nụ cười này liền cứng đờ, giống như con thỏ con trắng đang run cầm cập. Mà ánh mắt Lâm Quốc Hùng càng hí hơn nữa, đáy lòng không khỏi cảm khán, cuối cùng ông cũng thấy nụ cười này của cháu trai rồi, aiz thật là nhớ à. Trò hay rồi cuộc cũng bắt đầu rồi. Nam Cung Phong ngồi bên cạnh có chút hả hê, anh rất chờ mong quà ra mắt mà Lâm Nhã Nguyệt tặng cho Cổ Trạch Sâm, Lâm Tâm Nguyệt cũng không nhịn được ôm chặt cánh tay Cổ Trạch Sâm, anh hai muốn ra tay rồi sao? Đường như Cổ Trạch Sâm cũng cảm nhận được bầu không khí khẩn trương, nét mặt cũng bắt đầu nghiêm túc lại.

Thật ra khó trách bọn họ lại có phản ứng như vậy, bởi vì mỗi lần Lâm Nhã Nguyệt cười như thế này, mặc kệ là đối thủ trên thương trường hay là những con ruồi bay quanh Lâm Tâm Nguyệt đều sẽ gặp xui xẻo. Quan trọng là thủ đoạn của anh chưa bao giờ trùng lặp, cho nên khi mọi người thấy nụ cười này của anh thì hận không thể quay mặt bỏ đi, bởi vậy trên thương trường mọi người đặt cho anh biệt danh ‘Ác ma mỉm cười’, Lâm Tâm Nguyệt càng trực tiếp gọi anh là ‘Ác ma cười nham hiểm’, hơn nữa còn là cái loại cực kì âm hiểm. Nếu là bình thường, Lâm Tâm Nguyệt rất vui vẻ ngồi xem trò hay, nhưng bây giờ Lâm Tâm Nguyệt chỉ muốn kéo bạn trai nhanh chóng rời khỏi chỗ này...

Lâm Nhã Nguyệt coi như không thấy phản ứng của mọi người, chính xác mà nói là không thèm nhìn, trực tiếp để quần gia Lâm gọi người làm dọn đồ ăn lên, quần gia Lâm thấy biểu hiện của người nhà họ Lâm và chồng tương lai của cô chủ nhà mình rất đúng mực, ông rất muốn nói cho cậu chủ biết, ông không muốn giúp cậu chủ dọn đồ ăn lên đâu, ông thâm nghĩ lập tức rời khỏi chỗ này thôi.

Khi ông kêu người làm bưng đồ ăn lên, nhìn từng món một được dọn lên, kèm theo nụ cười xán lạn của Lâm Nhã Nguyệt, thậm chí có thể gọi là hả hê đắc ý, mọi người lại trầm mặc, quần gia Lâm quay đầu nhìn trần

nhà, trong lòng mặc niệm: Ông không thấy cái gì hết, không thấy cái gì hết.

...

Oa oa oa ~ một bầy quạ đen bay ngang qua.

Tại sao lại như vậy? Chúng ta đem ống kính chuyển qua gần một chút nào. Mỗi món ăn đều là tôm, cua, cá, mực... Đúng, Lâm Nhã Nguyệt chuẩn bị bữa tiệc hải sản ọi người.

Lâm Quốc Hùng vẫn rất bình tĩnh như cũ, bình tĩnh cái cọng lông!! Ông tuyệt đối không thừa nhận kẻ nghĩ ra cái trò ấu trĩ này là cháu trai ưu tú của ông đâu. Nam Cung Phong thật sự muốn túm cổ áo Lâm Nhã Nguyệt lên, sau đó gào rít: Khốn kiếp, đây là biện pháp cậu suy nghĩ mấy ngày mới ra à? Nếu cậu không nghĩ ra biện pháp có thể nói với tôi mà, đã chứng lại còn luộc, thịt kho tàu cũng không sao, thế éo nào cậu lại nghĩ ra cái phương pháp ngu dân như vậy? Có ra ngoài, tuyệt đối đừng có nói cậu là bạn thân của tôi, thật làm tôi mất mặt mà!!

Mắt Lâm Tâm Nguyệt ngấm nghĩa khắp nơi, nhất định không thể nhìn Lâm Nhã Nguyệt, cô nhìn một bàn toàn hải sản, cô rất muốn chỉ vào mặt anh trai mình nói: Cho dù anh muốn chinh bạn trai em, anh cũng phải nghĩ tới bản thân mình chứ, đừng có quên chính anh cũng bị dị ứng với hải sản, anh xác định anh không có tự làm khổ mình chứ?

Nhã Nguyệt, anh khẳng định anh không có trêu chọc chúng tôi chứ? — Thật sự là nín cười rất là cực khổ - đây là tiếng lòng bọn người Lâm Bái Bái.

Chúng tôi không biết gì hết, không thấy gì hết — Đây là tiếng lòng nhóm người làm.

Cổ Trạch Sâm rất muốn, rất muốn nói với Lâm Nhã Nguyệt, anh không có bị dị ứng với hải sản, anh chỉ dị ứng với các loại sò ốc thôi.

Nhìn mọi người thất vọng nụ cười trên môi Lâm Nhã Nguyệt có chút lúng túng, thật ra anh cũng không muốn như vậy, trên thường trường anh dùng mọi thủ đoạn đối phó với đối thủ của mình, bởi vì đó là quy tắc của thường trường, do thường trường như chiến trường, người thắng làm vua, người thua làm giặc, chỉ cần bạn có thể thắng, không có người nào quan tâm đến việc bạn thắng bằng cách nào. Còn khi đối phó với mấy con ruồi vấy quanh em gái, bởi vì em gái chưa bao giờ quan tâm tới mấy người đó, thậm chí còn không biết những kẻ đó là ai, thế nên mặc kệ anh chinh bọn họ như thế nào, anh cũng không sợ em gái giận đối mình. Nhưng lần này không giống, đây là người bạn trai đầu tiên em gái dẫn về nhà, cũng là lần đầu anh lấy thân phận người nhà, thân phận anh trai gặp mặt người kia, anh sợ làm không tốt em gái yêu của anh sẽ giận mình, cho nên mấy ngày nay anh vẫn tìm biện pháp tròn vẹn đôi bên, để có thể vừa chinh cái thằng nhóc bất cóc em gái mình, đồng thời không chọc em gái tức giận. Cuối cùng nhờ vào điều tra của trợ thủ đắc lực của anh, mà trợ thủ của anh lại cho anh một đáp án khiến anh buồn bực, làm anh có khổ không thể nói, bởi vậy hôm nay mới có cả một bàn đầy hải sản.

Kì thật, đây là một cái hiểu lầm xinh đẹp, trợ thủ của anh vốn cho rằng Boss định đối phó với đối thủ trên thường trường, anh nghĩ rằng Lâm Nhã Nguyệt muốn bôi nhọ người ta, nhưng không muốn để người ta biết, làm anh có khổ không thể nói, còn vị trợ thủ kia lại nghĩ Boss chắc chắn sẽ có biện pháp tốt hơn, bởi vì trước kia Lâm Nhã Nguyệt cũng hay hỏi ý kiến của bọn họ, sau đó tiến hành thay đổi kế hoạch, vì vậy liền mơ hồ nói một chút, từ đó xinh ra hiểu lầm xinh đẹp.

Lâm Nhã Nguyệt, từ khi thừa kế công ty của ông nội, anh liền trở thành nhân vật khiến cho đối thủ vừa nghe tên liền sợ mất mọc, là người khiến cấp dưới cam tâm tình nguyện đi theo, thậm chí còn giỏi hơn cả ông nội của anh, đó là khi đối mặt với người khác, đối với em gái lại cưng chiều hết ý. Vậy mới có bàn tiệc hải sản này. Cho nên nói, Cổ Trạch Sâm rất may mắn.

Do đó, mọi người đồng loạt khinh bỉ Lâm Nhã Nguyệt, Lâm Nhã Nguyệt vì muốn cứu lại hình tượng cao tổ của mình, không ngừng gấp sò ốc cho Cổ Trạch Sâm. Về phần tại sao Lâm Nhã Nguyệt biết Cổ Trạch Sâm chỉ dị ứng với sò ốc, bởi vì Lâm đại tiểu thư của chúng ta món gì cũng gấp cho Cổ Trạch Sâm ăn, chỉ có sò ốc là không gấp. Cho nên, Cổ Trạch Sâm xúi quẩy, Lâm Nhã Nguyệt lại dùng lí do hết sức nghiêm túc, không để Cổ Trạch Sâm cự tuyệt không ăn. Vì thế, Cổ Trạch Sâm chỉ có thể kiên trì ăn hết, bây giờ anh thật sự có khổ mà không thể nói. Lâm Tâm Nguyệt muốn ăn giúp anh, lại bị Nam Cung Phong cản lại.

Nói giỡn à? Vốn đang chờ mong Lâm Nhã Nguyệt chinh tên này, nào ngờ nhìn bàn ăn hải sản khiến mọi người thất vọng. Hiện tại có cơ hội chinh Cổ Trạch Sâm, làm sao có thể bỏ qua được chứ, tóm lại chỉ bị dị ứng chút thôi, rất dễ trị. Đây là tiếng lòng của vị bác sĩ vô lương tâm nào đó.

Vì vậy, Lâm Tâm Nguyệt đau lòng nhìn Cổ Trạch Sâm, bọn người Lâm Bái Bái cũng đồng tình nhìn Cổ Trạch Sâm, Lâm Quốc Hùng tán thưởng nhìn vẻ mặt ẩn nhẫn của Cổ Trạch Sâm, Lâm Nhã Nguyệt và Nam Cung Phong không có ý tốt nhóm ngó Cổ Trạch Sâm.

Thế nên, bữa tiệc Hồng Môn Yến này diễn ra coi như khá hài hòa trong sự vui sướng của ông nội Lâm, nỗi xót xa của Lâm Tâm Nguyệt, hả giận của Nam Cung Phong và Lâm Nhã Nguyệt, Cổ Trạch Sâm xui xẻo.

—oOo—

Lúc này, trong phòng Cổ Trạch Sâm tuôn ra một loạt tiếng cười, Cổ Trạch Sâm vừa bôi thuốc vừa nhìn ông anh rể kiêm bạn thân vô lương tâm của mình.

“Em nói anh cười có đủ chưa vậy? Từ lúc em về, anh đã cười không ngớt rồi.” Cổ Trạch Sâm tức giận lườm người nào đó.

“Ha ha, được, tôi không cười nữa, nhưng mà nói thật, lần này tôi nghĩ cậu cần lo lắng, người lớn cũng đã gặp, tiếp theo cậu định làm gì?” Cao Ngạn Bác nghiêm túc.

“Anh thật nhiều chuyện.” Cổ Trạch Sâm phớt lờ ánh mắt tò mò của Cao Ngạn Bác.

“Ê, rốt cuộc làm thế nào?”

Đêm dài dằng dặc mới bắt đầu.

37. Chương 42: Làm Bà Mai Thật Không Dễ Dàng

Một trận dùng cơm với người nhà giống như Hồng Môn Yến hư hư thực thực trôi qua. Một người hả hê chinh người xấu, khụ, là khảo nghiệm em rể tương lai ông anh trai bụng đen nào đó bị đối cả đêm cộng thêm người bạn thân vô lương tâm cùng bắt tay nhau làm bậy, một vị anh hùng dũng cảm hi sinh mạng theo một chút sung đỏ, lấm tẩm nốt đỏ trên người, ra về trong sự vẫy tay vui vẻ đưa tiễn và vài cái bóng đèn sùng bái cùng đồng tình. Hồng Môn Yến xưa nay chưa từng có hoa lệ chấm dứt.

Sau đó, ông anh trai lạnh lùng vô tình nào đó cùng con hồ ly mặt cười ôn hòa bị Lâm Tâm Nguyệt – tựa như Đường Tăng tái thế lải nhải suốt một buổi tối trong phòng sách. Vì vậy, sáng hôm sau, trên bàn ăn xuất hiện hai con gấu trúc và một con hồ li nhỏ kiêu ngạo.

Cổ Trạch Sâm vừa trải qua Hồng Môn Yến ‘hài hòa’, thì lại có vụ án mới xảy ra, tổ pháp chứng nhận được tin báo từ tổ trọng án là có người phát hiện một cỗ thi thể dưới cống thoát nước, trải qua một hồi lục soát hiện trường tìm chứng cứ, cuối cùng cũng tìm hoàn chỉnh các bộ phận của cỗ thi thể kia, đem bộ hài cốt hoàn chỉnh giao cho Cổ Trạch Sâm, nhóm Cao Ngạn Bác cũng mang vật chứng tìm được về tổ pháp chứng.

Lâm Tâm Nguyệt vừa tắm rửa khử trùng xong, cô thật mong muốn được như Lâm Đình Đình và Hà Vĩnh Chương, không cần xuống dưới đường cống hôi thối, nếu không phải vì lấy vật chứng, cô tuyệt đối sẽ không xuống đó.

Lúc cô tới phòng thí nghiệm vật lí của tổ pháp chứng, nhìn thấy Lâm Đình Đình và Lương Tiểu Cương đang cố gắng suy nghĩ hoàn thành bài tập Cao Ngạn Bác giao cho bọn họ. Nhưng, tại sao ánh mắt Lương Tiểu Cương nhìn Lâm Đình Đình lại đầy nhu tình mật ý? Gian tình, gian tình, Lâm Tâm Nguyệt cô lấy danh dự chuyên gia tâm lí học ra thề, hai người này tuyệt đối, khẳng định, xác định có gian tình. Mắt Lâm Tâm Nguyệt lập lòe tia sáng xanh nhìn chăm chú hai người bọn họ.

Nữ xinh xắn, nam tuấn tú, mặc dù bây giờ Tiểu Cương còn thiếu chín chắn, chững chạc, nhưng được cái thành thật, không dính cỡ bạc rượu gái, hơn nữa không hút thuốc cũng không ăn chơi trác táng. Tương lai

chắc chắn là người đàn ông biết lo cho gia đình, vừa chăm chỉ lại cần cù làm việc, tính cách của cậu ta luôn có thể bao dung cho tính tùy hứng và trẻ con của Đinh Đình. Về phần tính cách ỷ lại và hèn yếu kia của Lương Tiểu Cương, cô tin tưởng mình và Cổ Trạch Sâm có thể cải tạo cậu ta trở thành người đàn ông tốt thế kỉ 21. Đến lúc đó, cái gì lòng tin, tự tin cậu ta đều có, Lâm Tâm Nguyệt thậm chí đánh giá Lương Tiểu Cương, cái này cũng định cho cuộc sống về sau của Lương Tiểu Cương vô cùng thê thảm, tuy rằng bản thân cậu không có cảm giác.

Lương Tiểu Cương đang chuyên chú nghiên cứu xác thực vật trên bộ hài cốt với Lâm Đình Đình, bất chợt cảm thấy khí lạnh bốc lên từ chân, cảm thấy giống như đang bị thứ gì đó không lành để ý. Không tự chủ được rùng mình một cái.

“Tiểu Cương, anh không sao chứ?” Lâm Đình Đình cảm thấy Lương Tiểu Cương run run, ngẩng đầu quan tâm.

“À, tôi, tôi, tôi không sao.” Lương Tiểu Cương đang thả hồn theo gió bị lời hỏi thăm ân cần của Lâm Đình Đình làm khấn trương, ngay cả nói chuyện cũng bị lắp, tay chân luống cuống, lỗ tai cũng ửng hồng, hơi nóng trên mặt càng dâng cao.

“Nhưng mặt mũi anh đỏ bừng kia, có phải bị sốt rồi không?” Lâm Đình Đình cúi người đến gần Lương Tiểu Cương, dùng tay sờ lên trán Lương Tiểu Cương.

Lương Tiểu Cương đột nhiên ngửi thấy mùi hương thơm mát đến gần, mặt mày đã sớm đỏ như cà chua.

“Tôi, tôi, tôi thật sự không sao. Cái kia, tôi lấy vật chứng đi nghiên cứu một lát, lúc nữa trả lại cho cô.” Lương Tiểu Cương thấy Lâm Đình Đình tới gần, ho một tiếng rồi nhảy ra xa, tốc độ có thể phá vỡ kỉ lục thế giới, vội cầm vật chứng, bỏ lại một câu rồi xoay người chạy trốn chết. Lại bị nụ cười ‘dịu dàng’ của Lâm Tâm Nguyệt đứng trước cửa dọa sợ hết hồn, chợt dạ gọi: “Chị Tâm Nguyệt.” Sau đó lại vội vàng vàng chạy đi, thầm nghĩ: Tiêu đời, bị chị Tâm Nguyệt nhìn thấy bộ dáng kia của mình rồi, thật là mất mặt, chị ấy có ngăn cản không ỉnh tiếp cận Đinh Đình không? Tại sao mình lại ngu như vậy, tự nhiên lại bỏ chạy, Đinh Đình có thể giận mình hay không? Con trai nhà lành Lương Tiểu Cương đang tự kiểm điểm bản thân.

Lâm Tâm Nguyệt rất hài lòng nhìn Lương Tiểu Cương cười gật đầu, ánh mắt tựa như mẹ vợ nhìn con rể, à không đúng, là chị vợ nhìn em rể, càng xem càng thích, đáng thương Tiểu Cương còn nghĩ nụ cười kia của Lâm Tâm Nguyệt dịu dàng biết nhường nào.

“Hử gì chứ? Thật kì quái, chị, chị đã tới!” Lâm Đình Đình khó hiểu không biết tại sao Lương Tiểu Cương bỏ chạy, bước tới chào hỏi Lâm Tâm Nguyệt.

“Sao vậy, chị vừa thấy Tiểu Cương vội vã chạy ra ngoài, có phải em bắt nạt cậu ta không?” Lâm Tâm Nguyệt híp mắt, khoé miệng hơi nhếch lên, chỉ vào Lâm Đình Đình trêu ghẹo.

“Đâu có, em đâu có bắt nạt anh ấy, em thấy mặt anh ấy đỏ như cà chua liền hỏi anh ấy có bị sốt hay không, chả biết anh ấy mắc chứng gì nhìn em như thấy quỷ vậy, dựa vào một chút liền vội vàng chạy mất.” Lâm Đình Đình bĩu môi oán giận mếu với Lâm Tâm Nguyệt.

Lâm Tâm Nguyệt thậm chí cảm thấy đồng tình cho Lương Tiểu Cương, Đinh Đình còn chưa hiểu rõ, xem ra con đường tình duyên của Lương Tiểu Cương còn nhiều trắc trở.

“Có lẽ cậu ấy phát hiện ra chuyện gì đó liên quan tới vật chứng.” Dáng vẻ kia của Tiểu Cương rõ ràng là có ý với Đinh Đình.

“Không thể nào, rõ ràng là sếp Cao bảo bọn em cùng nhau nghiên cứu vật chứng, anh ấy không thể vứt bỏ em lại, hơn nữa còn ôm vật chứng đi luôn, sao em nghiên cứu đây?” Lâm Đình Đình tức giận bỏ lại Lâm Tâm Nguyệt, chạy đi tìm Lương Tiểu Cương, về phần tìm người tính sổ hay là tiếp tục nghiên cứu thì không ai biết.

editorTieuNgu***MacNguDamNhiemLau***DienDanLeQuyDon***

Tổ pháp y.

Cốc, cốc, cốc.

“Không biết bác sĩ Cổ có nể mặt cùng đi ăn trưa với tôi hay không?” Lâm Tâm Nguyệt làm xong mọi công việc của mình lập tức xuống tổ pháp y tìm Cổ Trạch Sâm đi ăn, thấy Cổ Trạch Sâm còn chăm chú làm việc, cô mới gõ cửa nhắc nhở anh đã hết giờ làm.

Cổ Trạch Sâm nghe tiếng gõ cửa, ngẩng đầu liền thấy bạn gái cười híp mắt mời mình đi ăn, giơ tay lên xem đồng hồ mới biết mình bận quá nên quên cả giờ ăn cơm trưa...

“Em mời, đương nhiên anh nể mặt rồi, em chờ một chút, anh dọn dẹp đồ đạc cái đã.

“Xem ra em phải chuẩn bị cho anh cái đồng hồ báo thức mới được, một ngày ba bữa đều báo hiệu, tránh cho anh quên ăn cơm.” Lâm Tâm Nguyệt mặc dù oán giận nói thế, nhưng trong giọng điệu lại lộ vẻ quan tâm.

“Không phải em là đồng hồ báo giờ tốt nhất rồi sao? Còn cần mua thêm à?” Cổ Trạch Sâm nói giỡn, trong mắt tràn đầy suy ngẫm.

“Muốn bản tiểu thư là đồng hồ báo giờ cho anh, vậy phải xem biểu hiện của anh rồi.” Lâm Tâm Nguyệt vô cùng thân thiết ôm cánh tay Cổ Trạch Sâm, miệng cười ngọt ngào, tinh nghịch nói.

“Vậy anh phải biểu hiện thật tốt mới được.”

“Đương nhiên.”

...

Hai người vừa cười vừa đi đến nhà ăn của công nhân viên.

Cổ Trạch Sâm đến nhà ăn liền giúp Lâm Tâm Nguyệt chọn món, đang định gọi vài món cay mình thích thì bị người nào đó ngăn lại.

“Em nói bác sĩ Cổ, rốt cuộc anh có phải là bác sĩ không vậy? Bị dị ứng còn chưa hết lại muốn ăn cay, anh không cần sức khỏe của mình nữa à?” Lâm Tâm Nguyệt nghiêm túc nhìn chằm chằm người nào đó không ngao, vẻ mặt không tán thành, chân mày cau lại, anh rốt cuộc có biết chăm sóc sức khỏe của mình không vậy.

“Được rồi, đừng giận, anh lập tức đổi món.” Cổ Trạch Sâm nín nọt, dụ dỗ Lâm Tâm Nguyệt, nhưng anh cảm thấy hạnh phúc tràn đầy trong lòng, có người quan tâm mình thật là tốt.

“Người nào đó quả thật nên đánh đòn, rõ ràng biết bản thân bị dị ứng cần phải ăn kiêng, haiz cũng chỉ có Tâm Nguyệt mới trị được cậu.”

“Làm bác sĩ còn cần để người khác nhắc nhở, bác sĩ như anh quả thật không xứng với danh hiệu.”

Cổ Trạch Sâm và Lâm Tâm Nguyệt xoay người liền nhìn thấy nụ cười trên mặt của Cao Ngạn Bác và vẻ mặt khinh bỉ của Lương Tiểu Nhu, Lâm Tâm Nguyệt liếc qua Cổ Trạch Sâm, xem ra Tiểu Nhu còn chưa tha thứ cho anh, cộng thêm sự nổi tiếng của anh cũng không phải là chuyện tốt nha, bác sĩ Cổ. Cô vui vẻ chào bọn họ: “Các người cũng cùng đến ăn cơm à?”

“Hai người đến đây mở hội chỉ trích à?” Cổ Trạch Sâm thật là bất đắc dĩ, nhìn nữ cảnh sát tràn ngập mùi thuốc súng, anh thật muốn gào to oan uổng! Anh chỉ muốn dẫn em trai cô ta đi nhìn ra thế giới bên ngoài một chút, ai ngờ em trai cô ta lại bị đánh thuốc mê trong con hẻm, lại càng không ngờ chính là chính cô gái đánh thuốc mê Lương Tiểu Cương cũng bị hôn mê, đặc biệt khó thể tin hơn là bị đồng nghiệp của cô ta – Hà Vĩnh Chương vạch trần lời nói dối, ai biết người đồng nghiệp của cô miệng lớn như vậy, làm cho toàn bộ Tây Cửu Long đều biết, nhiều cái không ngờ gộp lại thành ra anh xúi quẩy. Vốn dĩ Lâm Tâm Nguyệt vất vả lắm mới khiến cục tức của Lương Tiểu Nhu dịu xuống, lần thứ hai bị khơi lên, hơn nữa càng cháy càng mạnh. Đối tượng bị căm thù này đúng là xui xẻo.

“Tiểu Nhu, mau ngồi xuống, đừng để ý anh ấy, tôi có chuyện muốn nói với cô.” Lâm Tâm Nguyệt nhẹ nhàng kéo Lương Tiểu Nhu ngồi xuống bàn bên cạnh, cô không hi vọng bạn thân và bạn trai đối đầu nhau gay gắt, bỏ lại hai người đàn ông Cao Ngạn Bác và Cổ Trạch Sâm mắt to trừng mắt nhỏ.

“Cô yên tâm, tôi biết chuyện này không thể hoàn toàn trách Cổ Trạch Sâm, tôi sẽ không đem hết bực tức trút lên đầu anh ta đâu.” Lương Tiểu Nhu nghĩ rằng Lâm Tâm Nguyệt sợ mình chỉ súng vào Cổ Trạch Sâm mà bắn, mới đem cô kéo ra.

Đó chỉ là một trong những nguyên nhân, Lâm Tâm Nguyệt hóp một ngụm cà phê, giải thích: “Cô nghĩ tôi là người trọng sắc khinh bạn vậy sao?”

Lương Tiểu Nhu hơi ngắc đầu nhìn Lâm Tâm Nguyệt, trong mắt giống như thần nhiên viết ba chữ ‘rõ là vậy’, Lâm Tâm Nguyệt suýt bị sắc cà phê mà chết, chẳng lẽ nhân phẩm của cô kém như vậy sao? Có không?

Lương Tiểu Nhu nhìn bộ dạng người nào đó ỉu xiu như bóng bị xì hơi, nụ cười trên môi sụp đổ, cà phê bị vấy ra ngoài cũng không hay, Lương Tiểu Nhu giương môi cười, cái gì tức giận cũng biến mất sạch, khó trách mọi người thích nhìn người khác bị kinh ngạc như thế, quả nhiên là khiến lòng người vui sướng.

“Khụ, không giống với cô nữa, tôi có chuyện quan trọng muốn nói với cô.” Lâm Tâm Nguyệt tới gần Lương Tiểu Nhu: “Tiểu Nhu, cô có biết Tiểu Cương đã có người yêu thích rồi chưa?” Lâm Tâm Nguyệt dứt khoát đi vào trọng điểm.

“Phốc! Khụ khụ, cô nói gì? Tiểu Cương có người thích?” Cà phê trong miệng Lương Tiểu Nhu phun hết ra ngoài, có chút bị sắc nói. Ngay lập tức nóng nảy la lớn, khiến mọi người đều quay lại nhìn, ngay cả Cao Ngạn Bác và Cổ Trạch Sâm cũng bị cô làm giật mình, Lâm Tâm Nguyệt cảm thấy may mắn chính mình tránh mau, bằng không quần áo của cô sẽ công hiến cho cà phê của Lương Tiểu Nhu rồi.

“Tiểu Nhu, cô bình tĩnh trước đã. Mau ngồi xuống nghe tôi nói, có phải cô muốn cả Tây Cửu Long đều biết hay không? Để cho chuyện của Tiểu Cương trở thành đề tài cho người ta bàn luận sau giờ cơm à?” Lâm Tâm Nguyệt kéo tay Lương Tiểu Nhu, vừa an ủi lại vừa đe dọa để cô ấy bình tĩnh lại. Cô biết Lương Tiểu Nhu nghe tin này nhất định sẽ mất khống chế. Thấy ánh mắt của mọi người trong nhà ăn đều tập trung vào mình, Lương Tiểu Nhu mới phát hiện âm thanh của mình hơi lớn, vội ngồi xuống, cầm lấy cùi chò Lâm Tâm Nguyệt bắt đầu oanh tạc bùm bùm, công lực còn cao thâm hơn Đường Tăng.

“Tiểu Cương thích ai? Năm nay bao nhiêu tuổi? Nhà ở đâu? Số điện thoại là bao nhiêu? Trong nhà có bao nhiêu người? Có bao nhiêu người thân? Tính cách thế nào? Làm việc ở đâu? Cô ta và Tiểu Cương bắt đầu quen nhau bao lâu rồi? Yêu nhau khi nào? Tình huống quen nhau ra sao? Là ai tỏ tình trước? Đến giai đoạn này rồi? Nắm tay chưa? Ôm chưa? Có hôn môi chưa? Có...blablabla.”

“Ngừng, cô hỏi nhiều như vậy làm sao tôi trả lời được, muốn biết thì im lặng nghe tôi nói.” Lâm Tâm Nguyệt dùng tay làm thủ thế ngừng, xoa xoa huyệt thái dương cô mới phát hiện Tiểu Nhu niệm chú còn hơn cả Đường Tăng, nhấp một ngụm cà phê, không quan tâm tới dáng vẻ gấp gáp của Lương Tiểu Nhu, ưu nhã cười tươi: “Tiểu Nhu, khoan hãy nói tới chuyện Tiểu Cương thích ai, cô trả lời tôi trước cái đã, cô cảm thấy em trai cô là người như thế nào?”

“Tiểu Cương rất tốt, vừa ngoan lại biết nghe lời, còn biết quan tâm tôi và ba, rất có hiếu.”

“Còn làm việc rất nghiêm túc, đúng không?”

“Ừ, nó rất cố gắng làm việc, rất nghiêm túc, nó thật sự rất thích làm công việc pháp chứng này.” Lương Tiểu Nhu bắt tri bắt giác từ từ bình tĩnh lại dưới sự dẫn dắt của Lâm Tâm Nguyệt.

Lâm Tâm Nguyệt biết mình đã khiến Lương Tiểu Nhu bình tĩnh lại rồi, cô rất tự hào với những kiến thức mình đã học, cô biết mình có thể đi vào vấn đề chính: “Đúng, Tiểu Cương rất cố gắng học hỏi, cậu ta có sự kiên trì, nhưng lại thiếu tự tin, trong tố pháp chứng, lúc kiểm nghiệm ra chứng cứ, rõ ràng đã tìm ra đáp án nhưng bị người khác đưa ra nghi vấn, cậu ta liền bỏ vũ khí đầu hàng, ngay cả dũng khí phản bác cũng không có. Còn nữa, cậu ta rất ỷ lại vào cô, đồng thời rất sợ người khác bắt buộc, cô nói một cậu ta không dám nói hai, cô không cho cậu ta mua đồ, dù cậu ta rất thích thứ đó, cậu ta cũng sẽ bỏ qua. Không chỉ vậy, đi nhờ rằng cũng phải có cô đi cùng, mua đồng hồ báo thức cũng do cô quyết định, nếu như để tôi viết đánh giá cho cậu ta, tôi tuyệt đối sẽ viết không đạt tiêu chuẩn.”

Cặp chân mày Lương Tiểu Nhu nhíu chặt lại, nếu như người khác nói những lời này, cô nhất định đã trở mặt từ lâu, nhưng cố tình người nói lại là bạn thân của cô, cấp trên của em trai. Thật ra cô không biết mình sai ở chỗ nào, từ nhỏ đến lớn cô đều bảo vệ em trai như vậy, đem chuyện đó thành bản năng, phản xạ có điều kiện của cô. Cô không biết mình bảo vệ quá mức sẽ làm em trai trở nên yếu đuối, trở thành vật cản cho em trai. Ngấm lại rất là buồn bực.

“Tiểu Nhu, Bảo vệ em mình là chuyện tốt, nhưng bảo vệ quá mức sẽ gây trở ngại cho việc cậu ấy trưởng thành, thử buông tay để cậu ấy tự lập đi.” Lâm Tâm Nguyệt biết Lương Tiểu Nhu đã lung lay.

Hiện tại, Lương Tiểu Nhu rất hoang mang, cô giống như con thuyền bị lạc mất phương hướng trôi dạt trên biển rộng, không biết làm sao.

Lâm Tâm Nguyệt thấy Lương Tiểu Nhu do dự muốn thoái lui, lại hiểu rõ. Cô biết Tiểu Nhu đã nghĩ thông.

“Thiếu chút nữa bị cô xoay vòng, mau nói, Tiểu Cương thích ai?” Ánh mắt sáng ngời của Lương Tiểu Nhu nhòm chằm chằm Lâm Tâm Nguyệt, giọng nắm đấm lên đe dọa: “Mau mau nói cho tôi biết.”

“Tôi vốn định nói đó thôi, là do cô giả bộ suy tư mà.” Lâm Tâm Nguyệt không hề sợ Lương Tiểu Nhu đe dọa, ngồi thảnh thơi nhấm nháp cà phê của mình: “Cũng không thể tính là Tiểu Cương có người thích, cũng lắm là thâm mến người ta thôi. Con gái nhà người ta còn chưa hay biết gì mà. Hơn nữa, con người ta mới dựa vào một tí, cậu ta liền coi người ta như rắn độc, làm bộ có công việc lập tức chạy trốn, cho nên mọi vấn đề cô lo lắng đều không tồn tại.”

“Không phải chứ? Tiểu Cương thật là quá mắc cỡ rồi.” Lương Tiểu Nhu hoàn toàn hết biết nói gì với hành động xấu hổ của em trai: “Ừa, không đúng, vừa rồi cô nói công việc, nói vậy người Tiểu Cương thích là đồng nghiệp, giới nữ bên tổ pháp chứng tôi đều biết. Yvonne đã kết hôn, cô thì có bạn trai, không lẽ là Tina, không đúng, bình thường họ tiếp xúc chỉ nói chuyện công việc, chẳng lẽ là...” Lương Tiểu Nhu mơ hồ đoán ra được người nào đó, trợn mắt nhìn Lâm Tâm Nguyệt.

Không hổ danh là cảnh sát ưu tú, nói mấy câu liền đoán được đáp án: “Chính là người mà cô đang nghĩ.” Dù bị đoán trúng, Lâm Tâm Nguyệt vẫn bình tĩnh uống cà phê.

“Hèn gì cô khẩn trương như vậy, thì ra có lòng tư lợi.”

“Tôi có lòng tư lợi thì sao, người phụ nữ nào không hi vọng tìm được người đàn ông tốt yêu mình, bảo vệ mình, để mình nương tựa? Cô cũng vậy thôi. Bây giờ tôi đã tìm được rồi, tôi cũng hi vọng em gái mình cũng có thể tìm được. Tôi ngã bài với cô trước, tránh cho về sau cô ghi hận lên người tôi, bị đánh thành đầu heo. Bát Giới soi gương - trong ngoài đều không phải là người. Hơn nữa tôi làm như vậy cũng vì muốn tốt cho Tiểu Cương thôi, có thể bước qua ngưỡng cửa này, đối với công việc, cuộc sống và tương lai cậu ta đều có ích, hơn nữa còn rất quan trọng đối với việc cậu ta có theo đuổi em gái tôi thành công hay không nha, đừng quên cậu ta còn trong giai đoạn yêu thầm.”

Cặp mắt như lưỡi dao của Lương Tiểu Nhu nhìn người nào đó hả hê thầm mắng quen lắm bạn bè: “Cô đã nói như vậy, chứng tỏ cô đã nghĩ ra cách, nói xem nào.”

“Giao Tiểu Cương cho Sâm.”

“Không được, giao cho anh ta, em trai tôi phải nằm viện lần nữa à? Để tôi thành trò cười cho sở cảnh sát à?” Cổ Trạch Sâm, vừa nghe tới tên này hơi thở hắt ám sau lưng Lương Tiểu Nhu không ngừng tỏa ra, giọng nói mang mười phần oán khí.

“Thôi mà Tiểu Nhu, lần trước Sâm cũng không muốn thế mà, chỉ là ngoài ý muốn. Cô đừng giận anh ấy nữa, tôi đảm bảo không có lần thứ hai, hơn nữa tôi đảm bảo không để Sâm dẫn cậu ta đến những nơi phức tạp như vậy. Chúng ta để Sâm đưa Lương Tiểu Cương đi đánh cầu lông, tập bắn súng, cô không hi vọng người ta cười cậu ta là em trai nữ cảnh sát mà không biết dùng súng chứ? Được rồi, Tiểu Nhu, Tiểu Nhu đồng ý đi.” Lâm Tâm Nguyệt thấy Lương Tiểu Nhu không trả lời nhưng cô biết Lương Tiểu Nhu đã dao động, lập tức sử dụng sở trường làm nũng của mình. Cái miệng hơi chu lên, khóe mắt rũ xuống hiện lên sương mù nhân nhật, giọng nói ồm ồm, Lương Tiểu Nhu liền giọng cờ trắng, Lâm Tâm Nguyệt giọng thủ thế thắng lợi ở trong lòng, lần nào sử dụng chiêu này cũng linh nghiệm hết ha ha.

“Được, tôi nể mặt cô mới đồng ý, nếu như xảy ra chuyện như lần trước, tôi chắc chắn tìm cô tính sổ.” Lương Tiểu Nhu đồng ý nhưng vẫn không quên cảnh cáo Lâm Tâm Nguyệt.

“Tôi thề tuyệt đối sẽ không xảy ra chuyện như lần trước.” Lâm Tâm Nguyệt nghiêm túc giơ tay lên thề, nếu như bỏ qua nụ cười buồm bình trên môi cô thì lời thề càng có sức thuyết phục hơn.

“Hai người đang nói gì vậy? nói rì rầm nhỏ xíu lại còn thề thốt long trọng nữa chứ.” Cao Ngạn Bác và Cổ Trạch Sâm bị hai người thu hút tầm mắt, tò mò ngồi xuống hỏi.

“Không có gì, Tiểu Nhu quyết định giao Tiểu Cương cho Sâm, Để Sâm mang cậu ta đi nhìn thế giới bên ngoài một chút.” Lâm Tâm Nguyệt nhàn nhạt nói, Cổ Trạch Sâm nghe xong lại kinh hồn bạt vía, Cao Ngạn Bác lại hả hê.

Cổ Trạch Sâm kinh ngạc nhìn Lâm Tâm Nguyệt, dùng ánh mắt hỏi:

(Tâm Nguyệt, em không nói đùa chứ? Em không sợ bạn trai em bị bạn thân ghi thù à? Hình như cô ấy còn chưa hết giận chuyện lần trước đâu.”

(Yên tâm, cô ấy hết giận rồi.)

(Thật?) Cổ Trạch Sâm quăng cho Lâm Tâm Nguyệt ánh mắt hoài nghi.

(Em kêu anh dẫn Tiểu Cương đi ra ngoài nhìn đó biết đây, cũng không có kêu anh mang cậu ta đến quán bar hay mấy chỗ phức tạp, anh có thể dẫn cậu ta đi đánh cầu lông, tập bắn súng hoặc là đi Kiều Dương Xã phụ giúp, làm chuyện công ích tăng thêm hiểu biết, có thêm tự tin, như vậy Tiểu Nhu còn lo gì chứ?)

(À.)

Lương Tiểu Nhu thấy Cổ Trạch Sâm không chuyện, nghĩ rằng anh không đồng ý, xụ mặt xuống: “Sao hả? Không muốn à?”

“Đâu có, madam Lương nhờ cậy sao lại không làm.” Dù không muốn làm cũng không dám nói, Cổ Trạch Sâm dám đảm bảo nếu như anh nói không, anh dám chắc Lương Tiểu Nhu sẽ tiêu diệt anh ngay lập tức, Cổ Trạch Sâm ai oán nhìn bạn gái.

Cao Ngạn Bác đồng tình vỗ vai anh em nhà mình, cậu nén bi thương đi. Tôi sẽ ủng hộ tinh thần cho cậu, còn hành động thì miễn đi, dù sao thì cơn thịnh nộ của madam không dễ dập tắt, kẻ có bản lĩnh dập lửa lại không có mấy người, chỉ tiếc trong đó không có tôi, cho nên xin miễn đi.

Không phải có nạn cùng chia sẻ sao? Anh như vậy cũng được coi là anh em tốt à? Cổ Trạch Sâm mặt bình tĩnh lật bàn trong đáy lòng.

Lâm Tâm Nguyệt hoàn toàn bơ ánh mắt ai oán của bạn trai, thản nhiên uống cà phê.

38. Chương 43: Làm Bà Mai Thật Không Dễ Dàng (tiếp)

Mặt trời rực rỡ mọc lên, từng tia sáng xuyên qua tầng mây chiếu xuống mặt đất, gió ấm áp khẽ vuốt ve lên khuôn mặt mỗi người.

Một ngày mới lại bắt đầu, vụ án hài cốt trong cống thoát nước cũng có phát hiện mới, Cổ Trạch Sâm nhờ vào kĩ thuật chỉnh hình đem khuôn mặt người chết khôi phục lại hoàn toàn, đồng thời có người tự xưng là thím Dung, nói hài cốt kia chính là con gái Dung Tuệ mất tích hai năm trước, nhưng bên tổ pháp chứng phán đoán hài cốt kia đã thối rửa ít nhất bốn năm.

Sáng sớm, Lương Tiểu Nhu đã gọi cho Cao Ngạn Bác, Cổ Trạch Sâm và Lâm Tâm Nguyệt tập hợp cùng nhau xét nghiệm và phân tích mọi tư liệu. Toàn thể tổ trọng án đều mang cặp mắt gấu mèo đi làm, dù sao cảnh sát ưu tú trong ưu tú cũng không phải dễ làm, đặc biệt là cấp dưới của madam Lương Tiểu Nhu, đương nhiên chuyện gì cũng có ngoại lệ, Hà Vĩnh Chương chính là ngoại lệ trong tổ trọng án, hai ba ngày lại xin nghỉ bệnh, không đi làm muộn thì cũng về sớm, cộng thêm đáng vẻ bỉ ổi, người không biết còn tưởng hần là tên tội phạm bị mù xông vào sở cảnh sát.

Nhóm người Lâm Tâm Nguyệt tới tổ trọng án liền nhìn thấy Hà Vĩnh Chương lại mượn cớ lười biếng, chọc Lương Tiểu Nhu tức giận đến quăng xấp văn kiện, đập bàn. Người trong tổ trọng án đã sớm quen với cảnh này, chỉ là họ không ngờ madam lại dung túng cho Hà Vĩnh Chương như vậy. Bọn người Cao Ngạn Bác

cũng không hiểu tại sao Lương Tiểu Nhu lại tự gò bó mình như vậy, ngoại trừ Lâm Tâm Nguyệt biết rõ nguyên nhân.

Hà Vĩnh Chương vừa ra khỏi phòng làm việc của Lương Tiểu Nhu liền gặp bọn Cao Ngạn Bác, tùy tiện chào hỏi một câu liền bỏ đi. Mọi người trong tổ trọng án đều mang vẻ mặt khinh bỉ nhìn bóng lưng Hà Vĩnh Chương, đáy mắt Cao Ngạn Bác lóe lên một tia chán ghét.

“Từ ngoài tổ trọng án đã nghe giọng nói oang oang của madam rồi, thức trắng mấy đêm mà vẫn còn khỏe mạnh, thật không hổ là nữ cảnh sát dũng mãnh như thần.” Lâm Tâm Nguyệt vào phòng làm việc của Lương Tiểu Nhu, nhìn khuôn mặt tức giận như cái bánh bao của Lương Tiểu Nhu, dí dỏm pha trò.

“Ngày nào cô không cười chê tôi thì ngày đó cô ăn cơm không ngon phải không? Nói về vụ án đi, các người có phát hiện gì mới không?” Lương Tiểu Nhu liếc Lâm Tâm Nguyệt một cái, bắt đầu nghiêm túc làm việc.

“Tổ pháp chứng chúng tôi dựa vào manh mối thám Dung cung cấp, chúng tôi tìm được tóc và vết máu của Dung Tuệ ở nhà người bà con của cô ta.” Lâm Tâm Nguyệt nhún vai, đáp lời.

“Ngoài ra, chúng tôi cho rằng hài cốt đó có thể là Dung Tuệ, tôi phát hiện nước cống trước đây từng bị nước thải của nhà máy ô nhiễm, bên trong là thuốc nhuộm cùng vật liệu hóa học đủ để xác chết thối rửa với tốc độ nhanh hơn, cho nên tôi đoán thi thể kia là Dung Tuệ con gái thám Dung. Đáng tiếc, hài cốt bị ngâm trong nước công trong thời gian lâu, vì vậy không thể lấy DNA để xét nghiệm.” Cao Ngạn Bác nói ra phân tích của mình.

Cổ Trạch Sâm nhíu mày: “Tôi sẽ thử lấy mẫu DNA trong răng của nạn nhân.”

“Tôi căn cứ quần áo còn sót lại trên người nạn nhân điều tra đến một hộp đêm, nhưng mọi thứ dữ liệu được lưu trữ trong hộp đêm đều bị thiêu đốt hết. Chúng tôi tiếp tục điều tra sâu hơn, về mặt DNA và hộp đêm làm phiên tổ pháp chứng của mọi người.”

Cao Ngạn Bác gật đầu: “Chúng tôi sẽ mau chóng so sánh DNA, và xét nghiệm vật chứng này.”

“Vậy làm phiền mọi người.”

Thật vất vả mới hết giờ làm, Lâm Tâm Nguyệt và Cổ Trạch Sâm đang muốn hưởng thụ thể giới hai người, vừa ra khỏi cửa liền nhìn thấy khuôn mặt lạnh lùng của Lâm Nhã Nguyệt và nụ cười ấm như gió xuân của Nam Cung Phong đang tựa vào xe nhìn bọn họ cười cười chào hỏi.

“Hi, Tâm Nguyệt, hết giờ làm rồi à?” Nam Cung Phong đến bên cạnh bọn họ, cười tao nhã: “Hai người dự định đi đâu, không ngại để chúng tôi theo chứ?”

Lâm Tâm Nguyệt cười đến nghiêng răng nghiêng lợi: “Đương nhiên không ngại.” Mới là lạ!! Đáng vẻ phúc hắc cười cợt của Nam Cung Phong là làm sao, còn có vẻ mặt lạnh tanh của anh trai đang dùng ánh mắt uy hiếp Sâm là thế nào? Nhất định là hai người cố ý, cố ý phải không?! Lâm Tâm Nguyệt gào thét trong lòng, nhưng mặt ngoài vẫn rất bình tĩnh.

Cổ Trạch Sâm cũng rất buồn bực, mấy ngày nay bận tối mắt tối mày, thật vất vả hai người mới có cơ hội hưởng thụ không gian hai người, đang muốn hẹn hò lại bị một đôi bóng đèn đêm kế hoạch của anh ngâm nước, hơn nữa còn không thể đuổi đi, càng không thể nói. Không thể đắc tội với những người này, ngấm lại thật là buồn bực!

Trong một căn phòng lãng mạn, dưới ánh sáng mờ ảo, giai điệu du dương, mùi hương thơm mát, lại thêm một đôi trai tài gái sắc đối mặt nhìn nhau, ẩn ý đưa tình. Giả dật nhưng cũng đủ khiến người ngoài ghen tỵ.

Nhưng sự thật là trong phòng ăn lãng mạn, một anh chàng đẹp trai hấp dẫn lại lạnh lùng đang thông thả uống sâm banh, đôi trai tài gái sắc hai mặt nhìn nhau không nói gì, ngấm cười khổ, ở giữa bọn họ còn có cặp bóng đèn một nóng một lạnh siêu cấp bực.

Đi đường và trong rạp chiếu phim đều xuất hiện cảnh tượng quý dị như thế này. Trên đường, bên cạnh cô gái xinh đẹp đều có một người đàn ông, một người tao nhã hay nở nụ cười ôn hòa. Một người lạnh nhạt xinh đẹp, thường toát ra khí lạnh như máy điều hòa, kế bên còn có một người tuần dật mát mẻ hay giúp cô chặn những người có xu thế va chạm vào cô vì đường đông đúc. Trong rạp chiếu phim cũng như vậy, luôn

có một người chen vào giữa Lâm Tâm Nguyệt và Cổ Trạch Sâm. Bởi vậy, mặc kệ là ở đâu, đem bán kính mười mét tạo thành khoảng chân không, có thể thấy sức mạnh của hai bóng đèn này rất là ngoan cố.

Tình nhân hẹn hò ngoại trừ ăn tối, đi dạo, sau khi xem phim xong liền kết thúc. Cuộc hẹn của Lâm Tâm Nguyệt và Cổ Trạch Sâm cũng như vậy, Lâm Nhã Nguyệt ra lệnh một tiếng, Nam Cung Phong trợ giúp. Lâm Tâm Nguyệt chưa kịp lên tiếng chào tạm biệt với Cổ Trạch Sâm liền bị nhét vào xe, đi như bay. Bỏ lại một mình Cổ Trạch Sâm đứng trong cát bụi cuộn cuộn, cộng thêm vài miếng vé vào xem phim bay bay.

Không thể không nói hai cái bóng Lâm Nhã Nguyệt và Nam Cung Phong tác chiến rất thành công, liên tục mấy ngày đều bỏ lại Cổ Trạch Sâm trơ trọi lẻ loi trong gió lạnh, ngay cả quyền lợi anh đưa rước Lâm Tâm Nguyệt cũng bị bốc lột trắng trợn. Cuộc hẹn của hai người bị phá hoại liên tiếp, Lâm Tâm Nguyệt hóa bị thương thành sức mạnh, càng ra sức kết hợp Lương Tiểu Cương với em gái nhà mình.

Cảnh tượng 1:

Lâm Tâm Nguyệt thấy Lâm Đình Đình đang xem giới thiệu nhạc kịch trên tạp chí, giả bộ như vô tình đi ngang qua: “Oh, biểu diễn ca kịch XX à?”

“Đúng ạ, chị, em rất thích vở cả kịch này, nghe nói ca kịch này rất nổi tiếng, mỗi lần biểu diễn khán giả đến xem chật cả khán phòng, đáng tiếc nó chỉ diễn ba suất, tối nay là suất cuối cùng, em vốn định mua vé, tiếc là không mua được.” Lâm Đình Đình nói thao thao bất tuyệt, mắt lóe sáng, nhưng sau khi nói xong thì hào quang trên mặt đã không còn, cả người ỉu xìu thất vọng.

“Ai nói không có vé.” Lâm Tâm Nguyệt nói như ảo thuật biến ra hai vé xem ca kịch, hào phóng cho Lâm Đình Đình: “Chi vốn muốn đi xem với Sâm, đáng tiếc em cũng thấy rồi đó, chị bị anh hai nhìn chăm chăm không thể thoát được, đành nhường cho em. Nhưng cái này là vé tình nhân, phải có nam có nữ mới vào xem được, nếu không em kêu Tiểu Cương đi cùng đi.” Lâm Tâm Nguyệt kéo Lương Tiểu Cương đang đứng bên cạnh qua, trực tiếp đem cậu ta đưa tới trước mặt Lâm Đình Đình.

Nhìn vẻ mặt mong đợi của Đình Đình, Lương Tiểu Cương xấu hổ đáp ứng. Hai người vui vẻ nên không thấy được nụ cười giả hoạt trên mặt Lâm Tâm Nguyệt.

Tình huống 2:

Buổi tối, Lâm Tâm Nguyệt thấy Lâm Đình Đình ngồi trên ghế sofa, vui vẻ đi tới: “Đình Đình, chị nhớ em nói muốn đến siêu thị mua giày phải không, ngày mai chúng ta đi dạo phố rồi mua luôn há.”

“Thật à, ngày mai tan tầm chị chờ em nhé.” Lâm Đình Đình hưng phấn nói.

“Được.”

Ngày hôm sau, Lâm Tâm Nguyệt để Lâm Đình Đình chờ cô ở bên ngoài, sau đó gọi Lương Tiểu Cương lại: “Tiểu Cương, tôi vốn có hẹn với Đình Đình đi dạo phố, nhưng có vài việc tôi chưa làm xong, cậu giúp tôi đi cùng Đình Đình đi.”

“Cái đó, nhưng...” Nhìn bộ dạng do dự của Lương Tiểu Cương, Lâm Tâm Nguyệt chỉ tiếc rên rỉ không thành tiếng.

“Chẳng lẽ cậu nhẫn tâm để Đình Đình lẻ loi đi dạo phố một mình, lại nói tôi đang cho cậu cơ hội đó nha.”

“Chị Tâm Nguyệt, chị, chị biết?”

“Ừ, có đi hay không?”

“Lập tức đi liền.”

Bởi vậy, người Lâm Đình Đình cả buổi biến thành người thành thật lại hay mắc cỡ Lương Tiểu Cương.

Tình cảnh 3:

Lâm Đình Đình phát hiện một cửa hàng ăn cay rất ngon, cấp tốc đi báo cho Lâm Tâm Nguyệt, kết quả Lâm Tâm Nguyệt đem trạch nam Lương Tiểu Cương gọi đến, kết quả người hôm đó đi cùng Lâm Đình Đình lại là Lương Tiểu Cương.

Những chuyện như thế này lặp đi lặp lại mấy lần, hiện tại cả tổ pháp chứng không ai không biết Lâm Tâm Nguyệt đang nối dây tơ hồng cho Lương Tiểu Cương, đặc biệt còn là tơ hồng của em gái nhà mình. Bởi vậy, cô còn hay tạo cơ hội ngẫu nhiên giúp Lương Tiểu Cương có thời gian ở bên cạnh Lâm Đình Đình. Toàn bộ tổ pháp chứng chỉ có đương sự Lâm Đình Đình là chưa hiểu rõ, cho nên đường tình duyên của Lương Tiểu Cương còn dài và xa lắm. Lâm Đình Đình bị chị gái Lâm Tâm Nguyệt của mình cho leo cây liên tục, nên mỗi lần có chuyện là cô không thèm tìm Lâm Tâm Nguyệt nữa, trực tiếp kiếm Lương Tiểu Cương, làm sự sùng bái của Lương Tiểu Cương dành cho Lâm Tâm Nguyệt thăng cấp liên tục.

Bởi vì, Lâm Nhã Nguyệt và Nam Cung Phong nên Lâm Tâm Nguyệt và Cổ Trạch Sâm không thể ra ngoài hẹn hò như những đôi tình nhân bình thường. Ở nơi làm việc thì bọn họ không có thời gian rảnh hẹn gặp riêng, à không, là đổi nơi hẹn mới. Lâm Tâm Nguyệt bắt chước Mã Quắc Anh trong bằng chứng thép 2, đem bàn và hai cái ghế, thêm một bình hồng trà, đương nhiên còn có chậu cây xương rồng của Cổ Trạch Sâm, nhưng vì sau lại trồng cây xương rồng? Bác sĩ Cổ nói: Sinh mệnh của nó rất mạnh mẽ, không sợ dài nắng dầm sương, đồng thời có thể làm đẹp cho cái bàn.

Lúc này, Lâm Tâm Nguyệt lười biếng thưởng thức hồng trà vùi trên ghế mây phơi nắng, hai chiếc ghế kê rất gần, vừa vặn Lâm Tâm Nguyệt nghiêng đầu có thể dựa vào vai Cổ Trạch Sâm, Cổ Trạch Sâm nhẹ nhàng nghịch vén mấy sợi tóc nghịch ngợm trên má Lâm Tâm Nguyệt, nhìn cô nói: “Nghe nói mấy hôm nay em ở tổ pháp chứng đổi nghề làm bà mai.”

“Ừm.” Giọng điệu miễn cưỡng.

“Khó trách em thuyết phục Tiểu Nhu đem Tiểu Cương giao cho anh, thì ra là muốn giúp em gái của mình bồi dưỡng ra người đàn ông tốt.

“Hết cách rồi, ai kêu tính cách Tiểu Cương mắc cỡ quá mức, lại thiếu tự tin, nếu không giúp cậu ta sợ là tương lai cậu ta chỉ có thể làm rể phụ mà thôi.”

“Cho nên em luôn tạo cơ hội cho hai người bọn họ.”

“Đành chịu, ai bảo hai người bọn họ một người thì hay mắc cỡ, kẻ thì thần kinh thô, em giúp Tiểu Cương theo đuổi Đình Đình cấp tốc, kết quả bây giờ còn bé kia còn giận dữ em đây, em chỉ muốn tốt cho nó thôi mà.” Nhưng cô nhớ Lâm Đình Đình trong kịch bản rất nhanh sẽ hiểu thông, chẳng lẽ là do vấn đề nhân phẩm, nhưng nhân phẩm của Tiểu Cương không tệ!

“Aiz, xem ra chức nghiệp bà mai không phải dễ làm.”

“Em á.” Cổ Trạch Sâm cưng chiều véo mũi Lâm Tâm Nguyệt.

“Sâm, tối nay chúng ta về nhà anh ăn tiệc đi. Lâu rồi không gặp bác Thông, đến lúc đó em sẽ đến ăn tiệc nhà anh nhiều lần.” Đột nhiên, Lâm Tâm Nguyệt bật dậy chờ mong nhìn Cổ Trạch Sâm: “Để xem anh hai còn làm bóng đèn được không, hơn nữa...” Con người trong suốt của Lâm Tâm Nguyệt vòng vo, nghĩ ra chuyện chơi đùa rất vui, cười hắc hắc.

“Được.” Cổ Trạch Sâm nhìn nụ cười nghịch ngợm của cô, liền đoán ra cô lại muốn giở trò quỷ, chỉ không biết người gặp xui xẻo là ai.

Lâm đại tiểu thư đã quên, nếu không có hai bóng đèn lớn siêu cấp Lâm Nhã Nguyệt và Nam Cung Phong, thì vẫn còn có Cao Ngạn Bác và bác Thông – hai bóng đèn bình thường.

editorTieuNgu***MacNguDamNhiemLau***DienDanLeQuyDon***

Một loạt mùi thơm thức ăn lan tỏa trong nhà Cao Ngạn Bác, Cao Ngạn Bác mặc tạp dề loay hoay trong bếp, Cổ Trạch Sâm cùng bác Thông ngồi xem tivi.

“Tiểu Sâm, cậu không đi đón Tâm Nguyệt sao, tại sao lại để bạn gái đi một mình đến đây.” Bác Thông không tán thành nhìn Cổ Trạch Sâm đang xem TV.

“Bác Thông, con cũng muốn đi đón cô ấy, nhưng cô ấy nói muốn đi mua một ít đồ, một lát mới đến.” Cổ Trạch Sâm mới dứt lời, chuông cửa liền vang lên: “Có thể Tâm Nguyệt đến, con đi mở cửa.” Cổ Trạch Sâm vui vẻ đi ra nghênh đón bạn gái, nhưng không ngờ vừa mở cửa liền nhìn thấy Lương Tiểu Nhu, kinh ngạc nhưng nhiều hơn là thất vọng.

“Sao? Không muốn thấy tôi à?” Lương Tiểu Nhu thấy nụ cười Cổ Trạch Sâm tắt lụi khi thấy mình, nghĩ rằng anh không hoan nghênh cô.

“Không phải, tôi tưởng Tâm Nguyệt đến, có chút kinh ngạc.” Lúc này, Cổ Trạch Sâm giống như nhớ tới Lâm Tâm Nguyệt nói muốn mời thêm người đến, thì ra là Lương Tiểu Nhu.

“Sao hả? Tâm Nguyệt chưa đến à? Rõ ràng cô ấy mời tôi đến ăn cơm, thế mà còn chưa đến, thật là.”

“Tôi gọi điện cho cô ấy, cô vào nhà đi.” Cổ Trạch Sâm mời Lương Tiểu Nhu vào nhà, đi ra ngoài gọi điện cho Lâm Tâm Nguyệt.

Bác Thông thấy Lương Tiểu Nhu liền vui vẻ cười nói: “Ai da, là Tiểu Nhu à, mau vào đây ngồi.”

“Bác Thông, đã lâu không gặp, con có mua quà tặng bác.” Tiểu Nhu đem hộp quà đưa cho bác Thông.

Bác Thông cười híp mắt, nhìn Lương Tiểu Nhu càng xem càng thích, khách sáo: “Đến chơi là được rồi, mua quà cáp làm gì.” Nếu Lâm Tâm Nguyệt ở đây, cô sẽ phát hiện ánh mắt bác Thông giống ánh mắt cô khi nhìn Lương Tiểu Cương biết chừng nào, xem ra không ít người muốn cướp chén cơm của Nguyệt Lão!

Về phần Lâm Tâm Nguyệt, cô vừa bị Cổ Trạch Sâm và Lương Tiểu Nhu nhắc hắt xì hơi liên tù tù, tiếp đó nhận được điện thoại của Cổ Trạch Sâm.

“Alo.”

“Alo, Tâm Nguyệt, đến chưa, có cần anh xuống đón em không?”

“Không cần, em đến đầu đường rồi, rất nhanh sẽ đến.”

“Được rồi, nhớ cẩn thận.”

Lâm Tâm Nguyệt vừa cúp điện thoại, liền nghe có người kêu cướp. Lâm Tâm Nguyệt hô to trong lòng, sao cô lại xui xẻo như vậy, vì sao mỗi lần đi mua đồ cô đều gặp cướp, lẽ nào vận khí của cô kém như vậy? Lâm Tâm Nguyệt nhìn túi xách trên tay, lần này cô không để túi xách bị cướp nữa.

Coi ra lần này vận khí Lâm Tâm Nguyệt không tệ, khi Lâm Tâm Nguyệt còn đang lo lắng có bị giật đồ hay không, kẻ cướp đã bị tóm. Mà người anh hùng kia Lâm Tâm Nguyệt cũng biết.

“Hà Vĩnh Chương?” Lâm Tâm Nguyệt nhìn người hùng cẩn thận đem vật chứng giao cho cảnh sát tuần tra, lại dè dặt an ủi bạn nhỏ đang khóc vì sợ, cô đột nhiên phát hiện mặc dù hần ăn mặc lôi thôi nhưng hình tượng của hần lại trở nên cao to, dù tự mình sa ngã, nhưng tận trong xương cốt anh ta vẫn không quên trách nhiệm của người cảnh sát. Đó là từ khi tiếp nhận chiếc mũ đặc cảnh hoàng gia, thì nhiệt huyết đó đã khắc sâu vào trong xương của mình.

Hà Vĩnh Chương xoay người, không ngờ sẽ thấy Lâm Tâm Nguyệt, vẻ mặt không biết làm sao... có chút xấu hổ. Dù sao thì việc anh vừa làm không phù hợp với hình tượng nhếch nhác của mình, sờ sờ mũi, sửa sang lại dáng vẻ cà lơ phất phơ: “Người đẹp pháp chứng, xin chào, con gái ra đường một mình rất nguy hiểm. Cô xinh đẹp như vậy, sao lại không kêu bác sĩ Cổ đi cùng.” Lúc nói mấy lời này, dáng vẻ Hà Vĩnh Chương rất hèn mọn, nhưng lời nói lại đầy vẻ quan tâm.

“Hà Vĩnh Chương, anh là cảnh sát tốt, chỉ vì một tên tội phạm không bắt được, liền tự mình sa đoạ, như vậy có đáng không?” Lâm Tâm Nguyệt thật sự không hi vọng người cảnh sát tốt bị phá hủy, mặc dù cuối cùng anh cũng hiểu được, nhưng lại làm mất đi tính mạng của mình.

Hà Vĩnh Chương nghe lời Lâm Tâm Nguyệt nói, ánh mắt cột nhả bóng trầm xuống. Ánh mắt vẫn đục trở nên sắc bén, nhất là tia sáng chột lóe trong mắt anh, anh không biết vì sao nữ pháp chứng này lại nói như vậy, cô muốn nhìn ra cái gì trên người anh hoặc là đã biết chuyện gì rồi. Nhưng rất nhanh, anh liền khôi phục lại bộ dạng cột nhả, giả điên giả dại: “Lâm tiểu thư nói ai vậy, sao tôi nghe không hiểu gì hết, có phải cô hiểu lầm chuyện gì rồi không? Chuyện này chỉ là ngoài ý muốn, người kia vừa vận cướp bóp tiền của tôi, nên tôi mới đuổi theo bắt hần thôi.”

Tuy Hà Vĩnh Chương giả điên, nhưng ánh sáng chột lóe trong mắt anh vẫn bị cô bắt được: “Này.”

“Lần này không bắt được tội phạm, lần sau nhất định cũng bắt được, chỉ cần hấn từng phạm pháp, chắc chắn có thể tìm được chứng cứ.” Lâm Tâm Nguyệt biết Hà Vĩnh Chương sẽ hiểu cô đang nói gì.

“Tìm chứng cứ thì sao, pháp luật cũng sẽ thả hấn ra, rõ ràng pháp luật là để bảo vệ công bằng, chính nghĩa, cuối cùng lại trở thành cái ô che chở cho tội phạm, để cho hấn nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật.” Về mặt Hà Vĩnh Chương rất kích động, anh nhớ lại chuyện của năm đó, nhớ tới sự vô năng của mình, trơ mắt nhìn Trịnh Hiểu Đông được phán vô tội, thả ra ngoài. Đáy mắt anh tràn ngập thống khổ, thất vọng và đau thương.

“Chính vậy thế, anh cần phải tỉnh táo lại. Một lần nữa đưa hấn ra vành móng ngựa.”

“Cô nghĩ rằng tôi không muốn sao? Nhưng tên đó đã ra nước ngoài.”

Hấn đã về nước, rất nhanh hấn sẽ xuất hiện trước mặt anh, thậm chí còn làm hại khiến anh mất đi tính mạng. Những thứ này Lâm Tâm Nguyệt không thể nói.

“Cô Lâm, tôi không biết cô biết những chuyện này từ đâu, dù sao cũng cảm ơn những lời động viên của cô. Tôi hi vọng cô có thể giữ bí mật, tạm biệt.”

Lâm Tâm Nguyệt lẳng lặng đứng nhìn bóng lưng cô đơn của Hà Vĩnh Chương, rốt cuộc là phần tình cảm, trách nhiệm như thế nào mới khiến anh chịu khổ như vậy, đến giờ khắc cuối cùng cũng không buông tha, có lẽ chỉ có Tiểu Nhu mới hiểu được, mới có thể khiến anh ta có lòng tin trở lại.

Còn cô, vẫn là nên suy ngẫm đến chuyện làm bà mai thôi. Lâm Tâm Nguyệt cười xoay người rời đi

39. Chương 44: Làm Bà Mai Thật Không Dễ Dàng (tiếp)

Bên này, Lâm Tâm Nguyệt vừa chứng kiến cảnh sếp Hà anh dừng bắt cướp, bên kia, Cao Ngạn Bác bưng thức ăn thơm phức ra phòng ăn, mới hài lòng lau hai tay đi ra phòng khách, nhìn thấy ba mình trò chuyện vui vẻ với Lương Tiểu Nhu thì sưng sốt một chút, sau đó gật đầu chào cô.

Còn Lương Tiểu Nhu lại bị bộ dạng ở nhà của Cao Ngạn Bác hù giật mình, rất nhanh trong mắt Lương Tiểu Nhu hiện lên kinh ngạc và một ít cảm giác khó nói thành lời, hiện tại anh không giống sếp Cao nghiêm túc, cẩn thận trong giờ làm việc nữa. Chẳng qua cô cảm thấy hình tượng Cao Ngạn Bác thế này rất âm áp, rất chân thực, không nhìn được nghĩ có thể thường xuyên nhìn thấy bộ dạng này của anh là đủ rồi, Lương Tiểu Nhu bị suy nghĩ này của mình hù dọa, vội vàng lắc đầu đem ý nghĩ kia đá văng khỏi não, nhưng có một số thứ một khi đã cảm nhận sẽ rất khó trừ bỏ. Nếu như Lâm Tâm Nguyệt có mặt, hai mắt cô nhất định tỏa ra ánh sáng xanh lè, hô to có JQ (*gian tình.)

Bác Thông thấy Lương Tiểu Nhu ngây người vì con trai mình, lắc đầu, quan tâm hỏi: “Tiểu Nhu, không sao chứ? Có phải thằng Bác nhà bác chọc giận con không, con đừng sợ, cứ nói cho bác Thông nghe, bác nhất định sẽ giúp con dạy dỗ nó.”

Cao Ngạn Bác quả thật cảm thấy mình rất vô tội, rõ ràng anh chưa có nói gì hết, nằm cũng bị trúng đạn, hơn nữa phát đạn này lại do ba của anh bắn. Ba, con thật là con ruột của ba sao? Trong lòng ba, con trai không có chút trọng lượng nào à?

Lương Tiểu Nhu vội lắc đầu, cô thật không hi vọng mối quan hệ giữa hai cha con họ vừa mới giải hòa lại xung đột vì cô: “Không có, không có, con đang suy nghĩ về vụ án mà thôi.” Về phần có đúng sự thật hay không, chỉ có Lương Tiểu Nhu mới biết.

“Ồ, thì ra là thế, bây giờ đã hết giờ làm rồi không nên nghĩ tới chuyện công việc nữa, nghỉ ngơi thật tốt mới quan trọng. Thân thể khỏe mạnh mới có thể làm việc tốt, con nói có đúng không Bác?” Bác Thông xoay người nhìn về mặt còn đang buồn bực không hiểu sao mình bị ‘trúng đạn’ Cao Ngạn Bác hỏi.

“À, phải ạ.” Cao Ngạn Bác nghi ngờ nhìn quanh: “Tâm Nguyệt đâu?”

“Cô ấy đã tới đầu đường rồi.” Cổ Trạch Sâm từ trong phòng bước ra đáp: “Thôi, vẫn là để em đi đón cô ấy.” Cổ Trạch Sâm có chút lo lắng, giọng nói sốt ruột cầm chìa khóa liền đi ra ngoài.

Lúc Lâm Tâm Nguyệt thông dong đi tới dưới lầu nhà Cao Ngạn Bác, liền thấy Cổ Trạch Sâm đang lo lắng nhìn chung quanh: “Sâm, sao anh ở đây, không phải em nói anh không cần đi đón em à?”

Cổ Trạch Sâm nắm tay Lâm Tâm Nguyệt, nhéo nhéo chóp mũi cô: “Mọi người đều chờ em đến ăn cơm, còn hại anh lo lắng cả buổi, ngược lại em thì ung dung đi tản bộ ngoài này.” Cổ Trạch Sâm thở nhẹ một hơi, bất đắc dĩ với chuyện Lâm Tâm Nguyệt thông thả dạo chơi này.

“Xin lỗi, xin lỗi.” Lâm Tâm Nguyệt làm nũng chui vào trong lòng Cổ Trạch Sâm, hơi lắc lắc cánh tay anh, cọt cọt giống như cô dâu nhỏ cúi đầu nhận sai, Cổ Trạch Sâm chỉ có thể bất đắc dĩ nhìn cô như nói thật hết cách với em.

“Vậy chúng ta mau lên thôi, em đói sắp chết rồi.” Lâm Tâm Nguyệt ôm bụng, vẻ mặt vô tội kêu đói, khiến Cổ Trạch Sâm cảm thấy rất dễ thương.

“Đáng đời, ai bảo em đến trễ như vậy.” Dù miệng trách cứ nhưng Cổ Trạch Sâm lại thấy đau lòng cho bạn gái hơn, nhanh chân kéo cô lên lầu, Lâm Tâm Nguyệt cười ngọt ngào đi theo sau.

Vừa vào nhà, Lâm Tâm Nguyệt đưa thuốc bổ và hải vị cho bác Thông: “Bác Thông, lần trước vốn định mua tặng bác, nhưng có chút chuyện xảy ra, làm mất đồ, nên con lại mua ít thứ, mấy món này đều có lợi ắt của bác, còn có chút thuốc bổ nữa.”

Bác Thông nhiệt tình hoan nghênh Lâm Tâm Nguyệt, nhận quà, còn kéo tay cô bắt đầu hỏi han: “Con và Tiểu Nhu đều có lòng giống nhau, nhưng về sau đừng có đi mua mấy thứ thuốc bổ như thế này, lãng phí tiền, thằng Bác mua cho bác còn chưa dùng hết, còn nữa, con gái con đưa đi đêm một mình không tốt, lần sau nhất định phải kêu thằng Sâm đi đón con, còn blab la bla ...

Lâm Tâm Nguyệt làm bộ đáng thương nhìn Cổ Trạch Sâm: Sâm, cứu em, mau cứu em, em sắp đói chết rồi T_T

“Bác Thông, mọi người đều đói rồi, chúng ta mau ăn cơm thôi. Có chuyện gì lát nữa hãy nói.” Cổ Trạch Sâm nhận được tín hiệu cầu cứu của bạn gái liền nhận mệnh cắt ngang lời nói của bác Thông.

“Phải ha! Xem bác hồ đồ chưa, Tiểu Nhu và Tâm Nguyệt chắc đều đói bụng lắm rồi, chúng ta mau đi ăn cơm thôi, A Bác, mau dọn cơm.”

“Xem ra lần này cô thật sự bị ép vào đường cùng rồi, cứ nhiên chạy đến nhà tôi ăn chực.” Nhìn Lâm Tâm Nguyệt nhàn nhã, Cao Ngạn Bác cười trêu.

“Ai cần anh lo, em thích!”

“Haiz, người đến ăn chực, đến trễ còn dám nói chuyện hùng hồn như vậy, tôi nói Sâm, cậu không trông nom cô ấy được à?”

“Sâm không nổi giáo cho giặc là may mắn lắm rồi, anh còn hi vọng anh ta trông chừng Tâm Nguyệt.” Lương Tiểu Nhu khinh bỉ nhìn người nào đó đang cố gắng giúp Lâm Tâm Nguyệt ăn.

Còn người nào đó đang chuyên tâm săn sóc cho bạn gái hoàn toàn đem mấy lời này như gió thoảng mây bay, nhưng bạn trai thân ái của mình bị người ta bắt nạt, Lâm Tâm Nguyệt không vui đáp trả: “Tôi thấy hai anh chị kẻ xướng người bè, rất ăn nhịp nha.” Lâm Tâm Nguyệt vẫn không quên mục đích tới đây của mình, có người tự mình đưa tới cửa, bỏ qua là kẻ ngốc!

“Đúng đó, đúng đó, A Bác nhà bác có thể xuống phòng bếp lên được phòng khách, biết giặt quần áo, mọi chuyện đều thông thạo, lại còn rất có hiểu với người ba là bác đây, bình thường mua rất nhiều thuốc bổ cho bác, còn đưa bác đi chơi, đối xử với người già rất tốt giống hệt như Tiểu Nhu.”

“Đúng đúng, Tiểu Nhu nhà con cũng rất hiểu thảo, năng lực làm việc càng không cần bàn, lại biết săn sóc người nhà, còn có...” Mắt Lâm Tâm Nguyệt lờ sáng kim quang xít lại gần bác Thông nói huyền thuyên.

...

Một già một trẻ làm mai, à không, là hai người kiêm chức Nguyệt Lão kéo tơ hồng tựa như vừa trải qua ngàn dặm xa xôi tìm thấy tổ chức, thấy đáng, kích động xúm lại, bắt đầu nuôi nấng trao đổi sự nghiệp làm mai vĩ đại của bọn họ.

Này! Này! Hai người các người có phải quá mức càn rỡ rồi hay không? Đương sự ngồi ngay trước mặt hai người, hai người cư nhiên có thể bàn bạc công khai như vậy, Cổ Trạch Sâm nhìn một già một trẻ hưng phấn thảo luận, lại liếc về phía hai khuôn mặt càng ngày càng đen của ai đó, bác sĩ Cổ cảm thấy áp lực rất lớn, anh muốn nhắc nhở bạn gái coi chừng một chút, nhưng... cô nàng quá mức phấn khích, ngay cả nhìn anh một cái cũng không nhìn.

Tuy trên mặt Cao Ngạn Bác cười cười, nhưng càng nghe hai người nói, nụ cười trên mặt càng cứng ngắt, đôi đũa trên tay anh càng nắm càng chặt, chữ ‘#’ càng xuất hiện nhiều trên trán, hận không thể đem hai người này tiêu diệt ngay lập tức! Trên mặt Lương Tiểu Nhu càng ngày càng nhiều vạch đen. _._|||

Bình tĩnh, bình tĩnh, đây là ba và vợ yêu của anh em tốt nhà mình. Bình tĩnh, bình tĩnh, bình tĩnh cái cọng lông! Hai người các người nói đủ rồi chưa, Cao Ngạn Bác ở trong lòng lật bàn, nếu không phải vì thân phận của hai người, anh khẳng định đem bọn họ tiêu diệt, từ nay về sau bên tai không còn nghe mấy lời nói nhảm nữa.

“Chẳng lẽ hai người không đói? Nói lâu như vậy không mệt à?” Cao Ngạn Bác cười đến nghiêng răng nghiêng lợi.

Lâm Tâm Nguyệt và bác Thông rất muốn tra lời ‘Không!’, nhưng nhìn nụ cười cực kỳ xán lạn của Cao Ngạn Bác và ánh mắt cảnh cáo của Lương Tiểu Nhu, hai người cấu kết với nhau làm việc xấu liếc nhau, nét mặt còn chưa thỏa mãn cười khan.

Cho nên, bữa cơm ‘ấm áp hài hòa’ trôi qua, Lâm Tâm Nguyệt và Cổ Trạch Sâm bị Cao Ngạn Bác quét ra khỏi cửa, thông báo một câu không cho bọn họ ăn chực nữa. Vì vậy, lượng công việc hàng ngày của Lâm Tâm Nguyệt bỗng nhiên tăng nhiều hơn, ngay cả thời gian tranh thủ lên sân thượng hẹn hò với Cổ Trạch Sâm cũng không có, thế mới nói, công việc làm mai quả nhiên không dễ làm, nhất là làm bà mai cho sếp Cao, cái giá phải trả rất là lớn!

40. Chương 45: Đề Do Làm Mai Gây Họa...

Lâm Tâm Nguyệt vì làm mai mối nên tự rước họa vào thân, không những bị em gái xem thường, bị bạn thân giận, còn bị cấp trên trả thù bằng cách quảng một đồng công việc để cô làm, khiến cô ngày nào cũng mang cặp mắt gấu mèo gặp mọi người, chỗ tốt duy nhất chính là năng suất công việc tăng cao, hung thủ vụ án hài cốt trong cống thoát nước đã được tìm ra.

Tổ pháp chứng lấy được mẫu DNA trên cái bật lửa mà hung thủ gây án đốt hộp đêm, làm người ta kinh ngạc nhất chính là mẫu DNA đó cư nhiên tương tự với DNA của thím Dung, vì vậy mọi người suy đoán Dung Tuệ còn sống, không những không chết mà còn là hung thủ thiêu cháy hộp đêm, bên Lương Tiểu Nhu, dưới sự giúp đỡ của quản lý siêu thị, tìm được người quen biết người chết là Lâm Tinh Tinh và Red, nhưng hai người họ không muốn hợp tác với cảnh sát, Lương Tiểu Nhu dựa vào mẫu DNA từ bộ pháp chứng đưa tới mới phát hiện hung thủ phóng hỏa chính là ‘người đã chết’ – Dung Tuệ, xin được giấy lục soát, lập tức đến nơi ở của Red, tổ pháp chứng tìm được dây đàn ghi – ta và mảnh kiếng có vết máu, đồng thời thân phận của Dung Tuệ cũng bị vạch trần.

Còn Lâm Tâm Nguyệt lại bị Lương Tiểu Nhu cấp tốc kêu đến phòng giám sát và điều khiển của tổ trọng án để nghe bọn họ lấy lời khai, với lí do rằng không phải cô nghiên cứu tâm lí học sao, không phải cô có thể nhìn thấy thấu nội tâm của người khác dựa vào vi biểu tình hay cái gì đó à? Vật tấn kỳ dùng mà thôi! (tận dụng hết mọi khả năng của một vật gì đó, kiểu như bóc lột sức lao động), nhìn vẻ mặt Lâm Tâm Nguyệt sụp đổ thành bánh bao chiều, Lương Tiểu Nhu cảm thấy buồn bực đêm hôm đó tan biến sạch sành sanh, sau cơn mưa trời lại sáng, thật sáng khoái!

Lâm Tâm Nguyệt đứng trong phòng theo dõi bĩu môi ai oán nhìn chằm chằm Lương Tiểu Nhu trong phòng lấy lời khai, Tiểu Nhu, cô với sếp Cao quả nhiên là một đôi tuyệt phối, hai người đều có đầu óc xấu xa, đồng loạt tăng thêm công việc cho cô làm, người xấu, các người đều là người xấu, cô không thêm quan tâm tới

chuyện bọn họ nữa huhu... Sâm, bạn gái đáng thương của anh bị địa chủ vô lương bóc lột, Lâm Tâm Nguyệt rơi lệ trong lòng. Cô tuyệt đối không thừa nhận mình đây là bụng làm dạ chịu đau!

Thời gian ai điều khi bị bóc lột trôi qua, Lâm Tâm Nguyệt vẫn ngoan ngoãn đi vào phòng theo dõi.

Lâm Tâm Nguyệt mặt không đổi sắc nhũn mày nhìn vi biểu tình trên mặt người đàn ông bị tình nghi này, mặc dù hấn xuất phát từ lòng tốt, đáng tiếc lại dùng sai phương pháp.

“Sao rồi?” Lương Tiểu Nhu lấy lời khai xong liền ra khỏi phòng lấy lời khai, hỏi Lâm Tâm Nguyệt dường như đang suy nghĩ gì đó.

“Đều là nói dối, lời khai của bọn họ đều sao chép nhau hết, chẳng thà nói bọn họ đã học thuộc lời kịch, về mặt của Red từ đầu tới cuối đều không thay đổi, lúc hấn tự nhận mình là hung thủ, còn cố ý đề cao giọng nói, thậm chí còn nhấn mạnh chính mình mới là hung thủ, muốn các cô bắt hấn, rõ ràng là hấn đang bảo vệ người nào đó, hoặc nói là hấn đang bảo vệ hung thủ thật sự. Còn về Dung Tuệ, mỗi khi nói đến hung thủ thì tầm mắt cô ấy né tránh ánh mắt các cô, đây là biểu hiện nói dối, cộng thêm khi nói đến Red, khoe môi cô ấy kéo xuống, ánh mắt cũng nhìn xuống dưới, đây là biểu hiện xấu hổ, có lỗi với hấn ta.”

“Xem ra chỉ có thể chờ kết quả xét nghiệm của tổ pháp chứng các cô mới khiến bọn họ nói rõ chân tướng!”

Lúc này, đúng lúc Cao Ngạn Bác cầm kết quả xét nghiệm đến tổ trọng án, kết quả chứng minh nhóm máu trên vụn kính là của Dung Tuệ, chứng cứ vô cùng xác thực, Dung Tuệ không thể nào nói láo được nữa, cô ta đành khai hết quá trình giết chết Tiểu Hoa.

Vụ án kết thúc, Lâm Tâm Nguyệt cuối cùng cũng thoát khỏi thế lực bóc lột tàn nhẫn của Lương Tiểu Nhu và Cao Ngạn Bác, đi lên sân thường tìm bạn trai thân ái để an ủi.

“Sâm, bạn gái của anh sắp mất rồi!” Lâm Tâm Nguyệt trực tiếp ngồi xuống ghế mây, ỉu xìu than vãn.

“Thế nào? Mệt lắm à?” Cổ Trạch Sâm bỏ công việc đang làm xuống, giúp Lâm Tâm Nguyệt xoa thái dương, để cho cô thư giãn.

“Đều tại anh em tốt của anh, nói cái gì là em ăn no rửng mỡ thích lo chuyện bao đồng như vậy, vụ án hài cốt trong cống thoát nước anh ta giao cho em phụ trách, còn có một đồng các vụ án ngổn ngang, khiến em không có thời gian nghỉ ngơi luôn. Ngay cả Tiểu Nhu cũng xen một chân vào góp vui, anh nói xem em có phải rất đáng thương hay không? Em cũng chỉ muốn giúp bọn họ thôi, bọn họ còn ghét bỏ em.” Lâm Tâm Nguyệt vừa nhắm mắt thư giãn, vừa oán giận càu nhàu.

“Anh cảm thấy anh Bác vẫn chưa quên được chị hai, cho nên mới phản ứng như thế.” Cổ Trạch Sâm bỏ tay xuống, trực tiếp đem Lâm Tâm Nguyệt ôm qua ghế mây khác ngồi, phòng ngừa Lâm Tâm Nguyệt uể oải tuột khỏi ghế.

“Nhưng...” Nhưng chị Dao đã rời đi lâu rồi, câu nói đằng sau Lâm Tâm Nguyệt không nói.

“Em đã giúp bọn họ hết sức rồi, chuyện về sau để cho bọn họ tự mình giải quyết đi, nếu có duyên nhất định sẽ cùng nhau ở chung thôi.”

“Ừa.” Cũng phải, sau này bọn họ cũng thành một đôi thôi, còn những chuyện khác cứ thuận theo tự nhiên đi. Lâm Tâm Nguyệt thoải mái cọ cọ trong lòng Cổ Trạch Sâm, tìm vị trí thoải mái, tiếp tục nghỉ ngơi.

Ánh nắng ban chiều vàng ươm như mật bao phủ lấy đôi tình nhân yêu nhau say đắm, cô gái xinh đẹp có mái tóc đen dài rất thân thiết dựa vào người chàng trai, trên môi còn có nụ cười khê. Đáng tiếc bức tranh đẹp đẽ này bị âm thanh ‘ting, ting’ của máy tính xách tay phá hỏng.

“Ừm, cái gì vậy?” Lâm Tâm Nguyệt dụi dụi mắt, hơi nhồm dầy, âm thanh còn có chút ử rử vì chưa tỉnh ngủ.

“Xin lỗi, đánh thức em rồi. Là âm thanh báo có thư điện tử của một người bạn bên châu Âu gửi qua.” Ánh mắt Cổ Trạch Sâm cương chiều lại lộ chút áy náy, hối hận không có tắt máy tính, làm Lâm Tâm Nguyệt tỉnh giấc.

“Bạn bên châu Âu?” Lâm Tâm Nguyệt liền tỉnh táo lại, bạn bên Châu Âu? Không biết là ai, Lâm Tâm Nguyệt tò mò đưa mắt nhìn sang, người gửi thư quả nhiên là Tracy, cái cô gái cố chấp kia.

“Ừ, chân cô ấy không thể đi được do một lần tai nạn, anh liền giúp cô ấy sang Châu Âu giải phẫu, anh lo cô ấy không thể thích ứng được với bên đó, nên bình thường hay lên mạng trò chuyện với cô ấy.”

“Cô? Là con gái à?” Lâm Tâm Nguyệt giả bộ không biết, hỏi.

“Phải.” Cổ Trạch Sâm vô tội đáp.

“Trước là Mon, giờ lại là Tracy, ban đầu anh đưa Mon vào Kiều Dương Xã, kể đó giúp Tracy qua Châu Âu giải phẫu, còn hay lên mạng trò chuyện với cô ấy, anh không sợ em ghen à?”

“Bạn gái anh sẽ không nhỏ mọn như vậy.” Cổ Trạch Sâm cười véo mũi Lâm Tâm Nguyệt, rất thân mật cụng trán với cô.

“Anh biết?”

“Anh biết!”

“Ha ha. . . .” Hai người bèn nhìn nhau cười.

Đáng tiếc, một lần nữa âm thanh khiến người ta cut hững vang lên: “Xem ra sếp Cao và madam Lương buông tha em, nhưng ông trời lại không muốn cho em được rảnh rỗi.” Nhìn máy nhắn tin, Lâm Tâm Nguyệt bất đắc dĩ nhìn trời.

“Được rồi, mau hơn đi thôi, ngày mai được nghỉ, anh dẫn em đi một nơi không ai quấy rầy chúng ta.” Cổ Trạch Sâm thần bí nói.

“Nơi nào?”

“Bí mật, ngày mai rồi em sẽ biết.”

“Nhưng mà...” Cô sợ anh trai cô sẽ đến phá đám.

“Đừng lo, sẽ không có ai tới quấy rầy chúng ta đâu.”

“Ừm.”

.....

Lâm Tâm Nguyệt đến hiện trường mới biết người gặp chuyện là trợ lí của chồng Mạc Thục Viện – Vivian, chính là người thứ ba phá hoại hôn nhân hạnh phúc của Mạc Thục Viện. Bởi vì Vivian bị tình nghi là kẻ lái xe đụng chết người, Mạc Thục Viện và chồng cô ấy đang đứng bên cạnh an ủi, Lâm Tâm Nguyệt cũng không có chán ghét người đẹp nhân tạo Vivian cho lắm. Vì không có cô ả, hôn nhân của Mạc Thục Viện và chồng cô ấy cũng sẽ rạn nứt, bởi vấn đề giữa họ không phải là bên thứ ba, mà là đứa con.

Lâm Tâm Nguyệt không hi vọng bạn tốt của mình bị tổn thương nặng nề.

Thu dọn mọi thứ xong trở lại tổ pháp chứng, Lâm Tâm Nguyệt gọi Mạc Thục Viện muốn rời đi: “Yvonne, có muốn đi uống cà phê không?”

“Được. Tối nay chồng tôi phải ở bên cạnh an ủi Vivian, không có về.” Mạc Thục Viện sáng khoái đáp ứng.

Trong một quán cà phê trang nhã, Lâm Tâm Nguyệt và Mạc Thục Viện đều gọi một ly cà phê, ngồi kế bên cửa sổ.

“Hôm nay, tôi thấy tình cảm của chồng cô và Vivian hình như rất là tốt.” Lâm Tâm Nguyệt giả vờ vô ý nói tới.

“Phải, bọn họ là cộng sự, Vivian giúp đỡ cho chồng tôi rất nhiều.”

“Lẽ nào cô không lo lắng, Vivian đó cũng là một mỹ nữ.” Hơn nữa còn là người đẹp nhân tạo.

“Không có đâu, tôi rất tin tưởng chồng tôi, cô nghi ngờ bọn họ à?” Mạc Thục Viện nhấp một ngụm cà phê, hoài nghi hỏi Lâm Tâm Nguyệt.

“Không, có lẽ tôi suy nghĩ nhiều.” Có một số việc nói một lần là đủ, nói nhiều lần ngược lại cũng không phải chuyện tốt.

“Thật là! Tôi bị cô hù đứng tim rồi.” Mạc Thục Viện nói đùa.

Hai cô gái xinh đẹp cứ như vậy ngồi trong quán cà phê trang nhã vui vẻ trò chuyện, dù sao thì chủ đề của phái nữ luôn bất tận.

41. Chương 46: Bày Tỏ Chân Tình, Cầu Hôn Lãng Mạn (1)

Hiếm khi được nghỉ ngơi, Lâm Tâm Nguyệt ăn mặc quần áo tỉ mỉ càng thêm chói lọi, Lâm Nhã Nguyệt và Nam Cung Phong thấy bộ dạng cười ngọt ngào của nàng liền khẳng định, xác định cô chuẩn bị đi hẹn hò với Cổ Trạch Sâm, hai người kiên quyết muốn phá hư chuyện này, dự định cùng đi theo Lâm Tâm Nguyệt. Ban đầu, Lâm Tâm Nguyệt chỉ định ăn mặc đơn giản, nhưng Cổ Trạch Sâm không đồng ý, bảo cô cứ ăn diện cho thật xinh đẹp, càng đẹp càng tốt. Vì vậy Lâm đại tiểu thư của chúng ta cứ cao điệu ra cửa, đằng sau có hai cái đuôi lèo đèo đi theo.

Người đến đón Lâm Tâm Nguyệt không phải là Cổ Trạch Sâm, mà là Lương Tiểu Nhu ăn mặc giản dị, tóc dài mềm mại phối hợp với đôi giày đế bằng tao nhã, tạo nên một người đẹp tri thức.

“Tiểu Nhu, sao cô lại đến đón tôi?” Lâm Tâm Nguyệt nghi ngờ nhìn Lương Tiểu Nhu hỏi.

“Lên xe rồi nói, cô không muốn chuyện này bị vạch trần chứ?” Lương Tiểu Nhu vừa cười vừa nói.

“Ồ.” Lâm Tâm Nguyệt mở cửa xe, ngồi vào. Không thèm liếc hai cái đuôi đằng sau một cái, cô cũng không trông cậy vào việc Lương Tiểu Nhu đến đón là có thể đá bay hai tên phúc hắc kia.

Quả nhiên, bọn Lâm Nhã Nguyệt lái xe theo sau xe Lương Tiểu Nhu: “Xem ra nghị lực của anh cô không tệ.” Lương Tiểu Nhu nhìn lướt qua kính chiếu hậu trong xe: “Khó trách ngày nào cô cũng rảnh rỗi đến phát chán rồi đi quần chuyện của người ta.”

“Tiểu Nhu, tôi sai rồi, cô không cần nói móc tôi nữa.” Lâm Tâm Nguyệt cười khổ, mấy ngày nay cô đủ xúi quẩy.

“Hừ, đáng đời!” Lương Tiểu Nhu có chút hả hê.

“Được rồi, bây giờ cô có thể nói cho tôi biết tại sao cô đến đón tôi chưa?”

“Sâm nhờ. Anh ta bảo tôi đưa cô đến trung tâm mua sắm XX, thấy các người tội nghiệp như vậy, nên tôi mới miễn cưỡng đồng ý.”

“(o) Oa! Tôi yêu cô chết mất, Tiểu Nhu à!”

“Miễn! Cô đi mà yêu bác sĩ Cổ thân ái nhà cô đi, tôi không có hứng thú bách hợp!”

Rất nhanh, xe đến trung tâm mua sắm XX, dừng xe xong, hai người đi dạo lung tung trong khu mua sắm. Vì hôm nay là ngày nghỉ, người đi dạo phố mua sắm rất đông, Lâm Nhã Nguyệt và Nam Cung Phong rất nhanh bị bỏ rơi.

Lương Tiểu Nhu nói với Lâm Tâm Nguyệt, Cổ Trạch Sâm chờ cô ở cửa ra, sau đó liền phóng khoáng quay đi.

Lâm Tâm Nguyệt ra khỏi cửa ra của trung tâm mua sắm XX liền thấy khuôn mặt quen thuộc của ai đó.

“Thật giống đang đóng phim í, không biết đám người anh hai suy nghĩ cái gì nữa, lần nào cũng như vậy.” Lâm Tâm Nguyệt ngồi trên xe bắt đầu oán giận anh trai và Nam Cung Phong.

“Thực ra cũng không sao.” Chắc là còn ầm ứ, dù sao bữa cơm gia đình kia bọn họ không cam lòng thôi.

“Vậy hôm nay anh muốn đưa em đi chỗ nào?” Lâm Tâm Nguyệt rất tò mò về nơi bí mật mà anh nói.

“Đến rồi biết.” Cổ Trạch Sâm chớp chớp mắt, vẫn còn úp úp mở mở.

Lâm Tâm Nguyệt trợn mắt há mồm nhìn nơi náo nhiệt trước mặt, chỉ vào khu vui chơi trước mắt, cứng ngắc quay đầu lại nhìn Cổ Trạch Sâm: “Đây là nơi bí mật anh nói?”

“Đúng vậy, chúng ta đi chơi thôi.” Cổ Trạch Sâm tự nhiên nắm tay Lâm Tâm Nguyệt đi vào.

Khu vui chơi rất đông, có lớn có nhỏ, cũng có các cặp tình nhân. Vốn dĩ Lâm Tâm Nguyệt còn một bụng nghi vấn, nhưng rất nhanh bị không khí vui vẻ của khu vui chơi lây nhiễm, tạm thời quên đi mọi thắc mắc, bắt đầu chơi đùa thỏa thích với Cổ Trạch Sâm.

Lâm Tâm Nguyệt ôm cánh tay Cổ Trạch Sâm chỉ về phía trước đề nghị: “Sâm, chúng ta lên đó chơi đi.” Lâm Tâm Nguyệt hưng phấn chỉ vào ngôi nhà ma đằng trước, kiếp trước cô một mực không chịu đi vào khu nhà ma, không phải vì cô sợ mà là vì cô người cô có thể dựa vào.

“Được.” Cổ Trạch Sâm là pháp y, ngày ngày đối mặt với người chết, làm sao mà sợ ma được.

Kết quả... Nguyên bản hai người hăng hái bừng bừng đi vào, cuối cùng lại ủ rũ bước ra.

Vì sao? Vì sao? Không phải trong nhà ma đều có gió lạnh sờn tóc gáy thổi vù vù qua sao? Không phải có ma nhảy ra dọa người sao? Không phải nhà ma có bầu không khí rất kinh khủng sao? Vì sao không có gì hết vậy? Hại cô ngay cả một tiếng thét cũng không thể hét, làm cô muốn nhảy vào lòng Cổ Trạch Sâm để ôm ấp cũng không được, cô còn chuẩn bị tăng thêm một chút tình cảm với Cổ Trạch Sâm... Kết quả cái gì cũng không có, tức chết cô mà! Cái nhà ma quỷ quái! Lâm Tâm Nguyệt cắn khần, điên cuồng đánh tiếu nhân ở trong lòng.

Cổ Trạch Sâm cũng thất vọng không kém, anh còn muốn biểu hiện một chút anh dũng của mình, nào ngờ anh hùng không có đất dụng võ.

Về phần tại sao lại như vậy, chúng ta đem ống kính quay về.

Lâm Tâm Nguyệt dạt dào hi vọng cùng Cổ Trạch Sâm đi vào nhà ma, Vốn ban đầu bầu không khí rất tốt, ánh sáng âm u, gió lạnh từng cơn, âm thanh kì lạ phiêu đảng trong không khí, nhân viên đóng giả cương thi chuẩn bị hù người xong sẽ kết thúc giờ làm về nhà nghỉ ngơi, nhân viên đóng giả cương thi nghĩ rằng đây chỉ là cặp tình nhân bình thường, tùy tiện hù bọn họ một cái rồi rời đi, ai ngờ, cương thi vừa xuất hiện, Lâm Tâm Nguyệt và cậu ta liền mất lớn trừng mắt nhỏ, đánh giá cậu ta từ đầu đến chân, bắt đầu bình luận: “Ánh mắt quá giả, đầu lưỡi lộ ra, thân thể thiếu độ cứng, biểu tình thiếu tự nhiên, màu sắc trên móng tay chưa đủ đen, quần áo không chỉnh tề, hoàn toàn không giống người chết.”

“Độ ẩm trên người cũng không đúng, nhiệt độ cơ thể không đủ thấp. Có thể mang về giải phẫu nghiên cứu một chút.” Cổ Trạch Sâm đứng bên cạnh thật lòng phụ họa.

Tôi không phải người chết thật đương nhiên sẽ có độ ẩm rồi! Cả ngày phải đi đi lại lại trong này, quần áo chỉnh tề mới là lạ!!! Tôi là xác chết giả đương nhiên sẽ không cứng như xác thật rồi, về mặt đương nhiên cũng thiếu tự nhiên, huhu... ông chủ! Tôi không làm nữa! Hai người này căn bản không phải người bình thường. Người nào bình thường thấy ma quỷ mà không thét chói tai, bọn họ chẳng những bình tĩnh còn thân nhiên bình luận, hơn nữa còn muốn đem tôi về giải phẫu, ông đây chết cũng không làm!

Vì vậy, hai người bọn họ ở trong ngôi nhà ma phát huy hết kiến thức chuyên môn của mình, đánh giá ngôi nhà ma từ trong ra ngoài không chừa một chỗ, khiến nhân viên đóng giả ma trong ngôi nhà ma tập thể kháng nghị đình công không làm nữa, cho nên bọn họ đi một đường ra ngoài không gặp bất cứ trở ngại nào.

Mọi người vì tập thể nhân viên trong nhà ma mặc niệm!

Nhưng Lâm Tâm Nguyệt thất vọng xong liền nhanh chóng lấy lại tinh thần, kéo Cổ Trạch Sâm chơi hết các trò trong khu vui chơi, để bổ khuyết lại tâm tình thất vọng khi nãy trong nhà ma.

Cuối cùng, bọn họ đứng trước hạng mục vui chơi mà các đôi tình nhân thích nhất — Vòng đu quay.

42. Chương 47: Bày Tổ Chân Tình, Cầu Hôn Lãng Mạn (2)

Quả nhiên là chỗ tất cả các đôi tình nhân đều đến, nhìn dòng người xiêu vẹo quanh co xếp hàng, từng đôi tình lữ thân mật đội nắng chói chang, Lâm Tâm Nguyệt và Cổ Trạch Sâm đều ngẩn tò te nhìn bọn họ, có cần khoa trương như vậy không?

“Sâm, đông quá!” Lâm Tâm Nguyệt đưa tay che trên trán, ngăn cản ánh mặt trời chiếu vào mắt, nhìn đội ngũ xếp hàng không thấy đích: “Làm sao bây giờ.” Lâm Tâm Nguyệt quay đầu dò hỏi ý kiến của Cổ Trạch Sâm, nhưng nét mặt tràn ngập hi vọng viết to hai chữ ‘đi đi’.

“Ừ...” Cổ Trạch Sâm nhìn nét mặt vừa mong chờ vừa lo lắng của Lâm Tâm Nguyệt cảm thấy rất đáng yêu, cố ý kéo dài giọng nói, để trái tim cô treo lơ lửng theo.

“Sâm, đi đi, đi đi...” Lâm Tâm Nguyệt chớp chớp mắt kéo tay Cổ Trạch Sâm làm nũng, lắc à lắc.

“Ừm, nếu bạn gái của anh đã kỳ vọng như vậy, làm bạn trai như anh chỉ có thể liều mình bồi quân tử thôi.” Cổ Trạch Sâm buồn rầu nói.

“Chính anh nói nha, em không có ép buộc anh.”

“Phải, là anh tự nguyện.”

Hai người liếc mắt nhìn nhau, đột nhiên nhìn nhau cười, trong mắt đều ngọt ngào hạnh phúc như nhau.

Mười ngón tay Lâm Tâm Nguyệt và Cổ Trạch Sâm lồng vào nhau, chậm rãi đi về phía hàng người dài ngoằng kia.

Chỉ cần có người mình yêu ở bên cạnh, xung quanh có nhiều người hơn thì sao, lãng phí nhiều thời gian lại thế nào? Bạn đều nguyện ý chờ đợi, bởi vì ở đó một thần thoại đẹp nhất, hạnh phúc nhất.

Chờ đến khi sắp tới lượt Lâm Tâm Nguyệt, mặt trời đã ngả về tây. Từng ngọn đèn ảm áp tỏa sáng toàn bộ khu vui chơi, ánh đèn lấp lánh mọi nơi, dường như bầu trời đầy sao rất hân hoan, khu vui chơi tựa như khoác lên bộ áo nhiều màu rực rỡ, đồng thời cũng phủ lên cho nó một lớp màu sắc thần bí, khu vui chơi về đêm đã bắt đầu.

Lâm Tâm Nguyệt ngược nhìn vòng đu quay lấp lánh ánh sáng rực rỡ lóa mắt đang chậm chậm chuyển động, dựa sát vào người Cổ Trạch Sâm, giống như có điều suy nghĩ nở nụ cười.

Có thần thoại nói trong mỗi hộp của vòng đu quay đều chứa đầy hạnh phúc, nếu cùng người mình yêu ngồi trong vòng đu quay, cùng lên trời cao, cho đến khi cả hai cùng nhìn lên vòng đu quay, cũng chính là cùng nhau nhìn về phía hạnh phúc!

Vòng quay lần này đến lượt bọn Cổ Trạch Sâm, Lâm Tâm Nguyệt kéo Cổ Trạch Sâm đi vào. Ngửa mặt nhìn lên vòng đu quay nhất định sẽ hạnh phúc. Ngồi trên vòng đu quay cũng chắc chắn sẽ hạnh phúc, Lâm Tâm Nguyệt càng chờ mong, nụ cười càng thêm rực rỡ.

Cổ Trạch Sâm cứ chiều nhìn Lâm Tâm Nguyệt từ lúc vào đu quay ngồi liền không ngừng cười trộm: “Đang nghĩ gì mà cười vui vẻ như vậy? Có thể chia sẻ với anh hay không?” Cổ Trạch Sâm đến gần Lâm Tâm Nguyệt, ôm cô, tò mò hỏi.

“Không có gì, em chỉ là...ừm nhớ tới truyền thuyết về vòng đu quay thôi.” Ngoài miệng Lâm Tâm Nguyệt nói không có chuyện gì, nhưng khóe miệng vẫn giương lên thành nụ cười, có thể thấy sức hấp dẫn của vòng đu quay không hề nhỏ.

“Truyền thuyết gì có thể khiến em vui vẻ như vậy hử?”

“Phì ~ ha ha.” Nhìn vẻ mặt ‘anh rất tò mò, anh rất muốn biết’ đáng yêu của Cổ Trạch Sâm, Lâm Tâm Nguyệt phì cười, cố ý thần bí nói: “Không nói cho anh biết.”

“Hừm, thực sự không nói.” Cổ Trạch Sâm câu môi cười xấu xa, khuôn mặt chậm rãi đến gần Lâm Tâm Nguyệt, đem cả người cô nhốt trong vòng tay, cố ý dựa sát vào tai cô nói, hơi thở ảm áp phả lên lỗ tai khiến Lâm Tâm Nguyệt khẽ run lên, ánh mắt Cổ Trạch Sâm hiện lên hào quang giảo quyệt.

Sâm thật đẹp trai! Nhìn khuôn mặt dần dần đến gần, lông mi công công, ánh mắt chuyên chú lại mang theo tác phong không đứng đắn, nụ cười quyến rũ bắn ra bốn phía, Lâm Tâm Nguyệt liền si mê, sai, không đúng, Lâm Tâm Nguyệt lắc đầu như già tới, cương quyết chống lại thế lực đe dọa, a không phải, nói sai rồi, là kiên quyết chống lại sức hấp dẫn mê hoặc của Cổ Trạch Sâm: “Nói hay không nói.”

Phạm luật, phạm luật, dám sử dụng mỹ nam kế, Lâm Tâm Nguyệt ai oán nhìn chăm chăm Cổ Trạch Sâm, may mắn chị đây ở nhà nhìn mỹ nam quen rồi, đã có thể miễn dịch với trai đẹp, cho nên chị tuyệt đối sẽ không bị sắc đẹp mê hoặc đâu, càng nghĩ đuôi Lâm Tâm Nguyệt càng vênh cao, cô nàng đã quên vừa rồi là ai ở chỗ này làm hoa si.

Gò má Lâm Tâm Nguyệt đỏ bừng, ánh mắt đỏ mọng có lúc mím môi như sâu khổ, có lúc vênh lên như nữ vương kiêu ngạo, thỉnh thoảng rung động một cái, vô ý thức mê hoặc người bên ngoài, Cổ Trạch Sâm vốn muốn trêu chọc bạn gái mình một chút, lại không ngờ bản thân bị đôi môi đỏ mọng hấp dẫn, ngay lúc anh sắp được thưởng thức bờ môi mềm ngọt ngào ấy thì...

Đang suy nghĩ viên vong, Lâm Tâm Nguyệt liếc nhìn đèn đóm bên ngoài vòng đu quay, mắt sáng lên, lập tức xoay người ghé người vào tấm kính thủy tinh của vòng đu quay, hưng phấn kêu: “Oa, Sâm, anh mau nhìn, rất đẹp!”

Tâm Nguyệt, chẳng lẽ sức hấp dẫn của anh không bằng cảnh vật ở bên ngoài? Em không chút do dự vứt anh sang một bên như thế à? Cổ Trạch Sâm bị đả kích thật nghiêm trọng, đồng thời anh cũng hoài nghi sức hấp dẫn của mình.

“Sâm, anh sao vậy? Không khỏe à?” Lâm Tâm Nguyệt nghi ngờ nhìn dáng vẻ buồn rầu của Cổ Trạch Sâm, cô không nói sai cái gì chứ? Không có chứ?

“Không sao.” Đối với hành vi thường hay ngây người của Lâm Tâm Nguyệt, Cổ Trạch Sâm anh hết chỗ nói rồi, chỉ có thể bất đắc dĩ nhìn cô, nhún vai, ôm cô từ phía sau, đầu tựa vào vai Lâm Tâm Nguyệt, có chút cần răng nghiến lợi hỏi: “Cảnh vật bên ngoài có cái gì hấp dẫn, để cho em hưng phấn như vậy?” Anh tuyệt đối không thừa nhận mình tức giận vì cảnh sắc ở ngoài đâu, tuyệt đối không.

“Sâm, anh xem đi, cảnh sắc bên ngoài có phải xinh đẹp lắm không?” Lâm Tâm Nguyệt bị cảnh đẹp bên ngoài hấp dẫn hoàn toàn không nghe ra giọng điệu ai oán của Cổ Trạch Sâm, lực chú ý rất nhanh bị dời đi.

“Đúng là rất đẹp.” Cổ Trạch Sâm cũng không thể không khen ngợi cảnh đẹp trước mắt.

Theo sự chuyển động dần lên cao của đu quay, những gì bên dưới mặt đất đều trở nên nhỏ bé, tầm nhìn càng ngày càng rộng lớn, ánh sao trên bầu trời lấp lờ tia sáng, các ngọn đèn trên lầu cao lục tục sáng lên, phảng phất như sao trên trời rơi xuống mặt đất, chớp tắt liên tục, mà đèn trong khu vui chơi lại giống như đom đóm bay lượn, ngàn biến vạn đổi, một hồi đỏ, một hồi xanh biếc, một hồi tím, một lát lại vàng, hàng chục ngàn ngọn đèn trên mặt đất cùng các ngôi sao trên bầu trời như nối liền nhau, không phân biệt được đâu là đèn đâu là ngôi sao.

“Có thể nhìn thấy cảnh đẹp như thế này, đúng là không uổng phí chúng ta bỏ nửa ngày xếp hàng.”

“Ừ.”

“Được rồi, Sâm, sao hôm nay anh lại dẫn em đến khu vui chơi?” Cuối cùng, Lâm Tâm Nguyệt mới nhớ đến vấn đề cô thắc mắc hồi sáng, xoay người ôm hông Cổ Trạch Sâm, tựa vào lòng anh, ngửa mặt nhìn anh hỏi. Bởi vì cô không cho là bạn trai nhà mình vô duyên vô cớ mang cô đến khu vui chơi để chơi.

“Anh nhớ trước kia em từng nói, bởi vì năm em mười ba tuổi gặp tai nạn giao thông nên quên hết mọi kí ức ngày còn nhỏ, nói cách khác em không còn hồi ức tuổi thơ nữa. Còn anh, khi bé đã vào cô nhi viện, kí ức lúc nhỏ của anh không phải sống ẩn nhẫn trong cô nhi viện, nuốt hết mọi bức tức vào bụng thì là đánh nhau với côn đồ lưu manh trên đường phố. Anh hi vọng mình cũng có ba mẹ như những đứa trẻ khác, rất muốn có ba mẹ cùng chơi đùa như bọn họ. Anh nghĩ em không có những hồi ức tốt đẹp ấy sẽ rất khó chịu, cho nên không bằng để anh giúp em, chúng ta cùng nhau tạo ra kí ức tuổi thơ cho chính mình.” Cổ Trạch Sâm chăm chú nhìn Lâm Tâm Nguyệt.

“Vậy sao anh lại chọn khu vui chơi?”

“Thật ra, anh cũng buồn rầu không biết nên đưa em đi đâu, bởi vì anh lớn lên trong cô nhi viện cho nên anh không biết những đứa trẻ trong gia đình bình thường có tuổi thơ như thế nào, anh lên mạng tìm tài liệu, nhưng đều không tìm được thứ mình muốn. Sau đó anh đành đi hỏi ông nội của em, ông bảo khi còn bé, ba của em có thời gian rảnh sẽ dẫn em và mẹ em đi khu vui chơi. Thế nên anh mới đưa em đến

đây, hi vọng em có thể nhớ lại hồi ức hạnh phúc của em và ba mẹ. Nếu không nhớ ra, chúng ta cũng có thể tạo nên kí ức hạnh phúc của chính mình.”

Mắt Lâm Tâm Nguyệt lóng lánh nước mắt, trong lòng đã cảm động đến không biết trời trăng gì nữa, mặc dù cô không có hồi ức của ‘Lâm Tâm Nguyệt’, nhưng cô có hồi ức lúc nhỏ của ‘Lâm Tâm Nguyệt’, cùng với hồi ức tốt đẹp của gia đình hạnh phúc bên thế giới kia. Chẳng hạn như cô làm nũng với mẹ, cố ý bắt nạt anh hai, lại còn đâm chọc anh hai trước mặt cha, cùng anh hai chơi đùa, được anh hai bảo vệ... Suy nghĩ một chút nước mắt cô lại rơi xuống, những kí ức của ‘Lâm Tâm Nguyệt’ gần biến mất hết, hiện tại Cổ Trạch Sâm lại hi vọng muốn cùng cô tạo nên một hồi ức sau khi Lâm Tâm Nguyệt trọng sinh, cho dù là anh hiểu lầm, nhưng cô vẫn nguyện ý cùng anh sáng tạo, cùng bảo vệ những hồi ức ngọt ngào này.

“Cám ơn anh, Sâm.” Cám ơn sự bao dung của anh, cám ơn dụng tâm của anh, cám ơn những hồi ức tốt đẹp anh dành cho em, cám ơn tất cả những gì anh làm cho em, cám ơn vì anh nguyện ý ở bên cạnh em. Lâm Tâm Nguyệt hết sức cảm động, không ngừng nói ‘cám ơn’ ở trong lòng.

“Đồ ngốc, sao lại khóc chứ?” Cổ Trạch Sâm nhẹ nhàng giúp Lâm Tâm Nguyệt lau nước mắt, đem cô ôm vào lòng...

“Em cảm động không được à? Vui đến phát khóc có được không? Bị cát bay vào mắt cũng không được à?” Cuối cùng Lâm Tâm Nguyệt lòi ra một lí do hết sức...khó đỡ, trực tiếp vùi mặt vào trong lòng Cổ Trạch Sâm, giả bộ học theo động vật nào đó.

“Được.” Cổ Trạch Sâm nuông chiều nhìn bạn gái giả làm đà điểu, thở dài: “Tâm Nguyệt, em biết không, kỳ thật anh còn có tâm tư riêng.”

“Tâm tư riêng?” Lâm Tâm Nguyệt ngẩng đầu, đôi mắt sáng ngập tràn nghi ngờ.

“Phải, bởi vì trong quá khứ của em ở Mi không có anh, em có biết anh ghen tị với Nam Cung Phong cỡ nào không, anh ghen tị anh ta biết mọi chuyện của em, ghen tị anh ta từng chia sẻ vui buồn cùng em, ghen tị anh ta có mặt trong quá khứ của em, ghen tị anh ta từng đi qua mưa gió với em, mặc dù là như vậy, nhưng anh vẫn phải cảm ơn anh ta, cám ơn anh ta đã từng bảo vệ em.” Con người Cổ Trạch Sâm mềm mại xuống, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc đen dài của Lâm Tâm Nguyệt, nụ cười xán lạn như ánh mặt trời: “Nhưng hiện tại, anh không còn ghen tị anh ta nữa, bởi vì bây giờ anh có em, tương lai cũng vậy. Tương lai chúng ta còn có thể tạo ra rất nhiều rất nhiều hồi ức tốt đẹp dành riêng mình, có có tương lai thuộc về riêng chúng ta.”

“Làm sao anh biết em sẽ nguyện ý ở cùng anh?” Lâm Tâm Nguyệt ngoe đầu cổ ý hỏi, nhưng trên mặt lại cười meo meo như con mèo ăn vụng được thịt, vẻ mặt rất đáng yêu khiến người ta hận không thể ôm vào lòng vãn về, nhào nặn một phen.

“Vậy em có đồng ý không?” Cổ Trạch Sâm vừa chờ mong lại vừa lo lắng nhìn cô.

Vòng đu quay càng lúc càng lên cao, trái tim Cổ Trạch Sâm cũng treo cao theo, khi chỗ ngồi bọn họ đến nơi cao nhất thì Lâm Tâm Nguyệt nhón chân lên hôn Cổ Trạch Sâm, dùng hành động nói cho anh biết đáp án của mình, cô nguyện ý.

Truyền thuyết nói, hai người yêu nhau cùng ngồi trong vòng đu quay cuối cùng sẽ chia tay. Nhưng khi vòng đu quay đến nơi cao nhất, nếu cùng người yêu của mình hôn môi, bọn họ vĩnh viễn sẽ hạnh phúc.

Không biết đã từng ngồi trên vòng đu quay biết bao nhiêu lần, cũng không biết truyền thuyết xinh đẹp này có thật hay không? Nhưng hiện nay, cô nguyện ý tin tưởng nó là sự thật, cô tin tưởng cô và anh sẽ vĩnh viễn hạnh phúc.

Môi kề môi, cảm giác ấm áp khiến Cổ Trạch Sâm sửng sốt vài giây, sau đó anh liền lấy lại tinh thần, đối bị động thành chủ động, đưa tay đè chặt đầu Lâm Tâm Nguyệt, khiến nụ hôn này càng thêm sâu.

Đầu lưỡi ướt át của anh nhẹ nhàng miêu tả lại hình dạng đôi môi Lâm Tâm Nguyệt, bờ môi đỏ mọng của cô hé mở, lưỡi anh lập tức vọt vào miệng cô, quần quít lấy cái lưỡi thơm ngọt của cô.

Bầu không khí trong vòng đu quay cực kì ái muội, hai người ôm hôn nhau mãnh liệt, cho tới khi vòng đu quay đến đất, hơi lung lay một cái, mới khiến hai người ôm hôn nhau quên hết trời đất giạt mình tỉnh lại,

Cổ Trạch Sâm động lòng nhìn khuôn mặt đỏ bừng của Lâm Tâm Nguyệt, môi sưng đỏ, trong mắt cỡ lại có vài phần quyến rũ.

Cửa vừa mở, Cổ Trạch Sâm lập tức dẫn Lâm Tâm Nguyệt rời khỏi vòng đu quay, trong lòng bọn họ đều cảm thấy may mắn vì đèn ở nơi đây hơi mờ, nhưng tâm tư lại khác nhau.

Cổ Trạch Sâm cảm thấy may mắn vì người khác không nhìn thấy dáng vẻ quyến rũ của Lâm Tâm Nguyệt, còn Lâm Tâm Nguyệt thì thấy may mắn người khác không nhìn thấy bọn họ ‘làm chuyện xấu’, nói chung rất là hài hòa.

Trước khi rời khỏi khu vui chơi, một lần nữa Lâm Tâm Nguyệt quay đầu nhìn vòng đu quay, xoay người khoác tay Cổ Trạch Sâm cười hạnh phúc.

Hạnh phúc cao bao nhiêu, vòng đu quay liền cao bấy nhiêu. Khi chúng ta khát vọng hạnh phúc, nhưng hạnh phúc lại lẽ mề không chịu đến, đứng ngai thử ngồi trên vòng đu quay chờ nó từ từ lên cao, chờ đến điểm cao nhất, nhìn xuống có thể thấy tất cả, từ trên cao nhìn xuống, mọi thứ đều nhỏ bé, chúng ta sẽ phát hiện thật ra hạnh phúc chúng ta mong muốn rất đơn giản, chính là nắm chặt tay của người bên cạnh mình. Tin rằng ở trên thế giới này, luôn có một hạnh phúc đơn giản dành cho chúng ta. Cho nên, khi chúng ta cảm thấy không hạnh phúc, hãy thử ngồi trên vòng đu quay, chờ đợi vòng quay lên đỉnh cao hạnh phúc kia, vì ngồi trên vòng đu quay sẽ chạm được hạnh phúc, mà cô đã tìm được hạnh phúc của mình trên vòng đu quay rồi.

Dọc đường về, Lâm Tâm Nguyệt liên tục cười ngọt, đến Lâm gia, Cổ Trạch Sâm nắm tay Lâm Tâm Nguyệt cùng đi vào nhà, mà đối với người nào đó thích đường hoàng đi vào nhà, lại cùng hai cậu chủ ngồi bên cạnh phóng tia sấm sét. Từ trên xuống dưới của Lâm gia đã sớm quen với chuyện này, cho nên cái nên làm cứ làm, cái không nên nhìn thì không nhìn.

Nguyên bản, Lâm Nhã Nguyệt và Nam Cung Phong đối với người nào đó bắt cóc em gái/em gái nuôi mình bỏ chạy, tức giận đến nỗi hận không thể đem anh lột da rút gân.

Nhưng bởi vì hành vi chia rẽ đôi uyên ương của họ, đem Lâm Tâm Nguyệt biến thành Lâm Đại Ngọc thứ hai, cả ngày u sầu than thở, mà ông nội Lâm lại xót lòng cháu gái, hừ hừ tức giận, khiến trên dưới Lâm gia náo loạn đến chó sủa gà bay.

Hiếm khi nhìn thấy Lâm Tâm Nguyệt cười rực rỡ như cảnh xuân, cười thấy răng không thấy mắt, vẻ mặt tràn ngập hạnh phúc. Ông nội Lâm chỉ cần nhìn thấy cháu gái vui vẻ, hạnh phúc, mọi chuyện đều OK. Bởi vậy, hai người nào đó mài dao soàn soạt chuẩn bị hướng về Cổ Trạch Sâm, bị ông nội Lâm dùng ánh mắt như phi dao trừng liên ỉu xiu. Vì vậy, nhờ Lâm Tâm Nguyệt vẫn cười vui vẻ, ông nội Lâm cũng vui sướng, Cổ Trạch Sâm cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm. Chỉ có Nam Cung Phong và Lâm Nhã Nguyệt nắm tay nhau cùng đánh tiểu nhân ở trong lòng, về phần đánh người nào thì chắc mọi người đoán ra được.

Sau khi tiễn Cổ Trạch Sâm ra về, Lâm Tâm Nguyệt liền chộp điện thoại gọi cho Mã Quốc Anh và Lương Tiểu Nhu kể cho hai cô nghe hồi ức hạnh phúc của mình, trong lúc đó cô vẫn không quên kéo tờ hồng khiên Lương Tiểu Nhu và Mã Quốc Anh đồng lòng hô to, kết bạn lắm rồi!

Ngày hôm sau, đến tổ pháp chứng trên mặt Lâm Tâm Nguyệt đều là hạnh phúc, đương nhiên mặc kệ người trong bộ pháp chứng thăm dò, nghe ngóng cỡ nào cũng không lấy được chút tin tức nào từ miệng của cô, Vụ án tai nạn giảo thông của Vivian trợ lí của chồng Mạc Thục Viện kết thúc, dưới sự cố gắng của Cao Ngạn Bác và Lâm Tâm Nguyệt, cuối cùng đã chứng thực được chiếc xe đụng chết người rồi bỏ trốn là xe khác, bởi vậy tổ giao thông quyết định không khởi tố Vivian.

Cốc, cốc, cốc.

“Mời vào.” Lâm Tâm Nguyệt nhếch môi cười.

Lâm Tâm Nguyệt cười nhàn nhạt nhìn người trước cửa, trong mắt lại có chút thất vọng: “Sao vậy? Sáng sớm tìm tôi có chuyện gì à?”

“Tôi đến cảm ơn ơn cô vì Vivian, vốn định mời cơ đi ăn cơm, nhưng nhìn cô hôm nay cười ngọt ngào như uống mật ong, tôi nghĩ không mời cô đi dùng cơm được rồi. Có phải có chuyện vui gì không?” Mạc Thục Viện câu khéo môi, lộ ra nụ cười thú vị.

“Tôi nghĩ cô không phải đến mời tôi đi ăn cơm, cô đến để lấy tin tức thì có.”

“Tôi cũng muốn nhiều chuyện một chút, nhưng tôi không có năng lực cạy miệng Lâm đại tiểu thư đâu.”

“Không phải cô mời tôi đi ăn cơm sao? Vì sao tôi lại không đi chứ? E là người cô thật sự muốn mời không phải tôi, là sếp Cao thì có. Cô dự định làm bà mai cho sếp Cao với người bạn kia à?” Lâm Tâm Nguyệt nhìn chăm chú vào Mạc Thục Viện, có chút hả hê nói: “Nhưng nhìn dáng vẻ của cô, e rằng vừa ôm nỗi thất bại trở về.”

“Aiz, coi ra không có chuyện gì là gạt được ánh mắt hỏa nhãn kim tinh của cô.”

“Đó là vì cô chọn sai thời gian, hôm nay sếp Cao có hẹn với ba anh ấy, đương nhiên không thềm ngõ ngang tới cô rồi.” Trời đất bao la, ba sếp Cao là lớn nhất.

“Thì ra là vậy, khó trách hôm nay anh ấy nói có cuộc hẹn rất quan trọng.” Mạc Thục Viện bưng tỉnh gạt đầu.

“Trợ lý của chồng cô xinh đẹp lại có tài, e là đã sớm có bạn trai, có lẽ không cần cô nối dây tơ hồng đâu.” Lâm Tâm Nguyệt làm bộ như vô tình nói đến, hi vọng có thể nhắc nhở đồng nghiệp kiêm bạn tốt của mình, để cho đến lúc đó cô ấy có thể chuẩn bị tâm lý trước.

“Sao lại thế chứ, cả ngày cô ấy đều chạy theo chồng tôi đi ngược về xuôi, lấy đâu ra thời gian làm quen bạn trai.” (Ngữ: đúng là MTV quá u mê --)

“Phải không?” Còn không phải chồng cô sao?

“Được rồi, tối nay cô có thể đi hay không?”

“Thật ngại quá, làm cho cô thất vọng rồi, tối nay tôi có hẹn.”

“Tôi biết ngay mà, thôi không quấy rầy cô nữa, khi khác lại hẹn cô nhé.”

“Ok.”

Lâm Tâm Nguyệt phức tạp nhìn người phụ nữ xinh đẹp phóng khoáng rời đi, không phải cô không muốn đem mọi sự thật nói cho Mạc Thục Viện nghe, nhưng cô sợ cô ấy không tin thôi. Nếu không phải Lâm Tâm Nguyệt cô biết trước nội dung kịch bản, e rằng chính cô cũng không tin người đàn ông bình thường yêu thương, chiều chuộng vợ, lại biết lo nghĩ cho gia đình, thế mà lâm đường lạc lối. Ngoại tình với trợ lý của mình. Huống hồ, cô không có bằng chứng, để làm cho nhân viên pháp chứng như Mạc Thục Viện tin tưởng lời cô, nhất định phải có bằng chứng mới được.

Lâm Tâm Nguyệt nhột nhột câu môi cười, quả nhiên chỉ có Sâm nhà cô là tốt nhất. Không những chuyện tình mà còn là người đàn ông tốt.

Buổi tối hôm đó, bởi vì bác Thông, Lâm Tâm Nguyệt và Cổ Trạch Sâm có lộc ăn, tuy bác Thông quyết định về quê dưỡng lão, nhưng thấy quan hệ hòa thuận giữa ông và Cao Ngạn Bác, Lâm Tâm Nguyệt và Cổ Trạch Sâm đều vui mừng cho bọn họ. Trước khi Cổ Trạch Sâm chuẩn bị đi ngủ, câu nói của Cao Ngạn Bác khiến anh trằn trọc cả đêm.

Cao Ngạn Bác sâu xa nói: “Sâm, khi chị của cậu còn sống, cô ấy lo lắng nhất chính là quan hệ giữa ba tôi và tôi, ngoài ra còn có chuyện hôn nhân của cậu. Hiện tại, ba tôi và tôi đã hóa giải mọi hiểu lầm, tôi cũng có thể làm hết trách nhiệm của người con, chị cậu đã có thể yên tâm một nửa. Vậy còn cậu, người lớn cũng đã gặp rồi, cậu định lúc nào thì cưới Tâm Nguyệt về nhà, để cho chị cậu yên lòng?”

Vụ án mới xuất hiện khiến người của tổ pháp chứng không còn thời gian nhiều chuyện nữa, cũng khiến Cổ Trạch Sâm có thêm thời gian tự hỏi về chuyện quan trọng trong đời anh. Chỉ có người phụ nữ nào đó không tìm không phối, ngày nào cũng như ngày nấy không quan tâm gì hết.

Có hai người chạy tập thể dục buổi sáng phát hiện một xác chết nữ ở ven đường. Kinh hoàng vội gọi điện báo cảnh sát, khi pháp chứng đến hiện trường, đám người Lương Tiểu Nhu đang lấy khẩu cung người báo

án, xung quanh đã được kéo dây cảnh giới, nhưng vì sáng sớm lại là khu vực ngoại ô nên không có nhiều người qua lại.

Cao Ngạn Bác vừa đến hiện trường, liền mang bao tay nhựa vào, cầm thùng dụng cụ đi về phía Lương Tiểu Nhu hỏi: “Madam, người chết ở nơi nào?”

“Ở bên kia.” Lương Tiểu Nhu chỉ về hướng người chết trong bụi cỏ.

Cổ Trạch Sâm và Cao Ngạn Bác đi nhanh về phía trước, trước mặt họ là người phụ nữ nằm trên đám cỏ, hai tay bị trói ra sau lưng, trên cổ có vết bị trầy rất nhỏ, nhãn cầu nhô ra, môi tím bầm, xung quanh có vết tích giầy dẫm, nhưng vì ngày hôm qua có mưa nên có nhiều vết tích không thể nhìn ra.

Cổ Trạch Sâm đi vào kiểm tra độ ẩm trong gan của người chết. Cao Ngạn Bác bắt đầu quan sát hoàn cảnh xung quanh, Lâm Tâm Nguyệt lại nhìn chăm chăm người đàn ông có tướng mạo anh tuấn, thân hình cao lớn – Trịnh Hiểu Đông. Rất khó tưởng tượng được người nhã nhặn, có tương lai như vậy lại là kẻ biến thái, tàn bạo, không những giết chết vô số cô gái vô tội, còn liên tục khiêu chiến với cơ quan tư pháp, rõ là kẻ bề ngoài văn nhã bên trong thối rửa.

Thấy Trịnh Hiểu Đông làm bộ dạng cao thượng, Lâm Tâm Nguyệt nhanh chóng che giấu sự chán ghét và thống hận trong đáy mắt, dời tầm mắt đi nơi khác. Nói cho cùng, người học tâm lý học rất nhạy cảm với ánh mắt của người khác. Cô bắt đầu tìm kiếm vật chứng có lợi ở chung quanh, hi vọng có thể nhanh chóng tìm ra manh mối để sớm bắt tên căn bã này về quy án, đáng tiếc nhiều vật chứng bị nước mưa và cát phá hủy hết, đa số vật chứng đều bị ô nhiễm, khó tìm được căn cứ chính xác.

Nhân viên pháp chứng cố gắng tìm vật chứng có ích mang về tổ pháp chứng, Cao Ngạn Bác lại mở cuộc họp phân tích trong phòng làm việc.

“Dựa vào phân tích sơ bộ của Sâm, nạn nhân chết vào khoảng giữa 11h – 12 h tối hôm qua. Hơn nữa, nạn nhân từng bị xâm phạm tình dục trước khi chết, trên người nạn nhân rõ ràng có dấu vết từng giằng co, đáng tiếc trong móng tay của nạn nhân chỉ có bùn và cát, cộng thêm tối qua trời mưa to, cho nên mọi vật chứng đều bị phá hủy, không thể lấy được DNA.” Lâm Tâm Nguyệt tiếc nuối nói, không thể không thừa nhận ông trời rất ưu ái cho thằng khốn Trịnh Hiểu Đông.

Mạc Thục Viện cười cười tiếp lời Lâm Tâm Nguyệt: “Bên phía tôi tìm được một ít vết bẩn màu tím, tôi đã đưa cho Victor xét nghiệm, còn về chai nước, vì nước mưa làm ô nhiễm nên không lấy được dấu vân tay, còn miệng chai nước chỉ lấy được giọt nước mưa.”

“Không phải chúng ta tìm được 1 cái nắp chai nước sao? Nó thường xuyên tiếp xúc với miệng chai nước, chẳng phải lưu lại nước bọt à? Cộng thêm nó được găng tay che lại, không bị nước mưa ô nhiễm, có thể lấy được DNA rồi.” Lâm Đình Đình kinh ngạc nhớ tới nắp chai nước lúc sáng tìm được, càng nói càng hưng phấn, đáng tiếc bị Lâm Tâm Nguyệt dội nước lạnh, Mạc Thục Viện đã kích thêm vài cái.

“Dù tìm được nước bọt trên nắp chai cũng không có nghĩa nó thuộc về hung thủ, bởi vì người chạy bộ ở đó vào buổi sáng không ít, có thể là người nào đó tùy ý vứt nó ở đó.”

“Mặc dù cách nghĩ của cô không sai, nhưng đáng tiếc sếp Cao đã sớm nghĩ đến, Tina đang xét nghiệm, chúng ta chỉ chờ báo cáo thôi.”

“Hả?” Lâm Đình Đình nhất thời giống như bóng bị xì hơi, ủ rũ.

“Cô có thể nghĩ ra như vậy cũng có tiến bộ rồi.” Cao Ngạn Bác thấy bộ dạng ủ rũ của Lâm Đình Đình, cười khích lệ.

“Hơn nữa, cô chỉ chậm hơn sếp Cao vài giây, thành tích rất tốt.”

Nghe Cao Ngạn Bác khen ngợi, Lâm Đình Đình giống như uống phải thuốc kích thích, lập tức tươi tỉnh lại, loi nhoi như con khỉ.

“Tôi thấy mọi người nếu tiếp tục khen nó nữa, cái đuôi khỉ của nó sẽ vểnh lên trời thôi.”

“Chị!!!”

“Đinh Đinh, tôi nói cho cô biết, ngoại trừ cát thì nước cũng là kẻ thù của pháp chứng chúng ta, không ngờ lần này gặp cả hai thứ, xem ra vụ án này rất khó giải quyết đây.” Cao Ngạn Bác dạy thêm kiến thức cho Lâm Đinh Đinh, nhìn đồng hồ: “Hôm nay nói tới đây thôi, Đinh Đinh cô đi làm việc trước đi.”

“À, vậy em đi làm trước.”

“Xem ra hai người phối hợp với nhau không tệ nha, một người ca ngợi một người đả kích, một người diễn vai ác, một người đóng vai thiện, hèn chi người mới đến đều được dạy dỗ tốt như vậy.” Mạc Thục Viện cười nói giỡn.

“Đó là điều đương nhiên rồi, còn không xem ai dạy dỗ.” Lâm Tâm Nguyệt kiêu ngạo ngẩng đầu nói.

“Nhìn cái đuôi của ai đó đang vểnh lên trời kia!”

“Cái gì?”

“Ha ha.”

QP—QP—QP

Bên tổ pháp chứng dù bận rộn nhưng vẫn mang theo tiếng cười rộn rã. Phía tổ trọng án thì vì Hà Vĩnh Chương mà tiếng oán than đầy trời, rất rõ ràng các thành viên trong tổ trọng án đối với việc Hà Vĩnh Chương cứ hai, ba ngày lại xin nghỉ bệnh đã thành thói quen, thậm chí còn hận không thể nói thẳng anh đừng đến thì tốt hơn. Nguyên bản Hà Vĩnh Chương lười nhác lại vì Trịnh Hiểu Đông, ngọn lửa chính nghĩa trong lòng anh lại dấy lên, âm thành quyết định theo dõi Trịnh Hiểu Đông, cho nên trực tiếp quay về tổ trọng án xin nghỉ phép, khiến thành viên trong tổ vui mừng khó tả, chỉ có Lương Tiểu Nhu là ngoại lệ, cô vẫn tin tưởng Hà Vĩnh Chương là cảnh sát tốt.

Vì vụ án này, Hà Vĩnh Chương xin nghỉ mấy ngày để chuyên tâm điều tra Trịnh Hiểu Đông, tổ trọng án cũng dựa vào tư liệu bên pháp chứng cung cấp, cố gắng điều tra, mặc dù mục tiêu điều tra không giống nhau, nhưng trong lòng đều có lòng tin như nhau, họ đều muốn nhanh chóng bắt hung thủ về quy án, trả lại công bằng cho nạn nhân xấu số.

Nhưng lần này bọn họ phải bắt một tên hung thủ không những狡 hoạt mà còn có IQ cao, lại cực kì hiểu rõ về kĩ thuật pháp chứng, tuy pháp chứng xét nghiệm ra hung thủ không có tinh trùng, dùng kĩ thuật ‘Y-STR’ mới nhất tách DNA nam giới, nhưng hung thủ thật gian xảo đã dùng nước tẩy phá hủy hết DNA, còn đầu mối quan trọng chính là DNA trên nắp chai nước, tổ trọng án dựa vào tư liệu pháp chứng đưa tìm được nghi phạm, đáng tiếc người kia không phải hung thủ.

Lương Tiểu Nhu đang phá án, lại bị điện thoại gọi đến cắt ngang, thu thập xong bằng chứng trong nhà nghi phạm, Lâm Tâm Nguyệt chuẩn bị ra về, thấy Lương Tiểu Nhu nhú mày lo âu đứng bên đường, Lâm Tâm Nguyệt rà xe chạy gần hỏi: “Tiểu Nhu, không sao chứ? Bọn Thẩm Hùng đâu? Sao chỉ còn một mình cô vậy?”

“Tôi để bọn họ về sở cảnh sát trước, có đồng nghiệp nói cho tôi biết, Hà Vĩnh Chương đánh nhau với người khác, hiện đang ở trong bệnh viện, tôi đang định đến đó.” Lương Tiểu Nhu vừa lo lắng vừa nói.

“Nhưng ở chỗ này rất khó đón được xe, hay là để tôi đưa cô đi, dù sao thì tôi cũng mang vật chứng về mà.”

“Được rồi, làm phiền cô.”

Khi Lâm Tâm Nguyệt và Lương Tiểu Nhu vội vã chạy đến bệnh viện, Hà Vĩnh Chương đang tranh chấp với một nhân viên cảnh sát, Lương Tiểu Nhu lập tức tới hỏi thăm tình huống.

Lúc này, Trịnh Hiểu Đông vừa được băng bó phần đầu bị thương đi ra, Lương Tiểu Nhu nhận ra hắn là người báo án, trực giác nhạy bén phá án nói cho cô biết, đây không phải là vụ án đánh người thông thường.

Tìm hiểu tình huống xong, Lương Tiểu Nhu thay mặt Hà Vĩnh Chương xin lỗi Trịnh Hiểu Đông, Trịnh Hiểu Đông hào phóng không truy cứu lỗi của Hà Vĩnh Chương. Chuyện này cuối cùng cũng được giải quyết, nhưng Lâm Tâm Nguyệt lại bất gặp ánh mắt khinh thường và dè dặt của Trịnh Hiểu Đông.

Thấy bộ dạng này của Trịnh Hiểu Đông, Hà Vĩnh Chương càng tức giận. Cho dù ai cũng không đoán ra được người có dáng vẻ đường hoàng như thế này lại là tên ác nhân mang tội giết người; còn người có dáng

về bunn xin, ngày thường lười nhác không chịu làm việc lại chính là cảnh sát có trách nhiệm, quả nhiên nhìn người không thể xem bề ngoài.

Hà Vĩnh Chương bị Lương Tiểu Nhu mang về sở cảnh sát, vừa vào liền chửi ột trận, Lương Tiểu Nhu nói một câu ‘Ở đây cũng sẽ không thu nhận anh’ khiến Hà Vĩnh Chương không bắt được hung thủ mà phần nộ, bứt rứt, cấp trên thì không thông cảm mà uất ức bùng nổ, trực tiếp đá cửa mà đi. Hành vi của Hà Vĩnh Chương khiến Lương Tiểu Nhu vẫn tin tưởng anh mà thất vọng, thậm chí cô còn hoài nghi bản thân của mình kiên trì có đúng hay không.

Hà Vĩnh Chương mang theo tâm trạng phức tạp rời khỏi sở cảnh sát, bị Lâm Tâm Nguyệt gọi lại: “Sếp Hà.”

“Là cô à? Cô Lâm.” Hà Vĩnh Chương cười tự giễu: “E là bây giờ chỉ có cô mới gọi tôi là ‘sếp Hà’, có lẽ không bao lâu nữa tôi sẽ không còn là ‘sếp Hà’ nữa.” Có lẽ anh không thích hợp làm cảnh sát, nhưng anh không cam lòng.

“Có phải Tiểu Nhu đã nói gì với anh hay không? Anh đừng để bụng, cô ấy đang tức giận, khó tránh nói ra lời khó nghe.” Lâm Tâm Nguyệt không đành lòng nhìn Hà Vĩnh Chương dùng lời nói tự giễu chính mình, mở miệng an ủi.

“Cô Lâm, cô không cần an ủi tôi, tôi không sao. Những lời giống như lời madam LƯơng nói, tôi đã nghe rất nhiều lần rồi, cũng quen hết rồi.” Hà Vĩnh Chương cợt nhả cười nói.

Nếu như đã thành thói quen, tại sao anh cười còn chua chát như vậy? tại sao giọng nói của anh lại bắt đầu dĩ như vậy? Tại sao đáy mắt của anh lại tràn ngập khó chịu như vậy?

“Sếp Hà, có phải anh quen biết với Trịnh Hiểu Đông hay không? Anh ta có liên quan đến vụ án này đúng không?” Đột nhiên, Lâm Tâm Nguyệt nghiêm túc nói. Mắt nhìn thẳng Hà Vĩnh Chương, không buông tha bất cứ biểu tình nhỏ nào trên mặt anh.

“Tôi không biết cô đang nói cái gì nữa. Tôi không có phụ trách vụ án này, sao tôi biết được.” Ánh mắt Hà Vĩnh Chương trở nên thâm thúy, nhưng lại lập tức chối đông chối tây.

“Sếp Hà, anh biết không. Tiểu Nhu luôn tin anh là người cảnh sát tốt. Mặc kệ người khác hoài nghi anh ra sao, cô ấy vẫn luôn tin tưởng anh. Cho anh thêm một cơ hội, vậy còn anh? Vì sao anh không thể tin tưởng cô ấy, anh nghĩ rằng anh như vậy sẽ bắt được Trịnh Hiểu Đông sao? Sai! Anh như vậy chỉ đem chính mình ép vào đường cùng mà thôi.”

“Tôi hoàn toàn không hiểu cô nói cái gì, tôi chẳng có biết Trịnh Hiểu Đông gì hết, chuyện ngày hôm nay chỉ là ngoài ý muốn thôi.”

“Những gì nên nói tôi đã nói hết. Anh vẫn cố chấp như thế tôi cũng hết cách rồi.” Lâm Tâm Nguyệt có chút thất vọng nhìn Hà Vĩnh Chương vẫn còn giả ngu.

Hà Vĩnh Chương phức tạp nhìn bóng dáng thất vọng rời đi của Lâm Tâm Nguyệt.

43. Chương 48: Bày Tỏ Chân Tình, Cầu Hôn Lãng Mạn (3)

Lâm Tâm Nguyệt bị tên đầu gỗ không biết chuyển biến, khuyên bảo như thế nào cũng không chịu nghe, cứng đầu như con trâu – Hà Vĩnh Chương chọc tức không nói thành lời, thậm chí, Hà Vĩnh Chương này đúng là có bản lĩnh chọc người ta tức chết mà không cần đền mạng, hèn chi gần đây Tiểu Nhu luôn nóng nảy giống như ăn phải thuốc nổ, đáng vẻ bề vệ tràn đầy tình cảm cũng bị Hà Vĩnh Chương chọc giận, thôi kệ, anh ta không muốn thay đổi thì thôi, tội tình gì cô phải làm Tiểu Nhu thứ hai.

Lâm Tâm Nguyệt vốn muốn tìm Cổ Trạch Sâm ăn cơm chung, thuận tiện tham khảo vụ án với anh, tâm sự về Hà Vĩnh Chương và Trịnh Hiểu Đông, nhắc nhở một chút, cô tin tưởng lấy năng lực nhạy bén với trinh thám của Cổ Trạch Sâm, anh sẽ đoán ra được mờ ám trong đó. Như vậy, có thể quang minh chính đại đi

thăm dò Trinh Hiểu Đông, đồng thời mau chóng tìm lại ‘sếp Hà’ ngày trước, mặc dù tính cách của hắn có chút cố chấp, nhưng vẫn có thể xem là cảnh sát tốt, người hiền sẽ gặp lành.

Nhưng khi Lâm Tâm Nguyệt vui vẻ đến phòng làm việc của Cổ Trạch Sâm, phát hiện trong phòng trống rỗng, ngay cả con ruồi cũng không có chứ đừng nói chi là người.

“Người đâu rồi?” Lâm Tâm Nguyệt chớp mắt, đi dạo một vòng trong phòng anh. Cầm di động lên gọi cho anh, nhưng điện thoại không gọi được. “Sâm đi đâu rồi nhỉ? Sao lại không có tin tức gì hết vậy, hại người người ta còn đến tìm anh để chia sẻ bí mật.” Vì vậy, Lâm Tâm Nguyệt buồn bực, kiêu ngạo, lại biến thành thất vọng, buổi chiều hiệu suất làm việc của tổ pháp chứng tăng lên rất nhiều, cho nên mới nói làm chuyện gì cũng phải cần có động lực, đây chính là một ví dụ điển hình.

— ngăn cách —

Trong một quán bar cao cấp.

Có ba cô gái sầu khổ, mặt ủ mày chau, đầy oán niệm, trên đầu giăng đầy mây đen, thỉnh thoảng còn đánh vài tia chớp, vài tiếng sấm, khiến ấy người đàn ông muốn đến gần làm quen bọn họ đều phải chùn bước, mười mét chung quanh không có một bóng người.

Vì vậy ông chủ quán bar chịu xui xẻo, âm thầm nhỏ nước mắt cá sấu trong lòng, huhu...tôi đã tạo nghiệt gì đây? Cứ ngỡ là khách quý đến, dọn thức ăn ngon lên, không ngờ đụng phải sát tinh, tối nay không thể thu tiền vốn rồi, hơn nữa muốn đuổi lại không thể đuổi, ai kêu khí thế của các cô ấy mạnh mẽ như thế kia chứ!! Hu hu... ai có lòng tốt mau đến cứu tôi đi, Như Lai Phật Tổ hay Thượng Đế cũng đều được, mau tới cứu người dân bình thường như tôi đi. Đáng tiếc, ngày thường không thấp hươu, cuống lên mới ôm chân Phật, mặc kệ là Thượng Đế hay Phật Tổ đều không nghe lời kêu cứu của ông.

Ba cô gái này chính Lương Tiểu Nhu, Mạc Thực Viện và Lâm Tâm Nguyệt.

Ghê tởm / tức chết mình / đáng ghét. Từ trong miệng ba cô gái đồng thời vang lên ba câu khác nhau, cũng biểu lộ tâm tình riêng của mỗi người.

Lâm Tâm Nguyệt ai oán nhìn chằm chằm ly rượu đỏ trước mặt, Lương Tiểu Nhu hung tợn nhìn chằm chằm nơi nào đó, siết chặt ly rượu trong tay, giống như coi nó thành người nào đó; Mạc Thực Viện lại đau khổ nhìn về trước, vẻ mặt buồn bã, ánh sáng chói lọi của ngày xưa đã biến mất. Tuy nét mặt các cô không giống như, nhưng oán khí trên người đều như nhau, uống từng ngụm rượu, cái gì tao nhã, cái gì khí chất, cút sang một bên hết đi!

Lại nói, tại sao các cô gái của chúng ta bị như vậy, chuyện này phải kể về mấy ngày trước.

Mạc Thực Viện hi vọng có thể giúp Cao Ngạn Bác và Vivian trợ lí của chồng mình kết thành một đôi, khiến cuộc sống của bọn họ trọn vẹn hơn một chút, cô nghe Cao Ngạn Bác nói muốn mua một căn nhà để ba anh ta dưỡng lão. Vì vậy, cô mượn cơ hội này hẹn hai người ra ăn cơm.

Bữa cơm ăn rất vui vẻ, Mạc Thực Viện nổi dây tơ hồng sai người, Cao Ngạn Bác cự tuyệt ý tốt của cô, đồng thời cũng nhắc nhở Mạc Thực Viện một số việc, đáng tiếc cô lại mờ mịt. Mạc Thực Viện có ý tốt, nhưng ý tốt của cô lại không mang tốt lành đến cho cô, ngược lại còn khiến cô mất đi chồng và gia đình.

Đối mặt với chuyện chồng ngoại tình... bạn thân thì phản bội, người có tính cách cao ngạo, thẳng thắn như Mạc Thực Viện làm sao thừa nhận thất bại được? Lòng tự ái của cô cũng không cho phép cô nhận lấy sự đồng tình của người khác. Vì vậy, cô âm thầm đem chuyện này giấu đi, ngày hôm sau đi làm, cô vẫn tươi cười chói lọi như vậy, thậm chí còn xinh đẹp hơn bình thường.

Nhưng, có chút vết thương càng muốn che giấu lại càng cảm thấy khó chịu, đồng thời một câu nói vô tâm đều dễ dàng đâm thủng ngực trái của Mạc Thực Viện, khơi dậy oán khí của cô.

Cao Ngạn Bác nhìn Mạc Thực Viện vô cơ nổi giận, liền tìm cơ gọi cô vào phòng làm việc nói chuyện.

“Sếp Cao, anh tìm em có chuyện gì không?” Mạc Thực Viện bình tĩnh dò hỏi.

“Ngồi đi” Cao Ngạn Bác đóng cửa lại, kêu Mạc Thực Viện ngồi xuống, bản thân cũng về ghế của mình mà ngồi, quan tâm hỏi: “Ban nãy sao lại tức giận như vậy, có phải xảy ra chuyện gì rồi không?”

“Không có việc gì” Mạc Thục Viện cúi đầu, cười miễn cưỡng, trong mắt tựa hồ nổi lên một nỗi buồn vô cớ.

“Không có việc gì thì tốt rồi, còn nhớ lần trước tôi bảo cô nghỉ phép đi du lịch với Chire, bây giờ suy nghĩ thế nào?” Cao Ngạn bác làm sao không nhận ra Mạc Thục Viện cười miễn cưỡng, nhưng cô không muốn, làm người bạn như anh cũng chỉ tùy theo ý cô, nói sang chuyện khác.

“Có phải anh đã đoán ra được gì rồi đúng không, cho nên mới kêu em đi du lịch với Chire?” Cô ngẩng đầu kinh ngạc nhìn vẻ mặt phức tạp của Cao Ngạn Bác, vẻ mặt liên tục biến đổi, nở nụ cười châm chọc: “Thì ra anh đã sớm đoán ra được bọn họ ở chung với nhau lâu rồi, chỉ có em ngu ngốc không biết, còn ngây ngô giúp cô ta làm mai nữa.”

“Thật ra, người đoán được không chỉ có tôi.” Cao Ngạn Bác thờ dãi, ánh mắt có chút phức tạp nhìn Mạc Thục Viện: “Có đôi khi, có chút việc tôi tình nguyện mình đoán sai, nhìn lầm.”

“Còn ai biết nữa?” Mạc Thục Viện suy nghĩ một chút lại nói: “Là Tâm Nguyệt, phải không? Chỉ có cô ấy mới quan sát tỉ mỉ như vậy, hơn nữa cô ấy học tâm lý học, không biết cũng khó, hèn chi cô ấy thường nhắc nhở em phải chú ý đến quan hệ giữa Chire và Vivian, còn kêu em đừng có làm việc quá nhiều, bỏ chút thời gian ra dành cho ông xã, thì ra cô ấy đã sớm nhìn ra, nhưng em biết Lâm Tâm Nguyệt không phải là người tùy tiện đem lòng trắc ẩn của người khác nói lung tung, anh làm sao biết được.”

“Ngày đó chúng ta đi ăn, cả bàn đầy đồ ăn rồi Chire vẫn gọi thêm món cá chua ngọt, tôi để ý thấy anh ta không hề đụng đũa vào món đó, chỉ có Vivian ăn nhiều nhất, sự thật quá rõ ràng, sau đó tôi hỏi Tâm Nguyệt, nên càng thêm khẳng định chuyện này, bọn tôi đều hi vọng cô không bị tổn thương, mong muốn có thể giúp được cô.”

“Em vẫn rất yêu anh ta, tin tưởng bọn họ, vì sao bọn họ lại đối với em như vậy?” Từng giọt nước mắt đau thương của Mạc Thục Viện rơi xuống, cô tựa như hỏi Cao Ngạn Bác lại như hỏi chính mình.

“Trên đời này, có rất nhiều chuyện có thể dùng góc độ của khoa học để giải thích, nhưng chuyện tình cảm thật sự quá phức tạp, tôi cũng không có biện pháp nói cho cô biết đáp án.”

Mạc Thục Viện cúi đầu khổ sở, Cao Ngạn Bác cũng chỉ im lặng ngồi cùng với cô.

Còn Lương Tiểu Nhu vì tổ pháp chứng chứng minh nghi phạm kia không phải là hung thủ mà có chút thất vọng. Lại thêm chuyện Hà Vĩnh Chương đánh Trịnh Hiểu Đông mà buồn phiền, nhưng thuốc nhuộm trên quần áo nạn nhân lại khiến cô dấy lên hi vọng, vất vả lắm mới tìm được nghi phạm Vương Đại Vệ, nhưng vì hấn mắc bệnh viêm niệu đạo, chứng thực hấn không phải hung thủ. Tất cả manh mối đều bị chặn đứt, Lương Tiểu Nhu lại buồn bực, tiếp đó nhận được điện thoại báo tin Hà Vĩnh Chương lén lút moi thùng rác nhà Trịnh Hiểu Đông, còn làm rơi thẻ cảnh sát của mình tại đó. Nhân chứng vật chứng đều có đủ, khiến Lương Tiểu Nhu bị Trịnh Hiểu Đông mắng một trận.

Bọn Thẩm Hùng không nhịn nổi Hà Vĩnh Chương nữa, bởi vì anh ta không chỉ phá hư kỷ luật còn khiến tổ trọng án mất mặt, quyết định khiếu nại với Lương Tiểu Nhu, Lần này, Lương Tiểu Nhu quyết định phải nói chuyện thẳng thắn với Hà Vĩnh Chương.

Lương Tiểu Nhu liền gọi Hà Vĩnh Chương đang nghỉ về quay về sở cảnh sát, nhìn bộ dạng Hà Vĩnh Chương lười biếng ngồi phịch trên ghế, dù có là Phật thì Lương Tiểu Nhu cũng bốc hỏa, huống hồ ngọn lửa này đã tích tụ rất lâu. Cô ném thẻ cảnh sát của Hà Vĩnh Chương lên bàn, hỏi vặn: “Tại sao anh lại đến nhà Trịnh Hiểu Đông moi rác, còn làm mất thẻ cảnh sát? Có phải anh vẫn âm ỉ chuyện lần trước anh ta lái xe lỡ đụng anh bị thương không? Anh nói cho tôi biết đi, cuối cùng đã xảy ra chuyện gì? Tại sao anh lại trở nên như vậy?” Dù rất tức giận, Lương Tiểu Nhu vẫn tin thành viên của tổ mình, bởi vì cô tin người cảnh sát xuất sắc, hăng hái thích làm việc nghĩa năm đó giúp ba cô đánh đuổi bọn côn đồ luôn luôn là cảnh sát tốt. Người khiến cô đứng cảm tiến lên, tin tưởng nguyện vọng của mình. Nhưng cô không hiểu tại sao cảnh sát tốt của năm đó lại biến thành bộ dạng này?

Lương Tiểu Nhu nói ra chuyện năm đó, vì cô tin Hà Vĩnh Chương vẫn là người cảnh sát tốt: “Cho dù mọi người có nói anh là đồ rác rưởi, mỗi người đều coi anh như trái banh mà đá, tôi cũng không biết trước kia anh từng trải qua chuyện gì, nhưng tôi đã nói, một người tràn đầy nhiệt huyết, tinh thần chính nghĩa nhất định là cảnh sát tốt, mặc kệ chuyện gì khiến anh thay đổi, nhưng nhất định trong lòng anh vẫn còn một ngọn lửa. Vì vậy, tôi mới cho anh một cơ hội, nhưng vì sao? Vì sao anh luôn muốn tự sa ngã? Hà Vĩnh

Chương, có phải anh có chuyện gì đúng không? Anh nói cho tôi biết, tôi có thể giúp được anh!” Trong mắt Lương Tiểu Nhu chứa đầy kì vọng, cô mong Hà Vĩnh Chương đừng để cô thất vọng, những người khác nghe xong lời Lương Tiểu Nhu nói, trong lòng có chút phức tạp.

Trong mắt Hà Vĩnh Chương có hi vọng, có vui mừng, lại có không cam lòng, bởi Lương Tiểu Nhu đã nói hết tất cả nỗi lòng của hắn, cũng vì còn có người vẫn tin tưởng anh, lời nói của Lương Tiểu Nhu khiến nhiệt huyết trong anh sôi sục lần nữa. Nhưng nhiều nhất chính là cảm động, hi vọng, sau đó tất cả biến thành vũng nước, bởi vì Hà Vĩnh Chương lựa chọn trốn tránh, đồng thời khiến kì vọng của Lương Tiểu Nhu lụi tắt theo.

Về phần Lâm Tâm Nguyệt, cô nghĩ rằng trải qua sự kiện vòng đu quay, quan hệ giữa cô và Cổ Trạch Sâm có thể vượt qua mọi sóng gió, nhưng dạo này Lâm Tâm Nguyệt cảm thấy rất buồn bực, vô cùng phiền, khoảng thời gian này cô gọi điện cho Cổ Trạch Sâm lần nào điện thoại cũng chuyển ra hộp thư thoại, hoặc là chưa nói được hai câu liền cúp máy, gửi tin nhắn thì chẳng thấy trả lời. Lúc làm việc, muốn nói với anh hai câu càng không có cơ hội, đến phòng làm việc tìm thì không bao giờ gặp anh, hỏi Cao Ngạn Bạc lại không nói biết. Đặc biệt là, Cổ Trạch Sâm lơ hện. Nếu không phải mỗi ngày đều có bữa sáng tình yêu trên bàn làm việc của cô, cô chắc chắn sẽ hoài nghi bạn trai mình có người yêu mới.

Hừ, anh không để ý tới cô cũng không sao, ngược lại chị rất thoải mái, bên ngoài thế giới này vẫn còn rất nhiều hoa hoa cỏ cỏ, trai đẹp như mây để cho chị lựa chọn, chị đây mới không thêm anh!!

Lâm Tâm Nguyệt buồn bực không có chỗ phát, đành đem mọi cảm xúc không vui hóa thành động lực làm việc. Thế nên, cô muốn tìm người cùng đi xả bực, không lâu nữa bác Thông phải về quê dưỡng lão, Cao Ngạn Bạc tan sở liền trở về với ông, Lâm Tâm Nguyệt không đành lòng đi quấy rầy cha con người ta, Mã Quốc Anh thì bận làm con hiếu thảo, hiếm khi có thể ăn cơm cùng ba mẹ, Lâm Tâm Nguyệt càng không nỡ đi phá hư, còn Lâm Đình Đình, vất vả lắm con bé mới có tình cảm với Lương Tiểu Cương, cô không muốn làm bóng đèn cho bọn họ.

Vì vậy, Lâm Tâm Nguyệt bực dọc đi dạo gặp Lương Tiểu Nhu phiền chán, lại kéo thêm Mạc THục Viện đang sầu khổ, đội quân ba người, trùng trùng điệp điệp đi vào quán bar.

Ba cô gái trên một sân khấu, hướng hồ lại còn là ba nữ cường nhân, ông chủ quán bar hãy nên bi thương!

Màn ảnh quay trở lại hiện tại.

“Haiz...” Lâm Tâm Nguyệt ủ rũ cúi đầu, Sâm, anh rốt cuộc đang làm gì vậy? Có biết em rất lo cho anh không?

“Tôi nói cô hai nè! Cô đã than thở suốt cả đêm rồi, cô chỉ bị đàn ông lạnh nhạt mấy ngày thôi, cố cần làm bộ dạng dở sống dở chết như vậy không, thật làm mất mặt danh hiệu nhân viên pháp chứng ưu tú của cô, Tâm Nguyệt cô có thể có chút chí khí được hay không vậy?” Nghe Lâm Tâm Nguyệt thở dài khiến tâm trạng Lương Tiểu Nhu càng xuống dốc, khinh bỉ cô.

“Ai cần cô lo, không phải cô cũng như vậy sao? Vì một Hà Vĩnh Chương lại khiến cả tổ trọng án đầy chướng khí, còn chọc giận chính mình nữa chứ.”

“Tôi là vì công việc, còn cô là vì đàn ông. Đừng có đem tôi với cô pha lẫn vào nhau, không phải là đàn ông thôi sao. Người ta không tin tưởng tôi, tôi cần gì phải phí công làm người tốt.” Đúng là lấy mặt nóng dán lên móng lạnh.

“Đúng vậy, không phải là đàn ông thôi sao? Không phải biết sinh con sao, có gì hay ho chứ, tôi mới không thêm.” Mạc Thục Viện tức giận nói, tiếp theo cầm rượu lên uống, có vẻ giống như mượn rượu giải sầu.

Lương Tiểu Nhu và Lâm Tâm Nguyệt liếc nhau, nhìn đáng vẻ không cam lòng của Mạc Thục Viện, không biết nên an ủi cô ấy như thế nào. Dù sao thì chuyện tình cảm cũng rất khó nói rõ ràng, có một số chuyện nên nói rõ ràng là tốt nhất.

“Được, tối hôm nay, chúng ta hãy quên hết tất cả mọi chuyện phiền lòng, uống một chén sáng khoái nào!”

“Được!” Lương Tiểu Nhu và Mạc Thục Viện cùng nâng ly lên.

“Cụng ly.”

...

Mặc dù hơi say, nhưng ba cô gái cũng rất có chừng mực, thì ra say cũng có thỏa đáng. Ông chủ quán bar nhìn ba vị ‘khách quý’ rời đi, lập tức đóng cửa lại thấp nhàn lại thần, chỉ kém đốt pháo ăn mừng thôi.

Mượn rượu giải sầu, buồn nhất chính là người bên cạnh mình. Hà Vĩnh Chương bị Lương Tiểu Nhu khiến trách xong, đi dạo lung tung trên đường. Nhớ lại mục đích khi gia nhập vào cảnh sát của mình, cuối cùng quyết định đem ân oán mười bốn năm trước với Trịnh Hiểu Đông kể cho Lương Tiểu Nhu nghe. Đáng thương cho Hà Vĩnh Chương đứng trong gió lạnh đợi Lương Tiểu Nhu đến nửa đêm, trông đợi ngàn lần cuối cùng cũng đợi được Lương Tiểu Nhu về.

Gặp lại Hà Vĩnh Chương, Lương Tiểu Nhu đã hoàn toàn thất vọng về anh ta, không hề muốn nghe anh ta nói gì thêm nữa, nhưng Hà Vĩnh Chương xin cô cho anh chút thời gian để anh nói cô nghe vì sao anh trở nên chán chường như vậy.

Anh kể lại chuyện mười bốn năm trước anh bắt Trịnh Hiểu Đông cho Lương Tiểu Nhu nghe, nhưng vì không có bằng chứng nên Trịnh Hiểu Đông được thoát tội, không những không bắt được tên khốn hại người, còn khiến cho bản thân mất cơ hội thăng chức, bỏ mặc tất cả các vụ án, vợ thì đi theo người khác. Năm đó, anh gia nhập vào cảnh sát là vì tin tưởng chính nghĩa, tin vào pháp luật, nhưng luật pháp lại bảo vệ Trịnh Hiểu Đông, để hắn nhón nhơ ngoài vòng pháp luật. Bản thân anh kiên trì vì chính nghĩa, cuối cùng đổi lại là tay trắng, cho nên anh không tin tưởng vào pháp luật nữa, không tin công lý, thậm chí còn không biết mình tiếp tục làm cảnh sát để làm gì, suốt ngày ngây ngô không có lý tưởng sống.

Khi Lương Tiểu Nhu nghe Hà Vĩnh Chương nói vì Trịnh Hiểu Đông mà tự buông thả bản thân, nhất thời tức giận đứng lên mắng anh xối xả, nói cho anh pháp luật bỏ qua cho Trịnh Hiểu Đông là vì thiếu bằng chứng, luật pháp nói chuyện là cần phải có bằng chứng, vì chuyện như vậy mà bản thân sa ngã chính là đồ ngu, bản thân làm cảnh sát lại không tin vào pháp luật và kỷ cương là ngu xuẩn đến cực điểm.

Hà Vĩnh Chương biết rõ trước kia bản thân làm sai, anh quyết định đứng lên một lần nữa.

Lương Tiểu Nhu hỏi ý kiến của Cao Ngạn Bác và Cổ Trạch Sâm, tuy không có cách chứng minh Trịnh Hiểu Đông có dính dáng tới vụ án này hay không, Lương Tiểu Nhu cho rằng có thể mở hồ sơ lại để điều tra. Sau đó, cô xin cấp trên mở lại các vụ án cũ, Hà Vĩnh Chương đã phản chấn lại bắt đầu làm việc.

Lúc Cao Ngạn Bác và Cổ Trạch Sâm đi ăn cơm thì gặp Trịnh Hiểu Đông, do đó mới biết Trịnh Hiểu Đông quen biết với một số chuyên viên pháp chứng giỏi, thế nên cũng biết Trịnh Hiểu Đông có khá nhiều hiểu biết đối với kỹ thuật xét nghiệm.

Khi rời đi gặp phải Lâm Tâm Nguyệt tràn đầy nhiệt huyết và Mạc Thục Viện không vui vì chuyện li hôn. Lâm Tâm Nguyệt biết Mạc Thục Viện đang cố kìm nén bản thân, cô hơi lo lắng cho cô ấy, nên đối với việc Cổ Trạch Sâm hiếm khi có thời gian hẹn cô đi dùng cơm, cô cũng vất anh sang một bên, liệu mình bồi quân tử.

Mệt quá! Mệt hết cả chân của cô rồi!! Nhìn Mạc Thục Viện tràn đầy sức sống, Lâm Tâm Nguyệt dần hoài nghi có phải khi phụ nữ thất tình thì tinh lực của bọn đều tràn trề, dùng không bao giờ hết? Lâm Tâm Nguyệt kéo cánh tay Mạc Thục Viện, một tay xoa chân, thấy người nào đó trong bãi đậu xe thì càng yếu ớt.

Cổ Trạch Sâm nhìn đáng vẻ mệt mỏi của Lâm Tâm Nguyệt liền đi tới đỡ lấy cô, Lâm Tâm Nguyệt dựa vào lòng Cổ Trạch Sâm để chân bớt bị mỏi.

“Hèn chi Sâm nói cô không có thời gian đi ăn cơm với cậu ta, thì ra là bạn đi dạo phố với Yvonne.” Cao Ngạn Bác nhìn bao lớn bao nhỏ trên tay Lâm Tâm Nguyệt nói.

“Hết cách! Ai kêu Yvonne có nhiều tinh lực như vậy, làm bạn thân tôi phải đi theo cô ấy đến cùng. Hơn nữa, gần đây Sâm nhà tôi rất ‘bận’. Muốn tìm cũng tìm không thấy, gọi điện cũng không được, tôi đương nhiên phải tự tìm tiết mục nhàn giải trí rồi. Tránh cho người nào đó hiểu lầm tôi cả ngày rảnh rỗi, không có gì làm chỉ chờ anh ta.” Lâm Tâm Nguyệt kiêu ngạo. Cô sẽ không thừa nhận vì lo lắng cho Cổ Trạch Sâm mới tức giận đâu.

Nghe giọng điệu oán giận của bạn gái, Cổ Trạch Sâm không thể làm gì khác ngoài đưa tay sờ sờ mũi, cúi đầu cười khổ.

“Tối nay chúng tôi muốn đi hát karaoke, các anh có đi không?” ” Mạc Thục Viện thấy Lâm Tâm Nguyệt giận dỗi Cổ Trạch Sâm, không thể làm gì khác hơn là mở miệng nói giúp.

“Được, anh Bác hát nhạc tiếng anh rất hay.” Xem ra phải dụ dỗ Tâm Nguyệt một chút mới được, có cơ hội đường nhiên không thể bỏ ra.

“Tôi coi như hai người không có phần, chúng tôi đi trước đây, bác sĩ Cổ cho tôi mượn bạn gái anh nhé.” Mạc Thục Viện cười cười kéo Lâm Tâm Nguyệt rời đi.

“...” Cao Ngạn Bác nhìn Cổ Trạch Sâm như kẻ lập dị: “Tôi hát tiếng anh cho cậu nghe hồi nào hả?”

“Anh không biết căn cứ vào tâm lí học mà nói, khi một người gặp phải khó khăn trong chuyện tình cảm, sẽ xuất hiện bốn giai đoạn cảm xúc khác nhau. Theo thứ tự chính là khiếp sợ, bị thương, bình tĩnh, cuối cùng là tiếp nhận hiện thực. Mạc Thục Viện nhảy từ giai đoạn thứ nhất đến giai đoạn thứ 4, rõ ràng cho thấy cô ấy có áp lực rất lớn, kiểu này rất dễ mắc bệnh trầm cảm, anh làm cấp trên kiêm bạn thân của cô ấy có phải anh nên ở bên cạnh an ủi, trò chuyện cô ấy không?” Cổ Trạch Sâm có chút kì lạ phân tích.

“Tôi biết cậu có bạn gái học tâm lí học, không cần phải lấy le với tôi đâu.” Cao Ngạn Bác cười cười: “Thảo nào mấy ngày nay Tâm Nguyệt luôn cặp kè với Yvonne, xem ra cậu muốn tôi thay Tâm Nguyệt đi với Yvonne, để cho hai người có không gian riêng tư chứ gì, nhưng mà tôi nói dường như lâu lắm rồi cậu không có đến tổ pháp chứng, tổ pháp chứng chúng tôi đã lâu không có điểm tâm để ăn, chẳng trách ban này Tâm Nguyệt có thái độ như vậy.”

“Em chỉ có tác dụng là đưa điểm tâm đến tổ pháp chứng thôi à? Chẳng lẽ anh nghèo đến nỗi không thể khao mọi người ăn điểm tâm. Còn chuyện dạo này em ít đến là do em có việc bận mà thôi.”

“Tôi mặc kệ cậu bận rộn chuyện gì, nói chung tôi cầu xin cậu mau giải quyết xong mọi chuyện đi. Mau chóng khôi phục lại như bình thường, nếu không toàn bộ tổ pháp chứng sẽ bị áp lực bạn gái cậu nghiền nát mất.”

“Có nghiêm trọng đến vậy không?”

“Cậu phải tin tưởng bạn gái cậu tuyệt đối có năng lực này.”

“Ha ha.”

Sau khi Lương Tiểu Nhu nhờ cảnh sát quốc tế giúp đỡ, tra được trong khoản thời gian Trịnh Hiểu Đông ở Mỹ, từng có vài vụ án cường gian rồi giết tương tự, Lương Tiểu Nhu lập tức mời tổ trọng án và pháp y đến họp, trong lúc họp Cao Ngạn bác phát hiện điểm giống nhau giữa các nạn nhân. Vì vậy, tổ trọng án quyết định biến bị động thành chủ động, tìm một nữ cảnh sát đi tiếp cận Trịnh Hiểu Đông, chuẩn bị bắt hãn tại trận.

Lúc cuộc họp kết thúc, nhóm người Cao Ngạn Bác đang định rời đi, phát hiện trên áo Hà Vĩnh Chương có vết bắn.

“Ô, Vĩnh Chương, trên áo anh có thứ gì bắn dữ vậy?” Cổ Trạch Sâm chỉ vào chỗ bắn trên áo Hà Vĩnh Chương nói.

“Phải không?” Hà Vĩnh Chương kéo quần áo mình nhìn: “À, tôi nhớ rồi, con đường về nhà tôi đang được sửa lại, buổi sáng không cẩn thận làm rơi cái áo, có lẽ bị dính nhựa đường rồi, có thể tẩy ra hay không vậy?”

“Anh hỏi hai vị chuyên gia này liền biết thôi.”

“Sếp Cao, có thể tẩy sạch không?”

“Tôi biết làm thế nào rồi. Vĩnh Chương, chuyện quần áo của anh lát nữa hãy nói, bây giờ anh lập tức trở về tìm madam của anh, chúng ta họp lại một lần nữa.” Lâm Tâm Nguyệt đột ngột cắt lời Cao Ngạn Bác, nhếch môi cười bí hiểm, mà lời nói của cô lại khiến đám Cao Ngạn Bác rất nghi hoặc.

Lương Tiểu Nhu vì muốn để Trịnh Hiểu Đông lộ nguyên hình, cô đã cho nữ cảnh sát tên Amy có đặc thù giống với những nạn nhân bị giết tiếp cận Trịnh Hiểu Đông. Đáng tiếc lại không có thu hoạch mà trở về. Thì ra, Trịnh Hiểu Đông đã ý thức được hành động của cảnh sát từ lâu rồi, cho nên hãn cải trang tránh né tầm mắt của cảnh sát, mục đích là muốn diệt trừ Hà Vĩnh Chương luôn bám chặt hãn không buông, Hà Vĩnh Chương đi về khuya rất dễ dàng bị Trịnh Hiểu Đông đánh ngất kéo đi.

Chờ Hà Vĩnh Chương tỉnh lại, anh thấy mình bị trói nhốt trong căn nhà hoang, thấy Trịnh Hiểu Đông anh cũng không vội phản kháng, mặc kệ Trịnh Hiểu Đông đánh anh như thế nào, anh vẫn không có phản ứng kịch liệt nào, trái lại anh còn dụ dỗ Trịnh Hiểu Đông khai hết mọi chuyện.

“Cảnh sát bọn mày đúng là đồ vô dụng! Mười bốn năm trước tôi có thể thoát tội, mày cho là mười bốn năm sau, bọn mày có thể bắt được tao nhờ vào cái bầy ngu ngốc này à?” Nét mặt Trịnh Hiểu Đông méo mó, ngẩng cao đầu phách lối nói, khoe miệng còn có nụ cười châm chọc.

“Mười bốn năm trước, nhân chứng chính là bị mày giết. Vụ án hiếp giết gần đây cũng là do mày làm?”

“Đúng vậy! Đều là tao làm thì sao? Mấy ả đàn bà đó đều do ta giết, mày có thể làm gì tao? Hôm nay, tao còn mời mày coi một hồi trò hay đây.” Trịnh Hiểu Đông đem một người phụ nữ kéo ra, đẩy ngã xuống đất.

Hà Vĩnh Chương nhìn cô gái nằm bên cạnh mình, sau đó mới hiểu được ý định của Trịnh Hiểu Đông, anh bắt đầu giãy dụa kịch liệt.

“Sao? Muốn cứu nó à? Đáng tiếc mày không cứu được.” Trịnh Hiểu Đông muốn diễn trò hay cho Hà Vĩnh Chương xem, chuẩn bị dùng bao ni lông siết chết cô gái thì Lương Tiểu Nhu dẫn theo tổ trọng án xông vào, cầm súng chĩa vào Trịnh Hiểu Đông: “Không được nhúc nhích!”

“Anh ta cứu không được, nhưng bọn tôi cứu được.”

“Sao các người lại ở đây?” Trịnh Hiểu Đông hoảng hốt đứng lên, lập tức đem túi ni lông ném xuống, thay đổi thái độ, chỉ vào Hà Vĩnh Chương còn bị trói ngồi dưới đất nói: “Madam, sếp, không phải tôi làm, là do Hà Vĩnh Chương ép buộc tôi.”

Trịnh Hiểu Đông vừa nói xong câu này, trên dưới tổ trọng án đồng loạt khinh bỉ hần: Xì! Hần tưởng sếp với madam bị mù à? Một người đang bị trói có thể ép buộc hần vừa nhảy nhót vừa giết người à? Hần thật sự là tên hung thủ có IQ cao à? Người không biết còn tưởng rằng hần là kẻ tâm thần. Nguyễn Chúa phù hộ, cả đời này hần biến thành người si điên, mãi mãi không thể tỉnh táo lại, a men!

Cho tới khi đến sở cảnh sát, Trịnh Hiểu Đông cũng không chịu tin mình thất bại, thậm chí còn mạnh miệng nói.

“Các người không bằng không chứng, chỉ dựa vào dấu vân tay trên túi ni lông mà muốn vu cáo tôi sao?”

“Sao hả? Tới bây giờ mà anh còn nói dối hửm? Anh nghĩ rằng chúng tôi không có bằng chứng à?” Về mặt như đã đoán trước của Lương Tiểu Nhu nhìn chăm chú vào Trịnh Hiểu Đông.

“Lời nói của anh và Hà Vĩnh Chương trong căn nhà hoang kia, chúng tôi đã ghi âm lại hết rồi. Là chính miệng anh đã thừa nhận giết người, nếu anh cho rằng những thứ đó còn chưa đủ chứng minh anh là hung thủ vậy thì những chai đựng túi ni lông tìm được trong nhà anh có tính là vật chứng không hả? Trên đó còn có DNA của người chết, anh còn gì để nói nữa không?”

Trịnh Hiểu Đông biết bản thân thật sự đã thất bại, cả người xụi lơ ngồi phịch trên ghế. Nhưng hần không cam lòng, hần không hiểu bản thân mình thua ở chỗ nào. Rõ ràng hần đã xem thấu được cục diện của cảnh sát: “Tôi rất cuộc thua ở chỗ nào? Có thể giải thích nghi hoặc của tôi không?”

“Anh thua vì anh quá mức tự tin, quá tin tưởng bản thân mình. Anh theo dõi Hà Vĩnh Chương, vậy chắc anh cũn thấy con đường trước nhà anh ta đang được sửa lại. Ngày hôm đó trong nhà hàng, chúng tôi phát hiện xe anh có dính nhựa đường, những thứ dính trên xe nói cho chúng tôi biết chủ của nó đã đi đâu. Hôm nay, chúng tôi cũng vô tình phát hiện vết bẩn trên áo Hà Vĩnh Chương cũng là nhựa đường, mới biết được con đường nhà anh ta đang được sửa lại.” Cao Ngạn Bác nghiêm túc nói.

“Bởi vậy, chúng tôi mới đoán có phải anh đã đi gần nơi ở của Hà Vĩnh Chương hay không. Đặc biệt, Hà Vĩnh Chương bám chặt anh không tha, mà anh cũng từng hỏi cảnh sát xử lý vụ án quấy rối người khác của Hà Vĩnh Chương như thế nào. Cho nên, chúng tôi nghi ngờ anh đã biết chuyện cảnh sát đang giám thị anh, dự định giả bộ đối khách làm chủ, đồng thời đánh chết ruồi bọ suốt ngày bu quanh mình, mà còn ruồi này chính là Hà Vĩnh Chương.”

“Chúng tôi cũng học hỏi anh biến bị động thành chủ động thôi. Giả bộ như không biết bị anh phát hiện, cố tình để anh đánh ngất Hà Vĩnh Chương rồi lôi đi. Không lẽ anh không phát hiện lúc anh đánh ngất Hà

Vĩnh Chương, anh ta xử rất nhanh sao, còn nữa Hà Vĩnh Chương vẫn một mực dẫn dắt anh nhận tội chính anh là người giết chết mấy cô gái vô tội kia à?” Lương Tiểu Nhu nói rất nhẹ nhàng, khoái trá, cô muốn chọc tức Trịnh Hiểu Đông.

“Các người...người...” Đáng tiếc hẳn không có cơ hội nói hết chữ ‘người’.

Nhìn bộ dạng này của Trịnh Hiểu Đông, mọi người trong tổ trọng án đều hả giận. Nhất là Hà Vĩnh Chương, cuối cùng anh cũng đã cởi bỏ gánh nặng nhiều năm nay, có thể thở phào nhẹ nhõm.

“Cạn ly.” Trong một quán bar nào đó, tiếng cười rộn rã vang lên. Điều tra phá án kết thúc, bắt được sát thủ liên hoàn, tổ trọng án, tổ pháp chứng, tổ pháp y cùng nhau mở tiệc ăn mừng.

“Hôm nay, tôi rất vui. Nguyên vọng mười bốn năm qua cuối cùng cũng thành hiện thực, rốt cuộc tôi đã đem Trịnh Hiểu Đông đường đường chính chính đá vào tù rồi.” Hà Vĩnh Chương kích động, cầm ly rượu, hướng về Lương Tiểu Nhu chân thành nói: “Hôm nay, tâm nguyện của tôi được hoàn thành, bởi vì vẫn còn người tin tưởng tôi, không muốn tôi tự mình sa ngã, cảm ơn madam, còn nữa, cảm ơn cô Lâm. Nếu không có cô, tôi nghĩ hôm nay tôi không thể đứng ở chỗ này nữa rồi. Cảm ơn!”

“Nếu anh thật sự muốn cảm ơn tôi, thì đừng gọi tôi là cô Lâm nữa, trực tiếp kêu Tâm Nguyệt là được rồi, còn nữa, đây cũng không phải công lao của tôi, là kết quả do sự đồng lòng của mọi người thôi.”

“Đúng á, anh không thể chỉ cảm ơn madam với Tâm Nguyệt.”

“Phải, cảm ơn mọi người.”

“Chúng ta là một đội, còn cảm ơn cái gì nữa chứ?”

“Đúng vậy.”

“Nhưng mà, Tâm Nguyệt cô thật giỏi nha, không những đoán được mục đích của Trịnh Hiểu Đông, còn dùng gậy ông đập lưng ông, cản ngược lại hẳn.” Thẩm Hùng bội phục Lâm Tâm Nguyệt sát đất.

“Thật ra, tôi chỉ lợi dụng lòng tự tin của Trịnh Hiểu Đông, bởi vì hẳn quá mức tự tin, cho rằng bản thân nắm giữ mọi chuyện trong lòng bàn tay, nếu không chúng ta không thể bắt được thóp của hắn.” Lâm Tâm Nguyệt cười lạnh.

“Cũng đúng, nếu không phải hắn quá tự tin, hẳn sẽ phát hiện tôi giả bộ ngất xỉu rồi. Nghĩ lại khi đó thật nguy hiểm.” Hà Vĩnh Chương nhớ lại trong lòng vẫn còn sợ hãi: “Nhưng Tâm Nguyệt, kế hoạch này của cô hại cái lưng của tôi thê thảm luôn, tôi bị Trịnh Hiểu Đông kéo lê lê một đoạn đường dài, giờ vẫn còn đau rất.” Hà Vĩnh Chương làm bộ cau mày, vỗ vỗ vai mình.

“Đúng lúc giúp anh rèn luyện thân mình rỉ sắt này.” Thẩm Hùng dùng sức đập mạnh vào vai Hà Vĩnh Chương.

“Ui da!” Hà Vĩnh Chương khoa trương hét to.

“Ha ha...” Biểu tình khoa trương của Hà Vĩnh Chương chọc cười mọi người.

“Mặc kệ nói như thế nào cũng được, lần này chúng ta đã bắt được tên sát nhân nguy hiểm về chịu tội trước pháp luật cũng là một chuyện tốt. Hôm nay, chúng ta hãy vui vẻ ăn mừng đi nào.”

“Cạn ly.” Âm thanh của ly rượu chạm vào nhau, Lâm Tâm Nguyệt vừa định nâng ly uống, đã bị Cổ Trạch Sâm đoạt ly rượu, thay vào đó là ly nước trái cây: “Uống rượu không tốt đâu, uống trái cây đi, anh vừa gọi cho em nè.”

“Hừ, coi như anh còn được, vẫn nhớ em không thích uống rượu.” Ngoài miệng Lâm Tâm Nguyệt nói lấy, nhưng khóe miệng lại xẹt qua nụ cười hạnh phúc.

“Chuyện của em, anh đều ghi nhớ.”

“Oe, thật buồn nôn, không ngờ bác sĩ Cổ cũng nói mấy lời như thế này.” Lương Tiểu Nhu vuốt da gà, trêu chọc.

“Uống rượu của cô đi.” Lâm Tâm Nguyệt trợn mắt trừng Lương Tiểu Nhu.

“Ha ha.” Mọi người lại cười vang.

Vụ án kéo dài mười bốn năm cuối cùng cũng kết thúc, số phận của Hà Vĩnh Chương vì có sự góp mặt của Lâm Tâm Nguyệt mà biến đổi, Mạc Thục Viện cũng dần dần chấp nhận hiện thực, chậm rãi làm quen với chuyện đã li hôn.

Nhưng người của bộ pháp chứng không có số mệnh tốt như vậy, kỳ thật toàn thể nhân viên pháp chứng không có gì khác biệt lắm, nhưng nhìn kĩ sẽ phát hiện nụ cười khổ trên mặt họ, cộng thêm ánh mắt đồng loạt nhìn về Lâm đại tiểu thư đang cười rất sáng lạn.

Vốn dĩ, Lâm Tâm Nguyệt cười cũng không có chuyện gì. Trước đây, mỗi ngày cô đều cười rạn rở như gió xuân, nhưng hiện tại mọi người nhìn ‘nụ cười như gió xuân’ này, cảm thấy Lâm Tâm Nguyệt không phải cười, vì nụ cười này giống như từng trận gió lạnh. Khí lạnh trên người bắn ra bốn phía, khiến cho ai cũng phải rùng mình. Toàn bộ tổ pháp chứng được bao phủ trong dòng áp suất thấp, cực khổ lắm than. Cao Ngạn Bác lo lắng Lâm Tâm Nguyệt đem tổ pháp chứng ép vỡ không phải là vô lí.

Hiện giờ, tất cả nhân viên tổ pháp chứng đều khóc rống rơi lệ trong lòng, vì sao rõ là cùng một người, cùng một người, tại sao lại có khác biệt lớn đến như vậy, không hổ danh là em gái của ‘quân vương mặt lạnh’, sức mạnh tạo ra khí lạnh quả nhiên không tầm thường. Còn tưởng rằng sau sự kiện ăn mừng đó, mọi chuyện sẽ thuận lợi êm xuôi. Nào ngờ lại nghiêm trọng hơn lúc đầu, bác sĩ Cao, anh đang ở chỗ nào, mau tới cứu chúng tôi.

Rốt cuộc, Cổ Trạch Sâm cũng xuất hiện trong ngàn hô vạn gọi của nhân viên tổ pháp chứng, toàn bộ tổ pháp chứng đều dùng ánh mắt kích động, nhiệt tình nhìn anh, chỉ thiếu quỳ xuống dâng hương, kêu vài tiếng Quan Thế Âm Bồ Tát cứu khổ cứu nạn.

Đáng tiếc, Cổ Trạch Sâm lòng đầy mong chờ, toàn tâm toàn ý suy nghĩ tới chuyện nào đó, hoàn toàn không chú ý đến ánh mắt của tổ pháp chứng. Trực tiếp đi vào văn phòng của Lâm Tâm Nguyệt, khiến cho Cổ Trạch Sâm có một đoạn thời gian hoài nghi không biết nhân viên tổ pháp chứng có uống lộn thuốc hay không. Đường nhiên, cái này để nói sau.

Lâm Tâm Nguyệt làm bộ như không thấy nụ cười vui vẻ trên mặt Cổ Trạch Sâm. Hoặc là nói cô không thèm ngó tới, tiếp tục làm việc của mình.

“Tâm Nguyệt, tối nay có rảnh không? Chúng ta cùng đi ăn nhé?” Cổ Trạch Sâm dịu dàng cười, trong lòng tràn ngập hi vọng vào đêm nay.

“Không rảnh! Không chỉ có hôm nay không rảnh, ngày mai, ngày mốt, không có ngày nào rảnh hết á.” Lâm Tâm Nguyệt tức giận nói.

“Tâm Nguyệt, anh xin lỗi vì những chuyện hôm trước, nhưng tối nay anh thật sự rất muốn dùng cơm với em.” Biết bạn gái mình vẫn còn giận dỗi vì việc anh lỡ hẹn.

“Sao hả? Bác sĩ Cổ hết bận rồi à? Cuối cùng cũng nhớ tới nhân vật nhỏ bé như tôi rồi sao?” Lâm Tâm Nguyệt lườm anh một cái, lập tức không nhìn nữa.

“Tâm Nguyệt, chuyện lỡ hẹn anh xin lỗi mà. Anh đảm bảo không có lần sau đâu.” Cổ Trạch Sâm giơ tay lên thề, cẩn thận dụ dỗ Lâm Tâm Nguyệt.

“...” Lâm Tâm Nguyệt thở dài một chút, trong lòng vẫn hơi tức giận: “Cũng không phải em tức giận chuyện anh lỡ hẹn, lúc vụ án cường gian rồi giết chưa phá, anh nói bận, em có thể hiểu. Sau bữa tiệc ăn mừng, em không biết anh còn bận chuyện gì nữa, em là bạn gái anh, em hi vọng anh có chuyện thì chia sẻ với em, chứ không phải giấu giếm, anh có biết như thế sẽ khiến em lo lắng cho anh không?”

“Xin lỗi, anh không biết em sẽ lo như vậy. Thế hôm nay, em có đồng ý đi ăn cơm với anh không? Đến lúc đó anh sẽ nói cho em biết, khoảng thời gian này anh bận chuyện gì?”

“Thật không?” Lâm Tâm Nguyệt hoài nghi nhìn anh.

“Thật, nhưng em phải mặc đẹp một chút.”

“Vì sao?”

“Đến lúc đó em sẽ biết.”

“Được rồi.”

Nhận được lời đáp ứng mà mình mong muốn, Cổ Trạch Sâm thỏa mãn đưa Lâm Tâm Nguyệt rời khỏi tổ pháp chứng. Anh không hi vọng bị nhóm nhân sĩ nhiều chuyện của tổ pháp chứng bao vây tấn công, lần này Cổ Trạch Sâm đoán sai rồi, thấy Cổ Trạch Sâm tới đón Lâm Tâm Nguyệt tan tằm, tổ pháp chứng còn hận không thể đốt pháo ăn mừng nữa là.

Cổ Trạch Sâm dẫn Lâm Tâm Nguyệt đã ăn diện xinh đẹp đến một nhà hàng Tây, trang trí rất trang nhã, rất sang trọng.

Lâm Tâm Nguyệt hết sức thân thiết ôm cánh tay Cổ Trạch Sâm đi vào: “Ngồi đi.” Cổ Trạch Sâm kéo ghế cho Lâm Tâm Nguyệt ngồi, sau đó bản thân mới về chỗ của mình.

“Cám ơn, bây giờ anh có thể nói cho em mọi chuyện được chưa?” Lâm Tâm Nguyệt vừa ngồi xuống liền hỏi, không hiểu vì sao tối nay, trong lòng cô lại thấy khẩn trương như vậy, hình như sẽ có chuyện gì đó rất quan trọng xảy ra.

“Hiện tại còn chưa được. Ăn cơm xong rồi hãy nói, nhưng anh có một món quà muốn tặng trước cho em.” Cổ Trạch Sâm úp úp mở mở, nhìn Lâm Tâm Nguyệt nở nụ cười bí hiểm.

“Quà gì?” Lâm Tâm Nguyệt tò mò hỏi.

Bấy giờ, Cổ Trạch Sâm lấy một bó hoa hồng và quà ra: “Tặng em.”

“Cám ơn, rất đẹp, em rất thích.” Lâm Tâm Nguyệt mừng rỡ đón nhận, nhìn vẻ mặt thần bí của Cổ Trạch Sâm: “Trong đây là gì?”

“Em mở ra xem đi.”

Lâm Tâm Nguyệt mở giấy bọc, mở hộp ra, bên trong toàn là sô cô la, mỗi viên đều được bọc bằng những giấy có màu khác nhau, tổng cộng có 16 viên. Những người yêu thích phim bằng chứng thép đều biết Cổ Trạch Sâm đem nhẫn cầu hôn Lâm Đình Đình giấu trong viên sô cô la, nghĩ đến đây lòng Lâm Tâm Nguyệt liền kích động lên.

“Ném thử đi.”

“Ừ.” Lâm Tâm Nguyệt im lặng hít sâu một hơi, có chút kích động, khẩn trương, chờ mong, hạnh phúc, tâm tình ngọt ngào đem từng viên sô cô la bóc vỏ, đem sô cô la bóp nát.

Một viên, hai viên, ba viên, bốn viên, năm viên... Mười bốn viên, mười lăm viên, mười sáu viên, theo từng viên sô cô la được xé mở càng nhiều, lòng dạ Lâm Tâm Nguyệt càng khẩn trương hơn, cho tới khi viên cuối cùng được bóp nát, Lâm Tâm Nguyệt ngây người, trầm mặc.

Trong lúc nhất thời, sự yên tĩnh lan tràn giữa hai người.

“Tâm Nguyệt, sô cô la có vấn đề gì à? Sao em lại bóc vỏ ra hết trơn vậy?” Cổ Trạch Sâm hoài nghi hỏi: “Dù có thích ăn cũng không nên ăn nhiều, bằng không lát nữa em ăn cơm không nổi đâu.”

“Ha ha, không có gì, chỉ là thấy nó được gói rất cẩn thận, bất tri bất giác đem nó lột vỏ hết...” Khóe miệng Lâm Tâm Nguyệt giật giật, cười khan vài tiếng, chẳng lẽ lại nói cô hiểu lầm anh định cầu hôn, đem nhẫn giấu trong sô cô la, cho nên mới bóc vỏ hết 16 viên sô cô la, vậy thì cô không còn mặt mũi gặp người nữa rồi!!

“Vậy anh gọi phục vụ mang thức ăn lên.”

“Dạ.” Hai người ta mừng huyệt, Lâm Tâm Nguyệt ủ rũ, ai oán nhìn Cổ Trạch Sâm.

Ngoại trừ hiểu lầm chuyện hiểu lầm hộp sô cô la, bữa cơm này Lâm Tâm Nguyệt ăn rất thoải mái, rất vui sướng, trên cơ bản cô đã tha thứ chuyện Cổ Trạch Sâm bỏ mặc cô mấy ngày nay rồi.

“Được rồi, hiện tại cơm đã ăn xong, quà cũng đã tặng, anh có thể nói cho em biết dạo này anh bận rộn chuyện gì không hử?” Lâm Tâm Nguyệt tao nhã buông khăn ăn xuống, nhấp rượu đỏ, cười hỏi.

“Dùng sốt ruột, ăn cơm xong đương nhiên là đi dạo cho tiêu cơm rồi. Anh biết nhà hàng này có một nơi rất đặc biệt, chính là vườn hoa phía sau nhà hàng, để cho khách hàng đi dạo xả stress, chúng ta đi dạo một chút đi, anh dẫn em đi.” Cổ Trạch Sâm nhẹ nhàng kéo Lâm Tâm Nguyệt, có chút không vội vã muốn đưa cô đến vườn hoa, Lâm Tâm Nguyệt ngẩng nhìn bộ dạng hấp tấp của anh, trong mắt hiện lên nghi hoặc.

Cổ Trạch Sâm cẩn thận dẫn Lâm Tâm Nguyệt đi tới giữa vườn hoa, Lâm Tâm Nguyệt vừa định hỏi, đột nhiên, đèn đuốc trong bụi hoa và trên cây lóe sáng lên, trong nháy mắt ánh đèn soi sáng cả bầu trời, rực rỡ trong bóng đêm, ánh sáng rực rỡ mà xinh đẹp, trên cây và bụi hoa trang trí rất nhiều ánh đèn nhỏ, trong đó có một loạt đèn màu đỏ tạo thành hàng chữ xinh đẹp.

‘Tâm Nguyệt, gả cho anh!’

Lâm Tâm Nguyệt không dám tin nhìn mọi chuyện trước mắt, tròng mắt đã sớm rưng rưng, cầm chặt tay Cổ Trạch Sâm, kích động quay đầu lại nhìn anh.

Cổ Trạch Sâm dịu dàng nhìn đôi mắt đầm lệ của Lâm Tâm Nguyệt, lấy một hộp thủy tinh hình vuông từ túi ra, thừa dịp Lâm Tâm Nguyệt còn chưa kịp phản ứng, quỳ một chân xuống, nhẹ nhàng mở hộp thủy tinh ra, bên trong là chiếc nhẫn kim cương có hai trái tim dính liền nhau.

“Tâm Nguyệt, gặp em là hạnh phúc lớn nhất trong cuộc đời của anh. Anh nguyện dùng cả đời để yêu thương, che chở, chăm sóc em, không để em bị đau lòng, không để em rơi lệ, càng không để em chịu tổn thương. Anh nguyện ý đem toàn bộ hạnh phúc trên thế giới này tặng cho em, em đồng ý gả cho anh chứ?” Cổ Trạch Sâm đưa ra lời hứa hẹn trọn đời, vừa chờ mong lại khẩn trương đợi Lâm Tâm Nguyệt trả lời, thậm chí trong mắt còn có chút bất an.

“Nguyện ý! Nguyện ý! Em nguyện ý!” Lâm Tâm Nguyệt cảm động đến mức không biết dùng từ gì để hình dung tâm trạng hiện tại của mình, kích động đến mức ngoài hai chữ ‘nguyện ý’ cô không biết nói gì nữa.

Trên mặt Cổ Trạch Sâm nở nụ cười hạnh phúc nhất, đứng lên, nhẹ nhàng đem nhẫn nhẹ nhàng đeo vào ngón áp út trên tay trái Lâm Tâm Nguyệt, đồng thời ôm Lâm Tâm Nguyệt vào lòng.

Cổ Trạch Sâm ôm Lâm Tâm Nguyệt, cúi đầu, hôn nhẹ lên cánh môi mềm mại của cô, uyển chuyển mà kích động, mang theo chút lưu luyến ngọt ngào.

Ánh sáng như ngọc của ngọn đèn chứng kiến khoảnh khắc ấm áp và xinh đẹp này, đồng thời bọn họ cũng đem giờ khắc này ghi tạc trong tim.

Cổ Trạch Sâm cương cường ôm chặt Lâm Tâm Nguyệt, Lâm Tâm Nguyệt nhìn các ngọn đèn xếp thành chữ kia cười hạnh phúc.

“Sâm, ừm mấy ngày nay anh bận rộn là vì chuẩn bị những thứ này à?”

“Phải, ban đầu anh mãi lo tìm địa điểm, sau đó vô tình phát hiện ra vườn hoa này. Vì vậy anh đến đây xin ông chủ, nhờ ông ấy cho anh mượn vườn hoa này một đêm, ông ấy biết anh cần nơi để cầu hôn vì vậy liền đồng ý. Khi nào có thời gian rảnh anh lại chạy đến đây đem các bóng đèn trang trí, anh muốn tạo kinh ngạc cho em, nên mới gạt không cho em biết.”

“Lúc trước anh lỡ hẹn cũng vì chuyện này?”

“Ừ, vì lúc mãi mê làm anh quên mất thời gian luôn.”

“Anh hứa với em, về sau không được giấu em như vậy nữa, em sẽ lo lắng cho anh.”

“Dạ! Bà xã đại nhân!” Cổ Trạch Sâm cười thỏa mãn, mười ngón tay của hai người đan xen vào nhau thật chặt.

Bọn họ nguyện cầm tay nhau, cùng đi đến già!

Ở thế giới bên kia, ba mẹ, anh hai mọi người có thể yên tâm, bởi vì con đã tìm được người bạn đời của mình rồi.

— phân cách sau khi cầu hôn —

Sau khi Cổ Trạch Sâm cầu hôn Lâm Tâm Nguyệt xong, liền đến Lâm gia. Tối nay, Lâm đại tiểu thư của Lâm gia được người nào đó cầu hôn, trở thành tin tức chấn động cả Lâm gia, từ quản gia cho tới dì quét dọn vệ sinh đều rất bội phục tinh thần dũng cảm của Cổ Trạch Sâm. Hơn nữa rất đồng tình cho anh, hôn ngọc quý trên tay Lâm gia không dễ cưới vậy đâu.

Cổ Trạch Sâm và Lâm Tâm Nguyệt ngồi đối mặt với hội thẩm tam ti tại phòng khách.

“Ông nội Lâm, xin ông đồng ý cho chuyện đám cưới của con và Tâm Nguyệt.” Cổ Trạch Sâm kiên định cầu xin, Lâm Tâm Nguyệt nắm chặt tay anh chính là ủng hộ lớn nhất.

“Nếu như không đồng ý thì sao?” Ông nội Lâm thần nhiên hỏi, trong nháy mắt khí thế bùng nổ, đánh về phía Cổ Trạch Sâm, ánh mắt sắc bén khóa chặt anh.

“Vậy thì con cầu xin tới khi anh đồng ý mới thôi.” Cổ Trạch Sâm không bị khí thế của ông đè ép, ung dung trả lời.

“Ha ha, thằng nhóc này được lắm, nhưng ông nội không muốn để cháu gái của ông lãng phí thời thanh xuân đâu?” Ông nội Lâm thoải mái cười to, khí thế mạnh mẽ vừa này biến mất sạch sành sanh, từ ái nhìn bọn họ.

“Ý ông nội Lâm là... ông đồng ý sao ạ!” Giọng nói Cổ Trạch Sâm tràn đầy kích động.

“Ừ, nhưng các con phải đính hôn trước, sau đó mới kết hôn, ông nội còn muốn Tâm Nguyệt ở cạnh ông mấy ngày.”

“Dạ.” Cổ Trạch Sâm và Lâm Tâm Nguyệt bèn nhìn nhau cười, nhưng âm thanh phản đối vang lên.

Cổ Trạch Sâm và Lâm Tâm Nguyệt nghi hoặc nhìn Lâm Nhã Nguyệt và Nam Cung Phong.

“Anh hai.”

Lâm Nhã Nguyệt và Nam Cung Phong cùng nhau đứng lên, ánh mắt Lâm Nhã Nguyệt như băng nhũ thẳng tắp bắn vào người Cổ Trạch Sâm, lạnh lùng nói: “Cậu, đi theo tôi.” Nhưng khi anh nghe thấy tiếng kêu của Lâm Tâm Nguyệt, lạnh lẽo trong mắt chậm rãi rút đi, khóe miệng hơi nhếch lên: “Đừng lo, anh không ăn cậu ta đâu.”

“Bọn anh chỉ muốn ‘trao đổi một chút’ với anh ta thôi.” Nam Cung Phong dịu dàng vỗ vỗ đầu Lâm Tâm Nguyệt.

Nhưng sao dáng vẻ của các người lại giống như đi đánh nhau như vậy hả?

“Không cần lo lắng đâu!” Cổ Trạch Sâm cho Lâm Tâm Nguyệt một ánh mắt quan tâm.

Cổ Trạch Sâm bị Lâm Nhã Nguyệt và Nam Cung Phong kêu ra ngoài nói chuyện riêng, không ai biết đêm đó bọn họ nói chuyện gì, chỉ biết sau khi ra ngoài, Lâm Nhã Nguyệt chấp nhận hôn sự của bọn họ, điều duy nhất có thể xác định chính là đêm hôm đó mặc kệ là nhà Cao Ngạn Bác hay là Lâm gia đều tràn ngập mùi thuốc.

44. Chương 49: Tiệc Đính Hôn (1)

Trải qua một hồi cố gắng, cuối cùng Cổ Trạch Sâm cũng có thể ôm mỹ nhân về nhà, tuy quá trình có chút quanh co, nhưng khoảng thời gian tối bọn họ có thể quanh mình chính đại ở cùng nhau.

Có được sự chấp nhận và chúc phúc của người nhà, Lâm Tâm Nguyệt rất vui những cũng có chút hoài nghi, Lâm Tâm Nguyệt cô rất hiểu anh trai nhà mình, dù biết Lâm Nhã Nguyệt đồng ý thừa nhận Cổ Trạch Sâm, nhưng không có nghĩa là anh ấy dễ dàng đem em gái bảo bối giao cho người khác, đây cũng là chuyện cô lo lắng, huống hồ bên cạnh Cổ Trạch Sâm còn có ‘tình địch’ Nam Cung Phong, không bao giờ quên đổ dầu vào lửa.

Mặc kệ là Lâm Nhã Nguyệt hay Nam Cung Phong, đối với Lâm Tâm Nguyệt, họ đều là người anh tốt, Lâm Nhã Nguyệt thì khỏi phải nói, một kẻ cuồng em gái, từ nhỏ đã đem Lâm Tâm Nguyệt nâng trong lòng bàn tay, hận không thể cưng chiều lên tận trời, chỉ cần Lâm Tâm Nguyệt muốn, dù là sao trên trời anh cũng hái

xuống cho cô, đơn giản chỉ vì đó là cô em gái mà anh thương yêu nhất, may mắn Lâm Tâm Nguyệt còn có kí ức của kiếp trước, nếu không cô nhất định sẽ bị cưỡng chiều đến mức không coi ai ra gì. Nam Cung Phong thì càng không cần nói, Lâm Tâm Nguyệt là người con gái anh yêu nhất, tuy thích trêu chọc cô, nhưng khi Lâm Tâm Nguyệt có chuyện, anh nhất định là người đầu tiên đứng ra che chở cô, bao năm nay, anh vẫn luôn ở bên cạnh làm sứ giả hộ hoa cho cô, nhưng từ sau khi Lâm Tâm Nguyệt nói chuyện rõ ràng với anh, một người đàn ông dịu dàng, nhã nhặn bắt đầu phát triển theo hướng cuồng em gái.

Cho nên, Lâm Tâm Nguyệt rất tò mò, rốt cục ba người này có chuyện gì vậy, sao lại ‘hòa hợp’ với nhau như thế?

Đúng, là hòa hợp, Lâm Tâm Nguyệt không biết bọn họ nói chuyện gì, nhưng so với trước kia gặp mặt liền trợn mắt nhìn nhau, hận không thể đem đối phương rút gân lột da, thì bây giờ lại rất bình tĩnh ở chung, tuy nụ cười có chút cứng ngắc, việc này đối với Lâm Tâm Nguyệt mà nói đã là rất hòa hợp. Nhưng vẻ mặt của ba người nói cho cô biết, bọn họ chắc chắn có chuyện gì giấu cô, đáng tiếc ba người lại giữ miệng kín như bưng, cô đành bó tay.

Lúc Lâm Tâm Nguyệt thấy quản gia Lâm cầm chai rượu thuốc lên lầu, cô liền hiểu rõ, trong lòng thầm oán, cô liền biết ba gã đàn ông này làm sao có thể hòa ái ngồi nói chuyện được chứ, nhưng vẻ mặt còn nghi ngờ: “Chú Lâm, chú cầm hai chai rượu thuốc làm gì vậy, trong nhà có người bị thương à?”

“Cô chủ, đây là cậu chủ và cậu Nam Phong ‘ra lệnh’ kêu tôi đem lên.” Quản gia Lâm cười hì hì đem chuyện xấu của bọn Lâm Nhã Nguyệt khai ra, còn đặc biệt nhấn mạnh hai chữ ‘ra lệnh’, các cậu chủ chỉ nói không được ‘chủ động’ nói cho cô chủ biết, nhưng không có dặn ông không được trả lời nếu cô chủ hỏi nha! Quản gia Lâm gật đầu trong lòng, cảm khái: Mình đúng là quản gia hiền lành, tốt bụng mà! =]]

“À.” Khóe miệng Lâm Tâm Nguyệt co giật, suy nghĩ một chút, liền nhìn vẻ mặt cười cười ‘tôi là người tốt, tôi rất hiền lành’ của quản gia Lâm: “Chú Lâm, hay là để con đưa thuốc cho bọn họ đi, dù sao thì con cũng có việc muốn tìm bọn họ.”

“Vậy được, làm phiền cô chủ.” Quản gia Lâm trực tiếp đem hai chai rượu thuốc đưa cho Lâm Tâm Nguyệt, sau đó khoan khoái rời đi.

Lâm Tâm Nguyệt hài lòng cầm hai chai rượu thuốc hăng hái đi tìm anh trai, nể tình các người bị thương, bản tiểu thư người lớn không chấp với trẻ nhỏ tha cho các người chuyện giấu giếm.

Lâm Tâm Nguyệt lặng lẽ mở cửa phòng Lâm Nhã Nguyệt, cái đầu nhỏ nhú vào, liếc nhìn bên trong, Lâm Nhã Nguyệt xem tài liệu rất chăm chú nên không chú ý cửa phòng bị mở, Lâm Tâm Nguyệt nhìn anh trai của mình không chớp mắt, trên mặt anh tràn đầy vẻ nghiêm túc, quần áo đơn giản thoải mái cũng không làm giảm bớt sự lạnh lùng trên mặt anh, đây mới thật sự là ‘Quân vương mặt lạnh’, không bao giờ thả lỏng, nhưng đối với Lâm Tâm Nguyệt mà nói, chỉ cần anh yêu thương, nuông chiều cô chính là anh trai tốt, vì vậy cô gõ cửa, nhắc nhở Lâm Nhã Nguyệt.

Lâm Nhã Nguyệt nghe tiếng động tưởng là quản gia Lâm, không thềm ngẩng đầu lên, lạnh lùng nói: “Chú Lâm, chú để thuốc trên bàn là được, lát nữa con tự bôi.” Tuy giọng điệu lạnh băng nhưng vẫn cảm nhận được sự tôn kính của anh dành cho quản gia Lâm.

“Em không phải là chú Lâm, anh hai.” Lâm Tâm Nguyệt đẩy cửa ra, trực tiếp bước vào, nháy mắt tinh nghịch: “Còn nữa, nên xử lí vết thương trước, công việc lát nữa làm cũng có sao đâu.”

Lâm Tâm Nguyệt đi tới bên cạnh Lâm Nhã Nguyệt, đưa tay đem cây bút trong tay anh lấy đi, kéo anh đứng lên, đem anh ấn xuống ghế sofa bên cạnh, động tác rất dứt khoát, không chút dài dòng.

Bực bội và lạnh lùng vì bị quấy rầy của Lâm Nhã Nguyệt đều bị quét sạch khi thấy khuôn mặt quen thuộc tươi cười của em gái. Nếu người khác dám làm như vậy với Lâm Nhã Nguyệt, đã sớm bị trả thù rồi, chỉ có Lâm Tâm Nguyệt mới dám bình tĩnh tiếp cận, quan tâm, săn sóc anh như vậy, đối lại những người khác đã sớm bị khuôn mặt lạnh băng của anh hù bỏ chạy rồi.

Thấy Lâm Tâm Nguyệt thì khuôn mặt lạnh như băng xuất hiện chút cứng chiu, khóe miệng cười nhạt: “Sao lại là em đưa rượu thuốc?” Lâm Nhã Nguyệt không cần nghĩ cũng biết mình bị quản gia Lâm bán đứng, đơn giản để Lâm Tâm Nguyệt đến giải vây anh.

“Nếu em không đến, còn không biết anh bị thương.” Lâm Tâm Nguyệt bủ môi, tức giận: “Còn không cởi quần áo!” (@@)

Nghe Lâm Tâm Nguyệt nói, trên trán Lâm Nhã Nguyệt toàn vạch đen -____-||| trong lòng hóa thân thành bạo quân gào rít: Nguyệt Nguyệt! Em không cảm thấy mấy lời này nói ra rất trần trụi sao? Là đứa nào đem em gái đơn thuần (?), đáng yêu (?), tao nhã (?) của anh dạy hư? Nhất định định là thằng nhóc đáng ghét kia. Lâm Nhã Nguyệt cười khan vài tiếng: “Anh không sao, chỉ là không cần bị trầy xước vài chỗ thôi, là chú Lâm nói quá em đừng tin.” Đối với Lâm Tâm Nguyệt, khí thế của Lâm Nhã Nguyệt biến thành không, đã sớm bỏ vũ khí đầu hàng, nhưng lời anh nói đều là thật, anh và Cổ Trạch Sâm đúng là có đánh nhau, nhưng không phải là liều mạng đánh đấm thật sự. Mặc dù anh có trút hết bức xúc lên người Cổ Trạch Sâm, nhưng không có đánh cậu ta bị thương, về phần người nào đánh cậu ta bị thương, anh không biết.

“Thật không?” Lâm Tâm Nguyệt lườm anh, nghi ngờ hỏi.

“Thật.”

“Vậy còn không đưa tay đây.” Lâm Tâm Nguyệt nắm tay Lâm Nhã Nguyệt, nhẹ nhàng bôi thuốc lên vết bầm trên tay anh, giống như những gì anh nói, trên tay anh chỉ có một chút vết bầm thôi, dù như vậy Lâm Tâm Nguyệt vẫn cẩn thận bôi thuốc cho anh, giống như sợ anh đau. Với cô, người trước mắt không phải là ‘quân vương mặt lạnh’, anh chỉ là ông trai ngốc nghếch cưng yêu em gái, anh trai bị thương, em gái đau lòng là chuyện đương nhiên.

Ánh mắt yêu thương của Lâm Nhã Nguyệt nhìn Lâm Tâm Nguyệt nghiêm túc bôi thuốc cho anh, Lâm Nhã Nguyệt nhẹ nhàng dùng tay không bị thương xoa đầu Lâm Tâm Nguyệt, trong lòng không nhịn được cảm thán, thời gian trôi qua thật mau, nhưng nghĩ tới em gái bảo bối sắp bị người ta bắt cóc, oán niệm trong lòng anh lại cao lên một bậc, hồi hận khi đó không đánh thêm vài cái: “Nguyệt Nguyệt, em rất thích Cổ Trạch Sâm à?”

“Anh hai.” Lâm Tâm Nguyệt mắc cỡ làm nũng, tinh thần lại kiên định nói: “Dạ, em rất thích anh ấy, phải nói là rất yêu mới đúng.”

Nhìn bộ dạng hoài xuân của em gái, trong lòng Lâm Nhã Nguyệt lại càu nhàu, thằng nhóc kia tốt như vậy à. Lâm Nhã Nguyệt thở dài: “Tính tình em như thế nào, làm anh như anh sao lại không rõ. Một khi đã nhận định chuyện gì, liền kiên trì tới cùng. Anh biết, anh không thể giữ em ở bên cạnh cả đời được, từ nhỏ đến lớn, chỉ cần em muốn làm, anh sẽ không phải đối, lần này cũng vậy, chỉ cần em hạnh phúc, hài lòng, dù không thích thằng nhóc đó anh cũng sẽ ủng hộ em. Nếu nó bắt nạt em, em nói cho anh biết, anh nhất định sẽ dạy dỗ nó một trận. Cho nên, Tâm Nguyệt em hãy nhớ kỹ, mặc kệ có chuyện gì xảy ra, anh hai cũng sẽ đứng về phía em.” Thật ra, khi nói những lời này, Lâm Nhã Nguyệt âm thầm rơi lệ trong lòng, điều anh muốn nói nhất chính là: Tâm Nguyệt, em đem cái tên đó sút bay đi! (Tịch Ngư: oa oa thật muốn có ông anh trai như vậy, hâm mộ quá)

45. Chương 50: Tiệc Đính Hôn (2)

Lâm Nhã Nguyệt và Nam Cung Phong có người đẹp sẵn sàng, Cổ Trạch Sâm thì không có tốt số như hai người họ, không những bị thương toàn thân còn bị anh vợ tương lai đá ra khỏi cửa, về nhà còn bị anh rể kiêm bạn thân cười nhạo, may mắn là đám người Lâm Nhã Nguyệt không có mạnh tay tàn sát dung nhan ‘xinh đẹp’ của anh.

Có lẽ là do quá hưng phấn, mới sáng Cổ Trạch Sâm liền đến đón Lâm Tâm Nguyệt đi làm, niềm vui trong lòng không thể nào che giấu được, trên mặt mang theo hạnh phúc nhìn chăm chú vào Lâm Tâm Nguyệt vừa ra khỏi cửa.

“Anh đến để đón ‘vợ tương lai’ của anh đi làm.” Anh nở nụ cười hạnh phúc mở cửa xe, vươn ngón tay thon dài xinh đẹp, rất có phong độ thân sĩ làm động tác ‘mời’ Lâm Tâm Nguyệt.

“Cám ơn.” Lâm Tâm Nguyệt nghịch ngợm nháy mắt, phối hợp khê khom người làm động tác tiêu chuẩn của thực nữ, đoạn chính lên xe ngồi, tuy rằng không mặc váy, nhưng nụ cười xinh xắn càng làm tăng vẻ hoạt bát, đáng yêu của cô.

Vừa lên xe, Cổ Trạch Sâm liền vội vã muốn bàn bạc chuyện đính hôn với Lâm Tâm Nguyệt, kỳ thật anh rất muốn bỏ qua việc đính hôn, trực tiếp dắt Lâm Tâm Nguyệt đi đăng ký kết hôn, sau đó tổ chức tiệc cưới thông báo cho bạn bè, người quen biết là tốt nhất. Dem danh phận ‘bà Cổ’ đánh dấu lên người cô, để phòng một số người có ý đồ bất lương. (=))))

“Tâm Nguyệt, chuyện đính hôn có cần bàn bạc với mọi người ở Lâm gia không?” Cổ Trạch Sâm vừa lái xe vừa dò hỏi.

“Ông nội nói, chuyện của người trẻ tuổi chúng ta thì chúng ta cứ tự mình giải quyết là được.”

“Như vậy à?” Cổ Trạch Sâm lập tức mở cờ trong bụng, thầm lặng cảm ơn ông nội Lâm sáng suốt: “Tâm Nguyệt, em muốn tổ chức tiệc đính hôn ở đâu? Còn nữa, ngày nào? Danh sách khách mời, đồ ăn nước uống... chúng ta đều phải lựa chọn thật kỹ mới được.”

“Hả? Thì ra công việc chuẩn bị lại bận rộn đến vậy.” Cả người Lâm Tâm Nguyệt liền ỉu xiu.

“Không chỉ vậy đâu, còn có nhà cửa, đăng ký kết hôn, ngoài ra còn tổ chức tiệc cưới...” Cổ Trạch Sâm nhìn về mặt bánh bao của người nào đó trong mắt hiện lên giảo hoạt, anh biết bạn gái nhà anh rất sợ phiền phức, thậm chí có lúc còn lười ra khỏi cửa, giống như cố gắng cân nhắc một hồi, quả nhiên anh càng nói đáng về Lâm Tâm Nguyệt càng ỉu rũ, thật ra cũng không thể trách Lâm Tâm Nguyệt, kiếp trước cô là trạch nữ lâu năm, chẳng khác gì tiểu thư khuê các được nuôi ở khuê phòng thời cổ đại, không ra cửa lớn cũng chẳng rời cửa sau. Mà kiếp này cô phải làm việc, vì giúp đỡ Cổ Trạch Sâm, nhưng bản chất của cô vẫn là trạch nữ.

“Thật phiền phức!” Lâm Tâm Nguyệt bĩu môi nói phiền, cả người lười biếng, nhưng hạnh phúc trong đáy mắt cô khiến người ta biết cô cam tâm tình nguyện chịu đựng phiền phức này, thầm nghĩ: Sớm biết rằng đính hôn và kết hôn phiền toái như vậy, trực tiếp đi đăng ký kết hôn cho rồi.

Nếu Cổ Trạch Sâm đọc được suy nghĩ này của cô, anh nhất định sẽ tán thành hai chân tay tay, hôn cô một cái, kể đó trực tiếp kéo cô đi đăng ký giấy kết hôn, đáng tiếc anh không có đọc tâm thuật.

“Những chuyện này cứ giao cho anh, còn chuyện kết hôn, lễ phục... mấy thứ này em không được chê phiền nha.”

Cổ Trạch Sâm tràn ngập tự tin chậm rãi nói, Lâm Tâm Nguyệt thật sự không muốn đả kích anh, kì thực chuyện đính hôn đã là sự nhượng bộ lớn nhất của anh hai rồi, về chuyện kết hôn... dựa theo lời anh hai nói chính là cuộc sống còn dài, cho nên cô chỉ ngượng ngùng sờ mũi, ngoại trừ cười khan cô không biết làm gì khác.

Tới cửa tổ pháp chứng hai người liền tách ra, đối với chuyện vui của bọn họ, hai người dự định chờ khi nào xác định được ngày cưới mới thông báo ọi người biết.

Nhưng, rõ ràng Lâm Tâm Nguyệt đã xem nhẹ năng lực quan sát của một số người, chính là hai người theo cô đi vào phòng làm việc.

Lâm Tâm Nguyệt cười ưu nhã, thả lỏng lên tiếng chào: “Sớm nha, chào hai người.” Nhìn nụ cười trên mặt Mạc Thục Viện và vẻ mặt trêu chọc của Cao Ngạn Bác hỏi: “Có chuyện gì à?”

“Chúng tôi đến chúc mừng cô sắp lên chức bà Cổ.” Mạc Thục Viện cười ái muội.

“Ừ, cảm ơn nhiều.” Lâm Tâm Nguyệt hào phóng thừa nhận: “Sếp Cao biết thì tôi có thể hiểu, tôi nhớ tôi không có nói với bất luận người nào hết mà, ngay cả Đình Đình tôi cũng ém miệng, sao cô lại biết được.” Lâm Tâm Nguyệt không muốn giấu diếm chuyện hôn sự, chỉ là có chút hiểu kì nhìn Mạc Thục Viện.

“Hết cách, ai kêu sáng sớm cô đã cười đến chói mắt như vậy, hơn nữa trên tay còn có chiếc nhẫn kim cương lấp lánh, tôi muốn không nhìn thấy cũng khó à.” Mạc Thục Viện chỉ chỉ chiếc nhẫn kim cương trên tay Lâm Tâm Nguyệt.

“Cô không nên xem thường năng lực quan sát của tổ pháp chứng chúng ta.” Cao Ngạn Bác cười cười.

“Yên tâm, từ trước tới giờ tôi chưa bao giờ xem nhẹ năng lực của tổ pháp chúng, nhất là năng lực tám chuyện.” Khóe miệng Lâm Tâm Nguyệt nhếch lên tạo thành nụ cười suy ngẫm.

Đương nhiên, cô cũng chú ý tới ánh mắt buồn bã của Mạc Thục Viện khi thấy nhẵn của cô: “Yvonne, không sao chứ?” Cao Ngạn Bác cũng thấy, trong mắt hơi lo lắng.

“Tôi không sao, hai người không cần lo lắng cho tôi, tôi hiểu rõ, trên đời này vẫn còn nhiều đàn ông tốt.” Mạc Thục Viện tinh nghịch nháy mắt, giang hai tay, thích ý nói: “Huống chi tôi rất thích cuộc sống độc thân này, đương nhiên, các người cũng không cần theo tôi đổ máu.”

Nghe Mạc Thục Viện nói, biết cô ấy đã có thể buông xuống mọi chuyện, Lâm Tâm Nguyệt và Cao Ngạn Bác đều vui mừng thay cô ấy.

“Vậy cô và Sâm quyết định khi nào mới kết hôn?”

“Tạm thời còn chưa xác định được, nhưng cô yên tâm, nhất định không thiếu phần của cô.”

“Vậy dâu phụ của cô dâu? Còn có...”

...

Xem ra mặc kệ là loại phụ nữ nào, cũng đều không bỏ được bản tính nhiều chuyện.

Cao Ngạn Bác nhìn Mạc Thục Viện một giây trước còn buồn rầu, giây kế tiếp liền trò chuyện trên trời dưới đất với Lâm Tâm Nguyệt, bất đắc dĩ lắc đầu.

Xem ra, Lâm Tâm Nguyệt coi như hiểu rõ tổ pháp chúng, nhưng cô vẫn còn coi thường năng lực nhiều chuyện của người nhiều chuyện, chỉ có một ngày, toàn bộ Tây Cửu Long đều biết chuyện cô và Cổ Trạch Sâm chuẩn bị đính hôn, trong đó công lao của nhân sĩ nhiều chuyện tổ pháp chúng cũng không nhỏ. Đồng thời, cùng một ngày không biết có bao nhiêu trái tim nhỏ bé, mỏng manh của thiếu nam thiếu nữ tan vỡ, đương nhiên mọi người đều thật lòng chúc phúc cho bọn họ, đối với những thiện ý chúc phúc ấy, Lâm Tâm Nguyệt và Cổ Trạch Sâm đều vui vẻ tiếp nhận.

Nhưng năng lực nhiều chuyện của người ở Tây Cửu Long thật là đáng sợ, tầm mắt công kích quá lợi hại, từ lúc tan sở, Lâm Tâm Nguyệt đi ra khỏi phòng làm việc của mình, mọi người đều hướng về cô nói chúc mừng, từng ánh mắt nhìn về phía cô, có vui vẻ, có ai oán, có dăm lệ lưng trông, nụ cười từ thông dong đến bất đắc dĩ, rồi đến cười khổ cuối cùng biến thành cứng ngắc, trong lòng có cảm giác thương tâm muốn rơi lệ rùng rùng, khi cô nhìn thấy Cổ Trạch Sâm cũng chết lặng trong bãi đỗ xe thì...

Hai người cùng chật vật như nhau, nhìn đối phương. Không nhịn được cười ha ha, Lâm Tâm Nguyệt đi tới ôm cánh tay Cổ Trạch Sâm: “Mọi người hình như nhiệt tình quá rồi, hai chúng ta có phải là ‘đồng bệnh tương liên’ hay không?”

“Em đó.” Cổ Trạch Sâm véo véo chóp mũi cô: “Đi thôi, không phải em nói muốn đi tìm nơi để tổ chức tiệc đính hôn sao?”

“Đương nhiên.”

Dọc đường đi, hai người tìm đến rất nhiều nơi để xem nhưng cuối cùng vẫn chưa chọn được nơi nào vừa ý. Nếu không phải quá nhỏ thì là quá xa, đi dạo cả buổi tối, Lâm Tâm Nguyệt có chút thất vọng và uể oải.

“Đừng lo lắng, hôm nay không tìm được, ngày mai chúng ta lại đi tìm nữa. Chúng ta nhất định sẽ tìm được nơi vừa ý.” Thấy Lâm Tâm Nguyệt cúi đầu ủ rũ, Cổ Trạch Sâm an ủi: “Hôm nay, em mệt mỏi như vậy rồi, để anh đưa em về nhà trước.”

“Ừm.” Lâm Tâm Nguyệt yếu ớt đáp, đột nhiên xe chạy ngang qua một chỗ, mắt cô liền sáng lên, nghiêng người tới gần cửa kính, kinh ngạc nhìn nơi vừa chạy qua, khóe miệng giương lên. Cô đã tìm được nơi mình muốn rồi, có lẽ nên tổ chức tiệc đính hôn ở nơi đó.

“Tâm Nguyệt, làm sao vậy? Có chuyện gì à?” Cổ Trạch Sâm khó hiểu nhìn bạn gái dính chặt vào cửa kính của xe, tựa như cô phát hiện ra chuyện thú vị gì đó, anh do dự không biết có nên trở đầu xe lại hay không?

“Không có gì. Chỉ là nhìn thấy một nơi khá thú vị.” Lâm Tâm Nguyệt méo đầu, híp mắt nói, nhưng nụ cười trên khóe miệng đã bán đứng tâm trạng của cô: “Em mệt rồi, em ngủ một tí nha, khi nào tới nhà anh gọi em.” Lâm Tâm Nguyệt nói xong liền nhắm mắt ngủ, nụ cười trên môi vẫn chưa biến mất.

“Vây à, vậy em ngủ một chút đi. Đến nơi anh gọi em dậy.” Cổ Trạch Sâm biết Lâm Tâm Nguyệt nói thật, nhưng cô không muốn nói, anh cũng không muốn ép cô, trái lại nếu cô muốn nói thì sẽ nói. Vì anh tin Lâm Tâm Nguyệt, nhìn dáng ngủ đáng yêu động lòng người của cô, anh nhẹ nhàng điều chỉnh điều hòa trong xe lại, thả chậm tốc độ.

Lúc Cổ Trạch Sâm đưa Lâm Tâm Nguyệt về nhà, hôn nhẹ lên trán cô, nói chúc ngủ ngon rồi rời đi, không thêm để ý đến hai cặp mắt phóng điện phía sau lưng. =]]

— Cổ Trạch Sâm ngăn cách —

Một mình tìm nơi tổ chức tiệc đính hôn, ngày hôm sau Lâm Tâm Nguyệt mang tinh thần sảng khoái bắt đầu chuẩn bị bàn tiệc, chuẩn bị bong bóng, hoa, trang trí sân bãi, mỗi một thứ đều do chính tay cô chuẩn bị, tự mình chỉ huy.

Khi trán Lâm Tâm Nguyệt đổ đầy mồ hôi, trên tay vẫn còn đan cầu hoa, tiếng nhạc chuông điện thoại quen thuộc vang lên.

Nghe tiếng nhạc chuông riêng, Lâm Tâm Nguyệt luống cuống tìm, miệng không ngừng lầm bầm: “Ở đâu rồi, ở đâu rồi, rõ ràng mình để ở đây mà.”

Tìm ra rồi, thì ra di động bị nhét dưới cầu hoa, Lâm Tâm Nguyệt mừng rỡ, áp vào bên tai nói: “Alo?” Tay vẫn không ngừng kết cầu hoa.

“Tâm Nguyệt, em đang ở đâu?”

“Em đi tìm nơi tổ chức tiệc đính hôn.”

“Sao không đợi anh.”

“Không sao, hôm nay em rảnh cho nên đi một mình, đúng rồi, anh tìm em có chuyện gì à?”

“Không có gì, bác Thông sắp về Trung Sơn, anh muốn tìm mấy đĩa nhạc Việt Khúc cho bác ấy, anh định tìm em đi chung với anh.”

“Việt Khúc?” Lâm Tâm Nguyệt nhớ tới chuyện Cao Ngạn Bác và Lương Tiểu Nhu ‘tâm linh tương thông’, cười nói: “Em nghĩ anh không cần tìm, đã có người giúp bác Thông rồi.” Đây chính là lúc Lương Tiểu Nhu và Cao Ngạn Bác bắt đầu với nhau, cô xen vào làm chi.

“Tìm xong rồi? Là anh Bác hả?”

“Không phải, tối nay anh sẽ biết thôi.” Lâm Tâm Nguyệt hài lòng nhìn hội trường được mình trang trí, cầu hoa trên tay cũng đã làm xong: “Sâm, anh chờ em một chút. Anh đến đường XX đón em đi, bác Thông bảo tối nay chúng ta về ăn cơm.” Mặc sức giúp Cao Ngạn Bác và Lương Tiểu Nhu bồi dưỡng tình cảm, Lâm Tâm Nguyệt không có nói cho Cổ Trạch Sâm biết, bác Thông không những gọi điện kêu cô đến ăn cơm, mà còn khen ngợi Lương Tiểu Nhu rất nhiều, lòng dạ Tư Mã Chiêu ai mà không biết, Lâm Tâm Nguyệt đương nhiên hết lòng phối hợp với bác Thông gán ghép Cao Ngạn Bác và Lương Tiểu Nhu thành đôi.

“Được.” Cổ Trạch Sâm nhìn điện thoại tắt ngúm, suy nghĩ một lát lại bất đắc dĩ lắc đầu, không biết bạn gái yêu dấu nhà mình lại bày trò gì, không thể không nói Cổ Trạch Sâm thật sự rất hiểu rõ bạn gái Lâm Tâm Nguyệt của mình!

Sau khi tan sở, Cổ Trạch Sâm lái xe đến đường XX đón Lâm Tâm Nguyệt, xe vừa đến liền thấy cô đứng trên vỉa hè vẫy tay với anh.

Cổ Trạch Sâm dừng xe trước mặt cô, cảm thấy Lâm Tâm Nguyệt không có ý định lên xe, anh liền xuống xe, đi tới bên cạnh cô, cười hỏi: “Còn có chuyện gì à?”

Lâm Tâm Nguyệt tự nhiên ôm cánh tay anh, dựa vào người anh, ngón tay chỉ chỉ vào nhà hàng cách đó không xa nói: “Anh còn nhớ chỗ đó không?”

“Đương nhiên nhớ, nơi đó là nơi anh cầu hôn em mà. Là nơi đẹp nhất trong kí ức của anh.” Anh dịu dàng nhìn cô: “Làm sao anh quên được chứ.”

“Vậy mau đi theo em.” Lâm Tâm Nguyệt vui sướng kéo Cổ Trạch Sâm còn đang cười dịu dàng đi về phía nhà hàng kia. Chào hỏi một tiếng với ông chủ, liền quen nể quen đường đến vườn hoa ở đằng sau, ông chủ nhà hàng hơi mập mập đứng tuổi, vui vẻ nhìn đôi tình nhân đi xa.

Lâm Tâm Nguyệt chào hỏi với ông chủ quán khiến Cổ Trạch Sâm ghé mắt, nhưng anh vẫn không nói gì đi theo Lâm Tâm Nguyệt đến vườn hoa.

Cũng cùng một con đường nhỏ, cùng một trường hợp, cùng một người, chỉ khác là hai người đổi vai cho nhau, trong lòng của hai người đều khác nhau, thứ duy nhất không thay đổi chính là ánh mắt thâm tình và mười ngón tay đan chặt của họ.

“Sao hả?” Lâm Tâm Nguyệt nhìn mọi thứ trước mắt tự hào hỏi, mỗi một thứ ở đây đều do tự tay cô chuẩn bị, mỗi một cái đều chất chứa tình cảm và cảm tạ của cô dành cho anh, cảm ơn vì anh yêu cô, cảm ơn những việc anh đã làm cho cô, cũng cảm ơn ông trời đã cho cô sống lại lần nữa, để cô đi đến đây, gặp anh và yêu anh.

Cổ Trạch Sâm kinh ngạc nhìn những gì trước mắt mình, các bóng đèn đã được đổi thành bong bóng và cầu hoa, chính giữa đặt một tấm vải nhung màu trắng, bên trái vải nhung điểm xuyết nhiều ruy băng đủ màu sắc, thoạt nhìn không đơn điệu, còn mang lại cảm giác có sức sống nhẹ nhẹ, cộng thêm những ruy băng buộc thành nơ phía sau ghế dựa, hoa cầu rực rỡ khiến nơi này có sức sống hơn, vui vẻ hơn.

“Làm sao em lại nghĩ tới việc tổ chức tiệc đính hôn ở đây?”

“Thật ra em cũng không nghĩ tới, hôm đó lúc xe chúng ta chạy ngang qua chỗ này, vừa thấy nhà hàng liền có ý tưởng thôi. Hôm qua em chạy đến đây bàn bạc với ông chủ, còn sợ ông ấy không muốn ượn chỗ, nào ngờ ông chủ liếc mắt liền nhận ra em, lại còn vui vẻ đem vườn hoa cho em mượn.”

“Hôm qua em bận bịu cả ngày là vì ở đây chuẩn bị mọi thứ à?”

“Ừm, ông chủ cũng có cho người giúp em một tay. Bọn họ giúp em kê bàn ghế, còn giúp em buộc hoa cầu lên nữa.” Nhìn nơi quen thuộc này, Lâm Tâm Nguyệt nhớ tới cảm xúc đêm đó, lòng vẫn còn cảm động: “Nơi này chính là nơi anh cầu hôn em, cũng chính là nơi anh nói với em lời cam kết. Cho nên em hi vọng chuyện hôn nhân của chúng ta sẽ bắt đầu từ đây.”

“Hơn nữa, chỗ này mang đến cho em rất nhiều kinh hỉ, cho nên em hi vọng anh cũng được kinh hỉ một lần.” Lâm Tâm Nguyệt nháy nháy đôi mắt long lanh của mình, vẻ mặt như nói ‘mau mau khích lệ em đi’.

Cổ Trạch Sâm nở nụ cười, mắt đẹp cong lên. Đôi tròng mắt Hắc Diệu Thạch hiện ánh sáng nhu hòa, thâm tình nhìn cô, dịu dàng như nước, ánh sáng chung quanh cũng vì nó mà ấm lên, cảm giác ấm áp tràn đầy trong ngực, anh hơi khom lưng, chậm rãi đến gần cô, khẽ nói: “Cảm ơn.” Kế đó liền hôn lên đôi môi anh đào của cô.

Ông chủ vốn có lòng tốt muốn đến xem bọn họ có cần phụ giúp gì không, không ngờ lại cắt ngang chuyện tốt của bọn họ, đành đứng bên cạnh cười gượng, đi không được ở lại cũng không xong, tình thế khó xử, cuối cùng dứt khoát nán lại xem trò vui. (Tịch Ngữ: vãi cả ông chủ :v) Nếu không phải ông chủ đem vườn hoa cho Cổ Trạch Sâm mượn để cầu hôn, có lẽ anh đã sút ông ấy bay lâu rồi, dám phá hư chuyện tốt của anh.

Lâm Tâm Nguyệt thì đã sớm giả làm đà điểu trong lòng Cổ Trạch Sâm, Lâm Tâm Nguyệt bỗng phát hiện cô rất có duyên với họ nhà Đà điểu, thật ra cô rất muốn nắm cổ áo ông chủ nhà hàng ra sức lay lay, gào rít: Vì sao mỗi lần tôi và Sâm hôn nhau đều bị người khác nhìn thấy? Cắt ngang? Vì sao, vì sao ông chủ ngài sớm không đến muộn không đến lại đến ngay lúc người ta đang hôn? Vì sao? Vì sao...

Đáng tiếc nhiều năm được giáo dục thành thực nữ, Lâm Tâm Nguyệt không thể làm như vậy, đành nuốt lệ ngoan ngoan giả vờ xấu hổ giao lưu với đà điểu.

Ánh mắt Cổ Trạch Sâm thâm thúy như sao trên bầu trời đêm, chợt lóe sáng khiến người ta khó mà nghiêng cứu.

Lâm Tâm Nguyệt gào rít cùng giả làm đà điểu xong, phản ứng chậm nửa nhịp. Cô còn phải đi uống canh bác Thông nấu, liền lôi kéo người nào đó đang học ông anh trai Lâm Tâm Nguyệt toát khí lạnh, không thèm nhìn nụ cười trêu đùa của ông chủ. Mặc dù cô rất muốn hung tợn trừng ông, nhưng mà cô đang ở dưới mái hiên của người ta, phải nín hót thôi, nếu không ông ấy đối ý không cho cô tổ chức tiệc đính hôn thì làm sao đây?

Thật là xúi quẩy! Vì vậy cô vội vàng chạy đến nhà Cao Ngạn Bác, Cổ Trạch Sâm chỉ có thể bắt đắc dĩ theo sau cô.

Đến nhà Cao Ngạn Bác, Lâm Tâm Nguyệt rất được bác Thông chào đón, bác Thông thấy Lâm Tâm Nguyệt liền cười như hoa nở, hai đồng minh bị chia rẽ cuối cùng cũng tụ hợp, còn kích động hơn cả chuyện chinh phục xong Vạn Lý Trường Thành nữa. Cổ Trạch Sâm đứng bên cạnh đã sớm bị ghẻ lạnh.

Lâm Tâm Nguyệt ăn uống no đủ, liền hướng bác Thông làm nũng: “Bác Thông, bác đừng về Trung Sơn nhanh như vậy mà, chờ tham dự tiệc đính hôn của con và Sâm rồi về cũng được. Hơn nữa, bác đi rồi ai nấu canh cho con uống? Bác Thông bác đừng đi có được không?”

“Cái con bé này, cũng không phải bác Thông đi luôn không về nữa. Bác về chuẩn bị trước, chờ khi nào tụi con xác định ngày cưới, bác nhất định về uống rượu mừng của con.” Bác Thông từ ái nhìn Lâm Tâm Nguyệt, nhẹ vỗ vỗ tay cô: “Hơn nữa, con muốn uống anh cũng không khó. Đến Trung Sơn thăm bác, không phải có canh uống rồi sao?”

“Bác Thông, đây là bác nói nhá, sau này con với Sâm sẽ thường xuyên đến nhà bác ăn chực.”

“Ha ha được.”

Nhà họ Cao tràn ngập tiếng cười vui vẻ.

46. Chương 51: Tiệc Đính Hôn (3)

Nhìn hai người một lớn một nhỏ cấu kết với nhau làm chuyện xấu, Cao Ngạn Bác và Cổ Trạch Sâm bắt đắc dĩ lắc đầu cười. Thậm chí Cao Ngạn Bác còn hoài nghi không biết Lâm Tâm Nguyệt có phải con gái riêng thất lạc nhiều năm của ba mình hay không, nếu không vì sao mỗi lần thấy Lâm Tâm Nguyệt, ông liền đem con trai ruột là anh ghẻ lạnh không thèm để ý?

Sau khi ăn cơm xong, Lâm Tâm Nguyệt thỏa mãn xoa xoa bụng, ngồi trên sô pha, cảm thán: “Ăn ngon thật, tài nghệ nấu ăn của sếp Cao thật siêu quần, đương nhiên còn có canh làm đẹp của bác Thông nữa.” Nghe Lâm Tâm Nguyệt tán thưởng, bác Thông ngồi ở sô pha bên cạnh cười híp mắt.

Đương nhiên, Cao Ngạn Bác cũng không khiêm tốn thừa nhận: “Nếu tay nghề của tôi không tốt, làm sao tôi nuôi bạn trai của cô mập mập trắng trắng như vậy hả? Còn Lâm đại tiểu thư như cô ngày nào cũng tới chỗ của tôi ăn chực.”

“Ôi chao, nói vậy công lao của anh thật không nhỏ nha.” Cổ Trạch Sâm ôm Lâm Tâm Nguyệt lười biếng nhún mày nhẹ giọng cười.

“Đương nhiên.” Cao Ngạn Bác kiêu ngạo đáp. Mà bác Thông đang cúi đầu suy nghĩ đột nhiên ngẩng đầu lo lắng nói: “À, đồ của ba còn chưa có thu dọn xong, ba phải nhanh đi thu dọn mới được.” Bác Thông vội vàng trở về phòng thu dọn đồ đạc.

“Ba, không cần gấp vậy đâu, từ từ cũng được mà, còn có bọn con phụ ba một tay.” Cao Ngạn Bác lo lắng kéo bác Thông ngồi xuống.

“Phải đó, bác Thông, còn có con và Sâm nữa.”

“Thế nhưng ngày mai bác phải về Trung Sơn, quà tặng và đồ của bác còn chưa thu dọn xong, còn có mấy thứ Tâm Nguyệt mua cho bác, viết khúc mà Tiểu Nhu mua nữa.”

“Được được được, tụi con biết rồi, bây giờ ba vô phòng tắm trước đi, mọi chuyện cứ để tụi con làm cho. Chúng con đảm bảo sau khi ba tắm xong, mọi thứ đều được thu xếp gọn gàng, mau đi đi, con lấy quần áo cho ba.” Cao Ngạn Bác lo lắng dụ dỗ đưa bác Thông vào phòng tắm.

“Vây em ngồi đây chờ một chút, anh đi giúp bác Thông lấy đồ ra đây.” Cổ Trạch Sâm cười nói.

“Ừ.”

Cổ Trạch Sâm và Cao Ngạn Bác đem quần áo, viết khúc, thuốc bổ,... của bác Thông mang ra hết.

“Ây, nếu trong khi chờ đợi có thể uống cà phê càng hoàn hảo.” Lâm Tâm Nguyệt cũng tiến lên giúp đỡ, mắt ngập nước đầy hi vọng nhìn chằm chằm Cổ Trạch Sâm, mắt chớp chớp rất đáng yêu.

“Được rồi, anh đi pha cho em.” Cổ Trạch Sâm thấy ánh mắt gửi lời yêu thương giống như lăm nũng nói ‘em biết ngay chỉ có anh đối xử với em tốt nhất’.

“Tôi nói Sâm, cậu đừng có cưng chiều cô ấy như vậy, nếu tiếp tục e là sau này cô ấy sẽ coi trời bằng vung mất.”

“Vợ chính là để yêu thương mà!” Cổ Trạch Sâm hạnh phúc nhìn Lâm Tâm Nguyệt nói.

“Nghe chưa? Vợ chính là để yêu thương!” Lâm Tâm Nguyệt hướng Cao Ngạn Bác nhướn nhướn mày, bộ dạng đắc chí gật đầu: “Nếu anh cảm thấy hâm mộ thì kiếm một người để cưng chiều đi, lấy điều kiện của nhất định sẽ có nhiều người đăng kí.”

“Tôi không có rãnh rỗi như hai người.”

Lâm Tâm Nguyệt nhảy bèn nhìn viết khúc đang được Cao Ngạn Bác sắp xếp lại, hai mắt vòng vo, tròng mắt lập lòe ánh sáng tò mò hỏi: “Sếp Cao, viết khúc này ai mua vậy?” Đương nhiên, Lâm Tâm Nguyệt biết ai mua, cô còn biết cả quá trình nhưng cô muốn trêu chọc người nào đó, thuận tiện làm bà mai.

“Là Tiểu Nhu.” Cao Ngạn Bác cúi đầu lo kiểm tra mấy đĩa viết khúc không có nhìn thấy ánh mắt nhiều chuyện kiêu bà ma của Lâm Tâm Nguyệt, ánh sáng xanh trong mắt càng sáng hơn, Cổ Trạch Sâm đồng tình nhìn Cao Ngạn Bác, cuối cùng anh cũng hiểu rõ mục đích của bạn gái mình, đương nhiên anh rất tình nguyện phối hợp với cô, Cổ Trạch Sâm dung túng nhìn Lâm Tâm Nguyệt, tiếp tục xem bản thân như nền.

“Ồ, Tiểu Nhu đúng là rất quan tâm bác Thông, mấy bản viết khúc khó tìm cô ấy cũng kiếm ra được, chút tình cảm này thật là khó được.” Lâm Tâm Nguyệt sâu xa nói: “Nghe nói hôm nay anh còn giúp chú hai của Tiểu Nhu bắt trộm, còn giúp ông ta giám định đồ cổ?”

“Chỉ là đúng lúc đưa cô ấy về gặp phải nên giúp một tay thôi.”

“Ồ, chỉ là đúng lúc, đúng lúc gặp Tiểu Nhu, thuận tiện cho để cho cô ấy đi nhờ xe, thuận tiện đưa cô ấy đi một đoạn, sau đó thuận tiện phá một vụ án đặc biệt, không những bắt được tội phạm mà còn giám định được đồ cổ, sếp Cao đúng là thuận tiện.” Lâm Tâm Nguyệt có ý đề cao giọng khoa trương nói.

“Tôi còn thuận tiện để một cô gái tò mò nhiều chuyện đến nhà ăn chục cơm.” Về mặt ‘tôi phục cô luôn rồi’ của Cao Ngạn Bác nhìn về phía cô, sau đó lại hăng hăng trừng cái tên nổi giáo cho giặc, nếu hiện tại anh không nghe ra hàm ý sâu xa trong lời nói của Lâm Tâm Nguyệt, anh cũng không cần làm chuyên gia xét nghiệm nữa.

“Anh thấy nếu em nói tiếp, người nào đó sẽ thẹn quá hóa giận xách em quăng ra khỏi cửa á, chúng ta đang ở dưới mái hiên của người ta, em nên biết, ‘thuận tiện’ không thể tùy tiện nói đâu.” Cổ Trạch Sâm cười rất vô tội, bắt đắc dĩ nói với Lâm Tâm Nguyệt.

“Hiểu rõ.” Lâm Tâm Nguyệt làm bộ dạng ‘bé ngoan’ nghiêm túc gật đầu.

Hai người các người câu kết nhau làm chuyện xấu không có tư cách nói như vậy, cái gì đang ở dưới mái hiên người ta, không thể nói năng tùy tiện? Đừng có mỗi lần nói xong rồi giả bộ đứng đắn nhận tội. Khóe miệng Cao Ngạn Bác giật giật khóe miệng, hiếm khi ở trong lòng gào thét, quả nhiên không thể nhờ cậy vào hai cái người e sợ thiên hạ không loạn nói chuyện tốt.

“Nhưng mà tôi thật sự xót lòng thay chú ba của Tiểu Nhu. Bỏ ra mấy trăm, mấy chục ngàn mua đồ cổ cuối cùng lại là đồ giả, tôi nghĩ tối nay chú ba của cô ấy nhất định sẽ mất ngủ.” Lâm Tâm Nguyệt thừa nhận cô có chút hả hê.

“Nhưng mà không hiểu được vì sao lâu như vậy mà ông ta vẫn không nhận ra.” Cổ Trạch Sâm thuần túy hiểu kì.

“Cái này cũng khó trách, ngày nay công nghệ sản xuất đồ giả rất tinh vi, khó phân biệt được thật giả. Thậm chí còn có thể lấy một mảnh đồ cổ thật dính lên đồ cổ dỏm, là có thể làm giống như thật. Cậu nói có lợi hại hay không?” Cao Ngạn Bác vừa cảm khái vừa quơ tay múa chân miêu tả.

“Kì thật, em rất muốn cạy đầu của anh ra để xem bên trong đó chứa những gì, sao cái gì anh cũng biết hết vậy, ngay cả đồ cổ anh cũng hiểu.” Cổ Trạch Sâm phát biểu, Lâm Tâm Nguyệt ở bên cạnh gật đầu phụ họa, động tác xấn tay áo của hai người cũng không chậm.

“Cũng giống như của mọi người thôi, chỉ có điều nó lớn một tí.” Cao Ngạn Bác cười đùa.

“Thật vậy à?”

“Của các người cũng không nhỏ.”

“Ha ha...”

“Oa, mọi người có cần thu dọn nhanh như vậy không, bác còn định tắm nhanh để ra giúp mọi người.” Bác Thông đã tắm xong, thay bộ đồ ngủ cười ha hả đi ra, ngạc nhiên nhìn mọi thứ được thu xếp gọn gàng.

“Bọn con có ba người cho nên làm nhanh là phải rồi, hơn nữa đồ của ba cũng không có nhiều.”

Bác Thông cười híp mắt, ngồi xuống cầm một đĩa việt khúc lên: “Ngay cả cái này Tiểu Nhu cũng tìm ra, đúng là có bản lĩnh.” Nếu có cô con dâu như vậy thì tốt rồi: “Con bé đối với bác tốt như vậy, không biết làm gì báo đáp cho người ta đây?”

“Vậy lấy thân báo đáp đi.” Mắt Cổ Trạch Sâm lóe lên tia sáng tinh nghịch, không nói thì thôi, vừa mở miệng liền khiến người ta kinh hồn, lại còn bắn trúng mục tiêu. Không chỉ có cha con Cao Ngạn Bác bị dọa đến mức trơ mắt nhìn chằm chằm anh, ngay cả Lâm Tâm Nguyệt suýt chút nữa cũng bị sặc.

“Con không phải nói bác, con nói con trai bác đó. Con trai bác là người đàn ông tốt, Tiểu Nhu lại là cô gái tốt, không phải rất xứng đôi hay sao?” Bác Thông và Cao Ngạn Bác đều thở phào một hơi, làm ơn đi về sau cậu nên nói rõ ràng cho chúng tôi nhờ! Lâm Tâm Nguyệt lại cảm thấy bạn trai nhà mình rất đáng yêu.

“Sâm nói không sai, anh cũng thấy Tiểu Nhu đối với bác Thông rất tốt, không ngại cực khổ đi tìm việt khúc cho bác Thông, nếu sếp Cao và Tiểu Nhu ở chung không lo cô ấy ghét bỏ bác Thông, hơn nữa cô ấy đối với người nhà cũng rất tốt. Biết lo cho gia đình, anh cũng không lo lắng sau này kết hôn cô ấy chỉ biết làm việc. Tóm lại hai người rất xứng đôi, sao anh không thử một lần xem sao.”

“Đúng đó, đúng đó.” Đối với lời nói của Cổ Trạch Sâm và Lâm Tâm Nguyệt bác Thông rất nhiệt tình tán thành, híp mắt chờ mong nhìn con trai mình. Nhưng rõ ràng sếp Cao của chúng ta rất không phối hợp, không thèm ngó ánh mắt chờ mong của bác Thông: “Tôi nói, hai người mới là một cặp xứng đôi, kẻ xướng người họa rất là ăn nhịp với nhau. Ngày nào đó các người không muốn làm pháp chứng, pháp y nữa thì cứ việc đi hát đôi đi, nhất định sẽ rất vang dội.”

“Phải ha, nếu rảnh chúng tôi cũng thử một phen.” Lâm Tâm Nguyệt đem quần áo bỏ vào vali, tựa vào Cổ Trạch Sâm nghiêm túc nói.

“Hai người nói nhiều thật đó, không phải lúc này cậu nói pha cà phê sao? Sao còn chưa pha xong, nhanh đi rót ra uống đi, ba, ba có muốn uống cà phê không?” Cao Ngạn Bác hỏi bác Thông.

“Bác Thông nào có muốn uống cà phê, bác ấy chờ uống trà con dâu.” Cổ Trạch Sâm không hề có ý tốt nhìn Cao Ngạn Bác nói, sau đó đứng dậy đi rót cà phê. Bác Thông gờ ngón tay cái với Cổ Trạch Sâm bật cười ha ha, đồng ý. Lâm Tâm Nguyệt cũng bội phục gờ ngón cái với Cổ Trạch Sâm, thật thẳng thắn.

Cao Ngạn Bác chiến đấu một mình chỉ có thể trừng mắt nhìn Cổ Trạch Sâm, Lâm Tâm Nguyệt cũng may mắn nhận được ánh mắt như dao lam, nhìn ba người cùng một giuộc cười khổ: “Đúng là tác giả, cái gì cũng

có thể biên soạn được.” Nhìn người khác bị kinh ngạc, đặc biệt là bạn bè của mình, thật là sướng khoái, Lâm Tâm Nguyệt nhào lộn trên sô pha không nhịn được cười trộm.

Bác Thông ngồi bên cạnh nhìn đông hồ lẩm bẩm một mình, tựa như đang chờ ai đó.

Lúc này, chuông cửa vang lên, bác Thông liền cười ha ha nhanh chóng đi mở cửa, thấy Lương Tiểu Nhu liền cười híp mắt, nhiệt tình bắt chuyện.

Lâm Tâm Nguyệt thấy Lương Tiểu Nhu liền xit lại gần Cao Ngạn Bác cười đến diêm dúa: “Xem ra bác Thông đúng là hiểu biết anh, biết anh chắc chắn sẽ không chủ động ra trận, cho nên giúp anh một tay, cố lên đồng chí, ha ha!”

Cao Ngạn Bác không chút khách sao thưởng cho cô cái lườm sắc lẻm, Lâm Tâm Nguyệt hoàn toàn phớt lờ cười nhả nhận chào hỏi Lương Tiểu Nhu.

“Tâm Nguyệt, sắp Cao.” Lương Tiểu Nhu chào hỏi với Lâm Tâm Nguyệt và Cao Ngạn Bác, sau đó ngưỡng ngưỡng xin lỗi bác Thông: “Bác Thông, thật xin lỗi, hơn tám giờ rưỡi mới tới. Vì đường bị kẹt xe, nên con mới tới trễ làm lỡ thời gian nghỉ ngơi của bác.”

“Không có, không có, thằng Bác với Tâm Nguyệt, Sâm mới giúp bác thu dọn đồ đạc xong.”

“Tối trễ cũng không sao. Chỉ cần cô đến, bác Thông liền rất vui vẻ, đúng không, bác Thông?”

“Phải á.”

“Nè, anh thấy chưa? Ba anh đang giúp anh nói tơ hồng đó.” Cổ Trạch Sâm thu dọn cà phê đi ra, cúi người nhỏ giọng với Cao Ngạn Bác, để cà phê xuống tự nhiên chào hỏi Lương Tiểu Nhu.

Cao Ngạn Bác còn chưa nói gì đã bị bác Thông lôi kéo ép ngồi xuống chung với Lương Tiểu Nhu. Lâm Tâm Nguyệt đứng dậy ngồi chung với bác Thông, Cổ Trạch Sâm đi tới ngồi xuống tay vịn của sô pha, đúng lúc để nàng dựa vào.

“Đúng rồi. Tâm Nguyệt, chuyện đính hôn của các người chuẩn bị ra sao rồi?” Lương Tiểu Nhu quan tâm hỏi.

Lâm Tâm Nguyệt dựa vào người Cổ Trạch Sâm, hai người liếc mắt nhìn nhau đầy hạnh phúc: “Bọn tôi đã tìm được chỗ đãi tiệc đính hôn rồi, trang trí cũng gần xong. Bởi vì chỗ này gắn liền với nhà hàng, chúng tôi đặt trọn gói ở nhà hàng luôn, đồ ăn và rượu thì do nhà hàng cung cấp, bởi vì không muốn tổ chức long trọng, khách mời đều là bạn bè, thân thích. Hơn nữa, danh sách khách mời cũng đã có, về phần lễ phục, ngày mai chúng tôi định đi thử, thời gian đính hôn cũng đã bàn bạc với ông nội, định là trong tuần sau, hai ngày nữa sẽ đem thiệp mời phát.”

“Vậy à. Các người kết hôn xong sẽ sống ở đâu? Sau này về ở chung với ông nội cô à?” Lương Tiểu Nhu nhắc tới chuyện nhà ở, ánh mắt Cổ Trạch Sâm nhanh chóng lóe tinh quang.

“Không có. Vì sau khi bọn tôi đính hôn xong, ông nội sẽ về Mỹ, nên tôi và Sâm không có dự định qua đó ở. Bọn tôi định tìm mua một căn hộ cho riêng mình, nhưng vẫn chưa tìm được.”

“Cô muốn căn hộ như thế nào?” Lương Tiểu Nhu vừa hỏi, ánh mắt Cổ Trạch Sâm liền lóe sáng, hai tai dựng thẳng, ánh mắt cảm ơn nhìn Lương Tiểu Nhu.

“Ừm, nếu là một căn hộ có ba phòng thì tuyệt rồi. Tốt nhất là có một ban công, tôi có thể bày bàn ghế, hoa cỏ...” Lâm Tâm Nguyệt đang hình dung ra ngôi nhà ấm áp hạnh phúc của mình, khéo mắt liếc thấy ánh mắt khinh bỉ của Cao Ngạn Bác, cô nhếch môi cười khiêu khích nói: “Đương nhiên, nếu có thể ở gần nhà sếp Cao thì càng tốt, hàng ngày chúng tôi có thể đến ăn chực, thậm chí còn được uống canh làm đẹp của bác Thông nữa.” Dám khinh bỉ gia đình nhỏ ấm cúng của tôi, tôi liền ăn cho anh nghèo mặc luôn, nhưng Lâm Tâm Nguyệt lại quên người nói vô ý, người nghe cố tình.

“Như vậy sao, hình như cũng không tệ, tôi chúc mừng hai người trước, khi nào có thiệp mời đừng có quên tôi.”

“Tuyệt đối không thiếu cô.”

“À. Thiếu chút nữa quên mất.” Lương Tiểu Nhu nhớ tới mục đích đến đây của mình, lập tức lấy quà tặng ra giới thiệu cho bác Thông. Ai ngờ Cao Ngạn Bác cũng mua cái giống của cô y đúc, bác Thông vui sướng khoe khoang với Tiểu Nhu, nói rằng hai người có tâm linh tương thông, ngay cả Lâm Tâm Nguyệt và Cao Ngạn Bác cũng phải cảm thán bọn họ đúng là có duyên phận.

Sau đó, bác Thông thần bí lấy một quyển sổ ghi chép đưa cho Lương Tiểu Nhu: “Tiểu Nhu, đây là bản ghi chép về cách nấu canh, không phải con nói rất thích nấu canh giải nhiệt sao? Bác đi Trung Sơn không thể thường nấu canh cho con uống được, cho nên viết ra để cho con từ từ học.”

“Cám ơn, bác Thông.”

“Không cần khách sao, thằng Bác cũng rất thích canh Xuyên Khung Bạch Chỉ Ngao Đầu Cá, nếu con có nấu thì thêm phần cho nó là được.”

“Đúng đó, Tiểu Nhu, bác Thông đối với cô thật tốt, còn đặc biệt đem sách nấu canh gia truyền của nhà họ Cao cho cô, khi nào rảnh cô nhớ nấu cho sếp Cao uống.” Lâm Tâm Nguyệt ngồi bên cạnh ồn ào, còn nhấn mạnh từ ‘nhà họ Cao’ nữa.

Nếu Lương Tiểu Nhu còn không hiểu ý tứ của bác Thông, cô khỏi cần làm nữ thanh tra nữa. Biết rõ ý của bác Thông, về mặt Lương Tiểu Nhu có chút xấu hổ, đứng ngồi không yên, trong lòng lại có chút mong chờ, ngay cả cô cũng không biết mình đang móng chờ cái gì.

“Ba, đừng có làm phiền người ta.” Cao Ngạn Bác hoàn toàn bó tay với cha mình, bị ông nói như vậy có chút không tự nhiên.

“Nhưng ba không có ở đây, ai nấu canh cho con uống, ba đành nhờ Tiểu Nhu thôi.” Bác Thông cười đến vô tội.

“Đúng đó, chẳng lẽ anh trông mong em sẽ nấu canh cho anh sao?”

“Ôi chao, đừng có nhìn em, thời gian này em với Sâm bận lo chuyện cưới hỏi rồi. Lấy đâu ra thời gian nấu canh cho anh, cho dù có nấu cũng không có phần của anh đâu.” Lâm Tâm Nguyệt nhún vai, bày tỏ vẻ có lòng lại không có sức.

“Phải rồi, cuối cùng vẫn phải làm phiền Tiểu Nhu.”

“Dạ.”

Dưới sự hướng dẫn của bác Thông ‘cáo già’, chuyện nấu canh chính thức chấm dứt, mọi phản đối đều không có hiệu lực.

Sau đó, bác Thông dẫn Lâm Tâm Nguyệt và Cổ Trạch Sâm đi bàn bạc kế hoạch cưới con dâu, đem phòng khách nhường lại cho Cao Ngạn Bác và Lương Tiểu Nhu.

Đáng tiếc, bây giờ bọn họ hoa rơi có ý, nước chảy vô tình. Đám người bác Thông coi như là uống tâm phí sức, nhưng chuyện sau này ai mà đoán trước được.

Một cô gái mặc lễ phục hồng nhạt đứng trước kính, lễ phục ôm sát vòng eo thon thả của cô, phác họa đường cong mê người, trên lễ phục điểm xuyết hoa văn càng tôn lên vẻ đẹp tao nhã của cô. Tóc dài đen nhanh được búi lên, để rơi vài sợi theo cổ mảnh khảnh, rũ trước ngực, trước trán.

Mái tóc rũ xuống, da trắng như tuyết, dưới ánh đèn hiện ra màu sắc ấm áp. Trang điểm nhàn nhạt, lớp lông mi chậm rãi giơ lên, đôi mắt sáng chói như châu ngọc, đôi môi ngọt ngào màu anh đào, hơi vênh lên, cảm giác hạnh phúc vờn quanh người cô.

Cổ Trạch Sâm mở cửa nhìn thấy hình đẹp xinh đẹp động lòng người này, trong mắt hiện lên kinh diễm, con người thâm thúy tràn ngập bóng dáng Lâm Tâm Nguyệt, đi lên phía trước ôm cô từ phía sau — Người phụ nữ anh yêu nhất ở kiếp này.

“Hôm nay, em thật đẹp! Đẹp đến nỗi anh không nỡ để em ra ngoài.” Cổ Trạch Sâm hôn nhẹ mái tóc cô, đầu tựa ở bả vai cô, có chút trẻ con nói.

“Thật sao.” Lâm Tâm Nguyệt cười đến sáng lạn, hạnh phúc trong đáy mắt càng nồng hơn. Ai mà không thích nghe lời khen ngợi, nhất là lời khen của người đàn ông mình yêu, càng khiến bản thân thấy hài lòng hơn.

Lâm Tâm Nguyệt nhìn cô gái trong gương, bản thân cũng thấy có chút kinh diễm, huống chi là Cổ Trạch Sâm. Quả nhiên, trên thế giới này không có phụ nữ xấu, chỉ có phụ nữ không biết làm đẹp. Gương mặt cô vốn dĩ đã xinh xắn, được thợ trang điểm sẵn sóc tỉ mỉ, lại càng toát ra nét đẹp hút hồn, dáng người cao gầy, sửa sang lại quần áo, Lâm Tâm Nguyệt cảm thấy may mắn về việc di truyền chiều cao của nhà họ Lâm, nhớ kiếp trước, chiều cao luôn là nỗi đau thầm kín của cô, vóc người 1m60 đứng trong đám đông căn bản không nhìn thấy luôn. May mắn, người nhà họ Lâm đều cao, bây giờ Lâm Tâm Nguyệt cao hơn 1m70, kết hợp với giày cao gót đứng chung với Cổ Trạch Sâm liền giống như Kim Đồng Ngọc Nữ.

Lâm Tâm Nguyệt dựa vào lòng Cổ Trạch Sâm, nhìn người đàn ông ôm mình, cố gắng làm nhiều thứ vì mình, toàn tâm toàn ý chỉ yêu mình cô, Lâm Tâm Nguyệt thấy bản thân rất may mắn, rất hạnh phúc.

Nhớ lại chuyện mấy ngày hôm trước, Lâm Tâm Nguyệt liền không nhịn được cảm thấy ngọt ngào.

Hồi ức.

Mấy ngày trước, Cổ Trạch Sâm thần bí gọi cô đến nhà Cao Ngạn Bác.

Lâm Tâm Nguyệt nhấn chuông một hồi lại không thấy ai mở cửa, đang định gọi điện cho Cổ Trạch Sâm thì hai mắt bất ngờ bị người che lại, Lâm Tâm Nguyệt đột ngột bị rơi vào bóng tối, trong đầu lóe lên vô số phác họa về những tên trộm to gan, thậm chí còn có mười đại cực hình thời Mãn Thanh cũng tưởng tượng ra.

“Tâm Nguyệt, là anh.” Giọng nói ấm áp quen thuộc của Cổ Trạch Sâm vang lên từ sau lưng, nhưng đôi tay che mắt cô vẫn không buông xuống.

“Em bị anh hù sợ muốn chết.” Nghe thấy tiếng nói quen thuộc, Lâm Tâm Nguyệt liền thở phào, trong lòng lại có chút tiếc nuối: “Anh buông tay, em không thấy gì hết.”

“Đừng gấp, anh dẫn em đi xem cái này.”

“Xem cái gì? Anh lại cho em xem kinh hỉ nữa à?” Lâm Tâm Nguyệt tò mò hỏi, trong lòng lại có chút mong chờ đối với thứ mà Cổ Trạch Sâm muốn cho cô xem.

“Đến rồi sẽ biết, nhưng hiện tại em phải nhắm mắt lại.”

“Nhắm mắt?”

“Tốt, bây giờ nghe theo sự hướng dẫn của anh.” Cổ Trạch Sâm buông tay ra, thấy Lâm Tâm Nguyệt vẫn ngoan ngoãn nhắm hai mắt, lấy tay ôm hông nàng, tay kia cầm cánh tay Lâm Tâm Nguyệt dẫn cô đi: “Chúng ta bắt đầu đi. Đầu tiên, chúng ta đi về phía trước. Sau đó, bước lên cầu thang, cẩn thận nha, từ từ đi thôi.”

Cổ Trạch Sâm dẫn Lâm Tâm Nguyệt lên một tầng, đem tay cô đặt lên tay nắm cửa: “Bây giờ mở nó ra, sau đó rồi mở mắt.”

Lâm Tâm Nguyệt xoay chốt cửa, đẩy cửa vào, cõi lòng đầy mong đợi mở mắt ra, trước mắt không hề có màu sắc rực rỡ, không có đồ dùng quen thuộc trong nhà, cũng không có vật ình mong đợi, chỉ có một căn phòng trống trải trắng xóa.

Tế bào não của Lâm Tâm Nguyệt chưa kịp chuyển động, nháy mắt mấy cái xác định mình không có nhìn lầm, nghi hoặc quay đầu nhìn Cổ Trạch Sâm.

“Đi theo anh.” Cổ Trạch Sâm không giải thích nghi hoặc của nàng, trái lại dẫn cô đi ra ngoài ban công: “Thế nào?”

Trước mặt Lâm Tâm Nguyệt là một khoảng ban công rất rộng, phía trên ban công là một mái hiên nhỏ, trên mặt đất đều là ván lót bằng gỗ, trong ban công còn có một ít hoa cỏ được chăm sóc, nhìn ra được chủ nhân của chúng nó rất yêu thích chúng nó, cả ban công này mang đến cảm giác nhàn nhã, thanh tao. Lâm Tâm Nguyệt vừa nhìn liền yêu thích nơi này: “Vì sao anh dẫn em đến chỗ này?”

“Em còn nhớ những chuyện em nói với Tiểu Nhu không? Về phòng ở em thích...”

(Tốt nhất là có một ban công lớn, có thể bày bàn ghế ngoài trời, còn có thể trồng các loại hoa cỏ, ngồi chơi cờ...”

Lâm Tâm Nguyệt nhớ lại câu nói kia, kinh ngạc nhìn Cổ Trạch Sâm, ánh mắt hơi đỏ lên: “Anh còn nhớ?”

“Chỉ cần là lời em nói, anh đều nhớ rõ.” Cổ Trạch Sâm cầm tay Lâm Tâm Nguyệt: “Anh còn nhớ rõ em nói muốn tìm một căn nhà gần anh Bác một chút, như vậy mỗi ngày chúng ta đều có thể đến nhà anh ấy ăn tiệc. Cho nên anh nhờ bạn anh hỏi thăm xem gần đây có căn nhà nào giống như vậy hay không? Thế nhưng không có một chút tin tức gì hết, muốn tạo cho em một chút kinh phí cũng không được. Cho đến hôm nay, có người bạn gọi điện báo cho anh biết, lầu trên có một phòng có ban công lớn, hơn nữa họ còn muốn bán căn nhà này. Nhưng mà, giá cả hơi mắc một chút, nên anh mới đến đây xem trước, vừa thấy ban công anh liền biết em sẽ thích. Vì vậy, anh mới gọi em đến xem xét, có thích không?”

“Thích?” Lâm Tâm Nguyệt không ngờ chỉ một câu nói vô tâm, Cổ Trạch Sâm lại nghiêm túc nhớ kỹ trong lòng.

“Nhưng, nếu mua căn nhà này, anh sẽ biến thành thằng nghe rót mồng toi. Đến lúc đó, chúng ta thật sự ngày ngày đến nhà anh Bác ăn tiệc rồi.”

“Được. Mỗi ngày chúng ta đều đến nhà sếp Cao ăn tiệc, ăn cho anh ta nghèo luôn!” Lâm Tâm Nguyệt xít vào lòng Cổ Trạch Sâm.

“Được. Ăn cho anh ấy nghèo luôn.” Cổ Trạch Sâm ôm Lâm Tâm Nguyệt cười nói.

Trong ban công ấm áp, hai người ôm lấy nhau, cả hai chìm đắm trong mùi vị hạnh phúc, trong lòng bọn họ đều tràn ngập hạnh phúc.

Kết thúc hồi ức.

Lâm Tâm Nguyệt nghĩ lại, cô cảm thấy gặp được anh, chính là chuyện rất hạnh phúc.

“Nghĩ cái gì mà vui vẻ như vậy?”

“Em nghĩ ở cùng anh là một điều hạnh phúc!”

Người bên ngoài đang hồi thúc, Cổ Trạch Sâm vươn tay đối với Lâm Tâm Nguyệt nói: “Chúng ta đi thôi.”

“Được.” Lâm Tâm Nguyệt nhẹ nhàng đặt tay lên.

Đôi Kim Đồng – Ngọc Nữ xuất hiện, hội trường vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt.

Ngày hôm nay, là ngày chúng ta đính hôn. Ngày khởi đầu hạnh phúc của chúng ta!

Tiệc đính hôn không có rình rang, nhưng người đến đều thật lòng chúc phúc cho bọn họ.

Sau khi ông nội Lâm chính thức tuyên bố họ trở thành vị hôn phu, hôn thê của nhau; Cổ Trạch Sâm hôn Lâm Tâm Nguyệt, mọi người ở chỗ này sẽ vĩnh viễn nhớ mãi giây phút này. Đây là cặp vợ chồng hạnh phúc!

Có thể gặp được anh/em là hạnh phúc lớn nhất trong đời này của anh/em. Lâm Tâm Nguyệt và Cổ Trạch Sâm đều nhìn thấy hạnh phúc trong mắt đối phương.

Trong không khí tràn ngập hạnh phúc, lòng mỗi người đều tràn ngập vui sướng, mười ngón tay lồng vào nhau, cùng đi đến già.

47. Chương 52: Ngoại Truyện...

Edit: Tịch Ngữ

Sau khi đính hôn xong, Lâm Tâm Nguyệt và Cổ Trạch Sâm vẫn dính nhau như sơn, nồng nàn ngọt ngào. Ngọt đến không thể ngọt hơn được nữa, đương nhiên mọi người đều nhìn thấy. Trên thực tế, Cổ Trạch Sâm có cảm giác đau lòng và khổ thân. Anh vốn nghĩ rằng sau khi đính hôn là có thể đem vợ yêu rước về nhà, sống cuộc sống hạnh phúc đẹp đẽ của chính mình, không ngờ ngày ấy còn xa xôi.

Sau khi đính hôn, mọi chuyện vẫn không thay đổi. Mỗi ngày anh vẫn đưa đón Lâm Tâm Nguyệt đúng giờ, ngày nào cũng phòng không gối chiếu, chỗ tốt là Lâm Tâm Nguyệt bị gắn mác ‘vợ chưa cưới của bác sĩ Cổ’. Mặc dù, anh hi vọng có thể đem danh hiệu ‘bà Cổ’ gắn lên người cô hơn. Nhưng, anh trai và anh nuôi của người ta canh chừng quá nghiêm ngặt, một khe hở cũng không có.

Bác sĩ Cổ của chúng ta quyết định cố gắng phấn đấu, liền ra sức trực đêm đẩy nhanh tốc độ. Thề nhất định phải đem nhà mới sửa sang lại trong thời gian ngắn nhất. Diệt sạch những kẻ không có lòng tốt chỉ muốn cản trở không cho anh và Lâm Tâm Nguyệt có thể giới hai người. Khi Cổ Trạch Sâm nghe tin Nam Cung Phong và Lâm Nhã Nguyệt phải về Mỹ một chuyến, lập tức cười to ba tiếng, đang định giết lợn đốt pháo ăn mừng. Nhưng Lâm Nhã Nguyệt lại tặng một câu ‘Muốn kết hôn có thể, muốn kết hôn với em gái của tôi cũng không thành vấn đề, muốn ở chung một nhà có thể bàn bạc, nhưng...chờ tôi về rồi hãy quyết định.’ Nhiệt huyết trong người Cổ Trạch Sâm đang sôi sục, nhất thời bị chậu nước lạnh tạt tắt ngấm. Cả người giống như bong bóng xì hơi. Lâm Tâm Nguyệt biết anh trai mình chơi xấu chồng chưa cưới của mình, cô chỉ lắc đầu thở dài, bất đắc dĩ vỗ vai an ủi anh.

Để an ủi tâm linh yếu ớt của chồng chưa cưới nhà mình, sau khi tan sở Lâm Tâm Nguyệt liền đi cùng Cổ Trạch Sâm câu lạc bộ đánh quần vợt với anh, để cho anh trút hết oán giận.

Nhìn bộ đồ thể thao của Lâm Tâm Nguyệt cũng có hình có dạng, Cổ Trạch Sâm cười nói: “Em cùng đánh với anh à?”

“Đương nhiên, em đã nói sẽ hầu anh tối cùng mà, cũng không thể bỏ anh tự chơi một mình chứ.” Lâm Tâm Nguyệt đứng phắt tay trong sân quần vợt, miệng cười tươi rói.

“Em biết đánh sao?” Cổ Trạch Sâm quan sát cô một lượt, không phải là anh nghi ngờ năng lực của vợ chưa cưới của mình, vấn đề là một người ngay cả câu lạc bộ cũng không tới nói chi tới chuyện biết đánh quần vợt, Cổ Trạch Sâm không khỏi hoài nghi chẳng lẽ vì lười nên mới không đến câu lạc bộ tập thể dục chứ? (N: anh sáng mắt rồi đó :))

Ê! Ê! Ánh mắt nghi ngờ kia của anh là sao vậy? Dù bình thường cô có chút lười biếng, nhưng không có nghĩa là cô không biết chơi bóng, Lâm Tâm Nguyệt cuối cùng cũng bùng nổ, lập tức lộ ra nụ cười tự tin: “Muốn biết có phải hay không? Thử đánh một trận rồi sẽ biết thôi.” Xem ra nếu không đánh cho anh tan tác tả tơi, để coi anh còn dám hoài nghi em nữa hay không.

“Được.”

Hai người đều không ai chịu thua ai, hai người người tới ta cản, không ai chịu nhường ai, khó trách hai người bọn họ có thể đến được với nhau. Kỹ thuật của Lâm Tâm Nguyệt quả nhiên không tệ, đáng tiếc thể lực không đủ, cuối cùng thân thể không chịu nổi, đầu đổ đầy mồ hôi, nhưng tính tình của cô rất cố chấp, lại không muốn chịu thua nên cố sống cố chết chống đỡ.

Đương nhiên, Cổ Trạch Sâm đã chú ý tới cảm xúc của Lâm Tâm Nguyệt, lập tức đem khăn chụp lại, bước nhanh tới bên cạnh đỡ lấy cô, đau lòng nói: “Đừng đánh, chúng ta ra ngoài nghỉ ngơi một chút đi.”

“Đừng đánh sao?” Cả người Lâm Tâm Nguyệt đều dựa vào Cổ Trạch Sâm, thở hổn hển.

“Ừ.” Cổ Trạch Sâm đỡ Lâm Tâm Nguyệt, đi ra ghế bên ngoài ngồi nghỉ ngơi, đem nắp chai nước mở ra đưa cho cô, giúp cô vén mấy sợi tóc xốc xếch lên, bản thân cũng ngồi xuống bên cạnh Lâm Tâm Nguyệt, giúp cô thông khí, dạy dỗ: “Đây là hậu quả do bình thường em không chịu vận động, biết rõ chính mình mệt mỏi mà vẫn cố gắng chống đỡ.” Cổ Trạch Sâm thấy bộ dạng cúi đầu chịu dạy dỗ của Lâm Tâm Nguyệt, giọng nói mới dần dịu xuống, kí nhẹ vào trán cô: “Nếu như có chuyện, anh coi em làm sao bây giờ?”

Lâm Tâm Nguyệt biết mình làm sai, Cổ Trạch Sâm dạy dỗ như vậy cũng vì lo lắng cho cô. Thấy giọng điệu Cổ Trạch Sâm dịu xuống, liền biết anh hết tức giận rồi, tiến tới, ôm cánh tay anh, nghiêng đầu làm nũng: “Em biết rồi, lần sau em không dám làm như vậy được...”

“Còn có lần sau nữa à?” Cổ Trạch Sâm nhíu mày.

“Không có lần sau!!” Thái độ Lâm Tâm Nguyệt lập tức nghiêm túc.

“Như vậy thì từ ngày hôm nay, mỗi ngày em phải đi theo anh rèn luyện thân thể.” Nhìn đầu lông mày của Lâm Tâm Nguyệt xoắn lại, vẻ mặt đáng thương nhìn anh, Cổ Trạch Sâm càng cười rạng rỡ lên, câu tiếp theo càng đem hi vọng của cô phá tan tành: “Không được lười biếng, không được cò kè mặc cả.”

“Ôi, không phải chứ?!!” Cả người Lâm Tâm Nguyệt nằm yên trong lòng Cổ Trạch Sâm, đừng mà!!! Máy tính của cô, tiểu thuyết của cô, game của cô, thật vất vả mới có thể chờ tới thời buổi kỹ thuật khoa học internet phát triển, thật vất vả mới có thời gian chơi đùa, hiện tại đều bị cướp hết. Sớm biết như vậy, cô sẽ không liều mình bồi quân tử, bây giờ thật sự bị lỗ vốn rồi, ngẩng đầu ai oán nhìn chằm chằm Cổ Trạch Sâm. Anh cố ý! Tuyệt đối là cố ý!!!! Nhưng, Cổ Trạch Sâm lựa chọn không nhìn ánh mắt ai oán của Lâm Tâm Nguyệt.

Nghỉ ngơi xong, Lâm Tâm Nguyệt ai điều vì chuyện mình bị bóc lột thời gian ăn chơi xong, nhưng cả người vẫn còn uể oải.

“Được rồi, cùng lắm thì sau khi luyện tập xong chúng ta đi ăn món ngọt.” Cổ Trạch Sâm vẫn rất thương vợ chưa cưới của mình.

“Đây là anh nói nha! Em không có mặc cả, không được chơi xấu.” Lâm Tâm Nguyệt ngẩng đầu lên, mắt sáng trong suốt nhìn Cổ Trạch Sâm.

“Ừm...” Bởi vì đồ ngọt tinh thần hăng hái trở lại. Cổ Trạch Sâm không khỏi cảm thán, vợ chưa cưới của mình đúng là dễ nuôi, cũng dễ dụ dỗ, nhận thức này khiến Cổ Trạch Sâm có chút dở khóc dở cười, bất đắc dĩ nhéo nhéo mũi Lâm Tâm Nguyệt.

Hai người thu dọn một chút, lúc nắm tay nhau rời khỏi câu lạc bộ. Lúc đi ngang qua sân cầu lông, liền thấy Lâm Đình Đình và Lương Tiểu Cương bên tám lạng, người nữa căn cùng nhau ‘bàn bạc’ kỹ thuật đánh cầu lông.

“Là Tiểu Cương và Đình Đình, chúng ta qua đó nhìn xem một chút đi.” Cổ Trạch Sâm đang định đi qua, lại bị Lâm Tâm Nguyệt kéo lại.

“Em nói bác sĩ Cổ, anh không biết cản trở người khác nói chuyện yêu đương là chuyện quá phận à? Lẽ nào, anh không thấy vợ chồng son người ta đang ‘liếc mắt đưa tình’ sao? Cẩn thận Tiểu Cương giận anh.” Lâm Tâm Nguyệt mỉm cười nói.

“Làm sao được chứ? Hiện tại anh đang là thần tượng của cậu ta đó.” Cổ Trạch Sâm tới gần Lâm Tâm Nguyệt, kiêu ngạo nhìn Lâm Tâm Nguyệt.

“Thần tượng?” Lâm Tâm Nguyệt có chút không hiểu.

“Đúng vậy, Tiểu Cương rất sùng bái anh.” Giọng nói Cổ Trạch Sâm có chút hương vị, ôm Lâm Tâm Nguyệt cười nói: “Bởi vì anh có thể theo đuổi được em, cho nên đã coi anh là thần tượng. Thuận tiện học hỏi một chút kinh nghiệm, để theo đuổi em gái cưng của em.”

“À, thì ra anh chính là đại tình thánh.” Lâm Tâm Nguyệt hí mắt, trêu đùa: “Nhưng, em nghĩ hiện tại Tiểu Cương không muốn thần tượng của mình đến quấy rầy cậu ta đâu.”

“Ừm.”

“Đúng rồi, đi thôi, đại tình thánh!!!” Khuôn mặt xinh đẹp của Lâm Tâm Nguyệt hiện lên nụ cười nhạt, khẽ đẩy Cổ Trạch Sâm còn đang giả ngây giả dại rời đi.

Hai người để lại bóng lưng hạnh phúc, tiếng cười hạnh phúc của hai người truyền lại từ rất xa.

Kì thật, đối với vợ chồng son Lâm Đình Đình và Lương Tiểu Cương, Lâm Tâm Nguyệt cảm thán kịch bản của phim rất mạnh mẽ. Bởi vì Lâm Tâm Nguyệt cố ý tác hợp bọn họ, để hai người trở thành bạn tri âm của nhau, Lương Tiểu Cương bởi vì lời nói của Lâm Tâm Nguyệt mà thay đổi không còn quẫn thúc Lương Tiểu Cương nữa. Để Lương Tiểu Cương thăng cấp từ đồng nghiệp trở thành bạn trai, tìm Cổ Trạch Sâm để học hỏi kinh nghiệm, Cổ Trạch Sâm hùng hồn giúp đỡ, Lương Tiểu Cương hưng phấn dẫn Lâm Đình Đình

ngắm mặt trời lặn ở Bạch Nê. Không ngờ đi quá sớm, mặt trời còn chưa lặn, kết quả cứu được bà lão bị tái phát bệnh tim, lập tức đưa bà lên bờ, cũng vì vậy, Lâm Đình Đình bắt đầu có tình cảm với Lương Tiểu Cương, chiếc giày nhỏ cũng hoa lệ xuất hiện. Thời gian hai người ở chung một chỗ càng nhiều, Lâm Đình Đình cũng bắt đầu hiểu rõ Lương Tiểu Cương, tình cảm hai người càng ngày càng phát triển.

Bởi vậy, Lương Tiểu Cương dẫn Lâm Đình Đình đến Kiều Dương Xã. Mà tình tiết trong phim vẫn xảy ra trên người Lâm Đình Đình đáng thương của chúng ta. Sau khi Mon trải qua sự kiện bị nghi là hung thủ giết người, bắt đầu thay đổi cách làm người, thường xuyên đến Kiều Dương Xã giúp đỡ mọi người, chuyện tình cảm của cô ta dành cho Cổ Trạch Sâm chính thức thất bại khi anh đính hôn với Lâm Tâm Nguyệt.

Lương Tiểu Cương xuất hiện. cậu ta thành thật, tốt bụng, đối xử với bất kì ai cũng công bằng, khiến tâm hồn thiếu nữ của Mon sống lại lần nữa. Khi Lương Tiểu Cương dẫn Lâm Đình Đình đến Kiều Dương Xã giới thiệu cô là bạn gái của mình, lòng đố kỵ của Mon bùng phát, đẩy Lâm Đình Đình ngã xuống cầu thang, hoàn toàn khiến Lương Tiểu Cương thất vọng.

May mắn Lâm Đình Đình không sao. Bằng không Lâm Tâm Nguyệt là người đầu tiên đem Mon chém làm hai, lại nói Lâm Tâm Nguyệt là chị gái tri kỉ của Lâm Đình Đình nha. Dưới nỗ lực hướng dẫn và khuyên bảo của Lâm Tâm Nguyệt và Tracy, Mon biết mình sai lầm, đi tìm Lâm Đình Đình xin lỗi. Trải qua chuyện này, Mon càng trưởng thành hơn, không còn cố chấp chuyện tình cảm trai gái nữa. Tình cảm giữa Lương Tiểu Cương và Lâm Đình Đình càng ngày càng bền vững.

Về phần Tracy, Lâm Tâm Nguyệt biết cô ấy vì sợ mất đi sự quan tâm của Cổ Trạch Sâm mà có ý nghĩ sai lệch, thậm chí còn đi giết người, còn nghĩ rằng đó là bản thân đang duy trì chính nghĩa, cuối cùng lại đem mình đẩy vào đường cùng.

Lâm Tâm Nguyệt không hi vọng cô gái tốt như vậy lại đi sai đường, cũng không hi vọng chồng chưa cưới của mình buồn khổ. Vì vậy, sau khi đính hôn, Lâm Tâm Nguyệt kéo Cổ Trạch Sâm sang Châu Âu thăm cô ấy. Cùng ở cạnh cô ấy khi cô ấy giải phẫu. Cùng chờ đợi Tracy đứng lên lần nữa. Ở bên cạnh cổ vũ, quan tâm cô ấy, để cô ấy biết dù có bình phục lại như cũ, Cổ Trạch Sâm vẫn quan tâm đến cô. Hơn nữa, còn có thêm một Lâm Tâm Nguyệt. Lúc ở Châu Âu, Lâm Tâm Nguyệt tìm rất nhiều sách cho Tracy xem, thường dùng tâm lí học giúp Tracy thoát khỏi nội tâm hắc ám. Trở về Hong Kong, Tracy bắt đầu thích kẻ cận Lâm Tâm Nguyệt, ngay cả thần tượng Cổ Trạch Sâm cũng bị lạnh lùng gạt sang một bên. Cho nên, em gái Tracy đơn thuần của chúng ta bị Lâm Tâm Nguyệt lừa gạt.

Em gái Tracy không có đi vào hắc đạo, nhưng vụ án mô phỏng theo tiểu thuyết trinh thám của Cổ Trạch Sâm mà giết người vẫn xảy ra. Cuối cùng điều tra được là độc giả rất hâm mộ Cổ Thái Ni, muốn thay trời hành đạo... Bởi vì vậy, Cổ Trạch Sâm hoài nghi không biết mình có nên viết sách nữa hay không. May nhờ Lâm Tâm Nguyệt khuyên bảo nên mới khôi phục như xưa.

Lương Tiểu Nhu và Cao Ngạn Bác gần đây cũng rất bận, bác Thông thấy Cao Ngạn Bác và Lương Tiểu Nhu vì công việc mà lui tới với nhau nhiều hơn. Vì vậy, Lâm Tâm Nguyệt lại tác hợp bọn họ, kết quả hai người không biết nên khóc hay nên cười, nhưng chuyện tình cảm rất khó liệu.

Ba Lương Tiểu Nhu bị nghi ngờ là người buôn bán đồ trộm cắp nên bị cảnh sát bắt. Sau đó, ông đi tìm em trai của mình để nói phải trái. Ngược lại bị nghi ngờ có dính líu đến cái chết của em mình, hoài nghi ông là hung thủ giết người. Lúc cảnh sát không ngừng truy hỏi chuyện ông ở đâu khi em trai mình bị giết, bệnh tim của ông tái phát, được đưa vào bệnh viện. Dưới sự giúp đỡ của Cao Ngạn Bác, ba Lương Tiểu Nhu mới nhớ lại mọi chuyện ông trải qua. Cũng chứng minh được ông có chứng cứ ngoại phạm khi em trai ông bị giết chết. Đồng thời, Cao Ngạn Bác còn giúp ba Lương Tiểu Nhu tìm được kẻ thật sự buôn bán đồ trộm cắp, để ba Lương Tiểu Nhu được phán trong sạch. Còn hung thủ giết chết chú của Tiểu Nhu chính là thím ba của cô ấy.

Kết thúc vụ án, Lương Tiểu Cương và Lâm Đình Đình cùng ba Tiểu Cương đi du lịch giải buồn. Đúng lúc này, Lương Tiểu Nhu lại ngã bệnh. Cao Ngạn Bác từ miệng bác Thông biết được Tiểu Nhu bị bệnh, liền đến nhà cô chăm sóc chu đáo, khiến Lương Tiểu Nhu luôn kiên cường cũng cảm thấy ngọt ngào, sinh ra tình cảm với Cao Ngạn Bác. Nhưng Lương Tiểu Nhu tận mắt nhìn thấy Cao Ngạn Bác và Mạc Thục Viện cùng đi ăn cơm, hiểu lầm Cao Ngạn Bác thích Mạc Thục Viện. Nhưng được Mạc Thục Viện giải thích mới biết mọi chuyện chỉ là hiểu lầm. Bởi vậy, trong lòng Lương Tiểu Nhu rất vui vẻ.

Lúc Lâm Tâm Nguyệt thấy Lương Tiểu Nhu trong căn tin dành cho công nhân viên chức thì cô ấy đang ngồi gần người cười khúc khích.

“Người đẹp, hoàn hồn đi!” Lâm Tâm Nguyệt đi tới, ngồi vào bên cạnh Lương Tiểu Nhu, tay quơ quơ trước mặt Lương Tiểu Nhu.

“À, làm sao vậy?” Lương Tiểu Nhu bị Lâm Tâm Nguyệt làm giật mình. Lập tức ngồi thẳng lên, ánh mắt đảo qua đảo lại, làm bộ cầm ly nước lên uống, rất sợ Lâm Tâm Nguyệt nhìn ra sơ hở, nhưng cô đã quên nghề nghiệp của Lâm Tâm Nguyệt là gì?

“Làm sao vậy? Những lời này nên để tôi hỏi mới đúng.” Lâm Tâm Nguyệt thấy hành vi mất tự nhiên của Lương Tiểu Nhu, trêu ghẹo: “Khi này cô còn cười khúc khích một mình, không lẽ là đang... tư....xuân.” Hai chữ cuối cùng cực kỳ chậm.

Lương Tiểu Nhu nghe lời cô nói liền đem phun đồ uống trong miệng ra, kinh hoảng nhìn Lâm Tâm Nguyệt: “Cô nhìn ra sao?”

“Mặc dù cô đã qua thời thiếu nữ lâu rồi, nhưng dáng vẻ thiếu nữ hoài xuân của cô, tôi vẫn nhìn ra được.” Lâm Tâm Nguyệt tốt bụng cầm khăn giấy đưa cho Lương Tiểu Nhu.

“Rõ ràng như vậy sao.”

“Ừ” Lâm Tâm Nguyệt gật đầu: “Là sếp Cao?”

“Ừ.”

“Vậy thì cô hãy cố gắng lên, sếp Cao không dễ theo đuổi đâu, có muốn tôi giúp cô không?”

“Không cần.”

Lâm Tâm Nguyệt thấy bộ dạng tự tin của Lương Tiểu Nhu, cô nở nụ cười thật lòng chúc phúc cho Lương Tiểu Nhu.

Lương Tiểu Nhu theo đuổi tình yêu cũng dũng cảm, quyết đoán tựa như chuyện cô tra án. Rất dứt khoát!

Bên này, cô vừa nói chuyện với Lâm Tâm Nguyệt xong. Bên kia liền bắt đầu chủ động hẹn hò Cao Ngạn Bác. Cao Ngạn Bác ở quán bar chờ Lương Tiểu Nhu tình cờ ngăn cản Trác Hạo dùng thuốc muốn hại đời cô gái nọ, nên bị đồng bọn của hắn trả thù, đem thuốc kích dục bỏ vào ly nước của anh. Cao Ngạn Bác không biết nên uống cạn ly nước, sau cùng tưởng lầm Lương Tiểu Nhu là Cổ Trạch Dao, cùng cô xảy ra quan hệ nam nữ. Ngày hôm sau, Cao Ngạn Bác tỉnh lại giật mình kinh hãi, Lương Tiểu Nhu cho rằng Cao Ngạn Bác thích mình, ngày ngày đều nấu canh mang đến cho anh uống. Cao Ngạn Bác đến phòng xét nghiệm nhờ kiểm tra mới biết chính mình bị người ta bỏ thuốc, lập tức nói với Lương Tiểu Nhu chuyện đêm hôm đó chỉ là ngoài ý muốn. Anh không muốn bắt đầu một đoạn tình yêu mới, khiến Lương Tiểu Nhu hết sức đau lòng và thất vọng.

Lần này Lâm Tâm Nguyệt thấy Lương Tiểu Nhu ở căn tin, cô ấy rất ủ rũ, không hề có tinh thần.

“Tôi nói, lần trước thấy cô rất tự tin, mặt mày sáng lạn. Bây giờ sau lại giống con gà bại trận như vậy hả, không có một chút sức sống, đây không phải là Lương Tiểu Nhu mà tôi biết.” Lâm Tâm Nguyệt ít nhiều gì cũng biết chuyện của Cao Ngạn Bác và Lương Tiểu Nhu, cô có chút lo lắng.

“Không sao, chẳng mấy chốc tôi lại bình thường như trước thôi, rất nhanh sẽ quên!” Lương Tiểu Nhu không biết đang an ủi Lâm Tâm Nguyệt hay là an ủi chính mình nữa.

“Có việc cứ tìm tôi.” Lâm Tâm Nguyệt nháy mắt một cái, cười nói: “Tuy rằng bờ vai tôi không đủ rộng và dày, nhưng cho cô mượn một chút cũng được.”

“Thôi đi, tôi không muốn bác sĩ Cổ tới tìm tôi tính sổ đâu. Dù sao thì bây giờ trên người cô đã bị gán mác của anh ta rồi.”

“Biết nói giỡn thì tốt rồi.”

“Cám ơn” Lương Tiểu Nhu nghiêm túc.

“Ai kêu chúng ta là bạn chứ, hết cách rồi.”

...

Tuy ngoài miệng Lương Tiểu Nhu nói không sao, nhưng nơi nào có Cao Ngạn Bác thì cô ấy lại tránh đi. Lâm Tâm Nguyệt thấy bạn mình như vậy cũng không chịu nổi, cho nên đi thăm dò Cao Ngạn Bác.

“Không phiền nói chuyện một chút chứ?” Lâm Tâm Nguyệt gõ cửa phòng Cao Ngạn Bác, hỏi.

“Vào đây ngồi đi.”

“Em đến nói chuyện riêng.” Lâm Tâm Nguyệt vào phòng làm việc của anh, đóng cửa lại.

Nhìn dáng vẻ nghiêm túc của Lâm Tâm Nguyệt, Cao Ngạn Bác đoán được cô tới đây là vì chuyện Lương Tiểu Nhu.

“Sếp Cao, em biết chuyện tình cảm là không thể miễn cưỡng. Em là người ngoài, không có tư cách nói chuyện của anh và Tiểu Nhu.” Lâm Tâm Nguyệt chăm chú nhìn vào mắt Cao Ngạn Bác: “Nhưng cả hai người đều là bạn em, em hi vọng anh có thể hiểu rõ, có một số chuyện, có một số người bỏ lỡ rồi vĩnh viễn sẽ không tìm lại được. Quá khứ mãi là hồi ức, cái chúng ta cần quan tâm chính là hiện tại. Em rất hi vọng anh có thể nghiêm túc nghĩ đến chuyện tình cảm với Tiểu Nhu.”

“Những gì em muốn nói chỉ có bấy nhiêu thôi, không làm trở ngại anh công tác nữa.”

Lâm Tâm Nguyệt nói xong tiêu sái rời đi, một mình Cao Ngạn Bác ngồi lại rầu rĩ.

Cao Ngạn Bác lại bắt quả tang Trác Hạo và đồng bọn của hắn sử dụng chất độc hại, đem bọn hắn bắt lại. bởi vậy bị Trác Hạo ghi hận, Ella em họ của Tâm Di bị ****, hoài nghi có liên quan đến Trác Hạo, cảnh sát muốn tìm bằng chứng bắt Trác Hạo về, nhưng cũng vì vậy mà Trác Hạo ở trước mặt mọi người nói Cao Ngạn Bác và Lương Tiểu Nhu có tình một đêm. Khiến hai người khó xử, tuy bắt được Trác Hạo nhưng vật chứng không có liên quan đến hắn, mà là chú của hắn. Sau đó, chú của Trác Hạo bị bắt đến đồn cảnh sát, Trác Hạo vì uống thuốc kích thích quá liều, mất đi lí trí, trượt chân té lầu mà chết.

Lương Tiểu Nhu tình cờ gặp lái bạn học cũ Thiếu Thông, xem hắn là người tốt, thử qua lại với người này. Nhưng cô không ngờ Cao Ngạn Bác lại biết chuyện bọn họ, đối mặt với vẻ lạnh nhạt và không để ý của Lương Tiểu Nhu. Cộng với sự cố gắng làm mối của ba Tiểu Nhu và ba mình, cuối cùng Cao Ngạn Bác cũng hiểu rõ tình cảm của mình dành cho Lương Tiểu Nhu. Nhờ sự giúp đỡ của mọi người, rốt cục Lương Tiểu Nhu cũng đồng ý tha thứ cho anh, người có tình cuối cùng cũng thành người một nhà.

Tây Cửu Long ấm áp hài hòa, nhưng chuyện xưa vẫn sẽ tiếp tục xảy ra ở đây.

48. Chương 53: Phúc Hắc Không Dễ Chọc...

Edit: Tịch Ngữ

Bầu xanh nhạt dần dần chuyển sang màu cam ấm áp, thái dương như ẩn như hiện nhẹ nhàng vượt ve rặng mây, lá lướt từ từ xuất hiện, luồng ánh sáng chói lọi tươi vui bắn ra. Từng luồng ánh vàng rực rỡ, ấm áp chiếu vào căn phòng, tia nắng đổ lên giường, Lâm Tâm Nguyệt miễn cưỡng trở mình trong nắng sớm vượt ve và tiếng thúc giục của đồng hồ báo thức, tay vươn ra lục lọi đem thanh âm ồn ào kia tắt đi, đứng lên, dụi hai mắt, hai tay vươn lên xoay thắt lưng. Xuống giường đi vào phòng vệ sinh đánh răng, rửa mặt thay quần áo, trang điểm đơn giản, Lâm Tâm Nguyệt nhìn cô gái tóc uốn, mặc sáo trang tao nhã hào phóng trong gương hài lòng nở nụ cười ngọt ngào. Liếc nhìn đồng hồ, lập tức vội vàng cầm áo khoác trên giường, xoay người ra khỏi phòng đi xuống lầu.

Xuống dưới lầu, Lâm Tâm Nguyệt buông áo khoác và túi xách xuống, thong thả ngồi xuống bàn ăn nhìn ông nội Lâm đang đọc báo và quán gia Lâm nhẹ nhàng cười chào hỏi một tiếng: “Chào buổi sáng ông nội, chú Lâm!”

“Chào buổi sáng.” Ông nội Lâm cười hì hì nói.

“Chào buổi sáng, cô chủ, bữa sáng đã chuẩn bị xong.”

“Cám ơn, chú Lâm.”

Vừa mới ngồi xuống ăn điểm tâm, Lâm Tâm Nguyệt nghe thấy tiếng còi xe ở ngoài, ăn sáng một cách nhanh chóng, vội vàng vàng cầm áo khoác và túi xách, vội vàng nói: “Ông nội, chú Lâm, con đi trước, mọi người ăn từ từ nha.”

“Cô chủ nhỏ, đi từ từ thôi.” Quản gia Lâm vui vẻ nhìn Lâm Tâm Nguyệt có chút ‘hoạt bát’ nói.

“Cẩn thận một chút” Ông nội Lâm cười vui vẻ.

“Biết rồi ạ.”

Lâm Tâm Nguyệt vừa ra khỏi cửa liền nhìn thấy Cổ Trạch Sâm mặc tây trang màu đen, vẻ mặt cực kì đẹp trai mang theo chút nuông chiều nhìn cô, hạnh phúc đi đến gần cô.

“Chào buổi sáng, mau lên xe.” Cổ Trạch Sâm mở cửa xe, dịu dàng nói, chờ Lâm Tâm Nguyệt ngồi vào xe, sau đó mới tự mình lên xe.

“Ăn sáng chưa?”

“Rồi, còn anh?”

“Ừm.”

...

...

Nhìn hình ảnh ấm áp của hai người khiến ông nội Lâm và quản gia Lâm vui vẻ bật cười, hai người nhìn nhau, đều thấy được niềm vui từ đáy mắt của đối phương.

Xem ra, Tiểu Nguyệt / cô chủ đã tìm được hạnh phúc thực sự của chính mình rồi!

Tình huống này hầu như ngày nào cũng lặp đi lặp lại ở nhà họ Lâm. Người nhà họ Lâm cũng sớm quen với cảnh tượng náo nhiệt vào sáng sớm như vậy rồi, thói quen Lâm Tâm Nguyệt vội vàng vàng, thói quen Lâm Tâm Nguyệt và Cổ Trạch Sâm ấm áp, hạnh phúc rồi.

Dưới sự vỗ về của ánh nắng sớm, thành phố vốn yên tĩnh chậm rãi khôi phục náo nhiệt và phồn hoa của nó.

Thời gian trôi qua thật nhanh, thoáng chốc đã cách khoảng thời gian Lâm Tâm Nguyệt và Cổ Trạch Sâm đính hôn một đoạn. Hai chị em Lương Tiểu Nhu và Lương Tiểu Cương cũng coi như mây tan thấy ánh trăng sáng, cầm tay người mình yêu thương, cuộc sống gia đình cũng trôi qua thật dễ chịu. À, Mon và Lâm Đình Đình từ tình địch chuyển sang thành chị em tốt, thường đem Lương Tiểu Cương ghê lạnh một bên, hiện tại, Lương Tiểu Cương đề phòng cô Mon như kẻ cướp, sợ bạn gái mình vất vả theo đuổi bị người ta lừa gạt chạy mất. Bây giờ, Lương Tiểu Nhu và Cao Ngạn Bác hai người chồng hát vợ hò. Cộng thêm, hai người cha e sợ thiên hạ không loạn suốt ngày châm dầu thổi lửa, mỗi ngày trôi qua đều rất đặc sắc. Còn bên người Lâm Tâm Nguyệt thỉnh thoảng lòi ra một người hầu nhỏ - Tracy. Người vui vẻ hạnh phúc nhất không ai khác chính là bác sĩ Cổ của chúng ta.

Lại nói, trước khi anh vợ về Mĩ chơi đã chơi xỏ Cổ Trạch Sâm một chầu, mặc dù không cam lòng nhưng vì muốn ôm vợ đẹp về nhà, Cổ Trạch Sâm càng cố gắng hơn, sử dụng mọi thủ đoạn, thậm chí còn chạy tới nước Mĩ xa xôi ép Lâm Nhã Nguyệt và Nam Cung Phong trở về buộc bọn họ đồng ý cho anh và Tâm Nguyệt kết hôn. Tất cả các bùa phép linh tinh gì đó Cổ Trạch Sâm đều lòi ra sử dụng. Về phần Lâm Tâm Nguyệt – cô vợ chưa cưới vô lương tâm của bác sĩ Cổ cộng với già trẻ lớn bé của nhà họ Lâm ở bên cạnh nhìn Cổ Trạch Sâm hăng hái chiến đấu với bọn Lâm Nhã Nguyệt, chỉ thiếu xách thêm cái bàn lớn, hạt dưa để vừa xem vừa ăn, vỗ tay khen hay.

Không biết Cổ Trạch Sâm cùng đám người cuồng em gái Lâm Nhã Nguyệt và Nam Cung Phong đã đạt tới hiệp nghị quái quỷ gì, chuyện kết hôn của Lâm Tâm Nguyệt cuối cùng được quyết định. Vì vậy các thành viên của Lâm gia đang chờ xem kịch hay liền nghen ngào, Lâm Tâm Nguyệt sớm nhận ra tình hình chuyển

biến liền chuồn mất, thâm ặc niệm bọn họ, nguyện Chúa phù hộ cho các người, Amen! Nên nhớ một người phúc hắc là tai họa, hai người phúc hắc là hai tai nạn, ba người phúc hắc có thể sánh bằng bom nguyên tử, ba người phúc hắc cấu kết nhau làm chuyện xấu chính là vô số tai họa, các vị chết còn hơn là ta chết, các vị cứ yên tâm mà ra đi.

Vì vậy, mọi người ở nhà họ Lâm chỉ có thể bị ai vì bị khổ ép thôi. Rõ ràng là nước sôi lửa bỏng, hiếm khi các anh trai và chồng yêu của cô đồng lòng như vậy, Lâm Tâm Nguyệt quyết định mắt nhắm mắt mở, đáng thường người nhà họ Lâm bị bán đứng không lấy tiền.

Sau đó, bọn Lâm Nhã Nguyệt thoả mái đồng ý, Cổ Trạch Sâm yên tâm, vui vẻ kéo vợ yêu đi chuẩn bị hôn lễ.

Khi Cổ Trạch Sâm tan tầm, lòng đầy hy vọng đi về nhà mới của anh và Lâm Tâm Nguyệt, dự định cùng Lâm Tâm Nguyệt ăn bữa cơm lãng mạn dưới ánh nến, hưởng thụ thế giới hai người, nghĩ đến cuộc sống ấm áp ngọt ngào giữa mình và vợ yêu. Đáng tiếc đời không như là mơ, vừa mở cửa mộng liền tan vỡ, không có bữa cơm lãng mạn dưới ánh nến, không có thế giới hai người, không có không khí ấm áp ngọt ngào, chỉ có đám khỉ của bộ pháp chứng và tổ trọng án cười hi hi ha ha, có đánh bài, có uống rượu, có hát hò, cả căn nhà âm ỉ như cái chợ. Thân thể Cổ Trạch Sâm hóa đá, nụ cười hạnh phúc trên môi mãnh liệt co rút.

Hai vị boss lớn là Cao Ngạn Bác và Lương Tiểu Nhu ngồi dựa vào nhau trên sofa, tay cầm rượu đỏ vui vẻ hướng Cổ Trạch Sâm gật đầu tỏ vẻ chào hỏi, nếu bọn họ không có cười xấu xa như vậy, giọng điệu cợt nhả như vậy, Cổ Trạch Sâm có thể hoàn toàn không nghĩ rằng bọn họ không có cố ý đến đây phá hư kế hoạch của anh.

Vất vả lắm mới tranh thủ được quyền lợi vậy mà bị đám người này phá hỏng hết. Cuối cùng không nhịn được rống trong lòng ‘Các người đúng là đồ khốn kiếp, đem thế giới hai người của bọn tôi trả đây, tôi trăm đắng nghìn cay nghĩ đủ mọi cách, kí vô số hiệp ước bất bình đẳng mới có thể lấy được cơ hội này, cái đám người luôn sợ thiên hạ không loạn, hết lần này đến lần nọ khiến hi vọng của tôi tan nát, còn kéo nhau đến nhà tôi mở tiệc ăn mừng, coi như là chuyện đương nhiên, các người không biết tự giác à?’ Cổ Trạch Sâm nhớ lại ngày hôm đó khi anh trang trí căn nhà xong, tình huống hết sức giống hiện tại, lửa giận trong lòng phùng phật lên.

.....

Nhà mới của Lâm Tâm Nguyệt và Cổ Trạch Sâm.

Sau khi Lâm Nhã Nguyệt đồng ý cho bọn họ kết hôn, Cổ Trạch Sâm liền thần thần bí bí nói muốn dẫn Lâm Tâm Nguyệt đi xem nhà mới của bọn họ.

“Vì sao đột nhiên muốn dẫn em đến đó, không phải thợ nói chưa có sửa chữa xong sao? Cần thêm một khoản thời gian nữa mới được.” Lâm Tâm Nguyệt ôm cánh tay Cổ Trạch Sâm, đứng trước cửa nhà bọn họ, nghi ngờ hỏi anh.

“Chờ một chút sẽ biết thôi mà!” Cổ Trạch Sâm rút chìa khóa ra mở cửa, xoay người nhìn Lâm Tâm Nguyệt, khẽ cười nói: “Mau mở cửa ra đi.”

“Lần nào cũng thần bí như vậy, bắt em phải tự đi nhìn, lần này lại muốn cho em xem chuyện kinh hỉ gì nữa hử?” Lâm Tâm Nguyệt oán giận nói, nhưng trên mặt vẫn không nhịn được lộ ra nụ cười hạnh phúc.

“Mở ra liền biết.”

Lâm Tâm Nguyệt nói không mong chờ là giả, lần nào cũng vậy, anh luôn mang đến cho cô vô số kinh hỉ, khiến cho cô cảm động muốn khóc, cho nên cô thật có chút nôn nóng muốn mở cửa ra, để xem bên trong có kinh hỉ gì.

Lâm Tâm Nguyệt mở cửa, chỉ thấy một mảnh tối đen, Cổ Trạch Sâm lặng lẽ mở đèn. Dưới ánh sáng của đèn mọi vật bày trí bằng thủy tinh trong nhà chiếu lấp lánh, dưới ghế sofa có lót thảm, đồ trang trí đều có đủ, cách đó không xa là bàn ăn cùng ánh nến, đĩa sạch sẽ và dao nĩa, nếu đem ngọn nến đốt lên, đem hai phần bít tết đưa lên, tạo thành một bữa ăn dưới ánh nến hoàn hảo. Trong nhà không có mùi nước sơn mới sửa sang nhà xong, ngược lại có mùi huân hương nhàn nhạt, hơi thở ưu nhã ấm áp tràn ngập trong căn nhà.

Lâm Tâm Nguyệt không thể tin há hốc miệng, hai mắt hơi mờ mịt, cảm thấy trong lòng ngực ngập tràn hơi thở hạnh phúc.

“Thế nào? Không nhận ra hả? Đây chính là ngôi nhà của chúng ta do em thiết kế đó. Em thấy như thế nào? Có vừa lòng không?” Nhìn bộ dạng sợ ngây người của Lâm Tâm Nguyệt, Cổ Trạch Sâm đi tới ôm cô từ đằng sau, dịu dàng cười nói.

“Nhưng không phải anh nói chưa có chỉnh sửa xong... Làm sao lại?” Lâm Tâm Nguyệt có chút không tin được, lắc đầu nhìn Cổ Trạch Sâm.

“Đây không phải là công lao của anh, may mắn anh thợ kia là người tốt, biết anh chuẩn bị kết hôn, vì vậy đã cố gắng làm suốt ngày đêm với anh, giúp anh sửa sang lại nó.”

“Ồngốc.” Nhìn vẻ mặt tiêu tụy của Cổ Trạch Sâm, đương nhiên Lâm Tâm Nguyệt biết chuyện không đơn giản như vậy, chồng chưa cưới của cô nhất định không bỏ ra ít công sức: “Cho nên anh liền đem mình biến thành gấu trúc, aiz đáng tiếc, con gấu mèo này không bán được bao nhiêu tiền, không quý giá gì hết, nhưng... em lại thích con gấu mèo ngu ngốc này.” Lâm Tâm Nguyệt ngẩng đầu, mắt phượng chuyển động cực nhanh, môi nở nụ cười hạnh phúc.

Cổ Trạch Sâm đem Lâm Tâm Nguyệt ôm vào trong lòng, trong tim cảm thấy ấm áp, anh chỉ nguyện ý làm những chuyện này vì em thôi.

“Anh dẫn em đi xem những nơi khác.” Cổ Trạch Sâm nói với Lâm Tâm Nguyệt.

“Được.”

Cổ Trạch Sâm nắm tay dắt cô đi tham quan những nơi khác trong nhà mới của họ, phòng ngủ, phòng sách, phòng bếp, hoa héo tàn ngoài ban công đã được thay mới, còn có xích đu, bàn ghế bằng cây mây, hai người vừa thảo luận, vừa đánh giá, đùa giỡn, tràn đầy ấm áp.

Lâm Tâm Nguyệt ngồi trên ghế sofa, dựa vào lòng Cổ Trạch Sâm, hạnh phúc nhìn chung quanh căn nhà của bọn họ.

Cổ Trạch Sâm nhìn người mình yêu đang cười hạnh phúc, anh tin anh có thể cùng cô tiếp tục hạnh phúc đến khi răng long đầu bạc, một tay vỗ về mái tóc suôn mượt của cô, cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên đôi môi anh đào của cô, nụ hôn tinh tế nhẹ nhàng. Chưa đựng vô số tình yêu say đắm, Lâm Tâm Nguyệt cảm nhận không khí ấm áp. Chậm rãi nhắm lại ánh mắt lấp lánh.

Cổ Trạch Sâm vốn muốn hôn nhẹ một cái mà thôi, nhưng vị ngọt trên môi khiến anh chậm rãi nhắm nhấp nó.

Bình thường Lâm Tâm Nguyệt và Cổ Trạch Sâm cũng có hôn nhau, bởi vậy cô không có phản kháng, tự động vòng tay ra sau gáy Cổ Trạch Sâm, tiếp nhận nụ hôn nồng cháy và triền miên của anh. Nhưng cô đã quên, Cổ Trạch Sâm cũng là người đàn ông bình thường, hơn nữa còn là người đàn ông yêu cô.

Dường như Cổ Trạch Sâm cảm thấy hôn môi cô chưa đủ, đưa tay vịn ót Lâm Tâm Nguyệt, gia tăng độ mạnh yếu trên môi, một tay chậm chậm chạy trên người cô, nhen nhóm lửa nóng.

Cổ Trạch Sâm dần dần ép sát, Lâm Tâm Nguyệt bị đè xuống sofa, hơi thở Cổ Trạch Sâm càng nóng rực, càng mất trật tự. Môi của anh đã rời khỏi môi anh đào ướt át của Lâm Tâm Nguyệt, từ từ chuyển về phía cái cổ trắng nõn như ngọc của cô, đến cằm, vành tai, từ gáy hôn đến xương quai xanh. Cặp mắt đen kịt càng thâm thúy, ánh sáng nóng rực lan tràn trong mắt.

Khi Lâm Tâm Nguyệt cảm thấy không thích hợp, đã hết cách chống cự, chỉ có thể trầm luân với Cổ Trạch Sâm.

Căn nhà ấm áp, ngọn đèn hơi tối, không khí ái muội, triền miên giao hòa.

Đáng tiếc có vài người không biết tình thú, chuông cửa vang lên âm thanh ‘king koong’, kèm theo tiếng gõ cửa, cửa còn chưa mở đã nghe tiếng kêu la ở bên ngoài cùng tiếng thảo luận khiến hai người bên trong nhà thanh tỉnh lại.

Cổ Trạch Sâm thầm nguyện rửa một tiếng, lập tức giúp Lâm Tâm Nguyệt sửa lại quần áo xốc xếch, đầu tóc, bình phục lại nhiệt huyết dâng trào trong đáy lòng, hiện tại anh hận không thể đem đám người kia đưa lên bàn giải phẫu của mình.

Mặc dù Lâm Tâm Nguyệt đã tỉnh táo, nhưng gương mặt vẫn đỏ ửng, môi cũng còn sưng vù. Cô có thể tưởng tượng đến cảnh bọn người kia đi vào, sẽ trêu chọc cô ra sao nha!!!

“Em vào toilet một chút.” Lâm Tâm Nguyệt nói xong liền chạy vào toilet.

Cổ Trạch Sâm chỉ có thể cố đè nén tức giận đi ra mở cửa, vừa mở cửa, Thẩm Hùng liền xung phong đem lí do và mục tiêu trình bày đi ra: “Chào bác sĩ Cổ, chúng tôi nghe sếp Cao mà madam nói nhà của anh đã sửa xong, hôm nay dẫn Tâm Nguyệt đến tham quan, cho nên chúng tôi mua bia và đồ ăn đến đây để chúc mừng.” Nói xong còn cầm bia trên tay phe phẩy.

“Ừ, thật sự cảm ơn ý tốt của các người.” Cổ Trạch Sâm nghiêng răng nghiêng lợi nói, nụ cười trên mặt càng xán lạn. Cao Ngạn Bác, Lương Tiểu Nhu cả đám hề với nhau làm chuyện xấu.

Thẩm Hùng nhìn nụ cười hết sức dịu dàng của Cổ Trạch Sâm, trong ngực phát lạnh. Hận không thể lập tức rời đi, ảo giác, nhất định là ảo giác.

.....

Tuy rằng sau này Cổ Trạch Sâm cũng có trả thù bọn họ chút ít, nhưng mà oán khí trong lòng vẫn không tiêu tán, về sau tạo thành bóng ma tâm lí.

Bọn Thẩm Hùng cun cút gom thành một đoàn, âm thầm rơi lệ trong lòng. Bác sĩ Cổ, chúng tôi là vô tội, chúng tôi không có cố ý đến phá hoại không gian hai người của anh đâu, chúng tôi chỉ là lính quèn, nhưng mà quân lệnh như núi, huhu sao khổ chúng tôi lại khổ thế này!!

Bởi vì một lần phá hư chuyện tốt của người ta, Cao Ngạn Bác và Lương Tiểu Nhu bị đen không biết bao nhiêu lần. Lâm Tâm Nguyệt lại rất thích ngồi cùng chồng yêu xem kịch vui, khi cần thiết cô không ngại bỏ đá xuống giếng.

Cho nên, đừng bao giờ đắc tội với phúc hắc, đặc biệt là hai phúc hắc đã thành tinh. Vì vậy tổ pháp chứng và tổ trọng án các vị đừng có mà xem thường nhé.

49. Chương 54

Lãng phí thời gian của mình là tự sát, làm lãng phí thời gian của người khác chính là mưu sát mạn tính! Còn làm lãng phí thời gian Cổ Trạch Sâm và Lâm Tâm Nguyệt nói chuyện yêu đương chính là tự tìm đường chết!

Đây chính là cảm nhận sâu sắc của Boss tổ pháp chứng và tổ trọng án cùng toàn thể lớn nhỏ nhân viên của hai tổ. Bọn họ nhìn thấy con người dịu dàng của người nào đó đều phản xạ có điều kiện...chạy trốn chết, tốc độ nhanh đến có thể tham gia thể vận hội.

Trong lúc nhất thời, mọi nhân viên ưu tú của tổ trọng án và tổ pháp chứng của Tây Cửu Long đều làm trạch nam trạch nữ trong phòng làm việc của mình. Thi hành nguyên tắc lẩn tránh và không trêu chọc, rất sợ vô tình lắc lư ở bên ngoài sẽ gặp phải bác sĩ Cổ của chúng ta. Như vậy, chắc chắn sẽ chết không nơi chôn thân. Bây giờ, bọn họ hận không thể đào cái hố đem chính mình chôn đi. Chỉ cầu bác sĩ Cổ giơ cao đánh khẽ tha cho bọn họ một lần. Tâm linh nhỏ bé của tiểu nhân vật chúng tôi không chịu đựng nổi tổn thương đâu.

Khi Cổ Trạch Sâm đến tổ pháp chứng đón Lâm Tâm Nguyệt, trước khi đi còn quay đầu lại cười khiến cho cả bộ pháp chứng rùng mình nổi da gà: “Hôm nay tôi và Tâm Nguyệt phải về nhà ăn cơm, cho nên...” Các người trốn được bao xa thì cứ trốn, nếu không các người tự gánh hậu quả.

Mọi người trong bộ pháp chứng lập tức đứng thẳng người hành lễ, bộ dạng nghiêm túc giống như chiến sĩ nhận quân lệnh ra chiến trường, trong lòng hồi hận đến muốn khóc.

Huhuhu...đây chính là uy hiếp trắng trợn, bác sĩ Cổ anh đừng có mang thù như vậy, chúng tôi chỉ là nhân vật nhỏ nghe lời cấp trên thôi mà, huhuhu... Sớm biết xui xẻo như vậy, chúng tôi sẽ không tích cực như vậy đâu, không được, có phúc cùng hưởng, không thể để ấy tên kia được hời.

Vì tương lai của bọn họ, vì vậy trong thời gian tra án, lần đầu tiên tổ trọng án và tổ pháp chứng đồng tâm hiệp lực — Đề phòng người nào đó không có mắt đi làm bóng đèn, ngay cả Lương Tiểu Nhu và Cao Ngạn Bác cũng không ngoại lệ, có thể thấy rõ người phúc hắc đáng sợ biết chừng nào.

Đối với ‘công lao vĩ đại’ của chồng yêu mấy hôm nay, Lâm Tâm Nguyệt đều thấy. Đối với cầu xin của bọn người Thẩm Hùng, Lâm Tâm Nguyệt biểu lộ rất bản thân mình rất vô tội, đơn thuần xem trò vui, làm bọn Thẩm Hùng tức giận đến hộc máu.

Hừ, đừng quên bản tiểu thư cũng là một trong số người bị quấy rầy, cô không châm ngòi thổi gió, bỏ đá xuống giếng là may lắm rồi, vì oán khí hùng hực của bản tiểu thư, các người gánh chịu một chút đi.

Bởi vậy đám người Thẩm Hùng vừa xúi quẩy lại thêm bi ai. Trải qua cuộc sống ‘dễ chịu’ biết bao nhiêu.

Cổ Trạch Sâm và Lâm Tâm Nguyệt một lòng một dạ chuẩn bị lễ cưới. Nhà ở vừa được trang trí xong, bọn họ liền đem đồ dùng dọn vào, căn nhà này đã thật sự trở thành gia đình của hai người. Mặc dù, Lâm Nhã Nguyệt kiên quyết muốn Lâm Tâm Nguyệt kết hôn xong mới được dọn vào, nhưng vừa ra quyết định này xong liền bị trên dưới Lâm gia đồng loạt khinh bỉ: Trẻ con, có người nào sau khi kết hôn mới dọn nhà à. Vì vậy, hiếm khi Lâm đại thiếu gia của chúng ta bị dă kích, buồn bực chui vào góc tường vẽ vòng tròn.

Lần này, Cổ Trạch Sâm vui vẻ dẫn Lâm Tâm Nguyệt về nhà của bọn họ, suy nghĩ một chút sẽ không có người đến quấy rầy thế giới hai người của bọn họ nữa. Nụ cười trên môi Cổ Trạch Sâm rực rỡ đến chói mắt, oán khí trước kia đã biến mất không thấy tăm hơi.

Ngồi trên xe, Lâm Tâm Nguyệt thấy sắp về đến nhà, vội vàng quay sang nói với Cổ Trạch Sâm: “Sâm, lát nữa tới siêu thị anh để em xuống, em vào mua thức ăn, bằng không tối nay chúng ta sẽ uống gió tây bắc á.”

“Yên tâm, ngày hôm nay chúng ta sẽ không ăn không khí đâu, bởi vì anh đã chuẩn bị hết rồi.” Cổ Trạch Sâm nở nụ cười như đã đoán trước.

“Chuẩn bị rồi?” Lâm Tâm Nguyệt quay đầu, ánh mắt khó hiểu nhìn Cổ Trạch Sâm.

“Ừ, cho nên chúng ta trực tiếp về nhà là được rồi.”

“À.” Lâm Tâm Nguyệt cười đến ngọt ngào, chồng yêu của mình biết sẵn sóc như vậy, đương nhiên cô vui vẻ rồi. (Con gái hần có âm mưu đó, có âm mưu!!! Giọng nói dịu dàng của Cổ Trạch Sâm vang lên tựa sau lưng: Cô nói cái gì, tôi không nghe rõ. Bạn tác giả lập tức lấy lòng: Không có, tôi nói anh rất dịu dàng lại biết chăm sóc, đối xử với con gái của tôi rất tốt. Bạn Sâm: cái này không tệ!)

Lái xe vào bãi đỗ xe, hai người về đến nhà, Lâm Tâm Nguyệt để túi xách xuống, quay đầu cười nói với Cổ Trạch Sâm: “Anh ngồi chơi một chút đi, em đi nấu cơm.” Xoay người muốn vào phòng bếp, lại bị Cổ Trạch Sâm cản lại.

“Bữa tối hôm nay sẽ do anh làm, em chỉ cần ngồi chờ ăn là được rồi.” Cổ Trạch Sâm kéo Lâm Tâm Nguyệt, đẩy mắt hiện lên thâm ý khác, đem cô ấn xuống ghế sofa, nghiêm mặt nói với cô.

“Anh, nói thật!” Lâm Tâm Nguyệt đánh giá Cổ Trạch Sâm, có chút không xác định rõ dò hỏi, thậm chí còn có chút tương phản. Cũng không phải nàng muốn dă kích chồng chưa cưới của mình, mà là vì Cổ Trạch Sâm rất ít xuống phòng bếp, chứ đừng nói là nấu cơm. Lâm Tâm Nguyệt rất lo anh sẽ đem phòng bếp vất vả trang hoàng xong...phá nát. Phải biết rằng, cô em gái Đinh Đinh của cô cũng có năng lực như vậy.

“Đương nhiên là được, em đó, vào phòng tắm rồi thay đồ khác, ra liền có thể ăn, à nhớ mặc đẹp một chút.” Cổ Trạch Sâm dịu dàng nhìn Lâm Tâm Nguyệt, thúc giục đẩy cô đi, bản thân lại xoay người vào nhà bếp.

“Mặc đẹp? Ở nhà?” Lâm Tâm Nguyệt nghi ngờ đứng ở đó, nhìn bóng người luống cuống tay chân trong phòng bếp, nghi ngờ trong đáy mắt càng lớn hơn. Thật sự không có chuyện gì chứ, có nên chuẩn bị bình

chứa cháy trước không nhỉ, hay là báo nguy trước? Aiz, cô nên tin tưởng chồng chưa cưới của mình một chút, anh là bác sĩ pháp y tài giỏi mà. (Tác giả: cô xác định nhiều như vậy để làm gì, còn nữa chuyện làm bác sĩ pháp y giỏi liên quan gì tới việc bếp núc, chẳng lẽ cô hi vọng Tiểu Cổ coi nguyên liệu nấu ăn là xác chết mà giải phẫu hả, cô xác định cô sẽ nuốt trôi hử? Tác giả gào rít thảm thiết ~)

Cổ Trạch Sâm cầm dao nhìn đồng hồ ăn trước mặt, âm thầm cổ vũ chính mình. Mày có thể mà, chỉ là đồng nguyên liệu nấu ăn thôi, mày luyện tập nhiều lần như vậy rồi, sợ gì chứ? Thi thể mày còn không sợ, sợ đồng nguyên liệu này làm gì. (Tác giả: Tiểu Cổ, anh thật sự coi chúng là thi thể để giải phẫu sao sao saooooo)

Lâm Tâm Nguyệt đang tắm đột nhiên nghe tiếng lộp bộp ở bên ngoài, giật mình khiếp vía.

Nhưng lúc cô thay quần áo xong rồi đi ra, không nhìn thấy hiện trường bị kịch như trong tưởng tượng, đèn trong phòng khách đều đã tắt, trên bàn ăn có hai cây nến nhỏ lung linh nháy nhót, hai đĩa bát tẹt phản chiếu ánh sáng trong bóng đêm, kết hợp với Cổ Trạch Sâm cũng đã thay âu phục, tay cầm chai rượu vang đỏ. Tất cả tạo nên một bữa tối lãng mạn dưới ánh nến.

Lâm Tâm Nguyệt chớp chớp đôi mắt to, trên đầu nổi lên dấu chấm hỏi to đùng, chuyện này là thế nào?

Cổ Trạch Sâm đem chai rượu lộn ngược xuống, đặt vào thùng đá, đi tới khe kéo ghế, ngẩng đầu híp mắt long lanh, nụ cười tất dụi dàng: “Mời ngồi.”

“À, cảm ơn.” Lâm Tâm Nguyệt nghe Cổ Trạch Sâm nói mới hoàn hồn, đi tới cái ghế được kéo ra, ưu nhã ngồi xuống, vẫn dùng vẻ mặt ‘em rất tò mò, em rất nghi hoặc’ nhìn Cổ Trạch Sâm.

“Xem ra, nếu anh không thỏa mãn lòng hiếu kỳ của em, chắc chắn em không chịu yên lòng cùng ăn cơm với anh.” Cổ Trạch Sâm ngồi xuống ở ghế đối diện, bắt đầu nhìn vẻ mặt tò mò của Lâm Tâm Nguyệt, cười nói: “Muốn hỏi cái gì thì hỏi đi.”

“Em chỉ đi vào trong phòng tắm một lúc thôi, anh đã làm ra một bữa ăn lãng mạn dưới ánh nến hoàn hảo như vậy, từ khi nào anh trở nên lợi hại thế kia???”

“Đó là vì chồng em đã có dự tính từ trước, đã sớm đem mấy thứ này chuẩn bị xong. Khi về đây chỉ cần làm thịt bò là được.” Cổ Trạch Sâm không chút khiêm tốn tự khen ngợi bản thân, thậm chí còn bày bộ dạng muốn được thưởng.

“Bánh chọe!” Lâm Tâm Nguyệt chun mũi, nhớ tới tiếng động lúc nãy nghe được, hỏi: “Vừa nãy em nghe tiếng lộp bộp là gì thế?” Chỉ chiên thịt bò thôi mà, sao lại có âm thanh như vậy? Ánh mắt Cổ Trạch Sâm có chút mất tự nhiên, cái này càng khiến Lâm Tâm Nguyệt tò mò.

“Cái đó, cái đó...” Cổ Trạch Sâm xấu hổ sờ sờ mũi, có chút không thú vị nói: “Anh không biết cái chảo để chiên thịt để ở chỗ nào.”

Im lặng, im lặng, chính là im lặng. Không bao lâu liền truyền tới tiếng cười khẽ.

Phốc! Lâm Tâm Nguyệt cúi đầu cười trộm, cô cảm thấy chồng yêu của mình rất ‘đáng yêu’. Anh chuẩn bị mọi thứ xong xuôi hết, nhưng vì không tìm được chảo mà luống cuống tay chân, ngẩng đầu lên, con người vòng vo nghịch ngợm nói: “Aiz, vậy sau này chuyện rửa chén do anh làm mới được, anh không được trốn đâu. Nếu không về sau chả cần lo lắng không tìm thấy chảo há.”

“Không thành vấn đề, sau này chuyện rửa chén cứ giao cho anh. Bà xã đại nhân chỉ cần ngồi hưởng thụ là được.” Cổ Trạch Sâm gật đầu.

Lâm Tâm Nguyệt thần nhiên cười: “Ok!”

“Hiếm có ngày chúng ta không bị cả đám bóng đèn làm phiền. Tối nay, chúng ta hãy tận hưởng thế giới ngọt ngào của hai người nhé.” Cổ Trạch Sâm cầm ly rượu lên, nhẹ nhàng chạm vào ly của Lâm Tâm Nguyệt, âm thanh thanh thúy vang lên.

Hai người nhìn nhau cười, cùng hưởng thụ thế giới yên tĩnh ấm áp hiếm có này, cảm nhận tình ý dạt dào của đối phương.

Bữa cơm kết thúc trong ánh nến lằng mạn, Cổ Trạch Sâm mở nhạc êm dịu, đi tới trước mặt Lâm Tâm Nguyệt vươn tay ra, mắt nhu hòa nhìn Lâm Tâm Nguyệt: “Tiểu thư, có thể nhảy với tôi một bản hay không?”

“Đương nhiên.” Lâm Tâm Nguyệt chớp chớp mắt phượng, môi anh đào duyên dáng nhếch lên, đem tay nhỏ đặt vào tay Cổ Trạch Sâm, tựa như lúc đầu nguyện ý nhận lời cầu hôn của anh, hạnh phúc lại ngọt ngào.

Hai tay Cổ Trạch Sâm ôm eo Lâm Tâm Nguyệt, con người đen như hắc diệu thạch gọn sóng, Lâm Tâm Nguyệt ôm gáy anh, nhìn thẳng anh, hai người nhẹ nhàng chuyển động theo điệu nhạc.

Ôn hương nhuyển ngọc ở trong tay có mấy người không động lòng? Đặc biệt là người phụ nữ mà mình yêu nhất, Cổ Trạch Sâm si mê nhìn đôi môi tằm tằm của Lâm Tâm Nguyệt.

Ánh mắt nóng cháy của anh khiến cả người Lâm Tâm Nguyệt cũng nóng rần lên, không nhìn được vắn vẹo mình, nhưng mà cái khê xoay người này lại thành công... châm ngòi nổ!

Ánh mắt si mê của Cổ Trạch Sâm dần trở nên thâm thúy mà sâu thẳm, cúi đầu hôn lên đôi môi đỏ mọng kia, đầu lưỡi nhẹ nhàng trượt vào miệng cô, Lâm Tâm Nguyệt đáp lại nhu tình mật ý của anh, môi lưỡi triền miên.

“Ừm...ừm...” Lâm Tâm Nguyệt vô ý thức rên rỉ, cô cảm thấy yêu thương nồng nàn say đắm dịu dàng mà tinh tế bao vây lấy mình, khiến cho cô trầm luân, hô hấp dồn dập.

Cổ Trạch Sâm rời khỏi đôi môi ướt át kiều diễm của cô, trông mắt đến nhánh bồng lên ngọn lửa, ôm lấy Lâm Tâm Nguyệt, làm cô hơi kinh hãi, vội ôm lấy cổ anh, lông mi chậm rãi giơ lên, đôi con ngươi như châu như ngọc nhìn chăm chú vào tầm mắt đen như mực của người đàn ông trước mặt. Dung nhan xinh đẹp của cô hiện lên một tầng đỏ bồng, không chờ Lâm Tâm Nguyệt thở dốc, ánh mắt sương mù vẫn chưa rút đi mây mù, đã bị ai đó đặt trên giường lớn mềm mại trong phòng ngủ, thân thể nóng cháy cũng nhanh chóng áp xuống, nhẹ nhàng mà tinh tế phủ xuống, một tay vuốt ve thân thể của Lâm Tâm Nguyệt, tay còn lại khê xoa nắn bộ ngực của cô, để cô thở gấp, khê ngâm.

Tay Lâm Tâm Nguyệt không tự chủ bầu vịu vào lưng anh, cùng anh dây dưa, quần áo trên người hơi nói lỏng, trên da thịt trắng nõn in từng dấu màu đỏ.

“Tâm Nguyệt...” Hơi thở Cổ Trạch Sâm trở nên gấp gáp, nhưng vẫn ngấm ngầm chịu đựng, đơn giản là vì trân trọng cô, âm thanh mang theo nhẹ nhẹ khẩn thận hỏi: “Có thể chứ?”

Lâm Tâm Nguyệt mở đôi mắt đầy sương mù, thấy người đàn ông này tới hiện tại cũng vì cô mà lo lắng, khóe miệng vung lên, trực tiếp hôn lên môi anh, nói cho anh biết đáp án.

Ngoài cửa sổ, bóng đêm càng nồng đậm, nùng tình mật ý trong phòng cũng tăng lên, một mảnh kiều diễm...

Ánh nắng như mật rót lên người đôi nam nữ, cánh tay chắc khỏe của người nam đem cô gái ôm vào lòng, trên môi hơi mỉm cười.

“Ừ...” Môi anh đào khê ngâm, khi Lâm Tâm Nguyệt mơ hồ mở mắt mới phát hiện eo mỗi lưng đau, cả người đau nhức giống như bị xe nghiền nát, chân mày chau lại. Cảm nhận được nhịp tim trầm ổn là có lực, hơi thở đều đều của người nằm bên cạnh, nhớ lại mọi chuyện ngày hôm qua, kí ức mắc cỡ lại ngọt ngào.

“Tỉnh rồi à?” Biết người trong ngực đã thức dậy, gương mặt Cổ Trạch Sâm tràn ngập nhu tình, con người hiện lên sự nuông chiều nhìn cô. Hơi ngời dậy, hôn xuống đôi môi anh đào no đủ của Lâm Tâm Nguyệt: “Còn khó chịu không?” Anh dùng tay nhẹ nhàng xoa bóp thân thể đau nhức của cô.

Lâm Tâm Nguyệt biết Cổ Trạch Sâm đã giúp cô tắm rửa rồi, nhưng nghĩ đến việc anh hại cô thê thảm như vậy, không nhìn được trọn mắt lườm anh một cái. Ở trong lòng đánh tiểu nhân, là ai hại cô thành như vậy? Là ai đòi hỏi cả đêm không ngừng? Cái tên đầu sỏ không biết xấu hổ này còn dám hỏi. Lần nữa oán hận trừng mắt nhìn Cổ Trạch Sâm.

“Xin lỗi.” Nhìn dáng vẻ khó chịu của Lâm Tâm Nguyệt, Cổ Trạch Sâm đau lòng vô cùng. Vì để Lâm Tâm Nguyệt hả giận, anh hầu hạ cô như nữ hoàng.

Còn Lâm Tâm Nguyệt biết, nếu để người ngoài nhìn thấy bộ dạng này của cô, nhất định sẽ bị họ chế giễu, cho nên cô dứt khoát xin nghỉ phép, ở nhà làm sâu gạo.

Từng ngày trôi qua, Lâm Nhã Nguyệt vì em gái bảo bối chuẩn bị hôn lễ có một không hai, quyết định dời ngày cưới lại hai tháng, mà quyết định này khiến ông nội Lâm hết sức ủng hộ, cả nhà họ Lâm đều tán thành, Cổ Trạch Sâm và Lâm Tâm Nguyệt hoàn toàn không thèm để ý tới người phát ngôn chia rẽ đôi uyên ương bọn họ, dứt khoát vung tay áo rời đi.

Bây giờ, Lâm Tâm Nguyệt có một hứng thú, chính là ngày ngày chạy đến cửa hàng sưu tầm tinh phẩm lâu năm (N: tinh phẩm: vật tinh hoa, tốt nhất) dạo một vòng, ngồi một chút.

Hôm nay cũng như mọi ngày, cô đến cửa hàng sưu tầm tinh phẩm này, cô vô tình phát hiện cửa hàng này từ sau lần cô vẫy tay không thèm quan tâm chuyện ở nhà nữa, cô thích sự yên tĩnh ấm áp ở nơi này, còn có lão Lưu khỏe mạnh hào khí giống như ông nội của cô nữa. Lâm Tâm Nguyệt quen thuộc chào hỏi với ông chủ: “Ông chủ, cháu lại tới quấy rầy ông nè!!!”

“Tiểu Nguyệt tới rồi à? Vẫn là trà hoa lài như cũ đúng không?” Lão Lưu chính là chủ của cửa hàng này, lúc còn trẻ ông thích đi nhiều nơi, thích sưu tập những đồ vật tinh xảo có ý nghĩa, sau này ông về hưu, liền mở một căn tiệm sưu tập như thế này. Người có chung sở thích sẽ đến đây để chia sẻ đủ loại chuyện xưa, bên trong cửa hàng còn có chỗ ngồi uống trà, để người ta có thể nhấm nháp tinh tế vị chua ngọt đắng cay, Lâm Tâm Nguyệt chính là khách hàng quen thuộc của ông chủ, lão Lưu cũng rất thích cô gái cởi mở thường xuyên đến cửa hàng này.

“Chỗ ngồi của con suýt nữa bị người ta chiếm mất đó, nhưng ông đã bắt cậu ta ngồi chỗ khác. Vị trí đó ông giữ lại giùm con rồi, để cho con có thể tiếp tục ngắm chúng nó.” Lão Lưu cố ý nháy mắt trêu chọc cô, cười ha ha nói.

“Cám ơn lão Lưu, con qua đó trước.” (N: tui thấy gọi ‘lão Lưu’ nghe thân thiết hơn ‘ông Lưu’, ý kiến riêng mọi người thích hay không thì tùy nha.)

Lâm Tâm Nguyệt đi tới chỗ ngồi của mình, vừa nhìn thấy người xém giạt vị trí của mình, mừng rỡ kêu lên: “Sâm, sao anh lại ở đây?”

“Thì ra em chính là ‘Tiểu Nguyệt’ mà ông chủ luôn miệng khen không dứt.” Cổ Trạch Sâm cũng rất kinh ngạc, cô gái được ông chủ cửa hàng này khen lại là vợ chưa cưới của mình. Anh biết, gần đây vợ anh rất thích đến chỗ này ngồi một lúc, vì vậy anh mới đến đây thử xem. Anh đứng dậy chuyển đến ngồi đối diện với Lâm Tâm Nguyệt, trêu chọc cô: “Xem ra chúng ta tâm linh tương thông nhỉ?”

“Anh còn chưa nói em biết, sao anh lại ở đây?” Lâm Tâm Nguyệt cũng ngồi xuống, một tay chống cằm, bơ đi giọng điệu trêu chọc của anh, thần nhiên hỏi.

“Bởi vì mỗi lần em đi qua đây đều nhìn lại mấy lần, hơn nữa khi rảnh rỗi sẽ chạy đến đây, anh rất tò mò ở đây có thứ gì khiến em quyến luyến không quên. Ít khi được dịp nhàn rỗi, anh mới tới đây nhìn một chút, không ngờ cửa hàng này lại thú vị như thế, khó trách em thích đến đây ngồi chơi, hại anh có chút ghen tỵ.” Trên môi anh lộ nụ cười thần nhiên, ánh mắt nuông chiều nhìn Lâm Tâm Nguyệt.

“Để cho cô ấy quyến luyến không muốn về, không chỉ có cái này đâu.” Lão Lưu cầm ly trà hoa lài đi tới, đặt trước mặt bọn họ. Lão Lưu rất biết nhìn người, thấy ánh mắt nuông chiều, lời nói thân mật của Cổ Trạch Sâm, làm sao ông không đoán ra quan hệ của bọn họ.

“Ô, còn thứ gì hấp dẫn cô ấy?”

“Chính là búp bê sau lưng cậu đó, nhưng Tiểu Nguyệt lại nhìn trúng chính là câu chuyện đằng sau búp bê đó.” Lão Lưu đặt trà xuống, ra hiệu Cổ Trạch Sâm nhìn búp bê làm bằng thủ công tinh xảo kia, trong mắt đầy hoài niệm, đặc biệt tới gần Cổ Trạch Sâm, nhỏ giọng than nhẹ: “Tiểu Nguyệt là cô gái tốt, cậu nên giữ chặt cô ấy.”

“Lão Lưu, tôi đã nắm chắc cơ hội rồi, bởi vì hai tháng sau, chúng tôi sẽ kết hôn.” Cổ Trạch Sâm đưa tay cầm tay Lâm Tâm Nguyệt, mặt mày cười thỏa mãn tựa như có được cả thế giới, nhưng anh vẫn cảm ơn ý tốt của ông lão.

“Thật hả?” Lão Lưu vui vẻ hô to, sau đó làm bộ tức giận nhìn Lâm Tâm Nguyệt: “Con bé này, kết hôn cũng không thèm nói cho lão Lưu nghe, có còn xem lão Lưu là bạn nữa không hả?”

“Oan ức nha, lão Lưu, con chờ trễ một chút rồi nói cho ông biết mà.” Lâm Tâm Nguyệt liếc xéo Cổ Trạch Sâm, quay đầu nhìn lão Lưu kéo dài giọng như làm nũng.

“Coi như con bé này còn có lương tâm, lão Lưu cũng không keo kiệt.” Lão Lưu úp úp mở mở: “Đến ngày con kết hôn, lão Lưu sẽ tặng con một món quà, chúc các con trăm năm hạnh phúc.”

“Như vậy bọn con cảm ơn lão Lưu trước nhé.” Lâm Tâm Nguyệt cũng không thèm kiêu cách làm chi ệt.

“Thôi, lão Lưu đi đây, không cản trở hai người trẻ tuổi các con nữa.” Mặt lão Lưu mang nụ cười mờ ám, hi hi rời đi.

“Anh nghe nói, đằng sau búp bê kia còn có ẩn chứa một câu chuyện xưa, vậy bây giờ em có thể đem chuyện xưa kia kể cho anh nghe được không?”

“Lúc em vừa đến cửa hàng này, liếc mắt liền thích con búp bê đó, khi ấy em định mua nó. Nhưng lão Lưu nói, búp bê này chỉ để trưng bày chứ không bán, bởi vì búp bê này là một người bạn của ông tặng. Là món quà rất đặc biệt lại quý giá.” Lâm Tâm Nguyệt kể rõ ý nghĩa của búp bê: “Búp bê này thật ra có hai đôi. Từng nét trên búp bê đều biểu thị tình cảm của người làm ra nó, búp bê là một nam một nữ đại biểu cho vợ và chồng. Người nghệ nhân này đem 1 đôi búp bê tặng cho vợ mới cưới của ông. Đôi còn lại ông ấy tặng cho lão Lưu và vợ ông khi hai người họ đi hưởng tuần trăng mật. Bởi vì lão Lưu và vợ ông vì đôi búp bê này mà quen biết rồi yêu nhau, vợ của nghệ nhân làm ra búp bê này bắt ông khắc ‘Chấp tử tay, dữ tử giai lão’ (N: mỗi câu lên một con) lên hai con búp bê, bọn họ hi vọng người nhận được búp bê này sẽ hạnh phúc đến già. Tiếc là... mấy năm trước vợ lão Lưu qua đời vì tai nạn, nhưng lão Lưu vẫn giữ kĩ đôi búp bê này. Bởi vì chúng nó không chỉ là vật phẩm ông sưu tầm, mà còn là hồi ức hạnh phúc của ông cùng vợ...”

“Thì ra là như vậy, nhưng anh cảm thấy chúng ta nhất định sẽ hạnh phúc hơn họ, bởi vì em vẫn ở bên cạnh anh.” Cổ Trạch Sâm nắm chặt tay Lâm Tâm Nguyệt, cười hạnh phúc, chắc chắn chúng ta sẽ nắm tay nhau, cùng đi tới già.

Nụ cười ngọt ngào mang theo chút dịu dàng hiện lên trên gương mặt xinh đẹp của Lâm Tâm Nguyệt. Đúng vậy, chúng ta nhất định hạnh phúc hơn bọn họ!

Nhưng lúc này, Lâm Tâm Nguyệt không biết cô rất có duyên với hai đôi búp bê kia. Còn hạnh phúc của cô suýt chút cũng như đồ sứ mong manh, rơi xuống liền vỡ tan tành.

.....

Lâm Tâm Nguyệt và Cổ Trạch Sâm chính là cặp cô dâu chú rể thoải mái nhất từ xưa tới giờ. Cái gì cũng không cần quan tâm, mọi thứ đều được người khác giúp bọn họ chuẩn bị. Bọn họ chỉ cần xuất hiện đúng lúc trong ngày cưới là được, ngay cả áo cưới của Lâm Tâm Nguyệt, Lâm Nhã Nguyệt cũng giúp cô chuẩn bị xong xuôi, bọn họ chỉ cần thử đồ là được. Ngay cả Lương Tiểu Nhu và Mã Quốc Anh cũng ghen tỵ vì vận khí của cô thật tốt.

Lương Tiểu Nhu và Cao Ngạn Bác nhàn rỗi quá mức nên quyết định mang các cấp dưới của mình đi ‘sống mái với nhau’. Mọi người đừng hiểu lầm, ‘sống mái’ này không phải là kiểu sống mái như các băng đảng hay chơi, chỉ là đánh dã chiến mà thôi. Bác sĩ pháp y ưu tú Cổ Trạch Sâm không thuộc tổ nào hết, cuối cùng bị Cao Ngạn Bác đá sang tổ trọng án, Lâm Tâm Nguyệt bày tỏ nhất định sẽ vì nghĩa diệt thân.

Vì vậy, cuộc tranh tài giữa hai tổ ưu tú chính thức bắt đầu, không ai chịu nhường ai, một bên dùng trí tuệ để ứng chiến, một bên dùng kinh nghiệm để lấy chiến thắng.

Cao Ngạn Bác cư nhiên lấy Lương Tiểu Cương làm mồi nhử, muốn dẫn dụ người chị hết mực thương em trai – Lương Tiểu Nhu. Tiếc là, hôm nay, Lương Tiểu Nhu học theo Lâm Tâm Nguyệt quyết định đại nghĩa diệt thân, trực tiếp bắn chết em trai. Lâm Đình Đình thấy vậy đau lòng muốn chết, lập tức xông lên muốn báo thù cho bạn trai mình, nhưng... cô không có kế hoạch, không có kĩ thuật, không thể nhẫn nại, người thành viên của bộ pháp chứng trở thành vong hồn dưới đạn của Lương Tiểu Nhu.

Thế là, hai bên bắt đầu chiến đấu kịch liệt, đạn BB bay khắp nơi, Lâm Tâm Nguyệt rất không nể tình bắn vào người Cổ Trạch Sâm.

“Ê, ê, ê, anh là chồng chưa cưới của em, có cần tàn nhẫn như vậy hai không?” Cổ Trạch Sâm vừa né tránh đạn BB của Lâm Tâm Nguyệt vừa la to.

“Anh chưa nghe nói chiến trường không cha con à? Tiểu Nhu còn không nể tình bắn chết em trai cô ấy, huống chi anh là chồng chưa cưới của em, em đã hứa với sếp Cao sẽ đại nghĩa diệt thân!!!” Lâm Tâm Nguyệt ngoài miệng hay động tác trên tay cũng đều rất là vô tình.

“Nếu đã như vậy, anh cũng không cần nể nang gì nữa.” Cổ Trạch Sâm cũng bắn về phía Lâm Tâm Nguyệt.

Lần này đến lượt Lâm Tâm Nguyệt rối loạn, đạn BB bắn trúng ngón tay khiến cô la oai oái: “Ui da, đau quá, nếu tay em bị thương, không thể mang nhẫn cưới, em coi anh làm sao đây.” Lâm Tâm Nguyệt quăng khẩu súng, ôm tay bĩu môi nói.

“Thật sao, đưa anh xem.” Cổ Trạch Sâm nghe vợ yêu kêu đau, còn ‘run run’ thế kia, lập tức chạy đến kiểm tra tay bị thương của cô, thấy Cổ Trạch Sâm tới gần, đôi mắt tức giận của Lâm Tâm Nguyệt hiện lên chút giảo hoạt, cô lấy súng lục ở bên hông ra, nhắm ngay ngực anh mà bóp cò.

“Em...” Cổ Trạch Sâm thấy ngực mình bị trúng đạn, không biết làm sao, anh liền biết vợ yêu của anh đâu có yếu ớt như vậy chứ.

“Sếp Cao nói, cái này là binh bất yếm trá.” Lâm Tâm Nguyệt tiêu sái đem súng lục cất, giảo hoạt nói. Giọng điệu còn mang theo chút đắc ý.

Sếp Cao, sếp Cao, cái tên đầu sỏ thói tha này vì muốn thắng mà dạy hư vợ anh, anh muốn tiêu diệt anh ta!!!!

Bác sĩ Cổ vĩ đại, hình như bản thân anh đã quên anh bị vợ yêu đầu của anh đại nghĩa diệt thân rồi, anh còn muốn báo thù? Cũng không nhìn xem người bao vây anh có đồng ý hay không nha.

Bên này, bác sĩ pháp y xuất sắc của chúng ta bắt đầu hiểu rõ kiến thức già mồm át lễ phải, bắt đầu phản kích hỗn chiến. Bên kia, Cao Ngạn Bác đã cứu được con tin, tuyên bố trò chơi kết thúc.

Vì vậy, Cổ Trạch Sâm chỉ lo tán gái mà không biết tiến thủ, để đội địch thắng cuộc, nên bị đám người Lương Tiểu Nhu quần ấu. Đương nhiên Lâm Tâm Nguyệt liền đi đến bảo vệ cho anh, nói chơi à, chồng yêu của cô chỉ có cô mới có quyền bắt nạt, người ngoài ư? Mơ cũng không có cửa đâu. Nếu Cổ Trạch Sâm nghe được tiếng lòng của Lâm Tâm Nguyệt, nhất định anh càng thấy bị ai hơn.

Lúc này, trong khu vực dã chiến có tiếng kinh hô: “Cứu mạng, có người chết rồi!”

Tổ trọng án và tổ pháp chứng lập tức chạy tới, Cổ Trạch Sâm bước tới kiểm tra người trúng đạn ngã trên mặt đất, bởi vì mất máu quá nhiều mà chết, bọn người Lương Tiểu Nhu đều để lộ thân phận của mình, phong tỏa hiện trường.

Lâm Tâm Nguyệt nghe tiếng hô ‘Bắn chết người’ liền giật mình hoảng hốt, nhưng rất nhanh liền bình tĩnh lại, đi theo Cao Ngạn Bác đến sau xe lấy dụng cụ.

Lúc bọn Thẩm Hùng đi chung quanh lấy khẩu cung, nhóm Lâm Tâm Nguyệt chia nhau đi làm việc, sưu tập chứng cứ. Cao Ngạn Bác phát hiện trên người chết có một loại độc tính.

Khi phong tỏa hiện trường điều tra, có một cảnh sát phát hiện một người mặc đồ chú hề bị thương hôn mê. Lương Tiểu Nhu lập tức chạy đến, Cao Ngạn Bác phát hiện chú hề bị hôn mê là bị đạn chì bắn trúng, phỏng đoán chú hề và người chết đều bị một hung khí gây thương tích.

Lâm Tâm Nguyệt và Cao Ngạn Bác đều để ý nơi này rất nhiều ruồi. Đồng thời, cảm thấy đàn ruồi này rất khác thường, bay xa xa.

“Sếp Cao, mấy con ruồi này hình như tới quá sớm. Hơn nữa, chúng nó hình như không phải bay đến vì người chết ở đây.” Lâm Tâm Nguyệt nhìn về phía đám ruồi kia bay xa, ánh mắt nghiêm túc nhìn Cao Ngạn Bác nói.

“Chúng ta đi qua bên đó xem.”

Cao Ngạn Bác và Lương Tiểu Nhu chạy về phía đám ruồi, kinh ngạc nhìn thấy xác chết trong chuồng thú, hơn nữa trời bắt đầu chuyển xấu, rất nhanh sẽ có mưa, nước chính là kẻ địch của pháp chứng. Mặc kệ là tìm kiếm chứng cứ hay là khám nghiệm tử thi, cũng cần có thời gian, để nước mưa không thể đem chứng cứ quan trọng rửa đi. Lương Tiểu Nhu gọi đội phòng cháy chữa cháy cần lên, vì vậy mới tra ra người chết là Vương Chính Hồng, thời gian chết là tối hôm qua. Cũng xác định nơi này chính là hiện trường xảy ra án mạng, không có liên quan gì đến vụ án bên trận dã chiến, cũng đúng lúc sưu tập xong chứng cứ. Bởi vì bọn họ phát hiện trên người Vương Chính Hồng có vết máu của người khác.

Madam cao cấp Mã Quốc Anh bên tổ phòng chống tội phạm ma túy – vốn dĩ phải đi làm phù dâu, vừa nhận được tin báo lập tức đến hiện trường. Vì để thuận tiện cho việc đi lại, sau khi xuống xe lập tức đem váy lễ phục xé xuống, đội mưa đi vào bên trong lều, nghe Lương Tiểu Nhu bảo Cao Ngạn Bác giao bản báo cáo cho cô ấy, Mã Quốc Anh đứng lúc đi vào.

“Vậy làm phiền anh cũng giao cho tôi một phần.” Mã Quốc Anh lạnh lùng mở miệng, cho dù toàn thân ướt đẫm, cũng không hề làm giảm đi anh khí trên người cô.

Cao Ngạn Bác, Lương Tiểu Nhu và Cổ Trạch Sâm đều kinh ngạc nhìn cô gái đột nhiên xuất hiện này, Lâm Tâm Nguyệt cũng không yên lòng, nếu như án mạng dã chiến cô còn không nhớ, nhưng khi thấy Mã Quốc Anh xuất hiện cô liền khẳng định ‘Pháp chứng 2’ bắt đầu rồi.

Sau_khi Mã Quốc Anh lấy ra thẻ cảnh sát chứng minh thân phận của mình, liền trực tiếp đem đám người Thẩm Hùng đuổi ra ngoài, khiến Thẩm Hùng tức muốn hộc máu, nhưng Lương Tiểu Nhu không có nổi cáu, cái này cũng khó trách lúc Mã Quốc Anh trở thành cấp trên của Thẩm Hùng, Thẩm Hùng luôn luôn làm trái ý cô ấy. Suy cho cùng, mọi chuyện cũng là do lần đầu gặp mặt Mã Quốc Anh đã ‘ra oai phủ đầu’ anh ta như vậy mà. Tuy rằng cái chuyện ‘ra oai phủ đầu’ này chỉ là nguyên tắc phải làm của Mã Quốc Anh.

Khi Mã Quốc Anh thấy Lâm Tâm Nguyệt cũng có mặt, ánh mắt cô ấy hiện lên chút ngạc nhiên, nhưng nhớ đến công việc của Lâm Tâm Nguyệt cô ấy liền thả lỏng, gật đầu chào cô. Trong mắt còn mang theo một chút nhu hòa, hết thấy đều bị đám người Cao Ngạn Bác nhìn thấy.

Mã Quốc Anh chào hỏi với Lâm Tâm Nguyệt xong, ánh mắt cô ấy liền lạnh lùng liếc Cao Ngạn Bác và Cổ Trạch Sâm: “Bọn họ là ai?”

Lương Tiểu Nhu giới thiệu thân phận của nhóm Cao Ngạn Bác, cô không hi vọng bọn họ bị đuổi ra ngoài như nhóm Thẩm Hùng đâu. Nếu bị đuổi, cô làm sao tra án đây: “Bọn họ là chuyện gia xét nghiệm cao cấp Cao Ngạn Bác – sếp Cao và Lâm Tâm Nguyệt, người còn lại là bác sĩ pháp y Cổ Trạch Sâm – Dr. Cổ, bọn họ đều có phần tham gia điều tra vụ án này.”

Mã Quốc Anh cho biết người chết là Vương Chính Hồng, người đưa tin của cô ấy, có liên quan đến một vụ buôn bán thuốc phiện lớn. Tổ điều tra phòng chống tội phạm ma túy yêu cầu giữ bảo mật, không thể để lộ thân phận của Vương Chính Hồng, yêu cầu Lương Tiểu Nhu phối hợp với tổ của cô ấy, đem mọi tư liệu có liên quan đến vụ án cho cô ta, rồi rời đi.

Giọng điệu ra lệnh, thái độ hống hách của Mã Quốc Anh, khiến Cao Ngạn Bác và Lương Tiểu Nhu đều có chút bất mãn. Ngoại trừ Lâm Tâm Nguyệt, người biết rõ tính cách Mã Quốc Anh.

Một cuộc thi đấu dã chiến vui mừng nhưng phải ngừng lại vì có án mạng xảy ra, còn Lâm Tâm Nguyệt sau khi thấy Mã Quốc Anh xuất hiện liền không ngừng hoảng hốt, về mặt ngừng trọng quay về nhà họ Lâm, một đêm mất ngủ.

50. Chương 55: Hạnh Phúc Và Bi Thương (1)

Bầu trời đêm đen nhánh, không có ánh sao trang điểm, cỏ vẻ có chút đơn điệu, ngay cả ánh trăng thường treo trên không trung cũng không có, khiến cho người ta cảm thấy phiền chán.

Sự việc ngày hôm nay xảy ra quá nhanh, làm Lâm Tâm Nguyệt trở tay không kịp, khi Lâm Tâm Nguyệt biết phần 1 của bộ phim kết thúc, cô liền biết nội dung phần 2 của bộ phim rất nhanh sẽ đến. Cho nên cô rất lo sợ, không chút nào yên lòng nổi, tuy là cô không nhớ rõ sự việc, nhưng cô biết nội dung trong phần hai của bộ phim, người nhà của anh, bạn bè của anh, thậm chí ngay cả người anh yêu nhất cũng rời đi.

Ngày hôm nay, sau khi tan sở, Lâm Tâm Nguyệt chào tạm biệt chồng chưa cưới xong liền vội vàng chạy về nhà họ Lâm, miễn cưỡng tươi cười hỏi thăm ông nội và quần gia Lâm, lại mang về mặt bất an trở về phòng mình, không chút để ý tới ánh mắt quan tâm lo lắng ở phía sau.

Lâm Tâm Nguyệt về phòng lập tức khóa cửa cẩn thận, lấy quyển sổ ghi chép bị cô nhét trong hộc tủ thấp nhất ra, để trên bàn. Lâm Tâm Nguyệt ngồi trên ghế căng thẳng nhìn chăm chăm quyển sổ một lúc. Trong sổ ghi chép, trừ trang đầu viết chỉ chút các chữ số, những trang khác đều trống rỗng.

Đối với người khác, mấy con số này là một đồng bát nháo, nhưng đối với Lâm Tâm Nguyệt, cái này ẩn chứa bí mật rất lớn của cô, thật ra... Lâm Tâm Nguyệt dùng mấy chữ số kì lạ này để ghi lại nội dung của bằng chứng 2.

Mười lăm năm trước, Lâm Tâm Nguyệt đi đến nước Mỹ, thật sự tiếp nhận nơi đây, tiếp nhận người nhà của mình. Cô lo lắng mình sẽ dần quên mất nội dung bộ phim, đặc biệt là nội dung của phần 2, bởi vì từng người thân của cô sẽ rời đi. Cô muốn thay đổi số phận, nhưng cô biết bản thân cô không thể đem nội dung viết hết ra giấy, một khi viết xuống, nó chính là vật chứng, mặc kệ cô che giấu như thế nào, cũng có ngày bị phát hiện, đến lúc đó những gì cô quý trọng cũng có thể đánh mất, cô không đánh mạo hiểm đánh cược.

Vì vậy, cô đem phần nội dung sợ mình quên viết xuống giấy như phương pháp cô và anh trai ở kiếp trước hay dùng để gạt bà mẹ bạo lực của cô. Chính là cách truyền tin bằng mật mã chữ số. Trên thế giới này, e là chỉ có một mình Lâm Tâm Nguyệt mới hiểu những chữ số này.

Lâm Tâm Nguyệt đem chữ số trên giấy ‘phiên dịch’, kết quả khiến lòng cô chìm xuống đáy biển:

Đinh Đinh – Bom – Chết.

Chồng của Bái Bái – ung thư – cướp – nhảy lầu tự sát – chết.

Tiểu Nhu – bom – mất thánh giác tay bị tàn phế.

Trạch Sâm, Dật Thăng – chuẩn bị hôn lễ - bom – Dật Thăng hôn mê.

Lâm Tâm Nguyệt chậm rãi nhớ lại, tuy rằng chỉ có một chút, những cũng đủ khiến lòng bàn tay của cô lạnh run, kinh hồn khiếp vía.

Trước đây xem phim, nhìn thấy từng nhân vật rời đi, cùng lắm cô chỉ cười tiếc hận rồi cho qua, nhưng bây giờ chính mình trải qua hoàn cảnh này, cô mới hiểu được nỗi chua xót, thống khổ bên trong. Hiện tại, vừa nghĩ tới chuyện bọn họ sẽ rời cô ra đi, trái tim Lâm Tâm Nguyệt không nhịn được đau nhói, bọn họ đều là người thân, bạn bè quan trọng của cô. Làm sao cô có thể thờ ơ nhìn họ rời đi.

Không, tuyệt đối không! Vận mệnh của người khác, cô còn sửa được, họ là người cô muốn bảo vệ, cho dù dùng mọi thủ đoạn, dốc hết sức, cô nhất định phải bảo họ thật tốt, không để bất kì ai cướp đi, dù là thân chết!

Sự bất an, ngưng trọng dần dần rút khỏi đáy mắt Lâm Tâm Nguyệt, đẩy ra sương mù, trở nên kiên định rất nhiều.

Lâm Tâm Nguyệt đem mật mã và giải mã tiêu hủy hết, ngay cả mảnh vụn cũng không có, không hổ danh là chuyên gia pháp chứng, một chút vết tích cũng không có để lại.

Bầu trời đêm, trăng sao lặng lẽ hiện ra, ánh sáng lấp lánh. Ánh sao nho nhỏ lung linh tô điểm cho ánh sáng ngọc của trăng tròn.

Bên này, bạn nhỏ Lâm Tâm Nguyệt hạ quyết tâm gấp thần giết thần, gấp phạt giết phạt, một lòng cứu vớt muôn dân, khụ, nói lộn rồi, là quyết tâm bảo hộ người nhà. Dưới lầu, đôi chủ tớ cáo già lại lo lắng Lâm Tâm Nguyệt bị ức hiếp (?) hay là mắc chứng e sợ trước hôn nhân (?). Cứ thế, nhà họ Lâm bình yên trôi qua một đêm.

Ngày hôm sau, khi ông nội Lâm và quản gia Lâm nhìn thấy người mà tối hôm qua bọn họ còn lo lắng, hôm nay lại vội vã, nhất kinh nhất sợ (N: câu này không hiểu) đi làm. Không khỏi bùi ngùi: Bọn họ già rồi, không theo kịp nhịp điệu của lớp trẻ bây giờ. Mà Lâm Tâm Nguyệt tối qua đã nghĩ thông suốt, hiện tại đang vui vẻ hoạt bát hoàn toàn không biết cô vô tình đã kích tâm hồn nhỏ bé của hai người già nào đó.

Lâm Tâm Nguyệt vừa đến tổ pháp chứng liên giống bọn người Cao Ngạn Bác đem vật chứng tìm được ở hiện trường đi xét nghiệm. Phân tích mẫu máu và đối chiếu sơ đồ DNA, bọn rận đến mức hận không thể phân thân ra.

Sáng sớm, Lương Tiểu Nhu đã bị tổ trọng án và phòng chống tội phạm ma túy ‘mời uống trà’. Không ngờ vừa đến đó cô liền gặp phải nữ thanh tra dũng mãnh nhưng không gây thiện cảm cho cô - Mã Quốc Anh.

Cấp trên của Mã Quốc Anh đơn thuần chỉ khoe khoang tổ trọng án phòng chống tội phạm ma túy của bọn họ có bao nhiêu lớn, phổ biến như thế nào, bên trên có bao nhiêu quan tâm, muốn hợp tác với phía Lương Tiểu Nhu, thay vì nói là hợp tác còn không bằng nói ra lệnh, khiến cấp trên của Lương Tiểu Nhu nuốt cục tức vào bụng, đây là thái độ muốn hợp tác của các người à? Một chút thành ý cũng không có, mặt khác lại yêu cầu chúng tôi làm thế này thế nọ, vậy tự các người làm đi.

“Hi vọng lúc madam Lương điều tra vụ án, có tiến bộ gì thì nói cho chúng tôi biết một tiếng, nếu như điều tra được lão đại đứng đằng sau, nhất định phải nói với cho chúng tôi biết, tránh đứt dây động rừng.” Mã Quốc Anh cao ngạo nhếch môi cười nói.

“Như vậy tôi cũng hi vọng madam Mã giao tài liệu về Vương Chính Hồng cho chúng tôi.” Lương Tiểu Nhu quay về Mã Quốc Anh nói, bánh ít đi thì bánh quy lại, rất công bằng, đáng tiếc người ta không bằng lòng.

“Xin lỗi, tài liệu của chúng tôi luôn luôn được bảo mật, không thể làm gì khác hơn được, các người vất vả rồi, cảm ơn.”

Mã Quốc Anh nói xong chọc Lương Tiểu Nhu tức giận muốn giơ chân, nụ cười trên khuôn mặt không thể duy trì nữa, cái này đừng nói là ẩn tượng tốt, lần này thật sự Lương Tiểu Nhu chỉ có ác cảm với Mã Quốc Anh.

Lương Tiểu Nhu ôm một bụng tức trở về, Thẩm Hưng lại như con ong mật kêu vo ve, khiến cô càng buồn bực hơn, suýt chút nữa không nhịn được đập chết con ong mật đáng ghét này.

Lúc này, Diệp Chí Văn bị hôn mê cũng đã tỉnh, bọn Lương Tiểu Nhu lập tức đến lấy khẩu cung của hắn, cho hắn nhìn ảnh chụp của hai người chết, nhưng Diệp Chí Văn lại nói hắn không quen người nào hết, hắn chỉ đi tìm chìa khóa bị đánh rơi mới trúng đạn bị thương thôi.

Bộ pháp chứng và pháp y phát hiện trong dạ dày Vương Chính Hồng ẩn dấu một kí thuốc phiện, trong túi Trần Tử Thành tìm được thuốc phiện, đồng thời biết được Diệp Chí Văn chỉ xui xẻo mới bị dính đạn, người hung thủ muốn giết chính là Trần Tử Thành.

Đang lúc mọi người còn bàn chuyện vụ án, ba Lương Tiểu Nhu gọi điện tới thúc giục về nhà ăn cơm, làm Lương Tiểu Nhu sợ tới nước quẳng điện thoại qua cho Cao Ngạn Bác. Vì tất cả đều có phần nghe, cho nên toàn bộ nhân viên của tổ trọng án và pháp chứng vui vui vẻ vẻ kéo nhau đến nhà sếp Cao ăn cơm.

Nhà của Cao Ngạn Bác.

Lâm Tâm Nguyệt và Cổ Trạch Sâm trốn trong phòng xem ảnh chụp áo cưới mà Lâm Nhã Nguyệt gửi cho bọn họ, đây là hàng mẫu bọn họ đã chọn, Lâm Nhã Nguyệt còn làm thêm vài bộ nữa, để cho Lâm Tâm Nguyệt thay đổi, mỹ danh là: Em gái của Lâm Nhã Nguyệt kết hôn làm sao có thể mặc một bộ áo cưới được chứ, cộng thêm có sự giúp đỡ của Nam Cung Phong, đôi cô dâu chú rể Lâm Tâm Nguyệt và Cổ Trạch Sâm hoàn toàn phải tay mặc kệ, im lặng tiếp nhận.

Lâm Tâm Nguyệt thầm ới ở trong lòng: Kết hôn chỉ trong một ngày thôi, lấy đâu ra nhiều thời gian để bản đại tiểu thư đi thay quần áo hả, cũng không phải một bộ, hai cái tên cuồng em gái này rốt cuộc có thưởng thức hay không? Vả lại, một bộ đã đủ mặc, các người còn quy định nhiều bộ như vậy, chẳng lẽ có tiền thì ngon lắm à, có tiền là có thể phá của như vậy sao.

Phun thì phun, nhưng Lâm Tâm Nguyệt biết các anh trai đều rất yêu thương cô, hi vọng em gái bảo bối của mình có một lần hôn lễ hoàn mỹ và hạnh phúc, nghĩ như vậy, nhất thời cô liền cảm thấy ngọt ngào.

“Sâm, áo cưới này thật xinh đẹp nha!” Con người tỏa sáng của Lâm Tâm Nguyệt nhìn áo cưới, cảm thán, không hổ là tác phẩm do nhà thiết kế nổi tiếng vẽ ra.

“Đúng vậy, ngày hôm đó em nhất định sẽ là cô dâu xinh đẹp nhất.” Cổ Trạch Sâm đứng phía sau Lâm Tâm Nguyệt, ôm cô. Anh cảm thấy hai cái tên cuồng em gái kia cuối cùng cũng làm được một chuyện tốt, nể tình bọn họ khiến cho bà xã tương lai của anh vui vẻ, anh không tính toán chuyện bọn họ lùi ngày kết hôn của anh, dịu dàng nhìn vợ yêu đang cười đắc ý.

“Thật sự?” Lâm Tâm Nguyệt ngẩng đầu lên, ngược mắt sáng ngời nhìn anh, hạnh phúc nhoẽn miệng cười.

“Thật.” Cổ Trạch Sâm ôm ấp Lâm Tâm Nguyệt, kiên định nói: Trong lòng anh, em chính là cô dâu xinh đẹp nhất thế giới, anh cũng sẽ làm cho em trở thành cô dâu hạnh phúc nhất.

“Được rồi, anh hai nói, mấy ngày nữa sẽ đem áo cưới đưa về đây, chúng ta có thể mặc thử.”

“Phải không?”

“Ừ, chúng ta nói với Tiểu Nhu một tiếng mới được, à đem mấy tấm ảnh này cho bọn họ xem nữa.”

“Ừm.”

Trong phòng khách, cả đám người ngồi vây quanh trên sofa, bác Thông vui vẻ đem đặc sản từ Trung Sơn về, Lương Tiểu Nhu và Cao Ngạn Bác nhìn một đồng thuốc bổ trước mắt mà âu sầu.

“Bác Thông, các người mua nhiều thuốc như vậy để làm gì, kỷ tử, nhân sâm mọi thứ đều có.” Lương Tiểu Nhu vừa đếm những món thuốc bổ kia, vừa cười nói với bác Thông: “Bác Thông, con thật sự không biết nói gì tổ hợp Long Thông hai người, người không biết còn tưởng rằng hai người đi buôn lậu đó nha.”

“Đúng vậy, ba, bọn con muốn ba đi Trung Sơn hưởng phúc. Hơn nữa, mấy thứ này ở Hồng Kong đều có, mỗi lần trở về y như là dọn nhà vậy.” Cao Ngạn Bác ở bên cạnh phụ họa với bạn gái mình.

“Vậy thì sao? Những thứ này ở đại lục vừa lớn lại vừa rẻ, ở Hong Kong đâu có thể mua được.” Bác Thông lập tức phản bác, còn cầm thuốc lên đưa cho bọn người Cao Ngạn Bác nhìn, chứng minh mình không có nói láo: “Ba và ba của Tiểu Nhu thường trở về Hong Kong, đương nhiên mua nhiều ấy chứ, để Tiểu Nhu hầm canh cho con uống.”

“Bác Thông thật là bất công, trong lòng bác chỉ có Tiểu Nhu, không có con và Sâm.” Lâm Tâm Nguyệt và Cổ Trạch Sâm xem ảnh áo cưới xong liền đi ra, vừa vặn nghe lời bác Thông nói, Lâm Tâm Nguyệt và Cổ Trạch Sâm dựa sát vào nhau ngồi trên ghế sofa, giả bộ đau buồn.

“Chị Tâm Nguyệt, chúng ta đúng là người cùng cảnh ngộ, bác Thông với ba của em chỉ thiên vị cho chị hai.” Lương Tiểu Cương làm bộ đáng thương nói, hai con người vòng vo, nịnh hót với bác Thông: “Bác Thông, chị hai bận rộn như vậy, nhất định không có thời gian nấu canh, con cũng biết nấu chút ít, con lấy một chút mang về có được không ạ?” Lương Tiểu Cương vươn tay muốn đem mấy thứ thuốc bổ cầm về, liếc mắt thấy Cao Ngạn Bác cười như hoa ngẩn lại.

“Cậu nghĩ cũng đừng có nghĩ, cậu tưởng tôi không biết trong đầu cậu đang suy nghĩ chuyện gì à, tôi nhìn một cái liền biết cậu mang mấy thứ này về nấu cho Đình Đình ăn thì có.”

“Ha ha...” Mọi người lập tức cười ồ lên, đáng tiếc bây giờ da mặt Lương Tiểu Cương đã dày lên rất nhiều, không còn động một chút liền đỏ mặt như ngày xưa kia nữa, khiến mọi người không nhận được tiếc hận bạn nhỏ Tiểu Cương hay mắc cỡ của ngày xưa một đi không trở lại.

Lâm Đình Đình bĩu môi, đánh nhẹ Lương Tiểu Cương một cái, vẻ mặt thanh xuân đáng yêu, nghiêng đầu nhìn chỗ khác mặc kệ Lương Tiểu Cương, Lương Tiểu Cương chẳng thèm đếm xỉa tới việc mọi người trêu chọc, bận bịu đồ ngọt bạn gái, chọc mọi người cười vang.

“Được rồi, chị, hai người trốn trong phòng thăm thì to nhỏ chuyện gì này giờ vậy.” Lâm Đình Đình không để ý tới vẻ mặt lấy lòng của Lương Tiểu Cương, tò mò hỏi Lâm Tâm Nguyệt.

“Vừa rồi anh trai đại gia của chúng ta cho chị xem mấy tấm ảnh áo cưới thôi.”

“Thật không, chị, có đẹp không, mau cho em coi với.” Lâm Đình Đình tính tình vốn nóng nảy, vừa nghe áo cưới đã may xong lập tức muốn xem.

“Em khỏi cần gấp gáp làm gì, mấy ngày nữa anh hai sẽ gửi về cho chúng ta, đến lúc đó em muốn ngắm như thế nào cũng được. Bây giờ chỉ có ảnh chụp cho em coi đỡ nhàm chán thôi.” Lâm Tâm Nguyệt đem ảnh chụp ọi người xem: “Thế nhưng khi đó Tiểu Nhu đúng là không có thời gian nấu canh, cô phải làm dâu phụ cho tôi, phải đi thử áo cưới với tôi nhá.”

“Oa! Áo cưới đẹp quá! Mắt thẩm mỹ của chị đúng là số một. Ảnh chụp đã đẹp thế này rồi, chị mặc vô nhất định rất hấp dẫn nha, như vậy em phải nhìn kĩ mới được, lúc đó chị đừng có đau lòng áo cưới à nha.” Lâm Đình Đình tính nghịch nói.

“Chị của cô có ánh mắt kén chọn mà, nhìn lễ phục phù dâu cô ấy chọn cho tôi liền biết.”

“Nếu ánh mắt cô ấy không tốt, làm sao có thể trong muôn ngàn người chọn được tôi chứ.” Cổ Trạch Sâm ôm eo Lâm Tâm Nguyệt tự hào nói.

“Ánh mắt của anh cũng không tệ.” Lâm Tâm Nguyệt nhìn Cổ Trạch Sâm, kiêu ngạo nói.

“Ai nha, thật buồn nôn, nổi hết da gà rồi.” Thẩm Hưng làm bộ khoa trương chà sát cánh tay, cổ ý run lập cập, giống như bị tê dại rồi.

“Hai người bọn họ luôn lấy buồn nôn làm tình thú mà, người đáng thương nhất là tôi mới đúng. Hai người này ở lâu trên, mỗi ngày đều xuống nhà tôi ăn chực. Ngày ngày buồn nôn chết tôi.” Cao Ngạn Bác nhạo báng bọn họ, trong mắt đều là lên án, quay đầu nghiêm túc nhìn Lâm Tâm Nguyệt: “Tôi biết nhất định là hai người cố ý mua nhà trên tôi một lần là vì muốn mỗi ngày đến chọc tôi buồn nôn, đúng không?”

“Sếp Cao, tôi là người như vậy à?” Lâm Tâm Nguyệt nháy đôi mắt trong veo nhìn Cao Ngạn Bác.

“Đương nhiên không phải.” Cao Ngạn Bác cười rất xán lạn, nói kiên định, nhưng không chờ Lâm Tâm Nguyệt vui vẻ xong, câu tiếp theo liền khiến mặt Lâm Tâm Nguyệt xị xuống như bánh bao: “Mới là lạ đó, cô chính là kiểu người như thế.”

“Hừ, tôi mới không phải như thế, tôi thấy anh sống ở nơi này, mỗi ngày sắc mặt đều hồng nhuận, thân thể mập mạp, còn tìm được bạn gái tốt như Tiểu Nhu, cho nên phong thủy địa lí ở đây rất tốt, vì vậy tôi và Sâm mới quyết định dọn đến nơi này, phải không Sâm?”

“Anh ở chỗ này lâu rồi, đúng là rất tốt, không phải anh là một ví dụ sao?” Cổ Trạch Sâm rất thành thật gật đầu.

“Sau này, ai muốn mua nhà, thì hãy mua nhà gần chỗ ở của anh Bác ha ha...” Những người khác đều bị hai người chọc cười.

Cao Ngạn Bác nhin không được lờm qua, không nể tình khinh bỉ, cậu là cái tên thê nô, tai họa của cậu nói cái gì, cậu cũng gật đầu nói đúng.

Lúc này, ba Lương Tiểu Nhu và bác Thông cùng nhau bưng canh bọn họ vất vả hầm một ngày nay lên bồi dưỡng ọi người, Lương Tiểu Nhu giúp ba mình xuống bếp bưng mấy chén canh khác lên.

Đúng lúc này, Cao Ngạn Bác nói anh muốn qua nước Anh học Đồ thị sóng âm trong ba tháng, vừa vặn Lương Tiểu Nhu trong phòng bếp bị ba mình hỏi thúc chuyện hôn sự đi ra nghe thấy, trong lòng có chút chua chát.

Cao Ngạn Bác vừa nói xong lập tức bị mọi người phản đối, gương mặt mang ý cười của ba Lương và bác Thông đều trầm xuống.

Lương Tiểu Nhu đem nỗi buồn giấu đi, lập tức mỉm cười ủng hộ Cao Ngạn Bác đi Anh học, nhưng chỉ có đáy lòng cô mới biết bản thân khổ sở biết bao, thử hỏi có cô gái nào không hi vọng kết hôn với người mình yêu, cô gái kiên cường ra sao thì cũng luôn khát vọng có một gia đình thuộc về mình. Lương Tiểu Nhu nhìn bạn thân chuẩn bị kết hôn, làm sao cô không thêm muốn? Cô cũng muốn Cao Ngạn Bác có thể cầu hôn cô, đối với nỗi khổ tâm của ba mình, làm sao không khó chịu được.

Lâm Tâm Nguyệt thấy Lương Tiểu Nhu cười buồn, cô cũng hi vọng bạn thân mình được hạnh phúc, nhoen miệng cười, có chút nghịch ngợm dụ dỗ Cao Ngạn Bác: “Sếp Cao, nếu anh thực sự không hi vọng tôi và Sâm đến ăn tiệc lại nói lời sến súa khiến anh buồn nôn, tôi có biện pháp tốt nè, nghe không?”

“Biện pháp gì hả, Lâm đại tiểu thư?”

“Anh kết hôn với Tiểu Nhu, như vậy hai cái bóng đèn như chúng tôi sẽ tự động thối lui, tôi không ngại anh và Tiểu Nhu kết hôn chung một ngày với chúng tôi đâu.” Lâm Tâm Nguyệt đề nghị.

Lâm Tâm Nguyệt vừa đề nghị, hai bác Long, Thông đều tán thưởng giơ ngón tay cái với cô. Cười đến thấy rằng không thấy mắt. Lương Tiểu Nhu cảm kích nhìn cô.

Đáng tiếc, Cao Ngạn Bác người ta không biết điều, mọi người đều bó tay.

Đêm khuya, mọi người đều lục tục trở về. Cao Ngạn Bác và Lương Tiểu Nhu hai người cùng nhau năn nỉ hai ông cha của mình để Cao Ngạn Bác đi Anh học, Lâm Tâm Nguyệt và Cổ Trạch Sâm ngọt ngào về tổ ấm của họ.

51. Chương 56: Hạnh Phúc Và Bi Thương (2)

Tổ trọng án điều tra ra được chỗ ở của Vương Chính Hồng, cùng với tổ pháp chứng tiến hành điều tra, phát hiện ở hiện trường có dấu vết ẩu đả, từ đó tìm được nhiều vật chứng hơn, trong đó có một cây gậy bóng chày. Trong quá trình điều tra Vương Chính Hồng, phát hiện hắn có quan hệ với Đới Quý, bọn Lương Tiểu Nhu tra hỏi Đới Quý, bị hắn ta châm chọc một phen, cả tổ trọng án tức anh ách.

Lúc trở về, tinh thần mọi người càng hăng hái, sinh lực dồi dào, không cần Lương Tiểu Nhu cả tổ đều tự động đi điều tra tìm thêm tư liệu, nhất quyết ăn miếng trả miếng, tiêu diệt kiêu ngạo hống hách của Đới Quý, vất vả lắm mới xin được lệnh lục soát, tổ trọng án vừa định mài dao soạn soạn đi tìm Đới Quý thì Mã Quốc Anh thình lình xuất hiện, ngăn cản không cho tổ Lương Tiểu Nhu đi bắt Đới Quý về quy án, nhiệt huyết của bọn Thẩm Hùng lập tức bị dội nước lạnh, bộ dạng ăn trên ngồi trốc ra lệnh của Mã Quốc Anh còn phách lối hơn Đới Quý mấy lần, còn mang cấp trên ra chèn ép Lương Tiểu Nhu, không chỉ bọn Thẩm Hùng phản cảm, ngay cả Lương Tiểu Nhu cũng cảm thấy đè nén khó chịu.

Khoa giám chứng của bộ pháp chứng đưa tin tìm được dấu vân tay trên gậy bóng chày, ngoài trừ vân tay của người chết còn có vân tay của một người khiến tổ trọng án kích động, đem Mã Quốc Anh bắt lại với lí do nghi ngờ cô ấy là hung thủ giết Vương Chính Hồng, bởi vì dấu vân tay trên cán gậy là của Mã Quốc Anh. Lần này, nữ thanh tra ưu tú đúng là gặp ‘hên’.

Lương Tiểu Nhu lo lắng Mã Quốc Anh viện lí do bảo mật của tổ phòng chống tội phạm ma túy không hợp tác thẩm vấn, vì vậy cô kêu Thẩm Hùng tắt hết ghi âm và ghi hình, chuẩn bị cặn kẽ tỉ mỉ để Mã Quốc Anh đáng ghét kia không còn lời nào để nói, không còn đường trốn... cuối cùng vẫn khiến bọn Thẩm Hùng thất vọng.

Lúc bọn Thẩm Hùng thất vọng vì không có cơ hội trả thù, thái độ của Mã Quốc Anh lại khiến Lương Tiểu Nhu đang thẩm vấn cô ta rất là bất mãn. Cô ta không những nói tổ Lương Tiểu Nhu điều tra sai hướng, thậm chí còn không trả lời rất nhiều câu hỏi cô đặt ra, liên tục khiêu chiến sức kiên nhẫn của cô.

Bên Lương Tiểu Nhu cùng nhau đấu trí đấu dũng với Mã Quốc Anh, Lâm Tâm Nguyệt đang ở trong phòng làm việc của Cao Ngạn Bác nghe anh nói Thẩm Hùng gọi điện nói Lương Tiểu Nhu bắt Mã Quốc Anh.

“Bell bị Tiểu Nhu bắt?” Lâm Tâm Nguyệt nghe Cao Ngạn Bác nói chuyện điện thoại, không thể không nghi ngờ hai nữ thanh tra ưu tú gặp nhau như sao hỏa tông vào trái đất có thể hay không đem tổ trọng án nổ tung. Trái lại, cô không sợ Mã Quốc Anh chịu thiệt, cô chỉ lo cho Lương Tiểu Nhu không biết cô ấy có bị thái độ thờ ơ của Mã Quốc Anh chọc điên hay không. Nhớ lại lúc mới quen, cô cũng hay bị Mã Quốc Anh chọc giận đến giơ chân. Tiếc quá, không thể tận mắt chứng kiến cảnh vui như vậy.

“Ồ, hơn nữa còn hoài nghi madam Mã là hung thủ.” Cao Ngạn Bác mang vẻ mặt lo lắng nói, lại nhớ tới sự đối đãi khác biệt của nữ thanh tra kia khi ở bãi đánh trận dã, ung dung mở miệng.

“Cái gì? Hung thủ?” Lâm Tâm Nguyệt kinh ngạc hô: “Không thể nào, Bell làm sao là hung thủ được chứ.”

“Xem ra cô rất hiểu rõ madam Mã kia, lần trước ở bãi đánh trận đã tôi thấy ánh mắt cô ta nhìn cô rất nhu hòa, thái độ cũng khác thường. Có phải bởi vì cô quen với cô ta nên mới đánh giá khách quan như vậy hay không?”

“Mặc dù tôi có quen biết với madam Mã nhưng không có nghĩa là tôi chẳng biết phân biệt phải trái trắng đen.” Lâm Tâm Nguyệt bĩu môi: “Hơn nữa, chúng ta chỉ tìm được dấu vân tay của madam Mã trên gậy bóng chày, những vật chứng khác không có vân tay của cô ấy, nhiều nhất chỉ có thể nói madam Mã đánh Vương Chính Hồng, lại không thể nói cô ấy là hung thủ giết hấn.”

“Đương nhiên tôi biết cô là người công chính liêm minh, nhưng mà...” Cao Ngạn Bác đang định phân tích vụ án với Lâm Tâm Nguyệt, khéo mắt liếc thấy Lương Tiểu Cương cầm kéo đưa cho Mạc Thục Việ, có được gợi ý, anh nhanh chóng tìm bản báo cáo dấu vân tay trên gậy bóng chày.

“Có vấn đề gì hả?” Lâm Tâm Nguyệt thấy dáng vẻ khấn trương của Cao Ngạn Bác, liền biết anh có phát hiện mới.

“Lần này cô không cần lo lắng bạn cô bị nghi ngờ là hung thủ rồi.” Cao Ngạn Bác cầm báo cáo đưa cho Lâm Tâm Nguyệt xem, cười cười: “Cô hãy nhìn vị trí dấu vân tay trên gậy bóng chày đi.”

Lâm Tâm Nguyệt thấy vị trí dấu vân tay của Mã Quốc Anh là ở phần đuôi gậy bóng chày, hơn nữa ngón tay cô ấy đều hướng về phần cán gậy: “Dựa theo vị trí của dấu vân tay chứng tỏ, madam Mã cầm gậy bóng chày đưa cho Vương Chính Hồng chứ không phải tập kích hấn ta.”

“Chính xác.” Cao Ngạn Bác nhìn Lâm Tâm Nguyệt, trên mặt mang theo nụ cười giảo hoạt đánh ăn đòn: “Tâm Nguyệt, nếu madam Mã là bạn của cô, thế thì cô mang báo cáo đến cho Tiểu Nhu đi, à nhớ nhắc cô ấy, tối nay đến nhà cô ấy ăn cơm, đi nhanh về nhanh.”

“Vậy đúng là nên cảm ơn anh rồi!” Lâm Tâm Nguyệt khinh bỉ liếc xéo Cao Ngạn Bác. Nhà người biết rõ rằng nếu đem báo cáo này cho Tiểu Nhu chẳng khác nào đụng vào họng súng. Vì an toàn của bản thân nhà người mới kiếm có bắt ta đi, còn dám nói trắng lè như vậy, mặc dù cô muốn nhìn kịch vui, nhưng cô tuyệt đối không muốn bị Tiểu Nhu giận chó đánh mèo đầu. T__T

Lâm Tâm Nguyệt đau khổ mang báo cáo đưa cho Lương Tiểu Nhu, quả nhiên cô liền bị Lương Tiểu Nhu hung dữ trừng mắt nhìn, Lâm Tâm Nguyệt làm bộ không nhìn thấy, rất nghiêm túc nghiên cứu sàn nhà của tổ trọng án, trong lòng thầm tuôn lệ: Hu__hu, Tiểu Nhu, tôi chỉ nhận lệnh đưa báo cáo đến thôi à, cô muốn trút giận thì đi tìm bạn trai yêu dấu của cô đi, tôi có thể đóng gói đưa anh ta giao đến tận nơi, miễn phí không lấy một xu. Nên cô đừng trừng mắt nhìn tôi nữa mà, tôi thật sự rất rất vô tội!!!

Đáng tiếc, hôm nay Lâm Tâm Nguyệt rất là xui xẻo.

Mã Quốc Anh được thả ra ngoài nhìn Lâm Tâm Nguyệt, lại liếc nhìn Lương Tiểu Nhu đang đứng đấy sinh hơn dỗi, không biết vì sao cô nàng đột nhiên nở nụ cười khiến Lâm Tâm Nguyệt thấy bất an... Quả nhiên: “Tôi nên cảm ơn Tâm Nguyệt mới đúng, cảm ơn cô.” Lâm Tâm Nguyệt ai oán nhìn bóng lưng Mã Quốc Anh, cái này chính là trần trụi hãm hại: Tôi đâu có làm chuyện gì có lỗi với cô, đừng có lỗi cô xuống nước mà!

Mã Quốc Anh làm lơ với ánh mắt lên án của Lâm Tâm Nguyệt, hoàn toàn tiêu sái bước đi, bỏ lại một mình Lâm Tâm Nguyệt khóc thầm cùng với Lương Tiểu Nhu đang hóa thân thành rồng lửa.

Sâm, trái đất nguy hiểm quá! Chúng ta đi về sao hỏa nha!

Đêm đó, Lâm Tâm Nguyệt nhận được điện thoại của Lâm Nhã Nguyệt, anh nói áo cưới đã được gửi về, ngày mai là có thể nhận được. Vì vậy thiên tính bà tám của mấy cô gái xuất hiện, Lâm Tâm Nguyệt, Lâm Đình Đình, Lương Tiểu Nhu xúm lại lủi rủ thảo luận, ân oán gì, công việc gì toàn bộ quăng qua một bên, ba cô gái đùa giỡn, còn ba người đàn ông kia chỉ đành nhận nhiệm vụ châm trà rót nước, im lặng ngồi một bên.

Nhà họ Lâm.

Nhìn mấy cái áo cưới xa xỉ, mắt của ba cô gái đều ứa ra trái tim hồng.

“Chị sướng thật, có áo cưới đẹp như vậy, nếu như lúc em kết hôn cũng được mặc áo cưới đẹp như thế này thì hay rồi.” Lâm Đình Đình vuốt lên chiếc váy cưới mềm mại, có chút hâm mộ nhìn áo cưới nói.

“Thì ra có người nóng lòng muốn gả đi.” Lâm Tâm Nguyệt xán lại gần Lâm Đình Đình cười hì hì trêu chọc cô em mình, cố tình bóp méo ý tứ của Lâm Đình Đình, nhìn Lương Tiểu Cương nháy mắt: “Tiểu Cương, nghe chưa hả, mau chóng hành động đi.”

“Dạ, em biết rồi, chị Tâm Nguyệt.” ^___^ Đứa bé Lương Tiểu Cương này rất kích động, rất thành thật trả lời.

“Anh biết cái gì mà biết, em mới không thèm lấy chồng.” Lâm Đình Đình chẳng dám nổi quạu với Lâm Tâm Nguyệt, liền quay sang Lương Tiểu Cương bùng nổ, đáng tiếc khuôn mặt đỏ bừng đã tố cáo chủ nhân của nó đang dối lòng: “Chị biết rõ em không có cố ý, còn trêu em.” Lâm Đình Đình bịu môi, ôm cánh tay Lâm Tâm Nguyệt, làm nũng nói.

“Yên tâm, khi em kết hôn, anh hai nhất định sẽ khiến em trở nên xinh đẹp nhất thôi.”

“Thật sao.” Ánh mắt Lâm Đình Đình lại tỏa sáng, lộ ra nụ cười sáng lạn sạch sẽ, khiến Lương Tiểu Cương ngây dại.

“Nè, không phải đến đây thử áo cưới sao, còn không nhanh lên, các người định lần lựa tới tối à?” Thấy bộ dạng ngây ngô của em trai, Lương Tiểu Nhu không khỏi lắc đầu bật cười, vì thấy em trai hạnh phúc mà vui vẻ nhưng cô vẫn không quên Cổ Trạch Sâm vẫn đứng bên cạnh nhìn các cô đùa giỡn: “Hơn nữa, có người đang nóng lòng muốn nhìn bộ dạng cô dâu nhỏ của mình mặc áo cưới đó nha.” Lâm Tâm Nguyệt và Cổ Trạch Sâm nhìn nhau cười.

“Yes, madam.” Lương Tiểu Nhu ra lệnh, mọi người đều tự ôm đồ của mình tìm phòng thay.

Lễ phục của Lâm Đình Đình là bộ váy màu hồng dài đến đầu gối, bên hông quấn một vòng vải ren, giống như ánh trăng dịu dàng bao lấy dáng người yêu kiều của cô. Tóc dài đen xoa trên vai, khiến cho vẻ đẹp ngọt ngào của cô thêm một phần mê hoặc, kết hợp với đôi giày đế bằng, nụ cười thuần khiết, càng lộ rõ khí thế hoạt bát của tuổi thanh xuân.

Khi thấy Lâm Đình Đình bước ra, ánh mắt của Lương Tiểu Nhu không tự chủ được dính lên, cả người lập tức xoay quanh cô.

Lâm Tâm Nguyệt chọn cho Lương Tiểu Nhu bộ váy màu vàng nhạt, không có kiểu cách nhiều, nhưng phù hợp với tính cách già dặn của Lương Tiểu Nhu, trang phục được thiết kế rất rộng rãi, khiến Lương Tiểu Nhu có thêm dáng vẻ mềm mại của thiếu nữ.

Lương Tiểu Nhu vừa mới bước ra, Lương Tiểu Cương và Lâm Đình Đình đều cảm thấy bộ váy này rất hợp với Lương Tiểu Nhu, mắt hai người đều sáng rực lên.

“Chị hai, bộ váy này rất hợp với chị.”

“Ừ, nhưng nếu kết hợp với cái này sẽ xinh đẹp hơn.” Lâm Đình Đình chọn một cài tóc bằng ngọc trai, gắn lên đầu Lương Tiểu Nhu, ngắm nghía một hồi, mới vừa lòng gật đầu.

“Đúng đó Tiểu Nhu, cô mặc bộ váy này rất xinh đẹp.” Cổ Trạch Sâm vừa thay âu phục xong đi ra, nhìn Lâm Đình Đình và Lương Tiểu Cương bên cạnh Lương Tiểu Nhu thật lòng khen ngợi, có chút tiếc nuối thay Cao Ngạn Bác: “Đáng tiếc, hôm nay anh Bác không có phúc được nhìn, không được nhìn thấy vẻ đẹp của Tiểu Nhu.”

“Đúng đó, đúng đó.” Lâm Đình Đình và Lương Tiểu Cương gật đầu tán thành. Lương Tiểu Nhu bị bọn họ khen có chút xấu hổ cúi đầu, nếu Lâm Tâm Nguyệt có mặt ở đây nhất định sẽ trêu chọc cô một phen, nữ thanh tra khôn khéo lại có lúc phải mắc cỡ đến cúi đầu.

Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo liền xuất hiện. Cửa phòng thay đồ cúi cùng được mở ra, đôi tay ngọc của Lâm Tâm Nguyệt nhắc váy cưới lên, chân mang giày cao gót cần thận đi ra.

Bờ vai trần, vạt voan trắng mỏng vắt lên đầy quyến rũ, bên hông có nếp uốn tinh tế, vây quanh eo nhỏ của cô, hoa văn tinh tế phối hợp với trang sức gắn vật dưới áo cưới, lắc lư theo bước đi, dưới ánh đèn lóe ra ánh sáng giống như mộng, áo cưới trắng noãn vây quanh dáng người hoàn mỹ của cô, quần quanh đường cong hoàn mỹ.

Bọn Lương Tiểu Nhu kinh diễm nhìn Lâm Tâm Nguyệt, kìm lòng không đậu hít sâu một hơi. Lâm Đình Đình là khoa trưởng nhất, mắt chữ A miệng chữ O nhìn cô.

Cổ Trạch Sâm không chút che giấu kinh diễm và yêu say đắm, không tự chủ đi tới phía trước, đây là hạnh phúc thuộc về anh, ánh mắt dịu dàng lại mang theo chút cưng chiều nhìn cô gái trước mặt, nhẹ nhàng nói nhỏ.

“Đẹp lắm!”

Lâm Tâm Nguyệt nhoẻn miệng cười, ánh mắt cũng tràn ngập hạnh phúc, nụ cười ngọt ngào hiện lên trên gương mặt tuyệt mỹ của cô.

Ông kính dừng lại ở khoảnh khắc hạnh phúc đầm ấm này, yêu thương nồng nàn, tràn ngập ngọt ngào, không ai muốn phá vỡ.

52. Chương 57: Hạnh Phúc Cùng Bi Thương (3)

Edit: Tiểu Ngữ

Yên tĩnh, sự yên tĩnh bao vây hai người đứng ngoài hành lang phòng phẫu thuật, hơi thở đau thương lặng lẽ tràn ngập trong lòng hai người đang đợi tử thần tuyên án, đèn đỏ trên cửa phòng giải phẫu giống như lưỡi dao kề trên cổ Cổ Trạch Sâm và Cao Ngạn Bác, khiến họ không thở nổi.

Ánh mắt thâm thúy của Cổ Trạch Sâm tràn ngập đau thương, nhìn chằm chằm cánh cửa ngăn trở mình và người mình yêu thương, cánh cửa có thể ngăn cách sống chết. Đại não hỗn loạn, cúi đầu nhìn đôi tay run rẩy của mình, anh nhớ cô gái khi này còn làm nũng với anh trong điện thoại, cứ như vậy nhắm chặt mắt, im lặng nằm trong ngực anh, mặc kệ anh kêu như thế nào cũng không nghe được âm thanh tinh nghịch, nũng nịu của cô, khi đó anh rất hi vọng Lâm Tâm Nguyệt mở đôi mắt linh động ra, nói cho anh biết đây chỉ là trò đùa thôi.

Cổ Trạch Sâm ngồi xồm sát tường, giống như lần trước chị anh mất, dúm đầu vào hai gối. Thế nhưng lần này không có người dịu dàng cho anh cái ôm ấm áp nữa, không còn ai chống chọi với anh, tại sao lại như vậy, hôm qua không phải bọn họ vẫn cùng nhau bàn chuyện kết hôn sao? Tâm Nguyệt, không phải chúng ta phải kết hôn hay sao? Chúng ta còn muốn cùng nhau đi du lịch, Tâm Nguyệt, em tuyệt đối không được xảy ra chuyện, anh đã mất đi chị hai, anh không thể mất cả em. Em đã nói, nắm tay nhau, cùng đi tới già rồi mà, cho nên em nhất định không được xảy ra chuyện, không được bỏ lại anh một mình, không được!

Dương Dật Thăng nhìn bộ dạng của anh hem tốt mình như vậy cũng không biết nên làm gì, nhưng lại không đành lòng nhìn tiếp, lúc này không có bất kì ngôn ngữ nào, nặng nề vỗ vỗ vai Cổ Trạch Sâm, nói cho anh biết anh vẫn còn người an hem tốt bên cạnh anh. Từ xưa tới nay, Dương Dật Thăng chưa bao giờ tin thần, nhưng ngay lúc này đây, anh rất hi vọng có thần tồn tại, Tâm Nguyệt, không chỉ là người bạn cùng anh vượt qua hoạn nạn khó khăn, cô còn là người anh từng thể phải bảo vệ, anh còn nhớ rất rõ, ngày xưa mỗi lần đi đánh nhau xong cô gái nhỏ này như bà mẹ cứ lải nhải bên tai bọn anh miết, còn nói lần sau không được thể này thể kia... nếu không cô sẽ bỏ mặc bọn họ. Nhưng mỗi lần cô đều cẩn thận xử lý vết thương cho bọn anh, khi bọn anh gặp nguy hiểm nhất, cô chính là người đầu tiên lao lên phía trước, mỗi lần đều cho bọn anh thấy nụ cười tràn ngập hi vọng vào ngày mai.

Ông trời, nếu như ông thật sự có mắt, xin ông hãy cứu Tâm Nguyệt, mau cứu cô ấy, đừng để thần chết mang cô ấy đi.

Cao Ngạn Bác nhận được tin tức vội vàng vàng chạy tới nhìn thấy bộ dạng bất lực của Cổ Trạch Sâm, mặc dù anh hiểu tâm trạng hiện tại của Cổ Trạch Sâm hơn ai hết, nhưng anh cũng không biết làm sao an ủi cậu ta, bởi vì ngay cả chính anh cũng không thể tự an ủi mình, lòng anh đau đớn và lo lắng không thua gì Cổ Trạch Sâm. Ngược mắt nhìn cửa phòng phẫu thuật, trong túi quần tay anh nắm chặt chiếc nhẫn còn chưa kịp đưa người anh yêu. Tiểu Nhu, em nhất định phải bình an vô sự, anh còn chưa cầu hôn em, không phải em vẫn rất hâm mộ Tâm Nguyệt được Sâm cầu hôn rất lãng mạn sao, anh cũng chuẩn bị cho em một kinh hỉ, em có cơ hội khoe khoang trở lại rồi, cho nên em nhất định phải bình an vô sự, em còn chưa đeo nhẫn của anh.

Lương Tiểu Cương cũng chạy đến lo lắng nhìn hai người trước phòng phẫu thuật, lo lắng Tâm Nguyệt và Tiểu Nhu. Cậu không dám nghĩ nếu chị hai thật sự có chuyện, ba cậu có chịu đựng được hay không? Như Lai Phật Tổ phương đông, Thượng Đế tây Phương, từ Ngọc Hoàng đại đế cho đến các vị thần tiên nhỏ, tôi cầu xin các vị, hi vọng các vị có thể phù hộ cho Lâm Tâm Nguyệt và Lương Tiểu Nhu có thể tránh khỏi nạn kiếp này. Cậu vừa đi thăm Lâm Đình Đình, xác định cô ấy không sao thì lập tức chạy sang đây, nói chung hiện tại Lương Tiểu Cương có thể nói là vừa hoang mang vừa lo sợ.

“Tiểu Cương.” Về mặt Lâm Đình Đình tái nhợt, vịn tường, khó khăn gọi Lương Tiểu Cương. Lâm Đình Đình chỉ biết lúc bom nổ Lâm Tâm Nguyệt đem cô ôm chặt vào ngực, sau đó thì hôn mê bất tỉnh. Mặc dù Lâm Tâm Nguyệt đã dùng thân mình ngăn cản dư âm bom nổ, nhưng Lâm Đình Đình vẫn bị ngất xỉu. Khi Lâm Đình Đình tỉnh lại đã nằm trong bệnh viện, thậm chí còn cảm thấy choáng váng, bác sĩ nói cho cô biết, bởi vì có người ôm chặt lấy cô, cho nên ngoài bị trầy da và não bị chấn động não nghiêm trọng, trên cơ bản thì không có gì đáng kể, chỉ cần nghỉ ngơi vài ngày, nằm viện kiểm tra sẽ không có gì nghiêm trọng.

Cô rất lo lắng chị mình và Lương Tiểu Nhu, cô nghe bác sĩ nói thương tích của bọn họ rất nghiêm trọng, bây giờ vẫn còn nằm trong phòng cấp cứu, Lâm Đình Đình không có cách nào yên lòng nghỉ ngơi.

Lâm Đình Đình mặc kệ bản thân còn choáng váng, âm ỉ muốn đi nhìn bọn họ, nhưng bác sĩ lại ngăn cản, thậm chí bác sĩ còn dự định chích thuốc an thần cho cô, cô không thể làm gì khác hơn là làm bộ nghe lời bác sĩ nghỉ ngơi. Thừa dịp bác sĩ và y tá rời đi, kiên quyết vịn tường cố gắng lên ra khỏi phòng đến phòng phẫu thuật.

Thấy nhóm người Lương Tiểu Cương đứng bên ngoài phòng phẫu thuật chờ, vội vàng chờ bạn trai mình.

“Đình Đình, sao em lại ở đây, sao không nằm trong phòng nghỉ ngơi đi.” Lương Tiểu Cương ở trước phòng phẫu thuật gấp đến độ xoay quanh, đột nhiên nghe âm thanh nhỏ yếu của bạn gái gọi tên mình, ban đầu cậu còn nghĩ rằng mình nghe lầm, cho đến khi nhìn thấy cô gái vịn tường thở hổn hển, mặt tái nhợt mới xác định mình không nghe lầm, lập tức chạy tới đỡ cô, lo lắng hỏi.

“Em lo lắng cho chị và Tiểu Nhu nên lên tới đây.” Lương Tiểu Cương vội đỡ Lâm Đình Đình còn xanh xao ngồi xuống ghế, sợ cô sẽ té xỉu bất kì lúc nào. Nhưng Lâm Đình Đình lại không để ý đến chính mình, hiện tại cô chỉ muốn biết chị và Tiểu Nhu như thế nào thôi: “Chị và Tiểu Nhu sao rồi?”

“Còn đang phẫu thuật.” Lương Tiểu Cương nhìn hai người đàn ông vẫn im lặng, lắc đầu nói với Lâm Đình Đình.

“Tại sao lại như vậy.” Lâm Đình Đình dầm lệ dựa vào ngực Lương Tiểu Cương, một giây trước cô còn đang nói chuyện trên trời dưới đất với hai người kia, hiện tại họ đang nằm trong phòng phẫu thuật chiến đấu với tử thần.

Mã Quốc Anh vừa phá xong vụ án buôn lậu thuốc phiện bắt giam đám người của Đới Quý, nhận được tin liền chạy đến bệnh viện. Lúc cô biết bọn người Lâm Tâm Nguyệt bị thương nghiêm trọng, niềm vui khi phá xong vụ án thay thế bằng nỗi lo và không yên lòng. Nhìn hai ngọn đèn trên phòng phẫu thuật báo cáo sinh mệnh bị đe dọa, nhìn thấy vẻ mặt đau khổ của những người có mặt ở đây, hít sâu một hơi, cố nén nước mắt chảy ra, dựa vào tường, yên lặng cùng bọn họ chờ đợi thời khắc tuyên án.

Lúc này, đèn trên phòng phẫu thuật của Lương Tiểu Nhu tắt, bác sĩ mở cửa, mệt mỏi đi ra. Bọn Cao Ngạn Bác lập tức đi tới nghênh đón, cơ thể mỗi người đều căng thẳng, Mã Quốc Anh cũng không nhận được nổi thở, sợ nghe được tin tức xấu.

“Ca phẫu thuật rất thành công, bệnh nhân đã qua thời kì nguy hiểm. Tuy rằng bộ não của bệnh nhân bị chấn động khi bom nổ, rơi vào trạng thái hôn mê, may mắn bệnh nhân cách khá xa nơi bom nổ. Tình huống chấn sáng không lớn, nhưng xương tay của cô ấy bị gãy rất nghiêm trọng, tình huống cụ thể như thế nào thì phải chờ bệnh nhân tỉnh lại mới có thể xác định.” Biết người nhà lo lắng, bác sĩ không nói nhiều lời vô ích, nói thẳng vào trọng điểm.

“Cám ơn bác sĩ.” Tầng đá lớn trong lòng mọi người cuối cùng cũng hạ xuống, nhưng bọn họ không dám thả lỏng, không dám thở ra, bởi vì còn một người quan trọng vẫn đang chiến đấu với tử thần.

“Sâm, Tiểu Nhu có thể chống chọi được, Tâm Nguyệt là người kiên cường như vậy chắc chắn cô ấy sẽ vượt qua được cửa ải này thôi.” Sau khi Cao Ngạn Bác nghe được Lương Tiểu Nhu đã an toàn, âu sầu đi tới trước phòng phẫu thuật của Lâm Tâm Nguyệt, đôi mắt đỏ bừng nhìn Cổ Trạch Sâm, an ủi.

“Từ nhỏ chị rất kiên cường, chị ấy nhất định sẽ không có chuyện gì đâu.” Lâm Đình Đình cũng không biết mấy lời này là đang an ủi người khác hay là an ủi chính mình.

Cổ Trạch Sâm cũng yên lặng cầu nguyện, Chúa! Xin người hãy phù hộ Tâm Nguyệt vượt qua cửa ải này.

Thời gian chờ đợi dài đằng đặc, đột nhiên cửa phòng Lâm Tâm Nguyệt mở ra, một cô y tá vội vàng chạy ra ngoài, bọn Cổ Trạch Sâm vội chặn cô ta lại: “Vợ chưa cưới của tôi sao rồi?”

“Chúng tôi phát hiện bệnh nhân có dấu hiệu mang thai, hơn nữa đã có dấu hiệu sinh non, chúng tôi phải đi mời bác sĩ khoa phụ sản đến giúp đỡ.” Hiển nhiên, y tá đã quen thuộc với việc người nhà của bệnh nhân lo lắng, cũng thông cảm với tâm tình lo lắng của bọn họ, nên cũng không có khiển trách bọn họ cản đường mình, cộng thêm kinh nghiệm của mình, cô gái kia có thể không giữ được đứa bé, đồng cảm liếc nhìn Cổ Trạch Sâm một cái, đem chuyện này nói xong liền đi mời bác sĩ khoa phụ sản.

Nhưng mà không đợi y tá tìm bác sĩ khoa phụ sản, bác sĩ trong phòng phẫu thuật đã thông báo cho bọn Cổ Trạch Sâm biết con của anh và Lâm Tâm Nguyệt không giữ được. Bởi vì cái thai này chỉ mới được hai tháng, cái thai vẫn chưa được ổn định, hơn nữa bom nổ cực quang trực tiếp đánh vào bệnh nhân, tuy rằng thật đáng tiếc, nhưng vẫn không có cách giữ đứa bé.

Bọn người Cổ Trạch Sâm sợ đến ngây người, trong lòng nhức nhối, thân thể không tự chủ được lay động một cái, nhớ lại cuộc điện thoại lúc sáng.

[Sâm, em có một tin tốt muốn nói cho anh nghe.]

...

[Chúng ta gặp nhau ở quán cà phê đi, đến lúc đó cho anh nghe một tin cực kì kinh hỉ, anh nên chuẩn bị tâm lý cho tốt nha, đừng để bị hù ngất á.]

...

[Sau này nếu anh dám chê em béo, em sẽ mặc kệ anh luôn.]

....

Anh không ngờ mình biết được tin tức kinh hỉ mà Lâm Tâm Nguyệt muốn nói vào lúc này, nhưng anh càng không dám tin chính là anh trải qua niềm vui làm cha đồng thời đau buồn mất đi đứa con, thiên đường và địa ngục cách nhau một sợi chỉ, không gì hơn chuyện này. Tại sao lại như vậy, anh sắp làm cha, nhưng mà đứa bé, con của anh và Tâm Nguyệt không còn, không còn nữa, ông trời, tại sao ông lại nhẫn tâm đến như vậy? Tại sao lại đối xử với chúng tôi như thế?

“Tâm Nguyệt mang thai, đứa bé không còn.” Về mặt Cổ Trạch Sâm có chút hoang mang, nhưng mọi người có mặt đều nghe ra giọng điệu tự trách và đau khổ của anh: “Mấy hôm nay, cô ấy khó chịu, đáng lẽ tôi nên ở nhà với cô ấy mới đúng. Như thế cô ấy sẽ không...” Tâm Nguyệt, em không được xảy ra chuyện. Anh đã mất đi con của chúng ta, anh không thể mất luôn cả em, xin em, Tâm Nguyệt, em phải cố gắng chống cự.

Cao Ngạn Bác và Dương Dật Thăng nghe tin này liền nhìn nhau, Mã Quốc Anh xoay người, ngửa đầu, không muốn người khác nhìn đáng vẻ bi thương của cô, mọi người không biết nên an ủi người đàn ông đang

dựa vào tường, giơ tay che khuôn mặt đầy nước mắt, đàn ông có lệ mà không khóc, chỉ vì chưa chạm tới chỗ đau lòng mà thôi.

“Hôm nay, Tiểu Nhu dẫn chị đến bệnh viện kiểm tra mới biết, chị muốn tự mình nói cho anh biết chuyện này, để cho anh kinh hỉ một phen, chị muốn anh là người đầu tiên chia sẻ tin vui với chị, cho nên mới hẹn gặp anh ở quán cà phê, ai ngờ...” Lâm Đình Đình cố nén nước mắt, nghẹn ngào nói, nói xong không nhịn được khóc rống trong lòng Lương Tiểu Nhu.

Mọi người nghe Lâm Đình Đình nói xong đều trầm mặc, hơi thở bị thương vẫn quấn quanh bọn họ, thật lâu không có tiêu tan.

“Sâm, anh đừng tự trách nữa, chuyện này không liên quan đến anh, ông trời sẽ không tàn nhẫn như vậy, sau khi cướp đi đứa con của anh, còn cướp đi...” Cướp đi người anh yêu, Dương Dật Thăng bước tới an ủi Cổ Trạch Sâm, nhưng không dám nói câu tiếp theo, anh không biết, nếu đem những lời này nói ra khỏi miệng, an hem tốt của mình có sụp đổ hay không?

Lúc này, ông nội Lâm và Lâm Nhã Nguyệt nhận được tin cũng chạy đến, Nam Cung Nguyệt đang triển khai nghiên cứu và thảo luận y học cũng quảng hết mọi chuyện, khẩn cấp mua vé máy bay đang trên đường về.

Lâm Nhã Nguyệt vốn muốn hung hăng đập cái người không bảo vệ tốt em gái cưng của mình một trận, khi ánh mắt lạnh như băng nhìn thấy người đàn ông sắp sụp đổ thì thở dài một hơi. Mặc kệ bây giờ anh có làm gì đi nữa, Cổ Trạch Sâm cũng sẽ không phản ứng, đỡ ông nội Lâm ngồi xuống, ban đầu anh không muốn ông nội đến đây, nhưng anh không thay đổi được ý của ông, buộc lòng phải để ông đi tới.

Mà Lâm Quốc Hùng nghe nói cháu gái cưng của mình đang trong thời kì nguy hiểm, người đàn ông cả đời ngang dọc trên thương trường chưa hề thất bại liền già nua hơn nhiều, mắt mờ lung, cắn chặt răng, đau xót nói: “Ông trời ơi, Lâm Quốc Hùng tôi tự hỏi chưa từng làm chuyện ác tà trời nào, mười lăm năm trước, ông đã cướp đi sinh mệnh của con trai và con dâu tôi, bắt kẻ đầu bạc phải tiễn kẻ đầu xanh, hiện tại ông muốn cướp luôn đứa cháu khó khăn lắm mới trở lại của lão già này sao, khiến lão già đầu tóc trắng xóa này đưa kẻ tóc đen một lần nữa hay sao?”

Nghe Lâm Quốc Hùng gào thét, mọi người ở đây không đành lòng nói cho ông biết, ông trời đã cướp mất đi cháu chắt của ông về thế giới bên kia rồi.

Lúc này, đèn phòng phẫu thuật tắt, mọi người nín thở, mở to hai mắt nhìn bác sĩ bước ra.

“...”

Cổ Trạch Sâm rơi lệ, Dương Dật Thăng vỗ vỗ vai anh. Cúi đầu, Lâm Đình Đình vùi vào lòng Lương Tiểu Cương, nước mắt ướt đầm áo cậu. Lâm Quốc Hùng run rẩy vỗ vỗ cái tay cứng ngắc đang đỡ ông. Cao Ngạn Bác chuyển đầu đi qua, ngay cả Mã Quốc Anh luôn kiên cường cũng rơi nước mắt.

.....***.....

Sau tiếng bom nổ, Lâm Tâm Nguyệt cảm thấy chính mình rơi vào một cái động tối thui, không nghe, không thấy gì hết. Ngoại trừ tối đen cũng chỉ có tối đen, cô chết rồi sao? Lần này kết thúc rồi ư? Không biết Đình Đình và Tiểu Nhu sao rồi.

Vì sao cô nghe thấy tiếng mẹ lải nhải, tiếng cha cưng chiều, còn có tiếng oán giận của anh hai? Còn có rất nhiều âm thanh quen thuộc đã lâu không nghe thấy, rất quen thuộc rất ấm áp, giống như nhớ lại gia đình ấm áp kia, hồi ức mãi mãi khắc ghi trong đáy lòng, thật muốn cứ như vậy mãi.

Thế nhưng sao cô lại thấy không cam lòng, đúng rồi, cô còn có một ông nội, luôn có một ông nội cưng chiều cô, bác hai trai và bác hai gái luôn cho cô ấm áp như cha mẹ ruột, các anh và chị luôn quan tâm bảo vệ cô, còn có một cô em gái nghịch ngợm... Một gia đình tràn ngập ấm áp và tiếng cười nói. Còn có Sâm, và con của bọn cô.

Dù chết sống hay chia xa, xin cùng người thề nguyện, nắm tay cả đời, bên nhau đến già

Cô nhớ rồi, đúng, cô đã hứa, cô sẽ không bỏ lại anh một mình, bọn cô sẽ cùng nhau hạnh phúc đến già.

Không, không thể buông tay như thế được. Ở đó, ngôi nhà kia, mọi người đang chờ cô.

Mí mắt nặng như ngàn cân, ngo ngoáy chậm rãi mở ra, từng tia sáng tiến vào trong khóe mắt, tầm nhìn từ mơ hồ đến rõ ràng, đập vào mắt chính là một mảnh trắng lóa, bệnh viện sao? Quay đầu, nhìn thấy người đàn ông nắm chặt tay mình ngủ gục, khóe miệng cô hơi nhếch lên.

Ngón tay khẽ cử động, đánh thức người bên cạnh giường, Cổ Trạch Sâm kinh ngạc nhìn cô, nắm tay cô lên, mười ngón tay đan xen vào nhau, khẽ sát vào cô, cọ cọ, nước mắt dần tràn đầy khóe mắt, miệng cười dịu dàng.

“Tĩnh.”

“Ừm.” Xin lỗi, đã khiến anh lo lắng.

53. Chương 58: Hạnh Phúc Và Bi Thương (4)

Edit: Tịch Ngữ

Lâm Tâm Nguyệt nặng nề mở mắt, ánh mắt hỗn độn dần chậm rãi trở nên rõ ràng, đập vào mắt chính mình là gương mặt đẹp trai quen thuộc, nhìn bàn tay Cổ Trạch Sâm đang nắm chặt tay mình, tay anh run rẩy kinh hãi nhìn cô, không nói một lời với cô, người đàn ông này có bao nhiêu sợ hãi mất mình, thì càng có bấy nhiêu hi vọng cô tỉnh lại.

Lâm Tâm Nguyệt nhìn vẻ mặt lo lắng của Cổ Trạch Sâm, muốn an ủi anh lại phát hiện chính mình không còn sức lực, khóe miệng miễn cưỡng lộ ra nụ cười vui vẻ: “Sâm.”

“Tâm Nguyệt, cuối cùng em cũng đã tỉnh rồi, thật tốt quá!” Nhìn vợ chưa cưới tỉnh lại, Cổ Trạch Sâm kích động đến nói chuyện không liền mạch, trong lời nói mang theo lo lắng nhẹ nhẹ: “Anh lập tức đi gọi bác sĩ. Cần thận để tay Lâm Tâm Nguyệt xuống, liền chạy ra ngoài tìm bác sĩ.”

Lâm Tâm Nguyệt nheo mắt nhìn người đàn ông không biết thức bao nhiêu đêm trông chừng mình, mang vẻ mặt mệt mỏi rời đi. Thật ra cô rất muốn nói với anh. Cô muốn biết Đinh Đinh và Tiểu Nhu như thế nào rồi, còn có, còn có bé con của cô, thế nhưng cô phát hiện bản thân mệt mỏi muốn chết, ngay cả hơi sức nói chuyện cũng không có, miệng lưỡi khô nẻ.

Lâm Tâm Nguyệt loáng thoáng nghe rất nhiều tiếng bước chân vội vã đi tới, vị bác sĩ mở cửa phòng kia chính là bác sĩ xuất sắc nhất mà cô biết – Nam Cung Phong, dày vò một hồi, Nam Cung Phong mỉm cười nhìn cô, thở phào nhẹ nhõm, có chút uể oải trách cứ: “Tĩnh thì tốt rồi, tỉnh rồi thì không sao, bé con, không có lần sau, biết không. Mọi người sẽ lo lắng, mọi người không ai muốn chịu kinh hách một lần nào nữa đâu.” Tuyệt đối không có lần tiếp theo. Ánh mắt Lâm Tâm Nguyệt kiên định nhìn anh truyền đạt ý tưởng.

Nam Cung Phong hài lòng cười gật đầu, kiểm tra xong liền nhường lại vị trí cho Cổ Trạch Sâm đang chờ ở ngoài.

“Hiện tại cô ấy không sao rồi, còn có di chứng gì hay không thì phải chờ kiểm tra kỹ lưỡng mới có thể xác định. Nhưng nhìn bệnh tình trước mắt, e là không có vấn đề gì lớn, nhưng thân thể bây giờ của cô ấy rất yếu, nhất định không được kích thích cô ấy.” Nam Cung Phong vỗ vỗ vai Cổ Trạch Sâm, nói ẩn ý. Anh tin người đàn ông này hiểu anh nói gì.

Nam Cung Phong cười nhìn Cổ Trạch Sâm đi vào, lắc lắc cái vai cứng ngắc, lúc này anh có thể yên tâm đi về tắm rồi ngủ một giấc cho đã rồi. Đúng rồi, phải thông báo cho thành bạn mặt lạnh kia nữa, tránh cho nó ghi thù mình, còn có ông nội Lâm, Nam Cung Phong liếc nhìn phòng bệnh rồi xoay người rời đi, nở nụ cười theo thói quen, nhưng lần này nụ cười từ trong đáy lòng toát ra, cô ấy tỉnh lại, vậy thì tốt rồi.

“Hứa với anh, về sau dù có bất cứ chuyện gì cũng đừng bỏ lại anh một mình, biết không, anh không muốn ném lại mùi vị đau khổ rơi vào địa ngục.” Em biết không, suýt chút nữa, anh mất đi em rồi. Cổ Trạch Sâm đi tới, ngồi bên giường, lần nữa hai tay anh nắm hai tay Lâm Tâm Nguyệt, cúi đầu vào đó. Lâm Tâm Nguyệt có cảm giác ấm ửng ở trên tay, trong lúc vị hôn thê hôn mê mạng sống bị đe dọa, người đàn ông sụp

đổ đau lòng cầu xin thượng đế, đợi thần chết tuyên án cũng không rót một giọt nước mắt, lại nghe Lâm Tâm Nguyệt giải phẫu thành công thì rơi nước mắt vui sướng. Trong khi chờ đợi một tháng cực khổ, đối mặt với vợ chưa cưới tỉnh lại, lần thứ hai khóc như mưa.

Một tháng này, mỗi ngày đều là cơn ác mộng đối với anh. Mỗi lần nhắm mắt, anh lại thấy bạn gái mình giống như búp bê bị nghiền nát nằm trên vũng máu, chỉ mỗi khi xác định hơi thở của cô vẫn ổn định, nhìn dung nhan ngủ say của cô anh mới yên lòng.

“Xin lỗi, khiến anh lo lắng.” Xin lỗi, làm anh lo sợ. Xin lỗi khiến anh chịu nhiều áp lực như vậy. Xin lỗi, để một mình anh chống đỡ lâu như vậy. Khóe mắt Lâm Tâm Nguyệt ướt ươn, đau lòng nhìn Cổ Trạch Sâm, yếu ớt khàn khàn nói.

“Chỉ cần em không sao thì tốt rồi.” Em không cần xin lỗi, chỉ cần em không sao, chỉ cần em ở bên cạnh anh thì tốt rồi, Cổ Trạch Sâm ngẩng đầu lên, giúp cô sửa sang lại tóc rối, đau lòng nhìn khuôn mặt hơi tái nhợt của cô, hôn lên miếng băng trắng quấn trên trán cô, lại nắm chặt đôi tay không còn bao nhiêu máu của cô, lộ ra nụ cười sáng chói.

Mười ngón tay đan xen xiết chặt nhau, xém chút bị sinh tử chia lìa bọn họ càng quý trọng từng giờ từng phút từng giây bên nhau hơn. Lần này, ngay cả thần chết cũng không thể chia cách bọn họ.

Ông nội Lâm và Lâm Nhã Nguyệt nhận được tin tức của Nam Cung Phong lập tức chạy đến bệnh viện, đứng bên ngoài cửa sổ, đôi mắt tràn ngập sức sống, ông cụ từng oai phong một cõi vào tuổi xế chiều cũng không nhận được rơi lệ, cháu gái bảo bối của ông không có chuyện gì rồi, con bé đã tỉnh. Ngay cả Lâm Nhã Nguyệt cũng không nhận được đổ mắt, trên gương mặt lạnh lùng của anh lộ nụ cười ôn hòa, tốt rồi, em gái không sao. Hai ông cháu cùng thở nhẹ nhõm. Lâm Nhã Nguyệt đẩy cửa phòng, đỡ ông cụ đi vào.

Lâm Tâm Nguyệt nằm trên giường áy náy nhìn thân thể từng khỏe khoắn của ông nội, chưa từng có bệnh tật nào quật ngã ông. Bởi vì cô mà lo lắng tóc bạc nhiều hơn. Thậm chí ông phải dựa vào sự nâng đỡ của Lâm Nhã Nguyệt mới đi vào phòng bệnh, Lâm Tâm Nguyệt gấp đến nỗi viền mắt hồng hồng, áy náy không biết nói gì.

Ông nội Lâm được Lâm Nhã Nguyệt dìu vào ngồi cạnh giường bệnh Lâm Tâm Nguyệt, liền dỗ dành cô như khi cô ngã bệnh, nhẹ nhàng vuốt vãi băng trên trán cô, vừa từ ái vừa vui mừng: “Không sao, Tiểu Nguyệt rất kiên cường, rất dũng cảm. Rất nhanh sẽ khỏe lại thôi.” Giống như không phải cô trải qua một hồi tranh đấu với sinh tử mà là bị cảm thông thường, nếu như tay ông không run rẩy, quần gia Lâm nhìn một màn này không nhận được giờ tay lau khóe mắt, cô chủ tỉnh lại thì tốt rồi.

Ánh mắt yêu thương, lời nói ấm áp, hình ảnh quen thuộc khiến Lâm Tâm Nguyệt không kiềm chế được rơi nước mắt, cố gắng cọ cọ vào lòng bàn tay ấm áp đầy vết chai kia, trước đôi mắt hết lòng yêu thương quan tâm mình, ông là người đầu tiên khiến cô nhận thức, dung nhập vào thế giới này. Xấu hổ mà chậm rãi nói: “Xin lỗi, ông nội, để ông lo lắng.”

“Vậy sau này con đừng để ông nội lo nữa, biết không?”

“Cũng không được làm anh lo lắng.”

“Tiểu Nguyệt mau khỏe lại nha, ông nội còn muốn nhìn con mặc áo cưới bắn sức quyền rũ khắp nơi.”

“Lâu rồi anh hai chưa được nghe cái giọng trẻ con làm nũng của em.”

“Ừm.”

Mà cô cầm tay Cổ Trạch Sâm, giống như cũng đang hứa hẹn với anh.

Lâm Tâm Nguyệt lo lắng sức khỏe của ông nội, để anh trai đưa ông về nhà nghỉ ngơi. Lâm Nhã Nguyệt biết em gái vừa tỉnh, thân thể còn suy yếu, dặn dò Cổ Trạch Sâm chăm sóc cô thật tốt, mới đi về với ông nội.

Bởi vì Lâm Tâm Nguyệt vừa tỉnh, cơ thể còn yếu, đầu óc còn mơ mơ màng màng, có rất nhiều chuyện không nhớ rõ, một đêm ngủ mê man.

Cổ Trạch Sâm cẩn thận đắp chăn cho cô, xác định cô đã ngủ, lẳng lặng ngồi bên cạnh giường. Trong lòng không còn lo lắng vừa bất an như trước, hơn một tháng nay, anh không những muốn bắt hung thủ vì vợ

chưa cưới, lại còn phải lo lắng cho bệnh tình của vợ chưa cưới, thân thể đã sớm mệt mỏi, chỉ là cứng rắn chống đỡ. Thấy Lâm Tâm Nguyệt tỉnh lại, trái tim treo lơ lửng được hạ xuống, mí mắt nặng trĩu mơ màng ngủ, đầu gối lên giường bệnh, mặt mang nụ cười thỏa mãn.

Giờ khắc ấm áp hơi nhạt tràn ngập trong phòng bệnh đau thương, lần thứ hai mỉm cười như đang kể tiếp hành trình mới.

Khi Lâm Tâm Nguyệt hoàn toàn tỉnh táo, cô mới biết mình hôn mê một tháng trời, vụ án gài bom đã phá, hung thủ Thạch Dũng và vợ chưa cưới của hắn bị chop, có đủ bằng chứng.

Cổ Trạch Sâm cẩn thận đem gối đầu của Lâm Tâm Nguyệt dựng đứng lên, để cho cô dựa vào thoải mái hơn, cẩn thận cầm chén cháo, động tác dịu dàng dứt cháo cho Lâm Tâm Nguyệt ăn, trong mắt đều tràn đầy hình bóng của cô, bộ dạng nhìn chăm chú như muốn đem cô khắc vào lòng, miệng không ngừng lẩm bẩm: “Coi chừng nóng, cẩn thận chút.”

Kỳ thực, Lâm Tâm Nguyệt đã biết tình trạng thân thể của mình từ miệng chồng chưa cưới, mặc dù cô bị bom nổ đánh sâu, trên người có nhiều vết trầy, nhưng phần lớn chỉ là bị thương ngoài da, não bị chấn động nghiêm trọng nên cô hôn mê hơn một tháng, đã xác nhận không có di chứng, xương hai tay cô bị gãy do ôm Lâm Đình Đình, lúc ngã đè lên, nhưng cũng vì như vậy tay cô mới không bị vụ nổ ảnh hưởng, coi như trong cái rủi có cái may.

Tuy rằng Lâm Tâm Nguyệt rất muốn nói với Cổ Trạch Sâm, cô không phải búp bê sứ, không cần nâng niu cô cẩn thận như vậy, cô biết vụ nổ này khiến chồng chưa cưới sợ không nhẹ, nhưng nhìn vẻ mặt cứng chịu của Cổ Trạch Sâm, lại nhìn bàn tay quần đầy vải băng của mình, cô đành ngoan ngoan làm búp bê sứ, đương nhiên đầy lòng ngọt ngào như ăn mật.

“Sâm, Tiểu Nhu và Đình Đình bị thương như thế nào? Có nặng lắm không?” Lâm Tâm Nguyệt nuốt một ngụm cháo, giọng nói có chút sốt ruột, thật sự cô rất lo nội dung kịch bản không thay đổi, sợ bạn tốt và em gái gặp chuyện, trong lòng cô rất muốn biết tình huống của Đình Đình và Tiểu Nhu thế nào rồi, đáng tiếc mấy ngày nay mới tỉnh lại, vì hôn mê quá lâu đầu óc cô có chút mù mịt, hơn nữa Cổ Trạch Sâm tạm thời không muốn người khác đến quấy rầy cô, ngoại trừ biết được chút ít tình huống của mình, chuyện khác hoàn toàn không biết, vất vả lắm đầu óc cô mới tỉnh táo, tinh thần cũng khôi phục, liền hỏi.

“...” Cổ Trạch Sâm nhìn vẻ mặt tái nhợt có chút tinh thần của Lâm Tâm Nguyệt đã lập tức lo lắng cho người khác. Mỗi lần đều như vậy, chỉ cần người bệnh cạnh có chuyện, cô liền ‘xen vô chuyện của người khác’, thậm chí có lúc anh nghĩ, hi vọng vợ chưa cưới của mình ích kỷ hơn thì tốt rồi, như vậy anh không sợ mất đi cô, mất đi con của bọn họ, nhưng anh biết rõ, nếu cô thật sự như vậy, anh sẽ không thích cô gái trước mắt này nữa, mà với chuyện cô không hỏi tới đứa con, anh không biết nên vui hay nên lo.

Không chờ Cổ Trạch Sâm trả lời, đã có người khác trả lời thay.

“Muốn biết chúng tôi có sao hay không, chính mắt nhìn chẳng phải sẽ biết sao?” Lương Tiểu Nhu được Cao Ngạn Bác đỡ đi đến, mỉm cười nhìn cô bạn đi dạo một vòng quỹ môn quan về, cuối cùng cũng tỉnh hẳn, trong mắt có chút kích động.

Tuy rằng ca phẫu thuật của Lương Tiểu Nhu thành công, nhưng Lâm Tâm Nguyệt vẫn còn hôn mê. Trong đầu cô vẫn còn nhớ rõ khi bom nổ, Lâm Tâm Nguyệt dùng sức đẩy cô ra, sau đó ôm chặt Lâm Đình Đình ngã xuống đất. Cô bị màn này làm tỉnh mộng, tỉnh lại mới biết Lâm Đình Đình không sao đã xuất viện. Nhưng bạn thân không những mất đi đứa con, mà còn không biết bao giờ mới tỉnh lại. Tay cô cũng vì ảnh hưởng của vụ nổ bom mà gãy xương nghiêm trọng, bác sĩ nói cho cô biết nếu không phải vị trí của cô cách xa nơi nổ, có lẽ cô không bị gãy xương. Cô biết, đây đều là công lao của cô ngốc đỡ cô lên rồi đẩy mạnh cô ra.

Sau khi Lương Tiểu Nhu tỉnh lại, hầu như ngày nào cô cũng chạy đến phòng bệnh của Lâm Tâm Nguyệt thăm cô ấy. Khi xuất viện rồi, cô cũng thường đi cùng Cao Ngạn Bác đến thăm cô ấy, biết bạn thân đã tỉnh, Lương Tiểu Nhu ôm bạn trai mừng phát khóc. Mấy ngày hôm trước, Lương Tiểu Nhu đều đến thăm Lâm Tâm Nguyệt, nhưng sợ ảnh hưởng đến cô ấy nghỉ ngơi nên không có đi vào.

Biết Lâm Tâm Nguyệt đã hoàn toàn tỉnh táo, Lương Tiểu Nhu lập tức kéo Cao Ngạn Bác chạy tới. Vừa tới cửa liền nghe cô ngốc nào đó nói lời lo lắng cho cô, đúng là cô ngốc, thể nhưng trong lòng lại thấy ấm áp vô

cùng.

“Vừa mới tỉnh lại liền lo lắng cho người khác, xem ra đúng là tính cách của Tâm Nguyệt!” Cao Ngạn Bác đỡ Lương Tiểu Nhu mỉm cười nói.

“Tiểu Nhu, sếp Cao.” Lâm Tâm Nguyệt ngạc nhiên nhìn bọn họ, nhìn thấy Lương Tiểu Nhu mang bao tay, đầu tiên là sững sốt, lập tức lo lắng nhìn tay cô ấy: “Tiểu Nhu, sao tay của cô lại như vậy?”

“Vì sao cô ngốc như vậy, hiện tại người có chuyện là cô, thật là!” Lương Tiểu Nhu thở dài, hận không thể đem cái đầu người nào đó cạy ra, Cao Ngạn Bác buồn cười nhìn hai người.

“Tôi chỉ quan tâm cô thôi mà, vậy mà lớn tiếng với người ta.” Lâm Tâm Nguyệt nhích vào lòng Cổ Trạch Sâm, tìm kiếm an ủi, nhỏ giọng lầm bầm: “Tôi vẫn còn là người bệnh, có ai đi hù dọa bệnh nhân sao?”

Cái đó là vì cô không có một chút tự giác làm bệnh nhân, Cổ Trạch Sâm lắc đầu nuông chiều ôm Lâm Tâm Nguyệt, bà xã của anh cuối cùng cũng trở lại.

“Bác sĩ nói xương tay gãy rất nghiêm trọng, tạm thời không thể cầm nắm gì được, nhưng nếu duy trì tập vật lý trị liệu, sau mấy tháng nữa là có thể khôi phục giống như bình thường, nói cách khác mấy tháng sau tôi không thể trở về tiền phương rồi, câu trả lời như vậy, đại tiểu thư cô yên tâm rồi chứ?”

Lương Tiểu Nhu đem tình huống nói cho Lâm Tâm Nguyệt biết, bởi vì cô biết nếu cô không nói rõ ràng, người nào đó chắc chắn không yên tâm, tuy rằng tạm thời không được trở về tiền tuyến, trong lòng cô có chút khó chịu, nhưng không phải chỉ tạm thời thôi sao, còn hơn vĩnh viễn không bắt cướp được, như vậy đã tốt lắm rồi.

Huống chi, không phải cố cố gắng một mình, quay đầu nhìn Cao Ngạn Bác đứng sau lưng mình cười hạnh phúc.

“Không sao thì tốt rồi.” Lâm Tâm Nguyệt miễn cưỡng dùng cái tay có chút run của mình cầm lấy tay bị thương của Lương Tiểu Nhu, thật tốt quá! Tiểu Nhu còn có thể cầm súng, tại Tiểu Nhu cũng không sao, rất tốt!

Cao Ngạn Bác và Cổ Trạch Sâm nhìn nhau cười, không nói gì.

“Chị ~” Lâm Đình Đình còn chưa tới đã nghe được âm thanh lãnh lớt của cô bé rồi, cô xinh đẹp động lòng người ôm cánh tay Lương Tiểu Cương đi vào cửa. Nụ cười trên mặt đặc biệt rất vui vẻ, chị tỉnh lại cô đương nhiên rất vui rồi, thật ra chị hôn mê không tỉnh, nhìn bộ dạng đau lòng của Cổ Trạch Sâm, trong lòng Lâm Đình Đình vẫn cảm thấy tự trách, bởi vì chị vì bảo vệ cô nên mới như vậy.

Hầu như ngày nào Lâm Đình Đình và Lương Tiểu Nhu cũng đến bệnh viện báo danh, lúc bom nổ, Lâm Đình Đình được Lâm Tâm Nguyệt ôm vào lòng, bị thương rất nhẹ, chấn động não được nghỉ ngơi nửa tháng trong thời gian Lâm Tâm Nguyệt hôn mê được bác sĩ xác nhận cho xuất viện, vừa ra viện cô liền trở về tổ pháp chứng, ngay cả Lương Tiểu Cương cũng không ngăn cô được. Cô muốn lấy lại công bằng cho chị mình. Báo thù cho đứa cháu vô duyên của mình. Lâm Đình Đình liều mạng tìm chứng cứ, quanh co nhiều lần cũng lời được hung thủ ra trước pháp luật, nhưng chị cô vẫn còn hôn mê không tỉnh, khiến cô ăn uống không vô. Biết hôm nay Lương Tiểu Nhu đến thăm chị, cô liền bỏ hết công việc đang làm, kéo Lương Tiểu Cương còn ngăn người đến bệnh viện, trời đất bao la không lớn bằng chị của cô, dù sao thì hai ngày trước cô cũng không phải người đầu tiên thấy chị tỉnh lại.

“Cô kêu lớn như vậy, Tâm Nguyệt không biết cô đến cũng khó.” Cao Ngạn Bác đỡ Lương Tiểu Nhu cười nhàn nhạt, trên chộc Lâm Đình Đình.

“Chị Tâm Nguyệt.” Đối với người cứu mạng bạn gái mình, Lương Tiểu Cương vô cùng cảm kích. Cũng hi vọng Lâm Tâm Nguyệt không có chuyện gì, cấp độ sùng bái của anh đối với Lâm Tâm Nguyệt nâng lên một bậc, sau này ngay cả Lương Tiểu Nhu cũng ao ước ghen tỵ. Em trai của cô thân thiết với Tâm Nguyệt còn hơn người chị gái là cô nữa.

“Em chính là muốn chị chú ý đến em mà.” Lâm Đình Đình không thèm đếm xỉa tới việc Cao Ngạn Bác giễu cợt, đi tới ngồi bên cạnh Lâm Tâm Nguyệt, mắt hồng hồng, bĩu môi: “Hơn nữa chị thương em như vậy, chị

sẽ không đem em ra chế nhạo như sếp Cao, đúng không, chị!!!!” Nhưng vẫn không nhịn được rơi nước mắt, dựa vào vai Lâm Tâm Nguyệt, từng chút một rơi xuống, thật may chị không sao!

“Ừ!” Lâm Tâm Nguyệt vỗ vỗ tay cô ấy, thấy Lâm Đình Đình vẫn hoạt bát lanh lợi, ngây ngô y như ngày xưa. Cô em gái luôn không nhéo với cô, viền mắt ửng đỏ, như vậy thì tốt rồi, dù cô phải trả giá rất lớn, nhưng thế này rất tốt.

Lâm Tâm Nguyệt vừa tỉnh lại liền vì lo lắng cho Lâm Đình Đình và Lương Tiểu Nhu mà trái tim treo lơ lửng, khi nhìn đến nụ cười hồn nhiên đáng yêu của cô gái ôm cánh tay Lương Tiểu Cương cười ngọt ngào, gọi cô là ‘chị’. Cùng cô gái có sắc mặt hơi tái nhợt nhưng ánh mắt vẫn sáng ngời – Lương Tiểu Nhu. Hai tảng đá trong lòng Lâm Tâm Nguyệt cuối cùng cũng được buông xuống.

Mặc kệ là Lương Tiểu Nhu hay là Lâm Đình Đình cũng đều không nhắc tới chuyện đứa bé trước mặt Lâm Tâm Nguyệt, tất cả mọi người đều không nói chuyện đó.

Màn đêm buông xuống, trong phòng bệnh trống rỗng chỉ có Lâm Tâm Nguyệt, tựa như trái tim cô. Cổ Trạch Sâm bị cô kêu đi mua thức ăn. Tròng mắt Lâm Tâm Nguyệt mê mang, không có tiêu điểm. Tay nhẹ nhàng vuốt cái bụng từng mang thai và cũng là nơi đứa con đáng thương của cô từng ở. Trong lòng cô hiểu hơn bất kì ai, con cô không còn. Đó là đứa trẻ có máu thịt tương liên với cô, làm sao cô không có cảm giác được chứ.

Từ một giây sau khi cô tỉnh lại, Lâm Tâm Nguyệt liền biết con của cô không còn. Nhưng cô không dám nói cũng không dám hỏi, thậm chí ngay cả cảm giác đau lòng cô cũng giấu kín. Bởi vì cô không muốn bạn thân và em gái tự trách, áy náy, càng không muốn nhìn thấy ánh mắt tuyệt vọng đau khổ vì mất đi đứa con của người đàn ông mình yêu. Cho nên cô tình nguyện không nói không hỏi, giả bộ cái gì cũng không biết.

Lâm Tâm Nguyệt biết một lát nữa Nam Cung Phong sẽ đi trực phòng, cô muốn biết đáp án, dù là câu trả lời cô không bao giờ muốn nghe. Nhưng cô biết mình không thể trốn tránh mãi được, vĩnh viễn cũng không thể giả vờ nói không biết.

“Hôm nay sao lại yên ắng như vậy, Sâm đâu, không có đến à?” Nam Cung Phong tự mở cửa phòng, thấy Lâm Tâm Nguyệt ngồi một mình trên giường bệnh, trong mắt hiện lên kinh ngạc, nhìn chung quanh không nhìn thấy bóng người quen thuộc, nhìn đầu Lâm Tâm Nguyệt còn quấn vải băng, thân thể yếu ớt, trong lòng có chút đau lòng, cầm lấy áo khoác bên cạnh, cẩn thận khoác lên người cô, dịu dàng dặn dò: “Phủ thêm áo đi, hiện tại thân thể của em rất yếu, nhất định phải cẩn thận, biết không?”

“Phong, em có chuyện muốn hỏi anh.” Lâm Tâm Nguyệt hơi mở miệng, giọng nói nhè nhẹ run.

“Kỳ thực không phải em đã biết đáp án rồi sao?” Nam Cung Phong nhìn động tác vô thức vuốt bụng của cô, liền đoán được cô muốn hỏi chuyện gì, thấy Lâm Tâm Nguyệt nghe lời anh nói, con người mở to, trong nháy mắt tràn ngập đau thương. Anh thở dài, ngồi bên cạnh giường bệnh, lẳng lặng nhìn cô gái anh từng yêu sâu sắc này, sâu kín nói xong: “Em thông minh như vậy, anh biết không lừa được em bao lâu. Em đặc biệt kêu Sâm rời đi, chính là lo cho cậu ta khổ sở, đau lòng. Nhưng em có nghĩ tới mọi người sẽ đều lo lắng cho em hay không?”

“Xin lỗi, Phong, em không sao. Em chỉ muốn xác định một chút.” Lâm Tâm Nguyệt kéo kéo khóe miệng, lộ ra nụ cười khô khốc.

“Tâm Nguyệt, em...” Nam Cung Phong vẫn không yên lòng về cô, nhưng Lâm Tâm Nguyệt ngắt lời của anh.

“Phong, em muốn được yên tĩnh một lúc.” Lâm Tâm Nguyệt cúi đầu khiến Nam Cung Phong không nhìn được vẻ mặt của cô, vốn dĩ Nam Cung Phong vẫn chưa yên tâm. Nhưng lúc vô ý liếc mắt nhìn bóng dáng bên ngoài, cũng yên lòng: “Tốt lắm, em đừng có suy nghĩ nhiều. Nghỉ ngơi nhiều một chút, có chuyện gì thì bấm chuông gọi anh.”

Lâm Tâm Nguyệt gật đầu, im lặng không nói.

Lâm Tâm Nguyệt nghe âm thanh đóng cửa, tay không tự chủ được nắm chặt ra giường, nước mắt không nhịn được tuôn xuống.

54. Chương 59: Đằng Sau Hạnh Phúc Và Bi Thương

Edit: Tịch Ngữ

Từ lúc Lâm Tâm Nguyệt tỉnh lại, phòng bệnh của cô giống như khách sạn Vân Lai trong truyền thuyết, nối liền không đứt, mà Cổ Trạch Sâm vẫn trước sau như một ở bên cạnh cô, càng chăm sóc cô tỉ mỉ hơn, cho nên khi mọi người đến thăm Lâm Tâm Nguyệt đều thấy Cổ Trạch Sâm cũng không có gì kinh ngạc, nếu như một ngày không thấy anh đó mới là kì quái.

Mà bên Lâm Tâm Nguyệt vừa mới chào tạm biệt với tổ hợp hai người Long – Thông, thì người bên tổ trạng án và pháp chứng kéo nhau đến.

“Tâm Nguyệt, chúng tôi đến thăm cô.” Thẩm Hùng vừa đến trước phòng bệnh, vẻ mặt đặc ý khoe khoang đem giỏ trái cây trong tay nâng cao, một đường cười hì hì. Người của tổ trạng án đứng phía sau anh cười gượng vậy vậy, hận không thể treo tấm bảng ‘tôi không biết người này’ ở trước ngực, sếp ơi, thật là mất mặt!

“Chỉ có một giỏ hoa quả có cái gì tốt.” Mạc Thục Viện khinh bỉ liếc Thẩm Hùng một cái, dứt khoát lôi anh ta sang một bên, thoải mái đi tới: “Cũng không phải có một mình anh tới thăm Tâm Nguyệt, đừng có cần đường, còn nữa đứng trong bệnh viện mà kêu lớn như vậy, không sợ mất mặt.”

Lâm Tâm Nguyệt và Cổ Trạch Sâm sâu xa liếc nhau một cái, thú vị nhìn đôi oan gia này.

Người của bộ pháp chứng lục tục đi theo sau Mạc Thục Viện, vô tội cười cười nhìn Thẩm Hùng, nhưng mắt mỗi người đều lờ lững nhiều chuyện, nên biết rằng hiện tại Mạc Thục Viện được bộ pháp chứng công nhận là quý cô độc thân có tính cách dễ chịu nhất, nhưng mỗi lần nhìn thấy Thẩm Hùng liền hóa thân thành cô gái đánh đá, thích châm chọc, có gian tình nha, cho nên ánh mắt của quần chúng sáng ngời như tuyết.

“Cô...” Thẩm Hùng bị ánh mắt lờ lững của mọi người châm chọc không tự lui về sau một bước, vì sao anh cảm thấy ánh mắt của mọi người toàn là ý xấu thế nhỉ? Chắc là ảo giác rồi, liếc nhìn giỏ hoa quả trên tay, lại nhìn bao lớn bao nhỏ thuốc bổ trên tay Mạc Thục Viện, hừ một tiếng, làm bộ hào phóng quay đầu đi: “Nể mặt Tâm Nguyệt, tôi là đàn ông hiền lành không so đo với phụ nữ!”

Sếp, anh xác định anh không phải sợ thua kém người ta, bị người ta nói chặn họng đến không nói được lời nào — Đây là tiếng lòng của nhân viên tổ trạng án.

“Không phải loại hoa quả nào cũng thích hợp cho bệnh nhân ăn, Tâm Nguyệt đừng để ý tới cái tên vô tri ngu ngốc đó.” Mạc Thục Viện đem túi đồ trên tay đặt trên bàn, ưu nhã cười nói, giống như người nói lời châm chọc vừa này không có ấy: “Những món này đều là tâm ý của tổ pháp chứng, hơn nữa chúng tôi đã hỏi bác sĩ những món này đều có lợi cho sức khỏe của cô, mọi người hi vọng cô nhanh chóng khỏe lại, sớm trở về tổ cùng mọi người cố gắng.” Nói tới ‘có ích’ Mạc Thục Viện còn cố ý liếc nhìn người nào đó, Thẩm Hùng thầm nghĩ bản thân không biết đã làm chuyện gì khiến người thần đều ghét, chọc Mạc Thục Viện luôn đâm thọc mình.

“Ừ, cảm ơn mọi người.” Lâm Tâm Nguyệt làm bộ như không nhìn thấy ‘người nào đó vô tri’ đang âm ức ngồi chồm hổm về vòng tròn trong góc tường, vui sướng đáp lời, quả nhiên nhìn thấy người khác bị đả kích khiến tâm trạng của mình tốt hơn.

“Tâm Nguyệt, cô không biết đâu, khoảng thời gian không có cô, tổ pháp chứng có một tiết mục rất đặc sắc.”

“Hả, chuyện gì thú vị?” Lâm Tâm Nguyệt nghiêng đầu mờ mịt, tò mò hỏi, có thể khiến đám ông tám bà tám này xem là chuyện đặc sắc, như vậy nó nhất định đặc sắc, tiếc là không tận mắt nhìn thấy.

Đúng là đáng tiếc, Cổ Trạch Sâm ở bên cạnh gật đầu phụ họa.

Nè, nè, hai người cô cậu tiếc nuối là có ý gì? Vì sao chúng tôi nghe không hiểu gì hết vậy, lẽ nào bọn tôi không theo kịp thời đại? Đám người tổ trạng án bị lãng quên gào thét trong lòng.

“Chính là Đinh Đinh và Tiểu Cương, các người không biết à blab la blab la...” Đáy mắt đám bà tám ông tám tổ pháp chứng bén lửa, bắt đầu kể lại chuyện ‘đặc sắc.’

Thì ra sau vụ án nổ bom, bạn trẻ Lương Tiểu Cương của chúng ta sợ mất đi Lâm Đinh Đinh, vì vậy áp dụng sách lược keo dán chuột, sau khi Lâm Đinh Đinh xuất viện nhảy loạn vui vẻ về tổ pháp chứng, Lương Tiểu Cương bắt đầu biến thành cái đuôi nhỏ, Lâm Đinh Đinh đi đâu thì Lương Tiểu Cương theo sát đó, thậm chí Lương Tiểu Cương còn muốn đem người ta đóng gói mang về nhà thờ phụng, nếu như cậu ta không sợ hù chết Lâm Đinh Đinh! Cậu ta nhất định sẽ làm như vậy! Cho nên mới nói, người được bác sĩ pháp y lừng danh dạy dỗ làm sao thua kém sự phụ được chứ!? Chọc Lâm Đinh Đinh nổi giận hét to không có quyền tự do, vì vậy ngày nào cũng chơi trò trốn tìm với Lương Tiểu Cương.

Lâm Tâm Nguyệt nghe xong cười gật đầu, cuối cùng Tiểu Cương cũng hiểu.

“Thẩm Hùng, nghe nói madam Mã được điều đến tổ trọng án, tạm thời thay thế cho Tiểu Nhu, tổ trọng án các người chuẩn bị phá án lớn, phải không?” Cổ Trạch Sâm nhìn bộ dạng vui vẻ của Lâm Tâm Nguyệt khi nghe chuyện bát quái, vì muốn bà xã hài lòng hơn nữa, bác sĩ Cổ của chúng ta rút cuộc cũng nhớ tới cái gai trong lòng Thẩm Hùng.

“Thật ư? Thẩm Hùng, Bell gia nhập vào tổ của các anh à?” Xem ra sức mạnh của biên kịch thật đáng sợ!

“Khoan đã, Tâm Nguyệt, Bell trong miệng cô không phải là Con Ngựa Anh Quốc kia chứ?” Thẩm Hùng kinh ngạc hô, nhắc tới Mã Quốc Anh, Thẩm Hùng liền giống như sống lại, phần hận bi bô, oán khí ngập trời, lửa giận trong lòng hừng hực dâng lên!

“Hừ hừ, ngựa Anh Quốc?” Hừ lạnh một tiếng, Lâm Tâm Nguyệt cực kì ‘dịu dàng’ cười nói với Thẩm Hùng.

“Chính là Mã Quốc Anh đó, Tâm Nguyệt cô không biết con ngựa Anh Quốc đó, cô...” Mặc dù Tâm Nguyệt cười rất ‘ngọt ngào’ nhưng Thẩm Hùng không hiểu vì sao lại thấy lạnh sống lưng, không nhìn được rùng mình, nhưng oán khí chiến thắng sợ hãi, thần kinh thô muốn lôi kéo Lâm Tâm Nguyệt cùng oán giận Mã Quốc Anh, vừa mở miệng liền bị tiếng ho khan.

“Khụ khụ...” Cái tên ngốc này, chẳng lẽ anh ta không biết madam Mã là bạn thân của Tâm Nguyệt à, còn dám lớn tiếng kêu con ngựa Anh Quốc, anh ta đúng là không có mắt, thấy Sâm ở bên cạnh còn dám sấp lại gần Tâm Nguyệt, đúng là không biết sống chết!

“Nè, cô có bệnh thì đi tìm bác sĩ khám bệnh đi. Đừng có ở đây gieo rắc mầm bệnh.” Thẩm Hùng xoay người, nhìn Mạc Thục Viện vừa cắt ngang mình, lập tức cười nhạo: “Còn nói bản thân biết chú ý sức khỏe biết bao nhiêu, cũng ngã bệnh đó thôi.”

Nghe Thẩm Hùng lẩm bẩm, Mạc Thục Viện suýt chút nữa hộc máu, vì bản thân suy nghĩ một chút, cô liền xoay người nhắm mắt làm ngơ.

Thẩm Hùng mím môi, lập tức kể một đồng chuyện lớn chuyện nhỏ nói xấu Mã Quốc Anh: “Tâm Nguyệt, cô không biết đâu, con ngựa Anh Quốc kia cũng chính là Madam Mã.” Tròng mắt Lâm Tâm Nguyệt âm u xuống, cuối cùng Thẩm Hùng cũng nhớ tới Mã Quốc Anh là bạn của Lâm Tâm Nguyệt, lập tức đổi giọng: “Ngày đầu tiên cô ta đến tổ trọng án của bọn tôi, cả ngày đều là bộ dáng bề trên sai khiến bọn tôi, đem chúng tôi xoay quanh, mệt như thân trâu ngựa. Cô ta thì sao, vụ án vừa phá liền chạy đi tổ chức hợp báo, công lao cô ta nhận hết, không liên quan gì đến bọn tôi, ngay cả tổ pháp chứng và pháp y cô ta cũng không nhắc tới, cô nói có quá đáng không?”

“Còn nữa, lần trước cô và madam Lương bị hôn mê, sống chết chưa biết, bên chúng ta tình cảnh bi thương không chịu nổi. Còn cô ta? Cô ta mở cuộc họp báo, tranh thủ lên báo, ích kỉ lạnh lùng tới cực điểm. Uống cho cô coi cô ta là bạn, cô ta không những không có tới thăm cô, cô xảy ra chuyện, cô ta lại đi tranh công. Không biết cô ta có tình người hay không?” Thẩm Hùng càng nói càng kích động, hận không thể đem oán khí phát tiết ra ngoài hết, mà lời vừa ra cả phòng lại im lặng xuống.

“Bell không phải là người ích kỉ, cô ấy cao điệu mới kị giả họp báo, thứ nhất là vì để cho người dân yên lòng, thứ hai là để cho bọn người buôn bán ma túy sợ, gián tiếp cứu được rất nhiều người, hơn nữa cô ấy cũng không phải người lạnh lùng. Tôi nghe Sâm nói, trong thời gian tôi nằm viện, Bell cũng có nhiều lần

đến thăm tôi, vì mọi người không biết nên mới hiểu lầm. chờ khi mọi người thật sự hiểu cô ấy, mọi người sẽ hiểu rõ cách làm việc của cô ấy thôi.”

“Huống chi, năng lực phá án của Bell rất cao, bằng không các anh cũng không có phá án nhanh như vậy đâu, không phải sao?” Lâm Tâm Nguyệt hiểu rõ Mã Quốc Anh là người ngoài lạnh trong nóng, bị người khác hiểu lầm cũng không đi giải thích.

“Như vậy, hiệu suất phá án của cô ta rất cao, chúng ta làm cả ngày đều vô ích, nhìn một cái liền nhìn ra.” Thẩm Hùng là người ngay thẳng, tuy rằng trong miệng anh nói không phục Mã Quốc Anh, dù có rất nhiều chỗ chống đối với cô ấy, nhưng cũng không thể phủ nhận năng lực làm việc của Mã Quốc Anh, thậm chí còn có chút bội phục.

Lâm Tâm Nguyệt nghe vậy, khuôn mặt tươi cười toát ra ý vị sâu xa.

Bọn Thẩm Hùng trùng trùng điệp điệp đến, không bao lâu liền tay không quay về.

Lúc này, cửa phòng Lâm Tâm Nguyệt vang lên tiếng gõ cửa.

“Vào đi.” Lâm Tâm Nguyệt cười nhìn người trong dự liệu: “Tôi còn tưởng cô không vào chứ.” Mã Quốc Anh cười nhạt không nói.

“Anh giúp em lấy thêm nước nóng, hai người từ từ nói chuyện.” Cổ Trạch Sâm gật đầu chào Mã Quốc Anh, sau đó dịu dàng nói với Lâm Tâm Nguyệt, cầm lấy cái ly trên tủ đầu giường, rất biết điều đi ra ngoài.

“Cô đã sớm biết tôi ở bên ngoài.”

“Chỉ là vừa vặn nhìn thấy bóng dáng của cô mà thôi.” Lâm Tâm Nguyệt cười ngượng ngùng với Mã Quốc Anh: “Cô cũng đừng để ý tới lời Thẩm Hùng nói, anh không có ác ý.”

“Yên tâm, tôi không sao, ngược lại cũng không phải lần đầu tiên tôi nghe mấy lời này, , đã quen rồi.” Mã Quốc Anh không sao cả nhún vai, loại chuyện này cô đã thấy nhiều cũng chẳng còn trách móc gì, so với lời độc ác hơn nữa cô cũng đã nghe qua, sao lại vì chút chuyện nhỏ này mà tức giận. Nếu cô dễ dàng bị lời như vậy đá gục, cô và mẹ cô đã sớm không có nơi yên thân.

“Được rồi, tôi còn chưa chúc mừng cô phá được vụ án lớn.” Biết bản thân vừa nhắc tới chuyện không vui của Mã Quốc Anh, Lâm Tâm Nguyệt liền chuyển đề tài.

“Chỉ một câu chúc mừng thôi hả, tôi phá được án lớn đó cô.” Về mặt Mã Quốc Anh lạnh lùng nhưng ánh mắt mang theo ý cười nhìn Lâm Tâm Nguyệt: “Ít nhất cũng phải có một bữa cơm mới được, huống chi lâu rồi cô không có đi dạo phố với tôi, cô tốt nhất dưỡng bệnh cho tốt đi, sớm xuất viện, bồi thường cho tôi nhà.”

“Được, tới lúc đó cô đừng chê tôi phiền là tốt rồi.” Lâm Tâm Nguyệt nhoẻn miệng cười.

“Chỉ sợ khi đó cô bận nùng tình mật ý với chồng chưa cưới của cô thôi, còn tôi đã sớm quen với nỗi cô đơn.” Mã Quốc Anh chớp mắt phượng, trêu ghẹo bạn thân.

“Mã. Quốc. Anh!” Lâm Tâm Nguyệt nhìn ánh mắt chứa chan tình cảm của Cổ Trạch Sâm đang đứng ngoài cửa, ngượng ngùng trừng mắt liếc cô bạn.

Vậy mà lúc này Lâm Tâm Nguyệt chẳng hề hay biết, những ngày tháng dưỡng bệnh cực khổ của cô sắp sửa bắt đầu.

Ông nội Lâm và quản gia Lâm nhìn đứa cháu cưng mà bọn họ yêu thương nhiều năm, trong mấy ngày ngắn ngủi đã gây đi một vòng, sắc mặt tái nhợt, thân thể yếu ớt, hận không thể đem cô đóng gói đem về nhà nuôi như nuôi heo, may là Nam Cung Phong là bác sĩ có đạo đức nghề nghiệp, nói với bọn họ, Lâm Tâm Nguyệt cần ở lại bệnh viện để quan sát một khoảng thời gian mới có thể xuất viện. Mới làm cho hai ông lão sốt ruột lo lắng cho Lâm Tâm Nguyệt dẹp bỏ ý định này. Nhưng mỗi ngày đều đưa đến không ít canh bố, dưới sự giám sát của người anh trai tốt Lâm Nhã Nguyệt, Lâm Tâm Nguyệt làm nũng giả đáng thương cũng không thể khiến cho Lâm Nhã Nguyệt và ông nội Lâm dao động được. Ngay cả Cổ Trạch Sâm coi bà xã như mạng sống, trăm phần trăm thề nò cũng phản bội theo phe địch. Vì vậy, mỗi ngày Lâm Nhã Nguyệt đến thăm, Nam Cung Phong xem trò vui, Cổ Trạch Sâm yêu thương, mỗi ngày Lâm Tâm Nguyệt đều chịu

xúi quẩy! Bây giờ, chỉ cần nghĩ tới mùi canh là sợ, còn cảm động lây Lương Tiểu Nhu vì canh đại bổ tình yêu của tổ hợp Long – Thông, ngàn lần đồng tình cho Lâm Tâm Nguyệt, suýt chút nữa hai người đã lập thành tổ hai người chịu khổ ép.

Bây giờ, Lâm Tâm Nguyệt hận không thể lập tức đóng gói xuất viện, ngày ngày đều lộ vẻ mặt ai oán, làm bộ đáng thương nhìn Nam Cung Phong. Cố gắng truyền đạt thông điệp thông qua sóng điện não: ‘Cho em xuất viện, cho em xuất viện’; hận không thể nắm lấy tay Nam Cung Phong lắc lắc, để cho cô nhanh chóng xuất viện.

Ngày nào Cổ Trạch Sâm cũng hướng mắt nhìn anh hỏi chuyện, Lâm Nhã Nguyệt ngày ngày kêu anh phải chăm sóc kỹ lưỡng cho em gái bảo bối của cậu ta, ông nội Lâm và quản gia Lâm ngày ngày đều tìm anh hỏi canh bổ nào thích hợp cho Tâm Nguyệt. Khiến Nam Cung Phong bị ai hô to trong lòng: Anh đây là trêu ai ghẹo ai!

Vì có thể ngủ ngon, vì cuộc sống yên tĩnh của mình, vì không bị người khác ‘nhớ thương’, Nam Cung Phong vung tay phê chuẩn cho Lâm Tâm Nguyệt xuất viện.

Vì thế, Lâm Tâm Nguyệt vui vẻ xuất viện, người nhà họ Lâm càng ước gì có thể khua chiêng gõ trống bắn pháo ăn mừng.

Ông nội Lâm và quản gia Lâm vốn định đem Lâm Tâm Nguyệt về nhà họ Lâm để tịnh dưỡng, nhưng không chịu nổi tuyệt chiêu làm nũng giả đáng thương của Lâm Tâm Nguyệt, cùng Cổ Trạch Sâm cố gắng và đảm bảo, cuối cùng cũng đáp ứng để hai người về tổ ấm yên vui của bọn họ.

Cổ Trạch Sâm đưa Lâm Tâm Nguyệt về nhà của bọn họ, mở cửa, cẩn thận đỡ Lâm Tâm Nguyệt đi vào nhà.

Lâm Tâm Nguyệt đi vào cửa, đứng ở trong phòng khách, lẳng lặng nhìn tất cả mọi thứ quen thuộc trước mắt, nước mắt dâng lên ngập tràn vành mắt, cô từng cho rằng mình không thể về được.

Cổ Trạch Sâm để hành lý xuống, từ phía sau lưng đem Lâm Tâm Nguyệt ôm vào lòng, con người hiện lên sự cứng chiều, tràn ngập nhu tình nhìn người đang ở trong lòng mình, nhẹ nhàng nói nhỏ: ‘Hoan nghênh em trở về nhà.’

Giọt nước mắt hạnh phúc không nhịn được rơi khỏi hốc mắt.

55. Chương 60: Hành Khúc Hôn Lễ

Edit: Tịch Ngữ

Hơn một tháng ngắn ngủi, Lâm Tâm Nguyệt và Cổ Trạch Sâm trải qua vô số chuyện đau thương, bọn họ nếm đủ đau khổ và hạnh phúc, lần nữa quay về ngôi nhà ấm áp của bọn họ, một câu ‘hoan nghênh em trở về’ đủ khiến Lâm Tâm Nguyệt rơi nước mắt.

Bi thương và hạnh phúc giống như một cái chớp mắt, nhưng sau khi trải qua bi thương, Lâm Tâm Nguyệt và Cổ Trạch Sâm càng biết quý trọng từng phút, từng giây bọn họ có, càng thêm hưởng thụ thời khắc hạnh phúc này của bọn họ.

Mặc dù Lâm Tâm Nguyệt được phép xuất viện, nhưng thân thể yếu ớt muốn khôi phục như cũ không phải ngày một ngày hai. Cô vừa khỏi bệnh, thân thể còn suy yếu, hơn nữa sáng nay vừa thức dậy liền lăn qua lăn lại chuẩn bị xuất viện, vừa về nhà, tâm tình có chút kích động, khi bình tĩnh lại liền cảm thấy mệt mỏi rã rời.

“Tâm Nguyệt, mệt mỏi ư?” Cổ Trạch Sâm dĩ nhiên có chú ý đến vẻ mặt mệt mỏi của Lâm Tâm Nguyệt, đỡ cô ngồi xuống sofa, quan tâm hỏi, anh biết thân thể Lâm Tâm Nguyệt hiện tại rất dễ mệt mỏi là do cơ thể cô vẫn còn yếu ớt.

“Ừm, có lẽ hôm qua vì biết được xuất viện nên cả đêm hưng phấn không ngủ được, lúc này mới thấy có chút mệt mỏi.” Lâm Tâm Nguyệt sợ chồng chưa cưới của mình suy nghĩ miên man, nhẹ giọng cười trấn an về khuôn mặt của anh.

“Vậy em ngủ chút đi, tới giờ cơm tối anh gọi em.”

“Ừm.”

Cổ Trạch Sâm cẩn thận ôm Lâm Tâm Nguyệt vào phòng ngủ, đẩy mắt mang theo nhân nhạ ý cười cùng nhu tình, vào phòng còn giúp cô cởi áo khoác đem cất, để Lâm Tâm Nguyệt từ từ nằm xuống giường, tỉ mỉ giúp cô đắp chăn.

Không đợi Lâm Tâm Nguyệt phản ứng, Cổ Trạch Sâm cũng tự mình nằm xuống, đem Lâm Tâm Nguyệt ôm vào ngực, nhìn ánh mắt nghi ngờ của cô, khẽ hôn lên trán cô, mũi cọ cọ, đau lòng ôm chặt thân thể ôm hơn lúc trước của cô, thấp giọng: “Từ giờ tới bữa tối còn sớm, anh nằm với em một chút.”

Lâm Tâm Nguyệt nghe như vậy, khóe môi nhếch lên nụ cười ngọt ngào, cọ cọ trên đầu vai anh, có lẽ là quá mệt cũng có thể là vì an tâm, Lâm Tâm Nguyệt liền nhanh chóng ngủ say, tiến vào mộng đẹp.

Cổ Trạch Sâm dịu dàng ôm chặt người trong lòng, cưng chiều nhìn cô gái xinh đẹp tựa vào ngực mình ngủ say, cảm thụ được cơ thể ấm áp của cô, trong lòng thấy vô cùng ấm áp. Đáy lòng từng trăn trở cuối cùng cũng được hạnh phúc nhét đầy, thật tốt, rốt cuộc cô ấy cũng quay về bên cạnh anh, anh tuyệt đối không bao giờ buông tay nữa, không để em bị bất cứ tổn thương nào nữa, sẽ không để em rơi nước mắt bị thương, suy nghĩ một hồi liền nhắm mắt lại, trên môi vẫn còn nụ cười vô cùng thỏa mãn, giống như anh đã có được cả thế giới.

Bên trong phòng tràn ngập hạnh phúc và ấm áp, ngoài cửa sổ mặt trời chiều đem bóng hai người ôm nhau chiếu lên tường, điểm báo cho việc bên nhau hạnh phúc đến già, ấm áp động lòng người.

Ngủ một giấc ngon lành, Lâm Tâm Nguyệt cảm thấy thả lỏng rất nhiều, đầu cũng thanh tỉnh không ít, sờ soạng qua vị trí bên cạnh, bên người không còn cái ôm ấm áp quen thuộc nữa.

Lâm Tâm Nguyệt mơ hồ mở mắt, dụi tay chân, dụi dụi hai mắt, tầm nhìn mờ lung dần rõ ràng, ngoài cửa bóng đêm đã phủ xuống. Lâm Tâm Nguyệt không ngờ mình vừa ngủ liền ngủ say đến vậy, nghiêng đầu nhìn sang bên cạnh, trên giường nào còn bóng dáng Cổ Trạch Sâm, độ lạnh nói cho cô biết người đã dậy từ lâu rồi. nhìn gian phòng trống rỗng, Lâm Tâm Nguyệt hoài nghi cau mày, vén chăn lên, xoay người xuống giường, tùy tiện cầm lấy áo khoác mặc vào, mở cửa phòng ra ngoài.

Lâm Tâm Nguyệt đi một vòng cũng không thấy bóng dáng Cổ Trạch Sâm đâu hết, hoài nghi trong lòng càng lớn, Sâm đi đâu rồi, lòng cô biết rõ Cổ Trạch Sâm sẽ không bỏ lại cô một mình mà đi ra ngoài.

Lúc này cửa phòng khách mở ra, Cổ Trạch Sâm mở cửa vào liền thấy Lâm Tâm Nguyệt đang đứng trong phòng khách, hơi sững sờ một chút, lập tức cười đi đến bên cạnh cô: “Anh tưởng em không tỉnh lại nhanh như vậy, có phải đói bụng rồi hay không?”

“Lẽ nào em chỉ là cô vợ chỉ biết ăn thôi sao?” Lâm Tâm Nguyệt vẫn giống như trước thích làm nũng với anh, chớp chớp đôi mắt trong veo, bĩu môi, giọng nói có chút lười biếng của người mới ngủ dậy, bộ dạng ‘anh dám nói phải, em sẽ không để cho anh yên thân’. Lâm Tâm Nguyệt muốn dùng phương thức này nói cho anh biết cô không sao, đã bình phục, đã quay trở về.

Anh có thể yên tâm.

Cổ Trạch Sâm đương nhiên hiểu rõ ý tốt của vợ mình, đang muốn ôm cô vào lòng, thật tốt phối hợp với cô, nhưng đúng lúc này một trận âm thanh không hài hòa vang lên, mặt Lâm Tâm Nguyệt nhất thời đỏ bừng, không hiểu vì sao cái bụng của cô lại làm xấu mặt cô như vậy, lúc này cô thật hận không thể tìm cái hố đem mình chôn luôn. Tim hổ thì không có, hết cách, cô đành vùi vào ngực Cổ Trạch Sâm.

Cổ Trạch Sâm buồn cười nhìn con đà điểu Lâm Tâm Nguyệt đang cọ tới cọ lui trong lòng anh, trong mắt lóe lên chút giảo hoạt, cười trừ: “Xem ra không phải vợ anh đói bụng, là bao tử nó đói bụng mới đúng.”

Lâm Tâm Nguyệt giả vờ tức giận liếc anh, vội ngăn đầu, hùng hồn nói: “Chính là nó đói bụng.”

“Được, được, đương nhiên là nó đói bụng, chúng ta lập tức đi ăn cơm mới được.” Cổ Trạch Sâm véo chóp mũi của cô, trong mắt càng đầy ánh sáng, nụ cười càng dịu dàng.

“Ăn? Ngay bây giờ?” Lâm Tâm Nguyệt nhìn phòng bếp sạch sẽ đến không thể sạch sẽ hơn nữa, trống rỗng đến không thể trống rỗng hơn nữa... Ánh mắt cô liền đặc chí như tiểu nhân khinh bỉ nhìn anh: Anh xác định có thể ăn cơm ở đây à? Chẳng lẽ anh muốn ăn tiệc nhà sếp Cao? Hôm nay là ngày đầu tiên em xuất viện nha, nếu anh dám đi quấy nhiễu thế giới hai người của anh ta và Tiểu Nhu, cẩn thận bị bác Thông và bác Long xử anh đó.

“Đúng vậy.” Cổ Trạch Sâm cười kéo Lâm Tâm Nguyệt đi, y như Lâm Tâm Nguyệt dự đoán, Cổ Trạch Sâm dẫn cô đến nhà Cao Ngạn Bác, nhưng có ăn tiệc hay không thì cô không biết.

King koong king koong!

Lâm Tâm Nguyệt nhìn Cổ Trạch Sâm cười rạng rỡ nhấn chuông cửa, âm thầm cầu nguyện trong lòng, hi vọng sếp Cao nể tình cô mới được xuất viện, không đem bọn cô đá văng ra.

Thế nhưng, người mở cửa không phải Cao Ngạn Bác, mà là Thẩm Hùng thần thần: “À, bác sĩ Cổ đưa Tâm Nguyệt đến rồi, mau vào đi!”

Lâm Tâm Nguyệt nhìn một đám người nhón nháo trong phòng, người trong tổ pháp chứng và trọng án đều có mặt, thấy Lâm Tâm Nguyệt và Cổ Trạch Sâm đi vào liền cười tươi chào hỏi.

“Sao lại lâu tới thế hả, bọn này chờ hai người từ nãy tới giờ.”

“Chị Tâm Nguyệt.”

“Tâm Nguyệt.”

“Đến rồi à, Tâm Nguyệt ngồi xuống trước đi, thân thể cô còn chưa hồi phục, đừng để bị mệt.” Lương Tiểu Nhu đứng lên, kéo Lâm Tâm Nguyệt còn đang ngây ngô ngồi xuống sô pha, nam sĩ trên ghế sô pha đều tự động đứng lên nhường chỗ.

“Tâm Nguyệt, em ngồi đi, anh đi xuống bếp phụ anh Bác.” Cổ Trạch Sâm khẽ nắm vai Lâm Tâm Nguyệt, nói nhỏ nhẹ.

“Tôi cũng xuống dưới giúp, Tâm Nguyệt, cô ngồi đây chơi đi.” Dương Dật Thăng đứng lên, chào hỏi với Lâm Tâm Nguyệt một tiếng, liền đi theo giúp Cổ Trạch Sâm.

“Ừ” Lâm Tâm Nguyệt tự nhiên gật đầu, nhìn Cổ Trạch Sâm và Dương Dật Thăng đi vào bếp. Quay đầu tò mò hỏi: “Sao mọi người lại ở đây?”

“Bác sĩ Cổ gọi chúng tôi đến chúc mừng cô được ra viện.” Thẩm Hùng vẫn thích tám như cũ, có hỏi liền đáp, có chuyện liền xung phong, mặc kệ là tám chuyện hay là chiến đấu.

“Tâm Nguyệt, cô không biết gì hết à?” Mạc Thục Viện nhìn vẻ mặt mê mang của Lâm Tâm Nguyệt, ánh mắt tràn đầy ý cười, xem ra bác sĩ Cổ rất thương Tâm Nguyệt.

“Hay là bác sĩ Cổ muốn tạo bất ngờ cho cô, nên không nói cho cô biết.” Lăng Tâm Di lập tức xán lại.

“Kinh hỉ thật sự ở phía sau mới đúng.” Lâm Đình Đình hăm mộ nháy mắt, thần thần bí bí, nhỏ giọng xuống, thanh âm trầm thấp kết hợp với vẻ mặt của cô không phù hợp chút nào. Cô bé ơi, muốn giả thần bí làm ơn giả giống một chút đi, đầu tiên phải đem ánh mắt lờ mờ của cô thu lại đi.

“Có phai rất tò mò đúng không?”

“Có muốn biết hay không?”

Lâm Tâm Nguyệt ngọ đầu im lặng nhìn đám bà tám ông tám giả thần giả quỷ này, đôi mắt sáng ngời lóe lên nghi hoặc, kinh hỉ? Không biết là gì đây? Nếu nói không hiểu kì là giả, nhưng Lâm Tâm Nguyệt không muốn trở thành trò vui cho người ta xem miễn phí, cho nên cô rất bình tĩnh coi như không có chuyện gì, uống trà!

Nhóm người nhiều chuyện cực kì thất vọng, Tâm Nguyệt, sao cô không nhiệt tình một chút chứ, lẽ nào cô không có tò mò?

“Được rồi, mau vào ăn cơm thôi.” Cao Ngạn Bác đi ra ra lệnh một tiếng, bọn Thẩm Hùng liền giống như quỷ đói đầu thai, như ong vỡ tổ ồn ào chạy về bàn ăn, đương nhiên có Cao Ngạn Bác và Lương Tiểu Nhu ở đây, bọn họ không dám làm quá đáng.

“Tâm Nguyệt đi thôi, hôm nay cô mới là nhân vật chính.” Lương Tiểu Nhu vui vẻ ôm cánh tay Lâm Tâm Nguyệt, cùng đi tới bàn ăn.

“Tâm Nguyệt, ngồi đi, còn một món nữa Sâm sẽ đem ra sau.” Dương Dật Thăng đặt món ăn xuống bàn, rất ga lăng kéo ghế cho Lâm Tâm Nguyệt, bản thân ngồi ghế bên cạnh cô, bên còn lại đương nhiên chừa cho Cổ Trạch Sâm, Lương Tiểu Nhu thì có Cao Ngạn Bác phục vụ.

“Cám ơn.”

“Sao bác sĩ Cổ còn chưa ra? Tôi sắp đói bụng chết rồi.” Thẩm Hùng nhìn một bàn thức ăn đầy đủ hương vị, nước miếng đều sắp chảy ra hết rồi. Đấy lòng hết sức hi vọng Cổ Trạch Sâm nhanh chóng ra ăn cơm.

“Ăn, ăn, ăn, anh chỉ biết có ăn thôi. Hôm nay, một bàn này đều là bác sĩ Cổ làm cho Tâm Nguyệt đó.” Mạc Thục Viện nhìn bộ dạng ham ăn của Thẩm Hùng, không nhịn được bắt đầu châm chọc.

“Đến, đến rồi.” Cổ Trạch Sâm từ trong bếp đi ra, trên người còn mang cái tạp dề, hạnh phúc và thỏa mãn xẹt qua đáy mắt anh, cẩn thận bưng một đĩa thức ăn nóng hổi đi lên, lớn tiếng hô, Dương Dật Thăng đứng lên nhận thức ăn anh đem ra.

“Tốt rồi, mọi người đều chờ một mình cậu thôi, mau ngồi xuống, nếu không nhanh ăn cơm, bọn họ nhất định sẽ kiếm cậu tính sổ đó.” Cao Ngạn Bác cười sáng lạn, trêu ghẹo nhóm người Thẩm Hùng vẫn đang nhìn chăm chăm thức ăn trên bàn.

“Thích những món này không?” Cổ Trạch Sâm cởi tạp dề ra, ngồi xuống bên cạnh Lâm Tâm Nguyệt, lập tức chờ không kịp hỏi, mắt mang theo nhẹ chờ đợi, giọng nói có chút khẩn trương.

“Ừm.” Đương nhiên Lâm Tâm Nguyệt thích rồi, tất cả các món đều là món cô thích ăn, thảo nào Yvonne nói bữa này đặc biệt nấu cho cô!

Bọn Thẩm Hùng trợn hai mắt, người này chính là bác sĩ pháp y lúc nào cũng tự tin không gì có thể làm khó của bọn họ ư? Không ngờ bác sĩ Cổ cũng vì một chuyện nhỏ xíu như thế này mà khẩn trương, kì thật không cần nói bọn Thẩm Hùng, ngay cả anh em tốt Dương Dật Thăng quen Cổ Trạch Sâm mười lăm năm cũng ngẩn cả người. Hình như Tâm Nguyệt còn chưa có ăn, Sâm anh khẩn trương cái quái gì thế, xem ra anh em tốt của mình yêu con bé Tâm Nguyệt thê thảm rồi, nếu không sẽ không khẩn trương như vậy đâu. Lập tức, Dương Dật Thăng nhe răng cười rạng rỡ, thật lòng vui mừng vì hai người bạn tốt tìm được hạnh phúc, không cần chịu bất kì đau khổ nào nữa.

“Oa! Thoạt nhìn rất ngon, làm phiền bếp Cao nhiều rồi, cảm ơn anh làm nhiều món dành riêng cho em.” Lâm Tâm Nguyệt kinh ngạc nhìn mấy món này, đừng nói bọn Thẩm Hùng, ngay cả cô cũng sắp chả nước miếng rồi, Lâm Tâm Nguyệt liếc nhìn thức ăn được chuẩn bị cẩn thận tỉ mỉ, chân thành cảm ơn Cao Ngạn Bác.

“Tâm Nguyệt, cái này cô cảm ơn sai người rồi, mấy món này không phải tôi làm. Tất cả đều do Sâm làm, tôi nhiều nhất chỉ đứng bên cạnh làm chuyện vặt thôi.” Cao Ngạn Bác vô tội khoát khoát tay, biểu lộ những món này không phải do mình làm, sau đó thích thú nhìn phản ứng của mọi người.

“Nhưng mà Sâm đâu có biết nấu cơm.” Lần này, Lâm Tâm Nguyệt ngây người, không nhịn được nhìn về phía Cổ Trạch Sâm, cảm giác hạnh phúc chậm rãi quanh quẩn trong lòng cô. Lâm Tâm Nguyệt vốn dĩ cho rằng chồng chưa cưới của mình chỉ xào mấy món rau, chuyện còn lại đều do Cao Ngạn Bác làm, nhưng cô không ngờ anh vì cô mà học nấu canh. Nhưng, cô nhớ chồng chưa cưới của mình chỉ biết làm bít tết thôi, từ khi nào thì biến thành đầu bếp rồi.

“Cái này hả, phải cảm ơn cô của tôi đó.” Dương Dật Thăng cười hì hì nói, vẻ mặt vô cùng đắc ý: “Trước đó, Sâm nghe nói cô của tôi có mở một ‘nhà hàng tư nhân’, anh ấy nói muốn chờ khi cô xuất viện tặng cô

niềm vui bất ngờ, nhờ tôi dẫn anh ấy đến nhà bá cô tôi làm thầy, ngày nào anh ta cũng chạy đến nhà tôi báo danh xong mới đến bệnh viện chăm sóc cô, may mà ông trời phù hộ, trước khi anh ta đem nhà bếp của chúng tôi phá hủy, cuối cùng cũng học xong cách nấu.” Kết câu, Dương Dật Thăng cũng không quên chăm chọc an hem của mình.

“Ê, ê, học trò thông minh như tôi làm sao có thể đem nhà bếp của cậu phá hủy chứ.” Cổ Trạch Sâm lạnh nhạt nhếch lông mày, mở miệng phản bác.

“Anh không có đem nhà bếp của tôi phá hủy, anh chỉ thấy sắc quên bạn, rõ ràng xế chiều hôm nay đi mua nguyên liệu, kết quả lại đi tiếp Tâm Nguyệt, bỏ mặc một mình tôi đi mua nguyên liệu.”

“Còn nữa, sợ trong nhà ồn ào gây ảnh hưởng đến Tâm Nguyệt nghỉ ngơi, kết quả bắt Ivan chuyển đến nhà tôi.” Cao Ngạn Bác cũng không khách sáo gia nhập đội ngũ tố khổ.

“Đáng thương cho tôi và sếp Cao bỏ công bỏ tiền, lại làm cu li cộng thêm trợ thủ, kết quả một câu cảm ơn cũng không có, còn bị người ta oán.” Dương Dật Thăng giống như đùa giỡn, mở to đôi mắt đơn thuần, trong mắt lộ ra vẻ yếu ớt đầy oán giận, tay che ngực, dáng vẻ đang thương chọc cười mọi người.

“Các người đáng thương như vậy, nhớ phải ăn nhiều một chút. Bồi bổ thật tốt, tốt nhất là ăn gì bổ đó. Đây chính là thành quả lao động của các người.” Lâm Tâm Nguyệt nghe bọn họ ai oán, không nhịn được trợn mắt xem thường, cười rất ôn nhu, gấp cho Cao Ngạn Bác và Dương Dật Thăng mỗi người một cái ức gà, Cổ Trạch Sâm nhú mày, quăng ánh mắt đặc ý cho anh em tốt, bà xã nhà anh vẫn đứng về phía anh đó nhé.

Dương Dật Thăng và Cao Ngạn Bác hai mặt nhìn nhau, nhìn cái ức gà trong bát...ăn gì bổ nấy, bắt đặc dĩ lắc đầu cười khổ, Tâm Nguyệt, cô bao che khuyết điểm thật lợi hại, không phải chỉ nói chồng cô mấy câu thôi sao? Không cần dùng cách này để chơi chúng tôi chứ. (N: ăn ức gà = ngực gà => ăn gì bổ nấy =] ăn ngực bổ ngực, ngực nhô ra... :]) chị Nguyệt nhạo báng hai anh này nhiều chuyện như bà tám :])

“Tâm Nguyệt, đừng quan tâm hai người bọn họ, cô mau nếm thử mấy món này có ngon không, tất cả đều do Sâm làm cho cô, cô cũng đừng có phụ lòng của anh ta.” Lương Tiểu Nhu liếc hai người không đứng đắn nào đó, nhiệt tình gấp thức ăn cho Tâm Nguyệt, trong mắt còn có chút trêu chọc.

“Đương nhiên rồi, tôi nhất định nếm thử hết các món, tất cả đều chứa đựng tình cảm của Sâm, làm sao tôi có phụ tấm lòng của Sâm được, đúng không, Sâm.” Thì ra đây là kinh hỉ mà bọn họ nói, cảm ơn anh Sâm, Lâm Tâm Nguyệt nhìn ánh mắt cưng chiều đầy tình ý của Cổ Trạch Sâm.

“Ừ.” Chỉ cần khiến em vui vẻ, cái gì cũng đáng giá! Cổ Trạch Sâm nhìn người anh yêu, không nói gì hết.

“Được rồi, biết anh chị ân ái, nhưng đừng có làm chúng tôi buồn nôn chứ!”

“Vì Tâm Nguyệt của chúng ta bình phục, cũng vì cô ấy sớm trở về tổ pháp chúng, kẻ vai sát cánh chiến đấu với chúng ta, cạn ly!” Cao Ngạn Bác nâng ly lên, khoe miệng lộ ra nụ cười ấm áp lại vui mừng, bạn của anh có thể bình an khôi phục, có thể kẻ vai sát cánh cùng chiến đấu, đây là niềm hân hoan không thể nghi ngờ, nhưng quan trọng nhất là có thể nhìn thấy bọn họ cười hạnh phúc, anh cũng sẽ càng quý trọng người bên cạnh. Cao Ngạn Bác nghiêng đầu cười hạnh phúc nhìn Lương Tiểu Nhu.

“Vì Tâm Nguyệt khang phục, cạn ly!”

“Tôi dùng nước trái cây thay rượu, cảm ơn mọi người!”

Trên mặt mọi người đều lộ nụ cười sáng lạn, chân thành chúc mừng, thời gian khắc ghi giây phút hạnh phúc nhất này.

“Đáng tiếc, Chương Ký (Hà Vĩnh Chương) đi rồi, nếu không anh ấy có thể cùng chúng ta chúc mừng.” Thẩm Hùng nhấp một ngụm rượu, hơi tiếc nuối.

“Đó là người ta thăng chức, ai như anh, làm n năm vẫn là tổ trưởng nhỏ.” Mạc Thục Viện cười nhạo.

“Nè, cô có cần câu nào câu nấy cũng đâm thọc tôi hay không, tôi đâu có đắc tội cô.”

...

Bọn Lâm Tâm Nguyệt buồn cười nhìn cặp đôi sao Hỏa đứng trái đất này, mắt lớn trừng mắt nhỏ, rất thân thiết tới gần người bên cạnh, Dương Dật Thăng mỉm cười nhìn mấy cặp đôi vui vẻ này, có chút cảm thấy mình bị hạnh phúc của bọn họ lây sang, đang suy nghĩ có nên đi tìm một nửa của mình hay không, tránh cho lần sau vẫn lẻ loi một người.

Trong phòng, hàng loạt tiếng cười nói vui vẻ, khiến không khí ấm áp tăng thêm niềm hạnh phúc, thật ra hạnh phúc thực sự rất đơn giản, một bữa cơm, một câu nói, một ánh mắt, một giờ phút hạnh phúc, đều làm cho trái tim người ta thấy ngọt.

**_

Đứng trong thang máy, Dương Dật Thăng quay sang nhìn Lâm Tâm Nguyệt, bắt đầu mèo khen mèo dài đuôi: “Tôi nói nhé, nhà hàng cô tôi mở gọi là ‘Connie tuyển tốc hành’, không những có nguyên liệu nấu ăn tươi, món ăn tốt cho sức khỏe, đặc biệt là canh do cô tôi nấu ngon mà không ngất, rất được mọi người hoan nghênh! Ngoại trừ Vương Giác, Thái Tử, còn đưa hàng tới Chiêm Sá Chuối! Không tin thì cô hỏi Sâm và sếp Cao đi, lần trước sếp Cao và madam Lương đã thử rồi, còn nữa mấy món lần trước Sâm làm cũng là do cô tôi dạy. Học trò có tư chất như hần mà làm được như vậy, bản thân cô tôi là thầy thì khỏi phải nói rồi.

“Cái gì gọi là tư chất như vậy, có phải cậu muốn ăn đòn hay không?” Cổ Trạch Sâm dùng tay không bị Lâm Tâm Nguyệt ôm đấm nhẹ Dương Dật Thăng một cái, nhưng vẫn cười nói với Lâm Tâm Nguyệt: “Nhưng dĩ Connie quả thật nấu ăn rất ngon, còn có làm bánh ngọt nữa, một lát em thử xem.”

“Thật sao, vậy em mỗi mắt chờ mong nha.” Lâm Tâm Nguyệt vừa nhắc tới món ăn yêu thích hai mắt liền tỏ sáng, còn có khuyển hướng phát ra lục quang, từ lúc nằm viện đến giờ cô chưa nếm qua đồ ngọt. Vốn chỉ hiểu kì người cô có thể khiến cho tên côn đồ lầm đường lạc lối hồi cải cố gắng trở thành người có ích, khổ tâm dạy dỗ anh thành người có tài, cho nên cô muốn đến gặp. Đương nhiên, ngoại trừ hiểu kì còn có cảm kích và bội phục. Lúc này lại nghe tới hai chữ ‘đồ ngọt’, lòng sung bái của cô dành cho Connie càng giống nước song cuộn cuộn mãi không dứt, lại như song Hoàng Hà ngập lụt không thể vãn hồi.

“Tôi nói Ivan, cậu vừa nói mấy từ quảng cáo cho cửa hàng của chị Connie, sao giống y như đúc lần đầu giới thiệu cho tôi và Tiểu Nhu vậy.” Cao Ngạn Bác trêu đùa.

“Trí nhớ của sếp Cao đúng là rất tốt, nhưng lần này tôi có đưa thêm hai chiêu bài sống là các anh vào mà.” Dương Dật Thăng rất nghiêm túc đáp lời, nhưng vẫn không quên trêu ghẹo lại: “Lần trước tôi vốn định mời mọi người đến ăn cơm, nhưng Tâm Nguyệt vào viện, Sâm liền đi theo chăm sóc cho Tâm Nguyệt, căn bản không có thời gian đến đây, không thể làm gì khác hơn là mời sếp Cao và madam Lương đến ăn thử trước.”

“Oah! Thì ra tôi và Tiểu Nhu là vật thí nghiệm.”

“Yên tâm, lần này không phải anh đến thử, lần này đến làm nền.”

“Đúng đó.”

“Sâm, lần sau chúng ta đến đây có phải cũng thành làm nền cho người khác hay không?”

“Nếu lần sau chúng ta thật sự làm nền, chúng ta liền đem người nào đó quét ra khỏi cửa, cho hần ngã ăn phân là được.”

“Này, người anh em, anh hơi quá đáng rồi đó.”

“Ha ha ha...” Trong thang máy, mọi người bị giọng điệu hào hước của Dương Dật Thăng chọc cười.

Thang máy đến, Dương Dật Thăng mở cửa, mời bọn họ vào cửa. Lúc này, cô của Dương Dật Thăng chính là chị Connie nghe tiếng mở cửa liền từ trong bếp đi ra: “Sếp Cao, Sâm các cậu tới rồi à, cô gái xinh đẹp này nhất định là tiểu thư Lâm – vợ chưa cưới của Sâm rồi.” Chị Connie quan sát Lâm Tâm Nguyệt vui vẻ nói.

“Chị Connie, xin chào, cứ gọi Tâm Nguyệt là được rồi, hôm nay làm phiền chị rồi.” Lâm Tâm Nguyệt ưu nhã hào phóng chào hỏi với chị Connie, nụ cười trên môi hết sức ngọt ngào.

“Ánh mắt của Sâm đúng là tốt, tìm được cô vợ xinh đẹp như vậy. Hèn chi Sâm lại tới tìm tôi để học nấu ăn, nếu là tôi, tôi cũng sẽ giữ chặt cô. Đúng rồi, sếp Cao, madam Lương không có đến à?”

“Tiểu Nhu có chút việc nên không tới ăn đồ ăn chị Connie nấu được, cô ấy nói chị Connie nấu rất ngon, còn nói lần sau đến nhất định phải học chị Connie mới được.”

“Không thành vấn đề, khi nào madam Lương có thời gian thì đến đây.” Nghe người ta nói thích món ăn mình nấu, chị Connie rất là hài lòng, cười híp mắt, đột nhiên gặp người một chút, quay sang Dương Dật Thăng, giọng nói sâu xa: “Ivan, con xem sếp Cao và Sâm đều có bạn gái, con cũng nhanh tìm một cô về cho cô xem mắt đi. Tâm Nguyệt, cô có biết cô gái nào tốt thì giới thiệu cho Ivan, đừng để cho nó suốt ngày lẻ loi, còn nữa...”

“Cô, trong bếp đang nấu cái gì hả, hình như con nghe được mùi khét.” Chị Connie còn chưa nói hết câu đã bị Dương Dật Thăng ngắt lời, còn trực tiếp dụ cô vào phòng bếp.

“Hình như cô không có người thấy.”

“Có, cô mau vào xem đi.”

“Vậy được, các cô cậu vào phòng khách ngồi trước đi, tôi đem nguyên liệu còn lại làm cho xong luôn, Ivan giúp cô tiếp họ nhé.” Chị Connie căn dặn Dương Dật Thăng một chút, gật đầu chào bọn Cao Ngạn Bác, tiếp tục về phòng bếp làm việc.

“Không thành vấn đề.” Dương Dật Thăng vừa đỡ chị Connie vào phòng bếp xong, thở phào nhẹ nhõm, xoa người, gập nụ cười trên tức của bọn Lâm Tâm Nguyệt, cười gượng nói sang chuyện khác: “Chúng ta ngồi ghé chơi chút đi, lát nữa có thể ăn cơm rồi.” Đáng tiếc không có người hưởng ứng.

“Giới thiệu bạn gái hả, đề nghị này không tồi, có thể suy nghĩ.” Lâm Tâm Nguyệt vừa gật đầu nói, vừa đi vào phòng khách.

“Anh thấy tổ pháp chứng cũng có nhiều đồng nghiệp nữ á, có thể giới thiệu cho cậu ta.” Cổ Trạch Sâm đi bên cạnh Lâm Tâm Nguyệt phụ họa.

“Tôi thấy tổ trọng án cũng không tệ, trở về nói với Tiểu Nhu một chút.”

“Ê! Các người không phải nói thật chứ.” Dương Dật Thăng nóng nảy.

“Cái gì thiệt hay giả?” Em họ Phương Diệu Na của Dương Dật Thăng vừa từ bên ngoài vào nghe được câu này, vừa cởi giày vừa tò mò hỏi, khi nhìn đến Cao Ngạn Bác liền đem người anh họ này vứt sang một bên. Cười đến đáng yêu ngọt ngào hỏi thăm thần tượng của mình. Từ lần trước biết Cao Ngạn Bác không cần chăm sung, chỉ dựa vào kiến thức khoa học đã giúp mẹ cô tìm được thủ phạm đem rác vứt ở trước nhà cô. Cô lập tức đem Cao Ngạn Bác xếp vào danh sách thần tượng của mình, đương nhiên người khiến cô cố gắng học tập theo chính là madam Mã, vị trí đầu bảng nha.

“Sếp Cao, anh Sâm, hôm nay mọi người đến ăn à?” Phương Diệu Na nhìn thấy Lâm Tâm Nguyệt ngồi bên cạnh Cổ Trạch Sâm, vẻ mặt liền hăng hái dạt dào hỏi: “Người đẹp này là?”

“Tâm Nguyệt là vợ chưa cưới của Sâm. Cô ấy và thần tượng mới nhậm chức của em đều là chuyện gia xét nghiệm cao cấp ở tổ pháp chứng. Cũng là bạn thân của thần tượng hạng nhất – Madam Mã của em.” Đồng thời còn là nửa cấp trên của anh họ em đó. Đương nhiên, mấy lời này Dương Dật Thăng tuyệt đối không nói ra, anh xin thề, không phải hiện tại anh trở thành một nửa người hầu của Lâm Tâm Nguyệt mới không nói.

“Thật sao, chị Tâm Nguyệt, chị thật giỏi, chị Tâm Nguyệt, em là Phương Diệu Na, là em họ của người nào đó, chị gọi em là Fomula đi, lần trước anh Sâm tới nhà em để học nấu ăn, tạo kinh hỉ cho chị đó. Chị Tâm Nguyệt, anh Sâm đối xử với chị thật là tốt khỏi phải nói, thật khiến người ta hâm mộ muốn chết.” Phương Diệu Na vừa nghe đến bạn của thần tượng mình, hai mắt liền sáng lên, lập tức thiếp lập quan hệ tốt, còn thối phồng Lâm Tâm Nguyệt.

“Cám ơn.” Lâm Tâm Nguyệt đối với cô gái có tính cách hoạt bát như em gái mình rất có hảo cảm.

“Quả thật, Lâm Tâm Nguyệt rất lợi hại. Cô ấy có thể kết hợp tâm lý học và pháp chứng lại với nhau. Suy đoán ra nhiều thủ đoạn phạm tội của phạm nhân và tính cách đặc biệt của tội phạm. Giúp cảnh sát phá được nhiều vụ án lớn.” Cao Ngạn Bác quảng một tin tức như bom nổ cho cô em gái đỡ hơi của Dương Dật Thăng.

“Thật sao? Vậy thần tượng của em lại tăng thêm một người rồi.” Phương Diệu Na nghe thần tượng khen ngợi Lâm Tâm Nguyệt, liền đem Lâm Tâm Nguyệt xếp vào danh sách thần tượng. Lập tức xít lại còn rất không khách khí ngồi chen vào bên cạnh Dương Dật Thăng: “Cái này, chị Tâm Nguyệt, chị biết madam Mã thích cấp dưới như thế nào không?”

“Bell hả? Đường như phải chịu được cực khổ, biết cầu tiến, chịu phấn đấu.” Lâm Tâm Nguyệt thấy dáng vẻ đáng yêu của Phương Diệu Na, rất hào phóng nói cho cô biết chuyện cô muốn: “Còn muốn biết gì cứ hỏi.”

“Chờ đã, em đi lấy bút và giấy.” Phương Diệu Na hấp tấp chạy vào phòng, cầm quyển sổ ghi chép, nghiêm túc ghi lại những gì Lâm Tâm Nguyệt nói.

Cao Ngạn Bác và Cổ Trạch Sâm nhìn nhau bất đắc dĩ lắc đầu, Lâm Tâm Nguyệt liếc Dương Dật Thăng ngồi một bên bĩu môi, nét mặt như chịu không nổi cô em họ của mình, đáy mắt Lâm Tâm Nguyệt chột lóe, nhếch môi cười không có ý tốt. Dương Dật Thăng thấy nụ cười kỳ quái kia chột mắt liền không hiểu vì sao rùng mình, cảm thấy bất an. Lâm Tâm Nguyệt ngoảnh đầu giả bộ tò mò hỏi: “Fomula, mẹ em mới nhờ bọn chị giới thiệu bạn gái cho anh trai em, chị đã kể chuyện của madam Mã cho em nghe rồi, vậy em có thể giúp chị tiết lộ an hem thích mẫu con gái thế nào không?”

“À, em biết, anh họ...” Phương Diệu Na vì thần tượng không tiếc bán đứng anh họ, Dương Dật Thăng muốn ngăn cũng không ngăn được.

Fomula, anh mới là người thân của em, anh họ của em, sao em có thể đem anh bán đứng như vậy, Dương Dật Thăng muốn cản cũng không cản được.

Tối đó, Dương Dật Thăng bị ba nhân sĩ phúc hắc cộng thêm một cô em họ thích trợ Trụ làm ngược (N: giúp người xấu làm việc) giúp đỡ, bị bóc lột hung hăng một hồi, khiến anh hô to trong bụng kết bạn sai lầm, cũng khiến anh rút ra bài học kinh nghiệm không thể khinh địch, nhất là bạn bè xấu xa.

Từ sau khi Lâm Tâm Nguyệt xuất viện, mỗi ngày, Cổ Trạch Sâm đều hết giờ làm liền chạy về nhà nấu cơm cho bà xã, có thể coi là người chồng nhị thập tứ hiếu, người biết đều hâm mộ cô tìm được người chồng tốt như vậy, Lâm Tâm Nguyệt có được người chồng yêu thương mình như thế cô cảm thấy rất thỏa mãn, nhưng trong lòng cô vẫn có chút tiếc nuối nhỏ, chính là chưa có tổ chức hôn lễ.

Mấy ngày nay, Cổ Trạch Sâm vì để bà xã vui vẻ, bình thường sẽ nghĩ ra rất nhiều biện pháp, để Lâm Tâm Nguyệt kinh hỉ hết lần này đến lần khác.

Hôm nay, Cổ Trạch Sâm vừa tan sở về liền thần bí đưa Lâm Tâm Nguyệt ra ngoài, lại muốn tạo kinh hỉ cho cô, mà kinh hỉ này có chút hơi đặc biệt.

“Sâm, anh đưa em đi đâu vậy?” Tuy bình thường nhận được nhiều kinh hỉ do Cổ Trạch Sâm đem tới, nhưng Lâm Tâm Nguyệt vẫn rất chờ mong, cô biết phương diện này nhất định cũng có công lao của anh em tốt của anh.

“Bí mật.” Cổ Trạch Sâm cố ý suy nghĩ một hồi, mỉm cười nói.

“Không phải lát nữa cũng biết hay sao, thần bí cái gì chứ?” Lâm Tâm Nguyệt tuyệt đối không thừa nhận mình không ăn được bồ đào nên bảo bồ đào chưa đâu.

Cổ Trạch Sâm thấy Lâm Tâm Nguyệt giả bộ dối, cười nhạt không nói, tiếp tục thần bí.

Lâm Tâm Nguyệt thấy Cổ Trạch Sâm càng chạy càng hướng về phía ngoại ô, cô hẳn là nên cảm thấy may mắn người ngồi bên cạnh là ông xã mình, nếu không cô thật sự sẽ biến thành nữ chính dưới ngòi bút của Quỳnh Dao: thét chói tai! Nên nhớ rằng ngoại ô là địa điểm thích hợp cho việc giết người diệt khẩu, khụ, hình như cô suy nghĩ trật đường rây rồi, chẳng lẽ do di chứng vụ nổ bom? Thích suy nghĩ miên man.

Nhưng khi Lâm Tâm Nguyệt nhìn thấy kiến trúc nghiêm trang thần thánh thì suy nghĩ miên man, ngôn ngữ gì cũng biến sạch.

“Đến.” Cổ Trạch Sâm kéo Lâm Tâm Nguyệt vào một nhà thờ có lịch sử lâu đời, trang nghiêm cùng cô đứng bên dưới tượng Chúa Giê-xu. Bên trong giáo đường được trang trí rất đẹp và lãng mạn, trên ghế đều treo vải lụa và nơ, còn có bong bóng, trên đài người chủ trì cũng tăng thêm dải băng –ten, khiến nhà thờ thay

đổi rất nhiều, lại trang trọng hơn, vải lụa, bong bóng cộng thêm hoa tạo thành tổ hợp tường hòa, bầu không khí bình an, nghiêm túc.

“Những thứ này đều do anh làm?” Lâm Tâm Nguyệt không ngờ kinh hỉ này lại là hôn lễ mà bọn họ chưa hoàn thành, khi cô nhìn thấy bố trí trong nhà thờ, kích động đến không biết nói gì.

“Ừ.” Cổ Trạch Sâm kéo tay Lâm Tâm Nguyệt, lấy sợi dây lắc tay bị đứt khi bom nổ, cái này anh đã nhờ người sửa lại, tự tay đeo vào cho Lâm Tâm Nguyệt, ánh mắt chăm chú mà kiên định giống như anh đã từng nghiêm trang phát thề, không rời không bỏ.

“Sợi lắc tay này?” Lâm Tâm Nguyệt tròn to hai mắt nhìn lắc tay quen thuộc trước mắt, trong nháy mắt trái tim co thắt lại. Cô còn nhớ lời hứa anh từng nói khi đeo sợi lắc này vào tay cô, kinh ngạc ngẩng đầu nhìn anh, nước mắt lưng tròng, anh biết, anh luôn biết, anh vẫn luôn kiên trì giữ đúng lời hứa của mình.

“Khi vụ nổ xảy ra, nó bị đứt, lúc tìm chứng cứ anh Bác tìm được nó tại hiện trường, anh ấy đưa lại cho anh, anh tìm rất lâu mới tìm được thợ giỏi đem nó sửa lại như mới, lần này anh sẽ tự mình bảo vệ nó, không để nó bị đứt nữa.”

“Dạ.” Lâm Tâm Nguyệt nhìn lắc tay một lần nữa trở về với mình, nước mắt không nhịn được dâng lên, cô từng nghĩ rằng chiếc lắc này sẽ không bao giờ tìm về được.

“Tâm Nguyệt, ngày mai chúng ta sẽ kết hôn, mọi thứ đều đã được chuẩn bị xong, em chỉ cần đứng bên cạnh anh là được, anh biết hôn lễ lần trước bị hủy bỏ khiến em có chút tiếc nuối, đồng thời cũng là tiếc nuối của anh, cho nên anh không muốn có tiếc nuối nữa, anh không muốn chờ tiếp, anh thật sự không muốn lại có chuyện ngoài ý muốn như lần này xảy ra. Mặc dù có thể anh không cho em một hôn lễ long trọng, lãng mạn, thậm chí là hôn lễ xưa nay chưa từng có, nhưng anh đảm bảo anh sẽ để em trở thành một cô dâu hạnh phúc nhất.”

“Ngốc! Hôn lễ long trọng, lãng mạn hay không cũng không có quan trọng, quan trọng nhất chính là người bên cạnh em là anh, cho em hứa hẹn, cùng em nắm tay đi hết quãng đời còn lại.” Tay Lâm Tâm Nguyệt đan xen vào bàn tay Cổ Trạch Sâm, nghe anh nói, trong lòng liền nóng lên, ngay cả mũi cũng có chút ê ẩm, oán hận lời nói chính mình lỡ mang theo mong chờ, ngẩng đầu lên nước mắt hạnh phúc không kiềm chế được chảy xuống, kiên định nhìn anh gật đầu.

Nghe vậy, khóe môi Cổ Trạch Sâm nhếch lên, tạo thành độ cong rất đẹp, đôi con ngươi hắc diệu thạch lóe lên ánh sáng nhu hòa, anh nuông chiều nhìn cô, ánh mặt trời xung quanh cũng dịu dàng đi, anh cúi đầu hôn lên đôi môi anh đào của cô.

Hôm nay, nhà thờ quanh quẽ lại náo nhiệt lên.

Một lần nữa chứng kiến cặp đôi yêu nhau nghiêm trang đứng trước Chúa phát thề.

Hành khúc hôn lễ chính thức vang lên, Lâm Tâm Nguyệt mặc bộ váy cưới trắng noãn do anh trai cô chuẩn bị cho cô, ôm cánh tay Lâm Quốc Hùng, đạp bước theo hành khúc cưới, từng bước tiến về hạnh phúc của cô.

Lâm Nhã Nguyệt và Nam Cung Phong nhìn cô gái cười hạnh phúc, cũng thật lòng buông tay. Đáy lòng Lâm Nhã Nguyệt và Nam Cung Phong đều có chút phiền muộn, dù sao thì cũng là bảo bối từ nhỏ anh phụng trong tay/ là người phụ nữ anh yêu nhất, nhưng chỉ cần cô hạnh phúc là đủ rồi.

Dương Dật Thăng nhìn hai người bạn tốt của mình cuối cùng cũng chạm được hạnh phúc, thấy người mình từng thề phải bảo vệ để cô ấy được hạnh phúc đã tìm được bến đỗ, anh thật lòng vui mừng cho bọn họ.

Cao Ngạn Bác và Lương Tiểu Nhu làm rể phụ dâu phụ, cùng bọn họ trải qua đau khổ, giờ khắc này thấy cả hai hạnh phúc như vậy cũng vui lây, có lẽ không lâu nữa sẽ đến lượt bọn họ.

“Hiện tại, ông đem cháu gái bảo bối giao cho cậu, cậu phải chăm sóc cho con bé thật tốt.” Vành mắt Lâm Quốc Hùng đỏ lên, vỗ nhẹ tay Lâm Tâm Nguyệt, cầm tay cô giao vào tay Cổ Trạch Sâm, cẩn thận dặn dò, nếu là trước đây mặc kệ Lâm Quốc Hùng hay Lâm Nhã Nguyệt đều không đơn giản đem bảo bối của mình giao ra, nhưng sau khi trải qua nhiều chuyện như vậy, chỉ cần bảo bối hạnh phúc, hôn lễ đơn giản thì có sao.

“Ông nội yên tâm, con nhất định sẽ để Tâm Nguyệt được hạnh phúc.” Cổ Trạch Sâm nghiêm túc cam đoan với Lâm Quốc Hùng.

Từ một khắc Lâm Tâm Nguyệt bước vào lễ đường, ánh mắt Cổ Trạch Sâm chưa từng rời khỏi cô, trong mắt dạt dào kinh diễm và hạnh phúc.

Hai người nghiêm trang đứng trước cha xứ, lắng nghe lời thề:

Con nguyện ý trở thành vợ / chồng của anh Cổ Trạch Sâm / cô Lâm Tâm Nguyệt. Mặc kệ trong hoàn cảnh khó khăn hay nghèo khó, mặc kệ mạnh khỏe hay bệnh tật, mặc kệ thanh xuân hay tuổi già, các con đều đồng lòng đồng thuyền, cùng chung hoạn nạn, cùng cam cộng khổ, bầu bạn bên nhau cả đời!

“Con nguyện ý.” Mặc kệ chuyện gì xảy ra, chúng ta cũng sẽ cùng nhau hạnh phúc, mãi mãi không chia lìa.

Đeo nhân trói buộc trái tim của đối phương, cùng thề nguyện không rời không bỏ, môi cùng môi gắn bó như con dấu thần thánh.

Dù chết sống hay chia xa, xin cùng người thề nguyện, nắm tay cả đời, bên nhau đến già.

Lời thề cổ kính, nghi lễ nghiêm trang, hứa hẹn không thay đổi, nụ cười hạnh phúc, tươi lai tốt đẹp, chúng ta vĩnh viễn không tách ra.

56. Chương 61: Tuần Trăng Mật Ngọt Ngào (1)

Edit: Tịch Ngữ

Tất cả tinh tú lớn nhỏ, chợt sáng chợt tắt, bầu trời đầy sao xinh đẹp vẫn thâm thúy thần bí như trước, ánh sao lờ lờ nhấp nháy, lộ ra vẻ nhu hòa ấm áp. Giống như hạnh phúc tràn đầy trong lòng Lâm Tâm Nguyệt.

Lâm Tâm Nguyệt ngồi trước bàn trang điểm, áo cưới trắng noãn trên người đã sớm được thay bằng chiếc áo ngủ hồng nhạt, Lâm Tâm Nguyệt nhìn cô gái trong gương, mặt mày đỏ bừng, lông mi giờ lên, đáy mắt chớp lên linh quang, đáy mắt hiện lên vài phần quyến rũ, nụ cười hạnh phúc dưới ánh đèn càng thêm chói mắt.

Từng bước một kích động đi trên thảm đỏ, phát lời thề nghiêm trang mà thần thánh, còn có... Lâm Tâm Nguyệt cúi đầu, khoe miệng nhếch lên, nhẹ nhàng vuốt lên chiếc nhẫn lóe sáng nhu hòa, hết thấy mọi chuyện đều giống như đang diễn ra trước mắt, mặc dù hôn lễ đơn giản, nhưng rất ấm áp, mỗi người đều thật lòng chúc phúc bọn họ.

Lâm Tâm Nguyệt không thể tin được cô rốt cục cũng trở thành bà xã của Cổ Trạch Sâm, ‘bà Thái’ danh chính ngôn thuận, cô còn nhớ rất rõ:

Lần đầu tiên nhìn thấy ánh mắt của thiếu niên thời kì phản nghịch, biết được thân phận của anh liền sùng bái, vì muốn tiếp cận anh liền liều chết quần quấy, cùng chơi đùa cùng chịu chung hoạn nạn vô cùng thân thiết. Lúc bị thương thì ánh mắt lo lắng, trách cứ. Vì một câu tỏ tình đơn giản liền đỏ mặt chạy trốn chết của chàng trai ngày đó. Lúc chia lìa thì buồn không thôi, vui sướng khi gặp lại, xác định quan hệ thì ngọt ngào, trong hôn lễ hạnh phúc nắm chặt tay đối phương...

Tất cả từng chút một sự kiện liên quan đến anh, hồi ức chua cay ngọt đắng, cô đều nhớ rất rõ ràng. Ban đầu, vì sùng bái và tiếc hận thay cho ‘Cổ Trạch Sâm’ cùng với hăm mộ tình yêu chung thủy ‘Cổ Trạch Sâm’ dành cho ‘Lâm Đình Đình’, bất tri bất giác đến gần anh. Chậm rãi hiểu rõ, mới phát hiện anh không phải là một đoạn hồi ức ‘Cổ Trạch Sâm’ chỉ đơn giản lóe lên trong phim. Bởi vì là cô nhi, anh hiểu rõ xã hội lạnh lùng, nên mới cự tuyệt người khác tới gần. Bởi vì là cô nhi, anh mất đi cơ hội hưởng thụ lúc nhỏ, không có cơ hội hưởng thụ tình yêu của ba mẹ, cho nên anh mới càng phản loạn, mới quý trọng tình bạn của người đồng bệnh Dương Dật Thăng. Khi thật sự hiểu rõ anh, hạt giống tình cảm không biết được gieo xuống từ bao giờ, càng muốn cùng anh đi qua những ngày tháng anh trưởng thành.

Nhưng không ngờ anh và cô xa cách nhau mười mấy năm, mười mấy năm nói ngắn không ngắn nói dài không dài, mặc dù có một số chuyện cảnh còn người mất, nhưng tình cảm của cô tích lũy theo năm tháng càng sâu đậm, càng khó buông tay.

Mới đến nước Mỹ, lúc nào cũng bị người khác xa lánh, may mắn có anh hai che chở cho cô, trải qua bao cố gắng cuối cùng cô cũng trở thành chuyên gia pháp chứng cao cấp, mỗi khi cô nhìn thấy hình ảnh máu me đầm đìa trong máy tính, từng cái từng cái xuất hiện trước mắt mình.

Lần đầu tiên đi tới hiện trường, nhìn thi thể lạnh như băng, máu đầm dề, cô ớn lạnh không ngừng, ngay cả mở mắt cũng không dám, liên tục nhiều đêm mơ thấy ác mộng, cho nên mọi người đều nghĩ cô không thích hợp làm pháp chứng, tất cả mọi người đều hi vọng cô buông tha. Nhưng cô không làm vậy, vì cô biết còn có một người cũng đang cố gắng như cô, nhiều lần nghe được tin tức của anh, hận không thể quay trở lại ngay lập tức, lại sợ người cô luôn nhớ đã sớm quên mình. Cho đến khi cô trở thành một nhân viên pháp chứng xuất sắc, bình tĩnh, được mọi người công nhận, có thể đứng bên cạnh anh, cùng anh kề vai chiến đấu, cô mới có dũng khí, quyết định trở về nơi có anh.

Khi trở về lại thấp thỏm bất an, kinh hãi gặp lại anh, lời tỏ tình trên Ma Thiên Luân, cầu hôn dưới ánh sao, lễ cưới đơn giản mà hạnh phúc... Rất nhiều rất nhiều... thì ra cô và anh đã trải qua nhiều chuyện như vậy, có nhiều hồi ức tốt đẹp như thế.

Trong đầu tràn ngập hình bóng của anh, anh cười, anh vui, anh giáo hoạt, anh hài hước, anh cương chiều... Vì anh, cô cải tà quy chánh học nấu canh, kiếp trước cô là một người hết sức lười nhác, đừng nói là nấu canh, ngay cả bề ngoài cô cũng lười chăm sóc, nhưng ở kiếp này cô đều làm tốt mọi chuyện. Quả nhiên, ‘Người con gái làm đẹp vì người mình yêu’, nếu như để đám bạn trời đánh kiếp trước của cô biết việc này, nhất định bọn họ sẽ nghi ngờ cô trúng tà, nhưng cô vì người mình yêu nấu canh, đây là một chuyện rất hạnh phúc, rất thỏa mãn.

Lâm Tâm Nguyệt cô thật may mắn khi có thể gặp và yêu anh, lại cùng anh xây tổ ấm hạnh phúc cho riêng mình, Lâm Tâm Nguyệt mỉm cười ngọt ngào thỏa mãn. Cổ Trạch Sâm đứng ngoài cửa nhìn hình ảnh ấm áp này.

“Có chuyện gì mà cười vui vẻ tới vậy?” Cổ Trạch Sâm hài lòng tươi cười, cúi người ôm Lâm Tâm Nguyệt từ phía sau, đem cả người cô kéo vào lòng anh, còn thuận tiện hôn trộm mấy cái, vô cùng thân thiết cọ cọ lên má cô, bụng đầy thỏa mãn, cuối cùng anh cũng cười được người con gái anh yêu nhất, cuối cùng anh có được ngôi nhà thuộc về mình, người thân của anh, chị, em và Tâm Nguyệt đã kết hôn, chị có thể yên tâm rồi.

“Tại sao lại nói cho anh biết.” Lâm Tâm Nguyệt thu hồi suy nghĩ bay xa của chính mình, liếc Cổ Trạch Sâm một cái, làm bộ như không thấy anh lấy lòng, khoe miệng cười giáo hoạt, ai kêu anh cái gì cũng không nói cho cô biết.

“Ai kêu cái người nào đó là hủ dấm, ngộ nhờ em nói sai, ngày mai tỉnh lại còn không biết mình ở đất nước nào nữa, như vậy thì phải làm sao đây?” Lâm Tâm Nguyệt nhè nhàng gỡ đôi tay đang quấn lấy eo của mình, khẽ mỉm cười, đứng lên vừa lăm bắm vừa đi tới giường, trực tiếp chui vào chăn, nghiêng người cầm lấy quyển sách tâm lý học trên bàn đầu giường nhàn nhã đọc.

“Còn tức giận ư?” Cổ Trạch Sâm ngượng ngùng sờ sờ mũi, xong đời, bà xã tức giận, lập tức chạy cong đi đi qua, nhanh nhẹn chui vào chăn, dứt khoát đem bà xã mềm mại thơm tho đang đọc sách ôm vào lòng, để cô thoải mái nằm trong ngực anh đọc sách. Cổ Trạch Sâm nghiêng đầu vô cùng thân thiết để ở trán cô. Buồn buồn mỉm cười, có chút uất ức nói: “Không còn cách nào hết, ai kêu bà xã anh xuất sắc như vậy, luôn hấp dẫn người khác như vậy, luôn có rất nhiều tên không biết điều chạy đến quấy rầy chúng ta, anh đương nhiên phải chú ý một chút rồi.” Thầm nghĩ: Nếu anh không có chuẩn bị, tuần trăng mật xinh đẹp và ngọt ngào của chúng ta có thể hủy bỏ rồi, hai người kia chính là phúc hắc trong phúc hắc.

“À...” Lâm Tâm Nguyệt đương nhiên biết ông xã mình lo lắng cái gì, làm bộ như cái gì cũng không biết, cố tình lờ anh, kể đó liền nở nụ cười sáng lạn, cười đến cực kỳ dịu dàng, có chút cắn răng nghiêng lợi nói: “Nói như vậy đều là lỗi của em rồi, là em trêu hoa ghẹo nguyệt.” Bộ dạng uy hiếp ‘anh dám nói phải thử xem.’

“Làm gì có, cái đó là do bọn họ thấy anh cười được bà xã tốt, nên hâm mộ lại ghen tỵ.” Cổ Trạch Sâm rất chân chó xin tha, đừng có đùa, nếu anh nói ‘phải’, bà xã đại nhân của anh chắc chắn đạp anh xuống giường, đêm này ngủ trên sàn nhà. Anh không muốn ngày đầu tiên của tuần trăng mật phải ngủ trên sàn nhà đâu, như vậy rất đáng thương. Cổ Trạch Sâm cọ cọ ở cổ Lâm Tâm Nguyệt, rầu rĩ nói: “Anh chỉ không muốn có người phá hoại tuần trăng mật của chúng ta thôi, bà xã, tha cho anh đi mà.” Cái bộ dạng của anh muốn bao nhiêu đáng thương thì có bấy nhiêu đáng thương, muốn bao nhiêu uất ức thì có bấy nhiêu uất ức.

“À, nên anh nghe nói Phong đến Nhật mở hội thảo và nghiên cứu, anh liền đổi địa điểm hưởng tuần trăng mật của chính ta từ đi Nhật sang đi Pháp? Du ngoạn Tô – ki – ô biến thành Paris.” Lâm Tâm Nguyệt cười khở, có lúc cảm thấy ông xã mình thật ngây thơ, nhưng rất đáng yêu.

Đúng vậy, hiện tại Lâm Tâm Nguyệt và Cổ Trạch Sâm đang ở Paris hưởng tuần trăng mật, bọn họ vốn định đi Nhật, kết quả buổi tối đêm trước ngày lên đường, Cổ Trạch Sâm nghe bà xã vô ý nhắc tới chuyện khi bọn họ đi hưởng tuần trăng mật thì Nam Cung Phong vừa vặn cũng vừa vặn đến Nhật dựa hội thảo và nghiên cứu. Bác sĩ Cổ đáng thương của chúng ta vì bị nhóm Nam Cung Phong phá hoại mấy lần hẹn hò, khiến cho tâm lý có bóng ma. Vì vậy, tạo thành phản xạ có điều kiện, lập tức gọi điện đến công ty hàng không đổi vé máy bay, dời địa điểm, từ Nhật chuyển sang Pháp, mà đại tiểu thư Lâm Tâm Nguyệt vì đêm động phòng hoa chúc (Mọi người đều hiểu mà...), ngày hôm sau lên mơ mơ màng màng lên máy bay đến Paris, ngủ một giấc ngọt ngào tỉnh dậy phát hiện đã đổi nơi đi. Biết được nguyên nhân khiến ông xã mình thay đổi địa điểm, Lâm Tâm Nguyệt buồn bực, cho nên mới có một màn như trên.

“Thật ra, đến Paris cũng tốt, nó là địa danh nổi tiếng về lãng mạn, không chỉ có văn hóa sắc thái lãng mạn, còn có cảnh đẹp động lòng người, chúng ta có thể ngồi thuyền du ngoạn trên dòng sông Seine, có thể đi xem lâu đài Fontainebleau lộng lẫy, còn có kiến trúc tháp Eiffel, để nó chứng kiến chúng ta hạnh phúc, nếu như em vẫn chưa hài lòng, chúng ta có thể đến Provence, vườn oải hương lãng mạn,...” Cổ Trạch Sâm ôm Lâm Tâm Nguyệt lắc lắc, nuông chiều nhìn người trong ngực, đôi môi mềm mại dán bên tai cô, nói nỉ non, giọng điệu mang theo nhẹ nhàng làm nũng và hơi thở hấp dẫn.

“Ừ, nghe ra thật tốt.” Lâm Tâm Nguyệt hình dung đến những hình ảnh mà Cổ Trạch Sâm nói, không khỏi có chút động lòng và chờ mong, trước kia vì muốn trở thành nhân viên pháp chứng xuất sắc, cô không có cơ hội đi du lịch, nhưng nhìn bộ dạng kiêu ngạo đắc ý của Cổ Trạch Sâm, liền nhớ tới chuyện ai đó chưa có sự đồng ý của cô đã lén lút đóng gói mang cô đến Pháp, con người cô nhanh chóng hiện lên chút nghiến ngấm, ý xấu chọc ghẹo anh: “Nhưng em nghe người ta nói, Paris được gọi là ‘thiên đường lãng mạn’ vì một nguyên nhân khác nữa... Chính là do từng cô gái đến đây đều có cuộc gặp gỡ bất ngờ, lãng mạn, tiếp đó có thể phát triển thành một đoạn tình duyên dị quốc lãng mạn và đầy phòng tình. Chẳng lẽ anh muốn em đi thử xem có phải như lời đồn không ư?” Về phần ai nói, cái này không quan trọng, quan trọng chính là... có thể trêu chọc ông xã của cô.

“Tung tin vịt, tuyệt đối là đồn nhảm, làm sao anh có thể để vợ anh đi thử chứ!” Quả nhiên, Cổ Trạch Sâm vừa nghe Lâm Tâm Nguyệt nói, nụ cười trên môi liền cứng đờ, dường như anh có cảm giác tự dưng đá đập chân mình, rốt cuộc là tên nào chán sống nói tầm phào cho vợ anh nghe vậy. Cổ Trạch Sâm hung hăng đánh tiểu nhân ở trong lòng.

Lâm Tâm Nguyệt nhìn dáng vẻ phiền não của ông xã mình, nhất thời không nhịn được bật cười, buồn bực vì bị anh nhân lúc cô không tỉnh táo đóng gói đưa qua Pháp đều tan thành mây khói. Không ngờ trêu chọc ông xã mình lại là chuyện vui vẻ đến vậy, hèn chi trước đây anh thích trêu cô như vậy, xem ra về sau lúc không vui có thể dùng cách này.

“Được lắm, thì ra em dám trêu đùa anh.” Nhìn bộ dạng cười giảo hoạt giống tiểu nhân đắc ý của Lâm Tâm Nguyệt, Cổ Trạch Sâm liền biết mình bị gạt, cuối cùng hiểu rõ anh bị bà xã trêu.

Cổ Trạch Sâm nheo hai mắt lóe sáng, khóe môi câu lên, lộ ra nụ cười xấu xa, mờ ám tới gần bên tai cô, môi khẽ lướt qua vành tai cô: “Vậy em nói xem anh nên trừng phạt cô bé xấu xa giảo hoạt này thế nào nhỉ?” Hai tay anh chẳng biết bò lên eo cô từ khi nào.

“Cái kia, Sâm... ha ha ngừng, đừng mà, ha ha ha.” Hơi thở nóng bỏng bên tai khiến Lâm Tâm Nguyệt chấn động một chút, vừa định chuyển đề tài, Cổ Trạch Sâm đã bắt đầu ở nơi nhạy cảm của cô cù lét, khiến cô không ngừng giãy dụa tránh thoát khỏi ma trảo của anh.

“Để xem còn dám trêu đùa anh nữa không.” Hai người như hai đứa trẻ, đùa giỡn trên giường.

“Ha ha, không được rồi, em đầu hàng.” Lâm Tâm Nguyệt vô lực ngã lên giường, thở hồng hộc. lập tức giờ cờ đầu hàng, mặt đỏ hồng vì mới đùa giỡn, trán đổ mồ hôi hột, bưng bít lông mi phong tình, sợi tóc rơi lả tả, có vào sợi tinh nghịch quét qua bên môi, đáng vẻ này của cô cũng là một loại quyến rũ mê hoặc.

Ánh mắt Cổ Trạch Sâm dần u ám, đưa tay nhẹ phất đi những sợi tóc rơi tán loạn. Khi Lâm Tâm Nguyệt còn chưa phản ứng, anh cúi xuống hôn lên đôi môi anh đào ngọt ngào của cô, cẩn thận thưởng thức, miêu tả, giống như có ma lực hấp dẫn mê người, một tay nâng gò má cô lên, một tay từ bên eo xâm nhập vào bên trong váy ngủ, lướt trên làn da mịn màng của cô, khiến Lâm Tâm Nguyệt rên rỉ.

Cổ Trạch Sâm trêu chọc thỏa thích, đáy mắt càng thêm nóng rực.

“Chờ một chút, ưm...” Lâm Tâm Nguyệt thở dốc, muốn ngăn lại động tác của anh, nhưng vừa mở miệng liền khiến cho Cổ Trạch Sâm càng có cơ hội xâm nhập sâu hơn, từng trận hơi nóng bao vây lấy cô, hai tay cô không tự chủ được bầu vú lay bờ vai anh, xinh đẹp khôn tả.

Đèn tắt, đêm còn dài, chỉ có tiếng thở dốc và âm thanh vui thích là không ngừng.

Bên nước Nhật xa xôi lại có hai người cực kì không vui, vốn Nam Cung Phong vừa đúng có cuộc hội thảo và nghiên cứu ở Nhật, kết quả bị tên cuồng cường chiều em gái giật dây, hai người liền dự định đi xem tuần trăng mật của em gái.

Kết quả Nam Cung Phong nhìn thấy ghi nhận xác nhận đã trả lại phòng, trong mắt hiện lên khí lạnh, nụ cười càng lúc càng dịu dàng, cái tên ghê tởm kia không biết đã đưa Tâm Nguyệt tới nơi nào rồi, người đàn ông đứng bên cạnh có ánh mắt như thần cũng càng ngày càng lạnh, khí lạnh trên người càng lúc càng phóng ra bên ngoài nhiều hơn. Mặc dù hai người bọn họ quyết định buông tay, nhưng muốn bọn họ đem em gái bảo bối giao cho tên bất cóc kia một cách dễ dàng, tuyệt đối không có khả năng. Cho nên, dự đoán của bác sĩ Cổ thật chính xác.

——mmmmm——

Nước Mỹ.

Trong căn nhà trọ, người đàn ông ngồi trong bóng tối thù hận nhìn tấm ảnh gia đình mới tinh trước mắt, trong lòng tràn ngập lửa giận, chỉ khi nhìn cô gái xinh đẹp cười tươi trong bức ảnh ánh mắt của ông ta mới lóe lên chút nhu hòa không biết tên, nhưng rất nhanh liền bị oán hận che giấu.

Dựa vào cái gì, dựa vào cái gì chúng mày có thể vui vẻ, hạnh phúc. Còn cô ấy phải chịu khổ? Chúng mày dựa vào cái gì mà có thể sống không cần ấy nấy, tao tuyệt đối sẽ không buông tha cho chúng mày, chúng mày chờ đi, rất nhanh, rất nhanh chúng mày sẽ không được cười vui vẻ như vậy nữa.

Tấm ảnh chụp mới toanh bị người đàn ông tức giận nắm chặt trong tay, mặt mũi nhăn thành một đoàn, trong lòng dần dần sinh ra một hồi âm mưu.

——ooo——

Ngày hôm sau, thất lưng của Lâm Tâm Nguyệt mới nhừ, ngủ đến tối trời tối đất, cho tới khi mặt trời mọc lên ới tỉnh dậy, hung hăng trợn mắt nhìn tên đầu sỏ cười hì hì trước mặt, đương nhiên eo của Cổ Trạch Sâm chịu không ít đòn tấn công của độc thủ của cô. Sau đó liền vội vàng vàng trang điểm một chút, kéo Cổ Trạch Sâm bắt đầu cuộc hành trình hưởng tuần trăng mật ngọt ngào của bọn họ, bọn họ đang chìm mình trong hạnh phúc nào biết đông bão đang chờ phía trước.

57. Chương 62: Tuần Trăng Mật Ngọt Ngào (2)

Edit: Tịch Ngữ

Không thể không nói, Paris hoàn toàn xứng danh là thiên đường lãng mạn, phong cách kiến trúc tràn ngập vẻ mơ mộng, quán cà phê thanh lịch, tất nhiên còn có vô số tình lữ ngọt ngào mà không ngấy trên đường, màu sắc hạnh phúc và vui tươi cũng theo cùng cuộc hành trình trắng mật của Lâm Tâm Nguyệt và Cổ Trạch Sâm.

Lâm Tâm Nguyệt và Cổ Trạch Sâm nắm tay nhau đi dạo bên bờ sông Seine, cảm nhận lối kiến trúc sáng tạo của viện bảo tàng kiến trúc Louvre và nhà thờ Đức Bà Paris (Cathédrale Notre-Dame de Paris), ẩn chứa muôn màu muôn vẻ nghệ thuật, chỉ có điều khắc nổi xi măng là chạy theo phong cách cung điện Versailles ở Pháp.

Nhưng điều lãng mạn nhất chính là cùng người mình yêu chậm rãi dạo bước trên đường phố Paris, cảm nhận rõ phong tình và lãng mạn ở đất nước xa lạ này.

Trên đường phố sầm uất, tùy ý đều có thể nhìn thấy quán cà phê ven đường, cuộc sống mưu sinh rộn rã, bận rộn cung cấp nơi bình yên hưu nhàn cho người qua đường. Trong một quán cà phê ngoài trời, dễ dàng nhìn thấy bóng dáng Lâm Tâm Nguyệt và Cổ Trạch Sâm vô cùng thân mật dựa vào nhau nghỉ ngơi.

“Sâm, tiếp theo chúng ta đi đâu chơi?” Lâm Tâm Nguyệt ngồi trên ghế, ôm cánh tay Cổ Trạch Sâm, đầu tựa vào vai anh, không để ý thuận miệng hỏi anh, ánh mắt lại không rời máy quay phim trên tay. Nhìn hình ảnh ngọt ngào được ghi lại bên trong, trên mặt cô tràn đầy nụ cười ngọt ngào và xán lạn, vì cô biết ông xã mình đã chuẩn bị hết tiết mục rồi. Phải biết rằng mấy ngày nay, đều do một tay Cổ Trạch Sâm sắp xếp mọi tiết mục, bởi muốn để bà xã mình có một tuần trăng mật khó quên, thật không hổ danh nhị thập tứ hiếu ông chồng tuyệt vời.

“Chút nữa chúng ta đi dạo trong hẻm nhỏ đi.” Cổ Trạch Sâm đưa tay nhận lấy cà phê từ người bán hàng, một ly đưa tới trước mặt Lâm Tâm Nguyệt, ly còn lại giữ gìn, còn chăm sóc thêm sữa rồi thêm đường cho cô. Hơi nghiêng đầu nhìn qua, vẻ mặt dịu dàng nhìn chăm chú vào cô, khóe miệng mang theo nụ cười nhợt nhạt đầy ý cưng chiều.

“Hẻm nhỏ?” Lâm Tâm Nguyệt buông máy quay phim xuống, ngẩng đầu, nghi hoặc nhìn Cổ Trạch Sâm, nhanh chóng quét một lần các địa danh nổi tiếng ở Paris, nhưng không phát hiện có hẻm nhỏ nào đặc biệt hết. Sau đó, nhìn người trước sau như một bảo trì đáng vẻ bình tĩnh cùng nụ cười thần bí.

“Ừ, anh vô tình nghe nhân viên trong khách sạn nói, nghe nói trong đó có rất nhiều cửa tiệm thú vị.” ‘Vô tình’ mà Cổ Trạch Sâm nói chính do thành quả do anh thức dậy sớm, thừa dịp Lâm Tâm Nguyệt còn ngủ say, chẳng ngại phiền phức mà đi hỏi thăm nhân viên của khách sạn. Sau đó, dưới ánh mắt ái muội của nhân viên khách sạn, bộ dạng như ‘tôi hiểu rõ, tôi hiểu’ biết được chỗ này. Khi đó, Cổ Trạch Sâm ở trong lòng không khỏi cảm thán, quả nhiên chỗ nào cũng có người nhiều chuyện.

“Thật vậy ư?” Ánh mắt Lâm Tâm Nguyệt kinh ngạc sáng lên, thưởng cho Cổ Trạch Sâm một cái hôn: “Xem ra ông xã của em thật sự có chuẩn bị đầy đủ.” Lâm Tâm Nguyệt biết rõ bởi vì thay đổi địa điểm hưởng tuần trăng mật đột ngột, có rất nhiều chuyện không có định ra trước, đây là Cổ Trạch Sâm muốn để cho cô có tuần trăng mật khó quên mà cố gắng nha!

Cổ Trạch Sâm dùng nụ hôn sâu tiêu chuẩn đáp trả lại cái hôn thưởng cho của Lâm Tâm Nguyệt. Nếu ở Hong Kong, hai người sẽ không dám ôm hôn nhau trên đường như vậy đâu. (Tác giả: Khinh bỉ, ra về các người rất muốn thử.) nhưng nơi này là nước Pháp, thiên đường lãng mạn của các đôi tình nhân, nhiệt tình ôm hôn giữa đường cũng là chuyện hết sức bình thường, hạnh phúc. Nếu bạn cảm thấy kinh ngạc, vậy bạn chính là kẻ ngoại tộc.

“Đây chính là tuần trăng mật của chúng ta, cũng là lần đầu tiên chúng ta cùng nhau đi chơi, đương nhiên anh không thể để cho bà xã của mình phải thất vọng rồi.” Cổ Trạch Sâm cười ranh mãnh. (Tg: Tiểu Cổ, cậu đã quên lí do chuyển địa điểm rồi à?) Nhìn đôi má ửng hồng của bà xã, lần đầu tiên Cổ Trạch Sâm cảm thấy dân phong cổ mở của ngoại quốc rất tốt.

“Không phải nói dẫn em đến hẻm nhỏ sao, còn không đi mau.” Lâm Tâm Nguyệt tức giận liếc Cổ Trạch Sâm vừa được tiện nghi còn khoe mẽ, cô làm bộ coi như không thấy nụ cười thâm ý và trêu cợt của mọi người chung quanh, kể đó thúc giục anh nhanh dẫn đường, bản thân lại dẫn đầu ưu nhã đi đằng trước. Đương nhiên, nếu như bỏ qua đôi tai đỏ ửng của cô, thì mọi thứ rất là bình thường. Sau cùng, đối mặt với những

lời nói nhiệt tình như ‘thằng nhóc giỏi lắm’, ‘vợ chồng son ân ái’... khiến bước chân Lâm Tâm Nguyệt đi nhanh hơn.

“Tâm Nguyệt, chờ anh với!” Cổ Trạch Sâm cười nhẹ nhàng, lập tức cầm đồ lên chạy theo, còn không quên nói cảm ơn với những người chúc phúc cho bọn họ.

Cổ Trạch Sâm chạy tới bên người Lâm Tâm Nguyệt, tự nhiên nắm lấy bàn tay non mịn trắng trẻo của cô, Lâm Tâm Nguyệt tức giận lườm anh một cái, lập tức nở nụ cười chói lọi, vô cùng thân thiết đến gần anh, trong đáy mắt cả hai đều lóe ánh sáng, nụ cười thỏa mãn trên mặt cũng na ná nhau.

Cổ Trạch Sâm dẫn Lâm Tâm Nguyệt vừa đi vừa ngắm nhìn kiến trúc đặc biệt của con đường, vừa chụp ảnh lưu lại, vừa cãi nhau âm ỉ, rất nhanh liền đến ngõ hẻm mang hơi thở cổ xưa.

So với đường cái ồn ào, người đến người đi không ngừng, rõ ràng Lâm Tâm Nguyệt càng thích ngõ hẻm nhỏ mà yên tĩnh này hơn, không thể không nói Cổ Trạch Sâm rất hiểu cô.

“Sâm, nơi này thật sự rất tuyệt.” Lâm Tâm Nguyệt ngạc nhiên nói, trong mắt tỏa ra tia sáng kích động, mặc dù nói hẻm nhỏ, nhưng thật ra nó chẳng nhỏ hẹp bao nhiêu, bên trong này có rất nhiều cửa tiệm, hơn nữa mỗi cửa hàng đều có nét riêng biệt, đều có thể khiến mắt người ta sáng ngời lên, có ai ngờ tại đô thị phồn hoa này lại có hẻm nhỏ đặc biệt tĩnh lặng như vậy.

“Đương nhiên rồi, còn không xem ai giới thiệu.” Cổ Trạch Sâm đắc ý nhướng mày, anh rất thỏa mãn nhìn người phụ nữ anh yêu cười vui vẻ như vậy. Điều này chứng tỏ mọi cố gắng anh bỏ ra đều đáng giá.

Lâm Tâm Nguyệt kéo Cổ Trạch Sâm đi qua các cửa hàng. Trong cửa hàng châu báu, Cổ Trạch Sâm cầm để trên người Lâm Tâm Nguyệt khoa tay múa chân; trong tiệm quần áo, hai người thay đổi nhiều bộ đồ kì quái; hai người còn đút cho nhau ăn những món ăn vặt đặc biệt; một vài bức ảnh ngọt ngào khắc sâu lại giây phút ngọt ngào của bọn họ, trở thành một phần hồi ức tốt đẹp của bọn họ.

Lúc đi vào cửa hàng đồ ngọt Lâm Tâm Nguyệt yêu thích nhất, tới Paris làm sao cô bỏ qua cơ hội quang minh chính đại nếm thử các món ngọt chứ. Huống chi, trong ngõ hẻm này có vài cửa tiệm bánh ngọt tỏa ra mùi thơm mê người, chỉ nhìn cửa hàng bánh ngọt thôi nước miếng của cô đã nhỏ dài ba thước rồi. Cổ Trạch Sâm không thể làm gì khác hơn là cam chịu số phận đi cùng bà xã cuồng thích đồ ngọt đi nếm hết các món ngon.

Đối với Lâm Tâm Nguyệt mà nói. Trong thế giới đồ ngọt, kem, caramel, dâu, sô cô la, pho mát, mứt... ăn được món ngọt mình yêu thích là tuyệt vời nhất, nhưng quan trọng nhất là được cùng người mình yêu nếm thử mùi vị ngọt ngào, hạnh phúc càng vui sướng.

Không bao lâu, Lâm Tâm Nguyệt đáng thương, hai mắt đầm lệ lưng trông bị Cổ Trạch Sâm đầu đầy vạch đen kéo ra khỏi cửa hàng đồ ngọt. Nhưng, Lâm Tâm Nguyệt còn cẩn thận đi từng bước, huhu... bánh ngọt dâu tây của cô, bánh táo thơm ngon, bánh bươm bướm... sớm biết như vậy cô vừa ăn vừa gọi người gói lại, không biết bọn họ có đem bán ra ngoài không?

Đối với sở thích cuồng đồ ngọt của bà xã, Cổ Trạch Sâm thật sự rất bất đắc dĩ. Hơn nữa, nhìn bộ dạng lưu luyến không rời rất đáng thương của Lâm Tâm Nguyệt, anh rất hoài nghi nếu tiếp tục ở lại trong đó, có phải cô ấy sẽ ăn hết tất cả các loại điểm tâm có trong tiệm hay không? Nếu ăn không hết thì trực tiếp đóng gói mang về?

Không thể không khâm phục bác sĩ Cổ của chúng ta, anh thật sự rất hiểu Lâm Tâm Nguyệt, nếu như lúc này anh nghe được tiếng lòng của Lâm Tâm Nguyệt, anh nhất định sẽ hối hận đã dẫn cô đến nơi này.

Vì vậy, không để cho đồ ngọt cướp đi sự chú ý của Lâm Tâm Nguyệt nữa, Cổ Trạch Sâm nhanh chóng kéo Lâm Tâm Nguyệt còn đang bĩu môi, cố gắng giả đáng thương, làm nũng rời khỏi cửa hàng bánh ngọt. Ngăn chặn tâm tư của cô đồng thời để tránh ỉn nhẹ dạ.

Nhưng không ngờ lại đi vào cửa hàng bán đồ cổ, có lẽ là vì công việc, anh không có hứng thú với đồ cổ. Lâm Tâm Nguyệt cũng không có thích thú với đồ cổ lắm. Ở nhà họ Lâm, ngoại trừ nhiều người, chính là nhiều đồ cổ, tùy tiện cầm một món cũng là đồ cổ trên một trăm năm rồi. Hoặc giả là vì quan hệ công việc, thấy ‘người’ quá nhiều, đối với những món đồ cổ sống không thể mang theo, chết không thể mang đi. Lâm Tâm Nguyệt và Cổ Trạch Sâm đều không có hứng thú.

Hai người bọn họ cảm thấy có hứng thú với đôi vợ chồng có tuổi - chủ cửa hàng này hơn, đôi vợ chồng Hoa Kiều tóc bạc phơ, hai người đang uống trà, mỉm cười đối với đôi vợ chồng nhỏ vô ý xông vào đây.

“Rất ít người trẻ tuổi đồng bào đến chỗ của chúng tôi, có hứng thú uống trà với ông bà già Hoa Kiều này không?” Ông cụ vui vẻ nhìn đồng bào của mình, nhiệt tình mời bọn Cổ Trạch Sâm vào nhà uống trà.

“Đúng đó, đừng khách sáo với ông bà già này, hai người chúng tôi đã lâu không thấy đồng bào ghé thăm rồi.” Bà cụ ngồi bên cạnh gật đầu phụ họa, giọng nói càng ôn hòa thân thiết. Bởi vì nơi này hẻo lánh ít người đi tới, đừng nói chi là đồng bào du lịch tới nơi này, hèn gì đôi vợ chồng này lại kích động nhiệt tình như thế.

“Xấu hổ quá, ông, bà, làm phiền hai người rồi.” Lâm Tâm Nguyệt liền đem nỗi buồn không được ăn món ngọt quảng ra sau ót, ôm cánh tay Cổ Trạch Sâm ra về thực nữ, ưu nhã đáp. Cô cũng không ngờ mình và Cổ Trạch Sâm vô tình xông vào cửa hàng, lại có thể gặp đồng bào của mình, cái này có phải là duyên phận hay không?

“Chúng con không khách sáo nha.” Nhìn hai cụ nhiệt tình như thế, Cổ Trạch Sâm cũng không làm dáng, cùng Lâm Tâm Nguyệt ngồi xuống.

“Tùy tiện nhìn đi, có thích gì thì nói với ông, rất ít thanh niên thích đồ cổ, nhìn trúng ông giảm giá cho các con.” Ông cụ rót trà, đưa cho hai người, cười ha ha nói.

Lâm Tâm Nguyệt và Cổ Trạch Sâm nghe ông cụ nói, hai người xấu hổ nhìn nhau, đều không có ý mở miệng trả lời, cũng không thể nói thật ra chúng tôi cũng không muốn vào, chỉ là không có biện pháp, chọn đại một cửa hàng mà chưa kịp đọc tên mà vào.

“Ông già nói cái gì đó, còn không chịu nhìn, thanh niên người ta là tới chơi, làm sao có thời gian xem đồ cổ của ông chứ.” Bà cụ làm bộ tức giận liếc nhìn ông cụ một cái, phá hư không khí ngọt ngào, quay đầu từ ái nắm tay không đeo nhẫn của Lâm Tâm Nguyệt, trêu chọc nháy mắt: “Xem ra thằng nhóc kia đối với con cũng tốt nhỉ, còn dẫn bạn gái đi du lịch, đầu giống ông già nhà bà, chỉ biết kéo bà vui mình trong cửa tiệm đồ cổ này.” Mặc dù ngoài miệng bà cụ nói lời oán giận, nhưng nhìn vào mắt sẽ thấy được hạnh phúc tràn ngập trong mắt bà cụ nhìn ông.

“Bà à, lần này bà nhìn sai rồi. Cô ấy không phải bạn gái con, cô ấy là bà xã của con nha. Chúng con đang đi hưởng tuần trăng mật.” Cổ Trạch Sâm dịu dàng cầm bàn tay đeo nhẫn cưới của Tâm Nguyệt lên, còn cố ý hươ hươ trước mắt bà cụ.

“Ui cha, thì ra là bà nhìn nhầm.” Bà cụ vui vẻ cười nói, bỗng nhiên bưng tĩnh vô vô nhẹ vào tay Lâm Tâm Nguyệt, thần thần bí bí nhìn hai người nói: “Đến, đến, bà dẫn các người nhìn một chút, các con đó, nhất định sẽ thích, nhìn trúng món nào bà sẽ tặng món đó cho các con làm quà tân hôn.”

Bà cụ kéo hai người Lâm Tâm Nguyệt đi vào trong, ông cụ nhìn bóng dáng người nhiều năm cùng mình tương cứu nhau trong hoạn nạn, bất đắc dĩ cười lắc đầu, tiếp tục trông chừng cửa hàng.

Bên trong cửa hàng là một căn phòng nhỏ, bày rất nhiều thứ, có hộp nhạc bằng gỗ, cây dương cầm nhỏ, búp bê nhỏ, còn có một ít đồ làm bằng gốm sứ, đủ thứ các loại vật phẩm nhỏ nhỏ.

“Mấy thứ này đều là khi ông già nhà bà còn trẻ làm cho bà, từ khi ông bà ở chung với nhau, mỗi ngày đều như nhau, bà tập hợp bọn nó lại với nhau, hiện tại có thêm một phòng nữa cũng chứa không hết.” Bà cụ nhìn những món quà nhỏ bé này mà ngây người một lúc, nhưng ánh mắt đầy thỏa mãn và hạnh phúc của bà khiến cho Lâm Tâm Nguyệt biết ông bà có một hồi ức rất hạnh phúc.

Lâm Tâm Nguyệt không có cắt đứt hồi ức của bà cụ, tầm mắt vòng vo chuyển động, đột nhiên ánh mắt rơi vào trên một vật quen thuộc, khiến cô ngây dại, mở to hai mắt không dám tin nhìn chằm chằm vật giống như trong trí nhớ của mình.

“Tâm Nguyệt, sao vậy?” Cổ Trạch Sâm phát hiện Lâm Tâm Nguyệt bất chợt ngây dại, nhíu mày, lo lắng hỏi. Nhìn theo hướng tầm mắt của Lâm Tâm Nguyệt, không dám tin trợn mắt không thể tin.

Trên vách ngăn, chính là một con búp bê sứ đã vỡ nát trong cái ngày trái bom nổ, quà tặng mà lão Lưu tặng cho bọn họ, Lâm Tâm Nguyệt từ từ đi qua, không dám tin nhìn búp bê gốm sứ hoàn hảo vô khuyết trước mắt, vươn tay run rẩy đưa về phía búp bê, nhẹ nhàng cầm lấy đôi búp bê sứ này, nhìn từng chút từng chút,

nước mắt dâng trào lên hốc mắt, cố gắng chớp chớp để nước mắt không chảy xuôi theo khóe mắt, Cổ Trạch Sâm đi tới ôm cô, đau lòng nhìn cô, nhìn đôi búp bê này mà cau chặt chân mày, có nhiều lúc anh nghĩ, nếu như anh không đi lấy búp bê, có phải sẽ không gặp chuyện ngoài ý muốn kia hay không? Cũng không mất đi đứa con của bọn họ, lần này nhìn thấy đôi búp bê, có phải rất nhanh bọn họ sẽ có lại đứa con của mình hay không?

Bà cụ cũng phát hiện bọn họ có chút khác thường: “Sao vậy, sao mắt lại hồng hồng thế kia, có phải đã xảy ra chuyện gì hay không?” Bà cụ đến gần bọn họ, nhìn Lâm Tâm Nguyệt hai mắt rưng rưng, lo lắng hỏi. Lúc này, đột nhiên bà cũng nhìn thấy đôi búp bê: “Có phải đôi búp bê này có vấn đề hay không?”

“Không có. Chỉ là con từng có một đôi búp bê giống đôi này, là món quà người bạn tặng nhân ngày bọn con kết hôn, đáng tiếc nó bị rơi vỡ ra rồi, không ngờ còn nhìn thấy một đôi khác...” Lâm Tâm Nguyệt miễn cưỡng nở nụ cười, trấn an bà cụ và ông xã đang lo lắng ỉn. Chỉ có trong lòng cô biết rõ, trận ngoài ý muốn kia không chỉ với đôi búp bê, còn có đứa con vô duyên của cô.

“Giống nhua như đúc sao?” Cái này đến lượt bà cụ kinh ngạc, đồ trong này đều do chồng bà làm tặng bà, đều là có một không hai, chỉ có đôi búp bê này là ngoại lệ. Chồng bà làm hai đôi, một đôi tặng cho bạn của ông ấy, không ngờ lại rơi vào tay của cô bé này, xem ra bà và đôi vợ chồng trẻ này cũng có duyên quá chứ.

Bà cụ cẩn thận cầm lấy đôi búp bê, trong mắt lóe lên tinh quang, hiền từ nói: “Con gái, xem ra con và đôi búp bê này có duyên với nhau, trên đời này chỉ có hai đôi, còn đều thấy được. Hôm nay, bà quyết định đem nó tặng cho hai đứa con.”

“Nhưng, bà ơi, đôi búp bê này không phải ông làm tặng cho bà sao? Làm sao con dám nhận.” Lâm Tâm Nguyệt vội vàng lắc đầu cự tuyệt, ý nghĩa của đôi búp bê này ra sao cô đều rất rõ ràng, sao cô lại dám nhận chứ. Khi đó, lão Lưu tặng đôi búp bê này cho cô, cô không biết, còn chưa kịp cự tuyệt, đôi búp bê đã không còn.

“Cô ngốc này, bởi vì đôi búp bê này có ý nghĩa rất đặc biệt, bà mới tặng cho hai con. Bà tin hai đứa sẽ quý trọng đôi búp bê này, bà cũng tin hai con có thể cảm nhận được ý nghĩa của đôi búp bê, bằng không, khi đó người kia cũng sẽ không bỏ thứ mình yêu thích tặng cho các con, lại nói, hiếm khi con và đôi búp bê này có duyên như vậy.”

“Nhưng, bà à, con...”

“Nếu con muốn cự tuyệt, bà sẽ giận đó.” Bà cụ cố ý nghiêm mặt, cả giận nói.

“Tâm Nguyệt, nếu bà có lòng tặng, em hãy nhận đi.”

“Tâm Nguyệt, cảm ơn bà.” Lâm Tâm Nguyệt do dự một chút, thật lòng hướng bà cảm ơn.

“Như vậy mới đúng.” Bà cụ vui vẻ nói, quay đầu nhìn Cổ Trạch Sâm nói: “Nhóc con, nhớ chăm sóc con bé thật tốt, biết chưa. Phải cùng nhau sống thật hạnh phúc.”

“Bà à, yên tâm đi, có bà xã tốt như vậy, con nhất định quý trọng cô ấy. Chúng con còn muốn được như ông và bà, hạnh phúc đến già.” Cổ Trạch Sâm ôm Lâm Tâm Nguyệt vào lòng, kiên định nói.

Bà cụ vừa lòng gật đầu.

Lâm Tâm Nguyệt và Cổ Trạch Sâm ở lại trò chuyện vui vẻ với ông bà cụ, cùng ngồi nghe hồi ức hạnh phúc của ông bà.

“Vì vậy đem búp bê cho bọn nhỏ.”

“Ai biết được.”

Nhìn bóng dáng đi xa của bọn Lâm Tâm Nguyệt, ông cụ nắm tay bà cụ, giống như nhiều năm trước nắm tay bà hứa hẹn, hai người bèn nhìn nhau cười, đều không nói gì.

Bởi vì bọn họ giống như hai người, cho nên cũng hi vọng bọn họ có thể tiếp tục hạnh phúc.

— cách tuyển —

Khách sạn.

Lâm Tâm Nguyệt ngồi trên giường kiểm tra lại thành quả lao động cực khổ của mấy ngày hôm nay, Cổ Trạch Sâm tắm xong đi ra liền thấy bà xã đang kiểm lại danh mục quà tặng, mỗi món đều có dán tên lên.

“Woa ~ nhiều quà như vậy à.” Cổ Trạch Sâm ngồi vào trên giường, kinh ngạc nhìn: “Ông nội, anh hai, Phong, em gái, chị gái, Tiểu Nhu, sếp Cao..., mấy thứ này cũng phải tặng cho người ta.”

“Đúng rồi, vài ngày nữa chúng ta trở về rồi. Cho nên đem đồ soạn sẵn là vừa.” Lâm Tâm Nguyệt không ngẩng đầu đáp, tiếp tục viết tên lên nhãn, dán vào quà.

“Ồ, nhiều quà như vậy, sao không có của em?” Cổ Trạch Sâm nhìn một vòng không thấy món nào thuộc về bà xã mình hết, vẻ mặt mê mang, ôm eo nhỏ Lâm Tâm Nguyệt, nghiêng đầu, tò mò hỏi: “Không phải phái nữ thích đi dạo mua sắm hay sao, vì sao em chỉ mua cho người khác, không cần phải tiết kiệm thay anh.”

“Sao hả, em tiết kiệm tiền cho anh, anh không thích à?” Lâm Tâm Nguyệt tạm gác công việc sang một bên, thả lỏng người dựa vào lòng anh, có chút bất đắc dĩ trừng liếc anh.

“Tốt thì tốt, nhưng cũng không phải chúng ta không có tiền, ông xã kiểm tiền để cho bà xã tiêu xài là chuyện bình thường, cho nên bà xã không cần phải tiết kiệm tiền cho ông xã.”

“Em á, không có cố ý tiết kiệm giùm anh đâu, bởi vì em có quà của em rồi.” Lâm Tâm Nguyệt cầm thẻ nhớ, nghĩ tới những kí ức hạnh phúc, ngọt ngào của những ngày qua, cười vui sướng: “Món quà tốt nhất với em chính là nó.” Với em mà nói, đây mới là quà trân trọng nhất.

“Là ảnh chụp và phim của chúng ta sao?” Cổ Trạch Sâm nghe Lâm Tâm Nguyệt nói, ôm cô vào trong ngực, con người thâm thúy nuông chiều nhìn người phụ nữ trong ngực mình, tâm trạng cũng tràn đầy cảm động.

“Sâm, anh nói, chúng ta có thể giống như ông bà cụ kia hạnh phúc đến già hay không?”

“Đương nhiên, chúng ta còn có thể vừa xem lại ảnh và băng ghi hình, còn có thể cùng nhau đi nhớ lại kí ức, chúng ta còn có thể đi du lịch khắp thế giới, tiếp tục ghi lại nhiều hồi ức.”

...

...

Hai người ôm nhau, ngọt ngào ấm áp hình dung ra tương lai, khoe miệng cùng lộ ra nụ cười hạnh phúc.

Cổ Trạch Sâm và Lâm Tâm Nguyệt hạnh phúc hứa hẹn dưới tháp Eiffel, đặt dấu chấm tròn lãng mạn trên bức trang tuần trăng mật hạnh phúc của mình.

Lâm Tâm Nguyệt nhìn người ngồi bên cạnh mình, trái tim tràn đầy hạnh phúc, chỉ cần có anh, mặc kệ ở đâu cô cũng cảm thấy hạnh phúc tồn tại.

58. Chương 63: Trở Về

Edit: Tịch Ngữ

Tia nắng đầu tiên xuyên qua ô cửa kính trong suốt, chiếu xuống trên người đôi vợ chồng đang hạnh phúc ôm nhau ngủ.

Lâm Tâm Nguyệt mở đôi mắt mông lung, nhìn sang dung nhan ngủ an tường của người nằm bên cạnh, lập tức nở nụ cười ngọt ngào hạnh phúc, nghiêng đầu nhìn đồng hồ báo thức trên tủ đầu giường, nên rời giường rồi, nhẹ nhàng đưa tay lấy cánh tay Cổ Trạch Sâm đặt trên hông mình xuống, rón rén vén chăn xuống giường, giúp chồng dịch góc chăn lại, cầm áo khoác mặc vào, rửa mặt chải đầu một phen, đi vào phòng bếp chuẩn bị bữa sáng.

Sau khi tuần trăng mật của bọn họ kết thúc, bọn họ đã về được một tuần. Hôm nay, là ngày đầu tiên Lâm Tâm Nguyệt trở lại tổ pháp chứng làm việc từ sau lần gặp chuyện ngoài ý muốn. Cổ Trạch Sâm càng ngày càng có xu thế cuồng nuông chiều vợ đã phản đối bà xã trở lại tổ pháp chứng làm việc sớm, nhưng không

lay chuyển được Lâm Tâm Nguyệt thao thao bất tuyệt, nội dung đều là như thế này: Bà xã của anh nằm viện cộng thêm tịnh dưỡng ở nhà, trước trước sau sau cộng lại cũng hơn hai tháng rồi, nếu ở nhà nữa, em nhất định sẽ nổi mốc nổi meo đó. Huống chi, bây giờ em đã khôi phục gần như trước rồi, Tiểu Nhu người ta cũng trở về cương vị, em không thể tiếp tục ở nhà nhàn rỗi nữa, hơn nữa trong tổ pháp chứng còn có sếp Cao với Ivan, lại nói tổ pháp chứng và tổ pháp y cũng không cách mấy tầng, đi qua lại cũng có mấy phút thôi, lúc nào anh cũng có thể xuống xem em mà, bla.bla.bla... Tóm lại là một đóng lí do lớn nhỏ, làm Cổ Trạch Sâm choáng váng cả đầu.

Vì vậy, dưới sự bảo đảm của Cao Ngạn Bác và Dương Dật Thăng, Lâm Tâm Nguyệt vừa giả đáng thương vừa làm nũng, cuối cùng Cổ Trạch Sâm cũng suy xét một chút thả Lâm Tâm Nguyệt trở về tổ pháp chứng. Đương nhiên là trước đó, bác sĩ Cổ dặn đi dặn lại Cao Ngạn Bác và Dương Dật Thăng nhất định phải chăm sóc cho bà xã của anh thật tốt, còn không quên hung hăng dùng ánh mắt sắc lẹm uy hiếp hai người bọn họ.

Khi Cổ Trạch Sâm tỉnh lại, đã thấy người trong lòng dậy rồi, biết bà xã của mình nhất định đang chuẩn bị bữa sáng, nhất thời hết buồn ngủ, rời giường rửa mặt chải đầu, vừa đến phòng khách liền thấy bóng dáng bà xã mình đang bận rộn trong phòng bếp, lại còn ngửi được hàng loạt mùi hương thơm phức, trong lòng tựa như có dòng nước ấm chảy vào, nụ cười trên môi càng khắc sâu hạnh phúc, hình ảnh ấm áp này anh từng tưởng tượng nên rất nhiều lần. Hiện tại, cuối cùng giấc mộng cũng thành hiện thực, rốt cuộc anh cũng có được gia đình thuộc về mình, có bà xã anh yêu, tương lai còn có những đứa con đáng yêu của bọn họ nữa.

Cổ Trạch Sâm đi về trước, ôm eo nhỏ của người phụ nữ xinh đẹp trước mắt, yêu thương hôn lên gò má cô, vô cùng thân thiết đem cằm đặt ở bả vai cô: “Chào buổi sáng, bà xã.” Sau đó, héch cái mũi lên, hít sâu một hơi, khen ngợi: “Ủm, thơm quá, là cái gì vậy?”

“Là cháo thịt nạc trứng muối, sao không ngủ thêm chút nữa, dậy sớm làm gì.” Lâm Tâm Nguyệt liếc nhìn Cổ Trạch Sâm đang dựa vào người mình, dịu dàng cười hỏi, động tác rất thành thạo nấu cháo.

Cổ Trạch Sâm hóm hỉnh trêu chọc: “Không còn cách nào hết, ai kêu vợ anh có tay nghề giỏi như vậy, anh ở trong phòng ngủ còn ngửi thấy hương vị mê người, hại sâu ham ăn trong bụng tỉnh dậy, đầu còn lòng dạ ngủ tiếp chứ.” Nghiêng đầu nhìn về mặt nấu ăn nghiêm túc của bà xã, Cổ Trạch Sâm cố ý cọ cọ vào cổ cô, dùng sức cọ lại cọ, muốn đem tâm mắt Lâm Tâm Nguyệt dời khỏi nồi cháo, miệng uất ức nói: “Bà xã, em không nhìn anh.”

Lâm Tâm Nguyệt liếc xéo người nào đó mới sáng đã không nhẽo, có chút gật đầu nói: “Vẫn đẹp, giống như bình thường thôi.” Thấy vẻ mặt buồn bực của Cổ Trạch Sâm, Lâm Tâm Nguyệt che giấu ý cười dưới đáy mắt: “Nếu tay nghề của em tốt như vậy, lát nữa anh nhất định phải ăn nhiều một chút. Đừng quên sáng nay anh còn phải làm cu li giúp em xách quà á.” Lâm Tâm Nguyệt nháy mắt nhìn Cổ Trạch Sâm, mím môi cười, trêu ghẹo nhìn anh. Một phần quà thì không nặng, nhưng toàn bộ quà của tổ pháp chứng và tổ trọng án thì khác xa nha, những món quà kia đều do bọn họ mua về, bây giờ Cổ Trạch Sâm muốn hối hận vì mua nhiều quà cũng không kịp rồi.

“Em yên tâm, chồng em là người thông minh như vậy, làm sao quên tìm người đến giúp chứ.” Trong mắt Cổ Trạch Sâm lóe lên狡 hoạt, nụ cười cũng trở nên cực kì xán lạn, đặc ý véo mũi Lâm Tâm Nguyệt, anh em đương nhiên là có nạn cùng chịu, lúc này không tìm đến cậu ta, còn chờ tới khi nào?

“À ~” Âm cuối kéo thật dài, Lâm Tâm Nguyệt gật đầu, cô biết rõ người được gọi đến giúp ngoài bạn học Dương Dật Thăng thì còn ai nữa chứ, có người bạn như vậy, Lâm Tâm Nguyệt âm thầm mặc niệm một giây vì bạn học Dương Dật Thăng.

“Để anh giúp cho.” Cổ Trạch Sâm thấy Lâm Tâm Nguyệt tắt bếp, lập tức đến tủ chén lấy chén đĩa, từ từ múc cháo, lại tự giác bưng cháo ra bàn ăn.

“Cẩn thận, còn nóng đó.” Lâm Tâm Nguyệt nhắc nhở.

Cổ Trạch Sâm vừa đem cháo đặt trên bàn ăn, chợt nghe tiếng chuông cửa, mới sáng sớm lại có kẻ không biết điều chạy đến đây quấy rầy không khí vợ chồng anh, ngoài anh em tốt kia, không có ứng cử viên thứ hai, anh xoay người về phòng bếp nói với Lâm Tâm Nguyệt: “Em cứ làm đi, anh ra mở cửa.”

Cổ Trạch Sâm vừa mở cửa liền thấy gương mặt cười tươi đến đáng ăn đập của Dương Dật Thăng, nhú mày không hài lòng: “Sớm như vậy đến nhà tôi làm gì?” Ngụ ý là cậu đến quấy rối chúng tôi.

Tươi cười trên mặt Dương Dật Thăng cứng đờ, thấy Cổ Trạch Sâm cười cực kì sáng lạn, vô tội nhún vai, anh hai, không phải anh kêu tôi tới sớm giúp anh một tay sao?

“Sâm, là Ivan hả? Sao không vào đứng ngoài cửa làm gì?” Lâm Tâm Nguyệt từ trong bếp đi ra, đem chén đĩa đặt trên bàn, nghi hoặc nhìn Cổ Trạch Sâm đứng che cửa lại hỏi.

“Chào buổi sáng, Tâm Nguyệt.” Dương Dật Thăng trực tiếp vứt bỏ Cổ Trạch Sâm sang một bên đi vào trong nhà, vui vẻ chào hỏi Lâm Tâm Nguyệt, hoàn toàn không để ý đến cặp mắt lạnh lùng phía sau lưng, mệt cho anh đặc biệt tới sớm giúp đỡ, kết quả lòng tốt không được cảm ơn, trái lại còn bị anh em tốt trừng mắt, hừ trước đây bị nhìn biết bao nhiêu lần rồi, đã sớm có miễn dịch, anh đây ứ sợ.

Dương Dật Thăng vừa vào nhà đã ngửi thấy mùi thơm mê người tràn ngập trong phòng, sờ sờ bụng trống không của mình, nuốt nước bọt, vô cùng tội nghiệp nhìn Lâm Tâm Nguyệt, cố gắng đưa tin ‘tôi rất đói bụng ~’

“Ivan, chưa ăn sáng à, nếu chưa ăn thì ăn chung với bọn em luôn, em đi lấy thêm chén.” Lâm Tâm Nguyệt buồn cười nhìn Dương Dật Thăng mắt không rời nhìn chén cháo trên bàn, bắt đắc dĩ lắc đầu nói mời, bộ dạng thèm ăn của anh vẫn như ngày nào, Dương Dật Thăng nghe hỏi liền gật đầu giống như con gà mổ thóc, Lâm Tâm Nguyệt cười đi về phòng bếp múc thêm một chén cháo, để lại hai người đàn ông mắt to trừng mắt nhỏ.

Cổ Trạch Sâm ngồi xuống ghế, thấy Lâm Tâm Nguyệt đã vào phòng bếp, trợn mắt trừng Dương Dật Thăng không biết khách sáo gì hết. [Nè, đó là bữa sáng Tâm Nguyệt làm cho tôi.]

[Anh hai, đừng nhỏ mọn như vậy chứ, huống chi là Tâm Nguyệt mở miệng mời, không thể không từ chối.] Dương Dật Thăng cười rất vô tội, anh thừa nhận anh có cố ý, ai kêu người anh em này luôn ở trước mặt anh khoe khoang mình hạnh phúc, Tâm Nguyệt nấu ăn ngon biết bao nhiêu, hơn nữa Tâm Nguyệt cũng là bạn thân của anh, ăn cơm chục thì có làm sao, anh thề anh tuyệt đối không có ghen tỵ, hãm mộ đâu.

Cổ Trạch Sâm ngượng ngùng lắc đầu một cái, anh khẳng định thằng nhóc này là vì mấy ngày trước anh khoe khoang chọc nó ghen tỵ đến đỏ mắt, nên hôm nay mới tới sớm quấy rối, cái này có tính là báo ứng không nhỉ?

“Em nói trước nha, anh ăn bữa sáng của em, lát nữa phải xách đồ giúp em đó.” Lâm Tâm Nguyệt bưng cháo đi ra, ngồi xuống, cười nói với Dương Dật Thăng. (N: xin lỗi, mình quên cách xưng hô của chị Nguyệt với anh Thăng rồi, không nhớ là anh – em hay tôi – anh. Giờ để anh – em đại luôn nha >w<)

“Yên tâm, đạo lý cần người miệng mềm, bắt người tay ngắn (*) này anh vẫn luôn hiểu.” (N: *ăn của người ta, thì nói năng với người ta cũng mềm mỏng hơn.) Dương Dật Thăng ăn uống no đủ cam đoan nói, nhìn chằm chằm Lâm Tâm Nguyệt, nở nụ cười trêu chọc: “Tâm Nguyệt, anh nhớ ngày xưa em vào bếp là cứ như xảy ra chiến tranh thế giới thứ 3 í, món ăn thì đẹp ngang ‘thuốc độc’, khi nào thì tay nghề tốt lên vậy?” Anh nhớ, cô gái năm đó nói muốn đích thân xuống bếp nấu cho bọn họ ăn, kết quả suýt chút nữa đốt luôn nhà bếp nhỏ của Sâm, còn khiến bọn họ nằm trên giường vài ngày. Vốn dĩ anh nghĩ tên thê nô này lừa gạt mình, cho nên sáng nay đi ăn chục anh còn do dự không biết có nên đem theo thuốc đau bao tử hay không. Không ngờ mấy chục năm không gặp, tài nấu nướng của cô bé ngày xưa đã giỏi lên nhiều.

“Sao, có hứng thú à, nếu không bây giờ chúng ta thảo luận một chút.” Lâm Tâm Nguyệt ngoẹo đầu, híp mắt cười cười, bộ dạng vờ hiền mệ đảm.

Dương Dật Thăng lắc đầu như già tới, rất thức thời đem lời trêu chọc định nói nữa nuốt vô bụng, bị đâm thọc nhiều lần rồi, nếu như không rõ người mang bộ dạng vô hại có bao nhiêu phúc hắc, anh có thể không cần làm nhân viên pháp chứng nữa, về quê làm ruộng cho rồi.

Đắc tội một phúc hắc không đáng sợ, đáng sợ là bên cạnh còn có một tên trợ Trụ làm ngược, độ phúc hắc đạt năm sao lấp lánh, còn được coi là ông chồng nhị thập tứ hiếu, cho nên bạn học Dương Dật Thăng của chúng ta đi đến tổ pháp chứng cực khổ bao nhiêu.

“Mọi người ơi, chào buổi sáng.” Nhìn hoàn cảnh quen thuộc, Lâm Tâm Nguyệt xúc động chào hỏi đồng nghiệp trong tổ. Đứng sau cô là hai anh đẹp trai xách túi lớn túi nhỏ, một cười sáng lạn như gió xuân, một thì không ngừng cười khổ, ân hận lúc đầu đã làm sai.

“Tâm Nguyệt...” Đồng nghiệp tổ pháp chứng thấy Lâm Tâm Nguyệt cũng kinh ngạc, ai nấy cũng kích động, bởi vì trừ Cao Ngạn Bác không có ai biết hôm nay Lâm Tâm Nguyệt đi làm trở lại.

“Tôi về rồi.”

“Chào mừng cô trở về.” Mọi người đồng thanh nói.

Đồng nghiệp thấy Lâm Tâm Nguyệt trở lại, tất cả đều bỏ công việc đang làm xuống, mọi người vây lấy cô tranh nhau nói, trên mặt mỗi người đều thật lòng vui sướng.

Nhìn người nào bị mọi người bao vây, cười liên tục trò chuyện với đồng nghiệp, Dương Dật Thăng đặt túi đựng quà xuống, đến gần Cổ Trạch Sâm, dùng cùi chỏ đẩy anh một cái, cười nói: “Như vậy rất tốt, phải không?”

“Ừ.” Cổ Trạch Sâm cương cường nhìn người trong lòng mình, đúng vậy, như thế rất tốt.

“Khụ, cả đám tụ tập lại đây làm gì, không làm việc nữa sao?” Cao Ngạn Bác vừa ra khỏi phòng liền thấy đám người vây kín Lâm Tâm Nguyệt, cố ý bày ra bộ dạng cấp trên nói.

“Sếp Cao, tôi về trả ngày nghỉ.” Cấp trên uy tín thì không giống, Cao Ngạn Bác vừa dứt lời, cả phòng đều im lặng, Lâm Tâm Nguyệt nghiêm túc đến trước mặt Cao Ngạn Bác nói.

“Hoan nghênh cô trở về.” Cao Ngạn Bác cười, giơ tay đón mừng đồng bạn chính thức trở về đội cùng nhau chiến đấu.

“Cám ơn.” Lâm Tâm Nguyệt đưa tay, nắm lấy bàn tay dày rộng của anh. Đột nhiên, cô nhớ tới quà tặng, xoay người, hai tay hợp lại, tinh nghịch nói: “À, đúng rồi, quà tặng của mọi người đang ở chỗ Ivan, nhớ tới chỗ anh ấy lấy đi, tôi có dán tên từng người trên đó, không có lộn đâu.”

Thế là, bạn học Dương Dật Thăng đáng thương của chúng ta bị mọi người thúc giục, còn bác sĩ Cổ đáng kính đã sớm dự đoán được tình huống này, từ lâu đã ra xa đứng, cho nên thà đắc tội tiểu nhân, đừng bao giờ đắc tội phụ nữ.

“Thảo nào, sáng nay không thấy Ivan, thì ra đã bị cô bắt đi làm cu li miễn phí.” Mạc Thục Viện đã lấy được quà của mình, ung dung bước tới, trêu đùa nói.

“Cũng không phải là làm không công.” Lâm Tâm Nguyệt cười nháy mắt.

“Cậu ta nên cảm ơn chúng tôi cho cơ hội để thể hiện mới đúng.” Cổ Trạch Sâm đi tới bên cạnh Lâm Tâm Nguyệt, nuông chiều nhìn về mặt đắc ý khi trêu người ta thành công của bà xã, rất không khách sáo đem anh em tốt bán đứng, ai bảo cậu ta đắc tội bà xã của anh làm chi.

“Có hai người bạn như cô cậu, tôi thấy xót cho Ivan quá.” Nhưng nét mặt của Mạc Thục Viện không hề nhìn ra được sự đồng tình, trái lại có chút hả hê.

“Tôi hẳn nên cảm thấy may mắn mình đã nhận quà từ sớm, cộng thêm không cần làm cu li không công.” Nhìn Dương Dật Thăng luống cuống tay chân, Cao Ngạn Bác nửa nghiêm túc nửa đùa nói.

“Yên tâm, nếu là anh, khẳng định bọn họ không dám làm xằng bậy đâu.”

“Phải không.”

“Ha ha...”

“Nè, mấy người đừng có chơi xấu như vậy chứ, đem mọi chuyện ném cho tôi.” Dương Dật Thăng vất vả lắm mới thoát khỏi đám đông, liền nghe mấy người không có lương tâm này nói như thế, lập tức oán giận.

“Cám ơn nha ~”

Bình thường đều thấy bộ dạng chính tề của Dương Dật Thăng, hôm nay lại thấy bộ dạng nhếch nhác của anh, cho nên mọi người rất không phúc hậu che miệng ghen cười.

Lâm Tâm Nguyệt nhìn tình cảnh náo nhiệt này, không khỏi nhớ hai ngày trước trở lại nhà họ Lâm gặp ông nội, nghe nói mấy ngày nay cả nhà chó sủa gà bay, đều là do cô tiểu thư ngang ngược, vô lí nào đó gây ra.

—ooo—

Sau khi đi hưởng tuần trăng mật về, Lâm Tâm Nguyệt thu xếp quà đem về nhà tặng ông nội và các anh. Vốn dĩ Cổ Trạch Sâm muốn về chung, nhưng vì anh nghỉ một tháng để đi hưởng trăng mật, có rất nhiều vụ án chưa xử lí, không có thời gian về, may mắn ông nội không phải người bảo thủ.

“Chú Lâm, con về rồi.” Lâm Tâm Nguyệt vui vẻ chào hỏi quần gia Lâm ra ngoài nghênh đón mình, vô cùng thân thiết ôm cánh tay ông.

“Hoan nghênh cô chủ nhỏ trở về.” Quần gia Lâm vui mừng nhìn Lâm Tâm Nguyệt lớn lên rồi kết hôn: “Cô chủ, chúng ta vào nhà thôi.”

“Dạ.”

“Hoan nghênh cô chủ nhỏ trở về.” Người giúp việc trong nhà thấy Lâm Tâm Nguyệt, hai mắt đều sáng lên, vẻ mặt kích động, trong lòng rơi lệ đầy mắt, thật là tốt quá, cô chủ nhỏ đã trở về, để coi con đàn bà điều ngoa kia làm sao làm mưa làm gió nữa. Đám người làm hầu hạ ả đàn bà điều ngoa kia đã quên cô chủ của bọn họ đã kết hôn.

“Hử?” Lâm Tâm Nguyệt cảm thấy không biết có phải mình bị ảo giác hay không, cô cảm thấy hôm nay quần gia Lâm và người giúp việc hoan nghênh cô về... rất là hưng phấn.

Lâm Tâm Nguyệt vừa vào phòng khách liền thấy một người mặc toàn đồ hiệu, đẹp đẽ và cao ngạo từ trên lầu đi xuống. Cô nghi ngờ đánh giá người phụ nữ trước mặt, cô mới ra nước ngoài một tháng, trong nhà lại ra một người đàn bà, không lẽ anh hai chơi trò kim ốc giấu kiếu.

Trong lúc Lâm Tâm Nguyệt quan sát đối phương, Lương Vân Nhi cũng dùng ánh mắt cực kì khinh miệt quan sát cô, ánh mắt không thiện ý của ả khiến Lâm Tâm Nguyệt nhíu mày, ả cho rằng Lâm Tâm Nguyệt tới đây để quyến rũ Lâm Nhã Nguyệt, loại phụ nữ thấy sang bắt quàng làm họ, bộ dạng của ả cao ngạo như bà chủ nói chuyện với quần gia Lâm đứng bên cạnh Lâm Tâm Nguyệt: “Quần gia, sau này không được để hạng đàn bà không ra gì vào nhà!”

Lâm Tâm Nguyệt hoài nghi chỉ vào mình: “Cô nói đàn bà không ra gì là tôi sao?” Kế đó quay đầu dùng ánh mắt hỏi quần gia Lâm, chú Lâm, con thành hạng đàn bà không ra gì hồi nào vậy? Hiện tại, Lâm Tâm Nguyệt ngây ngốc, kinh ngạc nhưng cũng rất tức giận. Phải biết rằng, từ lúc cô tỉnh dậy ở nhà họ Lâm tới bây giờ chưa từng bị ai mắng như vậy, chỗ này đều là địa bàn của cô! Cô không thể không khâm phục ả đàn bà vô tri và can đảm trước mặt, ngay cả thân phận của cô ả còn chưa biết rõ đã xỉ vả cô rồi, cô thật sự rất muốn biết từ khi nào thì trong nhà cô xuất hiện một sinh vật cực phẩm như vậy.

Lâm Tâm Nguyệt chưa phát hỏa, mọi người ở chung quanh đã trừng mắt nhìn Lương Vân Nhi. Đây chính là cô chủ nhỏ của bọn họ, viên ngọc quý được ông chủ và cậu chủ nâng niu trên tay, đừng nói là nhục mạ, cho dù một câu mắng nặng cũng chưa từng có, cô chủ là người lương thiện nhất, bọn họ có làm sai cô chủ cũng không có trừng phạt nghiêm khắc bọn họ, từ xưa tới nay, cô chủ chưa bao giờ coi bọn họ là người làm. Đối xử với mọi người đều rất tốt. Hiện tại, lại có người ngoài dám mắng chửi nhục mạ cô chủ của bọn họ.

Bắt nạt ra mặt như vậy, chết mất thôi!

Quần gia Lâm cũng tức giận, ông nhìn cô chủ từ nhỏ đến lớn, cô chủ tôn kính ông như ông nội mình, ông đã sớm xem cô như con cháu của mình, hiện tại ruột thịt của mình bị người ta bắt nạt ra mặt, sao ông không tức giận được chứ, nếu như Lương Vân Nhi không phải cháu của bạn thân ông chủ, ông nhất định đem nó đá ra khỏi cửa.

“Cô Lương, mời cô tôn trọng người khác một chút. Đây là cô chủ của chúng tôi, cũng là em gái mà cậu Lâm Nhã Nguyệt yêu thương nhất, không phải là ‘hạng đàn bà không ra gì’ trong miệng cô đâu. Hơn nữa, nơi này là nhà họ Lâm, không phải nhà họ Lương!” Ý nói cô ta không có tư cách ra lệnh cho ông. Mặc dù lời nói của quần gia Lâm rất lịch sự, nhưng ánh mắt lại vô cùng chán ghét Lương Vân Nhi. Đồng thời âm thầm quyết định đem chuyện này báo lại cho ông chủ và cậu chủ nghe, dám ăn hiếp cô chủ bảo bối của bọn họ, mặc kệ nhà người là tiểu thư tiểu thiếp gì, tuyệt đối không để cho ả dễ dàng rời khỏi nhà họ Lâm.

Lương Vân Nhi cũng không biết chỉ vì câu nói vô tri của mình khiến cho bản thân trở thành kẻ địch của trên dưới nhà họ Lâm, cũng quyết định số phận bị đuổi cổ ra khỏi cửa của mình.

Lương Vân Nhi biết Lâm Tâm Nguyệt là em gái mà Lâm Nhã Nguyệt cưng yêu nhất, thái độ liền thay đổi một trăm tám mươi độ, rất thân thiết trước một câu em gái, sau một câu em gái, vẻ mặt khiến Lâm Tâm Nguyệt chán ghét. Mặc dù, cô được ông và anh trai bảo vệ rất tốt, ít tiếp xúc với thường trường muốn lôi kéo quan hệ với cô, nhưng không có nghĩa là cô không hiểu. Nhiều năm làm pháp chứng như vậy, cô đã sớm thấy rõ nhiều bộ mặt xấu xí rồi.

Lâm Tâm Nguyệt nhẹ nhàng tránh khỏi động tác muốn nắm tay của Lương Vân Nhi, nở nụ cười tao nhã, nhưng ý cười chưa đạt tới đáy mắt, tỏ ra là một cô chủ quyết đoán, nhanh chóng đem vị tiểu thư cực phẩm kia lừa gạt, Lâm Tâm Nguyệt cảm thấy may mắn vì ông xã không đi cùng.

Kế tiếp, Lâm Tâm Nguyệt mới được quản gia Lâm cho biết, ả kia gọi là Lương Vân Nhi, cháu của bạn ông nội, mới từ Mỹ về, ở tạm nhà họ Lâm vài ngày. Bạn thân mở miệng nhờ ông nội không tiện mở miệng cự tuyệt. Ngày đầu tiên, Lương Vân Nhi đến, từ trên xuống dưới nhà họ Lâm đều thấy rõ, ả đàn bà này đến là vì Lâm Nhã Nguyệt. Không những coi mình là bà chủ, còn khua tay múa chân ở nhà họ Lâm, khiến cả nhà náo loạn, còn liều chết bám lấy Lâm Nhã Nguyệt. Lâm Nhã Nguyệt vì nể mặt ông nội nên không đem ả đá bay, đành tình nguyện ở lại công ty làm việc suốt ngày không về nhà, ông nội cũng vì nể tình bạn bè cũng khoan dung ả không ít lần.

Lúc Lâm Tâm Nguyệt về nhà họ Lâm, đúng lúc Lâm Nhã Nguyệt ở lại công ty, ông nội Lâm thì đi la cà cùng mấy ông bạn già, cô không muốn nhìn vẻ mặt nịnh nọt của Lương Vân Nhi, nên nói chuyện dăm ba câu với quản gia Lâm liền đi về. Cô quyết định phải nói chuyện với ông nội một chút mới được.

Lâm Tâm Nguyệt đang rơi vào hồi ức bị âm thanh títtít quen thuộc làm bừng tỉnh, vội vàng cầm thùng dụng cụ chuẩn bị xuất phát.

59. Chương 64: Nội Dung Phim Lại Bắt Đầu, Âm Mưu Còn Xa Không? (1)

Giờ phút này, Lâm Tâm Nguyệt rất nghi ngờ bản thân có mệnh trời sinh vất vả hay không, ngày đầu tiên đi làm lại, ghế ngồi chưa nóng thì âm thanh tin nhắn vang lên, báo có án mạng, nhanh chóng cầm thùng dụng cụ đi theo bọn người Cao Ngạn Bắc tới hiện trường. Nhìn hài cốt được đào lên, cô cảm thấy vận khí của mình thật là tốt... Ít nhất, không cần thấy máu me dầm dề trong ngày đầu tiên đi làm lại.

Mã Quốc Anh nhận được điện thoại liền dẫn nhóm Thẩm Hùng chạy tới hiện trường, bọn họ đang lấy lời khai của người phát hiện bộ hài cốt, mà lần này nhóm Thẩm Hùng cam tâm tình nguyện theo sau cô ấy.

Một câu ‘tôi đi chôn xác’ của người phát hiện bộ hài cốt làm mọi người có mặt giật mình, may mắn anh ta còn thêm một câu bổ sung ‘tôi đi chôn xác con chó của tôi.’

Anh bạn, lần sau làm ơn nói nguyên cớ một câu giùm đi! Trái tim của chúng tôi rất mong manh, không chịu nổi kinh hách đầu, cẩn thận bọn tôi sợ ý đem anh bắt vì tội danh giết người đó – Đây là âm thanh của tổ trọng án.

Lâm Tâm Nguyệt nghe xong lời anh ta nói, vẻ ngoài vẫn bình tĩnh, nhưng trong lòng cười ngất.

Lâm Tâm Nguyệt nhìn quanh phát hiện Cao Ngạn Bắc đang thảo luận về đất với Dương Dật Thăng, còn có Lâm Đình Đình và Lương Tiểu Cường đứng bên cạnh không biết nên làm gì. Lâm Tâm Nguyệt thu hồi suy nghĩ của mình, ung dung đi tới bên người Lâm Đình Đình và Lương Tiểu Cường. Bắt đầu nghiêm túc chỉ dạy bọn họ nên xử lý vụ án này như thế nào, để bọn họ biết cách giải quyết khi gặp vụ án tương tự.

“Tiểu Cường, Đình Đình, thông thường chúng ta phát hiện hài cốt như vụ án này, ngoại trừ phải thu thập vật tùy thân của người chết, còn phải lấy bùn đất và thực vật chung quanh bộ hài cốt về xét nghiệm. Lúc thu thập thực vật phải cẩn thận, tuyệt đối không được rễ cây bị hư hại, bởi vì dựa vào rễ cây sinh trưởng gần hài cốt người chết, chúng ta có thể biết được thời gian cụ thể chôn xác.”

“Đã biết chị / chị Tâm Nguyệt.” Lâm Đình Đình và Lương Tiểu Cương đồng thanh đáp, sau đó hai người cẩn thận thu thập thực vật ở chung quanh.

“Ivan, em giúp anh một tay.” Lâm Tâm Nguyệt đi tới cùng Dương Dật Thăng thu thập vật chứng, tuy rằng nghỉ ngơi một thời gian dài, nhưng động tác của Lâm Tâm Nguyệt không chút nào mới lạ. Nếu Lâm Tâm Nguyệt nhớ rõ nội dung trong phim, thì cô sẽ biết thân phận của bộ hài cốt này, đồng thời cũng biết vụ án này liên lụy đến hai người cô quan tâm, còn dính dáng đến bản thân cô nữa.

Tổ pháp chứng thu thập chứng cứ xong liền chào hỏi một tiếng với Mã Quốc Anh, sau đó trở về tổ pháp chứng, đem những gì mình thu thập được đi xét nghiệm. Nhưng vật chứng thu thập được quá ít, ngoại trừ đất và thực vật chung quanh nơi chôn xác, cũng chỉ có quần áo và giày của nạn nhân.

Lấy thực vật tìm được đưa đến tổ xét nghiệm thực vật để bọn họ giám định năm cụ thể. Còn đôi giày thì đưa đến nơi chế tạo và bán nó, sau đó, căn cứ vào những vật chứng này Cao Ngạn Bác đưa ra thời gian chôn xác khoảng năm 1992 tới 1993. Bên phía Cổ Trạch Sâm, anh chuẩn bị đem đầu của bộ hài cốt qua Dr. Leung, nhờ ông tạo mô hình cho hộp xương sọ của người chết, sau đó đem răng gắn lên, lợi dụng kĩ thuật chỉnh hình làm dung mạo người chết phục hồi như cũ.

Tuy rằng hôm nay, nhận được vụ án lớn, còn tồn tại nhiều nghi vấn, nhưng không ảnh hưởng gì đến việc tổ trọng án và tổ pháp chứng chúc mừng Lâm Tâm Nguyệt đi làm lại.

—ooo—

Quán bar Cao Dương.

“Cạn ly.” Âm thanh ting toong của miệng ly va chạm vào nhau giống như âm nhạc vui sướng từng từng truyền đạt đáy lòng mỗi người. Khiến mọi người tạm thời quên đi bức dọc vì vụ án, mỗi người ngồi thành một vòng tròn sô pha đều vui vẻ, cười dịu dàng, thỏa mãn nhìn đồng bạn cùng nhau kẻ vai chiến đấu.

Có một nhóm bạn thật lòng quan tâm cô, lúc gian nan khích lệ cô, cùng cô kẻ vai sát cánh chiến đấu, đây là may mắn của Lâm Tâm Nguyệt cô. Lâm Tâm Nguyệt nhấp một hớp rượu đỏ, mặt mày mỉm cười nhìn nhóm bạn. Cổ Trạch Sâm một tay cầm ly rượu, vẻ mặt cực kì ôn hòa, khéo mắt mang theo ý cười ngồi bên cạnh nhìn Lâm Tâm Nguyệt, còn rất tự giác đem món cô thích đưa tới trước mặt cô, khéo miệng lộ nụ cười nuông chiều.

“Tâm Nguyệt, mấy lời sến súa, Thẩm Hùng tôi không nói ra được. Nhưng tôi có thể khẳng định chúng tôi rất vui khi cô trở về đội, một lần nữa cùng nhau cố gắng làm việc, hoan nghênh cô trở lại.” Thẩm Hùng nhấp một ngụm rượu đỏ, lại giơ ly rượu đỏ lên thẳng thắn nói với Lâm Tâm Nguyệt, tổ trọng án cũng kích động tranh nhau nói chào mừng Lâm Tâm Nguyệt trở về, thấy Lâm Tâm Nguyệt giơ ly đáp lại, Thẩm Hùng cười hi hi hưởng về Lương Tiểu Nhu và Mã Quốc Anh ngồi song song với Lâm Tâm Nguyệt, bộ dạng mang theo một chút cảm kích, lớn tiếng nói: “Tôi muốn mượn cơ hội này, cảm ơn hai madam, chuyện khiếu nại lần trước, rất cảm ơn sự giúp đỡ của hai vị, hi vọng madam Mã tiếp tục dẫn dắt chúng tôi phá nhiều vụ án lớn nữa, tôi uống ly này trước!” Thẩm Hùng đem ly rượu uống ừng ực cạn sạch.

Bởi vì vụ án khiếu nại lần trước, ấn tượng của bọn Thẩm Hùng với madam Mã có thay đổi. Đáy lòng thật sự bội phục cô ấy. Có vài người không thể nhìn bề ngoài, chỉ cần khi gặp chuyện mới có thể hiểu rõ đối phương, giống như Mã Quốc Anh bề ngoài giả vờ lạnh như băng, bên trong lại nhiệt tình như lửa. Chỉ có người hiểu rõ cô, mới biết bên dưới lớp mặt nạ lạnh băng đó, chính là lòng nhiệt tình quan tâm cấp dưới, bảo vệ người nhà, nhưng cô ấy không bao giờ biểu lộ ra.

“Anh nói cứ như hát vậy, uống rượu như anh làm sao nếm được mùi vị của rượu? Kính nhờ anh đừng có lãng phí rượu ngon nữa.” Thẩm Hùng uống rượu như bò uống nước, Mạc Thục Viện nhìn anh đem rượu ngon lãng phí hết liền đen mặt, bắt đầu dạy dỗ anh.

“Hiện tại là thời gian vui chơi, xin cô đừng có làm cụt hứng như vậy nhé!” Đặt ly rượu xuống, vẻ mặt Thẩm Hùng khắc rõ mấy chữ ‘tôi chịu cô hết nổi’, anh không hiểu nổi vì sao người phụ nữ này luôn chĩa mũi nhọn vào anh thế nhỉ?

“Lần trước không biết ai oán giận bất bình trước mặt chúng tôi, mới vài ngày không gặp, sao thay đổi nhiều quá vậy?” Mạc Thục Viện dùng ánh mắt khinh bỉ liếc Thẩm Hùng, không có ý tốt nói: “Madam Mã, cô

cũng đừng bỏ qua cho anh ta dễ dàng như vậy.” Mạc Thục Viện nói với Mã Quốc Anh, nhưng mọi người nhìn thấy ý cười trong mắt của cô, biết rằng cô chỉ trêu ghẹo Thẩm Hùng.

“Ồ, tôi cũng có hứng thú biết Thẩm Hùng đã oán trách gì tôi.” Đáy mắt Mã Quốc Anh nhè nhẹ mang theo giảo hoạt, rất nghiêm túc nhìn chằm chằm Thẩm Hùng. Nhìn chòng chọc khiến Thẩm Hùng đỏ mặt hơi lạnh, cười gượng hai tiếng, đột nhiên Mã Quốc Anh đổi giọng điệu, khoe miệng hơi nhếch lên, cười nhạt: “Nhưng mà Thẩm Hùng là cảnh sát tốt, tôi tin tưởng sau này anh ta không oán trách gì tôi nữa, chắc chắn còn giúp tôi phá nhiều vụ án hơn.”

“Đó là đương nhiên, tôi đã nói madam Mã là người rộng lượng làm sao so đó những chuyện như thế này.” Thẩm Hùng nghe madam Mã nói, thở phào nhẹ nhõm, vỗ mạnh vào bắp chân, thay bộ dạng lúng túng thành nịnh bợ: “Không giống một số người, luôn thích so đo với người khác.” Thẩm Hùng trừng Mạc Thục Viện hại mình rơi vào cảnh lung túng. Quay đầu nhìn madam Mã cười nịnh nọt à nịnh nọt, làm cho nhân viên tổ trọng án không kiềm được âm thầm khinh bỉ hẳn.

“Sếp, nói thật... anh cười rất nịnh...nịnh nọt.”

“Còn hù dọa người khác nữa, sếp, anh đừng cười như vậy nữa, thật mất mặt.”

“Mấy cái đứa này, muốn ăn đòn à? Cọp không phát uy, các người tưởng là mèo Kitty hả?” Thẩm Hùng tiện tay quăng ổi người một cái gối, để cho bọn họ cảm miệng, đáng tiếc bọn họ quá quen thuộc nhau, chút uy hiếp ấy không có tác dụng.

“Oa, sếp ra oai rồi.” Sờ sờ bản thân không bị hao tổn gì, bọn họ tiếp tục ôm gối, cười không chút nào phúc hậu, phớt lờ sự uy hiếp của Thẩm Hùng. Nhìn Thẩm Hùng không có bao nhiêu uy nghiêm trong mắt cấp dưới, nhưng từ cách bọn họ đùa giỡn dễ nhận ra tất cả đều có tình cảm sâu sắc với nhau, bởi vì vững vàng cho nên kiên kỳ mà đùa giỡn, có thể yên tâm đem sau lưng mình giao cho đối phương.

Những người khác nhìn bọn họ đùa giỡn với nhau đều bật cười, Mã Quốc Anh cũng bình thản nở nụ cười, mặc dù chỉ hơi nhếch môi, lại khiến cho người ta có cảm giác như gió xuân thổi, đột nhiên cô cảm thấy lúc trước mình xin chuyển sang tổ này là quyết định đúng, có thể quen được bọn họ, nếu có thể tiếp tục như vậy cũng không tệ lắm.

“Sếp, em thấy ngoài cảm ơn hai madam, sếp còn phải cảm ơn một người.” Tâm Di nói, nháy mắt to với Thẩm Hùng, nghịch ngợm trêu.

“Tôi còn phải cảm ơn ai nữa?” Thẩm Hùng mơ hồ, dừng lại động tác đùa giỡn, nghi hoặc nhìn Tâm Di, chờ cô giải thích.

“Chính là Yvonne, nếu không phải Yvonne bói ra anh có quý nhân giúp đỡ, nên anh mới yên tâm ngồi chờ kết quả.”

“Đúng đó, sếp...” Đám nhãi ranh tổ trọng án bắt đầu nhao nhao.

“Ngừng, đợi một chút...” Thẩm Hùng giơ tay lên ra hiệu bọn họ im lặng, nhìn qua người nào đó vẫn đắc ý thản nhiên như cũ, Thẩm Hùng vì mặt mũi của mình, đánh chết anh cũng không thừa nhận Mạc Thục Viện có giúp anh, ngửa đầu mạnh miệng cãi lại: “Đây chỉ là trùng hợp thôi.”

“Nếu anh không tin, vậy thì thử lại lần nữa đi. Xem có phải tôi đoán trùng hợp hay không?” Mạc Thục Viện nhìn Thẩm Hùng vì sĩ diện không chịu thừa nhận, trực tiếp lấy bộ bài Torat ra, đặt lên bàn, khiêu khích nhìn Thẩm Hùng, ý bảo anh rút một lá.

“Tôi không sao, còn rút cái gì mà rút?” Thẩm Hùng hừ lạnh, nghiêng đầu qua một bên, không nhìn Mạc Thục Viện, anh mới không có đàn như vậy, ngu gì tự mình đưa lên cửa để người ta chế giễu.

“Anh sợ hả? Nếu như vậy thì thôi đi, tôi cũng không ép anh làm gì.” Mạc Thục Viện nhún vai, giả vờ thất vọng lấy bộ bài về.

“Ai nói tôi sợ tới thì tới.” Thẩm Hùng trực tiếp ngồi vào bên cạnh Mạc Thục Viện, nhanh chóng rút một lá bài quăng cho cô, vẻ mặt coi như không sao, nhưng ánh mắt lại không ngừng liếc về lá bài mình vừa lật. Mạc Thục Viện trực tiếp lật lá bài lên, trong mắt lóe lên tinh quang, kể đó không có đùa giỡn, miễn là có dùng là được. Lâm Tâm Nguyệt và Cổ Trạch Sâm thấy vậy đều che miệng cười trộm, chờ xem trò vui.

“Vậy anh muốn hỏi cái gì?”

“Sự nghiệp.”

“Nếu là sự nghiệp thì rất nhanh anh sẽ được lên chức.”

“Yvonne, vậy chuyện tình cảm thì làm sao?” Mắt Tâm Di lờ lờ tò mò, đám người nhiều chuyện ngồi bên cạnh đều dừng tai lên nghe.

“Lá bài này là sự nghiệp và tình yêu đều có.” Mạc Thục Viện rất vui lòng thỏa mãn sự hiếu kì của đám nhiều chuyện này, đáng tiếc lá bài này không tình yêu của Thẩm Hùng chính là cô.

“Oa, sắp ơi, anh sắp có mùa xuân rồi.” Tâm Di kích động hô lên.

“Cái gì mùa xuân với mùa hạ, cô nghĩ tôi giống cô à, tối ngày chỉ nghĩ tới chuyện tình cảm trai gái, tôi là nam tử hán đại trượng phu luôn lấy sự nghiệp làm đầu nhá!” Thẩm Hùng lung ta lung túng cất cao giọng, ánh mắt liếc lung tung, tùy tiện cầm ly rượu lên uống, lại bị Mạc Thục Viện giật lấy.

“Nè, cô làm gì vậy?”

“Cái này là của tôi, bên kia mới là của anh.” Mạc Thục Viện chỉ vào vị trí anh vừa để ly rượu của mình xuống.

“À, xin lỗi.” Thẩm Hùng xấu hổ cười khan, lập tức trở về vị trí cũ, coi như không có chuyện gì tiếp tục uống rượu, anh đang thấy may mắn vì đèn ở đâu hơi mờ, không ai nhìn thấy cảnh anh đỏ mặt tới vành tai, đáng tiếc bên cạnh anh toàn là những nhân vật sợ thiên hạ không loạn.

“Tâm Nguyệt, cô xem hành vi của Thẩm Hùng có phải là biểu hiện xấu hổ không?” Cao Ngạn Bác cười giảo hoạt, gần đây anh rất có hứng thú với tâm lí học, khiêm tốn xin chỉ giáo, vẻ mặt thành thật ham học hỏi, đem Thẩm Hùng làm ví dụ điển hình. Lương Tiểu Nhu ngồi bên cạnh Cao Ngạn Bác quăng cho Thẩm Hùng ánh mắt tự cầu nhiều phúc đi chàng trai.

Động tác của Thẩm Hùng cứng đờ, thành khẩn nhìn Lâm Tâm Nguyệt, Tâm Nguyệt, cái gì cô cũng không thấy, đúng không?

“Mất không tự chủ đảo vòng, giọng nói đề cao, vẻ mặt khẩn trương, cố ý nói sang chuyện khác, đúng là chột dạ, biểu hiện hành vi xấu hổ.” Lâm Tâm Nguyệt phớt lờ đáng vẻ đáng thương của Thẩm Hùng, không chút ý tốt nhường mày cười nói, sau đó khoanh tay, bộ dạng vô tội dựa vào lòng Cổ Trạch Sâm.

“Thì ra sắp mắc cỡ.”

“Không ngờ Thẩm Hùng cũng biết xấu hổ.”

...

Cả đám người thật sự không có tình yêu đối với đồng nghiệp, chuyện này có cái gì hay mà thảo luận chứ - Nỗi lòng của nhân vật bị mọi người trêu ghẹo.

“Yvonne, tôi cũng muốn xem, tôi muốn biết khi nào bạch mã hoàng tử của tôi xuất hiện.” Tâm Di hưng phấn dựa sát vào Mạc Thục Viện, hai tay nắm chặt, vẻ mặt đầy mong chờ.

“Bạch mã hoàng tử của cô chưa có sinh ra, cô đừng có hi vọng nhiều.” Bọn Mạc Chính Khang lập tức dời mục tiêu trêu đùa sang Tâm Di.

“Muốn chết hả?” Tâm Di nghe như vậy, nụ cười trên môi liền tắt ngấm, lập tức dùng hai mắt phóng phi đao, nhét cho bọn họ mấy hạt đậu phộng, vui vẻ phỉu tay tiếp tục chuyện bói toán.

“Yvonne, em cũng muốn bói, cho em một phần với.” Lâm Đình Đình bấu môi, cười hì hì, ôm cánh tay Mạc Thục Viện.

“Không phải chứ? Đình Đình cô cũng muốn bói, Thẩm Hùng và Tâm Di hỏi chuyện sự nghiệp và tình cảm. Còn cô hai thứ đều có đủ, muốn sự nghiệp cô trực tiếp hỏi sếp Cao là được, như vậy càng đảm bảo hơn. Về chuyện tình cảm, chẳng phải cô đã có Tiểu Cương rồi ư, còn cầu gì nữa?” Dương Dật Thăng khó hiểu nhìn

cô gái có tính cách hoạt bát này, ánh mắt lơ đãng lướt qua Lương Tiểu Cương, cười rất xấu xa: “Không lẽ cô muốn xem khi nào thì Tiểu Cương cầu hôn cô hả? Hay là, dự định đá Tiểu Cương, đi tìm tình yêu mới?”

“Ê, Ivan, anh đừng có phá hoại chuyện tình cảm giữa chúng em, bằng không em không để anh yên đâu.” Lương Tiểu Cương ôm lấy bả vai Lâm Đình Đình, hùng hổ nói với Dương Dật Thăng.

“Em thấy Ivan đang buồn chán, hay là nghe lời chị Connie, tìm một đối tượng cho anh làm bạn nhĩ?” Lâm Tâm Nguyệt cười híp mắt phượng, môi anh đào cong lên duyên dáng, dịu dàng đề nghị.

Nụ cười trên môi Dương Dật Thăng cứng đờ, anh suýt chút nữa quên bên cạnh còn có một tên cuồng cuồng chiều em gái, nhớ là trước bị bọn họ giật dây, cô thật sự giúp anh giới thiệu rất nhiều cô bạn gái, sáng sớm chiều tối, dạng gì cũng có, mỗi ngày thay một kiểu khiến anh mấy ngày liền không dám ra khỏi cửa. Bây giờ nhớ lại khiến lòng anh lạnh ngắt.

Dương Dật Thăng ngượng ngùng sờ sờ mũi, rất biết điều chuyển sang chuyện khác: “Đình Đình còn chưa nói, cô muốn Yvonne bói chuyện gì?”

Mắt phượng Lâm Tâm Nguyệt khê tròng anh, Dương Dật Thăng lập tức ngồi ngay ngắn, lần này cho qua.

Dương Dật Thăng âm thầm lau mồ hôi lạnh, cuối cùng cũng không cần bị đen, còn cái thằng anh em không có lương tâm nào đó, anh đã sớm không còn trong mong gì rồi, anh ta không trợ Trụ làm ngược, bỏ đá xuống giếng, anh liền niệm a di đà phật rồi.

“Em muốn nhờ Yvonne bói xem, ả đàn bà điêu ngoa tùy hứng kiêm lòng dạ độc ác kia chừng nào thì cút khỏi nhà họ Lâm.” Lâm Đình Đình nghe Dương Dật Thăng hỏi, mặt liền như bánh bao, mím môi, oán giận.

“Ả đàn bà điêu ngoa tùy hứng kiêm lòng dạ độc ác?” Sự chú ý của mọi người bị câu nói này hấp dẫn.

“Chính là cô ả đang ở nhờ nhà bọn em, cô ả vừa thấy anh hai liền bám dính lấy, hoàn toàn không chút giáo dưỡng, khi ở bên Mĩ, cô ả đã để ý anh hai trong một lần tham gia vũ hội, sau đó quần lấy anh hai. Còn đuổi theo tới tận Hong Kong, nếu không phải ông của cô ả là bạn thân của ông nội, em đã tống cổ cô ta ra khỏi nhà từ sớm rồi. Ghê tởm nhất chính là những cô gái đến nhà cô ta đều nói là hận đàn bà không ra gì, lần trước em và chị Tâm Nguyệt trở về cũng bị mắng như vậy. Đáng ghét muốn chết.”

“Thật sao, sao không nói với anh?” Cổ Trạch Sâm cau mày nhìn cô gái trong lòng mình, trong mắt chứa đựng sự tức giận, người anh yêu nhất bị một kẻ không liên quan mắng là người không ra gì, anh không nổi giận mới là lạ, ngay cả đáy mắt Dương Dật Thăng cũng hiện lên ánh sáng lạnh.

“Chính là lần trước em đem qua sang tặng ông và anh hai, đã gặp cô ta, đã không sao rồi.” Lâm Tâm Nguyệt cầm tay Cổ Trạch Sâm, an ủi.

“Lần sau anh cùng em trở về.” Trong lời nói mang theo kiên định khó nhận nhận ra.

“Ừ.”

“Còn có bọn tôi nữa, muốn có vệ sĩ cứ việc gọi một tiếng.” Thẩm Hùng cầm ly rượu đứng lên, cười nói: “Vì Tâm Nguyệt và Đình Đình sớm đuổi cổ người đàn bà đáng ghét kia ra khỏi cửa, cạn ly.”

“Cạn ly.”

“Cám ơn mọi người.” Lâm Tâm Nguyệt vừa cầm ly rượu định uống, đã bị Cổ Trạch Sâm ngăn lại, ánh mắt ánh nuông chiều lại có chút không đồng ý.

“Thân thể em vừa khỏe lại, không được uống nhiều rượu.”

“Đúng đó, uống nước hoa quả đi, rất có ích.” Dương Dật Thăng đem mâm nước trái cây đưa qua Lâm Tâm Nguyệt, để cho cô lựa chọn.

“Ồ.”

Mã Quốc Anh nhấp một ngụm rượu, nhìn bức tranh trước mặt có chút suy nghĩ.

60. Chương 65: Nội Dung Phim Lại Bắt Đầu, Âm Mưu Còn Xa Không? (2)

Edit: Tịch Ngữ

Sáng sớm, người trong bộ pháp chứng đông như trầy hội, rất là náo nhiệt, nguyên nhân là do Dr. Leung sẽ dùng kỹ thuật chỉnh hình khôi phục lại dung mạo của nạn nhân (N: tui chém thôi nha >"<), tất=" cả=" đều=" tò=" mò=" muốn=" biết=" mặt=" mũi=" của=" nạn=" nhân=" chết=" hơn=" mười=" năm=" này,=" đương=" nhiên=" nguyên=" nhân=" lớn=" nhất=" chính=" là=" khôi=" phục=" lại=" dung=" mạo=" cho=" người=" chết=" giúp=" ích=" cho=" điều=" tra=" vụ=" án=">

Cho nên hiện tại, Cao Ngạn Bắc, Lâm Tâm Nguyệt, Cổ Trạch Sâm, Mã Quốc Anh đều chụm đầu vô máy vi tính, vươn cổ ra, Cao Ngạn Bắc còn cầm một hình vẽ như ngọn lửa khoa tay múa chân.

Dương Dật Thăng nhìn tới nhìn lui, nhìn ngang nhìn dọc, vẫn cảm thấy hình vẽ trên tay Cao Ngạn Bắc cầm rất quen thuộc, dứt khoát lấy qua ngắm nghía: “Sếp Cao, cho tôi mượn hình xem một chút đi.”

“Cậu từng thấy qua hình xăm này à?” Cao Ngạn Bắc nhanh chóng đưa cho Dương Dật Thăng, tò mò hỏi, dù sao thì đây cũng là vật có liên quan đến người chết, nếu như có thể giúp tra án thì càng tốt.

“Hèn chi tôi thấy quen, thì ra là nó.” Dương Dật Thăng nhận lấy hình xăm, nhìn rõ hình xăm và màu sắc, đẩy nhẹ Cổ Trạch Sâm đứng bên cạnh, nhỏ giọng cực kỳ hoài niệm: “Sâm, Tâm Nguyệt, còn nhớ hình vẽ này không, không ngờ nhiều năm như vậy còn có thể nhìn thấy hình vẽ này nha.”

“Đương nhiên nhớ rồi, năm đó tôi và cậu đi ‘đàm phán’ với đại ca cũ - Chó Diên của cậu, hẳn ta mặc một cái áo sơ mi màu trắng có hình vẽ này.” Mắt Cổ Trạch Sâm lóe lên chút hoài niệm, cười nhạt nói.

“Hơn nữa còn bị chúng ta đánh bẹp dí, đại ca không có lương tâm trước kia của Ivan, rất khó mà quên hẳn được.” Lâm Tâm Nguyệt ngoẹo đầu liếc nhìn đồ án, ngich ngợm nói.

“Bá người từng thấy hình vẽ này hả?” Cao Ngạn Bắc nghe vậy sững sờ, có chút kinh ngạc nhìn ba người, hi vọng bọn họ có thể mang đến kinh hỉ cho bọn họ.

“Từng thấy một lần, sếp Cao, hình vẽ này anh lấy ở đâu vậy?” Giọng nói của Dương Dật Thăng mang theo chút tò mò.

“Hình vẽ trên áo của nạn nhân, tối hôm qua tôi đã làm cho nó hồi phục lại như cũ.”

“Các người từng thấy hình vẽ này à, chút nữa kể tỉ mỉ lại cho tôi nghe, biết đâu có thể giúp chúng ta tìm được manh mối.” Mã Quốc Anh vừa nghe Dương Dật Thăng nói từng gặp qua hình vẽ này, ngay lập tức nghĩ đến vụ án, quả nhiên là cảnh sát đầy trách nhiệm, nhưng cô không ngờ câu nói kể tỉ mỉ vừa nói lại trực tiếp mời bọn họ lên bớt cảnh sát ‘uống trà’.

“Không có vấn đề.” Dương Dật Thăng rất tán thưởng biểu hiện đầy trách nhiệm với công việc của Mã Quốc Anh, chỉ là anh không biết lần này bản thân được ném thử ‘trà’ ở bớt cảnh sát.

“Tôi đã đem dung mạo của nạn nhân sau khi được Dr. Leung khôi phục lại ghép với quần áo và vật dùng hàng ngày của nạn nhân lại xong rồi. Mọi người qua đây xem.” Lời nói của nhân viên kỹ thuật thu hút sự chú ý của mọi người.

Trong máy tính, khuôn mặt của nạn nhân chậm rãi phục hồi như cũ, mọi người nhìn màn hình không chớp mắt, nhìn máy tính quét lên quét sớm, trái tim mọi người cũng treo lên, không khí khẩn trương lan tràn trong lòng mỗi người, Lâm Tâm Nguyệt lại cảm thấy hình như mình quên chuyện gì đó, trong lòng có chút bất an.

Sau khi quét gương mặt hoàn chỉnh, thấy gương mặt quen thuộc, ba người Dương Dật Thăng đồng loạt kinh ngạc thốt lên: “Đây không phải là Chó Diên sao?”

“Là kẻ các người vừa nói đó hả? Chó Diên bị các người đánh bẹp dí?” Cao Ngạn Bắc kinh ngạc hô lên, không phải trùng hợp như vậy chứ?

“Các người xác định hẳn chính là Chó Diên?” Mặt Mã Quốc Anh không chút biểu cảm, nghiêm túc hỏi.

“Có chín phần là như vậy.” Cổ Trạch Sâm nghiêm túc nhìn một chút, nâng cằm, vô cùng thích ý đáp, bởi vì anh dám khẳng định mình và anh em tốt của mình không có giết người, cho nên anh không có gì phải lo lắng.

“Các người đánh nhau với hắn ở đâu? Thời gian cụ thể là khi nào?” Cổ Trạch Sâm liền dùng khí thế của nữ hoàng thăm dò.

“Ở đập nước núi Từ Vân, tôi còn nhớ là trước khi tôi đi qua Anh, chính là mười lăm năm trước.” Dương Dật Thăng suy nghĩ một lát, lập tức nói ra địa điểm và thời gian, không chút khấn trương và lo sợ. Lâm Tâm Nguyệt và Cổ Trạch Sâm bình tĩnh gật đầu phụ họa. Bởi vì bọn họ không làm chuyện có lỗi với lương tâm, không có việc gì phải sợ, nhưng sắc mặt bình tĩnh của bọn họ lại khiến những người có mặt ở đây hết biết nói gì.

Kính nhờ, hiện tại các người có thể bị hoài nghi là hung thủ giết người đó, các người làm ơn có cảm xúc khấn trương có được không – Tập thể những người lo lắng cho bọn họ gào thét trong lòng.

“Phát hiện nơi chôn xác là đập nước phía sau núi Từ Vân, hiện tại là năm 2008, 15 năm trước chính là năm 1993.” Thẩm Hùng xoắn xuýt đáp, anh từng bắt nhiều người bị tình nghi, chưa bao giờ phải xoắn xuýt như hiện tại, sớm biết như vậy anh sẽ không vì hiếu kỳ mà xung phong đến đây coi khôi phục gương mặt gì đó.

Hiện tại, Cao Ngạn Bác thật muốn đưa tay ôm trán, ngẩng đầu 45° u oán nhìn trời xanh, anh muốn kính hỉ, không phải là kính hách.

Mã Quốc Anh liên tục hỏi bọn người Dương Dật Thăng mấy vấn đề, câu trả lời nói cho cô biết, người trước mắt có thể là hung thủ giết người chôn xác, mặc dù cô tin bọn họ không giết người, nhưng trình tự tra án vẫn phải làm: “Xem ra các người cần phải về cục cảnh sát cho lời khai rõ ràng rồi, Tâm Nguyệt cũng vậy, bởi vì cô cũng có mặt ở đó, cho nên không thể gạt bỏ hiềm nghi.”

“Chờ một chút, tôi và Sâm đều có tiếp xúc với nạn nhân, cho dù có bị tình nghi cũng chỉ có hai người bọn tôi thôi, người đánh nhau với Chó Diên là bọn tôi, nên chuyện này chẳng có liên quan gì tới Tâm Nguyệt hết.” Giỡn chơi sao, chính mình bị coi là người bị tình nghi thì thôi, không cần dính dáng đến Tâm Nguyệt. Huống chi, chuyện năm đó cũng do anh gây nên, Dương Dật Thăng bắt đầu không bình tĩnh.

“Tôi cũng có thể chứng minh, Tâm Nguyệt chỉ đứng núp trong góc nhìn chúng tôi đánh nhau thôi. Tuy rằng cô ấy có đụng vào Chó Diên một chút, nhưng Chó Diên vẫn có thể đánh nhau với bọn tôi, cho nên cô ấy không được tính là người bị tình nghi.” Cổ Trạch Sâm kiên quyết bảo vệ bà xã mình, mặc kệ cái gì hợp với không hợp với quy định.

“Vốn dĩ Tâm Nguyệt có thể chuyển làm nhân chứng kích cho các người, nhưng bởi vì cô ấy và bác sĩ Cổ có quan hệ, lời khai của cô ấy hoàn toàn không được chấp nhận.” Thẩm Hùng khổ sở nói.

“Bởi vì Tâm Nguyệt và Chó Diên có va chạm, hơn nữa cô ấy có quan hệ thân thiết với hai người, cho nên không thể loại bỏ khả năng bị tình nghi của cô ấy.” Về mặt Mã Quốc Anh nghiêm túc nhìn chằm chằm người trước mặt, kiên trì giữ vững lập trường của mình, không nhượng bộ. Cô cũng không muốn coi bạn mình là kẻ tình nghi, nhưng đây là nguyên tắc của cô, thấy thái độ Dương Dật Thăng bảo vệ Lâm Tâm Nguyệt, trong lòng cô dần hiện lên một ý nghĩ, đồng thời ngay cả bản thân cô cũng không hiểu vì sao mất mát.

Nhưng, thật ra Mã Quốc Anh đã hiểu lầm, đối với Dương Dật Thăng và Cổ Trạch Sâm mà nói, từ khi bọn họ thề phải bảo vệ nụ cười ấm áp trên gương mặt xinh xắn kia, bảo vệ Lâm Tâm Nguyệt đã trở thành bản năng, là thói quen của bọn họ. Giống như năm đó, lúc đối mặt với nguy hiểm, luôn không do dự che chở cô gái kia phía sau mình, cho nên khi Mã Quốc Anh nghi ngờ Lâm Tâm Nguyệt, bọn họ lập tức đứng ra bảo vệ Lâm Tâm Nguyệt là chuyện bình thường.

Edit: Tịch Ngữ

Thời gian giống như cô đọng lại.

“Được rồi, chỉ lấy khẩu cung thôi mà, cũng không phải bị định tội, huống hồ Bell cũng không có nói sai, lúc đó chúng ta từng có mặt ở hiện trường, cũng có tiếp xúc với nạn nhân, theo trình tự em cũng không thoát khỏi hiềm nghi rồi.” Lâm Tâm Nguyệt phá vỡ cục diện bế tắc, ọi người ánh mắt quan tâm, nhẹ giọng trấn

an, sau đó lập tức chu mỏ, oán giận như đứa trẻ: “Sớm biết tên Chó Diên đó hại chúng ta thành nghi phạm, năm đó em không nên ngăn người, nên hung hăng đá hắn thêm mấy cái mới được, như vậy mới có lời.”

Biết Lâm Tâm Nguyệt muốn làm bầu không khí sôi nổi, mọi người bị chọc đều bất đắc dĩ cười khổ, Cổ Trạch Sâm nhếch miệng cứng chiều, cầm tay nàng.

“Chỉ dựa vào cánh tay nhỏ, chân nhỏ khi đó của em còn muốn đá Chó Diên, e là anh với Sâm phải cứu em nữa à.” Dương Dật Thăng cười xấu xa, chế nhạo cô.

“Ivan, anh muốn ăn đòn phải không, để xem cánh tay nhỏ, chân nhỏ này của em có đánh được anh không nhé.” Lâm Tâm Nguyệt giương nắm đấm, làm bộ muốn đánh Dương Dật Thăng, Dương Dật Thăng thấy chuyện không ổn, nhanh chân núp sau lưng anh em tốt, Cổ Trạch Sâm thấy nụ cười xán lạn của vợ yêu, mặc niệm một câu chết là chết đạo hữu, không phải chết bản đạo, tự động nhích chân qua bên cạnh, để lộ an hem của mình ra trước mắt bà xã.

“Đại ca, anh không cần không có nghĩa khí như vậy chứ, sao có thể bỏ mặc em út không màng sống chết.” Dương Dật Thăng thấy trước mặt không có che chắn, cười tội nghiệp, kêu to.

Cao Ngạn Bác nhìn Dương Dật Thăng và Lâm Tâm Nguyệt đùa giỡn, bầu không khí nghiêm túc hồi nãy liền biến mất, hiểu rõ cười cười, ngay cả Mã Quốc ANh cũng không nhịn được nở nụ cười, chỉ có Thẩm Hùng là bối rối vô đầu, mờ mịt không rõ trong hồ lô của bọn họ bán cái gì.

Một hồi phong ba nhỏ, bọn họ vẫn đùa giỡn.

Một mình Lâm Tâm Nguyệt uất ức ngồi trên ghế sa lon, mắt đen lung liếng cứ cách một giây lại liếc về phía cánh cửa, không có nhìn thấy bóng dáng quen thuộc của ai đó, cả người liền xui xuống như khinh khí cầu, ỉu xui yếu ớt, tay cầm điều khiển, ngón tay vô thức nhấn nút chuyển kênh liên tục.

Mỗi lần ấn lên, ti vi liền lóe sang kênh khác, hình ảnh nhaoáng lên cũng nhanh hơn, gân xanh trên trán Cao Ngạn Bác cũng bắt đầu khiêu vũ.

Không thể nhịn được nữa thì không cần nhịn, ngay lúc Cao Ngạn Bác sắp bùng nổ, Dương Dật Thăng ngồi bên cạnh Lâm Tâm Nguyệt rất ‘tự giác’ lấy đồ điều khiển trên tay cô, tránh cho ‘núi lửa bùng phát’

“Tâm Nguyệt, cho dù cô lo lắng cho Sâm, cũng đừng giày vò TV của sếp Cao như vậy chứ.”

Lâm Tâm Nguyệt quệt mồ, quay đầu ánh mắt có chút lên án.

Dương Dật Thăng coi nhẹ ánh mắt ai oán, vô tội nhún mày.

“Mắc mớ gì tới anh, sếp Cao không có nhỏ mọn như vậy.” Lâm Tâm Nguyệt đoạt lấy điều khiển từ xa từ trên tay Dương Dật Thăng xuống, điềm nhiên như không có chuyện gì đối với việc Cao Ngạn Bác sắp nổi giận, còn ‘đơn thuần’ cười với Cao Ngạn Bác: “Phải không? Sếp Cao.”

“Đương nhiên rồi.” Cao Ngạn Bác cười như có như không cắn chặt răng, ba chữ này xuyên qua kẽ răng phun ra, Lâm Tâm Nguyệt nghe anh nói, đặc biệt khiêu khích Dương Dật Thăng một cái, nghe thấy chưa.

“Sếp Cao, thật xin lỗi, tôi không cản được cô ấy, nhưng anh yên tâm, nếu ti vi của anh bị hư, tôi sẽ phụ trách việc sửa nó.” Dương Dật Thăng tiếp tục không nhìn ánh mắt người nào đó, hơi áy náy, còn cố ý vỗ ngực cam đoan, đương nhiên nếu không nhìn ý cười trong mắt hắn, có lẽ Cao Ngạn Bác sẽ tin.

“Vây – Thật – Sự – Cảm – Ôn – Cậu!” Gân xanh trên trán Cao Ngạn Bác nhảy tung tung lên, khóe môi co giật, cắn răng nghiền lợi nói.

“Đừng khách sáo.” Dương Dật Thăng cười rất vô tội, làm như không nhìn thấy oán khí nồng nặc sau lưng Cao Ngạn Bác.

Cao Ngạn Bác im lặng, hai mắt nhắm lại, hít sâu một hơi, mặc niệm trong lòng, không tức giận, không tức giận, hai người này là yêu tinh đã thành tinh, phía sau họ còn có kẻ chống lưng, không nên so đo với bọn họ làm cái gì, tức giận hư thân là không được.

Lật bàn, giỡn hoài, hai người các người ăn của tôi, uống của tôi còn chưa tính. Bây giờ còn phách lối hơn cả chủ nhà là tôi nữa, không tức giận mới là lạ đó!

Người nào đó đang im lặng diệt vong, đang im lặng bùng nổ, cuối cùng Cao Ngạn Bác không thể nhịn được nữa. Chuẩn bị đem hai con yêu nghiệt này tống ra khỏi cửa, để được yên tĩnh, trái lại, một con yêu nghiệt nhà ở lầu dưới, còn cái con thích trợ Trụ làm ngược, mặc kệ hấn, sống chết chẳng liên quan gì anh.

Nhưng đáng tiếc, ngọn núi lửa trong lòng Cao Ngạn Bác chưa kịp bùng phát đã bị âm thanh mềm nhẹ dập tắt.

“Nước đường tới rồi, mau uống nước đường nè, ủa, Sâm chưa trở về à?” Lương Tiểu Nhu bưng nước đường để lên bàn trà, lập tức ngồi bên cạnh Cao Ngạn Bác, nhìn quanh không thấy bóng dáng Cổ Trạch Sâm, nghi ngờ hỏi.

Lương Tiểu Nhu vừa hỏi chút tinh thần mới nhắc lên liền xiu xuống, trong mắt mang theo lo lắng: “Đúng vậy, trẻ thế này rồi còn chưa trở về nữa.”

“Cô đừng lo nữa, có Bell ở đó, Sâm không có sao đâu, huống chi Sâm thông minh như vậy sẽ không có chuyện gì đâu.” Thấy Lâm Tâm Nguyệt lo lắng, Lương Tiểu Nhu cúi xuống vỗ nhẹ tay Lâm Tâm Nguyệt, Cao Ngạn Bác rơi lệ đầy mặt, nói thầm ở trong lòng: Tiểu Nhu, người cần được an ủi là anh, bạn trai của em bị người ta bắt nạt nè. Nhất là tức giận còn không làm được gì bọn họ, Cao Ngạn Bác thật sự rất buồn bực, muốn bạo phát! Lặp đi lặp lại nhiều lần toàn bị cắt ngang, nhưng người cắt đứt chính là bạn gái mình, anh không thể trách cô, anh chỉ đành cầm điếu ăn hoàng liên, nuốt không được nhổ ra cũng không xong. Vì vậy, mặt Cao Ngạn Bác tựa như bánh bao mới ra lò, có thể nhận ra những chuyện mà người khác không thể nhận, không hổ là sếp Cao, anh chính là tên sát thủ số 1.

“Tôi biết.” Lâm Tâm Nguyệt nhếch môi cười để Lương Tiểu Nhu yên tâm, nói vậy thôi, chứ không nhìn thấy Cổ Trạch Sâm trở về, lòng cô vẫn lo lắng. Dù sao, đó cũng là chồng cô mà, nghĩ thế mặt cô liền xụ xuống thành cái bánh bao nhỏ, trong lúc lơ đãng liếc thấy người nào đó cũng mang mặt bánh bao vì buồn bực, không hiểu sao cô thấy tâm trạng mình khá lên rất nhiều. Cô cũng biết cái gì chuyển biến tốt thì thu bớt lại, buông điều khiển từ xa trên tay xuống, bưng nước đường uống.

“Người cô nên lo chính là ‘người mục kích’ gặp phải Cổ Trạch Sâm mới đúng, nên biết rằng ‘Song Long núi Từ Vân’ không phải hư danh, em nhìn anh là biết rồi, hơn nữa còn có một madam Mã bình tĩnh thông minh bên cạnh, khẳng định sẽ bắt được ‘người mục kích’ kia.” Dương Dật Thăng lại phát huy sức mạnh cường đại của mình, dưới ánh mắt trừng trừng của Cao Ngạn Bác đang chìm trong oán khí, coi như không có chuyện gì đâm chọc mặt bánh bao Lâm Tâm Nguyệt, lấy tế bào hài hước của mình trêu chọc Lâm Tâm Nguyệt, từ phương diện khác cho thấy, anh cũng là một tên sát thủ.

Phốc! Mặt bánh bao của Lâm Tâm Nguyệt bị công phá, khinh bỉ lườm Dương Dật Thăng, da mặt người kia đúng là càng ngày càng dày, khen người khác cũng không quên tán thưởng chính mình, nàng nên cảm thấy may mắn vì chưa có uống nước đường.

Bác sĩ Cổ của chúng ta cuối cùng cũng trở về trong phiên muộn của Cao Ngạn Bác, sự hài hước của Dương Dật Thăng. Cao Ngạn Bác mở cửa, hí hửng đem ba người tống cổ ra khỏi cửa, à không, tiễn ra khỏi cửa.

Dương Dật Thăng nhìn thấy Cổ Trạch Sâm trở về liền tự động biến mất, nói giỡn, đừng nên nhìn.

Kinh ngạc là một chuyện, càng chân chính kinh ngạc lại là một chuyện, vì con đường rộng rãi của tương lai sau này, anh kiến quyết không quấy rối thế giới hai người của họ.

Sự tình làm sao phát triển thành dạng này?

Lại nói, bọn Cổ Trạch Sâm được Mã Quốc ANh mời về bót cảnh sát uống trà, lấy lời khai chuyện xảy ra vào năm đó, nhưng không có chứng cứ chứng minh bọn họ nói là sự thật. Vì vậy, Cổ Trạch Sâm và Dương Dật Thăng là anh em tốt, để tránh nghi ngờ, ba người bọn họ đều không được tham dự vào vụ án này.

Khi mọi người hết cách, thì có người gửi manh mối tới, có người tự xưng là ‘người mục kích’ năm đó thấy bọn Cổ Trạch Sâm đánh nhau, còn chụp được ảnh, muốn vợ vét một ít tiền của Cổ Trạch Sâm, cho nên bọn họ và Mã Quốc Anh gài bẫy tên này, bắt ‘người mục kích’ đó.

Cổ Trạch Sâm giúp Mã Quốc Anh bắt được ‘người mục kích’, biết được một số chuyện từ miệng ‘người mục kích’, tảng đá trong lòng buông xuống, lòng đầy vui sướng trở về nhà, đem tin này báo cho người con gái luôn thích lo lắng cho người khác.

Cổ Trạch Sâm kéo bà xã về nhà, tắm rửa sạch sẽ xong đi ra liền thấy bà xã mình đang cầm cuốn album chứa đựng hồi ức ngọt ngào của bọn họ. Không biết ngồi ở đâu giường làm cái gì.

“Đang làm gì vậy?” Cổ Trạch Sâm đi tới, đem Lâm Tâm Nguyệt ôm vào trong ngực, hôn nhẹ lên môi anh đào của cô, vươn cô qua nhìn, tò mò hỏi.

“Đang lưu lại ‘sự tích anh hùng’ của anh và Ivan.” Lâm Tâm Nguyệt không ngẩng đầu, thuận miệng đáp.

“Sự tích anh hùng của anh và Ivan?” Cổ Trạch Sâm càng thêm tò mò.

“Nè.” Lâm Tâm Nguyệt đem ảnh chụp giờ lên cho Cổ Trạch Sâm thấy: “Chính là hình do ‘người mực kích’ chụp được, em đem nó in ra, đây cũng là hồi ức của chúng ta, nên em cho nó vào album luôn.” Lâm Tâm Nguyệt ngược lên nhìn anh, trong mắt long lanh lóe sáng, bộ dạng ‘em rất thông minh, mau khen ngợi em đi’.

“Hôm qua giao dịch, anh thấy còn có ảnh khác nữa, anh nghĩ ‘người mực kích’ này chụp rất nhiều, khi nào vụ án kết thúc, chúng ta sao chép lại một bản.” Nhìn bộ dạng kiêu ngạo của Lâm Tâm Nguyệt, Cổ Trạch Sâm nuông chiều vuốt chóp mũi cô, không khỏi càng muốn cưng chiều cô hơn. Vốn dĩ, cưới vợ là đấng yêu thương, cưng chiều, không phải sao?

“Thật ư?” Nghe Cổ Trạch Sâm nói, đôi mắt Lâm Tâm Nguyệt vụt sáng như đèn 1000W.

“Ừ.” Nhìn dáng vẻ đáng yêu của bà xã, Cổ Trạch Sâm nhếch môi cười, trong lòng tràn ngập vui vẻ, hạnh phúc.

“Tốt quá, cảm ơn ông xã.” Lâm Tâm Nguyệt chủ động thưởng cho Cổ Trạch Sâm nụ hôn môi.

“Chỉ có vậy thôi à?” Cổ Trạch Sâm cố ý tới gần vành tai nhạ cảm của Lâm Tâm Nguyệt, nhỏ giọng thì thào, lập tức đem cô đè dưới thân.

Đêm còn dài.

61. Chương 66: Nội Dung Phim Lại Bắt Đầu, Âm Mưu Còn Xa Không? (3)

Edit: Tịch Ngữ

Sáng sớm, Lâm Tâm Nguyệt chưa mở mắt cũng cảm nhận được eo mình mỗi nhử, đồng hồ sinh lí nhắc nhở lại không thể ngồi dậy được. Mở mắt rời khỏi ôm ấp của Cổ Trạch Sâm, ngồi dậy xoa xoa hai mí mắt đáng sắp lại với nhau, cúi đầu liếc qua người đàn ông nào đó đem cô giày vò cả đêm bây giờ đang cười thỏa mãn ngủ say, nghĩ tới bản thân phải lê xác mệt mỏi đi làm điểm tâm sáng cho anh ta, Lâm Tâm Nguyệt u buồn giữa đầu 45 độ nhìn trần nhà. Quả nhiên, ‘vợ hiền mẹ tốt’ khó làm.

Lâm Tâm Nguyệt cảm khái xong, bên eo mọc thêm một đôi tay, trực tiếp đem cô ôm lại vào lòng, Lâm Tâm Nguyệt vừa quay đầu liền bắt gặp ánh mắt mang đầy ý cười của Cổ Trạch Sâm.

Cổ Trạch Sâm nhìn vẻ mặt mệt mỏi của Lâm Tâm Nguyệt, đáy mắt hiện lên yêu thương, bàn tay trên eo Lâm Tâm Nguyệt nhẹ nhàng xoa xoa giúp cô. Nhớ lại đêm qua giày vò cô một đêm, trong lòng càng thêm xấu hổ, xít lại gần bên tai Lâm Tâm Nguyệt: “Thời gian còn sớm, mau về ngủ thêm chút nữa đi. Hôm nay không cần làm điểm tâm sáng, lát nữa chúng ta đi ra ngoài mua ăn.”

“Ừ, do anh nói nha.” Lâm Tâm Nguyệt tự biết cơ thể mình mệt muốn chết, cũng chẳng muốn tự mình chuốt khổ vào thân, ngáp một cái, khôi phục lại dáng vẻ ngây thơ mờ mịt, chui vào trong lòng Cổ Trạch Sâm tìm vị trí thoải mái, cọ cọ, nhắm mắt lại, vô ý thức lẩm bẩm.

Nhìn cô gái dịu ngoan như con mèo con ở trong ngực mình, tay Cổ Trạch Sâm nhẹ nhàng vuốt ve bụng Lâm Tâm Nguyệt, hạnh phúc không ngừng dâng tràn trong tròng mắt, yêu thương hôn lên trán Lâm Tâm Nguyệt, ôm chặt cô gái trong ngực mình, lần nữa thỏa mãn chìm vào trong mộng đẹp.

Khi bọn Lâm Tâm Nguyệt ngủ đủ ăn no đến tổ pháp chứng, Mã Quốc Anh liền cho bọn họ một tin tức tốt. ‘Người mục kích’ cũng chính là thám tử tư Phùng Thiêm đã thừa nhận mười lăm năm trước, Cổ Trạch Sâm và Dương Dật Thăng đánh nhau với Chó Điền xong liền dẫn Lâm Tâm Nguyệt rời đi, Chó Điền vẫn còn sống, cho nên bọn Cổ Trạch Sâm không phải là người bị tình nghi, nhưng tổ trọng án Tây Cửu Long vẫn không có buông lỏng, bởi vì madam Mã có phát hiện mới.

Mã Quốc Anh lộ ra nụ cười nhàn nhạt, vẻ mặt lưỡi biếng, ánh mắt như dự đoán được mọi chuyện, đặc biệt là thủ đoạn thâm vắn cao siêu khiến Phùng Thiêm ngoan ngoãn đem mọi chuyện mình khai ra hết, lại còn sợ mình nói sót. Bọn Cao Ngạn Bác lần đầu tiên thấy thủ đoạn thâm vắn cao siêu của Mã Quốc Anh cũng phải bội phục. Bọn họ rất tán thưởng năng lực của cô, bọn Thẩm Hùng càng sùng bái madam của mình, hận không thể hóa thân thành Vi Tiểu Bảo, nói một câu ‘Chúng tôi sùng bái madam như nước sông Hoàng Hà cuộn cuộn không dứt, tràn lan không thể thu hồi.’ Lâm Tâm Nguyệt biết bạn mình rất lợi hại, nhưng tận mắt nhìn thấy vẫn rất kinh ngạc, không hổ là thanh tra cao cấp, vừa rat ay liền không giống người khác.

Khi bọn Lâm Tâm Nguyệt rời khỏi tổ trọng án, ánh mắt Mã Quốc Anh nhìn ba người có rất nhiều thâm ý, khiến Lâm Tâm Nguyệt có chút khó hiểu, nhưng nghĩ lại một chút, Bell sẽ không hại mình, lập tức đem chuyện này ném ra sau ốt. Thế nhưng, Lâm Tâm Nguyệt không ngờ, chính mình ném chuyện này đi lại gây nên một chuyện hài hước, khiến con đường ‘theo đuổi vợ’ của Dương Dật Thăng có rất nhiều hiểu lầm ‘xinh đẹp’, do đó làm hành trình ‘theo đuổi vợ’ của anh xa không ngày hẹn.

Bên này, bọn Lâm Tâm Nguyệt được cởi bỏ hiềm nghi, bên nhà họ Lâm lại gà bay chó sủa, nhưng đối tượng lần này đổi thành Lương Vân Nhi. Sáng sớm, ả đem đồng quần áo hàng hiệu của mình ra cho người làm giặt, kết quả trắng giặt thành đen, màu sắc rực rỡ thành trắng thuần khiết. Hiện tại, mỗi ngày ả đều phải thay một bộ quần áo mới, may mà nhà ả có nhiều tiền để ả phung phí. Buổi trưa, ả muốn uống hồng trà, kết quả hồng trà biến thành trà đắng, khiến cho ả ăn cái gì cũng thấy đắng, điều này là đương nhiên rồi, đây là trà đắng đặc chế ở quê của người làm ở nhà họ Lâm, cái loại vị giác đắng đến tận tim, buổi tối thức ăn đầy bàn, Lương Vân Nhi muốn ăn lại sợ có chuyện. Vì vậy, bắt mấy người làm ném thử trước, thấy không có việc gì, ả mới ăn từng ngụm từng ngụm, kết quả, ả phải trực WC suốt buổi tối. Khiến cả người ả trở nên tiêu tụy, nguyên nhân rất đơn giản, có những món ăn riêng thì không có gì, nhưng ăn chung sẽ gây ra phản ứng hóa học.

Đương nhiên, Lương đại tiểu thư điều ngoa âm thầm nuốt giận, khi quần áo của ả bị giặt hồng liền hùng hổ đi tìm quản gia Lâm tính sổ, kết quả quản gia Lâm của chúng ta nói một câu: “Chúng tôi là người nghèo hèn, đương nhiên chưa từng giặt loại quần áo cao cấp, hay là Lương tiểu thư tự mình giặt đi, có lẽ sẽ không bị hư.” Lời nói hoàn toàn làm Lương Vân Nhi ghen hờn, ả coi như gây ông đập lưng ông, ai kêu ả luôn nói bản thân mình là người thượng lưu, người khác đều là người hạ đẳng. Về phần trà lạnh cơm nước càng thêm tệ, cho nên nói, gừng càng già càng cay, quản gia Lâm đi theo ông nội Lâm nữa đời người làm sao không có chút năng lực. Ông nội Lâm nghe cháu gái cưng của mình bị người ngoài mắng như vậy, không thể nào để Lương Vân Nhi tiếp tục làm trời làm đất, Lâm đại thiếu gia của chúng ta càng không thể nói, nhưng thấy quản gia Lâm dẫn dắt người làm trong nhà chính chết Lương Vân Nhi, chính đến vui vẻ như vậy, ông nội Lâm liền yên bụng.

Vì vậy, ông nội Lâm nhắm mắt mở một mắt, dưới sự giúp đỡ của Lâm đại thiếu gia, có thể nói mỗi ngày của Lương Vân Nhi có thể nói là ‘hết sức đặc sắc’.

Lâm Đình Đình quơ tay múa chân vui vẻ hình dung tình cảnh khốn khổ của Lương Vân Nhi trong mấy ngày nay, bộ dạng giống như chính mắt cô nhìn thấy vậy. Ánh mắt Lương Tiểu Cương hiện lên cứng chiều, nhìn Lâm Đình Đình hưng phấn bên cạnh mình, Lâm Đình Đình vui vẻ kéo tay Lâm Tâm Nguyệt, vênh môi lên, làm như sợ người ta không nhìn thấy dáng vẻ đắc ý của cô: “Chị, chị biết không Lương Vân Nhi bị chính rất buồn cười, lần này cuối cùng cũng trút hết giận. Để coi ả còn dám làm mưa làm gió ở nhà họ Lâm nữa không.”

“Trước, uống cà phê đi, vừa pha xong.” Cổ Trạch Sâm bưng cà phê từ trong bếp ra, đặt lên bàn, cẩn thận bưng một ly lên đưa cho bà xã mình, dịu dàng căn dặn: “Hơi nóng, em cẩn thận.” sau đó cầm một ly khác ngồi xuống bên cạnh Lâm Tâm Nguyệt, hứng thú nghe kể chuyện về ả tiểu thư điều ngoa kia.

“Tôi cũng không khách sáo.” Dương Dật Thăng không chờ chủ nhân mở miệng liền tự mình bưng một ly, Cổ Trạch Sâm liếc khinh bỉ nhìn anh một cái, câu cũng biết cái gì gọi là khách sáo à? Mới vừa ăn tiệc ở

nhà anh Bác xong, bây giờ còn nằm ở nhà tôi không chịu về, còn dám bảo khách sáo.

Dương Dật Thăng đã sớm quen với ánh mắt khinh bỉ của anh em tốt của mình nên anh chẳng thèm quan tâm, vô cùng bình tĩnh ngời nhăm nháp cà phê.

“Nói cứ như bản thân em nhìn thấy á.” Lâm Tâm Nguyệt đưa tay nhận cà phê từ Cổ Trạch Sâm, hớp một ngụm, đáy mắt hiện lên ý cười, thầm nghĩ, Lương Vân Nhi này đúng là họa từ miệng mà ra, nói chung người của nhà họ Lâm luôn bao che khuyết điểm, hơn nữa, ả vừa mở miệng liền đắc tội với toàn bộ người nhà họ Lâm, không bị chỉnh trước mới là lạ đó.

“Mặc dù em không có tận mắt nhìn thấy nhưng chuyện như thế này không cần nhìn, chỉ cần nghe cũng đủ vui rồi.” Về mặt Lâm Đình Đình rất kích động, uống một ngụm cà phê Lương Tiểu Cương đưa cho, về mặt say mê nhắm mắt lại: “Aiz, con người vui vẻ, uống cà phê cũng rất thơm ngon.”

“Mọi người đã ghét ả như vậy, trực tiếp đuổi ả ra khỏi nhà là được rồi.” Cổ Trạch Sâm đề nghị, mặt dù không có gặp qua vị tiểu thư điệu ngoa kia, nhưng chỉ vì ả từng nói vợ anh là ‘người không ra gì’ đủ để liệt vào sổ đen.

“Em cũng muốn thế, nhưng anh không biết ả ta mặt dày như thế nào đâu, cái đồ chẳng biết nhục. Cứ nhiên đi nhờ ông nội ả lôi kéo ông nội bọn em nói chuyện tình cảm, làm ông nội không đuổi ả ra khỏi nhà, ông nội thấy bạn già nhiều năm ăn nói khép nép cầu xin mình như vậy, không còn cách gì khác chính là để con khi Lương Vân Nhi ở lại nhà bọn em xưng vương. Nếu không, anh hai cũng chẳng ở bên Mĩ không chịu về. Ông nội thì cả ngày đi ra ngoài chơi. Bây giờ mọi người muốn về ăn bữa cơm gia đình vui vẻ cũng không được. Ghê tởm nhất chính là ả dám nói em là con gái phát dục khô cần.” Lâm Đình Đình càng nói càng bực, bầu môi hung hăng uống từng ngụm cà phê vô vị, trút giận, tựa như xem đó là Lương Vân Nhi, oán khí sau lưng càng dâng lên nhiều, không còn bộ dáng hưng phấn như khi nãy. Đúng là chỉ cần có liên quan đến vóc người, phụ nữ thường rất hẹp hòi.

“Đình Đình, em tức giận làm gì, em muốn gặp ông nội có thể hẹn ông ra ngoài. ả đàn bà cũng không thể ở lại nhà em cả đời.” Lương Tiểu Cương thấy bạn gái mình không vui, tìm lí do mở miệng an ủi, nhưng mà cậu không bắt được điểm quan trọng, kết quả bị Lâm Đình Đình hung hăng liếc một cái, tại sao cô lại có người bạn trai đàn như vậy?

Lương Tiểu Cương xấu hổ gãi đầu, không hiểu vì sao Lâm Đình Đình tức giận với mình, thừa dịp Lâm Đình Đình không chú ý, chấp tay trước ngực cầu cứu nhìn sang Lâm Tâm Nguyệt, nhờ cô an ủi bạn gái giúp mình.

Lương Vân Nhi cản trở cả nhà ăn cơm gia đình là giả, câu cuối cùng mới là quan trọng, đó mới chính là nguyên nhân con bé này tức giận. Lâm Tâm Nguyệt bắt đắc dĩ nhìn cô em gái luôn hấp tấp, tinh quái, một giây trước cùng vui vẻ, giây kế tiếp liền nổi giận, cái tính cách này chỉ có Lương Tiểu Cương mới chịu đựng nổi con bé thôi. Nhìn một người giận, một người dỗ dành, một người muốn đánh, một người chịu đánh... Lâm Tâm Nguyệt bắt đắc dĩ lắc đầu cười, lại liếc nhìn oán khí cuộn cuộn sau lưng em gái mình, rất biết điều buông ly cà phê xuống, cho Lương Tiểu Cương ánh mắt muốn mà chẳng giúp được. Coi nhẹ hình thức đánh là yêu, mắng là thương của hai đứa nó.

“Nhưng chị rất bội phục sức chịu đựng của Lương Vân Nhi, bị chú Lâm chỉnh thê thảm như vậy mà vẫn ở lì trong nhà chúng ta.” Nhưng bội phục hơn chính là bọn người của quán gia Lâm mỗi ngày nghĩ một cách chỉnh người, chắc rất ư là đa dạng, có thời gian nhất định phải tìm quán gia Lâm tham khảo mới được, đáy mắt Lâm Tâm Nguyệt xẹt qua hứng thú, nụ cười bội phục với người nào đó chỉ có mình cô hiểu rõ, Cổ Trạch Sâm và Dương Dật Thăng biết rõ bản chất của cô, liền trao đổi ánh mắt với nhau, kể đó bình tĩnh uống cà phê, cô nàng này lại tìm được chuyện thú vị rồi, chia buồn cùng người xui xẻo nào đó bị cô chú ý.

“Chị, lúc này không phải lúc bội phục ả. Ông nội bị ả quấy không có được một giấc ngủ ngon, hơn nữa lâu rồi anh hai cũng không có về, không thể bắt anh hai thành người có nhà lại không thể về, ngày ngày phải ngủ ở khách sạn, như vậy rất đáng thương.” Lâm Đình Đình rất đáng thương nhìn Lâm Tâm Nguyệt, hi vọng Lâm Tâm Nguyệt có thể nghĩ ra biện pháp, đem ả đàn bà đáng ghét dám nói mình không giống phụ nữ, trước không lỗi, sau không vênh, bản thân ả lại chẳng có gì đặc biệt, cho ả đẹp mặt, để xem ả còn dám nói cô không giống phụ nữ nữa không.

“Nhưng ngày mai chị phải cùng Sâm đi ‘hồi tưởng lại’, thuận tìm tìm xem có chứng cứ gì mới không.” Lâm Tâm Nguyệt bị khó xử, mặc dù cô rất muốn đi gặp con công kiêu ngạo kia, nhưng...

“Chị, chẳng lẽ chị nhẫn tâm để ả làm mưa làm gió trong nhà sao? Nhẫn tâm để ả bắt nạt bọn người quản gia Lâm sao? Nhẫn tâm để ngày mai em về nhà đối mặt với ‘kẻ ác’ sao?” Lâm Đình Đình nước mắt lưng tròng, đầm đìa đáng yêu nhìn Lâm Tâm Nguyệt cầu xin, bộ dạng ‘chị không giúp em, em khóc cho chị coi.’

“Tâm Nguyệt, em giúp cô ấy đi, ngày mai anh đi với Sâm được rồi. Em không cần lo lắng, anh sẽ nhìn Sâm thật kĩ, thuận tiện tìm xem có manh mối gì không?” Dương Dật Thăng tiếp nhận ánh mắt ‘nóng bỏng’ của Lương Tiểu Cương, hơn nữa nghĩ rằng Lâm Tâm Nguyệt lo cho bọn họ, lại không muốn thấy đáng về lo trái lo phải của cô, đành khuyen nhủ.

“Nhưng...” Lâm Tâm Nguyệt nhìn em gái mắt rưng rưng, lay lay tay mình làm nũng, lập tức học theo, nghiêng người nhìn sang Cổ Trạch Sâm dò hỏi.

Cổ Trạch Sâm hiểu ý gật đầu, dịu dàng cười nói: “Lúc về anh sẽ mua tàu hủ và bánh củ cải cho em.” Vốn dĩ Cổ Trạch Sâm muốn đi chung nhưng nhìn bộ dạng đáng thương của bà xã, không thể làm gì khác chính là buông vũ khí đầu hàng, nhận mệnh là người giao hàng cho bà xã, anh tin bà xã anh sẽ không chịu thiệt. Mặt Cổ Trạch Sâm hiện lên vẻ trêu tức, hướng chỉ có thể thưởng thức bộ dạng dờ dẩn của mọi người, anh rất thỏa mãn, quả nhiên anh là người hiểu bà xã mình nhất.

Lâm Tâm Nguyệt cũng hài lòng thu hồi bộ dạng của chính mình, cảm thấy mỹ mãn nói: “Vậy ngày mai em và Đình Đình về nhà một chuyến.”

...

Bọn Dương Dật Thăng nghe xong đoạn đối thoại quỷ dị của Cổ Trạch Sâm và Lâm Tâm Nguyệt, cùng với bầu không khí chỉ có anh hiểu em của bọn họ, ngoại trừ im lặng vẫn là im lặng, ngoại trừ không biết nói gì vẫn là câm nín.

Dương Dật Thăng nhắm mắt, đưa tay ôm trán, đột nhiên anh phát hiện hình như mình không ở chung một hành tinh với hai người bạn này, không nhận được gào thét trong lòng.

Té ra, Tâm Nguyệt do dự nửa ngày là vì lo lắng không ăn được tàu hủ và bánh củ cải. Cái con bé này yêu thích món ngọt nghiêm trọng biết bao, còn anh nữa, Sâm làm ơn đừng dung túng bà xã anh như vậy, có phải anh cố tình muốn xem bọn tôi làm trò cười không?

Còn đôi tình nhân nhỏ Lâm Đình Đình và Lương Tiểu Cương cùng nói một câu: Chị và anh rể / chị Tâm Nguyệt và anh Sâm quả nhiên là trời sinh một cặp!

Lâm Tâm Nguyệt nhìn ra cửa sổ, đêm nay ánh trăng rất đẹp.

Ngày mới vừa bắt đầu, Lâm Đình Đình liền gõ cửa, cô nàng không chờ kịp muốn nhìn vẻ mặt kinh ngạc của người đàn bà đáng ghét kia, hấp tấp kéo Lâm Tâm Nguyệt rời đi, hoàn toàn không chú ý đến nụ cười sáng lạn của anh rể, Lâm Đình Đình nên thấy may mắn vì mình là em gái Lâm Tâm Nguyệt, bằng không bác sĩ Cổ của chúng ta nhất định không buông tha cho kẻ mới sáng sớm đã tới bắt cóc bà xã của mình đâu. Đáng thương cho Lương Tiểu Cương, trở thành con dê béo chịu chết thay giùm bạn gái, mượn một câu rất hay của bác sĩ Cổ chính là: Ai kêu Đình Đình là bạn gái của cậu, làm bạn trai phải chịu tội thay là chuyện hiển nhiên. Cho nên, bạn học Lương, tự cầu nhiều phúc đi.

Hai chị em Lâm Tâm Nguyệt về nhà, chưa kịp làm nũng với quản gia Lâm, Lương Vân Nhi đã xuất hiện, nhiệt tình mời các cô vào phòng khách, lại ân cần hỏi thăm, trò chuyện trên trời dưới đất, người không biết còn tưởng ả mới là chủ nhân của căn nhà này, đương nhiên đa số đều là Lương Vân Nhi nói, Lâm Tâm Nguyệt và Lâm Đình Đình không hề nói một câu.

Lâm Tâm Nguyệt giữ vững nụ cười lịch sự, nhìn Lương Vân Nhi tự biên tự diễn, thật ra nếu nói theo lương tâm thì Lương Vân Nhi rất xinh đẹp, đáng tiếc tính tình quá gian xảo, hướng chỉ đã tâm của ả quá rõ ràng, quan trọng nhất là anh hai không thích ả, giống như ông nội từng nói, nhà họ Lâm không nghèo túng đến nỗi đi kết thân để duy trì sự nghiệp, để Lương Vân Nhi ở lại đây, hoàn toàn là vì tình nghĩa giữa ông nội

với ông của cô ả. Thế nhưng, nếu ả làm ra chuyện không thể tha thứ, cô tuyệt đối không bỏ qua dễ dàng đâu, đáy mắt Lâm Tâm Nguyệt âm u xuống.

Lâm Đình Đình nhìn vẻ mặt giả dối của Lương Vân Nhi, cô không có khẩu vị gì nữa, nhưng cô không quên thân phận mình là tiểu thư của nhà họ Lâm, hiểu rõ lễ nghĩa phép tắc, mặt vẫn duy trì biểu tình ung dung, nhưng trong lòng lại cực kì hi vọng chị mình nhanh nhanh ‘dạy dỗ’ người đàn bà này.

Lâm Tâm Nguyệt ngồi trên sô pha, liếc nhìn bộ quần áo mới của Lương Vân Nhi, cười tủm tỉm, xem ra trò đùa của chú Lâm chưa có chấm dứt. Mỗi ngày, ả vẫn còn thay một bộ đồ mới, thật ra Lâm Tâm Nguyệt hiểu lắm quần gia Lâm, quần gia Lâm đã sớm ra lệnh dừng lại, chỉ là Lương đại tiểu thư sợ bị chỉnh, không dám để người giúp việc đụng vào quần áo của mình, bản thân ả ta không biết giặt đồ, nên đành mỗi ngày thay một bộ.

“Cô chủ, mời uống nước.” Quần gia Lâm nhận nước do người làm đưa lên, đặt trước mặt Lâm Tâm Nguyệt, nở nụ cười thật tình với các cô, nhưng khi nhìn Lương Vân Nhi nụ cười của ông không đạt tới đáy mắt, có thể thấy Lương Vân Nhi khiến người ta ghét biết bao nhiêu, ngay cả người dễ gần như quần gia Lâm cũng ghét cô ả.

“Sao lại là nước trong? Nhà không có trà à?” Lâm Tâm Nguyệt nhìn ly nước trong, đáy mắt lóe sáng, miệng nhếch lên, nhưng rất nhanh liền thay đổi thành vẻ mặt nghiêm túc: “Chú Lâm, con gái lấy chồng chính là khách, tại sao lại đem nước trong lên đãi khách? Thật là không có lễ phép, mau đổi lại bình trà để tiếp Lương tiểu thư.”

Ý của Lâm Tâm Nguyệt rất rõ ràng, mặc kệ Lương Vân Nhi có giả bộ giống như thế nào, ả cũng chỉ là khách, không phải người nhà họ Lâm, Lương Vân Nhi tức giận bập bẹ, nhưng lại không phản bác lại được, vì ả đúng là người ngoài.

“Thật xin lỗi, cô chủ, là do chú Lâm quá sơ sót.” Quần gia Lâm không hổ danh là người nhìn Lâm Tâm Nguyệt lớn lên, rất nhanh liền hiểu rõ ý của Lâm Tâm Nguyệt, lập tức phối hợp nhận sai, lại cố tình làm ra vẻ sầu khổ: “Nhưng Lương tiểu thư không uống hồng trà được, lão lại không tìm được món hợp miệng của Lương tiểu thư.”

Đúng là người từng trải, mắng người không hề dùng từ thô tục, Lương Vân Nhi tự mình có thân phận cao quý, hiện tại nói cho ả biết, thân phận của ả cũng giống như mọi người, đều cũng phải uống nước trong mà thôi, quá tuyệt!

Vốn dĩ Lương Vân Nhi không uống trà là sợ trà đắng, nên không dám nói muốn uống hồng trà, ngay cả nước uống có màu khác ả cũng sợ, cho nên mỗi ngày đều uống nước đun sôi, không ngờ lại bị quần gia Lâm chơi xỏ.

Lâm Tâm Nguyệt cho quần gia Lâm một ánh mắt tán thưởng, Lâm Đình Đình thì khỏi cần nói tới, hai mắt cô bé lóe sáng đầy sùng bái nhìn quần gia Lâm, đáng tiếc lại có người không muốn nghe nói như vậy.

Quả nhiên, Lương Vân Nhi nghe quần gia Lâm nói vậy, mặt mũi liền vắn vẹo, trong đáy mắt hừng hực lửa, đôi mắt nhìn về quần gia Lâm như muốn phun lửa, thế nhưng lại không dám làm gì quần gia Lâm, đành ôm mộng xuân thu, chờ khi ả làm nữ chủ nhân của nhà họ Lâm, nhất định đem ông già này đuổi về quê.

Lâm Tâm Nguyệt vừa lòng nhìn bộ dạng tức mà không thể nói của Lương Vân Nhi, nhưng trò chơi chỉ mới bắt đầu, Lương đại tiểu thư, tôi chờ cô. Nở nụ cười tao nhã, tiếp tục chuyển đề tài: “Vậy thật xấu hổ, Lương tiểu thư, may mắn hôm nay tôi có đem cà phê ngon tới, anh hai rất thích loại cà phê Lam Sơn này.” Lâm Tâm Nguyệt lấy hộp cà phê trong túi xách ra, mùi thơm của cà phê nhàn nhạt bay trong không khí, cộng thêm giọng nói ấm áp của Lâm Tâm Nguyệt dụ dỗ, Lương Vân Nhi cũng dần rục rịch...

Lâm Tâm Nguyệt thích nhất loại cà phê này, ý nghĩ này khiến Lương Vân Nhi quên đi chuyện buồn bữa vừa nãy. Nhìn chằm chằm vào hộp cà phê trên tay Lâm Tâm Nguyệt, ước gì chiếm nó thành của mình, nếu như có thể biết được cái này, ả có thể đem nó lấy lòng Lâm Tâm Nguyệt, thế thì anh ta sẽ biết cô thích anh biết bao nhiêu.

Xem ra, ở phương diện nào đó, Lương Vân Nhi còn rất đơn thuần: “Lương tiểu thư, hay là chúng ta ném thử cà phê này nhé.”

“Được, đương nhiên là được.” Lương Vân Nhi sảng khoái đáp ứng, nhưng sau khi đồng ý lại thấp thỏm lo lắng.

“Chú Lâm, phiền chú đi pha cà phê giúp con, nhớ kỹ, làm một ly giống anh hai thường uống cho Lương tiểu thư, cứ làm từ từ, đừng có làm sai nha.” Lâm Nhã Nguyệt thích nhất là uống cà phê đen, Lâm Tâm Nguyệt ưu nhã cầm hộp cà phê đưa cho quản gia Lâm, cẩn thận dọn dõ.

“Tôi đã hiểu, không quấy rầy các cô và Lương tiểu thư nói chuyện nữa, tôi đi pha cà phê ngay đây.” Quản gia Lâm và Lâm Tâm Nguyệt nhanh chóng trao đổi qua ánh mắt, sau đó đi pha cà phê.

Lương Vân Nhi cảm thấy khí thế của Lâm Tâm Nguyệt rất bức người, động tác lại vô cùng tao nhã, ánh mắt lại giống như nhìn thấu lòng dạ của ả, cho nên ả không dám tùy tiện nói chuyện với Lâm Tâm Nguyệt, cầm ly nước lên uống, thầm an ủi mình, may mà cô ta đã lấy chồng, ả có gả vào cũng chẳng sợ đụng mặt cô ta, cùng lắm thì sau khi ả và Lâm Nhã Nguyệt kết hôn sẽ về Mỹ sống, không cần gặp những đứa em chồng đáng ghét này nữa. (N: Con này bệnh nặng rồi.)

Nếu Lâm Tâm Nguyệt biết được suy nghĩ này của ả, nhất định cho rằng ả là nhân vật trong tiểu thuyết của má Dao xuyên vào đây.

Lâm Đình Đình rất hài lòng Lương Vân Nhi không quấy rầy hai chị em cô nói chuyện, thời gian lặng lẽ trôi qua.

Rất nhanh, hàng loạt hương thơm bay ra, mùi vị cà phê do quản gia Lâm bưng ra làm người khác phải say mê, thu hút sự chú ý của nhóm Lâm Tâm Nguyệt.

Lâm Tâm Nguyệt vươn tay nhận ly cà phê quản gia Lâm bưng tới, một âm thanh gấp gáp vang lên: “Cái đó, có thể cho tôi uống trước được không, tôi muốn nếm thử mùi vị cà phê thơm ngon này...” Ánh mắt Lương Vân Nhi đảo quanh, giả vờ mong đợi, nụ cười miễn cưỡng, nhưng giọng nói có chút không bình thường, tay vô ý thức nắm chặt góc áo.

Lâm Tâm Nguyệt rất tự nhiên rút tay về, đáy mắt lóe lên狡 hoạt, khóe miệng vẫn giữ nụ cười dịu dàng tay trái nhẹ nhàng ngăn lại Lâm Đình Đình đang muốn nổi giận, tay phải làm tư thế mời, nói với Lương Vân Nhi: “Đương nhiên, cô là khách mà.”

Lâm Tâm Nguyệt và Lâm Đình Đình nhận ly cà phê, bưng lên ngửi hương thơm nồng đậm của nó, mùi vị đắng xen lẫn vị ngọt như tơ lụa lướt qua cổ họng, khiến người ta dần say mê, không hổ danh là cà phê Lam Sơn, quả nhiên mùi vị không giống bình thường, đáng tiếc có người không biết hưởng thụ.

Lương Vân Nhi ngửi hương thơm phương phức, xác định cà phê không có vấn đề, mới dám yên tâm uống. Không ngờ vừa vào miệng, miệng liền đầy đắng chát, bắt một đại tiểu thư từ nhỏ tới lớn chưa bao giờ nếm khổ phải chịu đựng, ý nghĩ đầu tiên của ả chính là muốn phun ra. Lâm Tâm Nguyệt vẫn quan sát ả, thấy mặt ả vặn vẹo, liền hỏi: “Lương tiểu thư, đây là loại cà phê anh hai tôi thích uống nhất, cái này rất khó mua, cà phê là do chồng tôi cố tình nhờ bạn anh ấy mua tặng cho anh hai, không phải cô muốn phun ra chứ?” Lâm Tâm Nguyệt cố ý nhấn mạnh ‘thích uống nhất’, giả bộ kinh ngạc nhìn bộ dạng méo mó của Lương Vân Nhi, Lương Vân Nhi tội nghiệp đành cố nuốt cà phê xuống, thầm mắng chửi trong bụng: Sao tôi lại xui xẻo như vậy, đắng chát không chịu nổi.

“Chị, tại chị không biết, cà phê này vốn rất đắng, chỉ có người nhà chúng ta uống quen rồi nên không thấy sao hết, người ngoài làm sao uống quen được, cô nói phải không, Lương tiểu thư.” Lâm Đình Đình nháy mắt tinh nghịch, vẻ mặt vô hại nhìn Lương Vân Nhi, còn cố ý nhấp một ngụm say mê.

Một câu người ngoài, khiến Lương Vân Nhi cảm thấy rất chói tai. Nhưng cố tình, ả bị đắng không chịu nổi, cuối cùng lại không chịu được vị đắng trong miệng, dùng sức đặt ly cà phê xuống, che miệng, vội vàng đứng lên, lời nói xuyên qua khe hở móng tay: “Các người cứ tự nhiên, tôi có chút chuyện, trở về phòng trước.” Nói xong, không để ý tới phản ứng của bọn Lâm Tâm Nguyệt, chạy lên lầu.

“Phốc, ha ha... Thật thú vị, em sắp không nhịn được rồi, để coi sau này ả còn dám giả dối trước mặt chúng ta nữa hay không.” Lâm Đình Đình nhìn Lương Vân Nhi cầm điếu ăn hoàng liên – có khổ không thể nói, oán giận gì cũng tan thành mây khói, không nhịn được cười ha hả.

“Em nói nhỏ một chút, coi chừng cô ta nghe được.” Lâm Tâm Nguyệt bắt nhả liếc cô em gái của mình một cái, nhìn ly cà phê đổ ra ngoài, tiếc nuối nói: “Đáng tiếc, cà phê ngon như vậy lại bị lãng phí, phiền chú cất giữ số cà phê còn lại, ngày mai anh hai trở về, pha cho anh ấy uống.” Nghiêng đầu cười nói với quản gia Lâm.

“Tôi đã biết thưa cô chủ.”

“Chờ một chút, không đúng.” Lâm Đình Đình suy nghĩ một chút, ngoe đầu nghi hoặc nhìn Lâm Tâm Nguyệt: “Cà phê của chị và em có đường và sữa, của Lương Vân Nhi không có, chỉ là uống đậm đặc như anh hai thôi mà, không thể nào có vẻ mặt vắn vẹo như vậy, huống chi ả là Lương tiểu thư, không thể vì một ly cà phê đắng mà luống cuống như vậy, chị, có phải vậy không?” Lâm Đình Đình không nhéo ôm tay Lâm Tâm Nguyệt, biến thành đứa trẻ tò mò, mắt lóe sáng nhìn chằm chằm Lâm Tâm Nguyệt.

“Chị kêu chú Lâm pha ly cà phê đậm đặc một chút, thuận tiện thêm một chút hoàng liên thôi mà.” Lâm Tâm Nguyệt nháy mắt nghịch ngợm, nhếch môi cười, tao nhã uống cà phê.

Hoàng liên thôi mà, chị, chị còn dữ dội hơn cả chú Lâm, cái này Lương Vân Nhi thật sự cảm thấy ăn hoàng liên, nhưng quá tuyệt vời, cuối cùng có thể báo thù, Lâm Đình Đình hí mắt, cười vui vẻ.

“Chị, em có nghi vấn, Lương Vân Nhi uống ly cà phê của chị, sao chị biết ả ta sẽ uống cà phê của chị?” Lâm Đình Đình tò mò hỏi.

“Cái này dễ lắm mà, trước kia cô ta bị chinh quá nhiều lần, hồng trà thành trà đắng, từ trước tới giờ vẫn chỉ uống nước sôi, hơn nữa khi sáng khoái đáp ứng cùng uống cà phê với chúng ta, mắt của cô ta láo liêng, chị nghĩ cô ta có di chứng sau vụ bị chinh, cho nên chúng ta đưa cà phê cho cô ta, cô ta sẽ không dám uống. Nhưng nếu là cà phê chúng ta uống thì khác, cô ta tin chú Lâm rất thương yêu chúng ta, nhất định sẽ không chinh chúng ta.” Lâm Tâm Nguyệt chậm rãi phân tích hỏi.

“Thế nên, cô ta yêu cầu đổi ly cà phê của chị.” Lâm Đình Đình dựng ngón tay lên, suy đoán ra kết quả, lại có thêm nghi vấn: “Thế nhưng sao chị biết cô ta sẽ đổi, lỡ cô ta không yêu cầu đổi ly cà phê thì sao?”

“Theo lý thuyết trong tâm lý học, cô ta chắc chắn không lấy ly của em, bởi vì thân phận của Lương Vân Nhi, mặc kệ cô ta muốn cái gì cũng có người giúp cô ta giải quyết, nên mới hình thành tâm lý trao đổi của cô ta. Nên, cô ta nhất định tiến hành trao đổi, nhất định sẽ đổi ly đầu tiên chú Lâm đưa, cô ta sẽ nghĩ ly cuối cùng có vấn đề. Cô ta biết không thể đổi với em, vì tính cách không chịu thua thiệt của em sẽ không chịu, làm sao em ngoan ngoãn đổi với cô ta.” Lâm Tâm Nguyệt đặt ly cà phê xuống, véo mũi Lâm Đình Đình.

“Woa, chị thật lợi hại, ngay cả những cái này chị cũng đoán được. Chị đúng là thần tượng của em.” Lâm Đình Đình khoa trương ôm cổ Lâm Tâm Nguyệt, nghiêng đầu sùng bái nhìn Lâm Tâm Nguyệt, ánh mắt chớp chớp rất đáng yêu.

“Em đó, đừng có lo ngại nữa, lớn rồi cứ như con nít, coi chừng chú Lâm cười nhạo em.”

“Chú Lâm rất thương em, không có cười nhạo em đâu, phải không chú Lâm?”

“Vâng, Đình Đình tiểu thư rất đáng yêu.”

“Thấy chưa.” Lâm Đình Đình đắc ý hếch mũi với Lâm Tâm Nguyệt.

“Ha ha...”

...

Kế hoạch đuổi Lương Vân Nhi không phải cứ như vậy là kết thúc. Buổi tối, trên bàn ăn nhà họ Lâm đầy các món, toàn là các món dễ nóng trong người, nhưng đầu bếp nhà họ Lâm phát huy tài nghệ điều luyện của bọn họ, giúp nó thay hình đổi dạng rất nhiều. Lâm Đình Đình phát huy tính cách hoạt bát của mình, dụ dỗ Lương Vân Nhi ăn nhiều vô, đương nhiên tử huyệt để dụ ả chính là Lâm Nhã Nguyệt. Bởi vì, Lâm Nhã Nguyệt không thích Lương Vân Nhi, nên ả mới muốn lợi dụng quan hệ để vào nhà anh ở, thứ nhất vì có cơ hội tiếp cận Lâm Nhã Nguyệt; thứ hai là để tìm hiểu sở thích của Lâm Nhã Nguyệt; lại không thề ngờ từ ông Lâm đến thím dọn vệ sinh mỗi người đều là kẻ tinh mắt, không chiếm được cái mình muốn, trái lại còn để lộ nhược điểm của mình.

Vì vậy, ngày hôm sau Lâm Nhã Nguyệt về nhà, ông nội Lâm, Lâm Tâm Nguyệt và bọn Cổ Trạch Sâm đều có mặt, chỉ thiếu mỗi ‘người ngoài’ Lương Vân Nhi, nguyên nhân rất đơn giản là do ả bị nhiệt, mụn nổi lên rất nhiều, không muốn để Lâm Nhã Nguyệt thấy bộ dạng xấu xí của mình. Không thể làm gì khác ngoài ở trong phòng, thấy Lâm Nhã Nguyệt liền quay lưng bỏ đi. Ngay cả Lâm Nhã Nguyệt cũng không nhận được giờ ngón tay lên khen ngợi em gái mình, anh hi vọng Lương Vân Nhi không bao giờ hết mụn, như vậy anh có thể nhẹ nhõm. Thật ra, anh càng muốn em gái mình có thể đánh đuổi ả ta, nhưng mượn nguyên văn câu nói của Lâm Tâm Nguyệt: “Loại thiên kim đại tiểu thư mặt dày mày dạn, ích kỷ, điều ngoa, bốc đồng như cô ta không dễ dàng ngoan ngoãn rời đi đâu, chỉ có thể làm ả ta biến mất một đoạn thời gian thôi.”

Quần gia Lâm vui vẻ nhìn mọi người trên bàn ăn cười hạnh phúc, cái này mới đúng là bầu không khí của nhà họ Lâm, rất ấm áp, cái loại đàn bà ham hư vinh kia làm sao xứng với vị trí nữ chủ nhân trong nhà họ Lâm chứ.

Nơi này tràn ngập tiếng cười, Lương Vân Nhi nghe tiếng cười hạnh phúc của bọn họ, ánh mắt hiện lên vẻ không cam lòng, nhìn đồ trên tay, ả âm thầm hạ quyết tâm, nhưng ả không biết chính quyết định này khiến ả không có đường về.

...

Chung quanh sở cảnh có cây che bóng mát, ánh nắng xuyên qua kẽ lá rơi xuống, trái lại có vẻ thông dong.

Lâm Tâm Nguyệt và Lương Tiểu Nhu ngồi ăn uống nói chuyện phiếm, cùng chờ madam Mã ra ăn chưa.

“Ngại quá, tôi vừa mới xong việc.” Mã Quốc Anh vội vội vàng vàng đi tới, mặt mang áy náy, kéo ghế ngồi xuống.

“Chúng tôi cũng mới xong thôi, vừa mới chọn món cho cô rồi.” Lâm Tâm Nguyệt cười nói.

“Cám ơn.”

“Đúng rồi, sao đột nhiên cô lại mời chúng tôi ăn.” Lâm Tâm Nguyệt nghi hoặc nhìn Mã Quốc Anh, Lương Tiểu Nhu cũng tò mò.

“Thật ra là mẹ tôi muốn gặp thần tượng của bà là Cổ Thái Ni, cho nên mới mời Sâm đến nhà tôi, tôi đã nhờ Ivan, anh ta cũng nói không có vấn đề, nhưng tôi nghĩ dứt khoát mời mọi người đi luôn, coi như tụ tập ăn uống đi.” Mã Quốc Anh nói thẳng ra.

“Hèn chi, tối qua Ivan đem nước đường tới nhà tôi hỏi lộ Sâm, còn không ngừng lôi kéo nói chuyện tình cảm, nói cái gì mà có người hâm mộ muốn gặp Sâm, muốn Sâm phải ra mặt, thì ra người ái mộ này là mẹ của cô, nếu tôi đoán không sai, nhất định anh ấy vỗ ngực cam đoan chắc chắn đưa Sâm tới.” Lâm Tâm Nguyệt cười thản nhiên: “Yên tâm, madam Mã lên tiếng, tối nay chúng tôi nhất định tới đúng giờ.”

“Cám ơn nhiều, xem ra cô rất hiểu Ivan.” Mã Quốc Anh có thâm ý khác liếc Lâm Tâm Nguyệt.

“Cô ấy không chỉ hiểu Ivan, còn rất hiểu Lương tiểu thư kia, nghe nói gần đây cô ta rất ‘an phận’, gần như biến thành ‘tiểu thư khuê các’ thật sự, đây đều là công lao của Lâm đại tiểu thư chúng ta.” Lương Tiểu Nhu chònh ghẹo.

“Đặc biệt chỉ đối phó một lần, còn dùng lí do rất chính đáng lừa người ta tự nhảy vào hố.” Mã Quốc Anh cũng gia nhập đội ngũ trêu ghẹo.

“Về sau không thể đắc tội cô ấy, nếu không bị cô ấy chinh chết luôn.” Lương Tiểu Nhu vừa nói đùa vừa nghiêm túc.

“Oa! Mới có một đoạn thời gian không gặp, các người hợp cạ với nhau từ khi nào vậy? Có cần trao giải thưởng đối tác tốt nhất cho các người không? Đúng là kết bạn vô ý.” Lâm Tâm Nguyệt không nhận được liếc mắt, giả vờ ai oán, lên án hai cô bạn thân, nhưng ánh mắt của cô lại đầy ý cười.

“Không có cách, ai kêu Lâm đại tiểu thư vừa kết hôn, bận nùng tình mật ý, làm gì có thời gian để ý tới ‘người nhàn rỗi’ như chúng tôi. Chúng tôi đành phải tự tìm tiết mục thôi.” Lương Tiểu Nhu phớt lờ vẻ mặt ái oán của Lâm Tâm Nguyệt, thậm chí còn học theo bộ dạng Lâm Tâm Nguyệt, liếc cô một cái, cười lạnh: “Nhưng nói tới chuyện kết bạn vô ý, Ivan đúng là kết bạn vô ý, Bell cô biết không, người nào đó nói muốn

gợi thiệu bạn gái cho Ivan, thế là mỗi ngày thay một cô để cho anh ta làm quen, kết quả khiến Ivan không dám ra khỏi cửa luôn, vì sợ đột nhiên gặp ‘người đẹp.’” Lương Tiểu Nhu không chút khách sao quả trách ‘công lao vĩ đại’ của bạn thân.

“Phải, nhưng tôi nghĩ hai người muốn sống chung với nhau, quan trọng nhất chính là chuyện duyên phận. Có thể Ivan đã có người anh ta thích, chuyện tình cảm không thể miễn cưỡng, vẫn nên thuận theo tự nhiên đi.” Cảm giác bị người mình thích giới thiệu đối tượng tình làm quen nhất định rất khó chịu, hơn nữa cô gái này lại là vợ của anh em tốt của mình, thấy anh ta giúp mình tìm lại nấp bút, sửa máy ghi hình, làm mẹ mình vui, giúp anh ta một chút đi.

“À, thế hả, vậy tôi không giới thiệu đối tượng cho anh ta nữa. Cô yên tâm.” Lâm Tâm Nguyệt uống nước, cười như không cười quan sát Mã Quốc Anh, Bell khản trương như vậy chẳng lẽ cô ấy và Ivan có gì đó. Ồ, không đúng, nhìn vào mắt Bell, có lẽ cô ấy coi lời nói đùa của Tiểu Nhu là thật. Nghĩ rằng cô còn giới thiệu đối tượng cho Ivan, không ngờ động tác của Ivan nhanh như vậy, không cần cô giúp cũng ‘ôm được mỹ nhân’, vậy cô giúp một chút để Bell yên tâm về Ivan là được.

“Vậy tôi thay Ivan cảm ơn cô.” Như vậy anh ta sẽ dễ chịu hơn.

“Không cần khách sáo.” Bell lo cho Ivan như vậy, nhất định phải để ấn tượng tốt của Ivan với Bell. Bạn gái tốt rất hiếm.

Lương Tiểu Nhu nhìn vẻ mặt kì quái của hai người bọn họ có chút mờ mịt, bất đắc dĩ lắc đầu, thôi kệ, các cô ấy hiểu là được rồi.

Vì vậy, Lâm Tâm Nguyệt và Mã Quốc Anh chỉ gà nói vịt, cuối cùng khiến cho con đường theo đuổi vợ của Dương Dật Thăng cực kì gian nan.

Buổi tối, nhà Mã Quốc Anh mở tiệc náo nhiệt, kết quả bữa tiệc không được mở, ngược lại bị bản sao ‘Lương Vân Nhi’ quậy tung lên, cuối cùng phải vào bệnh viện.

Bệnh viện, Lâm Tâm Nguyệt an ủi Mã Quốc Anh không cần lo lắng, nhưng không ngờ ở nhà họ Lâm cũng xảy ra một chuyện động trời.

62. Chương 67: Nội Dung Phim Lại Bắt Đầu, Âm Mưu Còn Xa Không? (4)

Edit: Tịch Ngữ

Lâm Tâm Nguyệt hoàn toàn không biết chuyện gì đang xảy ra ở nhà họ Lâm, cô vẫn thoải mái ở bệnh viện an ủi Mã Quốc Anh: “Bell, bác trai, các người không cần quá lo lắng, bác gái nhất định không sao.”

“Đúng đó, Sâm cũng vào trong xem tình huống, có lẽ rất nhanh sẽ biết, hai vị không cần lo lắng.” Dương Dật Thăng ở bên cạnh cũng an ủi.

“Ngại quá! Vốn định để mọi người ăn uống chơi đùa vui vẻ, không ngờ mọi chuyện lại biến thành như vậy, còn làm phiền mọi người phải vào bệnh viện chung với tôi.” Mã Quốc Anh lo lắng ôm cánh tay Mã Cẩm Đào, hơi xấu hổ nhìn Dương Dật Thăng và Lâm Tâm Nguyệt, vẻ mặt có chút miễn cưỡng.

Mặc kệ là người kiên cường đến mức nào đi nữa, khi đối mặt với chuyện người thân mình gặp chuyện không may, đều không thể bình tĩnh được, cho dù luôn lạnh lùng như madam Mã cũng thế, huống chi người gặp chuyện không may chính là người mẹ cùng cô sống nương tựa nhiều năm qua.

“Không sao, chúng ta là bạn mà.” Lâm Tâm Nguyệt cười, đẩy mắt tràn đầy kiên định.

“Cho nên cô không cần thấy xấu hổ, lại càng không cần nói cảm ơn với chúng tôi.” Dương Dật Thăng đứng bên cạnh cô ấy phụ họa theo.

Mã Quốc Anh nhìn Lâm Tâm Nguyệt, lại nhìn qua Dương Dật Thăng, khóe môi nhếch lên cười tươi. Đúng vậy, không cần phải nói cảm ơn, chúng ta là bạn bè, bạn bè chân chính không cần cảm ơn, không cần xin lỗi.

Lúc này, chuông điện thoại của Lâm Tâm Nguyệt vang lên, trong bệnh viện yên tĩnh cực kỳ lạnh lẽo, trên mặt di động hiện tên ‘Chú Lâm’ khiến cô phải ngạc nhiên. Cô nhìn Mã Quốc Anh ý bảo cô ra ngoài nghe điện thoại, Mã Quốc Anh hiểu ý gật đầu.

[Alo, chú Lâm, có gì không ạ?] Lâm Tâm Nguyệt lập tức nhận điện thoại, nghi ngờ hỏi.

[Cô chủ, ông chủ mời cô về nhà gấp, trong nhà xảy ra chuyện rồi.]

[Trong nhà có chuyện gì ạ??] Lâm Tâm Nguyệt lo lắng hỏi.

[Cô chủ, trong điện thoại không nói rõ được, cô về nhà trước đi.]

[Con biết rồi, con về ngay.] Lâm Tâm Nguyệt cúp điện thoại, chân mày cau lại, cổ ép nổi bứt rứt trong lòng xuống. Mặc dù không biết ở nhà có chuyện gì, nhưng cô nhận ra sự khẩn cấp trong giọng nói của chú Lâm, rốt cuộc đã có chuyện gì mà chú Lâm tức giận như vậy, khiến ông nội bảo cô về nhà gấp, Lâm Tâm Nguyệt khó hiểu.

Cổ Trạch Sâm biết được Mã Quốc Anh biết tình huống sức khỏe của mẹ cô ấy, lập tức đi ra nói cho bọn Mã Quốc Anh đang lo lắng biết tình hình cụ thể. Sau khi mọi người yên tâm, anh mới xoay người đi tới bên cạnh bà xã đang cau mày nghe điện thoại, có chút suy nghĩ, tay xiết chặt điện thoại, lo lắng hỏi.

“Tâm Nguyệt, có chuyện gì vậy, ai gọi điện cho em?” Cổ Trạch Sâm tới bên người Lâm Tâm Nguyệt, nắm tay cô, quan tâm hỏi, ánh mắt tràn đầy lo lắng.

“Chú Lâm vừa gọi tới, chú nói ông nội kêu em về nhà gấp, em cũng không biết có chuyện gì.” Cảm giác ấm áp từ lòng bàn tay truyền đến vỗ về trái tim không yên của Lâm Tâm Nguyệt, ngẩng đầu nhìn ánh mắt tràn đầy lo lắng của Cổ Trạch Sâm, dần dần bình tĩnh lại.

“Anh trở về với em, đừng lo lắng, không có việc gì đâu.”

“Ừm, chúng ta nói với Bell một tiếng cái đã.” May mà có anh ở bên cạnh em.

“Hai người sao thế, có chuyện gì hả?” Dương Dật Thăng nhìn Lâm Tâm Nguyệt đi về phía bọn họ, thất vọng mặt có chút khác thường, thầm nghĩ: Không lẽ lại có người ngộ độc thực phẩm nữa à?

“Nhà của em có chút chuyện, em phải về gấp.” Lâm Tâm Nguyệt không biết suy nghĩ trong đầu Dương Dật Thăng nên tặng anh ta ánh mắt không cần lo lắng, quay đầu, về mặt xin lỗi nhìn Mã Quốc Anh: “Xin lỗi nha Bell, cô giúp tôi gửi lời hỏi thăm sức khỏe cho bác gái nhé.”

“Tôi hiểu, cô đi trước đi, Ivan cũng về đi, có ba tôi ở đây với tôi rồi.”

“Ừ, chúng tôi về trước, có chuyện gì thì gọi điện cho tôi.”

Bọn Lâm Tâm Nguyệt đến bãi đậu xe, Dương Dật Thăng không lên xe, anh ta cúi người nói chuyện với Cổ Trạch Sâm ở ghế tài xế, cười hiểu rõ: “Quán bar và nhà Tâm Nguyệt không có cùng đường, tự tôi đi nhờ xe là được rồi.”

“Vậy nói một tiếng với sếp Cao và mọi người giùm bọn tôi, cậu đi đường cẩn thận.” Cổ Trạch Sâm hiểu ý gật đầu, dặn dò Dương Dật Thăng.

“Yên tâm, một người lớn như tôi làm sao bị lạc đường chứ, cam đoan với hai người tôi sẽ đến đó an toàn, ngược lại là hai người, lo lắng thì lo lắng, nhưng vẫn nên lái xe cẩn thận nha, có chuyện thì đừng quên người bạn này.” Dương Dật Thăng nháy mắt, cố gắng phát huy khả năng hài hước của mình, hi vọng có thể khiến bạn tốt không cần lo âu, làm dịu bầu không khí áp lực.

“Anh yên tâm, có chuyện cực nhọc em sẽ không quên anh đâu, anh có lòng như vậy, người làm bạn như em sao có thể từ chối chứ.” Lâm Tâm Nguyệt cũng hiểu ý đồ của Dương Dật Thăng, cười cười, hai mắt liếc trái liếc phải, mím môi, giọng nói kết hợp với nụ cười như có như không thành công khiến Dương Dật Thăng

biến sắc: “Trên bàn làm việc của em có hai phần báo cáo chưa có đánh xong, ngày mai làm phiền anh giúp em há.”

“Không phải chứ!” Dương Dật Thăng buồn bực học máu, quả nhiên cái miệng hại cái thân, vì sao anh ta lại chia sẻ tâm sự với con bé chết tiệt này, vì sao anh ta lại nhiều chuyện như vậy, vì sao ma nữ này lại là cấp trên của anh!!!!????

Nghe bạn thân kêu khổ, Lâm Tâm Nguyệt cảm thấy rất sáng khoái, Cổ Trạch Sâm nhếch môi cười cảm kích, cảm ơn anh em tốt của mình hi sinh cái tôi của bản thân để đỡ bà xã của anh vui vẻ lên.

...

Tuy rằng bọn họ đi không chung hướng, nhưng giữa tình cảm của bọn họ tràn ngập sự ấm áp, vĩnh viễn sẽ không bị cắt đứt, vĩnh viễn không biến mất, bằng hữu chân chính chỉ cần một lời quan tâm là đủ.

Lâm Tâm Nguyệt và Cổ Trạch Sâm đậu xe xong, vừa vào nhà họ Lâm liền cảm nhận được bầu không khí nghiêm túc đập vào mặt, các người làm trong nhà cũng không dám thở mạnh, mỗi người đều cố gắng làm nền, Lâm Tâm Nguyệt và Cổ Trạch Sâm nhìn nhau, xem ra thật sự có chuyện lớn rồi, bước chân không khỏi nhanh hơn.

Lúc này, trong phòng khách phân chia thành Sở - Hán, thậm chí có cảm giác giống như hội thẩm tam tì, ghế sa - lông bên phải là ông nội Lâm mang vẻ mặt giận dữ, ánh mắt tràn ngập đau thương, cả người giống như già đi rất nhiều, đầu còn tinh thần hăng hái như hai ngày trước. Ánh mắt thâm thúy của Lâm Nhã Nguyệt phát ra luồng sáng lạnh, tròng Lưỡng Vân Nhi, không khí tràn ngập hơi thở tức giận của anh ta, ngay cả Lâm Tâm Nguyệt cũng cảm nhận được hơi lạnh đó, không khỏi rùng mình, đừng nói chỉ Lâm Đình Đình tới đây sớm hơn bọn họ, rõ ràng cô nàng đã bị không khí ở đây làm cho sợ tái mặt, ánh mắt linh động chan chứa nỗi bất an, cả người thu lại núp ở ghế sa - lông, bộ dạng ước gì chính cô ta là cái nền ở đây thôi. Ánh mắt của chú Lâm nhìn Lưỡng Vân Nhi cũng không ức chế được hiện lên tức giận.

Nhưng, Lưỡng Vân Nhi ngồi ở ghế sa - lông bên phải, đang bị vây giữa gió bão hình như không hề có cảm xúc gì. Á cuối đầu, gương mặt chôn trong bóng tối, hoàn toàn không nhìn thấy sắc mặt. Lưỡng Vân Nhi im lặng như vậy khiến người ta có cảm giác yên tĩnh trước cơn bão, chỉ có Lâm Tâm Nguyệt bắt đầu có cảnh giác với Lưỡng Vân Nhi, căn cứ vào kinh nghiệm của cô, thông thường trong tình huống này người ta rất dễ vì lời nói của người xung quanh mà nổi điên.

Lâm Tâm Nguyệt nhìn ra, đương nhiên Cổ Trạch Sâm cũng nhìn ra, anh đi tới bên cạnh Lâm Tâm Nguyệt, ngã chặn con đường nhỏ từ Lưỡng Vân Nhi tới Lâm Tâm Nguyệt, cũng bắt đầu có đề phòng với Lưỡng Vân Nhi, mặc dù anh chưa từng gặp Lưỡng Vân Nhi, nhưng mọi người ở nhà họ Lâm anh đều biết, chỉ có một người lạ hoặc xuất hiện ở đây, vì vậy người này nhất định là Lưỡng đại tiểu thư điều ngoa bốc đồng, mặc kệ thế nào anh cũng không cho phép người phụ nữ xấu xa này làm bà xã anh tổn thương.

Trên cái bàn ngăn cách Sở - Hán có một li nước trái cây, li thủy tinh nhẵn bóng đặt trên bàn trống trải có vẻ trơ trọi, cũng có chút nổi bật, giống như mở ra hồi ức cấm kỵ.

Edit: Tịch Ngữ

Lâm Tâm Nguyệt nhanh chân đi tới, kiểm tra ông nội và anh trai một lượt, xác nhận bọn họ đều bình yên vô sự cô liền yên tâm, trong lòng thở dài. Nhìn dáng vẻ trong phòng khách, e là Lưỡng Vân Nhi đã gây ra chuyện rồi, ánh mắt Lâm Tâm Nguyệt lóe lên khó hiểu, nhưng có chuyện gì khiến ông nội và anh hai tức giận như vậy? Anh hai của cô đã sớm luyện thành bộ mặt cương thi rồi, ngay cả cảm xúc của anh ấy cũng rất ít bị dao động, nhưng bây giờ có vẻ bộc lộ hận ý.

Lâm Đình Đình thấy chị và anh rể tới, lập tức bay qua, ôm cánh tay Lâm Tâm Nguyệt, mắt rưng rưng, ánh mắt như muốn nói ‘Chị cứu tinh, mau cứu mạng nhaaa’ âm cuối kéo thật dài. Chị cứu mạng, mau cứu em, em sắp bị hù chết rồi, anh hai thật đáng sợ, huhu... Sớm biết thế này, em kéo Tiểu Cương đến rồi.

“Không sao.” Lâm Tâm Nguyệt nhếch môi cười, nhẹ nhàng vỗ tay Lâm Đình Đình, cười an ủi, xem ra con bé này bị hù rồi.

“Ừm.” Lâm Đình Đình gật đầu, có chị ở đây, mình không cần sợ nữa.

“Ông nội, đã xảy ra chuyện gì? Tại sao lại như vậy?” Lâm Tâm Nguyệt gật đầu chào hỏi chủ Lâm, buông tay Lâm Đình Đình ra, ngồi xuống bên cạnh ông nội Lâm, nhẹ nhàng phủ lên đôi tay đầy nếp nhăn, run run để trên đầu gối của ông, đôi mắt quan tâm nhìn ông, cảm thấy ông già đi rất nhiều, trong lòng cô rất khó chịu, đây là người nhà của cô, người nhà cô cần bảo vệ hiện nay vì một người ngoài mà biến thành bộ dạng này, cô là một người ích kỷ, còn là người cực kỳ bao che khuyết điểm, cho nên mặc kệ chuyện gì, lần này cô tuyệt đối không bỏ qua cho Lương Văn Nhi, ánh mắt nhìn Lương Văn Nhi càng sắc bén hơn.

Cổ Trạch Sâm nhìn dáng vẻ yếu ớt của ông cụ, đáy mắt hiện lên kinh ngạc, trong ấn tượng của anh, ông cụ rất ít khi biểu lộ vẻ yếu đuối ra ngoài, chỉ có một lần duy nhất là khi Tâm Nguyệt gặp chuyện, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì khiến ột nhân vật từng oai phong một cõi xuất hiện vẻ mặt này.

“Con đàn bà này, ả dám, dám...” Ông nội Lâm tức giận đến không nói thành lời, ngón tay chỉ vào Lương Văn Nhi.

“Ông nội, ông đừng giận, Phong nói ông không được kích động.” Lâm Tâm Nguyệt vỗ vỗ sau lưng ông nội Lâm, giúp ông thông khí, an ủi để ông không kích động nữa, ánh mắt lạnh lùng của Lâm Tâm Nguyệt thay đổi thành ánh mắt lo lắng.

“Đúng đó, ông nội, có gì từ từ nói, sức khỏe của ông quan trọng hơn.” Cổ Trạch Sâm ở bên cạnh khuyên nhủ, xoay người nói với chú Lâm: “Chú Lâm, nhờ chú giúp con lấy cho ông nội ly nước ấm.”

“Tôi đã biết, thưa cậu.” Chú Lâm liền xoay người sai người làm đi lấy nước, đồng thời cũng tham gia vào đội ngũ khuyên nhủ, lo lắng cho người bạn già mà ông đi theo hầu hơn nửa đời người: “Ông chủ, cô chủ và cậu chủ đều đã lớn hết rồi, bọn họ có thể tự giải quyết, ông cứ yên tâm giao lại cho bọn nhỏ đi, vì loại đàn bà này mà tức giận làm hư thân thể của mình, chẳng đáng đâu.”

“Ông nội, có phải ả đàn bà xấu xa này chọc tức ông không? Ông đừng giận mà gây hại cho sức khỏe của mình, tụi con giúp ông dạy dỗ ả.” Lâm Đình Đình thấy ông tức giận đến vậy, cô càng ước gì có thể đem ả đuổi ra khỏi nhà, Lâm Đình Đình liếc Lương Văn Nhi, cô biết con đàn bà này nhất định không phải là thứ tốt đẹp gì, ở nhà bọn cô làm mưa làm gió còn chưa tính, bây giờ còn chọc tức ông nội, nếu thân thể ông nội có chuyện gì, cô nhất định xử đẹp con ả này.

“Ông nội, con sẽ giải quyết.” Lâm Nhã Nguyệt cam đoan.

“Ông nội, trước uống miếng nước đi, từ từ thôi.” Lâm Tâm Nguyệt nhận ly nước ấm, đưa cho ông cụ, cẩn thận dặn dò. Sau đó, nghiêm túc hỏi quản gia Lâm, rất có dáng vẻ của một nữ hoàng: “Chú Lâm, chú nói đi, cuối cùng có chuyện gì?”

“Cô chủ, người đàn bà này, ả, ả lại... ly nước trái cây của cậu chủ...” Chú Lâm muốn nói lại thôi, ánh mắt tức giận nhìn Lương Văn Nhi, cắn răng kêu to: “Cái đồ vô, vô...aiz, người đàn bà bỏ thuốc kích dục vào ly nước trái cây của cậu chủ.” Nếu không phải kiêng kị Lâm Nhã Nguyệt có mặt ở đây, có lẽ chú Lâm đã nói ra những lời khó nghe.

“Cái gì?” Lâm Tâm Nguyệt và Lâm Đình Đình mở to hai mắt, kinh ngạc kêu lên, không dám tin nhì Lương Văn Nhi, ả ta có phải rất ‘dùng cảm’ hay không, Cổ Trạch Sâm cũng kinh ngạc nhìn người đàn bà đang trầm mặc kia. Lần thứ hai, đáy mắt Lâm Nhã Nguyệt tràn ngập sát khí, thậm chí còn có chút đau xót, nếu không phải anh ta còn chút lý trí, có lẽ anh ta đã giết chết con đàn bà này rồi, có phải tất cả phụ nữ đều như vậy hay không? Vì đạt được mục đích mà không từ mọi thủ đoạn, tựa như cái kẻ đã sinh ra anh? Nếu ánh mắt có thể giết người, chắc chắn Lương Văn Nhi đã chết đến không thể đầu thai.

“Người đàn bà này đúng là rất ghê tởm mà, ả có biết xấu hổ không? Loại chuyện này cũng làm ra được ư? ả, ả quá là vô sỉ! ả dám có ý định muốn cưỡng bức...” Lâm Đình Đình phản ứng lại, lập tức nổi giận, một tay chống nạnh, một tay chỉ vào Lương Văn Nhi, bộ dạng y hệt người đàn bà chanh chua.

“Đình Đình.” Lâm Tâm Nguyệt nghe Lâm Đình Đình chửi mắng, cô liền gọi Lâm Đình Đình, có thể mặc kệ cảm nhận của Lương Văn Nhi, nhưng không thể không quan tâm đến anh hai, nghiêng đầu nhìn về mặt không cảm xúc của anh hai, cô thở dài. Hiện tại, cô đã hiểu rõ vì sao ông nội và anh hai có biểu tình như vậy, vì ả ta phạm vào điều cấm kỵ của nhà họ Lâm, giẫm đạp lên giới hạn cuối cùng của nhà họ Lâm, nhưng mà cưỡng bức? Đình Đình, em quá mạnh mẽ rồi! ==|||

Nghe Lâm Tâm Nguyệt kêu, Lâm Đình Đình mới phát hiện mình vừa nói cái gì, vội che miệng, không tự chủ được lùi về sau, rụt cổ, ánh mắt lo sợ nhìn về mặt không cảm xúc của Lâm Nhã Nguyệt, không nhìn được khóc thầm trong tim, tiêu rồi, tiêu rồi, nói sai rồi! Tại sao lại nói anh hai bị cưỡng bức chứ, đàn ông đều rất mạnh mẽ, lại rất sĩ diện. Tại sao cô lại không quần cái mồm này chứ, anh àaaaa ~ Là đau khổ hay là tức giận, anh làm ơn cho em một chút phản ứng đi! Sống hay chết, anh liền nói một tiếng thôi, như vậy em gái của anh cũng không cần khổ ép nữa.

Lâm Tâm Nguyệt và Cổ Trạch Sâm liền hiểu vì sao trên bàn chỉ một ly nước trái cây để đó. Đó là bằng chứng phạm tội của Lương Vân Nhi, ly nước còn nguyên chứng tỏ Lâm Nhã Nguyệt chưa có uống, không biết là may mắn hay là bất hạnh nữa. Lâm Tâm Nguyệt hoài nghi IQ của người đàn bà này bằng âm, sao lại có thể bày ra trò trẻ con như vậy? Lẽ nào, ả không biết chuyện này sẽ hủy hoại cả đời ả sao?

Lâm Đình Đình cũng nhìn ly nước trái cây, cúi đầu, giống như tự lẩm bẩm: “May mắn ả không thành công, nếu ả thành chỉ hai của mình, e là mình tiêu đời.”

Mặc dù, Lâm Đình Đình nói rất nhỏ, nhưng mọi người ở đây đều nghe rõ, Lâm Tâm Nguyệt bắt đầu dè dặt, con bé này xác định không có tới đây quấy rối? Cổ Trạch Sâm ở bên cạnh cũng không khỏi cười trộm, bắt đầu dè dặt, em gái của bà xã mình đúng là kẻ dở hơi.

Lâm Nhã Nguyệt nghe Lâm Đình Đình lẩm bẩm, nhất thời đầy sỗ dầy vạch đen, con bé này đúng là em gái của mình ư? Vì sao lại thiếu dây thần kinh như thế chứ? Ông nội Lâm và chú Lâm đều duy trì vẻ mặt im lặng là vàng, con bé này càng ngày càng không có quy củ, lời như vậy cũng nói được, có phải cưng chiều nó quá mức rồi không? Mọi nghi lễ phép tắc nó học đâu hết rồi? Để tránh cho việc nó ra ngoài làm trò cười cho thiên hạ, bắt nó học lại mọi lễ nghi mới được. Lâm Đình Đình xui xẻo, cái mồm hại cái thân không chỉ có bạn học Dương Dật Thăng.

Bầu không khí áp bức bị lời nói của Lâm Đình Đình phá vỡ, bầu không khí giương cung bạt kiếm biến mất, tất cả mọi người đều bắt đầu dè dặt. Chỉ có Lương Vân Nhi vẫn trầm mặc không nói, dường như mọi chuyện đều không liên quan đến ả.

“Khụ, khụ, Lương tiểu thư, cô có biết cô đang làm chuyện gì không? Chúng tôi nể tình ông nội cô nên để cô ở lại nhà mình, nhân nhượng vì tình nghĩa, nhưng cô lại không có nguyên tắc. Trước, cô tùy hứng điều ngoa chưa tính, bây giờ lại còn làm ra chuyện như vậy. Lương tiểu thư, chúng tôi có quyền gọi cảnh sát, tố cáo cô.” Lâm Tâm Nguyệt miễn cưỡng đè ép sự bất đắc dĩ trong lòng xuống, trừng mắt nhìn con bé nói xằng xiên kia, phớt lờ ánh mắt của con bé, vội ho lên một tiếng, nhắc nhở những người còn đang phì cười vì không biết giải quyết thế nào, nghiêm túc nói từng chữ với Lương Vân Nhi, hi vọng cô ả điều ngoa này có thể hiểu rõ tình cảnh của mình.

“Không cần nói gì với ả hết, anh sẽ để cho ả biết, Lâm Nhã Nguyệt anh không phải là thằng ngu. Cho rằng dùng cách này có thể trói buộc anh, anh nhất định cho ả trả giá lớn, để ả nhớ kỹ người nào có thể chọc, người nào tuyệt đối không thể chọc.” Âm thanh lạnh như băng của Lâm Nhã Nguyệt vang bên tai Lương Vân Nhi, Lương Vân Nhi chậm rãi ngẩng đầu, mặt không biểu tình nhìn về phía anh, cảm nhận được ánh mắt của anh không hề có một chút dịu dàng, chỉ có căm hận.

“Tại sao? Tại sao em làm nhiều chuyện vì anh như vậy, anh vẫn không hề liếc nhìn em dù chỉ một lần?” Lương Vân Nhi đứng phắt dậy, chất vấn Lâm Nhã Nguyệt. Đáp lại ả chỉ là ánh mắt lạnh lẽo của Lâm Nhã Nguyệt, Lương Vân Nhi chưa bao giờ bị người ta nhìn như vậy, từ nhỏ tất cả mọi người đều nuông chiều, yêu thương ả. Nhưng, từ khi gặp Lâm Nhã Nguyệt, cái gì ả cũng không đúng, rõ ràng ả đã hạ thấp chính mình, tạm thời nhân nhượng vì lợi ích sau này. Tại sao anh đều không thấy?

“Cái này của cô phải gọi là mặt dày mày dạn, sống chết bám theo.” Lâm Đình Đình hừ lạnh.

“Mày nói cái gì?” Lâm Đình Đình kích thích thần kinh nhạy cảm của Lương Vân Nhi, bắt chợt ả tới gần bọn người Lâm Tâm Nguyệt, hai mắt tròn to, then quá thành giận, Lâm Đình Đình liền trốn sau lưng Lâm Tâm Nguyệt, Cổ Trạch Sâm di chuyển tới trước che chắn cho Lâm Tâm Nguyệt, mặt Lâm Nhã Nguyệt âm u, hai mắt nhìn chăm chú vào ả, chỉ cần ả có hành động anh lập tức không chế ả. Ánh mắt vẫn đục kèm theo điên cuồng của Lương Vân Nhi nhìn chung quanh, giọng nói tràn đầy phẫn hận, cảm xúc khó không chế, ngón tay chỉ từng người: “Mày, mày, mày, bọn mày thật sự nghĩ rằng tao không biết chuyện bọn mày làm sao? Nếu không vì Nhã Nguyệt, tao có cần cố gắng nuốt giận như vậy không? Chịu đựng trò đùa của bọn mày,

chịu đựng tội bấy sỉ nhục, đều do tội mày, nhất định do tội mày nói xấu tao trước mặt Nhã Nguyệt, Nhã Nguyệt mới không hiểu rõ, đều là tội mày!!! Nhã Nguyệt là của tao! Là của tao! Chỉ có tao mới xứng đôi với Nhã Nguyệt!” “Nhất là mày!” Ánh mắt Lương Vân Nhi rơi vào trên người Lâm Tâm Nguyệt, hung hăng nói: “Mọi người đều nói mày rất tài giỏi, không chỉ giỏi giang trong công việc, còn gả ột người chồng tốt, mày đã lập gia đình, lại rất hạnh phúc, mày trở về làm cái gì? Đừng nghĩ Nhã Nguyệt thương yêu mày, mày có thể đối xử với tao như vậy, đúng là do con đả bà hư hỏng sinh ra, cũng xấu xa như con mẹ của mày!”

Lương Vân Nhi vừa nói xong, mọi người đều dùng ánh mắt như dao trừng ả.

“Tôi thấy cô mới là người đàn bà hư hỏng, hơn nữa còn là loại xấu xa không thể trị, đến bây giờ cũng không biết mình sai, cô có tư cách gì mà kiếm chuyện với Tâm Nguyệt.” Cổ Trạch Sâm nghiêng rằng nói, bà xã của anh ngay cả một lời nói nặng anh cũng không nỡ, bảo bối anh cưng chiều như vậy, sao có thể để cho người ngoài phê bình như vậy? Xem ra ả ta không muốn sống nữa rồi.

Nhưng, Lương Vân Nhi lại không có nhận ra, lời ả như lên án lại như lẩm bẩm: “Không phải mẹ của Nhã Nguyệt cũng làm như vậy ư? Chỉ cần mình và Nhã Nguyệt có quan hệ với nhau, sẽ không có ai tách rời chúng ta, không có ai.”

Lâm Tâm Nguyệt không ngờ có một ngày cô gặp phải một nhân vật nào tàn như thế này. Năng lực ảo tưởng phong phú! Hiện tại đã là thế kỉ 21 rồi, cho dù ả có quan hệ với anh hai, anh hai cũng không nhất định phải cưới ả, huống chi ả lại phạm vào cấm kị của nhà họ Lâm.

Lương Vân Nhi hoàn toàn không biết mình đã rơi vào ma chướng, Cổ Trạch Sâm và Lâm Tâm Nguyệt liếc nhau, Cổ Trạch Sâm chậm rãi di chuyển tới Lương Vân Nhi, đáy mắt hiện lên ánh sáng, thừa dịp ả không chú ý, dùng tay đập vào gáy ả, Lương Vân Nhi liền hôn mê, về phần độ nặng nhẹ bao nhiêu thì không ai biết. Ai kêu ả không biết sống chết đắc tội với bác sĩ Cổ của chúng ta, lời của Lương Vân Nhi khiến lòng người trầm xuống, thấy Lương Vân Nhi té xỉu trên đất, đáy mắt Lâm Nhã Nguyệt hiện lên tia ác độc.

Lâm Tâm Nguyệt nhìn Lương Vân Nhi té xỉu dưới đất, có chút suy nghĩ, tại sao ả biết được chuyện của năm đó? Còn có câu nói kia của ả có ý gì? Cái gì gọi là con gái của người đàn bà xấu sinh ra cũng xấu xa như vậy. Còn nữa, mẹ của anh hai chưa từng ở chung một chỗ với ba, nhưng tại sao ả lại cho rằng chỉ cần ả thành công là có thể ở cùng với anh hai, Lâm Tâm Nguyệt quay đầu nhìn ly nước trái cây, đáy mắt dần ngưng trọng, chuyện này xảy ra lần thứ hai, là trùng hợp hay là âm mưu?

“Cái đó, chúng ta có cần gọi cảnh sát không?” Lâm Đình Đình chớp mắt liếc nhìn bên phải, thấy bộ dạng nặng nề của mọi người, hít sâu một hơi, hơi giờ tay, cẩn thận dò hỏi.

“Dù sao ả cũng là cháu gái duy nhất của ông Lương, thôi, Tiểu Lâm, đem ả trả đi đi, nhớ coi chừng cho kĩ, ngày mai kêu ông Lương qua đón về.” Ông nội Lâm mệt mỏi thở dài.

“Dạ, ông chủ.”

“Liền bỏ qua như vậy sao.” Lâm Đình Đình mím môi, tức giận thì ào, nhưng bị ánh mắt sắc bén như dao của Lâm Tâm Nguyệt làm nghẹn họng, cảm nín như con dê non.

“Con lên lầu trước.” Lâm Nhã Nguyệt nhìn Lương Vân Nhi, ánh mắt lạnh lùng khiến người ta run sợ.

“Anh.” Lâm Tâm Nguyệt lo lắng nhìn anh.

“Không sao.” Lâm Nhã Nguyệt giống như bình thường, nhẹ nhàng vỗ vỗ đầu cô, một mình tiêu sái lên lầu nhưng nhìn bóng lưng của anh rất cô đơn, xem ra anh hai vẫn còn để ý sự kiện kia.

Cổ Trạch Sâm nhẹ nhàng ôm vai Lâm Tâm Nguyệt, ánh mắt hai người giao nhau, Lâm Tâm Nguyệt đưa tay đặt lên bàn tay ôm vai mình, cảm kích nhìn anh, mỉm cười.

Lâm Tâm Nguyệt xoay người nhìn về mặt trắng bệch, ả chứa đau khổ và hối hận của ông cụ, buông tay Cổ Trạch Sâm, đi tới ngồi chồm hổm trước mặt ông: “Ông nội, hôm nay ông cũng mệt rồi, đừng suy nghĩ nhiều nữa, nghỉ ngơi sớm một chút đi.”

Nhìn cháu gái bảo bối của mình, ông cụ cố nén đau khổ trong lòng, giọng khàn khàn, tự trách: “Tâm Nguyệt, có phải kiếp trước ông nội đã tạo nghiệt hay không? Cho nên, kiếp này ông trời mới trừng phạt ông như vậy. Tại sao? Nếu tối hôm nay, Nhã Nguyệt không cảnh giác, phát hiện ra ly nước kia có vấn đề, có phải

bi kịch năm đó sẽ được tái diễn không? Ông biết thằng bé Nhã Nguyệt vẫn không bỏ được chuyện năm đó. Nếu như không phải ông nhẹ dạ giữ Lương Vân Nhi lại, sẽ không có chuyện này, ông có lỗi với Nhã Nguyệt, là ông khiến cho các con khó chịu.”

“Ông nội, chuyện hôm nay là ngoài ý muốn, không có ai muốn như vậy hết, ông không cần phải tự trách.”

“Tâm Nguyệt, không cần lo cho ông, ông nội chỉ cầu nhàu như vậy thôi, ông đã chống đỡ nhiều năm như vậy, làm sao bị đánh gục được chứ. Hiện tại, ông lo lắng cho Nhã Nguyệt, nó luôn giấu mọi chuyện trong lòng, con đi xem nó một chút, nó nghe lời con nhất.” Ông nội nhận được ánh mắt lo lắng của cháu gái bảo bối, xốc lại tinh thần, làm bộ thoải mái, nhưng nhớ tới cháu của chính mình, lo lắng và đau khổ trong mắt không thể giấu được.

“Con biết rồi, ông nội, để chú Lâm dìu ông đi nghỉ nha.”

“Được, khuya rồi, các con cũng ở lại nghỉ một đêm đi.”

“Dạ, ông nội.”

...

...

Lâm Nhã Nguyệt về phòng, trong mắt tràn đầy tức giận, bởi vì ở trước mặt ông nội và em gái nên anh cố nén sự tức giận trong lòng mình. Hiện tại anh không cần, anh không phải người không có cảm xúc, chỉ vì anh có thói quen không chế tâm trạng của mình. Nhưng, không có nghĩa là anh để mặc cho người ta tùy ý xúc phạm, còn dám nói em gái bảo bối của anh như vậy, anh nhất định phải cho ả biết danh hiệu ‘Quân vương mặt lạnh’ không phải giả. Mặc dù, ông nội nói quên đi, nhưng chỉ đêm nay mà thôi, vì từ ngày mai, Lương Vân Nhi nhất định chịu xúi quẩy.

Cốc, cốc, cốc. Lâm Tâm Nguyệt đứng cạnh cửa, gõ cánh cửa mà Lâm Nhã Nguyệt chưa có đóng, cắt đứt dòng suy nghĩ của anh, trên mặt cười dịu dàng, Lâm Nhã Nguyệt ngẩng đầu Lâm Tâm Nguyệt, ánh mắt tràn đầy ấm áp.

“Em vào được không?” Lâm Tâm Nguyệt biết trước còn cố hỏi.

“Vào đi, con bé này, chẳng lẽ anh hai còn có thể đuổi em ra ngoài.” Lâm Nhã Nguyệt nhìn em gái mình, ánh mắt lạnh như băng mang theo ánh sáng nhu hòa, hoàn toàn không có sát khí như khi này.

“Chỉ biết anh hai là tốt nhất.” Lâm Tâm Nguyệt trước mặt Lâm Nhã Nguyệt luôn giống như đứa trẻ, lập tức đi vào ôm cánh tay anh làm nũng, trong nhà này, chỉ có cô là không sợ Lâm Nhã Nguyệt tức giận.

“Tối nay, khiến em không vui.” Lâm Nhã Nguyệt nhìn em gái nhỏ bé mình che chở từ nhỏ tới lớn, rõ ràng từng hứa phải bảo vệ con bé, nhưng lại để người ta đâm chọc vào vết sẹo của con bé, để nó nhớ lại chuyện năm đó, may mắn, may mắn con bé đã quên, bằng không nó phải chịu tổn thương lần nữa. Lâm Nhã Nguyệt siết chặt tay, càng nghĩ càng muốn giết chết con đàn bà ngu xuẩn kia.

“Anh hai, nói gì lạ vậy, em rất tốt, thật á.” Lâm Tâm Nguyệt trợn mắt, cố gắng khiến Lâm Nhã Nguyệt tin cô, đáng về ‘em không sao’: “Lại nói, người không vui chính là anh.”

“Không phải anh đã nói không có chuyện gì rồi à.” Ánh mắt Lâm Nhã Nguyệt liếc trái liếc phải, nhưng vẻ mặt không hề biết đổi.

“Nói dối.” Lâm Tâm Nguyệt nghiêm túc nhìn anh: “Anh quên em làm nghề gì à? Tuy cái mặt của anh vẫn giống bạn nhỏ cương thi, nhưng em gái anh vẫn có chút bản lĩnh nha, em là em gái của anh, sao lại không biết tâm tình của anh, huống chi, mọi chuyện đã qua lâu rồi, em và ông nội, ông ba, bác hai đều đã buông xuống, vì sao anh không thể.”

“Anh hai, trái tim của mỗi người rất nhỏ. Anh xem anh, vừa phải lo cho người nhà, vừa lo cho công ty, mặt khác còn phải chừa không gian cho vợ và con tương lai của anh, cho nên, chẳng còn nơi để chứa hồi ức cũ đâu.” Lâm Tâm Nguyệt chỉ chỉ vào trái tim Lâm Nhã Nguyệt, nghịch ngợm nói.

“Con bé này!” Lâm Nhã Nguyệt thở dài, bất đắc dĩ véo mũi cô: “Anh hiểu ý của em, em không cần lo, anh không sao đâu.”

“Anh nói đó, em đây mỗi mắt chờ mong, để xem anh có làm được hay không...” Lâm Tâm Nguyệt nở nụ cười xấu xa, giống hệt con hồ ly giả hoạt.

“Làm không được thì sao?” Lâm Nhã Nguyệt mắt chứa đầy ý cười, tới gần trêu đùa cô.

“Em phạt anh dẫn em đi ăn tất cả những cửa hàng bánh ngọt trên thế giới.”

“Oa! Vậy anh không phải sẽ chịu thiệt sao?”

“Cái gì?” Lâm Tâm Nguyệt vùng quả đấm lên đe dọa.

“Ha ha, tối nay, các em đều ở lại à?”

“Ừm, đêm nay không về, tối nay em và Sâm ở nhờ không đi.”

“Vậy anh phải suy nghĩ một chút, có nên thu tiền thuê nhà không, lấy tiền dẫn em đi ăn tất cả các món ngọt trên toàn thế giới.”

“Anh, anh không thể đối xử với em gái mình như vậy!!!”

“Ha ha...”

Tiếng cười ầm áp vang vọng trong toàn căn nhà, hình như muốn làm mây đen trên bầu trời nhà họ Lâm tản đi hết.

Sáng ngày hôm sau, Lương Vân Nhi ôm túi đi khỏi, lần này, ả không còn khả năng bước vào nhà họ Lâm lần nữa. Lâm Tâm Nguyệt nghĩ, mọi chuyện đều kết thúc, nhà họ Lâm khôi phục bầu không khí ầm áp trước đây, nhưng trăm ngàn lần cô không ngờ được, đây chỉ là mới bắt đầu.

Lúc Lương Vân Nhi đi, đúng lúc Lâm Tâm Nguyệt muốn đi vào trường đại học giảng bài. Bên trường đại học hi vọng, cô có thể dốc lòng giảng dạy một chút cách vận dụng tâm lý học kết hợp với kỹ thuật pháp chứng. Trước kia, cô cũng thường nhận được lời mời như vậy, nên cô không do dự mà nhận lời, nhưng không ngờ cô lại gặp một người cô không thể tưởng tượng được.

Khi Lâm Tâm Nguyệt kết thúc khóa học ra về, cô bị ai đó kêu lại, xoay người nhìn kỹ lại, ánh mắt cô kinh ngạc và sáng rực lên.

63. Chương 68: Phiền Nao Của Đàn Ông

Edit: Tịch Ngữ

“Tâm Nguyệt.” Lâm Tâm Nguyệt chuẩn bị ra khỏi trường đại học thì nghe phía sau có âm thanh trầm ổn kèm theo mừng rỡ gọi lại, Lâm Tâm Nguyệt phản xạ có điều kiện quay người lại, nhìn thấy người đằng sau liền kinh ngạc trợn to mắt khó tin, sau đó liền chuyển thành kinh hãi.

“Thầy.” Nhìn rõ bóng dáng chín chắn đang tới gần, Lâm Tâm Nguyệt nở nụ cười ưu nhã mà chói mắt, ngay cả khóe mắt cũng tràn ngập vui sướng, vẻ mặt kích động khỏi phải nói.

“Tâm Nguyệt, đã lâu không gặp.” Người đàn ông phía sau Lâm Tâm Nguyệt khoảng chừng hơn bốn mươi tuổi, thoát nhìn hơi gầy, nhưng hơi thở ôn hòa, hiền hậu khiến người ta cảm thấy dễ chịu, an tâm, khỏe miệng luôn cười ầm áp, ánh mắt nhìn cô cũng mang theo vui sướng, kích động và đầy ý cười.

“Thầy, sao thầy ở đây?” Lâm Tâm Nguyệt kích động hỏi, vẻ mặt mang ý cười hào hứng.

“Em không cảm thấy chúng ta nên tìm một chỗ ngồi xuống sao? Hay em hi vọng đứng ở hành lang người qua kẻ lại nói chuyện phiếm với thầy?” Tổng Mộ Thiên buồn cười nhìn cô sinh viên mình yêu thương nhất, lời nói mang theo sự nuông chiều.

Nghe lời Thầy đề nghị, Lâm Tâm Nguyệt mới sực nhớ mình đang ở đâu, nhìn về mặt tò mò của những sinh viên trong trường, cô cúi đầu le lưỡi, ngẩng đầu lên mang theo nụ cười dịu dàng lại hào phóng: “Em nhớ gần đây có quán cà phê không tề, Thầy, chúng ta đi đến đó há.”

“Được, em quyết định đi.” Tống Mộ Thiên bất đắc dĩ lắc đầu, tính cách cô nhóc này vẫn như vậy, lúc nào cũng hồ hồ đồ đồ, nếu bình thường cô nhóc có một nửa khôn khéo như khi làm việc thì hay rồi.

Tống Mộ Thiên là thầy hướng dẫn của Lâm Tâm Nguyệt khi cô học ở Mĩ. Khi đó, cô vừa đến nước Mĩ, chưa quen với cuộc sống, ngôn ngữ thì nửa hiểu nửa không, ở trường cô bị cô lập, xa lánh như cơm bữa. Vì không muốn người nhà lo lắng, cô đem mọi tâm sự giấu ở trong lòng, nỗi lo lắng khi xuyên qua lại quán quýt trong trái tim cô, để thư giảm áp lực tâm lí, lúc vào đại học Lâm Tâm Nguyệt chọn môn tâm lí học. Cũng vào lúc đó cô biết Thầy tâm lí học Tống Mộ Thiên, có lẽ vì tâm lí tuổi tác, hai người nhanh chóng thành bạn bè, kể đó Tống Mộ Thiên trở thành thầy tốt bạn hiền của Lâm Tâm Nguyệt, cô học tâm lí học do Tống Mộ Thiên dạy, nghe theo lời gợi ý của ông mà áp dụng nó vào pháp chứng. Hiện tại, Tống Mộ Thiên là Thầy dạy tâm lí học nổi tiếng trên thế giới, nhưng Lâm Tâm Nguyệt là người duy nhất được gọi ông là ‘thầy’, đương nhiên cô không làm cho thầy của mình thất vọng, thành tựu của cô trong ngành pháp chứng mọi người đều thấy rõ ràng.

Lâm Tâm Nguyệt biết nếu lúc đó cô gặp thầy, cô khẳng định cô không có thành tựu như ngày hôm nay. Là do ông giúp cô giảm áp lực, là ông giúp cô từ từ bước ra khỏi thế giới của mình, là ông giúp cô biết cần đi như thế nào, làm sao ở chung với người khác. Tống Mộ Thiên gần như đem mọi kiến thức mình biết về tâm lí học truyền dạy hết cho Lâm Tâm Nguyệt, bỏ công sức ra bồi dưỡng cô, mãi cho tới hôm nay, Tống Mộ Thiên vẫn là thầy tốt bạn hiền của cô.

Lâm Tâm Nguyệt dẫn Tống Mộ Thiên đến quán cà phê gần trường đại học, ngồi xuống, gọi cà phê, Lâm Tâm Nguyệt liền không chờ kịp: “Thầy, sao thầy đột nhiên xuất hiện ở trường đại học này?”

“Thầy được hiệu trưởng mời đến để phụ đạo cho sinh viên của trường, thuận tiện tới thăm em.” Tống Mộ Thiên ung dung nói.

“Giờ chứ? Chỉ thuận tiện thăm em ư?” Lâm Tâm Nguyệt quệt mồ, dẩu miệng lên án.

“Hết cách rồi, hiện tại thầy là người rất bận rộn nha.” Tống Mộ Thiên mím môi một cái, nghiêng đầu cảm khái.

“Thầy nói mà không thấy ngượng, không biết là ai quá mức rãnh rỗi, không có việc gì liền kêu trợ lí nhận một đồng thư mời. Hôm nay bay Anh, ngày mai bay Pháp, ngày sau liền bay qua Mĩ, thời gian bay trên trời còn nhiều hơn thời gian ngủ trên giường, thầy cũng sắp thành người bay rồi nhỉ. Ngay cả ngày em tốt nghiệp thầy cũng mặc kệ, kì quái nhất là gửi MSN thầy không trả lời, gọi điện thầy không nghe máy, thậm chí ngày em kết hôn thầy cũng không đến. Nếu không thấy hành tung của thầy trong máy tính cộng với món quà thầy gửi, em nhất định hoài nghi thầy đã bay ra khỏi Trái Đất rồi.” Lâm Tâm Nguyệt khinh bỉ liếc gương mặt ‘bất lương’ của người nào đó, thầy cứ tiếp tục giả bộ đi, giả bộ tiếp đi, cái miệng nhỏ chóp chép, từng chút từng chút quở trách ‘chuyện xấu’ của Tống Mộ Thiên, trách mắng biến thành oán giận, thầy tốt bạn hiền cô tôn trọng nhất, giúp đỡ cô nhiều nhất, thế mà không dự lễ tốt nghiệp và lễ cưới của cô.

Tống Mộ Thiên tiếp nhận

cà phê do người phục vụ đưa, nhấp một ngụm, nghiêm túc nhìn cô sinh viên đắc ý nhất của ông, đáy mắt hiện lên một chút phức tạp, lập tức bị nụ cười cứng chiều thay thế: “Lúc đó em tốt nghiệp sớm, thầy không sắp xếp hành trình về kịp, lúc kết hôn càng khỏi phải nói, chuyện xảy ra đột ngột như vậy, không cho thầy thời gian chuẩn bị gì hết. Thầy muốn làm người thầy tốt, muốn biểu hiện một chút cũng không được, nhưng mà con nhóc như em cũng có lương tâm, còn biết gửi hình cưới cho thầy xem, còn nữa...” Tống Mộ Thiên đột nhiên nghiêm túc, lời nói trở nên sắc bén: “Vì sao chuyện bom nổ lớn như vậy lại không nói cho thầy biết.”

“Thầy, sao thầy biết chuyện này?” Lâm Tâm Nguyệt bị giọng điệu nghiêm túc của Tống Mộ Thiên hù, rốt cuộc là tên nào mach lẻo, con người của cô liếc trái liếc phải, về mặt chốt dạ nhìn Tống Mộ Thiên, cẩn thận hỏi.

“Nếu không phải em hơn một tháng không có liên lạc với thầy, thầy không gọi điện đến nhà em, thầy còn không biết em bị hôn mê do bom nổ.”

“Em sợ thầy lo lắng thôi, hưởng chi hiện tại em cũng không sao.” Lâm Tâm Nguyệt cười híp mắt nịnh nọt.

“Thôi, em không có chuyện gì là được rồi.” Tổng Mộ Thiên thở dài, bộ dạng ‘thầy hết cách với em rồi’.

“Em biết thầy quan tâm em mà.” Lâm Tâm Nguyệt cười nũng nịu, lúc này di động của Lâm Tâm Nguyệt có tin nhắn được gửi đến, cô nhìn thoáng qua, cười ngọt ngào, nụ cười càng ngày càng đậm.

“Thấy em cười vui vẻ như vậy, không cần nghĩ cũng biết là tin nhắn của chồng em gửi tới rồi.” Tổng Mộ Thiên nhìn vẻ mặt yêu kiều của Lâm Tâm Nguyệt, căn bản không cần nhìn liền đoán được người gửi tin nhắn.

“Dạ, anh ấy tới đón em, hiện giờ đang chờ em ở đầu đường.”

“Vậy thì tốt rồi, thầy còn chưa chính gặp qua cậu ta, thầy đi chung với em, vừa đúng lúc có thể xem thằng nhóc kia có sức hấp dẫn gì lại khiến cho cô sinh viên của thầy ‘nhớ mãi không quên’, ngày ngày đều lải nhải bên tai thầy.” Tổng Mộ Thiên hài hước trêu ghẹo Lâm Tâm Nguyệt.

“Gì chứ, người ta đâu có.” Lâm Tâm Nguyệt bủi môi phản bác.

“Ừ, trước đây em không có lải nhải ‘Sâm rất giỏi, giỏi vô cùng’ ở bên tai thầy, em không có mỗi ngày nhớ cậu ta...”

“...” Cô không nghe thấy gì hết, không nghe gì hết á.

Lúc Cổ Trạch Sâm thấy bà xã của mình, bên cạnh cô có một người đàn ông xa lạ. Anh thấy Lâm Tâm Nguyệt nghiêng đầu, mặc kệ người bên cạnh đang trêu tức mình, bộ dạng ‘ta không nghe gì hết’, trong mắt người đàn ông xa lạ hiện lên ý cương chiều, bầu không khí của hai người rất hài hòa.

“Sâm, anh đến rồi à.” Lâm Tâm Nguyệt sung sướng đi tới, tự nhiên ôm cánh tay Cổ Trạch Sâm.

“Ừm.” Cổ Trạch Sâm nhếch môi cười nuông chiều, thuận tay cầm tư liệu trên tay bà xã, nghi ngờ nhìn Tổng Mộ Thiên: “Vị này là?”

“Tôi là thầy hướng dẫn tâm lý học của Tâm Nguyệt, tôi họ Tổng, có thể gọi tôi là giáo sư Tổng.” Tổng Mộ Thiên không chờ Lâm Tâm Nguyệt mở miệng giới thiệu, ông tự mình lên tiếng, vừa nói vừa quan sát Cổ Trạch Sâm, ngay cả biểu tình và động tác đều không buông tha, thấy thái độ của anh với Lâm Tâm Nguyệt, trong mắt lóe lên tia sáng.

“Là giáo sư tâm lý học, lúc em ở Mỹ, thầy ấy giúp em rất nhiều.” Lâm Tâm Nguyệt đúng lúc chen vô, trong lời nói nồng nặc niềm cảm kích.

“Xin chào, em là Cổ Trạch Sâm, là ông xã của Tâm Nguyệt, giáo sư gọi em Sâm là rồi.” Cổ Trạch Sâm chú ý tới xưng hô của bà xã mình, cũng nhận ra cảm kích trong giọng nói của cô, trong nháy mắt thoáng qua vài thứ, thái độ đối với Tổng Mộ Thiên càng tôn kính, thậm chí còn để ông quan sát thoải mái.

“Nghe nói, cậu không chỉ là bác sĩ pháp y mà còn là tác giả, đẹp trai lịch sự, ánh mắt của Tâm Nguyệt không tệ nha.” Tổng Mộ Thiên tán thưởng gật đầu, hài lòng cười: “Con nhóc này là đứa trẻ khiến người ta không bớt lo, sau này giao cho cậu.”

“Em biết, giáo sư.” Cổ Trạch Sâm thâm tình nhìn người bên cạnh, kiên định nắm chặt bàn tay nhỏ bé kia.

“Thầy, em đâu có khiến người ta không bớt lo.” Lâm Tâm Nguyệt nghe lời thầy mình nói, lập tức không phục lẩm bẩm nói.

“Em nói đi.”

“Ha ha...” Cổ Trạch Sâm không hề khách sáo cười lớn.

“Hừ! Không thèm để ý các người nữa.” Lâm Tâm Nguyệt kiêu ngạo quay đầu đi.

Nếu thời gian có thể dừng lại, Lâm Tâm Nguyệt thật sự rất muốn khoảnh khắc này dừng lại tại đây. Cô tình nguyện cái gì cũng không biết, vĩnh viễn là cô học trò thích làm nũng, có chút mơ hồ, lại có tính cách trẻ con.

“Giáo sư, có cần em đưa thầy về không?” Cổ Trạch Sâm cười hỏi, Lâm Tâm Nguyệt lập tức quay đầu, đôi mắt trông mong nhìn thầy mình: “Phải đó, thầy, chúng ta cùng đi ăn trưa đi, đã lâu chúng ta không gặp rồi.”

“Không cần, thầy có việc phải vào trường.” Tống Mộ Thiên cười cự tuyệt ý tốt của Cổ Trạch Sâm, đối với sinh viên của mình thì cười đến dịu dàng: “Thầy còn ở nơi này một thời gian, muốn đi ăn cơm chung khi nào cũng được.”

“Vậy được thôi.”

“Chúng em đi trước.”

“Ừ.”

Tống Mộ Thiên nhìn chiếc xe rời xa, ánh mắt chìm nổi, không biết đang suy nghĩ chuyện gì.

Sau khi Cổ Trạch Sâm đón Lâm Tâm Nguyệt về nhà, lại vì một câu ‘mệt muốn chết’ của Lâm Tâm Nguyệt, lập tức xông lên nhà Cao Ngạn Bác ăn tiệc. Cao Ngạn Bác đã quen với việc hai người vợ chồng nhà này mặt dày đến ăn tiệc, nhưng hôm nay lại xuất hiện thêm hai người khác chính là Lương Tiểu Cương và Dương Dật Thăng.

Bởi vì Lương Tiểu Nhu dẫn em dâu tương lai đi dạo phố, hưởng thụ quyền lợi của phụ nữ độc thân, trút oán hận trong lòng, để lại mấy người đàn ông cô quạnh. Cao Ngạn Bác than thở trong lòng, vốn dĩ Lương Tiểu Nhu còn định kéo Mã Quốc Anh đi chung, nhưng người ta bận về nhà làm con gái ngoan, còn Lâm Tâm Nguyệt, cô nàng này đã sớm rời khỏi hàng ngũ độc thân.

“Phụ nữ.” Cao Ngạn Bác nhấp một ngụm cà phê, ánh mắt vô thần nhìn về phía trước.

“Phụ nữ.” Lương Tiểu Cương ảo não lắc đầu.

“Phụ nữ.” Dương Dật Thăng bắt đầu dĩ cười khổ.

“Aiz” Ba người đồng loạt thở dài, hai vợ chồng Lâm Tâm Nguyệt và Cổ Trạch Sâm dựa vào nhau ngồi trên ghế sofa, anh một miếng em một miếng ăn trái cây, thuận tiện xem trò vui, nhìn ba người đàn ông ăn uống no đủ xúm lại một chỗ mà ỉn mặt ề, than ngắn thở dài.

“Rốt cuộc ba người đang buồn phiền chuyện gì? Có muốn chia sẻ một chút không?” Cổ Trạch Sâm mang dáng vẻ ‘ta là người tốt, ta rất vui lòng nghe’, anh không lên tiếng thì thôi, anh vừa lên tiếng liền nhận được hai ánh mắt sắc bén như dao và một ánh mắt ai oán.

“Ôi, Sâm, anh đắc tội bọn họ à? Oán khí nặng như vậy. Người không biết còn tưởng bọn họ vì bị nhóm Tiểu Nhu vứt bỏ mà giận chó đánh mèo lên người anh nha.” Lâm Tâm Nguyệt lén lén kéo cổ tay Cổ Trạch Sâm, cẩn thận liếc ba người bọn họ, nhỏ giọng hỏi, thuận tiện cắn một miếng trái cây Cổ Trạch Sâm đưa tới, thật là ngọt.

“Không có.” Cổ Trạch Sâm vô cùng nghiêm túc suy nghĩ, sau đó lắc đầu. Rồi lập tức bình tĩnh: “Chắc là ghen tỵ với chúng ta, dù sao họ cũng bị bọn Tiểu Nhu bỏ rơi, chúng ta phải biết thông cảm người khác.” Giọng điệu Cổ Trạch Sâm sâu xa, thông cảm.

“À, đã biết, em sẽ thông cảm cho bọn họ.” Lâm Tâm Nguyệt gật đầu, miệng nhai trái cây rộp rộp.

Cao Ngạn Bác, Lương Tiểu Cương và Dương Dật Thăng nổi sùng. Các người như vậy gọi là nói nhỏ hử? Nói lớn đến nỗi mọi người đều nghe rõ, còn là nghe không sót một chữ luôn đấy. Cái gì gọi là chúng tôi ghen tỵ, rõ ràng đầu sỏ gây chuyện là các người, bây giờ còn làm bộ vô tội, các người cố ý, cố ý !!!! Đừng nghĩ rằng bọn tôi không thấy vẻ mặt hả hê của các người nhá!!!!

“Đừng nhìn chúng tôi như vậy. Chúng tôi có thể thông cảm cho các người, các người cũng có thể thông cảm cho chúng tôi, để chúng tôi được xem trò vui một cách thỏa mãn nhá. Nói đi, hai người làm sao chọc giận Tiểu Nhu và Đình Đình. Còn Ivan, lát sẽ nói sau.” Lâm Tâm Nguyệt tò mò quan sát bọn họ, mắt lóe sáng, đầy ý cười.

“Đều do anh Sâm gây họa.” Lương Tiểu Nhu ôm gối dựa, xì mặt, vẻ mặt đáng thương nhìn Lâm Tâm Nguyệt.

“Hử, có liên

quan đến Sâm hả? Tiểu Cương, đến đến đến, mau nói cho chị Tâm Nguyệt. Nếu Sâm bắt nạt em, chị giúp em dạy dỗ anh ấy.” Lâm Tâm Nguyệt cười dịu dàng dụ dỗ Lương Tiểu Cương.

“Bởi vì Đình Đình thấy anh Sâm luôn tạo kinh hỉ để dỗ chị vui vẻ, cho nên cô ấy rất hâm mộ. Vì vậy, em cũng nghĩ biện pháp để dỗ cô ấy vui vẻ, mua quà tặng cô ấy. Vốn nghĩ cô ấy sẽ rất vui, ai dè cô ấy vừa mở hộp quà liền mắng em ‘ngu ngốc’ rồi bỏ đi. Ngày hôm nay, cô ấy không thèm để ý tới em.” Lương Tiểu Cương rất thành thực khai báo.

Bầu không khí im lặng kì quái bao phủ trong phòng, mọi người đều hận sắt không thành thép nhìn chăm chú vào Lương Tiểu Cương, Lâm Tâm Nguyệt buồn bực không thôi. Thầm nghĩ hung hăng gõ vào đầu cậu ta: “Đình Đình mắng đúng. Tiểu Cương, em đó, thật ngốc!”

“Chị Tâm Nguyệt, ngay cả chị cũng nói em như vậy.” Lương Tiểu Cương uất ức.

“Đình Đình tức giận bởi vì em không hiểu rõ mục tiêu. Con bé mở hộp quà liền không vui là do nó không thấy món quà mình mong muốn.” Lâm Tâm Nguyệt thở dài lắc đầu, bất đắc dĩ dùng đưa tay có đeo nhẫn quơ quơ: “Nó muốn cái này, cái này nè.”

“Chị Tâm Nguyệt, tay của chị thì sao? Đình Đình tức giận có liên quan gì đến cái tay của chị?” Lương Tiểu Cương nghiêng đầu hỏi, Lâm Tâm Nguyệt tử trận!

“Sâm, giao cho anh.”

“Ừ, Tiểu Cương, để anh Sâm nói nguyên nhân Đình Đình tức giận cho cậu biết.”

“Dạ.”

Thật ra, khó trách Lương Tiểu Cương như vậy. Bởi vì vụ bom nổ lần trước, Lương Tiểu Cương luôn đeo bám Lâm Đình Đình. Nhưng mỗi lần nhắc tới chuyện kết hôn cô nàng liền bỏ trốn, vì không muốn hù dọa bạn gái, Lương Tiểu Cương không dám nhắc chuyện kết hôn nữa. Nhưng, Lương Tiểu Cương lại quên, phụ nữ rất dễ thay đổi. Khi đó không muốn, lúc nhìn thấy dáng vẻ hạnh phúc của Lâm Tâm Nguyệt và Cổ Trạch Sâm, Đình Đình liền hâm mộ, cô nàng luôn ám chỉ nhắc nhở thể mà Lương Tiểu Cương vẫn ngu ra. Thấy Lương Tiểu Cương chuẩn bị kinh hỉ ỉnh, còn tưởng là Lương Tiểu Cương đã nghĩ thông suốt, ai ngờ mừng hụt, không tức giận mới là lạ.

Lương Tiểu Cương tiếp nhận Cổ Trạch Sâm giáo dục. Đôi mắt Lâm Tâm Nguyệt đầy mong đợi nhìn Cao Ngạn Bác, cười như không cười.

“Cô đừng có nhìn tôi, tôi không đơn thuần như Tiểu Cương, cô vừa dụ một chút liền khai ra hết.” Cao Ngạn Bác không thèm nhìn ánh mắt trần trụi của Lâm Tâm Nguyệt, bình tĩnh uống cà phê, giỡn chơi sao, anh không có đàn như vậy, tự đứng trở thành trò vui cho người ta, chẳng lẽ kêu anh nói, anh đã đem nhẫn giấu trong xe buýt đồ chơi, chuẩn bị cầu hôn Tiểu Nhu, ai ngờ trên xe buýt có đôi tình nhân cầu hôn, Tiểu Nhu chê quê mùa, kém xa Cổ Trạch Sâm cầu hôn Lâm Tâm Nguyệt, cô xác định không thể khoe khoang được với Lâm Tâm Nguyệt, anh đành im lặng giấu xe buýt đồ chơi đi. Mặc dù, anh hài lòng tiếp nhận ám chỉ của Tiểu Nhu, nhưng anh không có cầm đến tay... Ai biết, ngày hôm sau, Tiểu Nhu giống như giận lấy anh, quả nhiên tên đầu sỏ gây chuyện chính là Cổ Trạch Sâm, sau này không thể để cho hai ngôi sao gây họa này đến ăn chực nữa.

Đáng thương cho Cổ Trạch Sâm, nằm cũng trúng đạn.

“Có thể, anh có quyền lợi giữ im lặng. Vậy còn anh, Ivan? Hai người kia buồn phiền về chuyện tình cảm, anh là người độc thân, có cái gì mà phiền?” Lâm Tâm Nguyệt đảo đôi mắt tròn vo, cười xấu xa: “Lẽ nào

anh thích ai rồi.”

“Không có, anh chỉ góp vui thôi.” Dương Dật Thăng cười khan.

“Thật?” Lâm Tâm Nguyệt hí mắt, nghi ngờ liếc anh ta.

“Thật, thật hơn cả trên châu.” Dương Dật Thăng làm bộ như không có gì uống cà phê.

“Vậy thì được rồi.” Lâm Tâm Nguyệt nhún nhún vai, buông tha không hỏi nữa. Nhưng khóe miệng vẫn dấy lên nụ cười giảo hoạt, cười gian ác trong bụng, các người không nói, cô vẫn biết.

Dương Dật Thăng thấy Lâm Tâm Nguyệt không hỏi nữa, anh thở phào nhẹ nhõm. Nếu để con nhóc này biết anh có ý với Bell, anh liền xong đời.

Dương Dật Thăng tiếp xúc với Mã Quốc Anh vài lần, thương tiếc với những chuyện cô ấy từng trải qua, thậm chí còn có ấn tượng tốt, thế nhưng Dương Dật Thăng không nghĩ ra, vì sao Mã Quốc Anh luôn như gần như xa với anh???

Nếu Dương Dật Thăng biết nguyên nhân là vì Mã Quốc Anh hiểu lầm anh có tình cảm với Lâm Tâm Nguyệt, anh nhất định học máu.

Rất nhanh Lương Tiểu Nhu và Lâm Đình Đình khôi phục lại bình thường, Mã Quốc Anh cũng đổi mặt bình thường với Dương Dật Thăng. Vì vậy một trận phong ba phiến não của đàn ông trôi qua.

Ngày hôm sau đi làm, vì vụ án Chó Diên có manh mối mới. Sau mấy ngày cực khổ, tổ pháp chứng đều lộ khuôn mặt tươi cười. Vui vẻ thảo luận xem sau khi vụ án kết thúc sẽ đi đâu ăn mừng.

Lúc này, điện thoại vang lên, Mạc Thục Viện nhận điện thoại: “Alo, Bộ pháp chứng Tây Cửu Long nghe.”

“Ồ, tôi đã biết, cảm ơn.” Mạc Thục Viện cúp điện thoại, xoay người nghiêm túc nói: “Có vụ án, ở một nhà trọ cao cấp khu Tây Cống phát hiện một xác nữ.”

64. Chương 69: Âm Mưu Đã Tới

Edit: Tịch Ngữ

Mạc Thục Viện vừa dứt lời, bầu không khí trong tổ pháp chứng có chuyển biến lớn, mọi người đều đen mặt, lập tức oán than.

“Không phải chứ? Vụ án Chó Diên còn chưa kết thúc, lại tới án mạng của cô gái kia.”

“Vất vả lắm mới có manh mối mới, còn tưởng sẽ được tan ca sớm về ăn mừng, xem ra không được ăn mừng rồi, lại phải tăng ca.”

“Hết cách, ai kêu chúng ta mệnh khổ, ngay cả ăn cơm cũng không được yên.”

...

Oán giận thì oán giận nhưng bọn họ vẫn không dừng tay làm việc, rất nhanh các tổ viên đều chuẩn bị xong.

Cao Ngạn Bác từ phòng làm việc đi ra, nghiêm túc nhìn tổ viên xuất sắc của mình, ‘chợ cá’ lúc này đột nhiên lặng ngắt như tờ, hài lòng gật đầu: “Vừa rồi, madam Mã thông báo vụ án Chó Diên có manh mối mới, gọi chúng ta đến đó.” Cao Ngạn Bác đầy tín nhiệm nhìn Lâm Tâm Nguyệt: “Ở Tây Cống phát hiện một xác nữ, cô và Ivan phụ trách đi. Tôi và Yvonne sẽ tiếp tục theo vụ án Chó Diên, những người còn lại tiếp tục làm việc của mình, xem xem có thể tìm ra manh mối mới về vụ án Chó Diên cung cấp cho cảnh sát hay không. Như vậy, mọi người sẽ nhanh được ăn ngon ngủ kĩ thôi.” Cao Ngạn Bác vừa nói đùa vừa nghiêm túc, đồng thời cũng chú ý đến ánh mắt nóng bỏng của Dương Dật Thăng, thế nên anh rất ‘yêu thương đồng nghiệp’ xếp cậu ta vào tổ của Lâm Tâm Nguyệt.

“Dạ, sếp Cao.” Mọi người tràn đầy năng lượng hô to, giọng nói mang theo vui sướng, ngoại trừ một người.

Nghe Cao Ngạn Bác nói, ánh mắt đầy hi vọng của Dương Dật Thăng biến thành bi thương. Khóc không ra nước mắt, đôi mắt chờ mong nhìn chăm chăm Cao Ngạn Bác: Sếp Cao, anh không nhận được tâm ý của tôi sao? Tại sao anh lại có thể tàn nhẫn như vậy????? @_@|||

Ngại quá, tôi không phải madam Mã, sóng điện của chúng ta không có tương thông, tôi chỉ có tâm linh tương thông với Tiểu Nhu thôi, cho nên không giúp được cậu, Cao Ngạn Bác vút cho Dương Dật Thăng ánh mắt vô tội, sau đó vội vàng phải mông bỏ đi.

Cố ý! Anh cố ý! Nhất định cố ý! Biết rõ trong lúc phá án tôi mới có thời gian ở bên cạnh Bell, thế mà anh nhẫn tâm chia rẽ chúng tôi, Dương Dật Thăng lên án trần trụi.

Cao Ngạn Bác không nhìn ánh mắt như dao của người nào đó, liếc Lâm Tâm Nguyệt cười hết sức ôn hòa, tự nhiên ra lệnh xuất phát, bước chân nhanh cực kì.

“Sao hả? Phá án chung với em rất cực khổ à?” Lâm Tâm Nguyệt cười vô cùng xán lạn, dịu dàng: “Nếu không em nói với sếp Cao giúp anh há, để Yvonne thay chỗ với anh.” Đừng nghĩ em không biết anh và Bell có gian tình, buổi trưa em không được lên sân thượng thư giãn với Sâm. Anh muốn cùng Bell sớm chiều ở chung một chỗ cũng phải coi em và sếp Cao có đồng ý hay không nhé! Lâm Tâm Nguyệt nũng nịu khiến Dương Dật Thăng nổi hết da gà, trong đầu hiện lên tiếng còi báo hiệu nguy hiểm cấp độ một!

Dương Dật Thăng hết sức chân chó cười làm lạnh: “Đâu có, chúng ta quen biết nhiều năm, có thể làm việc chung với nhau, anh rất vui vẻ, làm sao ghét bỏ được chứ.”

“Phải ha, vậy mau lên đường thôi.” Lâm Tâm Nguyệt cười híp mắt nghiêng đầu nhìn Dương Dật Thăng, nhỏ giọng nói: “Cùng- tổ” Vui vẻ dẫn đầu đi ra ngoài. Bỏ mặc Dương Dật Thăng đứng đó âm thầm rơi lệ. Phụ nữ đúng là lòng dạ hẹp hòi, chuyện qua lâu rồi mà vẫn mang thù, Sâm, anh mau đem ma nữ này về nhà đi, anh em của anh rất áp lực TT_TT. Con bé này càng lớn càng không đáng yêu, quả nhiên chỉ có Bell là tốt nhất. Dương Dật Thăng suy nghĩ rồi cười khúc khích, lúc hồi hồn đã không thấy Lâm Tâm Nguyệt đâu, lập tức chạy theo.

* _____ *

Bọn Lâm Tâm Nguyệt không ngừng chạy tới hiện trường vụ án, cảnh viên canh giữ chung quanh khu nhà trọ, cửa ra vào đều có giăng dây cảnh giới.

Lúc Lâm Tâm Nguyệt vào cửa cổng, cô chú ý giám sát và điều khiển cửa vào có dấu vết di chuyển, ánh mắt lóe lên, nghiêm túc bước vào hiện trường.

Lâm Tâm Nguyệt bước vào cửa cổng liền gạt đầu chào bọn Thẩm Hùng đang lấy lời khai, đeo bao tay nhựa vào, đi vào nhà trọ chuẩn bị bắt đầu làm việc. Dương Dật Thăng không nhìn thấy tư thế oai hùng của Mã Quốc Anh, vẻ mặt bình tĩnh đi vào, nhưng Lâm Tâm Nguyệt vẫn bắt được chút thất vọng chợt lóe trong mắt Dương Dật Thăng. Lâm Tâm Nguyệt híp mắt, hai người này đúng là có JQ. Trở về nhất định phải tra khảo một phen mới được, nên bạn nhỏ Dương Dật Thăng cứ yên tâm đi.

Nạn nhân bị giết chết bằng dao trái cây ở phòng khách. Trên người đầy vết dao lộn xộn, quần áo bị máu nhuộm đỏ, quần áo có nhiều vết nhăn, bàn tay đặt rũ xuống ghế sofa bị gãy móng, chứng to trước khi chết nạn nhân từng giãy dụa kịch liệt, mắt mở to, tròng mắt lồi ra, diện mạo bị hủy hoại rất khủng bố, trên mặt đầy vết dao cắt ghê rợn, gương mặt xinh đẹp đầy máu me, biến đổi hoàn toàn.

Lâm Tâm Nguyệt thấy chồng của mình đang đo nhiệt độ gan của nạn nhân, hai người liếc nhau gạt đầu hiểu rõ. Lâm Tâm Nguyệt xoay người tìm kiếm dấu vết ở chung quanh, căn nhà rất ngăn nắp, hầu như không có dấu vết bị di chuyển, tầm mắt Lâm Tâm Nguyệt bị vô số ly thủy tinh ở cái tủ bên cạnh ghế sofa hấp dẫn. Ly thủy tinh sáng óng ánh, khiến người ta sững sốt chính là hình vẽ sống động trên ly. Nếu như trong lúc ấu ả, số ly thủy tinh này rất dễ bị đánh ngã, Lâm Tâm Nguyệt lấy túi ni lông ra, đem bốn cái ly thủy tinh về xét nghiệm.

Trong lúc vô tình, Lâm Tâm Nguyệt nhìn thấy ảnh chụp trên bàn trà, con người đen lấy hiện lên kinh ngạc, cầm ảnh chụp lên, mắt nhìn người chết rồi lại nhìn bức ảnh.

“Bác sĩ Cổ, sao rồi?” Thẩm Hùng lấy khẩu cung xong lập tức đến hỏi chuyện Cổ Trạch Sâm, vì Mã Quốc Anh đi dò xét vụ án Chó Diên, nên Thẩm Hùng lãnh trách nhiệm điều tra vụ án này.

“Nhiệt độ gan cho biết, nạn nhân chết trong khoảng thời gian từ 11h đêm đến 2h sáng. Kiểm tra cơ bản nạn nhân chết do bị dao đâm thủng gan, cắt vỡ động mạch chủ, chảy máu tới chết, còn tình hình cụ thể chờ tôi về giải phẫu mới xác định. Công việc của tôi xong rồi, tôi về trước, còn lại giao ọi người.” Cổ Trạch Sâm giao phó xong liền cùng trợ lí rời đi.

“Đừng có nhìn lưu luyến như vậy nữa, buổi tối nhìn không đủ à?” Dương Dật Thăng liếc Lâm Tâm Nguyệt, thấy cô ‘đưa tình’ nhìn bóng dáng Cổ Trạch Sâm, không nhịn được trêu ghẹo, điển hình vết sẹo vừa lành liền quên đau.

“Anh rất rảnh à? Còn không mau đi làm việc.” Lâm Tâm Nguyệt tức giận dùng ánh mắt sắc bén như dao lườm Dương Dật Thăng, bạn nhỏ Dương Dật Thăng nhin hót cười gượng: “Không có, không có, em tiếp tục đi.”

Lẽ nào nhân phẩm của cô kém như vậy? Hiếm khi cô nghiêm túc suy nghĩ vụ án, lại bị bạn thân hiểu lầm (+_+)# Lâm Tâm Nguyệt ngẩng đầu 45 độ ưu thương nhìn trời. Thật ra lần này Dương Dật Thăng hiểu lầm Lâm Tâm Nguyệt rồi, Lâm Tâm Nguyệt không nhìn Cổ Trạch Sâm, cô đang nhìn thi thể được khiêng đi. Nên mới nói, bình thường đừng làm nhiều ‘chuyện xấu’, bằng không lúc bạn nghiêm túc làm việc cũng chả ai tin. Quả nhiên, câu chuyện ‘chó sói tới’ là bài học muôn thuở.

“Vĩ Thắng, Tâm Di, hai người đi chung quanh hỏi thăm khoảng thời gian 11h đêm đến 2h sáng có ai thấy nhân vật nào đáng nghi xuất hiện ở gần đây không? Mặt khác, điều tra sinh hoạt ngày thường của nạn nhân.” Nghe Cổ Trạch Sâm nói, Thẩm Hùng nhìn thi thể đã bị biến đổi hoàn toàn, cau mày nói với Trình Vĩ Thắng và Tâm Di.

“Yes, sir!”

“Sếp, đã tra được thân phận của người chết.” Không bao lâu sau, Tâm Di và Trình Vĩ Thắng trở lại báo cáo kết quả điều tra: “Nạn nhân gọi là Hoàng Hi, 29 tuổi. Hai năm trước, cô ta dọn đến đây sống, vẫn là người độc thân, hiện tại cô ta đang làm việc ở một công ty, nhưng cô ta không có quen thân với bất kì ai ở gần đây, cũng không biết chuyện tối hôm qua, càng không biết cô ta làm việc ở công ty nào.”

“Người ở gần đây không phải đều là thành phần tri thức, bác sĩ, luật sư, mỗi người đều có xe riêng, mạnh ai về nhà nấy đóng cửa chẳng giao thiệp với ai, thậm chí còn không biết chuyện xảy ra ở xung quanh mình, đừng nói chi là nói chuyện.” Trình Vĩ Thắng tức giận đối với sự thờ ơ lãnh cảm của những người ở đây.

“Lập tức điều tra công ty của nạn nhân.”

“Nạn nhân là thư kí của tổng giám đốc tập đoàn Lâm thị.” Lâm Tâm Nguyệt cầm ảnh chụp, nghiêm túc bổ sung.

“Cô biết?” Thẩm Hùng và Tâm Di đều kinh ngạc trợn mắt nhìn Lâm Tâm Nguyệt.

“Nạn nhân là thư kí của anh hai tôi, tôi gặp cô ấy vài lần ở công ty của anh hai.” Lâm Tâm Nguyệt buông ảnh chụp, giải thích: “Tôi nhìn ảnh chụp mới nhận ra cô ấy thôi.”

Nhớ tới vết máu loang lổ trên mặt nạn nhân, bọn Thẩm Hùng gật đầu hiểu rõ, cái bộ dạng kia, dù là bọn họ cũng không nhìn ra đừng nói chi gặp mặt một hai lần.

“Hèn chi cô ta có tiền như vậy, không những ở trong nhà trọ cao cấp, vật trang trí trong nhà đều xa hoa, ngay cả sàn nhà cũng lát thảm.” Thẩm Hùng cảm khái, thương xót cho thân phận cảnh sát quèn của bọn họ, công việc nguy hiểm, còn thường thức đêm tăng ca, đi làm đúng giờ, tiền lương eo hẹp, giấu lại mà lòng chưa xót, nhưng cũng hết cách, ai kêu bọn họ thích nghề cảnh sát.

“Cô ta không chỉ có tiền, còn rất biết hưởng thụ, đồ vật trong nhà đều thuộc hàng cao cấp, thứ rẻ nhất cũng trị giá hàng chục triệu.” Dương Dật Thăng cười híp mắt ngắm nghía phản ứng thú vị của bọn Thẩm Hùng. Quả nhiên, cười trên nỗi đau của người khác là chuyện hết sức thú vị.

“Không phải chứ!!!! ! 0_0)”Bọn Thẩm Hùng sợ hãi kêu lên, rửa một câu ‘Kẻ có tiền đại gian đại ác.’

“Cũng chỉ có các người u mê, người ít học như tôi, mấy thứ này đối với tôi mà nói chỉ nhìn được chứ không dùng được, không thực tế bằng tiền.” Thẩm Hùng gãi đầu, chỉ vào mấy thứ này cười ngượng ngùng, trong lòng thầm khinh bỉ, không hiểu sao bọn họ gọi cái đồng này là chất lượng cuộc sống, đúng là ăn no không

có chuyện gì làm. Nếu Mạc Thục Viện nghe được, nhất định cô ấy sẽ lạnh lùng châm chọc Thẩm Hùng một phen.

“Được rồi, nói chuyện phiếm đến đây thôi, vật chứng chúng tôi thu đã đủ, chuyện còn lại giao ọi người. Chúng tôi về xét nghiệm rồi gửi kết quả báo cáo ọi người sau.”

“Ừ, làm phiền các người.”

“Chúng tôi đi trước.”

...

Lúc đầu, Lâm Tâm Nguyệt còn nghĩ rằng đây là vụ án bình thường. Nhưng, cô không biết đây chỉ là mới bắt đầu, mọi thứ vừa bắt đầu thôi. Cô càng không ngờ lần thứ hai người nhà của cô lại bị đưa lên đầu ngọn sóng. Mà người đẩy bọn họ đến vị trí kia chính là người cô tôn kính nhất, người có ảnh hưởng lớn nhất đối với cô.

* * *

Tổ trọng án phá xong vụ án Chó Diên, Mã Quốc Anh hào phóng mời mọi người đi uống nước. Đương nhiên, không thiếu nhân viên bên pháp chứng và pháp y.

“Các người vừa phá án xong, madam mời mọi người uống nước, sao ai cũng mặt chau mày ủ thế?” Lâm Đình Đình uống nước, mắt to đẹp chớp chớp, tò mò hỏi mọi người.

“Phá xong vụ án, nhưng lại hủy đi một gia đình hạnh phúc. Huống hồ, nạn nhân lại là tên Chó Diên mất hết tính người, không điều tra thì thôi, điều tra mới biết thằng khốn kia vô sỉ đến cỡ nào. Nghĩ lại mà tức.” Thẩm Hùng tức giận hóp nệm bìa hả giận.

“Phải đó, nghĩ tới cả nhà Trương Diệu Vân bị hại thê thảm, càng thấy tên Chó Diên kia đáng chết.” Lăng Tâm Di bĩu môi, ánh mắt chán ghét Chó Diên không hề che giấu.

“Nhưng, may mắn có bác sĩ Cổ chứng minh vết thương và bản báo cáo kiểm tra đo lường của tổ pháp chứng, cuối cùng giúp được Phó Chính Cơ, khiến cho sự việc chuyển biến tốt.” Mã Quốc Anh cười nhạt nói.

“Đúng vậy.” Thẩm Hùng lập tức phụ họa.

“Sao cũng được, vụ án đã được phá, có thể giúp đỡ người bị hại, đều là chuyện tốt.” Cao Ngạn Bác bắt chéo chân cười nói.

“Tâm Nguyệt, không sao chứ? Hình như tối hôm nay cô không có tinh thần lắm.” Lương Tiểu Nhu vô tình thấy Lâm Tâm Nguyệt ngồi cạnh Cổ Trạch Sâm, ánh mắt ngờ ngác nhìn về trước.

“Hơn nữa, em không có ăn được bao nhiêu, có mệt không, hay là anh đưa em về trước.” Cổ Trạch Sâm nhớ Lâm Tâm Nguyệt không ăn uống được bao nhiêu, nhũu mày, cảm thấy Lâm Tâm Nguyệt mệt mỏi, quan tâm chăm sóc.

“Em không sao, mọi người không cần lo. Gần đây ăn uống không vô thôi, với lại vụ án không có manh mối mới, nên hơi buồn bực.” Lâm Tâm Nguyệt vỗ nhẹ tay Lương Tiểu Nhu, để cho cô bạn yên lòng: “Khó lắm vụ án Chó Diên mới kết thúc, sao chúng ta lại về trước chứ, đừng khẩn trương, em không sao.” Thấy Cổ Trạch Sâm lo lắng cô vội trấn an anh.

“Ừ, mệt thì nói anh, biết không?” Cổ Trạch Sâm ôm Lâm Tâm Nguyệt, để cô dựa vào mình cho thoải mái, miệng không quên nhắc nhở.

“Ừm.” Trên gương mặt đầm đìa của Lâm Tâm Nguyệt nhè nhẹ mang theo nụ cười ngọt ngào.

Mọi người đều đã sớm quen với hành vi yêu vợ của Cổ Trạch Sâm rồi, hơn nữa, sau sự kiện kia, Cổ Trạch Sâm càng chăm sóc bà xã chu đáo hơn, lúc này mỗi người đều mang theo ý cười hiểu rõ, nhưng trong mắt đều chứa ý cười nhạt.

“Tôi nghe Thẩm Hùng nói vụ án không tìm ra chứng cứ, không tìm được người tình nghi, chuyện này là sao vậy?” Đương nhiên, Lương Tiểu Nhu biết năng lực của lính nhà mình, cũng hiểu rõ năng lực của bạn mình, cho nên càng khó hiểu.

“Chúng tôi đã tìm trong nhà nạn nhân, không hề có dấu vân tay và DNA, những thứ mang về xét nghiệm chẳng có ích gì. Hơn nữa, ngoại trừ hiện trường nơi nạn nhân chết, những nơi khác đều ngăn nắp sạch sẽ, cửa sổ không có dấu vết bị cạy khóa, nên tôi nghi ngờ là người quen gây án. Nhưng, tôi phát hiện bàn trà có dấu vết bị di chuyển, cho nên không loại bỏ nghi vấn có người cố ý xử lý hiện trường, ngoài ra chúng tôi phát hiện băng ghi hình ở bên ngoài bị xóa, đúng thời gian nạn nhân bị hại.”

“Mặt khác tôi không hiểu, nếu hung thủ đã xóa sạch băng ghi hình, tại sao còn di chuyển CCTV ngoài cửa. Hơn nữa, nếu hung thủ xử lý hiện trường vụ án, hung thủ kia cần phải là người có trật tự, người rất lí trí, nhưng vết thương trên người nạn nhân lại rất lộn xộn.” Lâm Tâm Nguyệt phân tích kết quả xét nghiệm, đồng thời nói ra nghi vấn của mình.

“Tôi cũng điều tra người ở gần nạn nhân, chứng minh bọn họ đều không đáng nghi.” Thẩm Hùng có chút ừ ừ nói.

“Không cần lo lắng, chỉ cần hung thủ có làm, nhất định...” Cao Ngạn Bác muốn phát biểu động viên bọn họ, nửa đường bị Lâm Tâm Nguyệt cắt ngang.

“Nhất định sẽ để lại chứng cứ.” Lâm Tâm Nguyệt nháy mắt, tràn đầy tự tin nói: “Yên tâm, sếp Cao, tôi không dễ dàng bỏ cuộc đâu, tôi nhất định tìm ra chứng cứ, bắt hung thủ chịu tội.”

Mặc kệ vụ án có khó khăn bao nhiêu, bố trí hoàn mĩ cỡ nào đều để lại chứng cứ, chỉ cần không bỏ cuộc, nhất định sẽ phá được án.

“Ha ha...” Cao Ngạn Bác yên lòng cười.

“Chúng ta chúc Tâm Nguyệt nhanh chóng phá xong vụ án nào!”

“Được.”

“Cạn ly.”

...

Giờ phút này, tiếng hoan hô, một giây kiên định, dường như quyết định thắng lợi và bình yên thuộc về bọn họ.

65. Chương 70: Âm Mưu Đã Tới

Edit: Tịch Ngữ

Lâm Tâm Nguyệt ngồi trước bàn làm việc nhìn ảnh chụp tán loạn và đồng tư liệu văn kiện, vụ án xác nữ bị rách mặt đã xảy ra hơn một tháng rồi, thế nhưng cô lại không có cách gì hết, thậm chí ngay cả một chút manh mối cũng không có. Hung thủ rất giỏi hoạt cũng rất cẩn thận, ngay cả dấu vết giày dẫm trong móng tay của nạn nhân cũng bị xử lý sạch sẽ, nếu không phải vết thương trên mặt nhiều, không thể rửa sạch hết vết máu, Lâm Tâm Nguyệt dám tin hung thủ sẽ xử lý sạch sẽ luôn.

Thế nhưng vì sao, dựa vào tâm lí học hung thủ là người không cẩn thận, người nọ rõ ràng có thể làm việc hết sức hoàn hảo, tại sao lại gây ra những vết thương lộn xộn như vậy.

Lâm Tâm Nguyệt chau mày, khó hiểu nhìn chăm chú vào hình chụp thi thể, cô dựa theo nguyên lý pháp chứng, nếu có vụ án chưa phát hiện ra bất kì manh mối nào, thì phải trở về điểm bắt đầu, xem xét một lần nữa, nghiêm chứng một lần nữa, nhưng cô nghĩ đi nghĩ lại, xem tới xem lui, vẫn không có thu hoạch gì hết.

Lâm Tâm Nguyệt tập trung suy nghĩ nhìn những bức ảnh của nạn nhân, cộng thêm tư liệu giải phẫu thi thể cô lấy từ ông xã của mình, về mặt rất chăm chú.

Có phải cô đã lơ là cái gì đó?

“Anh nghĩ hiện giờ em cần cái này.” Dương Dật Thăng cầm ly cà phê nóng hổi đặt trước mặt Lâm Tâm Nguyệt. Lâm Tâm Nguyệt bất ngờ thấy ly cà phê trước mặt liền sững sốt, ngẩng đầu liền thấy ánh mắt đen nhánh đầy ý cười của Dương Dật Thăng, đáy mắt hiện lên tình cảm ấm áp nhẹ nhàng, cô liền cười, nhận lấy ly cà phê.

“Cảm ơn.”

“Vẫn không có manh mối gì à?” Dương Dật Thăng tự nhiên kéo ghế ngồi, thản nhiên bắt chéo chân, cười nhấp một hớp cà phê.

“Bên anh thì sao, có thu hoạch gì không?” Lâm Tâm Nguyệt cúi đầu nhấp một ngụm cà phê, giọng điệu mong chờ.

Dương Dật Thăng một tay cầm ly cà phê, tay còn lại để trên đùi đặt dưới đáy ly cà phê, nhún vai, buồn bực bĩu môi, uể oải lắc đầu: “Anh và Tiểu Cương đã kiểm tra kĩ các vật chứng đem về, ngoại trừ tìm được sợi của nạn nhân thì không có thu hoạch gì khác, vả lại sợi này tuy rằng rất cao cấp nhưng có nhiều nơi bán nó... Vì vậy không có định hướng được, xem ra vụ này khó xoi đây, ra về tên hung thủ này là người rất cẩn thận.”

“Nếu hung thủ là người rất rất cẩn thận, không phải nạn nhân nên bị một dao chí mạng hay sao, nhưng hiện tại trên người nạn nhân có vô số vết thương lộn xộn, ngược lại thấy giống như vì muốn trút giận, chuyện này thật mâu thuẫn.” Lâm Tâm Nguyệt vô lực dựa vào ghế, một đồng câu hỏi cứ lớn vồn trong đầu.

Đáy mắt Dương Dật Thăng bắn ra tia sáng tự tin, kiên định nói: “Có nghi vấn là có gặt hái, mặc kệ hung thủ có cẩn thận đến đâu, chỉ cần hấn phạm pháp nhất định sẽ để lại chứng cứ.” Anh liếc nhìn ảnh chụp trên bàn Lâm Tâm Nguyệt, kì quái hỏi: “Nhưng, người này có thù hận gì với nạn nhân, đã giết người ta còn rạch mặt nữa, hung thủ này có lẽ là phụ nữ?”

“Không loại trừ khả năng này.”

“Nếu là phụ nữ, người này nhất định là nhân vật hung ác.”

“Người phụ nữ kia có ác hay không thì tôi không biết, nhưng để bà xã của tôi đối bụng, tôi đảm bảo tôi còn ác hơn cả cô ta.” Cổ Trạch Sâm từ bên ngoài đi vào, vỗ vai Dương Dật Thăng, dịu dàng nhìn anh ta, cười như hoa bách hợp nở, ánh mắt luôn vô tình hay cố ý liếc về Lâm Tâm Nguyệt, mục tiêu rất rõ ràng.

“Vậy là anh không biết kết quả đặc tội với phụ nữ rồi.” Lâm Tâm Nguyệt nhíu mày.

“Anh đây tràn trề nhận thức nhá!” Dương Dật Thăng cảm khái.

“Ồ, vậy anh muốn lĩnh hội lần nữa à, có cần em tự mời anh ra ngoài không?” Trên đầu Lâm Tâm Nguyệt xông ra một chữ ‘tĩnh’, nhếch môi cười, trừng mắt nhìn Dương Dật Thăng, nghiêng răng nghiêng lợi, sao anh còn chưa đi?

“Hiểu rồi, tôi không làm bóng đèn nữa. Tôi đi liền, đi ngay mà, không quấy rầy hai người.” Dương Dật Thăng cố ý nháy mắt, gơ tay đầu hàng. Hải hước đứng dậy nhường chỗ cho ai đó, còn sâu xa vỗ vai Cổ Trạch Sâm, lúc đóng cửa lại, anh còn cố ý gõ cửa, lú đầu vô, nhìn hai người cười xấu xa: “Lão đại, tôi biết vợ chồng hai người thâm tình, một ngày không gặp như cách ba thu, nhưng nhớ ăn cơm trưa xong, thì đưa Tâm Nguyệt về trả cho tôi nha, dù sao thì cô ấy cũng là sếp tôi, nếu như làm mất cấp trên, tôi đây gặp phiền phức nha, được rồi, không cản trở hai người nữa, 88.”

Lâm Tâm Nguyệt và Cổ Trạch Sâm nhìn nhau cười, trong mắt đều mang theo bất đắc dĩ, Ivan vẫn như ngày trước, có cơ hội liền trêu ghẹo bọn họ.

Ivan, đừng nghĩ rằng em không biết anh và Bell có JQ. Dám chế nhạo em với Sâm, anh rửa sạch cổ chờ đó đi, khoe miệng Lâm Tâm Nguyệt nhếch lên cười đối trá, gian xảo như con hồ ly.

“Hết giờ, chúng ta đi ăn cơm thôi.” Cổ Trạch Sâm cười dịu dàng nhìn Lâm Tâm Nguyệt, ánh mắt nhu hòa, xem ra bà xã mình lại có cách chinh anh em mình rồi. Ivan, không phải lão đại không bảo vệ cậu, ai bảo người đặc tội bà xã của anh làm chi, cho nên người an tâm ra đi đi, nhưng mà bộ dạng này của Tâm Nguyệt thật đáng yêu.

“Ừ.” Lâm Tâm Nguyệt híp mắt cười sung sướng.

Dương Dật Thăng vừa ra khỏi cửa liền nhảy mũi liên tục, sau đó xoa xoa mũi, trong lòng suy nghĩ một chút, là ai đang nhớ nhung mình. Không lẽ Bell đang nhớ tới mình, thật là tốt. Hai mắt Dương Dật Thăng tỏa sáng, bước chân giống như đem theo gió, đáng thương Dương Dật Thăng không biết mình bị anh em tốt bán đứng, vẫn đang mừng thầm, anh đã quên lời vừa nói, đừng tùy tiện đắc tội với phụ nữ, nhất là phụ nữ có người chống lưng.

Lâm Tâm Nguyệt và Cổ Trạch Sâm vui vẻ đi ăn cơm về, Cổ Trạch Sâm kéo cô lên sân thượng, gọi dễ nghe là làm việc kiêm nghỉ ngơi.

“Ừm ~ vẫn là ở đây thoải mái.” Lâm Tâm Nguyệt không có hình tượng vươn tay, nhàn nhã dựa vào ghế mây, nhìn trời xanh mây trắng, không quên cảm khái.

“Em đó, nếu để fan của em thấy bộ dạng hiện tại của em, nói không chừng bọn họ sẽ khóc chết mất.” Cổ Trạch Sâm nhéo lỗ mũi Lâm Tâm Nguyệt, có chút bất đắc dĩ, mặt mũi dịu dàng, tràn đầy ý cưng chiều.

“Không dám đâu, có liên quan gì chứ, hiếm khi có thời gian thả lỏng, đương nhiên phải tha hồ thả lỏng rồi, nếu như chân tay co cứng vậy thì rất có lỗi với tấm lòng của ông xã.” Lâm Tâm Nguyệt ôm cánh tay Cổ Trạch Sâm, cười meo meo dựa đầu vào vai anh.

“Muốn hưởng thụ tâm ý của anh, vậy em phải uống hết cái này nữa nha.” Cổ Trạch Sâm mở nắp bình giữ nhiệt, đặt trên bàn. Làn khói mỏng bay lên kèm theo mùi hương ngọt ngào.

Cổ Trạch Sâm rót nước vào nắp bình, đưa tới trước mặt Lâm Tâm Nguyệt, Lâm Tâm Nguyệt cầm trong tay, khẽ mỉm cười, ánh mắt tò mò, trông mong nhìn chồng mình: “Cái gì vậy?”

“Trà chanh mật ong, gần đây em vì vụ án mà không nghỉ ngơi tốt, bình thường uống toàn là cà phê, cho nên giờ phải uống nó, nó có tác dụng hạ nhiệt, giúp tập trung tinh thần.” Cổ Trạch Sâm buồn cười nhìn Lâm Tâm Nguyệt, trong lúc vô ý nhìn thấy quầng thâm dưới ánh mắt của cô, con ngươi hiện lên đau lòng, vươn tay giúp cô sửa lại mái tóc bị gió thổi loạn: “Biết em không thích chua, anh đã bỏ thêm nhiều mật ong vào.”

“Ừm, ngon quá.” Lâm Tâm Nguyệt nhẹ nhàng uống một ngụm, cả người ấm áp dịu dàng, giống như con mèo nhỏ lưỡi biếng híp mắt, miệng ngọt, tim cũng ngọt, thuận miệng nói một câu: “Thật ra anh không cần cho nhiều mật ong vào, dạo này em thích ăn chua.”

Cổ Trạch Sâm nghe vậy sững sốt, trong mắt lóe qua kinh hỉ, đưa tay ôm vai Lâm Tâm Nguyệt, đem cô vợ kéo lòng, ánh mắt sâu xa ẩn chứa vui sướng: “Được, lần sau không thêm mật ong nhiều.”

“Còn nữa, lần sau không cần chuẩn bị mấy thứ này cho em, rất phiền, chính anh làm việc xong cũng mệt chết rồi.”

“Cái này không được, có thể phục vụ bà xã vui vẻ, anh không thấy mệt.”

“Hiện tại em không chỉ vui vẻ, còn thấy rất hạnh phúc.” Lâm Tâm Nguyệt thỏa mãn dựa vào người Cổ Trạch Sâm, mặt tràn đầy hạnh phúc, ngọt ngào không ngừng chui vào lòng tim, Cổ Trạch Sâm ôm chặt Lâm Tâm Nguyệt, nụ cười càng thêm ấm áp, khó có từ ngữ nào hình dung được hạnh phúc này.

66. Chương 71

Edit: Tịch Ngữ

“Hôm nay, gần khu nhà cao cấp Lâm Hải phát hiện một xác nữ bị hủy dung, đây là vụ án mạng hủy dung thứ ba hơn một tháng nay...”

Mắt Lâm Tâm Nguyệt rơi vào tin tức trên mạng, sáng sớm hôm nay nhận được tin vụ án mạng hủy dung thứ ba. Hôm nay mở cuộc họp sợ bóng sợ gió một hồi, Lâm Tâm Nguyệt xem chi tiết ảnh chụp, xoa bóp huyết thái dương, khó chịu nhắm mắt, cúi đầu dùng tay đỡ trán, thở dài, vùi mặt vào lòng bàn tay, danh

sach hội viên Thẩm Hùng lấy về không có tên Hoàng Hi, lại xuất hiện cái tên Lâm Tâm Nguyệt không thể ngờ được – Lương Văn Nhi.

Lâm Tâm Nguyệt cảm thấy đại não của cô dần dần rối loạn. Trong khoảng thời gian này, cô luôn cảm thấy cảm thấy mình rất dễ mệt mỏi. Có lúc cô nghĩ không cần quan tâm chuyện gì hết, về nhà ngủ một giấc, thế nhưng nguyên tắc không cho phép cô làm như vậy. Cô rất nhớ cái ôm ấm áp của ông xã, người nào đó mê zai chìm vào trong say mê của mình.

Mấy ngày nay, Lâm Tâm Nguyệt bị vụ án quần lý nên không rảnh chú ý đến chút hiện tượng nhỏ trên người mình, cũng không nghĩ ngờ vì sao ông xã cô muốn đưa cô đến bệnh viện kiểm tra, Lâm Tâm Nguyệt mơ hồ nghĩ hết thảy do di chứng của vụ nổ lần trước.

Lâm Tâm Nguyệt đang mê zai nhớ lại tình huống trong cuộc họp, ánh mắt chần chờ và lo lắng của Mã Quốc Anh cùng Cao Ngạn Bác, về mặt khẩn trương của ông xã mình, trong lòng cảm thấy ấm áp khiến nàng không nhịn được mỉm cười.

*** Nhớ lại ***

Phòng họp, Mã Quốc Anh ngồi trên ghế xoay, đối mặt với đồng bạn, về mặt ngưng trọng mang theo nghiêm túc và anh khí nói: “Hiện tại, mọi người dân đều biết tới vụ án hủy dung, người dân và giới truyền thông đang nhìn chằm chằm chúng ta, cấp trên rất xem trọng vụ án này, hi vọng chúng ta mau chóng phá án.”

“Bác sĩ Cổ, nguyên nhân dẫn đến cái chết của nạn nhân là gì?”

“Tôi đã kiểm tra ba thi thể nạn nhân, phát hiện trên người bọn họ đều có vết dao chém loạn xạ, đều là mất máu nhiều mà chết, đồng dạng bị hủy dung. Vết thương trên người các nạn nhân đều do dao cắt trái cây thông thường tạo nên.” Cổ Trạch Sâm lật tư liệu trên tay, nói kết quả giải phẫu ọi người nghe.

“Còn bên pháp chứng.” Mã Quốc Anh nhìn về phía nhóm Cao Ngạn Bác, ánh mắt nghiêm túc mang theo chút chờ mong, hi vọng họ có tin tốt.

“Hiện trường cả ba vụ án đều được người khác xử lý mọi dấu vết, hơn nữa, hầu như đồ vật ở hiện trường không có dấu hiệu bị động vào, ngoại trừ nạn nhân té vào vũng máu, dao gây án trực tiếp cắm thẳng vào người nạn nhân, trên đó chỉ có dấu vân tay của nạn nhân.” Lâm Tâm Nguyệt lấy mấy tấm ảnh từ túi văn kiện ra, chia ra để trên bàn họp, nhưng ánh mắt nhìn chằm chằm vào bức ảnh của cô muốn có bao nhiêu ai oán thì có bấy nhiêu, người không biết còn tưởng trong bức ảnh là câu chuyện ‘cực kì bi thảm.’ May mà cô còn nhớ cần giải thích rõ: “Nhưng bọn tôi tìm được giấy vụn ở hiện trường nạn nhân thứ hai bị giết ở vườn hoa và nạn nhân thứ ba tìm thấy ở gần cửa, qua xét nghiệm, xác thực nó cùng một gói kẹo, chúng tôi nghi ngờ hung thủ vô ý bỏ lại khi quanh quẩn ở gần đó.”

Thế nhưng lại giống loại kẹo cô thích, xem ra cô phải đổi loại khác mới được, kẹo tặng thầy cũng phải đổi. Nhưng...kẹo này thật sự rất ngon TT__TT. Lâm Tâm Nguyệt vì chuyện mình và hung thủ thích ăn một loại kẹo mà buồn bực gãi đầu.

“Không phải các người nói hung thủ là người rất cẩn thận sao, như vậy sao hắn lại không cẩn thận để lại vật chứng.” Thẩm Hùng nghĩ mãi không hiểu, một người cẩn thận tại sao có thể phạm sai lầm cấp thấp như thế, Thẩm Hùng là người thẳng thắn, khởi xướng nguyên tắc ‘không biết thì phải hỏi’, à không, là có nghi vấn thì phải lên tiếng, những người khác cũng cùng bộ dạng mờ mịt, khó hiểu.

“Cái này rất đơn giản, khi một người đã tập thành thói quen, có rất nhiều chuyện không thể tự chủ được, ví dụ như một người tập thói quen uống nước trước khi đi ngủ, thời gian vừa đến liền tự đi tìm nước uống, còn một người khi tập thành thói quen ăn kẹo, khi hắn nhàm chán, miệng sẽ thêm ăn, sẽ vô thức cầm lấy kẹo ăn, bởi vì... cái này đã trở thành một bộ phận trong đời sống sinh hoạt của hắn, cho nên mặc kệ người đó có cẩn thận đến đâu cũng sẽ không để ý.” Lâm Tâm Nguyệt phân tích.

“Có lấy được dấu vân tay hay DNA gì không?” Mã Quốc Anh nhàn nhạt nói, nhưng lời nói rất cấp bách.

“Thật tiếc, khi chúng tôi tìm thấy giấy vụn, nó đã bị ô nhiễm, không thể lấy DNA và dấu vân tay được.” Cao Ngạn Bác xòe hai tay, tiếc nuối lắc đầu.

“Vận may của gã hung thủ này đúng là tốt quá nhỉ.” Mạc Chính Khang châm chọc cảm khái.

“VẬY phải xem vận may của hung thủ tốt hơn hay là chúng ta tốt hơn.” Mã Quốc Anh hé môi, ánh mắt sắc bén, vẻ mặt kiên định lại tự tin, khiến cho Dương Dật Thăng nhìn đến ngây người.

“ĐÚNG vậy. Lưới trời lồng lộng tuy thưa nhưng khó thoát, hung thủ không thể may mắn nhiều lần được.” Cao Ngạn Bác đồng ý.

“Ba vụ án mạng đều giống nhau, đều bị hủy dung, hung thủ có thể là kẻ biến thái không.” Lăng Tâm Di cầm bút, nhớ tới mấy vụ án cưỡng gian rồi giết, con người co rút, kinh ngạc kêu lên, kết quả bị cả tổ trọng án khinh bỉ, cho dù tâm lý biến thái thì có cái gì phải kinh ngạc, mặc kệ hắn biến thái cỡ nào thì cũng phải vô tù ngồi chễm chệ đếm lịch thôi.

“Cách ra tay của hung thủ không giống nhau, nhưng diện mạo của ba nạn nhân không có điểm tương đồng, bọn họ một là thành phần tri thức cao cấp, một thiên kim nhà giàu, một nhân viên phục vụ của quán rượu, hoàn toàn không có quan hệ gì với nhau, vì sao hung thủ chọn bọn họ?” Thẩm Hùng sờ sờ cằm, nhíu mày nhìn tư liệu của ba người bị hại, phân tích đều đều, Thẩm Hùng ngồi vào ghế tổ trưởng đương nhiên cũng có chút năng lực, hơn nữa còn là quân tiên phong, Thẩm Hùng thu hồi dáng vẻ khổ não, đắc ý: “Nhưng, chúng tôi tìm được một điểm giống nhau.”

Thẩm Hùng vừa dứt lời, Mã Quốc Anh liền dùng mắt lạnh bắn anh, người trong tổ trọng án ho khụ khụ, nháy mắt ra dấu, đá chân, Thẩm Hùng bị Mã Quốc Anh thưởng cho luồng khí lạnh Siberia, run run lên, lập tức tỉnh táo, cười gượng với Lâm Tâm Nguyệt.

Mã Quốc Anh nhìn chăm chú vào Lâm Tâm Nguyệt, trong đáy mắt mang theo chút lo lắng, nhưng rất nhanh liền bị che dấu sau lớp mặt nạ lạnh lùng, vậy mà vẫn bị Dương Dật Thăng bắt gặp, híp mắt, khó hiểu liếc qua cô và Lâm Tâm Nguyệt.

“Các người tìm được manh mối gì à.” Cao Ngạn Bác và Lâm Tâm Nguyệt đều không hiểu hành động kỳ quái của bọn họ.

Bọn Thẩm Hùng muốn nói lại thôi, anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, ánh mắt thường liếc qua Lâm Tâm Nguyệt, mắt chứa vô vàn lo lắng, bầu không khí này, ánh mắt này không những khiến Lâm Tâm Nguyệt cảm thấy quái lạ, nhóm Cao Ngạn Bác cũng ù ù cạc cạc, tầm mắt của Cổ Trạch Sâm không rời khỏi bà xã mình dù chỉ nửa giây, anh sợ Mã Quốc Anh sẽ nói ra lời gì đó đả kích vợ mình.

Mã Quốc Anh hít sâu một hơi, đem lời nói ra: “Theo tôi biết được, ba nạn nhân trước đêm bị sát hại đều có tiếp xúc Tổng giám đốc tập đoàn Lâm thị - Lâm Nhã Nguyệt.”

Mã Quốc Anh nói xong, mọi người trong phòng họp đều im lặng, bầu không khí vốn căng như hén liền lạnh băng trong phút chốc, bầu không khí nặng nề khiến người ta không khỏi cảm thấy ngột ngạt.

Cao Ngạn Bác và Dương Dật Thăng nhíu mày, kinh ngạc nhìn Lâm Tâm Nguyệt, vẻ mặt lo lắng vô cùng. Cổ Trạch Sâm thì càng khó phải nói, anh hận không thể lập tức đứng lên, đi tới ôm Lâm Tâm Nguyệt vào lòng, trong bụng vô cùng hối hận không ngồi bên cạnh cô, có chút oán giận Mã Quốc Anh quá thẳng thắn.

*** Còn tiếp ***

67. Chương 72: Âm Mưu Đã Tới

Edit: Tịch Ngữ

“Ông nội, ông nội bị tai nạn giao thông.” Cả người Lâm Tâm Nguyệt run rẩy, tay cô nắm chặt tay Cổ Trạch Sâm giống như vớ phải khúc gỗ giữa biển rộng mênh mông. Di động mới nghe được một nửa đã nằm dưới đất, nếu không có Cổ Trạch Sâm đỡ, e là cô đã té ngã rồi.

“Tâm Nguyệt, em đừng gấp, hiện giờ ông nội ở bệnh viện nào, chúng ta tới bệnh viện trước rồi tính.” Cổ Trạch Sâm chú ý đến ánh mắt mờ mịt không biết làm sao của Lâm Tâm Nguyệt, anh đau lòng ôm cô vào ngực, tiếp thêm sức mạnh cho cô, để cô từ từ tỉnh táo lại.

“Đúng, đúng, bệnh viện, đi bệnh viện.” Nghe Cổ Trạch Sâm nói, Lâm Tâm Nguyệt hoang mang rồi bởi thu dọn đồ đạc, nhưng đáy mắt cô vẫn còn khiếp sợ, cô rất sợ, nếu có thể cô tình nguyện cả đời không đến nơi đó, nơi đó cướp đi sức khỏe của ông nội, cướp đi đứa con chưa chào đời của cô, thật sự cô rất sợ, lúc này đây cô không biết mình bị cướp cái gì nữa.

“Tâm Nguyệt đừng sợ, mặc kệ có chuyện gì xảy ra, anh sẽ cùng em vượt qua.” Cổ Trạch Sâm lo lắng nhìn bà xã mình, dùng giọng nói kiên định mà có lực trấn an lòng dạ rối bời của Lâm Tâm Nguyệt.

“Ừm.” Vành mắt Lâm Tâm Nguyệt đỏ lên, ánh mắt mờ mịt thay bằng kiên định, gật đầu, Cổ Trạch Sâm thấy cô tỉnh táo lại rồi mới yên tâm buông tay giúp cô cầm áo khoác dưới đất lên.

Lâm Tâm Nguyệt ngồi xổm xuống nhặt cái di động lúc nãy run tay làm rớt, có lẽ đứng lên quá mạnh, thân thể lão đạo đứng không vững, trước mặt đột nhiên tối sầm, liền hôn mê, cả người mềm nhũn ngã xuống.

“Tâm Nguyệt!” Cổ Trạch Sâm vừa nhặt áo khoác của bà xã lên, liền thấy bóng dáng bà xã đột nhiên chao đảo ngã xuống, về mặt kinh hoảng, lập tức bỏ áo khoác đỡ lấy cô, nhìn về mặt tái nhợt của cô trong lòng mình, đáy lòng không khỏi hoảng loạn, kinh hô một tiếng. Quan tâm ắt sẽ bị loạn, anh quên mất chính mình là bác sĩ.

Cao Ngạn Bác và Dương Dật Thăng nghe tiếng kêu sợ hãi của Cổ Trạch Sâm, cảm thấy không đúng, Cao Ngạn Bác vội vã chạy vào thấy Lâm Tâm Nguyệt ngất xỉu trong lòng Cổ Trạch Sâm, cực kì sợ hãi. Nhưng anh lập tức tỉnh táo lại ra lệnh: “Ivan, mau gọi xe cứu thương, Sâm, mau bế Tâm Nguyệt xuống dưới.”

“Tôi đi liền.” Dương Dật Thăng mang theo lo lắng xoay người chạy đi kêu xe cứu thương.

“Anh Bác, Tâm Nguyệt vừa nhận được tin ông nội xảy ra tai nạn giao thông, anh nói với Đinh Đinh giùm em, em đưa Tâm Nguyệt đến bệnh viện trước.” Cổ Trạch Sâm nghe Cao Ngạn Bác nói mới hoàn hồn, đem mọi chuyện nói lại, cẩn thận ôm Lâm Tâm Nguyệt xuống lầu. Mặc dù chạy nhưng bước chân của anh rất ổn định. Bởi vì, trong ngực anh là người phụ nữ anh yêu nhất, còn có đứa bé sắp ra đời của bọn họ. Anh nhất quyết không để mẹ con cô gặp chuyện không may.

Lâm Đinh Đinh nhìn Cổ Trạch Sâm ôm Lâm Tâm Nguyệt bị ngất từ trong phòng làm việc lao ra, về mặt quan tâm, lo lắng chạy tới: “Anh Sâm, chuyện gì vậy, vừa nãy chị em vẫn khỏe mạnh, sao bây giờ...” Thế nhưng, hiện tại Cổ Trạch Sâm không rảnh chú ý tới cô, trong mắt anh chỉ có người phụ nữ trong lòng mình thôi.

Bọn người Mạc Thục Viện cũng lo lắng đi qua, nhưng thấy dáng vẻ không rảnh quan tâm đến người ngoài của Cổ Trạch Sâm, đều đem ánh mắt nghi ngờ nhìn Cao Ngạn Bác và Dương Dật Thăng.

“Tâm Nguyệt vừa nhận được tin ông nội cô ấy gặp tai nạn nên ngất xỉu.” Cao Ngạn Bác đem lời Cổ Trạch Sâm giải thích cho Lâm Đinh Đinh, đồng thời nói rõ tình huống cho các đồng nghiệp biết, những người khác kinh hãi, Lâm Đinh Đinh càng kinh sợ kêu to: “Cái gì?” Về mặt khó tin, chân không tự chủ được lùi về sau, may mắn còn có Lương Tiểu Cương đứng sau cô.

Suy nghĩ một chút, Lâm Đinh Đinh lập tức đuổi theo Cổ Trạch Sâm, mặc kệ tiếng gọi của Lương Tiểu Cương.

“Sếp Cao, tôi muốn đi cùng bọn họ.”

“Ừ.” Cao Ngạn Bác vỗ vai Dương Dật Thăng, gật đầu đáp ứng lời yêu cầu của anh: “ Có chuyện nhớ báo cho tôi biết, đừng quên chúng ta là bạn bè.”

“Tôi biết rồi, sếp Cao.”

“Những người khác tiếp tục làm việc của mình đi.” Cao Ngạn Bác không có cho Lương Tiểu Cương cơ hội xin xỏ đã lên tiếng. Lương Tiểu Cương dùng ánh mắt u oán lên án Cao Ngạn Bác, sếp Cao, anh là anh rể tương lai của em thật sao. Tại sao anh lại đối xử với em vợ tương lai như vậy hả? Sao anh có thể bất công như vậy, sao Ivan có thể đi, vì sao em không thể, cẩn thận em đi tố cáo với chị hai.

“Đi đi, nhớ khi quay về giải quyết xong công việc đó.” Cao Ngạn Bác liếc nhìn Lương Tiểu Cương dùng ánh mắt ai oán lên án mình, khẽ thở dài, anh dám khẳng định và xác định tuyệt đối mới nhìn thấy uy hiếp từ

ánh mắt của Tiểu Cương. Đúng là ‘con trai lớn không thể giữ’, xem ra người chị như Tiểu Nhu cũng nên buông tay.

“Cám ơn, sếp Cao.” Lương Tiểu Cương kích động nói cám ơn, lập tức mang vẻ mặt lo lắng chạy theo Lâm Đình Đình đến bệnh viện.

Mã Quốc Anh vừa vận dụng Dương Dật Thăng ở khúc rẽ, đem vẻ mặt lo lắng của anh thu vào mắt, đến bộ pháp chứng mới biết được chút tình huống, trên mặt trừ lo lắng còn có một chút buồn bã mà chính cô cũng không rõ, trong lòng có chút chua xót, một loại cảm giác e ẩm nhéo nhéo tim cô, Mã Quốc Anh nhớ ảnh tượng ngày đó gặp Dương Dật Thăng ở tiệm sách, tự cười nhạo chính mình, thầm nghĩ, có lẽ do cô uống cà phê đen nhiều quá.

Lâm Tâm Nguyệt hé mở đôi mắt mông lung, nhìn trần nhà trắng xóa, ngửi mùi thuốc khử trùng, cô xác định mình đang ở bệnh viện một 100 %, đột nhiên cô nhớ lại lúc này tự đứng trước mắt tối sầm, sau đó thì không biết gì hết, cô chỉ cảm thấy mệt muốn chết, rất muốn ngủ.

“Tâm Nguyệt, em tỉnh rồi.” Cổ Trạch Sâm vẫn ở bên cạnh coi chừng cô, vừa thấy cô mở mắt liền kích động cầm tay cô, tới gần cô, trong mắt mang theo chút quan tâm, cẩn thận hỏi.

“Sâm.” Lâm Tâm Nguyệt nghiêng đầu nhìn Cổ Trạch Sâm, suy nghĩ dần trở nên rõ ràng, cô nhớ, cô nhận được tin bệnh viện báo ông nội bị tai nạn mới ngất xỉu, bệnh viện, ông nội.

“Sâm, ông nội, ông nội sao rồi?” Lâm Tâm Nguyệt lo lắng cầm tay Cổ Trạch Sâm, muốn đứng dậy, nóng ruột muốn biết tình hình của ông nội, ông là người thân của cô, ông nội của cô.

“Tâm Nguyệt, em đừng sốt ruột, ông nội không sao hết.” Cổ Trạch Sâm ngồi bên cạnh ôm cô, để cô bình tĩnh lại, sợ cô xúc động ảnh hưởng sức khỏe, bởi vì hiện tại cô đang mang thai mà.

“Ông nội không có chuyện gì.” Lâm Tâm Nguyệt vì lời nói của Cổ Trạch Sâm mà sưng sốt, không dám tin trợn mắt nhìn anh, tựa như đang tìm manh mối: “Anh không gạt em chứ? Ông nội thật sự không sao?”

“Phải, ông nội không sao.” Cổ Trạch Sâm kiên định dỗ dành Lâm Tâm Nguyệt.

“Không sao, ông nội không sao hết.” Lâm Tâm Nguyệt vẫn không thả lỏng nhưng ánh mắt nhu hòa đi, dựa vào lòng Cổ Trạch Sâm, nước mắt lăn xuống gò má, cô còn nghĩ rằng anh sẽ thông báo tin cô mất đi người thân của mình rồi, ông nội yêu thương cô từ bé đến lớn, may mắn, may mắn, ông không sao.

“Ừ.” Cổ Trạch Sâm đau lòng nhìn dáng vẻ bị dọa hổng của Lâm Tâm Nguyệt, cúi đầu dùng tay nhẹ lau đi nước mắt của cô, trong lòng càng hận cái người gọi điện báo tin mà cứ bập bập bẹ bẹ kia.

Lâm Tâm Nguyệt bình tĩnh lại, ngẫm lại lời Cổ Trạch Sâm vừa nói, cảm thấy có cái gì đó không đúng, lo lắng hỏi: “Sâm, đã xảy ra chuyện gì? Không phải ông xảy ra chuyện sao? Hiện tại đang ở bệnh viện, vì sao lại không có chuyện gì?” Bộ dạng như nói ‘anh không được gạt em.’

Cổ Trạch Sâm nhìn sắc mặt tái nhợt của bà xã, trong lòng hỏi thăm mười tám đời tổ tông của người báo tin, sắp xếp lại tư duy, nói cho bà xã mình nghe mọi chuyện từ đầu tới đuôi.

“Người bị tai nạn là tài xế của ông nội, sáng nay, ông nội kêu tài xế chở ông và chú Lâm đến nhà bạn của ông để đánh cờ. Kêu tài xế lái xe vào bãi đậu, bởi vì ở ngoại ô, lúc trở về, ông nội muốn hoạt động một chút, liền đi bộ với chú Lâm, để tài xế lái xe chạy ở bên cạnh, ai ngờ lúc ông nội muốn tài xế dừng lại, tài xế lại không có cách ngừng xe, vì thế xe mới đụng vào cây to ở bên đường. May mắn là tốc độ xe chạy không nhanh, tài xế chỉ bị thương nhẹ, ông nội và chú Lâm gọi xe cứu thương đưa tài xế vào bệnh viện. Cảnh sát đến bệnh viện mới gọi điện báo cho em, nhưng cảnh sát chưa làm rõ tình huống, tưởng ông nội gặp tai nạn giao thông, dọa em kinh hách.” Xem ra, ảnh phải kêu Bell sửa sang lại tổ chức của cảnh sát trong bót mới được, chờ tìm đồng nghiệp ở bệnh viện nói chuyện, tên nào ngu ngốc nói năng không lưu loát hù dọa bà xã của anh, Cổ Trạch Sâm cầm tay của Lâm Tâm Nguyệt. (Người cảnh sát vô tội lệ rơi đầy mặt, chuyện này căn bản không liên quan đến tôi mà, ai ngờ vừa mới nói một nửa, bên kia điện thoại vang lên một tiếng ‘bộp’, tôi bị oan mà ~)

Thoáng chốc, đầu Lâm Tâm Nguyệt xuất hiện đầy vạch đen, uổng công cô lo lắng, bất an lâu như vậy, bây giờ tìm đập ‘bình bịch’ đây nè. Tất cả đều do cuộc gọi mơ hồ gây hiểu lầm, Lâm Tâm Nguyệt thật sự dở khóc dở cười.

“Hiện giờ ông nội ở đâu?” Cháu gái bảo bối lo lắng cho bọn họ cả ngày trời, họ cũng nên đến quan tâm cô một chút chứ.

“Ông và chú Lâm được bác sĩ xác nhận không sao liền về nhà nấu canh bổ cho em rồi.” Cổ Trạch Sâm thấy bà xã biến sắc, trong mắt hiện lên ý cười.

Canh bổ á? Không cần đâu! Lâm Tâm Nguyệt trải qua quá trình uống canh ‘tắm bổ thân thể’ ở bệnh viện lần trước đến giờ cô vẫn còn nhớ như in, cô không muốn ôn tập lại một lần nữa đâu. Lâm Tâm Nguyệt nước mắt lưng tròng nhìn chằm chằm Cổ Trạch Sâm, yên lặng truyền đạt: Ông xã, anh nhất định không nhần tâm nhìn em chịu giày vò lần nữa đúng không, đúng không, đúng không.

“Lần này em nhất định phải tắm bổ nha, vì bé con ở đây.” Cổ Trạch Sâm nhẹ nhàng vén chăn vuốt ve bụng cô, khóe môi nhếch lên, ánh mắt hạnh phúc không thể phủ mờ.

Lâm Tâm Nguyệt tròn to hai mắt, đáy mắt tràn ngập khó tin. Vẻ mặt kích động, cầm cánh tay Cổ Trạch Sâm: “Sâm, anh nói, em mang thai?”

“Đúng vậy, em mang thai, chúng ta đã có bé con thuộc về mình rồi.” Cổ Trạch Sâm nghe xong không khỏi bật cười, ánh mắt cưng chiều nhìn cô gật đầu.

“Thật tốt quá!” Con của cô đã quay lại, ông trời đã cho bé trở về với cô, Lâm Tâm Nguyệt dựa vào lòng Cổ Trạch Sâm, vui đến khóc.

“Vì chỉ mới mang thai hơn một tháng, nên biểu hiện không rõ ràng lắm, bác sĩ nói, là do em chịu áp lực quá lớn cộng thêm bị kích động nên mới té xỉu, cho nên em phải thư giãn nhiều một chút. Chuyện công tác anh đã nói với anh Bác, anh ấy sẽ sắp xếp tốt, bác sĩ yêu cầu em không nên kích động quá mức. Phải nghỉ ngơi thật nhiều.” Cổ Trạch Sâm đỡ Lâm Tâm Nguyệt nằm xuống, giúp cô đắp chăn, hôn lên trán cô, dịu dàng nói: “Nghỉ ngơi thật tốt, anh ở đây với em.”

“Ừ” Lâm Tâm Nguyệt nghe vậy ngoan ngoãn nhắm hai mắt lại, khóe môi cười hạnh phúc.

Cổ Trạch Sâm nhìn người phụ nữ ngủ say trước mặt, khóe môi hơi vung lên, trong lòng ấm áp, nhưng anh nhớ đến lời Cao Ngạn Bác nói trong điện thoại, đáy mắt ngưng trọng, đồng thời cũng mang theo một phần kiên định. Anh tuyệt đối sẽ không để cho bà xã mình bị tổn thương lần nữa.

[[[Sâm, bọn anh vừa kiểm tra xe của ông nội của Tâm Nguyệt, phát hiện xe bị người ta động tay động chân, trên đó tìm được dấu vân tay của Lương Văn Nhi, xem ra cô ả nhắm vào ông nội Tâm Nguyệt, xem ra Lương Văn Nhi muốn loại bỏ những kẻ cản trở cô ả và Lâm Nhã Nguyệt, Tâm Nguyệt có lẽ cũng sẽ gặp nguy hiểm.]]]

Dương Dật Thăng và Lâm Đình Đình thấy ông nội và Lâm Tâm Nguyệt bình an vô sự đều yên lòng. Nội dung cuộc gọi đến của Cao Ngạn Bác bọn họ cũng biết nên lập tức về bộ pháp chứng, hi vọng có thể giúp cảnh sát mau chóng tìm ra Lương Văn Nhi, tháo bỏ ‘quả bom hẹn giờ’ này.

Lúc Lâm Tâm Nguyệt ngủ say, cửa phòng nhẹ nhàng mở ra. Cổ Trạch Sâm nhìn bóng dáng người bên ngoài, lại nhìn thoáng qua Lâm Tâm Nguyệt, nhẹ nhàng buông tay cô xuống, rón rén đứng dậy đi ra ngoài.

68. Chương 73: Âm Mưu Đã Tới

Edit: Tịch Ngữ

Cổ Trạch Sâm dịu dàng nhìn người phụ nữ ngủ say trước mặt, nhẹ nhàng đem cửa phòng đóng lại, xoay người nhìn người đứng trước cửa sổ ở hàng lang. Người đàn ông này đưa lưng về phía anh tựa như ông vua ngạo mạn nhìn thiên hạ. Nghe tiếng bước chân Cổ Trạch Sâm đi ra ngoài, Lâm Nhã Nguyệt xoay người, vẻ mặt lạnh trảm như nước, ánh mắt sắc bén lạnh lùng nhìn thẳng vào Cổ Trạch Sâm, nếu là người khác e rằng đã sớm chạy trốn, nhưng Cổ Trạch Sâm lại nhếch môi cười, vẻ mặt bình tĩnh nhìn lại anh ta.

Từ khi anh và Lâm Nhã Nguyệt ở chung một chỗ, loại ánh mắt này anh đã nhìn vô số lần rồi, đã sớm tự động học thành tài kĩ thuật che đậy, huống hồ người trước mắt đã ‘hạ độc thủ’ biết bao nhiêu lần với anh rồi. May mà anh rước bà xã về dinh sớm hơn dự kiến.

Mà Lâm Nhã Nguyệt đối với cái tên cướp em gái yêu quý của mình đi, vẫn chưa từng cho người nào đó coi sắc mặt tốt. Trong đầu đã sớm muốn đem cái người trước mắt ngấm ngấm ‘hủy diệt nhân đạo’, đáng tiếc mỗi lần đều thất bại, bởi vì có em gái của anh che chở, mỗi lần đều khiến anh phải xoi hụt, khiến ‘quân vương’ Lâm Nhã Nguyệt cực kì ghen uất. Ghê tởm nhất chính là người kia còn lợi dụng lúc thân thể em gái của anh yếu ớt, lừa gạt con bé nhảy vô nắm mồ hôn nhân, hành động trước báo cáo sau, chuyện này khiến Lâm Nhã Nguyệt hận đến bập bẹ, dựa vào cái gì mà em gái yêu quý hần nung niu trong tay nhiều năm lại bị người nào đó dễ dàng bắt cóc.

Vì vậy, hai người đứng ở hành lang bệnh viện mắt to trừng mắt nhỏ, một người cười đến trăm hoa đua nở, một người tỏa hơi lạnh như máy điều hòa, may mắn trên hành lang không có hoa si, bằng không hai mắt sẽ ứa ra trái tim hồng thét chói tai vì hai anh chàng đẹp trai một lạnh một nóng. (Tác giả: Vì sao tôi cảm thấy có JQ)

“Tâm Nguyệt đang ngủ.” Lâm Nhã Nguyệt híp mắt, dùng giọng điệu khẳng định đặt câu nghi vấn.

“Ừm, vừa ngủ.” Cổ Trạch Sâm mang theo nụ cười nhàn nhạt đáp, đáy mắt mềm mại.

“Tâm Nguyệt mang thai phải không” Giọng nói lạnh lùng trong trẻo của Lâm Nhã Nguyệt nghe như tiếng nước suối chảy, nhưng khi nhắc tới em gái của mình thì, ánh mắt hiện lên chút mềm mỏng, không thể phủ nhận lúc nhận được tin tức này anh mừng rỡ như điên. Mặc dù sắc mặt không có biểu hiện, nhưng anh vừa nghe tin liền vứt hết mọi công việc đang làm chạy như bay tới đây, thế nhưng khi nhìn thấy người đàn ông này ngồi coi chừng bên cạnh em gái, nhớ tới sự kiện lần trước, lửa giận trong lồng ngực của anh không thể áp chế được, đành nói tới chuyện cho Cổ Trạch Sâm sắc mặt tốt.

“Dạ, bác sĩ đã xác nhận, Tâm Nguyệt mang thai hơn một tháng.” Nhắc tới chuyện bà xã mình mang thai, sắc mặt Cổ Trạch Sâm tràn đầy hào quang hạnh phúc, chói mắt.

Lâm Nhã Nguyệt thấy vậy, lửa giận trong mắt càng mạnh hơn, giọng nói càng lạnh lẽo: “Bác sĩ nói, Tâm Nguyệt từng sinh non, lần này con bé mang thai phải cẩn thận hơn, không được để con bé bị kích thích, biết không?”

Cổ Trạch Sâm vừa nghe, nét mặt tươi cười liền cứng đờ, chuyện lần trước Lâm Nhã Nguyệt sinh non là nỗi đau vĩnh viễn không thể nguôi ngoai của anh và Tâm Nguyệt, chuyện lần đó khiến bọn họ mất đi đứa con, anh chưa từng nghĩ có thể che giấu sự kiện kia với người đàn ông trước mắt này. Lúc đó không nói, chỉ là không muốn kích thích ông cụ sắp sụp đổ. Tóm lại, dù sao thì cũng do chính anh không thể bảo vệ người con gái anh yêu, mới có chuyện như thế xảy ra, cho nên anh nói xin lỗi, xin lỗi, cho dù không phải mọi lỗi lầm đều do anh.

Nếu có thể anh nhất định không để cho chuyện như vậy xảy ra, cho nên trong khoảng thời gian này anh mới luôn luôn chú ý đến cảm xúc của Tâm Nguyệt, bởi vì anh không muốn trải qua chuyện như vậy lần nữa, chuyện đau khổ như vậy một lần là đủ rồi.

“Hừ.” Lâm Nhã Nguyệt hừ lạnh, ngày hôm nay, anh tới đây không phải khởi binh hỏi tội, mặc dù anh nhìn người nào đó không vừa mắt, nhưng không thể phủ nhận người này rất yêu em gái của mình, anh vì em gái cái gì cũng có thể làm, anh chỉ hơi giận và không cam lòng thôi à.

“Chuyện của ông nội không cần nói cho Tâm Nguyệt biết, miễn cho con bé lo lắng.” Lâm Nhã Nguyệt đi tới trước mặt Cổ Trạch Sâm dùng ánh mắt sắc bén nhìn thẳng vào Cổ Trạch Sâm, khí thế ào ạt, lạnh lùng uy hiếp: “Chăm sóc cho Tâm Nguyệt thật tốt, nếu con bé lại gặp chuyện không may, tôi chắc chắn không bỏ qua cho cậu, về phần người đàn bà chết tiết kia, tôi sẽ giải quyết.” Nói tới Lương Văn Nhi, Lâm Nhã Nguyệt nghiêng rằng nghiêng lợi, con đàn bà chết tiết kia dám làm hại ông nội, còn đem em gái bảo bối của anh dọa sợ, làm sao anh để ả thoải mái, nhìn liền biết ‘công lực’ khiến người ta chán ghét của Lương Văn Nhi lớn biết bao nhiêu.

“Tôi sẽ không để Tâm Nguyệt và đứa bé có chuyện đâu.” Cổ Trạch Sâm siết chặt tay, kiên định nói: “Nhưng xin anh tin tưởng vào cảnh sát, chúng tôi sẽ nhanh chóng tìm được Lương Văn Nhi.” Tuy rằng anh rất muốn

đem ả đàn bà làm bà xã và con anh sợ lột da lóc xương.

“Yên tâm, Tâm Nguyệt là người chấp pháp, tôi không làm chuyện khiến con bé khổ sở đâu.” Lâm Nhã Nguyệt biết Cổ Trạch Sâm đang lo lắng, anh sẽ không có đàn như vậy, vì một người chẳng ra làm sao mà làm chuyện phạm pháp, nhưng mà ngấm ngấm gây chuyện ném đá giấu tay ở sau lưng vẫn có thể, cho nên bạn học Lương Vân Nhi tự cầu nhiều phúc đi.

Lâm Nhã Nguyệt xoay người gọi lên nụ cười giả hoạt như con hồ ly, trước khi đi vẫn không quên dặn dò: “Chăm sóc con bé cho tốt, tôi đi xem ông nội hằm canh như thế nào rồi.” Aiz, không biết con của Tâm Nguyệt có bộ dạng ra sao, nếu là con gái thì càng tốt, nhất định sẽ đáng yêu như Tâm Nguyệt, đến lúc đó nên tặng bé con quà gì nhỉ, búp bê hay là váy... Người anh trai cuồng em gái bắt đầu có xu hướng cuồng cháu gái.

Cổ Trạch Sâm nhìn bóng lưng vui sướng rời đi không nhận được rung mình, vì sao anh có loại dự cảm xấu thế nhỉ, chắc là ảo giác thôi, mặc kệ, đi vào với Tâm Nguyệt thôi.

Mã Quốc Anh nhìn báo cáo kiểm tra xe của ông nội Lâm Tâm Nguyệt, hơn nữa đã tìm được chứng cứ khởi tố Lương Vân Nhi, đáng tiếc bây giờ bọn họ vẫn chưa tìm được Lương Vân Nhi. Mặc dù đã phát lệnh truy nã, nhưng một ngày chưa bắt được Lương Vân Nhi, bọn họ không có biện pháp an tâm. Tai nạn lần này không có thương vong nghiêm trọng, nhưng không đảm bảo tiếp theo bọn họ sẽ gặp được vận may như lần này. Trong lòng Mã Quốc Anh hiểu rất rõ, người thân đối với cô bạn của mình quan trọng bao nhiêu, huống chi tới bây giờ Lương Vân Nhi vẫn có thể gây bất lợi cho bạn thân cô, hơn nữa hiện tại Lâm Tâm Nguyệt còn mang thai, lần trước là vì cô nên mới khiến Lâm Tâm Nguyệt bị liên lụy, còn khiến cô ấy sẩy thai, đối với chuyện này, trong lòng Mã Quốc Anh cảm thấy rất xấu hổ.

Cho nên lúc này đây, cô nhất định không thể để Tâm Nguyệt xảy ra chuyện, nhất định phải nhanh chóng bắt Lương Vân Nhi về quy án, ánh mắt Mã Quốc Anh hiện lên kiên định, yên lặng quyết định.

Mã Quốc Anh chỉnh sửa lại tư liệu một chút, giơ tay lên nhìn đồng hồ, kinh ngạc sững sờ, thì ra đã trễ như vậy. Ngoài cửa sổ vẫn có bóng người bận rộn, trong lòng có chút bồn chồn, lập tức đứng dậy đi ra ngoài.

Mở cửa, vỗ tay mấy cái, thu hút sự chú ý của bọn Thẩm Hùng, áy náy: “Đã khuya lắm rồi, chúng ta đi ăn, hôm nay tôi mời.”

“Woa, cảm ơn madam.” Lăng Tâm Di lập tức vỗ tay khen ngợi, những người khác cũng vui vẻ phụ họa.

Mã Quốc Anh nhìn mọi người mang theo cặp mắt đen thui, đều sắp thành quắc bảo hết rồi, trong đáy mắt lướt qua chút áy náy, mím môi, lòng có chút xấu hổ, ngưỡng ngừng nói: “Tôi biết mọi người đều tra vụ án nhân sĩ thương tàn đã mệt mỏi, chưa được nghỉ ngơi, lại phải tiếp nhận vụ án này, chờ sau khi vụ án này kết thúc, tôi lại mời mọi người ăn mỗi châu no say.”

“Vậy chúng tôi không khách sáo, cảm ơn madam trước nha.”

“Madam, cô không cần khách sáo, đây là chuyện chúng tôi nên làm, bọn Tâm Nguyệt cũng là bạn bè của chúng tôi, chúng tôi cũng hi vọng nhanh chóng bắt được hung thủ, để bọn Tâm Nguyệt yên tâm.”

Thẩm Hùng mang cặp mắt gấu trúc, nghiêm túc nói: “Đúng đó, madam cô đừng có khách sáo như vậy. Tâm Nguyệt và Đinh Đinh đều là đồng đội cùng kẻ sát cánh với chúng tôi, chúng tôi nhất định không để Lương Vân Nhi làm hại bọn họ, huống chi bắt kẻ trộm là nhiệm vụ của chúng tôi.”

“Như vậy à, tôi liền đem lời nói vừa nãy thu lại.” Mã Quốc Anh liếc nhìn qua bọn họ, cười nhạt, khoe môi cười giả hoạt.

Quả nhiên, Thẩm Hùng dưới ánh mắt nhìn lom lom ‘nóng bỏng’ của những người khác, lập tức cười nịnh nọt lấy lòng: “Tôi cũng không phải có ý này, madam là nhân vật lớn làm sao có thể rút lời nói, cô muốn mời khách, làm sao bọn tôi cự tuyệt được chứ, bọn tôi rất xúc động khi madam hào phóng mở hầu bao.” Trong lòng âm thầm hối hận rơi lệ, vì sao anh luôn không biết quần cái mồm này chứ.

“Thôi, không giống với các người nữa, đi ăn cơm, ăn xong rồi về làm việc tiếp. Hiện nay, Lương Vân Nhi là nhân vật nguy hiểm, chúng ta phải mau chóng bắt cô ta.” Mã Quốc Anh cười nhạt nói.

“Biết rồi, madam!” Bọn Thẩm Hùng đồng thanh đáp lời.

“Madam, cô không đi chung với bọn tôi à?” Lăng Tâm Di thấy Mã Quốc Anh đi về văn phòng, nghi ngờ hỏi.

“Không cần, tôi còn có việc, lát xuống mua một phần sandwich ăn là được, mọi người đi đi.”

“Ừ, vậy chúng tôi đi nha.”

“Cám ơn.”

Mã Quốc Anh cầm một phần sandwich, vốn định ra ngoài hít thở không khí, ai ngờ lại đi lên sân thượng, đứng ở cửa ra vào nhìn hai cái ghế mây trống rỗng, có chút trống trải, nhớ lại hình ảnh ấp áp ngày đó, khóe môi cô cười nhợt nhạt.

“Sao lại đứng đây một mình vậy, qua kia ngồi đi.” Dương Dật Thăng đi đến tổ trọng án tìm Mã Quốc Anh, anh dựa theo trục giác lên sân thượng tìm, không ngờ vừa mới lên thang lầu liền gặp người anh ngày nhớ đêm mong, bước chân hơi dừng lại, khóe miệng liền vung lên nụ cười sáng lạn, đi tới.

“Ivan, sao anh lại ở chỗ này.” Mã Quốc Anh xoay người nhìn rõ người tới, hơi ngẩn người kinh ngạc hỏi.

“Tôi vốn dĩ đến tìm cô đi ăn, Thẩm Hùng nói cô không có trong phòng làm việc, tôi xuống nhà ăn, ăn trở về, tôi lên đây chỉ thử vận may mà thôi, để xem cô có ở trên này không?” Dương Dật Thăng nhìn chăm chú Mã Quốc Anh, tâm trạng vui vẻ nụ cười càng thêm lóa mắt: “Không ngờ vận may của tôi không tệ.”

Mã Quốc Anh bị anh nhìn có chút mất tự nhiên, đưa tay khẽ vuốt mái tóc, ngưỡng chừng xoay người đi vào sân thượng, Dương Dật Thăng cũng cười đi theo.

Mã Quốc Anh ngồi xuống ghế, mở bao bì kiến gói sandwich, vừa muốn ăn, trước mặt liền xuất hiện một ly cà phê nóng hổi, kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Dương Dật Thăng, con người đen thùi lấp lánh lộ ra chút nghi hoặc.

“Ăn bánh bì khô, dạ dày sẽ khó chịu.” Dương Dật Thăng mang theo ý cười giải thích.

“Anh nên biết, tôi chỉ uống cà phê đen.” Mã Quốc Anh nhàn nhạt cự tuyệt.

“Trong cà phê này có thêm đường và sữa tươi nhưng không làm mất đi vị đậm đà của cà phê, hướng hồ cô chưa nếm thử, làm sao biết không thích hợp.” Ánh mắt Dương Dật Thăng nhìn chăm chú vào Mã Quốc Anh, ánh mắt mang theo mong đợi, nhưng đáy lòng lại vô cùng khẩn trương, bàn tay đặt dưới bàn không khỏi siết chặt.

Đột nhiên, đầu không khí cứng nhắc, Mã Quốc Anh không khỏi nhìn người trước mắt, gương mặt quen thuộc hiện lên nụ cười tự tin, Mã Quốc Anh nhìn chăm chú vào vẻ mặt anh, dường như muốn xác định có phải anh nói đùa hay không, trong lòng dâng lên hàng loạt niềm vui sướng. Ánh mắt có chút giãy dụa, cô có thể bắt đầu lại lần nữa sao, thực sự có thể bỏ vị cà phê đắng, Mã Quốc Anh đang rầu rĩ chợt nhớ ngày đó Dương Dật Thăng kinh hãi, ánh mắt giãy dụa dẫn lùi bước, trở nên thâm thúy.

“Chỉ là một ly cà phê thôi, không cần nghiêm túc như vậy.” Mã Quốc Anh cúi đầu cắn miếng sandwich, nửa nghiêm túc nửa đùa.

“Phải không.” Dương Dật Thăng dựa vào ghế mây, nhìn bầu trời, vẻ mặt không chút tuyệt vọng khi bị cự tuyệt, nhưng trong lòng vẫn có chút uể oải, quả nhiên vẫn bị cự tuyệt.

“Tâm Nguyệt sao rồi.”

“Bác sĩ nói cô ấy và đứa bé đều khỏe mạnh, nhưng cô ấy chịu áp lực quá lớn, bác sĩ muốn cô ấy có thể nghỉ ngơi nhiều hơn. Ông chồng nhị thập tứ hiếu như Sâm đương nhiên ở bệnh viện chăm sóc bà xã rồi.”

“Vậy thì tốt rồi.”

“Không nói bọn họ nữa, sao cô lại lên đây, bình thường Sâm và Tâm Nguyệt hay lên đây nghỉ ngơi, hai cái ghế mây là do bọn họ đem lên, trước kia tôi cũng muốn lên, kết quả bị bọn họ chê tôi cản trở thế giới của bọn họ, đem tôi đá ra ngoài.” Còn không phải bắt nạt anh là người cô đơn, không được, anh phải nhanh chóng làm Bell rung động, để cho hai người không có nghĩa khí kia hâm mộ. Dương Dật Thăng thâm hạ

quyết tâm cửa sổ cô nàng Mã Quốc Anh thích giả làm núi băng này, lập tức liền ủ rũ, tìm đề tài nói chuyện phẩm với cô ấy, hi vọng có thể hiểu rõ cô ấy.

“Tâm Nguyệt và Sâm thường tới đây lắm sao?”

“Đúng vậy, trước khi bọn họ kết hôn, bọn họ đã lên đây làm bá chủ nơi này. Dương Dật Thăng khoanh tay, sau đó mím môi nhìn trời, không phục hành vi chiếm đoạt một nơi tốt như thế này của hai đứa bạn thân, dựa vào cái gì mà hai người bọn họ suốt ngày lên đây nung tình mật ý. Hiện tại đã gom thành một nhà ba người, vì sao, vì sao anh còn cô cô linh linh một người huhu... Sao người khác đều có đôi có cặp, còn anh theo đuổi một người mã cực khổ như vậy, tận đáy lòng Dương Dật Thăng không muốn thừa nhận mình hâm mộ lại ghen tỵ.

“Chỗ này đúng là nơi thư giãn tốt.” Mã Quốc Anh cảm thụ làn gió mát thổi tới, thả lỏng tâm trạng đáp lời.

“Ừ.” Dương Dật Thăng cũng học theo Mã Quốc Anh, thả lỏng mình. Trên môi lộ nụ cười thản nhiên, hưởng thụ thời khắc ấm áp.

“Ba người các anh quen nhau lâu như vậy, nhất định rất hiểu biết đối phương.” Mã Quốc Anh nhớ lại bầu không khí thân thiết, ấm áp khi ba người bọn họ ở chung, thuận miệng hỏi.

“Ừ, coi như quen biết nhau hơn mười mấy năm.” Dương Dật Thăng nhớ lại chuyện năm đó, khóe môi không khỏi nhếch lên, giọng nói mang theo hoài niệm: “Khi đó, tôi và Sâm đều là côn đồ cắc kè, nhớ lúc đó, hai đứa chúng tôi không sợ trời không sợ đất, tôi còn nhớ khi ấy Tâm Nguyệt luôn bám theo sau bọn tôi nói huyền thuyên, nhưng mà cô ấy rất quan tâm bọn tôi, người khác nhìn thấy bọn tôi đều hận không thể tránh càng xa càng tốt, nhưng cô ấy lại không để ý ánh mắt của người khác, đi theo bọn tôi, còn thường giúp bọn tôi giải quyết hậu quả, nhận nhiệm vụ làm y tá cho bọn tôi, nhớ có một lần, tôi và Sâm không sợ chết đi tìm người khác khiêu chiến, kết quả khiến bản thân bị đánh bầm dập, hơn một tháng Tâm Nguyệt không thèm đi theo bọn tôi, tôi và Sâm và bỏ rất nhiều tâm tư mới khiến cô ấy nguôi giận đấy.”

“Tôi và Sâm quyết định phải bảo vệ cô gái này, tôi vẫn nghĩ sẽ tiếp tục như vậy, nào ngờ tôi là người đầu tiên rời đi, ba người bọn tôi hẹn ước mười năm sau nhất định sẽ cùng nhau ‘làm ăn lớn’, kết quả hiện tại lại ăn ‘cơm hoàng gia.” Dương Dật Thăng nhớ lại chuyện cũ, không khỏi lắc đầu buồn cười.

“Chênh lệch rất lớn.” Mã Quốc Anh lắc đầu nở nụ cười. Nhìn người đàn ông có khí chất lẫm liệt này, rất khó tưởng tượng mấy chục năm trước anh là tên côn đồ muốn ‘làm ăn lớn.’

“Lúc đó, chúng tôi còn lập ‘hẹn ước mười năm.” Dương Dật Thăng suy nghĩ lại cảm thấy ngày xưa mình thật ngây thơ, thể nhưng...ngày thờ thì cũng là hồi ức quý báu nhất của anh.

69. Chương 74

Trong mắt người đàn bà kia chứa đầy hung ác tựa như rắn độc đang nhìn con mồi, phun lưỡi đỏ ao, chuẩn bị khi con mồi không chú ý thì nhào tới cắn tiết độc, nhưng khi ả đang chìm đắm trong tội lỗi không biết mình cũng trở thành con mồi trong mắt kẻ khác.

Ngay lúc ả chuẩn bị xông ra, phía sau ả, một cánh tay vững vàng nắm chắc tay cầm chai chứa chất lỏng đáng ngờ kia, một tay cầm khăn che kín mặt ả, ả liều mạng giãy dụa nhưng dưới tác dụng của thuốc từ từ nhắm hai mắt lại, nhưng vẫn không cam lòng nhìn cô gái hạnh phúc ở xa xa.

“Xoảng.”

Trong bãi đậu xe, nhóm người Lâm Tâm Nguyệt đang trò chuyện vui vẻ, đột nhiên nghe tiếng thủy thuy bề bết, ở không gian rộng rãi như bãi đậu xe càng rõ ràng hơn, càng chói tai hơn, nhóm Lâm Tâm Nguyệt dừng bước, sững sờ khó hiểu nhìn về phía phát ra âm thanh, Cổ Trạch Sâm và Lâm Nhã Nguyệt liếc nhau, Cổ Trạch Sâm ôm sát người trong lòng, Lâm Nhã Nguyệt nghiêng người đem ông nội Lâm và quần gia Lâm che ở phía sau mình, ánh mắt cảnh giác nhìn chằm chằm về nơi đó, Lâm Tâm Nguyệt thấy hành động của hai người này, đáy mắt xẹt qua tia nghi ngờ.

Qua mấy phút không thấy có chuyện gì xảy ra, Lâm Nhã Nguyệt nhìn về phía Cổ Trạch Sâm nói: “Coi chừng mọi người, tôi qua đó xem.”

“Cẩn thận.” Cổ Trạch Sâm hiểu ý gật đầu.

“Cậu chủ, cậu phải cẩn thận nha.” Quản gia Lâm không yên lòng nhắc nhở, ông nội Lâm cũng mang theo lo lắng, điều này khiến cho sự hoài nghi trong lòng Lâm Tâm Nguyệt càng lớn hơn.

“Con biết.” Lâm Nhã Nguyệt cẩn thận đi về phía phát ra tiếng vang, quan sát bốn phía, ngoại trừ dưới đất có bình thủy tinh bị bể và một ít chất lỏng không màu thì không có một bóng người đứng nói chỉ là bóng ma. Lâm Nhã Nguyệt tỉnh táo suy nghĩ, chẳng lẽ do bọn họ quá khẩn trương nên nghi thần nghi quỷ, nhưng anh lập tức đem suy nghĩ này quăng ra khỏi đầu. Cái tên họ Cổ kia có thể sẽ như vậy, anh đường đường là tổng giám đốc một công ty lớn làm sao có bệnh đa nghi được, chắc chắn do tên kia lấy cho anh.

Lâm Nhã Nguyệt chuẩn bị xoay người rời đi, lúc vô tình liếc thấy nắp chai nằm bên cạnh, ánh mắt co rút một chút, hơi thở quanh người anh đông cứng lại, cái kia là... lại ngẩng đầu cẩn thận nhìn chung quanh một lần nữa, xác định không thấy nhân vật khả nghi, mới yên tâm rời đi, bên cạnh cửa kiếng ở cầu thang thoát hiểm, một đôi mắt phức tạp nhìn chằm chằm vào anh.

“Không có gì, chỉ là nhân viên vệ sinh không cẩn thận làm bể chai thủy tinh thôi.” Sau khi Lâm Nhã Nguyệt trở về, trả lời để mọi người yên tâm: “Đi về thôi.” Tùy tay cầm hành lý lúc này buông xuống đi về phía xe của mình.

“Không sao thì tốt rồi.” Ông nội Lâm và quản gia Lâm thở phào nhẹ nhõm, cười tươi rói, chỉ có Cổ Trạch Sâm là mơ hồ đoán được gì đó, lại cẩn thận đỡ bà xà ngồi vào xe mình, Lâm Tâm Nguyệt yên lặng nghiêng đầu nhìn bọn họ hồ động lẫn nhau, chớp mắt nghi ngờ, từ khi nào thì anh hai và Sâm trở nên ăn ý như vậy?

Nhưng, lúc Cổ Trạch Sâm mở cửa chuẩn bị lên xe làm tài xế, Lâm Nhã Nguyệt đi qua để lại một câu nói khiến Cổ Trạch Sâm mở to hai mắt, sắc mặt liền đổi màu. Kế đó, Cổ Trạch Sâm xem như không có chuyện gì ngồi vào ghế lái, giúp Lâm Tâm Nguyệt cài dây an toàn, chỉnh điều hòa trong xe cho vừa phải, còn mỉm cười nhìn cô nói cẩn thận, chú ý này nọ.

“Nếu anh còn lái nhái nữa, hôm nay chúng ta không cần về nhà luôn.” Lâm Tâm Nguyệt hí mắt, cười cười gật đầu, ngoài miệng thì vẫn nói lời nghịch ngợm, trong lòng thì cảm thấy ngọt như ăn đường phèn.

“Yên tâm, ông xã nhà em nhất định đưa em và cục cưng về nhà an toàn.”

“Ông nội biết hai đứa rất ân ái, nhưng xin hỏi có thể lái xe được chưa?” Ông nội Lâm giả vờ nghiêm túc, hài hước nhìn bọn họ: “Nếu không đi, oán khí của Nhã Nguyệt sẽ tăng lên đó.”

”Ông nội

” Lâm Tâm Nguyệt ngượng ngùng bủi môi làm nũng, nếu như đang đứng chắc chắn cô sẽ dẫm lên mấy hòn đá.

“Ui cha, bảo bối nhà ta xấu hổ.

“Oa! Thì ra cô chủ nhỏ biết xấu hổ.” Quản gia Lâm làm bộ kinh ngạc lắm bả.

“Chú Lâm, ngay cả chú cũng cười con.”

“Sắp làm mẹ người ta rồi mà còn như đứa trẻ, hèn gì Sâm luôn lo lắng cho con.” Khóe miệng ông nội Lâm nhếch lên cười thật tươi, gương mặt nghiêm nghị cũng nhu hòa đi, ánh mắt từ ái nhìn chằm chằm cháu ngoại của mình, không khỏi cảm khái, thời gian trôi qua thật mau, Tiểu Nguyệt sắp làm mẹ rồi.

“Bình thường con không có như vậy đâu.” Chỉ ở trước mặt mọi người thôi à.

Ông nội Lâm và quản gia Lâm nhìn nhau cười, bọn họ đều nghe ra ngụ ý của Lâm Tâm Nguyệt, mà Cổ Trạch Sâm cũng cười không nói, chậm rãi khởi động xe, Cổ Trạch Sâm lái xe rất ổn định, khiến chứng thêm ngủ của phụ nữ có thai nhanh chóng kéo đến.

Xe Lâm Nhã Nguyệt chạy phía sau, đâu có tăng thêm oán khí, ngược lại chỉ sắp bốc cháy thôi. Hiển nhiên, ngọn nguồn của ngọn lửa này là do vị Lương đại tiểu thư kia gây nên, còn mối lửa dĩ nhiên là cái tên bất cóc em gái bảo bối của anh. Vì Lương đại tiểu thư không có mặt ở hiện trường, nên bác sĩ Cổ đáng thương của chúng ta trở thành tấm bia sống. Nếu ánh mắt ‘nóng rực’ của Lâm Nhã Nguyệt có thể xuyên thấu không

gian giết người, Cổ Trạch Sâm nhất định là người đầu tiên trúng đạn, có thể thấy được Lâm đại thiếu gia cuồng em gái nghiêm trọng tới mức nào, có bao nhiêu ‘cảm hận thù ghét’ Cổ Trạch Sâm.

Vì vậy, hai chiếc xe một trước một sau, một vui vẻ, một cuộn cuộn gió lạnh, chậm rãi chạy về mái ấm.

Cuối cùng, Lâm Tâm Nguyệt cũng được về nhà như ý nguyện, nhìn cái giường mình vô cùng nhớ thương suýt chút nữa kích động nhảy tới, đương nhiên là không thể nào, cho dù chính cô muốn làm cũng bị Bác sĩ Cổ vừa thăng cấp làm bảo mẫu ngăn lại.

Vì cố nén nỗi kích động trong lòng, Lâm Tâm Nguyệt chân bước từng bước một, vững vàng tiêu sái đến bên giường, ngồi xuống, ôm lấy chăn, hiện tại cô cực kỳ muốn lần qua lần lại vài vòng trên giường, nhưng lo lắng cho trong cục cứng trong bụng mình, cộng thêm ông xã đang cười rất rất dịu dàng đứng bên cạnh nhìn chăm chăm, Lâm Tâm Nguyệt chỉ có thể đem buồn phiền biến mất thành bánh bao chiều.

“Em nha, ban nãy ngồi trên xe thì mệt mỏi muốn ngủ, hiện tại thì có sức sống như vậy, ông nội nói em là đứa trẻ không sai mà.” Cổ Trạch Sâm nhìn dáng vẻ đáng yêu của bà xã mình, thuận thế ngồi bên cạnh Lâm Tâm Nguyệt, véo mũi cô, cười nhạo.

“Còn không phải do các người nuông chiều à.” Lâm Tâm Nguyệt dựa vào lòng Cổ Trạch Sâm, bĩu môi, ăn vạ.

“Oh, hóa ra đều do lỗi của chúng tôi.” Cổ Trạch Sâm bật cười.

“Đúng vậy.” Lâm Tâm Nguyệt bộ đương nhiên cao giọng nói, ngồi trong lòng Cổ Trạch Sâm cọ cọ, chỉ một chốc liền buồn ngủ, ngáp một cái, dụi dụi con mắt, trên môi mang theo nụ cười ngọt ngào giống như lẩm bẩm: “Nhưng cũng là may mắn của em, khi đó có ông nội thương yêu, qua Mĩ có anh trai, chị em gái quan tâm, hiện tại lại có ông xã tốt yêu, cho nên em mới ‘được nuông chiều mà sinh kiêu căng.’” Giọng nói mang theo chút lười biếng, cuối cùng Lâm Tâm Nguyệt vẫn bị Chu Công hú đi, ngọt ngào mỉm cười ngủ trong ngực ông xã mình.

Mà lời nói của cô khiến đáy lòng Cổ Trạch Sâm rung động không thôi, nhìn mỹ nhân ngủ say trong lòng mình, trên gương mặt anh tuấn hiện lên nụ cười ấm áp: Có em ở bên cạnh, có thể cưới được em cũng là may mắn của anh, là em cho anh một gia đình, một gia đình hoàn chỉnh!

Cổ Trạch Sâm ôm Lâm Tâm Nguyệt đặt lên giường, giúp cô đắp chăn kỹ lưỡng, ngón tay thon dài nhẹ nhàng đẩy những sợi tóc vương trên mặt cô xuống, lặng lẽ chăm chú nhìn cô.

[Tôi không thấy ai hết, nhưng trên đất có chất lỏng là a- xít sun-phu-rit.]

Anh và Lâm Nhã Nguyệt không khó để nghĩ đến một người, đó chính là Lương Vân Nhi, mặc kệ là trùng hợp hay là có dự định trước, anh sẽ không để cô ả kia được như ý, Tâm Nguyệt, lần này để anh ích kỷ một chút, anh không muốn nhìn thấy em gặp chuyện không may, còn có con của chúng ta. Anh không muốn chịu đựng cảm giác thống khổ mất đi em và con nữa, lần này anh nhất quyết không để cho bất kỳ ai tổn thương em và con.

Lương Vân Nhi một lòng muốn người cản trở ả biến mất, kết quả đột nhiên có một tên Trình Giáo Kim xuất hiện giữa đường, làm ả hôn mê, lúc tỉnh lại, ả đã trở về nơi ẩn nấp của mình.

Lương Vân Nhi lắc đầu cho thanh tỉnh một chút, một nơi nhỏ hẹp nghèo nàn chỉ có bốn bức tường, nhìn người đàn ông âm u ngồi ở đằng kia, cơn tức giận của Lương Vân Nhi lập tức bốc lên, từ trên ghế sofa nhảy xuống, chỉ vào ông ta nã pháo lớp lớp: “Tại sao ông lại ngăn cản tôi, vất vả lắm tôi mới có cơ hội đem bọn họ diệt hết, nếu như bọn họ biến mất, tôi và Nhã Nguyệt chắc chắn có thể ở chung một chỗ.”

“Người cản trở cô và Nhã Nguyệt ở cùng một chỗ là người phụ nữ không biết liêm sỉ, không phải bọn họ, cô phải giết người phụ nữ kia.” Người đàn ông âm trầm nói, giọng điệu mang theo ớn lạnh, nhưng Lương Vân Nhi đang nổi điên làm sao nghe lọt vào tai.

“Đúng, tất cả những người ở chung quanh Nhã Nguyệt đều đáng chết, Nhã Nguyệt là của tôi.” Về mặt Lương Vân Nhi dần trở nên âm u, ác độc, ánh mắt tràn ngập điên cuồng, cắn răng điên cuồng nói: “Nhưng bọn chúng càng đáng chết, nếu không phải bọn chúng tôi cũng chẳng phải ở nơi quỷ quái này, không cần trốn

đồng trốn tây, là bọn chúng hại tôi thành như thế này, nhất là con đàn bà kia, nó dựa vào cái gì mà được Nhã Nguyệt yêu thương, dựa vào cái gì nó là em gái của Nhã Nguyệt, tôi không cam lòng.”

“Không cam lòng, tôi đã nói chỉ cần cô nghe lời tôi, khi xong chuyện cô sẽ có thứ cô muốn, nhưng chính cô đã đem chuyện này phá hư, nếu không phải do cô tự ý làm bậy động tay động chân vào xe của ông già họ Lâm, còn để lại dấu vân tay, thì sẽ không có ngày hôm nay.”

“Thế nhưng không có bọn họ, tôi sẽ không trở thành chuộc chạy qua đường như ngày hôm nay, tôi phải chịu đủ cuộc sống sợ sệt tệ hại này.” Lương Vân Nhi giống như hoàn toàn phát điên hết to.

Lương Vân Nhi trở thành như thế này, phải nói từ chuyện Lương Vân Nhi bị ông nội Lâm ép buộc đưa về Mĩ. Sau khi bị đưa về Mĩ, Lương Vân Nhi càng không biết hối lỗi, suốt ngày quần quýt ông nội ả, bắt ông nội ả đi tìm ông nội Lâm bàn chuyện đám hỏi. Ông Lương dù có cưng chiều cháu gái, nhưng không tới mức chẳng phân biệt được phải trái, ông biết rõ mọi chuyện cháu gái mình làm ở nhà họ Lâm, nên ông cảm thấy rất xấu hổ với người bạn già này. Khi nhìn Lương Vân Nhi không biết sửa sai ông càng tức giận hơn, ông nhốt ả vào phòng để ả cẩn thận suy nghĩ lại. Kết quả, Lương Vân Nhi quay lại trách ông nội mình, thậm chí còn lén lút trốn về Hồng Kông.

Khi về Hồng Kông, Lương Vân Nhi muốn ở trong khách sạn, muốn mỗi ngày đều mua sắm điên cuồng, thế nhưng ả không biết dưới sự chỉ thị của Lâm Nhã Nguyệt, rất nhiều công ty có quan hệ với tập đoàn của anh đã rớt rít đưa Lương đại tiểu thư vào danh sách đen. Vì vậy, Lương đại tiểu thư cực kì đau buồn, không thể ở khách sạn, cửa hàng bán đồ hiệu không thể vào, nhà cũng không thể về. Thế nhưng, Lương đại tiểu thư bị nữ chính của má Quỳnh Dao nhập vào nghĩ rằng ‘Tình yêu lớn như trời, có tình uống nước cũng no.’ Khách sạn không cho ả ở, ả trực tiếp ra ngoài mua nhà, vậy mà ả lại quên Lâm thị dựa vào cái gì để lập nghiệp. Boss lớn Lâm Nhã Nguyệt sao bỏ qua cơ hội chỉnh chết ả. Kết quả, ả mua được căn nhà ở ngoại ô xa xôi, cái nhà kém chút nữa là trở thành nhà quỷ ở, Lương đại tiểu thư của chúng ta xem nhiều phim truyện của má Quỳnh Dao, khiến ả phát huy năng lực tưởng tượng và nghị lực phi thường của ả, tự đem chính mình và Lâm Nhã Nguyệt trở thành đôi uyên ương số khổ, ông nội Lâm và ông nội cô trở thành kẻ xấu cầm gậy đánh gãy đôi uyên ương. Cũng may, Lâm Nhã Nguyệt không có thuật đọc tâm, bằng không anh nhất định bị Lương Vân Nhi - não phẳng đại tiểu thư làm cho học máu. Ngay lúc Lương Vân Nhi tự nhủ đây là khảo nghiệm tình yêu mà ông trời cho ả, một đường mang giày cao gót đụng phải cái ‘nhà ma’, kết quả lập tức run lập cập quay đầu bỏ chạy. Cuối cùng, Lương đại tiểu thư không còn một xu, không có nhà ở, túi tiền trống trơn, hai tay trắng, hơn nữa Hoàng Hi nuốt lời và bị người khác mê hoặc, từ đó về sau, ả bước lên con đường không thể quay đầu, chính thức trở thành ‘cô gái si tình’ không ngày trở lại.

“Đó là cô gieo gió gặt bão.” Giọng nói ôn hòa của người đàn ông đầy ý lạnh, giống như đang nói chuyện râu ria.

“Ông sẽ giúp tôi phải không, mấy lần trước đều như vậy, giúp tôi làm cho bọn họ biến mất hết, biến mất hết, kể cả ả đàn bà kia!!!” Lương Vân Nhi vội vã chạy tới, túm chặt ống tay áo người đàn ông, đưa ra yêu cầu ngay thốt.

“Bây giờ cô đã là tội phạm bị truy nã, cô cho rằng tôi sẽ giúp cô sao?” Ánh mắt người đàn ông lóe lên, ánh mắt nhìn Lương Vân Nhi như đang xem vở hài kịch, tràn đầy khinh miệt.

“Không, không.” Lương Vân Nhi cúi đầu, rất giống kẻ ngốc, bỗng nhiên ả điên cuồng cười ha ha, mắt đầy ác ý nhìn người đàn ông, đe dọa: “Ông vứt bỏ tôi, ông tưởng rằng sẽ chạy thoát sao? Nếu bị cảnh sát bắt, tôi liền khai ra ông, muốn chết mọi người cùng nhau chết.”

“Yên tâm, tôi nhất định để cho cô gặp cảnh sát như ý nguyện, nhưng cô không thể nói ra bất cứ lời gì.”

“Ông, ông, ông muốn làm gì?” Lương Vân Nhi run rẩy lùi về sau, ánh mắt kinh hoảng.

Người đàn ông híp mắt, từng bước ép tới, càng ngày càng đến gần trước mặt Lương Vân Nhi, ả sợ hãi hét lên: “A!!!”

*** o(^3^)o ***

Lâm Nhã Nguyệt vừa mở mắt liền ngửi được mùi thơm của thứ ăn, bụng liền cồn cào, mặc áo khoác vào nhẹ nhàng đi ra, lén lút ra phòng khách, nhìn người đàn ông đang bận rộn trong bếp, lòng liền thấy ấm áp.

“Ông xã, em đói bụng.” Lâm Tâm Nguyệt đứng ở cửa bếp, ôm bụng, nghiêng đầu rất đáng thương nhìn Cổ Trạch Sâm, giọng điệu làm nũng nòng nặc, bộ dạng cực kì đáng yêu.

“Chờ một chút là có thể ăn rồi.” Cổ Trạch Sâm nghe giọng của Lâm Tâm Nguyệt, nghiêng người nhìn bộ dạng đáng thương của bà xã, bất đắc dĩ cười, lập tức biến sắc, buông đồ cầm trên tay xuống, đẩy nhẹ Lâm Tâm Nguyệt ra ngoài, vừa nói: “Phụ nữ có thai không thể hít nhiều khói trong phòng bếp, mau ra ngoài, nơi này để anh làm là được rồi.”

Cổ Trạch Sâm đỡ Lâm Tâm Nguyệt ngồi xuống ghế sofa trong phòng khách, nghiêm túc nhìn cô: “Em ngoan ngoãn ngồi ở chỗ này không được chạy loạn, đợi lát nữa anh bưng thức ăn ra là được, nhớ kỹ không được phép vào phòng bếp.”

Lâm Tâm Nguyệt rất ngoan ngoãn gật đầu, trong lòng không khỏi u buồn, vì sao...vì sao cô cảm thấy, cảm thấy ông xã của cô xem cô là đứa trẻ ba tuổi thế nhỉ???

Lâm Tâm Nguyệt nhìn người đàn ông trở về phòng bếp chơi đùa vui vẻ kia, môi cười ngọt ngào, hạnh phúc, nhẹ nhàng vuốt ve đứa bé trong bụng, con à, cảm ơn con đã đến, để ba của con thật sự bỏ hết mọi áy náy.

Sau – khi Cổ Trạch Sâm bưng đồ ăn lên xong, thấy bà xã vuốt bao tử cười khúc khích, nếu như Lâm Tâm Nguyệt nghe được nhất định sẽ bùng nổ, đó là nụ cười tràn ngập tình yêu vĩ đại của người mẹ, may mắn cô không nghe được tiếng oán thán của chồng cô.

“Không phải hồi nãy kêu đói hay sao, sao bây giờ im re vậy?” Cổ Trạch Sâm đi tới ngồi xổm trước mặt Lâm Tâm Nguyệt, đặt tay lên tay cô, cười ghẹo.

“Ai nói, em đói đến bụng xẹp lép luôn rồi này.”

Lâm Tâm Nguyệt đi theo Cổ Trạch Sâm đến bàn ăn, ngồi xuống ghế mà anh kéo giúp cô, thấy được một bàn đầy hương sắc không khỏi cảm khái: “Xem ra, ông xã nhà em sắp thăng cấp thành đầu bếp lớn rồi.”

“Vậy càng tốt, em có thể trở thành thiếu phu nhân ngồi cao chỉ tay năm ngón rồi.” Lúc Cổ Trạch Sâm gấp thức ăn cho Lâm Tâm Nguyệt trên ghẹo, nhưng không quên nhắc nhở: “Huống hồ, hiện tại em ăn phần ăn của hai người, đây đều là món phụ nữ có thai có thể ăn, em cần ăn nhiều một chút.”

“Còn ăn nhiều hơn, anh xem em là heo thật à?” Lâm Tâm Nguyệt nói giỡn.

“Em gầy lắm rồi, anh muốn đem em nuôi ập mạp trắng trẻo, sau đó để em sinh cho anh một cục cưng mũm mĩm trắng trẻo.”

“Ồ, thì ra nuôi béo em là vì cục cưng, hại em cảm động một hồi.” Lâm Tâm Nguyệt cúi đầu, chọc chọc cơm, chớp chớp lông mi, giả vờ u ám nhìn Cổ Trạch Sâm.

“Ừm, sao anh nghe có mùi chua thế nhỉ, còn rất nồng đậm.” Cổ Trạch Sâm chậm rãi đưa mặt tới, nụ cười càng thêm nồng nàn, giọng nói nhẹ nhàng chế nhạo.

“Ai nói em ăn dấm chua của cục cưng.” Lâm Tâm Nguyệt lập tức phản bác.

“Anh có nói em ăn dấm cục cưng đâu, chính em nói mà.”

“Anh trêu em.” Lâm Tâm Nguyệt đắm nhẹ vào ngực Cổ Trạch Sâm, trợn mắt không phục, vênh môi.

“Tuyệt đối không có” Cổ Trạch Sâm cố ý nhấn mạnh giọng điệu, nặng nề gật gật đầu, dụ dỗ Lâm Tâm Nguyệt không nhịn được cười.

“Được rồi, cười xong thì hết giận, mau ăn đi, nếu không cơm canh nguội hết, như vậy thì lãng phí công sức của ông xã em rồi.” Cổ Trạch Sâm được hỏi còn khỏe mã, tiếp tục càn cù giúp Lâm Tâm Nguyệt gấp thức ăn.

“Được rồi, anh đừng có gấp cho em nữa, anh cũng ăn đi.” Lâm Tâm Nguyệt cười tủm tỉm gấp thức ăn cho Cổ Trạch Sâm, hai người anh tới em đi rất ấm áp.

Lâm Tâm Nguyệt ăn no uống say, cuối cùng nhớ được chuyện chính đáng, ngồi dựa vào ghế sofa, dùng ánh mắt nóng rực nhìn chằm chằm bóng lưng bận rộn của Cổ Trạch Sâm, còn Cổ Trạch Sâm chịu đựng ánh mắt ‘nóng bỏng’ của ai đó, cảm thấy rất áp lực.

“Tâm Nguyệt, có chuyện gì muốn hỏi anh à?” Rốt cuộc, Cổ Trạch Sâm chịu hết nổi vứt bỏ vũ khí áo giáp đầu hàng, chớp mắt vô tội hỏi.

“Chẳng lẽ anh không có gì muốn nói với em?” Lâm Tâm Nguyệt điềm tĩnh cười ôn hòa với anh, rất bình tĩnh nói.

70. Chương 75

Edit: Tịch Ngữ

“Lê nào, Sâm không có chuyện gì nói với em à?” Lâm Tâm Nguyệt cười cực kì dịu dàng, ưu nhã với anh, bình tĩnh hỏi: “Giữa vợ chồng không phải nên thẳng thắn với nhau à?”

“Đều là một số chuyện nhỏ, anh nhờ anh Bác sắp xếp một ít công việc tương văn chức sự cho em thôi!” Đáy mắt Cổ Trạch Sâm lóe sáng, mang theo nụ cười hiền hậu chuyển đề tài: “Em sẽ không giận anh không hỏi trước em mà làm chứ?”

Lâm Tâm Nguyệt không có trả lời câu hỏi của anh, nghiêng đầu lẳng lẳng nhìn anh, ánh mắt mang theo ý cười, anh cứ bịa chuyện đi, bịa chuyện đi...

Cổ Trạch Sâm bị ánh mắt khinh bỉ của cô làm đổ mồ hôi. Cuối cùng, không chống đỡ được mà đầu hàng, cúi đầu cười khổ, giọng nói có chút bất đắc dĩ: “Biết ngay là không lừa được em mà.”

“Anh quên bà xã của anh giỏi nhất là đoán ý qua lời nói và sắc mặt sao?” Lâm Tâm Nguyệt nắm lấy tay Cổ Trạch Sâm, mười ngón tay giao nhau, nhìn chăm chăm anh, giọng nói bình tĩnh khiến người ta hết sức an tâm: “Chúng ta là vợ chồng, không phải chúng ta đã nói mặc kệ có chuyện gì cũng phải cùng nhau đối mặt sao, cho nên anh không thể ích kỉ đem em đẩy ra ngoài. Mặc dù, bà xã anh có chút trẻ con, có chút mơ hồ, có chút quên trước quên sau, nhưng không phải là kẻ ngây ngô, khờ khạo. Em học tâm lý nhiều năm như vậy đâu phải vô ích. Anh và anh hai mất qua mây lại, cộng thêm ông nội và chú Lâm kinh sợ, nếu không còn không nhìn ra, chẳng phải em nên đi tìm thầy ‘chịu đòn nhận tội’ à.” Vốn là bầu không khí xúc động, động tình lại bị lời nói nghịch ngợm của Lâm Tâm Nguyệt phá tan.

Cổ Trạch Sâm nâng mắt lên nhìn vào bà xã, khẽ thở dài, anh biết không thể gạt bà xã. Rõ ràng là chuyện muốn lừa gạt cũng không lừa được, lập tức kéo vào bà xã vào lòng, nhẹ giọng nói: “Anh cũng không muốn gạt em, nhưng anh thật sự không hi vọng em lo lắng mà ảnh hưởng đến em và con.”

“Sâm, em biết anh lo lắng cái gì, nhưng anh cũng phải tin tưởng, em không phải là người yếu ớt như vậy, em có thể tự chăm sóc mình và con.” Lâm Tâm Nguyệt thả lỏng tựa vào lòng Cổ Trạch Sâm, trên mặt mang theo nụ cười ấm áp, đáy mắt hiện lên sự kiên định chưa từng có.

“Chuyện xe của ông nội gặp tai nạn không phải là chuyện ngoài ý muốn. Có người động tay động chân, dựa vào đầu vịn tay anh Bác tìm được, xác thực là của Lương Văn Nhi, nhưng lúc đó em đột nhiên té xỉu, mọi người lo lắng em bị kích thích, cho nên mới quyết định tạm thời không cho em biết. Ngoài ra, hôm nay chúng ta trở về, ở bãi đậu xe, anh hai đến chỗ phát ra âm thanh phát hiện chai a-xít sun-phu-rit bị vỡ.” Cổ Trạch Sâm không lay chuyển được kiên trì của Lâm Tâm Nguyệt, nói thật, về phần người nào đó cuồng em gái đã cảnh cáo, Cổ Trạch Sâm gạt đầu bày tỏ ở trong lòng: Anh vợ gì đó đều là mây trời, bà xã cùng con mới là quan trọng.

“Các anh nghi ngờ chai a-xít sun-phu-rit kia có liên quan đến Lương Văn Nhi?” Lâm Tâm Nguyệt nằm trong lòng Cổ Trạch Sâm hơi ngẩng đầu lên, hỏi.

“Ừ, dù sao thì cũng quá trùng hợp, anh đã báo tin cho bộ pháp chứng qua đó, có lẽ sẽ nhanh được có kết quả, nhưng mà anh lo lắng mục tiêu của ả ta chuyển qua người em.” Cổ Trạch Sâm cúi đầu Lâm Tâm Nguyệt vào hôm vai mình, buồn buồn nói chuyện, trong giọng nói mang theo sự lo lắng và sợ hãi nồng đậm.

“Anh phải tìm sếp Cao và Bell sẽ nhanh chóng bắt được Lương Văn Nhi, huống hồ không phải có anh ở bên cạnh em rồi sao, em biết anh nhất định không để em và con có chuyện đâu.” Giọng điệu an ủi mang theo sự tin tưởng và kiên định không thể phá vỡ, thành công khiến trái tim thấp thỏm của Cổ Trạch Sâm bình tĩnh lại.

Hiện tại đối với Cổ Trạch Sâm, Lâm Tâm Nguyệt và đứa bé là sinh mạng của anh. Ngay cả bản thân anh cũng không biết nếu họ xảy ra chuyện, anh có thể thật sự suy sụp hay không, anh chỉ biết người phụ nữ trong ngực anh chính là người anh yêu thương, quý trọng, cũng chịu đựng suốt cả cuộc đời này.

Quả thực, sau khi Cổ Trạch Sâm suy nghĩ thâm trong lòng xong, liền đem Lâm Tâm Nguyệt cương chịu lên trời. Mấy ngày nay, cuộc sống Lâm Tâm Nguyệt y hệt như sâu gạo, cơm đến há mồm, quần áo đến chia tay ra. Trên thực tế, cô rảnh rỗi đến sắp phát điên, theo lý mà nói, lấy tính cách ‘trạch’ của cô phải vui vẻ như cá gặp nước, vui quên trời đất mới đúng, nhưng điều kiện tiên quyết là không có vị bảo mẫu mới nhậm chức – Cổ Trạch Sâm.

Vì vậy, trong tổ ấm nhỏ của Lâm Tâm Nguyệt và Cổ Trạch Sâm thường xuất hiện mấy hình ảnh hào hòa này:

Hình ảnh thứ nhất:

Lâm Tâm Nguyệt mang nhiệt huyết dâng trào muốn xem đại tác phẩm mới nhất của ông xã mình, ngồi trên giường vừa cầm quyển sách, còn chưa kịp mở ra, quyển sách đã chạy lên tay Cổ Trạch Sâm, Cổ Trạch Sâm cười tủm tỉm nói: Sách này máu me đầm đìa rất nhiều, không thích hợp để em xem, đổi quyển sách dưỡng thai cho Lâm Tâm Nguyệt, bắt đầu dưỡng thai với bà xã. Sau một hồi phản đối vô hiệu quả, Lâm Tâm Nguyệt chuẩn bị làm mẹ rất đáng thương gào rít ở trong lòng. Hiện tại em mới mang thai một tháng thôi à, dưỡng thai có phải hơi sớm không!?

Hình ảnh thứ hai:

Mỗi ngày ăn no rồi ngủ, ngủ rồi lại ăn. Lâm Tâm Nguyệt cũng sắp giống con vật nào đó, nhàn rồi buồn chán lên mạng, kết quả còn chưa mở máy vi tính, liền tuyên cáo thất bại. Nguyên nhân, bác sĩ Cổ vĩ đại của chúng ta cấp tốc rút dây điện. Lí do, tia bức xạ rất lớn, không tốt cho thai nhi.

Thực sự hết cách, Lâm Tâm Nguyệt không thể làm gì khác hơn chính là cầm một ít hồ sơ án kiện xem, kết quả chưa kịp mở, đã bị Cổ Trạch Sâm trực tiếp đóng gói vứt xuống nhà Cao Ngạn Bác ở lầu dưới, đối với ánh mắt hoài nghi của Cao Ngạn Bác, Cổ Trạch Sâm vứt một lại một câu với anh em tốt: Bà xã của em phải dưỡng thai, không thể mệt nhọc được. Bỏ lại Cao Ngạn Bác cảm nín nhìn trần nhà tự hỏi.

Vì thế, trong cuộc sống khổ ép không máy vi tính, không có sách, không có công việc, không có tự do... Lâm Tâm Nguyệt buồn bực! Nhưng, bi thức giục nhất chính là ngày ngày đều có cơm đưa canh nóng, nóng hôi hổi.

Im lặng không phải là cái chết, mà là đang bùng lên trong im lặng. Mỗi khi Lâm Tâm Nguyệt chuẩn bị mài dao soàn soạt, sắp sửa bùng nổ, Cổ Trạch Sâm dùng ánh mắt chưa chan tình cảm, nuông chiều nhìn cô. Lửa giận sôi sục trong lòng Lâm Tâm Nguyệt bị nhu tình như nước của anh dập tắt. Nhất thời ở trong lòng, Lâm Tâm Nguyệt tuôn hai dòng nước mắt cá sấu: Làm sao cô lại bị thúc giục như vậy, tại sao cô đáng thương như vậy. T^T

Cuộc sống hài hòa như thế cuối cùng bị sự xuất hiện của Lương Tiểu Nhu và Lâm Đình Đình phá vỡ. Lúc này, ánh mắt Lâm Tâm Nguyệt nhìn bọn họ chính là lưng tròn lệ nóng. Lúc mở cửa cho các cô ấy vào, Cổ Trạch Sâm còn mặc tạp dề, thoạt nhìn có dáng vẻ người đàn ông tốt biết làm việc nhà. Các cô kinh ngạc nhìn Cổ Trạch Sâm chăm sóc Lâm Tâm Nguyệt chu đáo, lập tức bình tĩnh lại. Không thể không nói, năng lực thích ứng rất cao.

Lương Tiểu Nhu và Lâm Đình Đình mắt lạnh nhìn Lâm Tâm Nguyệt, từ lúc các cô vừa ngồi xuống thì cô nàng này liền bùm bùm nói về cuộc sống dưỡng thai ‘bi thức giục’ của mình. Trong đầu hai người liền có chung nhận thức: Người phụ nữ này đang khoe khoang.

Thế nhưng, hai người bọn họ có thâm hâm mộ, ghen tị, oán hận cỡ nào thì cũng không có biện pháp, ai kêu bạn trai của mình không có cố gắng. Sau khi trút hết bực tức, Lâm Tâm Nguyệt cảm thấy nhẹ nhàng sáng khoái, lại nhìn Lương Tiểu Nhu và Lâm Đình Đình phát ra oán khí nồng đậm, cô hơi híp mắt, mím môi cười, rất vừa lòng uống trà mà ông xã đưa tới. Quả nhiên, đem vui sướng xây dựng trên niềm đau của người khác là chuyện khoan khoái nhất trên đời. Lâm Tâm Nguyệt xả hết buồn phiền trong những ngày qua, cảm thấy uống một hớp trà cũng đặc biệt thơm.

Cổ Trạch Sâm ngồi bên cạnh Lâm Tâm Nguyệt biết, mấy ngày nay bà xã nhất định buồn sắp hỏng rồi, đáy mắt lộ ra cương chịu, rất hài lòng nhìn bà xã trút hết buồn phiền. Tóm lại, phụ nữ có thai cần phải giữ tâm trạng vui vẻ, đáng thương cho Lương Tiểu Nhu, Lâm Đình Đình nối tiếp Dương Dật Thăng tới thăm người nào đó, đều bị tên thê nô Cổ Trạch Sâm bán đứng hết.

Mới nhắc Tào Tháo, Tào Tháo liền tới, chuông cửa lại vang lên. Cổ Trạch Sâm rất có trách nhiệm đứng dậy đi mở cửa, cửa vừa mở liền nghe âm thanh to lớn của Dương Dật Thăng vang lên.

“Cánh tình yêu nóng hổi một trăm phần trăm đưa cấp tốc tới đây!!!” Dương Dật Thăng cười hì hì, giơ bình giữ ấm trong tay lên.

“Chẳng lẽ cậu chỉ có một câu quảng cáo này thôi à, có thể đổi mới một chút không vậy?” Cổ Trạch Sâm im lặng nhìn cái kẻ ngày nào cũng đến nhà mình báo danh, mở rộng cửa liền nói mỉa, người có tính tình nhẫn nại nhiều cũng không nhịn được phải oán trách: “Dù cậu nói không chán, nhưng tôi nghe cũng ngấy rồi.”

“Oah! Đại ca, anh có nhiều yêu cầu quá đi, tôi đưa canh miễn phí tới đó nha!” Dương Dật Thăng nghe vậy, chậm rãi đi tới, tự động tự giác buông bình giữ nhiệt xuống, khóe môi nhếch lên, cười đùa nói, mà khi nhìn đến biểu hiện của người nào đó càng vui sướng hơn.

Lâm Tâm Nguyệt vừa nghe thấy tiếng của Dương Dật Thăng, nụ cười trên môi liền cứng lại, thờ ơ nhìn qua, sau đó quay đầu không đếm xỉa: Tôi không thấy gì hết, tôi không thấy cái bình giữ nhiệt màu trắng!

“Ivan, anh cũng tới đây à.” Lương Tiểu Nhu và Lâm Đình Đình thấy Dương Dật Thăng đều chào hỏi.

“Ôi chào, sao hai người cũng ở đây?”

“Hôm nay bọn tôi thấy không có việc gì làm, liền đến thăm Tâm Nguyệt một chút.”

“À, Bell có tới không?” Dương Dật Thăng nhìn trái ngó phải không thấy bóng dáng Mã Quốc Anh, không khỏi thất vọng.

Nghe Dương Dật Thăng mở miệng hỏi Mã Quốc Anh, ba cô nàng liền ngửi được mùi JQ, đồng loạt đưa mắt nhìn Dương Dật Thăng. Quả nhiên, nhiều chuyện là thiên tính của phụ nữ, vốn dĩ Lâm Tâm Nguyệt đã hoài nghi hai người này có JQ, thế nhưng cô nhìn như thế nào cũng thấy quan hệ của hai người bọn họ trong đến không cần nhảy sông Hoàng Hà cũng sạch. Mà lúc này, Dương Dật Thăng thắc mắc, khiến lửa nhiều chuyện trong lòng Lâm Tâm Nguyệt dâng cao, ranh mãnh cười nhạo Dương Dật Thăng: “Sếp Cao và Tiểu Cương cũng không có tới, sao anh chỉ hỏi Bell thôi vậy?”

“À không có gì, anh chỉ thuận miệng hỏi thôi.” Dương Dật Thăng đối mặt với ánh mắt lờ lờ sáng của ba bà tám, mới biết mình lơ đãng lỡ miệng nói suy nghĩ ở trong lòng ra. đành cười gượng chuyển đề tài: “Được rồi, canh sắp nguội rồi, tranh thủ còn ấm mà uống đi.” Dương Dật Thăng không những có đầu óc biết xoay chuyển nhanh, mà còn học được cách gây họa, liền dẫn lên người Lâm Tâm Nguyệt.

Dương Dật Thăng vừa nói thế, Lâm Tâm Nguyệt liền dùng ánh mắt sắc lẹm như dao phóng về phía anh, Dương Dật Thăng cười rất vô tội, thầm nghĩ: Tâm Nguyệt, không phải anh cố ý, nói cho cùng thì sớm muộn gì em cũng phải uống. Coi như giúp anh một tay, trước tiên dời lực chú ý của bọn họ, cứu một mạng người còn hơn xây bảy tháp chùa.

“Vừa nãy tôi nghe nói canh tình yêu gì hả?” Lương Tiểu Nhu ngấm cái bình giữ nhiệt, nhớ tới thái độ kỳ cục của Lâm Tâm Nguyệt, cố tình hỏi lớn.

“À, cô nói cái này hử, đây chính là canh bổ do cô của tôi tự mình nấu cho Tâm Nguyệt.” Dương Dật Thăng ngấm hiểu đáp lời, đồng thời thở phào nhẹ nhõm.

“Mỗi ngày đều nấu à?” Lâm Đình Đình làm bộ kinh ngạc, biết rõ còn hỏi, đãi ngộ của chị cô trong những ngày gần đây cố rất rõ.

“Đúng vậy! Ai kêu chồng của cô ấy là đại ca của tôi, nên cô của tôi cần dặn mỗi ngày phải đem canh đến đúng giờ, tôi là tiểu đệ tốt, làm sao dám trễ nãi, đương nhiên phải cấp tốc đưa canh bổ rồi.” Dương Dật Thăng vừa nói, vừa không quên cười xấu xa nhìn Lâm Tâm Nguyệt.

“Vậy thì thừa dịp còn nóng uống đi.” Lương Tiểu Nhu từng chịu khổ ép vụ uống canh bổ, đương nhiên cô đoán được nguyên nhân Lâm Tâm Nguyệt phớt lờ Dương Dật Thăng, cơ hội ‘trả thù’ tốt như vậy, cô làm sao bỏ qua cho được.

“Đúng đó, chị, canh bổ phải uống nóng mới tốt, đúng không, anh rể.” Lâm Đình Đình mượn cơ hội này trút hết oán hận trong người ra, không quên lôi kéo đồng minh. Bởi vì cô biết, dù anh rể cứng chiu chị của mình lên tận trời, gần như là cầu gì được đó, chỉ cần có liên quan đến sức khỏe của chị, anh rể tuyệt đối không nhượng bộ.

Lâm Tâm Nguyệt đắc tội nhiều người, ba người nông dân vô cùng bị ai bị địa chủ áp bức, cuối cùng cũng có cơ hội đưa ra đề nghị, Cổ Trạch Sâm được mọi người ủng hộ, rót một chén canh đưa tới trước mặt Lâm Tâm Nguyệt.

Lâm Tâm Nguyệt nhìn ba khuôn mặt hả hê kia, hừ lạnh, tiểu nữ tử báo thù mười năm không muộn. Chúng ta cứ chờ xem. Căn răng, hít sâu một hơi, đem chén canh uống một hơi, đặt chén xuống, tặng cho nhóm Lương Tiểu Nhu một nụ cười cực kì tươi rói. Muốn nhìn bản tiểu thư chê cười à, không có cửa đâu.

Nhóm Lương Tiểu Nhu thấy Lâm Tâm Nguyệt ‘cười dịu dàng’ với mình, dường như rất giống một đóa hoa cực lớn, lập tức bo bo giữ mình thu hồi tầm mắt. Nhìn bầu trời, nhìn mặt đất, nhìn trần nhà. Tóm lại là, không ai dám nhìn nụ cười của Lâm Tâm Nguyệt, về phần cái tên lấy vợ làm mệnh – Cổ Trạch Sâm, từ lúc bà xã anh vừa uống canh xong liền di dời phe cánh. Nhất thời, trong đáy lòng nhóm Lương Tiểu Nhu bị ai hô to: Sâm, đừng có qua cầu rút ván như vậy chứ.

“Tâm Nguyệt, sức khỏe của em sao rồi, chừng nào thì đi làm trở lại?” Vì để Lâm Tâm Nguyệt quên đi cuộc ‘khởi nghĩa nông dân’ và ‘kẻ gây họa’, Dương Dật Thăng không thể làm gì khác hơn ngoài việc mạo hiểm, chịu áp lực nặng nề tìm đề tài nói chuyện, phá vỡ cục diện bế tắc.

“Hồi lão đại nhà của em kia.” Lâm Tâm Nguyệt nghe vậy, ánh mắt ai oán mang vẻ xa xôi liếc về phía Cổ Trạch Sâm, kéo dài âm cuối, kèm theo chút nũng nịu, thầm nghĩ: Ivan, anh mau nói ra khát vọng trong lòng mình đi, nợ nần của chúng ta coi như hết.

“Mấy ngày nữa có thể đi làm lại, nhưng phải nhớ không được làm lungj quá sức, không được tiếp xúc nhiều với cái thứ có máu tanh.” Cổ Trạch Sâm nhìn bộ dạng đáng thương của bà xã mình, nhàn nhã mở miệng, nghiêng người nhìn về phía Dương Dật Thăng bằng ánh mắt sắc bén: Ivan, cậu nhớ đó, tôi vất vả mới khiến Tâm Nguyệt chịu ở nhà tĩnh dưỡng, đều do cậu nói nhảm nhí.”

“Thật à.” Lâm Tâm Nguyệt nghe Cổ Trạch Sâm nói, hai mắt sáng lên, nếu không có đứa bé trong bụng, cô nhất định sẽ nhảy dựng lên, hung hăng hôn Cổ Trạch Sâm một cái.

Lâm Tâm Nguyệt thì vui vẻ, Dương Dật Thăng lại thê thảm. Từ ánh mắt của Cổ Trạch Sâm, anh biết được, lão đại nhất định tìm anh tính sổ, anh đây chiêu ai chọc ai chứ.

Lương Tiểu Nhu và Lâm Đình Đình lặng lẽ cầu nguyện cho Dương Dật Thăng: Ivan, hãy ra đi đi, đạo hữu chết thây kệ, miễn bản đạo không chết.

“Tôi không có quấy rầy hai người chứ?” Thanh âm trong trẻo, lạnh lùng phá vỡ bầu không khí nặng nề này, Mã Quốc Anh đứng ngoài cửa mờ mịt nhìn biểu tình căng thẳng của Lâm tâm Nguyệt và Cao Ngạn Bác: “Tôi đến lấy bản báo cáo của vụ án hủy dung.”

“E rằng vụ án của cô còn chưa được kết thúc đâu.” Lâm Tâm Nguyệt đứng lên, rất bình tĩnh nói ra một câu khiến Mã Quốc Anh chau mày, trái tim run sợ nói.

71. Chương 76

Lâm Tâm Nguyệt ngồi trên xích đu ở ban công nhà mình, lưng dựa vào ghế, hai chân như có như không lắc lư, nắng chiều ấm áp, gió nhẹ thổi, mang theo cảm giác mát lạnh nhẹ nhẹ, nhưng cô có cảm giác như rơi vào hồ nước lạnh, hai mắt trống rỗng nhìn chằm chú phía trước.

Một cái áo khoác phủ lên vai cô, Cổ Trạch Sâm ngồi bên cạnh cô, mềm nhẹ kéo cô vào lòng, để cô ngã đầu lên vai anh, khẽ vỗ nhẹ lên tóc cô, đáy mắt có chút thương tiếc, khẽ than: “Đừng suy nghĩ nhiều.”

Lâm Tâm Nguyệt nhẹ nhàng dựa vào đầu vai anh, lẳng lặng mím môi, mệt mỏi nhắm hai mắt lại, lông mi rũ xuống hơi run rẩy: “Có lẽ là em suy nghĩ nhiều.” Nhưng trong lòng cô vẫn thấy khổ sở, không thoải mái.

Cổ Trạch Sâm biết rõ mọi chuyện nên đau lòng không thôi, chỉ im lặng ôm chặt cô nhìn mặt trời xuống dốc.

Băng ghi hình buổi chiều này thật sự là cú sốc đối với Lâm Tâm Nguyệt, dù cô muốn quên hết cũng không được. Mấy ngày hôm trước, Cao Ngạn Bác và Lâm Tâm Nguyệt đã đưa ra căn cứ chính xác để Mã Quốc Anh tin tưởng hung thủ là người khác. Vì điều tra rõ chân tướng, sớm bắt hung thủ, tổ trọng án phải làm việc thâu đêm, tiến hành lục soát kiểu thăm trải sàn, cẩn thận tìm xem những ai từng tiếp xúc với Lương Vân Nhi, nhưng sợ hung thủ dè chừng, nên điều tra ngầm. Mấy hôm nay, người của tổ trọng án mệt như con bò, mang cặp mắt gấu trúc thật to, nhưng năng lực làm việc của đồng bạn cũng tiêu chuẩn nhất định.

Trải qua sự cố gắng của tổ trọng án, điều tra cẩn thận, cuối cùng cũng có ông chủ của quán cà phê nọ nhận ra Lương Vân Nhi trong ảnh, cũng nói rõ lúc đó có một người đàn ông trung niên đi chung với ả, ông chủ có ấn tượng rất sâu sắc với Lương Vân Nhi, nguyên nhân vì ông chưa từng gặp cô gái nào đánh đá như vậy, không những có rất nhiều yêu cầu, trước khi rời đi còn bảo tiệm và cà phê của ông không đáng một đồng, khiến ông hận cô ả tới nỗi lắp bắp, đương nhiên ấn tượng rất sâu đậm rồi, cho nên tính cách chua ngoa của Lương Vân Nhi cũng có chỗ dùng.

Đương nhiên, xem băng ghi hình là muốn nhìn diện mạo người đàn ông kia, đáng tiếc ông ta quay lưng về phía máy quay, căn bản không nhìn rõ đáng về ông ta.

“Không thể nào, vất vả lắm mới tìm được băng ghi hình này, kết quả chỉ là công toi sao!!!” Thẩm Hùng không có hình tượng dựa vào ghế than thở, ánh mắt nhìn chằm chằm người đàn bà trong đoạn phim, cái người đàn bà anh coi là cực phẩm trong cực phẩm, dù có chết cũng không để người ta sống yên, à không, còn có

thăng cấp lên, hai người này hợp lại thành cặp, đây khẳng định là tuyệt vời.

“Cũng vậy thôi, nhìn tới nhìn lui chỉ thấy bóng lưng, đỉnh đầu.” Lăng Tâm Di ỉu xìu oán giận.

“Vậy hết cách rồi, chúng ta gần như đã tìm hết Tây Cửu Long rồi, chỉ được cái này mà thôi, dù là bóng lưng cũng phải kiên trì nhìn nó.”

“Không cần bi quan như vậy, trên đời này không có chuyện gì là tuyệt đối hết, một bóng lưng cũng có thể thấy được rất nhiều thứ.” Lâm Tâm Nguyệt và Cao Ngạn Bác theo Mã Quốc Anh vào phòng kỹ thuật, trong tâm lý học, một bóng lưng, một động tác cũng chứa đựng nhiều ý nghĩa. Nhưng nếu biết trước mọi chuyện sẽ thành như thế này, Lâm Tâm Nguyệt tình nguyện không nhìn ra cái gì hết.

“Đúng. Coi như các người không nhìn ra, chẳng phải còn chúng tôi sao, nhiều cặp mắt như vậy chả nhẽ không nhìn ra manh mối.” Dương Dật Thăng vừa nghiêm túc vừa cà rỡn.

“Madam, sếp Cao tới rồi à.” Thẩm Hùng nhìn mọi đoàn nhân vật lớn đi vào, gương mặt u ám liền biến mất, cười rạng rỡ.

“Có các người ở đây, nhất định sẽ tóm được hung thủ lôi ra ngoài.”

“Biết các người cực khổ, lời ca ngợi thì không cần nói, xem trước rồi tính.” Lâm tâm Nguyệt ngồi trước màn ảnh, vừa cười vừa nói, sau lưng cô là ông chồng hau mười bốn hiếu đi theo bảo vệ bà xã - Cổ Trạch Sâm, anh biết bà xã mình muốn phải xông vào làm chứng môn là không thể mà. Anh buộc lòng phải chịu cực một chút đi theo săn sóc bà xã. Thẩm Hùng thấy bác sĩ Cổ đứng sau Lâm Tâm Nguyệt, mỗi người đều tự động nhường vị trí cho anh.

Về mặt Lương Vân Nhi trong màn hình được phóng to nhưng vẫn nhìn rõ nét. Nét mặt của Lương Vân Nhi từ kiêu ngạo, rồi khùng hoảng hung ác, sau cùng là bình tĩnh, quan trọng hơn là có mấy giây ánh mắt Lương Vân Nhi trống rỗng.

“Thế nào?” Thẩm Hùng thấy Lâm Tâm Nguyệt tua đi tua lại nhìn đoạn phim, cuối cùng không nhịn được hỏi.

“Thẩm Hùng đừng vội, đợi Tâm Nguyệt xem xong sẽ cho chúng ta một câu trả lời thuyết phục, tạm thời đừng quấy nhiễu cô ấy.” Dương Dật Thăng tốt bụng nhắc nhở.

Lâm Tâm Nguyệt chăm chú nhìn đoạn phim, dường như không nghe thấy cuộc đối thoại của bọn họ, cô nhìn chăm chú vào đoạn phim vì động tác của người đàn ông kia, trợn mắt không dám tin, chưa từ bỏ tua lại đoạn phim.

Lúc này, đầu óc Lâm Tâm Nguyệt trống rỗng, đột nhiên cô nhớ tới giấy gói kẹo được tìm thấy ở hiện trường và lời ngày đó ông nói, còn có...Thì ra, cô không để ý đến nhiều chuyện trùng hợp như vậy, mặt mày hồng hào dần rút bớt, hai mắt không còn nhìn chăm chăm đoạn phim, trong bụng luôn nói không thể tin những gì mình đang nghĩ, không đâu, nhất định, nhất định là mình nhìn lầm, không thể nào là ông ấy, tuyệt đối không thể là ông ấy.

Cổ Trạch sâm đứng sau lưng bà xã mình, nhạy bén phát hiện cô không ổn, hai tay đặt lên vai cô, nghiêng mình khom người, thấy vẻ mặt tái nhợt, vội vã quan tâm, lời nói mang theo chút lo lắng: “Tâm Nguyệt, sao vậy, có phải thấy khó chịu hay không?”

Cổ Trạch Sâm nói, mọi người mới chú ý tay cầm chuột máy tính của Lâm Tâm Nguyệt cuộn chặt, run run, Mã Quốc Anh lo lắng: “Tâm Nguyệt, nếu không khỏe chúng ta dừng lại một chút.”

“Phải á, Tâm Nguyệt, chúng ta chờ lâu như vậy rồi, chờ thêm một chút cũng không sao.” Dương Dật Thăng thu hồi ý cười, hơi lo lắng đề nghị.

Lâm Tâm Nguyệt đưa mắt nhìn mọi người, thấy vẻ mặt lo lắng của bọn họ, trong mắt lóe lên một tia đau lòng, nhưng vẫn nhỏ giọng nói: “Tôi không sao, không cần lo. Tôi có thể tiếp tục, tôi cần quan sát vẻ mặt của Lương Vân Nhi, có thể thấy được Lương Vân Nhi có bí mật bị người đàn ông kia biết, sau đó cả hai đạt được nhận thức chung. Trong lúc đó, biểu cảm của Lương Vân Nhi có biến hóa, dựa vào hoàn cảnh chung quanh có thể thấy được người đàn ông kia biết nắm giữ lòng người. Mọi suy nghĩ của Lương Vân Nhi đều bị người đàn ông kia nắm trong lòng bàn tay, tôi nghi ngờ ông ta dùng gợi ý ngầm với Lương Vân Nhi.” Lâm Tâm Nguyệt chỉ ra tất cả các biểu tình khác nhau của Lương Vân Nhi, thể hiện rất rõ suy nghĩ lúc đó của cô ả.

“Vì sao cô khẳng định hung thủ nắm giữ mọi suy nghĩ của Lương Vân Nhi?”

“Thứ nhất, hoàn cảnh quán cà phê và tiếng nhạc mềm nhẹ, du dương của quán dễ dàng khiến người khác thả lỏng tâm trạng, dễ gỡ bỏ phòng bị, bác sĩ tâm lý thường tạo bầu không khí như thế này để bệnh nhân buông lỏng, vì vậy sẽ đạt được hiệu quả thoải mái, biểu cảm của Lương Vân Nhi thay đổi liên tục, có vụn vặt, có kích động, sợ hãi, cuối cùng là bình tĩnh. Nhưng chúng ta có thể nhìn người đàn ông từ phía sau, hô hấp của ông ta không hề rối loạn, nói cách khác mọi biểu hiện của Lương Vân Nhi đều nằm trong dự đoán của ông ta. Thứ ba, ánh mắt của Lương Vân Nhi có trống rỗng mấy giây, tầm nhìn của cô ta nhìn về phía ngực người đàn ông, tay ông ta có thể đặt ở đẳng trục, bình thường, bác sĩ tâm lý sẽ tiến hành ra hiệu ngầm để hướng dẫn bệnh nhân, biết dùng một vài thứ để dời lực chú ý của bệnh nhân, đạt được hiệu quả thoải mái.”

“Lúc Lương Vân Nhi vô ý kéo tay người đàn ông, chắc thay đổi lực chú ý đến chiếc ...nhẫn trên tay ông ta.” Vừa nói đến chiếc nhẫn, giọng Lâm Tâm Nguyệt không khỏi run.

“Nói như vậy, hung thủ làm công việc có liên quan đến tâm lý học.” Mã Quốc Anh nghe Lâm Tâm Nguyệt nói xong, suy đoán.

“Thế nhưng, cho dù là như vậy, phạm vi giống nhau rất nhiều, xem ra phải tiếp tục thức đêm mới được, đáng thương cho tôi hơn một tháng chưa được ngủ ngon.” Thẩm Hùng gơ nắm đấm, tội nghiệp oán giận.

“Tôi cũng vậy, không biết bao giờ mới có thể ngủ đủ giấc để dưỡng nhan.” Giọng nói của Lăng Tâm Di mang theo chút uất ức, đáng thương cho làn da tuổi xuân phơi phới của cô.

“Yên tâm, có canh do tôi nấu, dung nhan tươi đẹp của cô sẽ sớm trở về thôi, còn mượt hơn cả trứng gà.” Dương Dật Thăng nói đùa nhưng vẫn không quên tuyên truyền giống cô của mình.

“Thật hả? Vậy chúng tôi đặt món trước.”

“Không thành vấn đề, giao hàng tận nhà cũng được nữa là.”

“Woa!Anh nói đó, đến lúc đó không được quỵt nợ.” Thẩm Hùng vỗ vai Dương Dật Thăng, bộ dạng như anh em tốt.

“Tôi thấy không cần chờ uống canh, chiếc nhẫn kia rất đặc biệt, các người có thể đến tiệm châu báu hỏi thăm xem, có lẽ sẽ có thu hoạch.” Cao Ngạn Bác để ý thấy chiếc nhẫn của người đàn ông rất đặc biệt, có thể cung cấp manh mối cho bọn họ.

Nghe Cao Ngạn Bác nói, Cổ Trạch Sâm mới chú ý tới hình dáng chiếc nhẫn, gật đầu ghi ngờ nói: “Nhưng mà, hình như tôi thấy cái nhẫn này ở đâu rồi.”

“Bác sĩ Cổ, anh nói thật à, anh nghĩ kĩ lại một chút đi.” Thẩm Hùng lập tức truy hỏi, chuyện này có ảnh hưởng lớn tới kế hoạch ngủ lâu dài của bọn họ à nha.

“Ừ.” Cổ Trạch Sâm từ từ suy nghĩ, nhưng Lâm Tâm Nguyệt ngắt ngang suy nghĩ của anh, quăng một quả bom lớn.

“Chiếc nhẫn này là do công ty XX làm ra để kỉ niệm Thiên Hi Niên và tròn 20 năm thành lập, hoa văn trên mỗi chiếc nhẫn đều khác nhau, chiếc nhẫn mà người đàn ông tổng băng ghi hình mang, là năm đó tôi dùng tiền lương sau - khi áp dụng tâm lí học để phá vụ án đầu tiên, mua nó tặng cho thầy tôi, kể từ sau - khi đeo nó, ông chưa bao giờ tháo ra.” Lâm Tâm Nguyệt nói ra suy nghĩ, cố nén buồn bã, nói ra sự thật mà mình không thừa nhận nhất.

72. Chương 77: Đại Kết Cục...

Edit: Cận Ngôn S.J

Vụ án hủy dung đã chính thức tuyên bố kết thúc, vụ án mới vẫn đang làm tiếp, nhưng nhân viên chấp pháp bọn họ chưa bao giờ sợ bất kì vụ án nào, bọn họ hi vọng nhất là mỗi ngày đừng quá rảnh rỗi, bởi vì vậy chứng tỏ vụ án không có tình tiết mới phát sinh.

Lâm Tâm Nguyệt vì sự ra đi của Tống Mộ Thiên mà đau khổ, vì để bà xã mình vui vẻ trở lại, Cổ Trạch Sâm sử dụng hàng trăm biện pháp, vắt óc suy nghĩ, lần trước là làm một bàn thức ăn khiến Lâm Tâm Nguyệt cảm động suýt rơi nước mắt, cho nên, lần này anh em tốt đệ nghị, Cổ Trạch Sâm lại vào bếp, nhưng lần này anh làm một món đặc biệt.

“Đến đây, ngồi xuống trước đi.” Cổ Trạch Sâm thần bí kéo Lâm Tâm Nguyệt đến bàn ăn, ga lăng giúp cô kéo ghế, còn đốt nến, cẩn thận dọn dĩa.

“Hôm nay, anh muốn làm gì vậy, còn đốt nến, chẳng lẽ muốn ăn tối dưới ánh nến à, nhưng chúng ta mới ăn no.” Lâm Tâm Nguyệt chớp mắt tò mò hỏi, khóe môi cười ngọt ngào.

“Một lát nữa em sẽ biết.” Cổ Trạch Sâm véo nhẹ chóp mũi cô, cười rất thần bí: “Chắc là được rồi, để ăn vào lấy ra.”

Lâm Tâm Nguyệt nhìn Cổ Trạch Sâm cầm thứ đen thùi lù đi ra, sau khi anh bước vào mùi hương ngọt lịm chui vào mũi cô, Lâm Tâm Nguyệt kinh ngạc nhìn Cổ Trạch Sâm: “Là sô cô la.”

“Ném thử xem.” Cổ Trạch Sâm đặt sô cô la xuống, lấy một miếng cho Lâm Tâm Nguyệt ném thử.

Dưới ánh mắt chờ mong của Cổ Trạch Sâm, Lâm Tâm Nguyệt cắn một miếng nhỏ, tuy là mùi vị không ngọt như sô cô la chanh tòng, nhưng cái vị thuần túy và thơm ngon luôn quanh quẩn trong miệng, không tản đi hết.

“Thế nào?” Hai mắt Cổ Trạch Sâm sáng lòa nhìn chăm chú Lâm Tâm Nguyệt.

“Ngon, là sô cô la ngon nhất em từng ăn.” Dù không ăn cũng ngọt thấm vào tận tim rồi, Lâm Tâm Nguyệt cười đáp.

“Vậy thì tốt rồi.” Cổ Trạch Sâm thở phào nhẹ nhõm.

“Thì ra mấy ngày nay anh luôn chui vào bếp là vì muốn làm sô cô la để em ăn.”

Cổ Trạch Sâm ngồi xổm trước mặt Lâm Tâm Nguyệt, cầm tay cô, môi cười dịu dàng: “Anh nhớ em từng nói, ăn sô cô la khiến tâm trạng con người thoải mái hơn, cho nên anh nghĩ nếu mình tự làm, không biết em có vui vẻ hơn không. Hơn nữa, có báo cáo nói rõ trong thời kì mang thai, phụ nữ ăn sô cô la đứa bé được sinh ra sẽ cười nhiều hơn những đứa trẻ khác, nhưng mỗi ngày chỉ được ăn một ít thôi.”

“Sâm, xin lỗi vì khiến anh lo lắng, anh yên tâm, em không sao, thầy qua đời em rất khó chịu, nhưng có rất nhiều hồi ức tốt đẹp vẫn còn trong lòng em, vả lại, em biết thầy hi vọng em sống vui vẻ, hạnh phúc.... Huống hồ, em còn có anh, có đứa bé của chúng ta.” Lâm Tâm Nguyệt dựa vào lòng Cổ Trạch Sâm: “Còn nữa, cảm ơn ông xã, sô cô la rất ngọt.”

“Đồ ngốc” Cổ Trạch Sâm đứng lên, hôn nhẹ lên trán Lâm Tâm Nguyệt, nhẹ nhàng ôm cô vào lòng, trên mặt tràn đầy sắc màu hạnh phúc.

Trong không khí tràn ngập mùi sô cô la ngọt ngào, ấm áp, lời nói mang theo mùi vị hạnh phúc.

Cổ Trạch Sâm vì làm bà xã vui vẻ, thì có một công ty lớn tìm anh muốn kí hợp đồng, chuyển thể truyện của anh thành phim ảnh. Trời đất bao la, bà xã là lớn nhất, Cổ Trạch Sâm quyết định đem chuyện này quảng cho anh – em tốt của mình, phải tay dứt khoát đi về nhà với bà xã, kết quả đại minh tinh ‘xinh đẹp động lòng người’ tìm tới tận cửa, lần này, Cổ Trạch Sâm hết sức may mắn đã làm ra quyết định, viết địa chỉ nhà của Cao Ngạn Bác. Vì vậy, ngày nào Dương Dật Thăng cũng bị làm phiền, Cao Ngạn Bác mỗi ngày đều có người tới cửa ‘đòi nợ’, còn cái tên ‘đầu sỏ gây tội’ kia thì về nhà vui vẻ, đầm ấm với vợ con. Vị pháp y nào đó hoàn toàn tỉnh rụi nhìn nơi nào đó đông như trẩy hội.

Cuộc sống của hai vợ chồng Lâm Tâm Nguyệt và Cổ Trạch Sâm rất thoải mái, đôi tình nhân nhỏ Lương Tiểu Cương và Lâm Đình Đình thì suýt chút nữa xóc nóc bộ pháp chứng, Lâm Đình Đình hâm mộ và ghen tị chị mình, liều mạng để lập gia đình. Mọi ám chỉ với Lương Tiểu Cương đều công khai mang ra hết, nhưng bạn học Lương Tiểu Cương lại không chút phản ứng. Vì vậy, vũ trụ nhỏ của Lâm Đình Đình bùng nổ, dưới sự hỗ trợ của ‘đám bà tám’ trong bộ pháp chứng, trực tiếp dùng ‘đại hình hầu hạ, nghiêm hình tra tấn’ Lương Tiểu Cương, Lương Tiểu Cương hô to oan uổng, quyết định thẳng thắn khoan hồng. Thì ra, không phải cậu không nhận được tín hiệu Lâm Đình Đình phát ra, mà là chị gái chưa lấy chồng, kẻ làm em trai như cậu không thể lướt qua mặt được. Đánh ngó lơ mọi ám hiệu của bạn gái, trong lòng cậu cũng đau nhức lắm chứ bộ. Cái này mọi người đều bình tĩnh, thì ra nguyên nhân là vấn đề này.

Bạn học Lâm Đình Đình cũng hiểu rõ, lập tức ném ra một câu: “Chẳng lẽ chị anh không lấy chồng, thì cả đời này anh không cưới em?” Lần này, Lương Tiểu Cương rầu rĩ, rối rắm, ánh mắt ‘đám bà tám’ lờ mờ sáng.

Nhóm ‘bà tám’ phân tích, vấn đề nằm trên người sắp bọn họ. Vì vậy, Lương Tiểu Cương và Lâm Đình Đình muốn tu thành chính quả, ngày ngày đều nhìn chòng chọc Cao Ngạn Bác. Miệng luôn lẩm bẩm vì sao anh không chịu cầu hôn chị ấy. Vì thế, Cao Ngạn Bác vừa đối mắt với chuyện đại minh tinh ‘đòi nợ’ vừa đối phó đám cấp dưới ép hôn, đầu anh cũng to gấp đôi người thường. Cũng không phải anh không chịu cầu hôn Lương Tiểu Nhu, nhớ lại sự kiện ‘chàng Sâm’ bị Tiểu Nhu khinh bỉ một trận, lòng tự tin của Cao Ngạn Bác bị dả kích nghiêm trọng, nhưng anh không ngờ cả đám Lương Tiểu Cương và Long – Thông toàn lực ủng hộ, cái này Cao Ngạn Bác triệt để chịu đủ.

Thế nên, bộ pháp chứng xuất hiện cảnh tượng hiếm thấy, đồng thời cũng là một giai thoại của Tây Cửu Long, Cao Ngạn Bác bị ép hôn, cuối cùng hạ quyết tâm, chấm dứt mọi chuyện. Ngày đó, Lương Tiểu Nhu đến bộ pháp chứng chờ Cao Ngạn Bác tan ca, ngay trước mặt toàn bộ nhân viên pháp chứng, Cao Ngạn Bác quỳ xuống cầu hôn Lương Tiểu Nhu, không hoa, không hương, không bầu không khí lãng mạn, khiến đám ‘bà tám’ rãnh rỗi của bộ pháp chứng vây xem, Lương Tiểu Nhu vui đến khóc, cô chờ ngày này lâu lắm rồi. Từ một giây, Lương Tiểu Nhu đeo nhẫn, Cao Ngạn Bác có chút khó tin, trong lòng rút ra kinh nghiệm xương máu, biết vậy chẳng làm, sớm biết bạn gái mình không thêm quan tâm mấy cái thứ đồ tầm thường kia, anh đã không cần suy nghĩ nhiều, nghĩ tới nghĩ lui, thậm chí còn tự xoắn xuýt, còn bị người ta ép hôn, hình tượng Cao Ngạn Bác cả đời anh mình đã không còn.

Nhưng có thể ôm vợ đẹp về nhà đã là chuyện hết sức hạnh phúc rồi, thế nhưng...hình như có một đôi còn vui hơn bọn họ.

“Thoạt nhìn các người rất vui vẻ.” Cao Ngạn Bác ôm eo Lương Tiểu Nhu, nhướn mày, cười dịu dàng, căn răng nghiêng lợi, đám ‘bà tám’ ngồi thấy mùi sắp muốn tính sổ, lập tức thoát khỏi hiện trường, chỉ chừa lại

Lương Tiểu Cương và Lâm Đình Đình còn đang hưng phấn, chẳng biết trời đất.

Nghe Cao Ngạn Bác nói, cặp tình nhân nhỏ đồng loạt lắc đầu.

“Ồ, thì ra, tôi và Tiểu Nhu kết hôn, hai người không vui.” Giọng Cao Ngạn Bác biến đổi, làm bọn Lương Tiểu Cương càng sợ hãi lắc đầu rồi gật lia lịa, cứu mạng, sếp Cao khủng khiếp quá! Thượng đế! Phạt tổ Như Lai, hiện tại bọn con nên lắc đầu hay gật đầu đây? Có thể nêu chút ý kiến tham khảo không ạ?

“Được rồi, Bác, được chộc bọn họ nữa, họ cũng không cố ý.” Lương Tiểu Nhu nhìn dáng vẻ tội nghiệp của Lương Tiểu Cương và Lâm Đình Đình, cười dịu dàng với Cao Ngạn Bác, nể tình hai đứa khiến Bác ‘không trâu bắt chó đi cày’ giúp hai cưng một phen.

“Hử? Sao không đi làm việc?” Nể mặt Tiểu Nhu cầu xin, tha cho các người một lần. Hai người được đặc xá nhanh chóng vọt lẹ, đám ‘bà tám’ phát huy sở trường của mình, không đến nửa ngày, toàn bộ Tây Cửu Long đều biết ‘hành động vĩ đại’ của Cao Ngạn Bác. Cổ Trạch Sâm nghe được chuyện này, liền kể cho Lâm Tâm Nguyệt nghe. Kể từ đó, bạn học Cao Ngạn Bác thường xuyên bị đôi vợ chồng cầu kết nhau làm việc xấu cười nhạo.

Hôm nay, nhà Cao Ngạn Bác cực kì náo nhiệt, mọi người tụ tập ở nhà Cao Ngạn Bác ăn chơi, chúc mừng chuyện vui của Cao Ngạn Bác và Lương Tiểu Nhu.

Lương Tiểu Nhu và Lâm Đình Đình ngồi ở bàn ăn, Cao Ngạn Bác thì ở trong bếp, Tiểu Cương thay thế Cổ Trạch Sâm làm trợ tá cho sếp Cao. Hết cách, ai kêu bác sĩ Cổ của chúng ta đang bận chăm sóc bà xã, bụng Lâm Tâm Nguyệt giờ đã nhô ra, ngồi trên sofa dựa vào Cổ Trạch Sâm, hai người vô cùng thân thiết thì thâm to nhỏ, bọn Lăng Tâm Di vừa ăn vặt vừa xem TV.

“Tâm Di, gọi điện cho Bell giúp tôi, hỏi xem cô ấy tới chưa?” Lương Tiểu Nhu hô lên.

“Đã biết, tôi gọi ngay.” Lăng Tâm Di cầm điện thoại lên, ấn số di động Mã Quốc Anh.

Lâm Tâm Nguyệt nghe Lương Tiểu Nhu nói, mới nhớ Dương Dật Thăng cũng chưa tới, khẽ đẩy ông xã mình, nói: “Ivan cũng chưa tới, anh gọi điện thúc giục anh ấy đi.”

“Được.” Thăng nhóc thối tha, dám để bà xã anh đói bụng, anh không tha cho nó đâu.

“Hình như sếp và Yvonne cũng chưa tới” Lăng Tâm Di gọi điện xong, ngửa đầu, nhìn trái nhìn phải, ngờ vực nói.

“Yvonne rất ít đi trễ, có lẽ trên đường có chuyện gì đó nên chậm trễ.”

Lúc này, chuông cửa vang lên, Lăng Tâm Di không cần người gọi, lập tức đi mở cửa, vừa mở cửa liền thấy Dương Dật Thăng tay cầm thức ăn, Mã Quốc Anh tự nhiên ôm tay anh, hai người rất đẹp đôi.

“Cô tôi biết chúng ta ăn tiệc, nên tặng thêm thức ăn đây.” Dương Dật Thăng cầm đồ trên tay, cười hi hi, Lăng Tâm Di mặc kệ lời đùa cợt của anh, hai mắt nhìn chăm chú vào tay hai người, ánh mắt chuyển qua chuyển lại, kinh ngạc chỉ vào họ, nói không nên lời.

“Tâm Di, là bọn Bell tới à?” Lương Tiểu Nhu liếc thấy bóng Mã Quốc Anh, nghi ngờ hỏi Lăng Tâm Di sao đơ người ở ngoài cửa.

“Cái kia, madam, bọn họ, Ivan và madam Mã đang quen nhau.” Lăng Tâm Di cuối cùng cũng tìm được giọng của mình, xoay người, hét lớn khiến mọi người trong phòng xôn xao, quả bom này khiến Cao Ngạn Bác và Lương Tiểu Cương ở trong bếp văng ra ngoài.

Mã Quốc Anh và Dương Dật Thăng thoải mái đứng đó ọi người quan sát.

“Chúc mừng Bell.” Lương Tiểu Nhu thật lòng chúc mừng.

“Cám ơn.” Về mặt Mã Quốc Anh không có mê muội, nhưng mơ hồ cảm thấy được cô ấy rất vui vẻ, hơn nữa còn xinh đẹp động lòng người hơn. Tục ngữ nói: Người phụ nữ đang yêu là đẹp nhất, không sai nha!

“Ivan quý quá, không nói không rằng đã theo đuổi được madam Mã rồi.” Lương Tiểu Cương không đứng đắn trên ghẹo.

“Hiện tại, không phải các người đều biết rồi sao?”

Lâm Tâm Nguyệt thấy động tác vô cùng thân thiết của bọn họ, trong lòng liền hiểu rõ, trên môi cười thú vị, Cổ Trạch Sâm thấy bà xã cười như mèo ăn vụng được cá, nụ cười trên môi càng xán lạn, chậm rãi đem mặt đưa lại, nhỏ giọng hỏi: “Có phải em đã sớm biết bọn họ ở chung một chỗ rồi không?”

“Bí mật.” Lâm Tâm Nguyệt bán cái nút thắt, trầm nghĩ, ‘lịch sử chua xót’ của Ivan cũng có người để chia sẻ rồi.

Cổ Trạch Sâm nhướn mày, buồn bực gật đầu, bây giờ bà xã còn có bí mật không nói anh biết, hai người kia qua lại từ khi nào? Sao anh không phát hiện gì hết nhỉ? Xem ra phải tra khảo thẳng nhóc kia, chuyện lớn như vậy mà chẳng báo cho đại ca biết gì hết.

“Chúc mừng hai người.” Lâm Tâm Nguyệt nhìn hai người kia, cười đến xấu xa, giọng nói còn mang theo mùi vị trêu chọc.

“Cám ơn. Cô lại muốn làm gì?” Bạn học Dương Dật Thăng đã bị Lâm Tâm Nguyệt tàn phá một thời gian, nhìn quen nụ cười ác ma của cô, lập tức cảnh giác, trên mặt xuất hiện vạch đen, cẩn thận ngăn chặn tầm mắt của cô, cảnh giác lườm cô, lo lắng cô nói ra lời kinh người.

“Ivan, sao lại nói như vậy, lẽ nào em là người như vậy, sao anh lại nhìn em như thế? Nói thế nào thì chúng ta cũng cùng nhau vượt qua hoạn nạn, ủng hộ em quan tâm anh như vậy.” Lâm Tâm Nguyệt giả vờ chua xót ôm ngực đau lòng, bộ dạng ‘tôi khổ sở, tôi đau lòng, tim nhức nhối’ như trong tác phẩm của Quỳnh Dao, cúi đầu u oán liếc Dương Dật Thăng, mắt sắc của Cổ Trạch Sâm bắn về phía Dương Dật Thăng.

Chị hai, cô xem trò vui thì thôi, có cần diễn trò như vậy không? Tâm Nguyệt à, dạo này anh không có chọc cô mà, tha cho anh đi, chừa chút mặt mũi có được hay không vậy?

Dương Dật Thăng bị Lâm Tâm Nguyệt liếc đến da đầu tê dại, không thể làm gì khác hơn đành giả thương cảm: “Nào có, em quan tâm anh đây vui còn không kịp.” Sự quan tâm của cô, tiểu đệ không có phúc hưởng thụ, cô để lại cho đại ca đi.

“Bell, cô có muốn biết ‘sự tích anh hùng’ khi xưa và chuyện xấu hổ của Ivan không?” Đừng tưởng bốn tiểu thư không biết anh đang mắng thầm trong bụng nhé.

“Tôi cũng có thể bỏ sung.” Cổ Trạch Sâm ngồi bên cạnh phụ họa.

“Thật ra cũng không có gì, nếu Bell muốn nghe, về sau tôi tự kể cho cô ấy nghe.” Dương Dật Thăng vẫn còn giấy dũa, ánh mắt chờ mong nhìn Mã Quốc Anh, mau trả lời, mau đồng ý.

73. Chương 78: Ngoại Truyện Sau Chính Văn

Edit: Cận Ngôn S.J

Mọi âm thanh yên tĩnh, trời tờ mờ sáng, đêm chuẩn bị biến mất, ánh nắng ban mai chậm rãi đánh thức những sinh linh còn đang ngủ say, thành phố vào buổi sáng vẫn náo nhiệt, ồn ào như cũ, người đi làm vẫn đi đi đến đến, bóng đổ dài trên đường xi măng...

Ánh mặt trời xuyên qua ô cửa sổ, rót vào khu nhà ở. Tiếng quát tháo, tiếng va chạm vào buổi sớm, từng mùi thơm trong phòng bếp bay ra ngoài, làn tỏa căn nhà, một bức tranh quen thuộc đến nhường nào.

Lâm Tâm Nguyệt vẫn dậy sớm như bình thường, chuẩn bị bữa sáng phong phú cho cả nhà, nhưng hôm nay lại có chút khác biệt.

“Mẹ, con mặc quần áo xong, đánh răng xong, quà cũng chuẩn bị xong hết rồi.” Một bàn tay trắng nõn, mềm mại kéo váy Lâm Tâm Nguyệt, âm thanh non nớt vang lên phía sau lưng cô, lời nói mang theo vẻ hưng phấn.

“Thiên Tuấn thật giỏi, nhanh như vậy đã làm xong.” Lâm Tâm Nguyệt xoay người khom xuống, vuốt mái tóc đen mềm mại của con trai, cười khen ngợi.

Cổ Thiên Tuấn được mẹ khen, cười cong cả mắt, bộ dạng ‘người lớn phiên bản nhỏ’ ngửa đầu đắc ý.

“VẬY Thiên Tuấn đi xem ba và em gái chuẩn bị xong chưa.”

“Dạ, mẹ.”

Lâm Tâm Nguyệt cũng chiều nhìn bóng dáng nhỏ bé chạy thùng thùng về phòng, khoe mắt tràn đầy hạnh phúc, năm năm trước, cô sinh một đôi long phụng, đặt tên là Cổ Thiên Tuấn và Cổ Mộ Hi, là quyết định sau khi cô và ông xã bàn bạc xong, để tưởng niệm ân sư. Có lẽ ngày đó ông xã bị mình làm sợ, anh liền không muốn cô mang thai lần nữa. :v

Bầu không khí tràn ngập ấm áp, chậm rãi xuyên qua kí ức như biển, quên mất thời gian, lại nhớ đến chuyện cũ.

Năm đó, Cao Ngạn Bác và Lương Tiểu Nhu, cùng bọn Lương Tiểu Cương đều kết hôn rất long trọng, đồng thời bọn họ cũng bị chinh rất thê thảm, lúc đó rể phụ Dương Dật Thăng và Mã Quốc Anh bụng lớn ‘kinh hồn bạt vía’, khi đó có nhiều người mài dao soàn soạt chờ ngày bọn họ kết hôn sẽ quây một trận tưng bừng. Nhưng cặp đôi cô dâu, chú rể này đã sớm bước vào hành trình hưởng tuần trăng mật ngọt ngào, khiến người ta cảm thấy tiếc, bọn Cao Ngạn Bác hối hận đến nghiêng răng.

Bốn năm trước, Cao Ngạn Bác và Lương Tiểu Nhu sinh một bé gái, Lương Tiểu Cương và Lâm Đình Đình sinh một bé trai, tổ hợp Long Thông cười không ngớt miệng, từ đó liền biến thân thành ông nội bảo mẫu, mà bọn Dương Dật Thăng cũng sinh một bé gái, tiếng cười của những đứa bé và hạnh phúc tràn đầy khiến Lâm Bái Bái sớm nhìn thấu chuyện sống chết thay đổi suy nghĩ, cũng muốn sinh một đứa, điều này làm chồng cô vui mừng, ôm cô xoay vòng tại chỗ.

Lương Tiểu Nhu chính thức trở về tổ trọng án, nhưng là tổ khác, hiện tại, Tây Cửu Long gần như là vợ chồng cùng đánh cùng tiến, phát ra tia sáng chói mắt khiến mọi người hâm mộ.

Lâm Tâm Nguyệt bưng điểm tâm đi ra, dọn xong, nghiêng đầu hướng trong phòng gọi: “Có thể ra ăn điểm tâm rồi, nếu không nhanh sẽ không kịp giờ đến nhà ông cố ngoại đó.”

Nghe tiếng Lâm Tâm Nguyệt gọi, hai nhỏ một lớn từ trong phòng đi ra: “Mẹ, chào buổi sáng.” Cổ Mộ Hi ngửa đầu cười ngọt ngào, ôm chân Lâm Tâm Nguyệt, âm thanh nũng nịu kéo dài.

“Chào buổi sáng, bảo bối, mau ngồi cho đàn ông.” Lâm Tâm Nguyệt ôm con gái, hôn gò má của bé, đem bé đặt lên ghế ăn, để bé ngồi xong, Cổ Thiên Tuấn đã tự lên ghế ngồi.

“Chào buổi sáng, Tâm Nguyệt.” Sau khi Cổ Trạch Sâm hôn Lâm Tâm Nguyệt cũng ngồi vào ghế ăn sáng.

Lâm Tâm Nguyệt nhìn ba gương mặt cười tươi, cúi đầu thỏa mãn cười hạnh phúc, một nhà bốn miệng, vui vẻ ăn sáng, hòa thuận vui vẻ, rất ấm áp.

Lâm Tâm Nguyệt và Cổ Trạch Sâm ăn sáng xong liền đưa cặp song sinh này đến Lâm gia, trong Lâm gia giăng đèn kết hoa. Hôm nay, là đại thọ của ông Lâm, nhưng ông không thích phô trương, chỉ muốn dùng bữa với người trong nhà, vì vậy, Lâm Bái Bái và cha mẹ cô ở nước Mỹ xa xôi cũng chạy về.

Lâm Tâm Nguyệt vừa đến cửa liền nhìn thấy một người phụ nữ dáng điệu thướt tha chỉ huy người làm làm việc, cô đến gần gọi: “Chị dâu.”

“Ôi, Tâm Nguyệt, Sâm, các em đến rồi à.” Liêu Tư Tư nghe tiếng gọi liền sững sốt, xoay người ngạc nhiên cười nói.

“Chị dâu.”

“Chào mẹ.” Cổ Thiên Tuấn và Cổ Mộ Hi lễ phép chào hỏi Liêu Tư Tư.

“Ngoan.”

“Đến rồi à.” Lâm Nhã Nguyệt, Nam Cung Phong chậm rãi từ trên lầu đi xuống. Lâm Tâm Nguyệt mang theo nụ cười từ tính, ánh mắt anh nhìn Lâm Tâm Nguyệt và Liêu Tư Tư vĩnh viễn đều nhu hòa, còn thằng em rể Cổ Trạch Sâm hoa lệ bị bỏ qua một bên.

Mà cái vị không được người ta để ý đang mất to trùng mắt nhỏ với Nam Cung Phong, một mảnh sấm chớp rền vang. Đối với cặp tình địch gặp nhau liền đổ mắt này, Lâm Tâm Nguyệt từ bất đắc dĩ trở thành bình tĩnh, nên coi như không thấy.

“Cậu, chú Phong.” Cổ Mộ Hi thấy Lâm Nhã Nguyệt và Nam Cung Phong tỏa sáng, lập tức chạy tới, còn Cổ Thiên Tuấn khách sáo liếc nhìn hành vi của em gái mình, nghiêm trang chào hỏi.

Lâm Tâm Nguyệt đối với cặp song sinh này đã hết chỗ nói, cũng không biết nói gì, Cổ Thiên Tuấn thì luôn làm ra vẻ giỏi giang, khôn khéo, không những xử lý tốt chuyện của mình, mà còn chăm sóc luôn cô em gái ra đời sau cậu vài phút. Cổ Mộ Hi là cô bé duy nhất trong gia tộc, từ nhỏ đã tinh nghịch, phá phách, nhưng cổ tình lại có bộ dạng công chúa búp bê Barbie, miệng nhỏ như được bôi mật, lừa gạt từ ông Lâm cho đến dì vệ sinh đều cực kì thương con bé, nhưng Lâm Tâm Nguyệt rất hiểu rõ bản tính con gái mình, chính là một tiểu ác ma.

Lâm Tâm Nguyệt nhìn người phụ nữ cười xán lạn đứng bên cạnh Lâm Nhã Nguyệt, vui vẻ đùa giỡn với hai con cô, bỗng biến sắc, che miệng lẩm bẩm một mình: “Xong rồi, mình đem đồ Nhã Nguyệt muốn mặc bỏ đâu ở đâu nhỉ? Còn quà của ông nội nữa? Xong rồi, xong rồi, Tâm Nguyệt, chị không thể nói chuyện với em nữa, em cứ tùy ý đi.” Nói xong, liền hoang mang rối loạn chạy đi. Đâu còn bình tĩnh và ưu nhã. Lâm Tâm Nguyệt và anh trai liếc nhìn nhau, trong mắt đồng thời lộ ra vẻ bất đắc dĩ. Có ai ngờ được từ trên xuống dưới Lâm gia đều do người phụ nữ này chăm sóc chứ, một người rất đơn giản, hiền lành thậm chí còn ngây ngô như đứa trẻ, nhưng lại thường quên trước quên sau. Đột nhiên, Lâm Tâm Nguyệt cảm thấy trên thế giới này, đúng là không có người hoàn mỹ, hơn nữa, có nhiều chuyện cần phải dựa vào duyên phận.

Hai năm trước, anh trai nhất kiến chung tình với cô thư kí mới đến phỏng vấn Liêu Tư Tư, lúc đó Lâm Nhã Nguyệt còn tự giễu chính mình: ‘Anh đúng là kẻ kế thừa huyết thống của người đàn bà kia, thậm chí cả chuyện này cũng giống bà ta như đúc.’ Lúc đó, Lâm Tâm Nguyệt cũng không trả lời anh, cho đến khi anh và Liêu Tư Tư kết hôn, Lâm Tâm Nguyệt mới nói với anh một câu: “Tuy anh và bà ấy đều nhất kiến chung tình với người mình thích, nhưng anh yêu người yêu anh, anh và bà ấy không giống nhau, bởi vì anh có được hạnh phúc của mình.” Lúc đó, Lâm Nhã Nguyệt cười thoải mái, trong ngày cưới, Lâm Nhã Nguyệt nắm chặt tay người con gái sẽ cùng anh đi cả đời, nụ cười xán lạn làm người tham gia hôn lễ xem lọt trông, rớt cằm.

Một năm trước, Nam Cung Phong bị một cô gái quần lầy, lúc đầu anh chạy trốn khắp nơi, không phải, là đi tọa đàm về y học ở khắp nơi, còn vì sao nữ bệnh nhân kia luôn có thể tìm ra Nam Cung Phong, là vì ai đó nhìn thấy tình địch của mình ngứa mắt chịu không nổi, đây cũng chính là nguyên nhân vì sao mỗi lần Nam Cung Phong trở về lại có một đoạn ‘hữu nghị’ người nào đó.

Lâm Tâm Nguyệt mặc kệ hai người nào đó hết trùng mắt rồi tranh đoạt con gái cô, cô ôm cánh ta anh trai, nghiêng đầu hỏi: “Sao không thấy ông nội?”

“Hôm qua, ông nội phần chần cả đêm, sáng sớm lại không biết ông và chú Lâm làm chuyện gì đó rất thần bí.” Đối với chuyện ông mình thường gây ra chút chuyện ‘kinh hi’, Lâm Nhã Nguyệt rất bất đắc dĩ, Lâm Tâm Nguyệt gật đầu hiểu rõ. Hai năm trước, đột nhiên ông nội nảy sinh một ít hứng thú kì quái, dứt khoát vứt bỏ hoa hoa cỏ cỏ, chuyên tâm nghiên cứu mấy thứ đồ kì kì quái quái, người trong Lâm gia càng bất đắc dĩ, năng lực trái tim càng tăng mạnh.

Rất nhanh bữa tiệc đại thọ bắt đầu, ông Lâm ăn mặc rất giản dị, cười cũng từ ái, Lâm Tâm Nguyệt và Lâm Nhã Nguyệt cũng thở phào, ông Lâm thấy vẻ mặt của cháu gái, rất khiêm nhã liếc một cái, ông cũng không phải kẻ ngốc, làm ra chuyện kì quái trong tiệc đại thọ của mình. Bọn Lâm Bái Bái và Lâm Đình Đình cũng đến, con cháu về đầy ắp phòng khách, rất náo nhiệt, nhìn tứ đại đồng đường, ông Lâm cười đến thấy răng không thấy mắt.

Lâm Tâm Nguyệt thấy Nam Cung Phong đứng một mình ngoài ban công, đón gió lạnh. Cô bước tới cùng anh nhìn về phía xa xa, khoe miệng khe cười, nói thật: “Tư Kỳ là một cô gái tốt.” Tư Kỳ là nữ bệnh nhân theo đuổi Nam Cung Phong, một lần vô tình Lâm Tâm Nguyệt và cô ấy nói chuyện liền trở thành bạn tốt.

“Nhưng cô ấy không phải cô gái mà anh muốn.” Nam Cung Phong dịu dàng nhìn cô, gương mặt tuấn mỹ mang theo nụ cười thoải mái, bàn tay ấm áp vuốt ve mái tóc Lâm Tâm Nguyệt, cưng chiều nói: “Nha đầu,

em phải nhớ kĩ, trừ người anh trai là Nhã Nguyệt, em còn có người anh nuôi này, những thứ khác em không cần lo.”

“Nha đầu, nhớ lời anh nói không, mặc kệ trong tương lai như thế nào, chỉ cần một câu nói của người, dù ở nơi đâu anh cũng sẽ trở về trong thời gian nhanh nhất, những lời này có hiệu nghiệm vĩnh viễn.”

“Người đó tới.” Nam Cung Phong nhìn người đàn ông đi tới, vỗ vỗ vai Lâm Tâm Nguyệt, xoay người rời đi, còn rất mờ ám quăng cho Cổ Trạch Sâm ánh mắt khiêu khích.

Lâm Tâm Nguyệt nhìn đồ ăn mình cầm trên tay, nụ cười trên khóe miệng cứng đờ, ung dung đi tới cạnh Cổ Trạch Sâm, gương mặt thanh lệ tràn đầy nụ cười tươi sáng.

“Anh thấy em chưa ăn được bao nhiêu, nên cầm chút điểm tâm cho em, đều là món em thích nhất.”

“Ồ, đều là đồ ngọt, anh không sợ bà xã của anh thành người béo sao?”

“Béo cũng không tệ lắm, ôm rất thoải mái.”

“Hừ, anh nói lại lần nữa xem.”

Mặt trời chiều đem bóng hai người kéo dài, âm thanh oán giận và tiếng cười đùa của trẻ con cùng nhau vang tận trời xanh, xa xa nhìn lại khiến người ta nghĩ đến mấy chục năm về sau, hai cảnh tượng đầu bạc răng long, hạnh phúc.

Cả đời một đôi người, hơn mấy chục năm ngắn ngủi, có một người cùng mình làm bạn, bên nhau hạnh phúc đến già, gói đầu thành đôi, cũng chẳng còn gì tiếc nuối.

Hoàn.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/suoi-am-trai-tim-anh>